

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

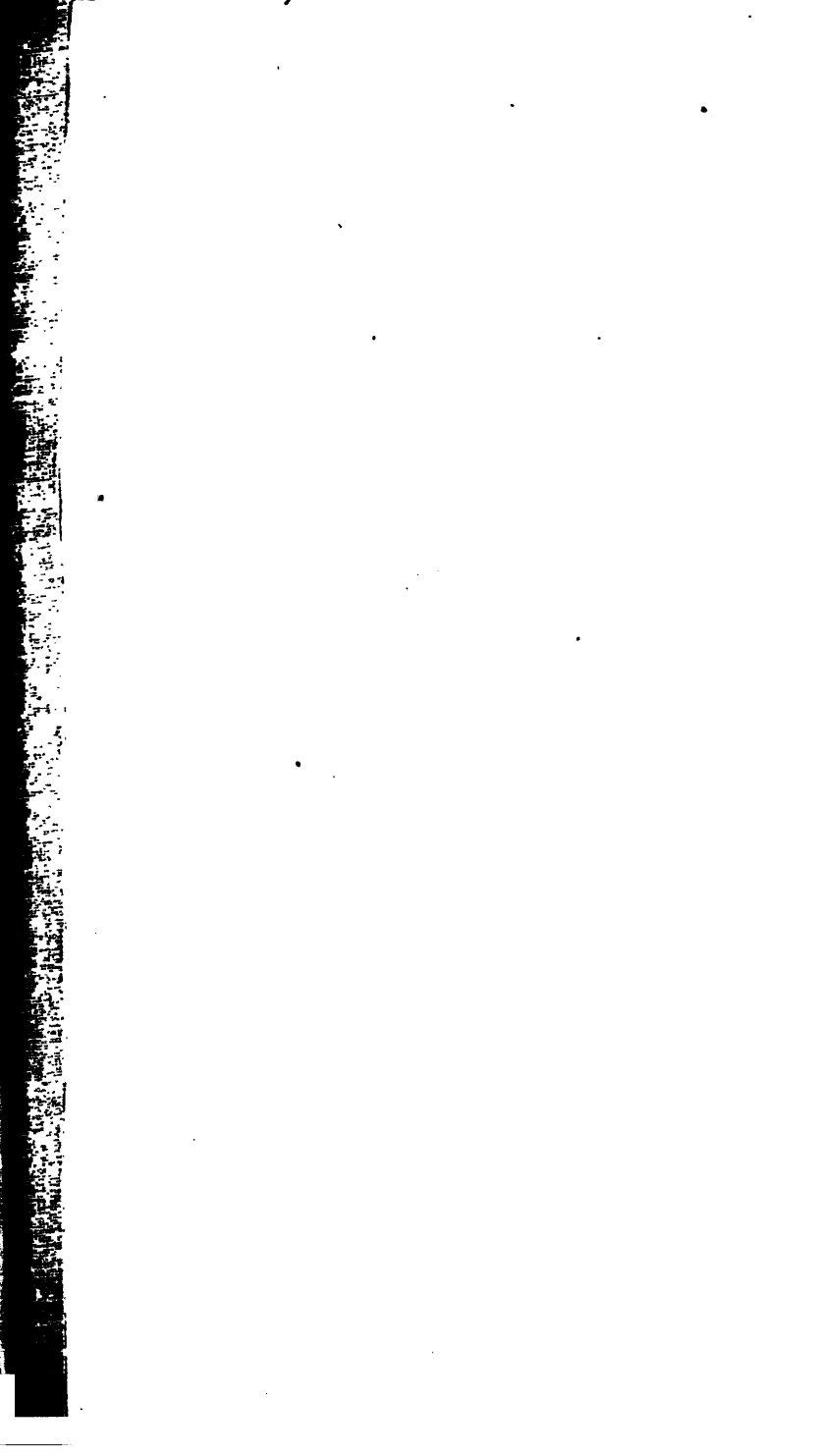
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

PROCLI,

PHILOSOPHI PLATONICI

OPERA:

SE VEND A PARIS,

chez { **J.-M. EBERHART, Imp.-Lib., rue du Foin Saint-Jacques, n° 12.**
LEVRAULT frères, Lib., rue des Fossés M. le Prince, n° 33; et à Strasbourg, chez les mêmes.

**PROCLI
PHILOSOPHI PLATONICI
OPERA,**

**E CODD. MSS. BIBLIOTH. REG. PARIISIENSIS,
NUNC PRIMUM EDIDIT,**

LECTIONIS VARIETATE ET COMMENTARIIS

ILLUSTRAVIT

VICTOR COUSIN,

PROFESSOR PHILOSOPHIE IN ACADEMIA PARIISIENSI.

.....

**TOMUS QUINTUS,
CONTINENS TERTIUM, QUARTUM ET QUINTUM LIBRUM**

COMMENTARII

IN PARMENIDEM PLATONIS.

**PARISIIS,
EXCUDEBAT J.-M. EBERHART.**

MDCCCXXIII.

TB 701
A3
1820
v. 5-6

H1696

ΠΡΟΚΛΟΥ
ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΝ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ.

« **Κ**ΑΙ μοι εἰπέ· αὐτὸς σὺ οὕτω (1) διήρησαι ὡς λέγεις ;
 » χωρὶς μὲν εἶδη αὐτὰ ἅττα, χωρὶς δὲ αὐ (2) τὰ τούτων
 » μετέχοντα; καὶ τίς (3) σοι δοκεῖ εἶναι αὐτὴ ἡ ὁμοίότης (4),
 » χωρὶς ἧς ἡμεῖς ὁμοιότητος ἔχομεν (5), καὶ ἐν δὴ καὶ πολλὰ,
 » καὶ πάντα ὅσα νῦν (6) δὴ Ζήνωνος ἤκουες ; ἔμοι γε,
 » φάναι τὸν Σωκράτην ».

Πρῶτον αὐτὸν ἀνερωτᾷ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῶν εἰδῶν· εἰ οἶεται εἶναι τινὰ τῶν πολλῶν χωριστὰ αἷτια αὐτῶν, ἢ (7) καὶ αὐτὸς ἐπέβαλε τῇ ὑποστάσει τούτων τῶν πραγμάτων, ἢ (8) ἄλλοῦ του ἤκουσεν, οὐ μάτην ποιούμενος τὴν τοιαύτην ἐρώτησιν, ἀλλ' ἐκεῖνο γινῶναι πάντως βουλόμενος, εἴτε δοξαστικῶς ἔχει περὶ αὐτὰ ὁ Σωκράτης ἐξ ἄλλοτριῶν ναμάτων πεπληρωμένος, εἴτε νοερῶς αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν τούτου θέαν ἀνεγείρας καὶ κατὰ νοῦν ἐνεργήσας καὶ

(1) Sic Bekk. Editt. οὕτως. αὐτὴ ὁμοίότης. Stephan. con-

(2) D. Deest. αὐ Editt. χωρὶς. jecerat : αὐτὴ ἡ ὁμοιότης. —
 δὲ τὰ τούτων αὐ.

(3) Bekk. Fisch. Thom. μετέχομεν. (5) Sic Editt. Steph. vult

καὶ τί σοι. Stephan. vult καὶ (6) A. C. D. Deest νῦν. —
 τι σοι. Cui assentit Hein- Bekk. νῦν δὴ. Editt. δὴ νῦν.

dorf. (7) B. καὶ εἰ αὐτὸς

(4) C. D. αὐτὸ ὁμοιότης. (8) C. ἢ καὶ ἄλλου.
 Sic Fisch. Heindorf. — Bekk.

Ξεασάμενος πρὸ τῶν κατατεταγμένων μονάδων τὰς ἐξηρη-
 μένας, καὶ πρὸ τῶν μετεχομένων τὰς ἀμεθέκτους. Καὶ γὰρ
 εἰκὸς ἦν εἰς αὐτὸν ἤκειν λόγον, ὡς οἱ ἀμφὶ Παρμενίδην
 τοιαύτην τινὰ δόξαν ἔχουσι, καὶ τῇ δόξῃ πειθόμενον
 οὕτω λέγειν, ἀλλὰ οὐχὶ κατὰ οἰκειάν ἐπιβολήν. Οὐδὲν οὖν (1)
 ἄλλο πραγματεύεται διὰ τῆς ἐρωτήσεως Παρμενίδης, ἢ
 ὅπως αὐτὸν τὸν (2) νοῦν τὸν Σωκρατικὸν ἀνεγείρη καὶ παρα-
 σκευάσῃ πρὸς τὴν θέαν τῶν νοητῶν, αὐτὸν ἐκεῖνον προσ-
 καλούμενος, ἀλλ' οὐ τὴν δόξαν τὴν ἐν αὐτῷ· νοῦ γὰρ ἐστὶ
 θεάματα ἅπερ ὁ Παρμενίδης ἐκφαίνειν (3) μέλλει διὰ τῶν
 ῥηθησομένων λόγων. Καὶ δεῖ λαβεῖν ἐκ τούτων ἐχεγγωτέρων
 ὄντων, ὅτι ἄρα οὐ μόνον τῶν ὀριστῶν (4) ἔσχεν ἔννοιαν ὁ
 Σωκράτης, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν χωριστῶν εἰδῶν οὐδ', ὡς
 Ἀριστοτέλης φησὶν, ἐπήχθη ἂν εἰς τὴν ἐκείνων θέσιν ἐκ τῆς
 περὶ τοὺς ὀρισμοὺς διατριβῆς, ἀλλ' ὅτι διὰ θεῖαν ὄντως (5)
 ὄρμην, καὶ ταῖς ἰδέαις (6) αὐτὸς ἐπέβαλεν ὅπου καὶ νεὸς
 ὦν, δηλὸς ἐστὶν ἐγγεγερμένος εἰς τὴν ἐκείνων θεωρίαν αὐτὸς
 παρ' ἑαυτοῦ, τοῦτο ὁ πρὸς αὐτὸν (7) ὁ Παρμενίδης,
 πρῶτον ἠρώτησεν.

Ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν λέξεων τοσαῦτα εἰρήσθω· μετα-
 βατέου δὲ οὖν ἡμῖν ἐπὶ τὴν τῶν πραγμάτων θεωρίαν.
 Τεττάρων τοίνυν ὄντων ἐν ταῖς περὶ τῶν ἰδεῶν ζητήσεσι
 προβλημάτων, πρώτου μὲν, εἰ ἔστι τὰ εἶδη· τί γὰρ ἂν τις
 καὶ περὶ αὐτῶν ἐπισκέψοιτο μὴ τοῦτο προδιομολογησάμενος;

(1) C. D. οὐδὲ νῦν.

(5) B. οὕτως.

(2) C. D. ὅπως ἂν τὸν νοῦν.

(6) C. D. ἰδίαις.

(3) B. ἐμφαίνειν.

(7) B. C. D. ὅπερ αὐτὸν.

(4) B. ὀριστικῶν.

δευτέρου δὲ, τίνων ἐστὶ καὶ τίνων οὐκ ἐστὶ τὰ εἶδη· καὶ γὰρ
 τοῦτο πολλὰς ἔχει διαμφισθητήσεις· τρίτου δὲ, ὅποια δὴ
 τινα ἐστὶ τὰ εἶδη, καὶ τίς ἡ ἰδιότης αὐτῶν· τετάρτου δὲ,
 πῶς μετέχεται ὑπὸ τῶν τῆδε, καὶ τίς ὁ τρόπος τῆς μεθ-
 ἕξεως· τὰ μὲν ἄλλα πάντα μνήμης ἐνταῦθα καὶ σκέψεως
 πλείονος ἔτυχε, τὰ δὲ πρῶτον οὐδεμίαν ἔσχευ ἔξεργασίαν,
 ἴσως ἡμῖν αὐτὸ ζητεῖν ἀφέντος τοῦ Πλάτωνος. Εἰ δὴ δεῖ
 τοῦτο πρὸ τῶν ἄλλων διεμολογήσασθαι, φέρε καὶ ἑαυτοὺς
 ἐπισκεπτόμενοι, θεωρήσωμεν διὰ ποίων ἂν τις λόγων
 κατασκευάσειε τὴν τῶν ἰδῶν ὑπόθεσιν, καὶ ὡς εἰσὶ τοῖς
 τοῦτο μαθεῖν γλιχομένοις ἀποδείξειεν. Ἀρκτέον δὲ ἐντεῦ-
 θεν, τὸν κόσμον τοῦτον (1) τὸν φαινόμενον, λέγω δὲ (2)
 τὸν κόσμον, αὐτὸ τὸ σωματικὸν καὶ αὐτὸ, πότερον αὐθ-
 υπόςατον· τοῦτο γὰρ πρῶτον διαιρετέον· εἰ μὲν δὴ αὐθυπό-
 ςατός ἐστιν ὁ κόσμος ὅδε, πολλὰ καὶ ἄτοκα συμβῆσεται·
 πᾶν γὰρ τὸ αὐθυπόςατον ἀμερὲς εἶναι ἀναγκαῖον, διότι πᾶν
 τὸ ποιοῦν καὶ πᾶν τὸ γεννῶν, ἀσώματόν ἐστι πάντως, καὶ
 γὰρ τὰ σώματα ποιεῖ ταῖς ἀσωμάτοις δυνάμεσι, πῦρ μὲν
 θερμότητι, ψυχρότητι δὲ ἡ χιών· εἰ δὴ τὸ ποιοῦν ἀσώ-
 ματον εἶναι χρή, τὸ δὲ αὐτὸ ποιοῦν ἐστὶ καὶ ποιού-
 μενον, γεννῶν τε καὶ γεννῶμενον ἐν τοῖς αὐθυπόςατοις,
 εἴη ἂν τὸ αὐθυπόςατον πάντως ἀμερὲς· ὁ δὲ κόσμος, οὐ
 τοιοῦτος· πᾶν γὰρ σῶμα πάντη διαιρετόν, ὥς οὐκ αὐθ-
 υπόςατος. Καὶ ἄλλως αὖ τὸ μὲν αὐθυπόςατον πᾶν,
 καὶ αὐτενέργητόν ἐστι· πολλῶ γὰρ πρῶτερον τὸ ἑαυτὸ (3)

(1) C. D. τουτονί.

(3) B. C. D. ἑαυτῷ.

(2) C. D. γὰρ.

γεννῶν, καὶ εἰς ἑαυτὸ πέφυκεν ἐνεργεῖν, διότι δὴ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ποιεῖν καὶ τὸ γενεῶν, ἐνεργεῖν ἐστίν· ὁ δὲ κόσμος οὗτος οὐκ ἐστίν αὐτοκίνητος, σωματικὸς ὢν. Οὐδὲν γοῦν τῶν σωμάτων ὅλως ἄμα καὶ κινεῖσθαι καὶ κινεῖν πέφυκεν, οὐδὲ γὰρ ἄμα ὅλον ἑαυτὸ θερμαίνειν καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ θερμαίνεσθαι· διότι μὲν γὰρ θερμαίνονται, οὕτω (1) θερμὸν ἂν εἴη, διότι δὲ θερμαίνει, θερμότητα ἂν ἔχοι, καὶ οὕτω τὸ αὐτὸ ἔσαι καὶ οὐκ ἔσαι θερμὸν. Ὅσπερ οὖν καὶ (2) κατὰ τὴν ἀλλοίωσιν ἀδύνατόν τι τῶν σωμάτων ἑαυτὸ κινεῖν, οὕτω δὴ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην πᾶσαι κίνησιν ὅλως δὲ πᾶσα σωματικὴ κίνησις παθήματι μᾶλλον ἔοικεν, ἢ δὲ αὐτοκίνητος ἐνέργεια ἐστίν ἄυλος καὶ ἀμερής, ὥστε εἰ ὁ κόσμος σωματοειδής ἐστίν, οὐκ ἂν αὐτοκίνητος εἴη· εἰδὲ μὴ τοῦτο, οὐδὲ ἀνθυπόστατος· εἰ δὲ γε μὴ ἀνθυπόστατός ἐστι, θήλον ὡς ἐξ ἄλλης αἰτίας ὑφέστηκε. Τὸ γὰρ μὴ ἀνθυπόστατον, πάλιν διττόν ἐστιν, ἢ τὸ κρεῖττον αἰτίας, ἢ τὸ καταδείξερον. Καὶ τὸ μὲν κρεῖττον, ἔχει τι μεθ' ἑαυτοῦ (3) τοιοῦτον ὃ ἐστίν ἀνθυπόστατον· τὸ δὲ καταδείξερον, ἐξ ἑτέρας αἰτίας ἤρτηται πάντως τῆς ἀνθυποστάτου. Δεῖ τοίνυν καὶ τὸν κόσμον ἐξ αἰτίας ἄλλης εἶναι κρεῖττονος. Κεῖσθω τοίνυν ἡμῖν δεδειγμένον, ὡς ὁ κόσμος αἰτίας τινὸς ἤρτηται πρεσβυτέρας. Αὕτη δὴ οὖν ἡ αἰτία πρότερον (4) κατὰ προαίρεσιν ποιεῖ καὶ λογισμὸν, ἢ αὐτῷ τῷ εἶναι παράγει τὸ πᾶν. Εἰ μὲν δὴ κατὰ προαίρεσιν, ἄστατος ποίησις ἔσαι καὶ ἀμφίβολος καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἔχουσα, καὶ ὁ

(1) C. D. οὕτω.

(3) B. ἑαυτὸ τὸ.

(2) C. D. Deest καί.

(4) B. C. πρότερον.

κόσμος οὖν ἔσται φθαρτός· τὸ γὰρ ἐν κενουμένης ἄλλοτε ἄλλοίως (1) αἰτίας γυγνόμενον, μεταβλητόν (2) ἐστὶ καὶ φθαρτόν· εἰ δὲ ἔστω ἀίδιος ὁ κόσμος, οὐ γὰρ δὴ τοῦτο κενὸν πρόκειται ζητεῖν, αὐτῷ τῷ εἶναι ποιεῖ τὸ πειοῦν. Καὶ γὰρ ὅλως πᾶν μὲν τὸ κατὰ προαίρεσιν ποιοῦν ἔχει τινὰ πάντως ποίησιν, ἣν αὐτῷ τῷ εἶναι ποιεῖ. Καὶ γὰρ ἡ ἡμετέρα ψυχὴ πολλὰ κατὰ προαίρεσιν ἐνεργεῖσα δίδωσιν ἡμῶς τῷ σώματι ζωὴν αὐτῷ τῷ εἶναι, καὶ, ὡς ἂν ἐπιτίθειαι ἢ τὸ ὑποκειμενον, πάντως διαζῆ τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, καὶ μὴ προχειρομένης. Εἰ γὰρ ἦν καὶ ἡ τοιαύτη ζωὴ τῆς ἡμετέρας ἡστημένη προαιρέσεως, βραδίως ἂν ἐν πάσης περιπέσειος ἀελύετο τὸ ζῶον, τῆς ψυχῆς ἐν τοῖς τοιαύτοις καιροῖς καταφραζομένης τῆς πρὸς τὸ σῶμα κληνωίας. Οὐ πᾶν δὲ τὸ αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦν ἔχει τινὰ καὶ προαιρετικὴν ἑτέραν ποίησιν· οἷον τὸ πῦρ θερμαίνει τῷ παραῖναι μόνον, ἀλλ' οὐδὲν ποιεῖ προαιρετικῶς· οὐδὲ γὰρ ἡ χεῖρ, οὐδέ ὅλως τῶν σωματίων, καθὸ σῶμα, οὐδὲν. Εἰ τοίνυν τὸ αὐτῷ τῷ εἶναι ποιεῖν ἐπὶ κλέον ἐκτετέται τοῦ προαιρετικῶς ποιεῖν, ὅθλον ὡς ἀπὸ τινος ἔχει σεμνοτέρας καὶ ὑψηλοτέρας αἰτίας. Καὶ τοῦτο εὐκότως· ἀκράτῳ γὰρ ἡ ποίησις τῶν αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦντων ἢ ποιοῦσι. Δεῖ δὲ ἐπὶ τῶν θεῶν μάλισα τὸ ἀπραγμον συγχερεῖν· ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς ἀπραγμοῦς ἐσμεν καὶ βῆσαν ζῶμεν, ὅταν ὁ βίος ἡμῶν θεῖος ἢ καὶ κατ' ἀρετήν. Εἰ τοίνυν ἔστω αἰτία τοῦ παποῦς αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦσα, τὸ δὲ αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦν ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ ποιεῖ οὐσίας, τοῦτο ἔστι πρῶτως, ὅπερ τὸ ποιοῦμενον δευτέρως· καὶ ὁ ἔστι

(1) B. ἀλλοίως.

(2) B. μεταβλητικόν.

πρώτως δίδωσι τῷ ποιουμένῳ δευτέρως, οἷον τὸ πῦρ καὶ δίδωσι θερμότητα ἄλλῳ, καὶ ἔστι θερμὸν ἢ φυγὴ δίδωσι ζωὴν καὶ ἔχει ζωὴν· καὶ ἐπὶ πάντων ἴσοις ἂν ἀληθῆ τὸν λόγον ὅσα αὐτῷ τῷ εἶναι ποιεῖ. Καὶ τὸ αἴτιον οὖν τοῦ παντός αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦν, τοῦτό ἐστι πρώτως, ὅπερ ὁ κόσμος δευτέρως. Εἰ δὴ ὁ κόσμος πλήρωμά ἐστι εἰδῶν παντοίων, εἶη ἂν καὶ ἐν τῷ αἰτίῳ τοῦ κόσμου ταῦτα πρώτως· τὸ γὰρ αὐτὸ αἴτιον καὶ ἥλιον καὶ σελήνην, καὶ ἄνθρωπον ὑπέστησε καὶ ἵππον, καὶ ὄλωσεν τὰ εἶδη τὰ ἐν τῷ παντί. Ταῦτα ἄρα πρώτως ἐστὶν ἐν τῇ αἰτίᾳ τοῦ παντός, ἄλλος ἥλιος παρὰ τὸν ἔμφανῆ, καὶ ἄλλος (1) ἄνθρωπος· καὶ τῶν εἰδῶν ὁμοίως ἕκαστον. Ἔστιν ἄρα τὰ εἶδη πρὸ τῶν αἰσθητῶν καὶ (2) αἰτία αὐτῶν τὰ δημιουργικὰ, κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον ἐν τῇ μιᾷ τοῦ κόσμου παντός αἰτίᾳ προϋπάρχοντα. Εἰ δὲ τις λέγοι τὸν κόσμον ἔχειν μὲν αἰτεῖν, οὐ μέντοι ποιητικῶν, ἀλλὰ τελικῶν, καὶ οὕτω τετάχθαι πάντα πρὸς ἐκείνην, εὖ μὲν, ὅτι δίδωσι τὸ ἀγαθὸν ὡς αἴτιον προεσθῆναι τῶν ὄλων· λεγέτω δὲ, πότερον δέχεται τι ὁ κόσμος ἀπ' ἐκείνου, ἢ οὐδὲν κατὰ τὴν ἔφεσιν. Εἰ μὲν γὰρ μηδὲν, διακινήσῃ ἢ ἔφεσις ἂν εἶη τῷ μηδὲν ἀπολαύοντι τοῦ ἐφετοῦ παντελῶς· εἰ δὲ τι δέχεται παρ' αὐτοῦ, πάντως ἐκείνο πρώτως (3) ἐστὶν ὃ δίδωσι τῷ κόσμῳ ἀγαθόν (4), καὶ εἰ μὴ μόνον δίδωσι τούτῳ τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ καὶ κατ' οὐσίαν δίδωσιν· εἰ δὲ τοῦτο (5), καὶ ὑποστήσει τὸ πᾶν, ἐπειδὴ καὶ πρότερον αὐτῷ τοῦ εἶναι ἐστὶν αἴτιον, ἵνα καὶ

(1) C. D. ἄλλος ὁ.

(2) C. D. τὰ.

(3) C. πρότερος.

(4) A. B. C. ἀγαθοῦ.

(5) B. τούτῳ.

κατ' οὐσίαν αὐτῷ διδῶ τὸ ἀγαθόν· καὶ ἤξομεν εἰς τὸν αὐτὸν λόγον· καὶ οὐ μόνον ἔσται τελικὸν ἐκεῖνο τοῦ παντός αἴτιον, ἀλλὰ καὶ ποιητικόν.

Δεύτερον τοῖνον ἐκεῖνον παραλάβωμεν τὸν λόγον (1), ὅς φησιν αὐτὰ μὲν τὰ φαινόμενα καὶ ἴσα καὶ ἄνισα, καὶ ὁμοια καὶ ἀνόμοια, καὶ πάντα (2) ἀπλῶς, ὅσα αἰσθητὰ μηδαμῶς ἔχω· ἑαυτοῖς πάντη τὴν προσηγορίαν ἐπαληθεύουσιν. Ποία γὰρ ἰσότης ἐν τούτοις πρὸς τὴν ἀνισότητα ἀναμιμνήμη (3); ποία δὲ ὁμοιότης ἀληθῆς ἐν τοῖς τῆς ἀνομοιότητος ἀναπεπλησμένοις; ποῦ δὲ τὸ αὐτὸ καλλος ἐν τούτοις, οἷς τὸ ὑποκείμενον αἰσχρόν; ποῦ δὲ τὸ ἀγαθόν, ἐν οἷς τὸ θυνάμει καὶ τὸ ἀτελές; ἕκαστον ἄρα τούτων τῶν αἰσθητῶν οὐκ ἔστιν, ὃ λέγεται ἀληθῶς· οὐκοῦν οὐδὲ τὰ οὐράνια σώματα εἰ θεωροῖς· ἀκριβέστερα μὲν γὰρ (4) ἐκεῖνα τῶν ἐνύλων, ἀλλ' οὐδὲ ἐν τούτοις πάντη (5) τὸ ἀκριβές· οὔτε γὰρ κύκλος, οὔτε κέντρον, οὔτε πῶλος ἐν διαστατοῖς δύναται εἶναι ἀκριβῶς· οἷς γὰρ ἡ φύσις ἐν τῷ ἡμερῆ καὶ ἀδιαστάτῳ, πῶς ἂν εἴη ταῦτα ἐν τῷ διαστατῷ καὶ μεριστῷ πάντη τελῶς; ἀλλ' ἢ γε ἡμετέρα ψυχὴ πολλῷ (6) καὶ ἀκριβέστερα καὶ καθαρώτερα (7) τῶν φαινομένων ἐπινοεῖν δύναται γενεᾶν τὸν γοῦν φαινόμενον κύκλον ἐπιδιορθοῦται, καὶ λέγει καθ' ὅσον οὗτος ἀπολείπεται τοῦ

(1) A. ἤξομεν εἰς τὸν αὐτὸν λόγον, ὅς. — B. λόγον, καὶ οὐ μόνον ἔσται τελικὸν ἐκεῖνο τοῦ παντός αἴτιον, ἀλλὰ καὶ ποιητικόν ὅς·

(2) A. C. D. πάντως.

(3) B. C. D. ἀναμιμνήμη.

(4) B. Deest γὰρ.

(5) B. πάνυ.

(6) D. πολλά. B. Deest.

Vid. p. 10, l. 14.

(7) B. καθαρώτερον.

ἀκριβοῦς, καὶ δῆλον ὡς ὁρῶσαί (1) τι τούτου καλλίον ἄλλο καὶ τελειότερον εἶδος· οὐ γὰρ που μηδενὸς ἐφαπτομένη, μηδὲ εἰς τι καθαρώτερον βλέπουσα, τοῦτο μὲν οὐ (2) φησιν ὄντως εἶναι καλόν· τοῦτο δὲ οὐ πάντη ἴσον· αὐτῷ γὰρ τῷ λέγειν ταῦτα, δείκνυσιν ὡς ὄρα τὸ πάντη καλὸν καὶ πάσῃ ἴσον. Εἶτα ἢ μὲν μερικὴ ψυχὴ (3) δύναται τούτων τῶν φαινομένων τελειότεράν τι καὶ ἀκριβέστερον ἀπογενεῶν, καὶ θεωρεῖν ἐν ἑαυτῇ καὶ σφαῖραν ἀκριβῆ, καὶ κύκλον, καὶ καλὸν καὶ ἴσον, καὶ ἕκασον προβάλλουσα τῶν εἰδῶν· ἢ δὲ τοῦ παντός κοσμοῦ καὶ τῶν φαινομένων, καλλίον οὔτε γενεῶν οὔτε ὄραν δύναται; καὶ πῶς ὁ μὲν τοῦ παντός ἐστὶ δημιουργός· ἢ δὲ μέρους τοῦ παντός; ἢ γὰρ μείζων δύναμις τελειότερων ἐστὶν οἰκιστὴ, καὶ ἢ ἀυλότερα κινήσεις κρεττόνων ἐστὶ θεωρημάτων (4) θεωρός. Πολλῷ ἄρα μείζω καὶ ἀκριβέστερα καὶ τελειότερα εἶδη (5) τῶν φαινομένων καὶ γενεῶν καὶ νοεῖν δύναται πάντως ὁ τοῦ κόσμου ποιητής. Ποῦ οὖν αὐτὰ γενεῶν καὶ ποῦ θεωρεῖ; δῆλον ὡς ἐν ἑαυτῷ· θεωρεῖ γὰρ ἑαυτόν, ὡς αὐτὸς ἑαυτὸν θεωρῶν καὶ γενεῶν ἅμα, καὶ τὰ εἶδη τῶν φαινομένων ἀυλότερα καὶ ἀκριβέστερα ἐν ἑαυτῷ καὶ γενεῶν καὶ ὑφίστησι.

Τρίτον τοίνυν, εἰ μὲν μηδὲν ἐστὶν αἴτιον τοῦ παντός, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου πάντα, πῶς συντέτακται (6) πάντα ἀλλήλοις; πῶς δὲ αἰεὶ τὰ ὄντα ἐστὶ, καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ καὶ γίνεται πάντα κατὰ φύσιν οὕτως, τῶν ἀπὸ ταυτομάτου πάντων ὡς ἐπ' ἔλασπον ὄντων; εἰ δὲ ἐστὶν αἴτιον ἐν τι

(1) C. ὁρῶσαί ἐστί.

(2) C. τοῦτο μὲν οὖν φησιν.

(3) B. εἶτα ἢ λογικὴ ψυχὴ.

(4) C. D. νοημάτων.

(5) C. Deest εἶδη.

(6) C. πῶς οὖν τέτακται.

πάντα συντάττον, εἰ μὲν ἀγνοοῦν ἑαυτὸ, πῶς οὐκ ἄλλό τι ἔσαι πρὸ αὐτοῦ τὸ καὶ εἶδος ἑαυτοῦ, κακεινῶ τοῦ αἰτίου εἶναι αἴτιον ὑπαρχον; ἔσαι γὰρ τῶν ἐν τῷ παντί γινωσκόντων ἑαυτὰ χεῖρον τὸ ἀγνοοῦν ἑαυτό· ἀλλὰ καὶ κρεῖττον· ἔπερ ἀδύνατον· εἰ δὲ γινώσκον ἑαυτὸ, ὅπλον ὅτι εἶδος ἑαυτοῦ αἴτιον ὄν, οἶδε καὶ ὧν ἔστιν αἴτιον, ὥστε περιέξει κακειῶνα τὰ ἃ γινώσκει. Ἡ ἄρα νοῦς ἔστιν αἴτιος (1), ἢ καὶ συντάξει πάντα ἀλλήλοισ· ἢ γὰρ δημιουργὸς τοῦ πάντος, τὸ δὲ πᾶν ποικίλον ἐστὶ, καὶ οὐ τῆς αὐτῆς μετέχει τὰ μέρη πάντα καὶ ἀξίας καὶ τάξεως· τίς ὁ τὴν ἀξίαν αὐτῶν μετῶν, ἢ ὁ ὑποσήσας αὐτά; τίς δὲ ὁ τάξας ἕκασον ὅπως ἔδει, καὶ ἐπὶ τῆς οικείας ἑδρας, ὡδὶ μὲν ἥλιον, ὡδὶ δὲ σελήνην, ὡδὶ δὲ τὴν γῆν, ὡδὶ δὲ τὸν μέγαν οὐρανὸν, ἢ ὁ παραγαγὼν αὐτά; τίς δὲ ὁ συντάξας πάντα, καὶ μίαν ἐξ αὐτῶν ἀρμονίαν ἀποτελέσας, ἢ ὁ καὶ τὴν οὐσίαν ἕκαστοῖς καὶ τὴν φύσιν δούς; Εἰ τοίνυν καὶ ἔταξεν αὐτὸς πάντα, καὶ τὴν ἀξίαν ἕκαστω ἀφόρισεν, οὔτε τὴν τάξιν θήπου τῶν πραγμάτων, οὔτε τὴν ἀταξίαν ἠγνόηκε· τὸ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἀλόγου φύσεως ἦν, καὶ οὐ θείας αἰτίας, καὶ ἀνάγκης ἴδιον, ἀλλ' οὐ νοεῶς προμηθείας· ἐπεὶ καὶ εἰ νοῶν ἑαυτὸν, οἶδεν ἑαυτὸν, εἰδὼς δὲ ἑαυτὸν, καὶ τὴν οὐσίαν ἦν ἔλαχεν οἶδεν ὅτι ἀκίνητον αἴτιον ἐστὶ καὶ ἐφετὸν πᾶσι, οἶδε καὶ οἷς ἔστιν ἐφετὸν· οὐ γὰρ κατὰ συμβεθεκὸς ἔστιν ἐφετὸν, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν· ἢ οὖν ἀγνοήσει τί ἐστὶ κατ' οὐσίαν, ἢ τοῦτο εἰδὼς, εἴσεται καὶ ὅτι ἐφετὸν. Καὶ μετὰ τούτου (2) γνώσεται καὶ ὅτι πάντα αὐτοῦ ἐφίεται, καὶ τῶνα τὰ πάντα· τῶν γὰρ πρὸς τι τὸ μὲν

(1) Β. αἴτιον.

(2) Γ. μετὰ τούτου.

καὶ ἀπάντασος ὁμῶς ἐς ἰ λόγων αἰτία φυσικῶν. Ἄρ' οὖν ἡ μὲν ἀνθρώπων φύσις ἔχει τοὺς ἀνθρωπεῖους (1) λόγους, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐν λέοντι τοὺς τοῦ λέοντος, οἷον τῆς κεφαλῆς, τῆς χαίτης, τῶν ποδῶν, τῶν ἄλλων τοῦ λέοντος μορίων; καὶ πόθεν ὀδόντος ἐπεσόντος ἄλλος φύεται, μὴ τῆς δυνάμεως ἐνθον ἐνούσης τῆς ὀδόντας ποιεῖν δυναμένης; πῶς δὲ καὶ ἄμα μὲν ὄσῳν, ἄμα δὲ σάρκα ποιεῖ, ἄμα δὲ τῶν ἄλλων ἕκαστα καὶ ἡ ἐκείνων φύσις; τὸ γὰρ αὐτὸ (2) κατὰ τὸ αὐτὸ τοσούτην ποικιλίαν διοργανώσεως πλάττειν οὐκ ἂν δύνατο, καὶ ταῦτα ἄλογος οὔσα κατὰ τὴν ἑαυτῆς οὐσίαν· ἀλλ' ἄρα ἐν μὲν ζώοις ἡ φύσις ἔχει τοὺς λόγους, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν φυτοῖς; ἢ καὶ ἐν ἐκείνοις ἡ τάξις τῆς γενεσέως, καὶ οἱ βίαι τῶν φυτῶν δηλοῦσιν, ὅπως κατὰ τεταγμένας αἰτίας ἐπιτελοῦνται. Δῆλον οὖν ὡς (3) κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ ἐκείνων αἱ φύσεις προσηλήφασι (4) τοὺς φαινομένους λόγους· ἀλλ' ἐπὶ τὴν μίαν ἀναδράμωμεν λοιπὸν φύσιν, ἢ τῆς γῆς, τῶν πάντων γεννητικὴν ὁμοίως, ὅσα γαῖαν ἐπιπνέει τε καὶ ἔρπει (5)· ταύτην τοίνυν οὐ πολλῶ πρότερον ἔχειν τοὺς τῶν φυσικῶν λόγους, ἢ πόθεν καὶ ἐφ' ὧν μὴ ἐκ τοῦ ὁμοίου τὴν γενέσιν ἐπιτελουμένην ὀρώμεν, οἷον τῶν ἐκ σήψεως· πόθεν δ' οὖν ἐπὶ τούτων ἡ γένεσις; πῶς δὲ ἐν ταυτῶ τόπων, φυτῶν ἄλλοτε ἄλλα γένη φύεται, χωρὶς ἀνθρωπωνῆς ἐπιμελείας; ἢ δῆλον ὡς τῆς ὅλης φύσεως λόγους ἐχούσης καὶ ποιητικῶς τούτων ἀπάντων ἐν ἑαυτῇ δυνάμει. Καὶ τί δεῖ λέγειν; οὕτω γὰρ ἀνατρέχοντες, τὴν ἐν (6) ἐκάστῳ συσσίχῳ φύσιν περι-

(1) D. τοὺς ἀναγκαίους.

(4) B. προσηλήφασι.

(2) C. D. τὸ γὰρ αὐτὸ τὸ κατὰ τὸ αὐτό.

(5) Hom. Odys. Σ. 130.

(3) C. Deest ὡς.

(6) D. τὴν ἐκάστῳ.

ληπτικὴν τῶν ἐν αὐτῷ ζώων εὐρήσομεν· τὴν δὲ ἐν σελήνῃ τῶν ἐν πᾶσιν εἰδῶν· ἐκεῖθεν γὰρ ἢ πᾶσα κυβερνάται γένεσις. Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῶν ἐνύλων φύσεων ἡ ἐξηρημένη προεληπταί μονάς· καὶ οὕτω δὴ διὰ τῶν σφαιρῶν ποιησάμενοι τὴν ἀνοδὸν, ἐπ' αὐτὴν ἤξομεν (1) λοιπὸν τὴν φύσιν τοῦ παντός, καὶ περὶ ταύτης ἐρησόμεθα, εἴτε ἔχει τὰ εἶδη, εἴτε μὴ, καὶ ἀναγκάσομεν ὁμολογεῖν τὸν ἀποκρινόμενον (2), ὡς καὶ ἐν ταύτῃ τῶν φαινομένων εἰσι πάντων οἱ λόγοι, καὶ αἱ ποικιλικαὶ καὶ αἱ κινητικαὶ δυνάμεις· πάντα γὰρ ὅσα διὰ τῶν καταδεεσέρων ἐπιτελεῖται, κρεῖττον καὶ τελειότερον ἀπὸ τῶν ἄλλωτέρων ὑφίσταται. Πάντων οὖν οὕσα μήτηρ ἡ τοῦ παντός φύσις πάντων ἂν περιέχοι τοὺς λόγους· καὶ γὰρ ἄλλως ἄτοπον τὴν μὲν τέχνην μιμουμένην τοὺς λόγους τοὺς φυσικοὺς, κατὰ λόγους ποιεῖν, αὐτὴν δὲ ἄνευ λόγων καὶ ἄνευ τῶν ἔνδον μέτρων. Ἀλλὰ καὶ εἰ ἡ φύσις ἔχει τοὺς λόγους, δεῖ τινὰ καὶ πρὸ ταύτης αἰτίαν εἶναι περιεκτικὴν ἄλλην τῶν εἰδῶν· ἡ μὲν γὰρ φύσις θύνασα (3) κατὰ τῶν σωμάτων οὕτως ἐν αὐτοῖς ποιεῖ ὅλον εἰ τὸν τεχνίτην νοήσας θύνασα κατὰ τῶν ξύλων, καὶ ἔνδοθεν αὐτὰ κοιλανοντα, εὐθύνοντα, τετραίνοντα, σχηματίζοντα. Τοιοῦτον γὰρ τι κέπονθεν ἡ φύσις, συνδιαβαπτιζομένη τοῖς σώμασι, καὶ ἐνεκιοῦσα τοῖς ὄγκοις (4) αὐτῶν, καὶ ἔνδοθεν (5) ἐμπνεούσα (6) τοὺς λόγους αὐτοῖς (7) καὶ τὴν κίνησιν. Ἔδει γὰρ καὶ τοιαύτης τινὸς αἰτίας τοῖς ἑτεροκινήτοις ἦν ἄλογον μὲν

(1) B. ἔξομεν.

(2) B. ἀπορούμενον.

(3) B. θύναται.

(4) B. οἰκοῖς.

(5) C. D. ἐνδοθεν.

(6) C. D. συμπνεούσα.

(7) B. C. D. αὐτῆς.

εἶναι προσήκει, ἵνα μὴ ἀφίστηται (1) τῶν σωμάτων ἀπὸ τῆς συνοικουμένης αὐτοῖς αἰτίας δεομένων, λόγους δὲ ἔχειν (2) αὐτῶν, ἵνα πάντα ἐν ὅροις τοῖς οἰκειοῖς δύνηται φυλάττειν, καὶ κινεῖν πάντα κατὰ τὸ προσήκον. Ἡ δ' οὖν φύσις ἄλλων ἐστὶ καὶ οὐχ ἑαυτῆς, ἠλογομένη (3) κατὰ τὴν οἰκειάν τάξιν. Δεῖ δὲ τὴν κυριωτάτην αἰτίαν ἐξηρησθαι τῶν ποιουμένων· δοῦλον γοῦν ἐξήρηται τοῦ ποιουμένου τὸ ποιοῦν, τοσοῦτον καθαρώτερον καὶ τελειώτερον ποιεῖ· καὶ ὅπως, εἰ ἄλογος ἢ φύσις, δεῖται τοῦ ἄγοντος αὐτήν. Ἄλλο οὖν τί ἐστὶ καὶ πρὸ τῆς φύσεως ἄγον (4) τοὺς λόγους, εἰς (5) οὓς δεῖ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ πάντα τὴν ἀνάγκησιν ἔχειν. Ἄλογοις γὰρ οἶμαι λόγοις ἐπιτρέψαι τὸ πᾶν, μὴ τῷ ὄντι ἄλογον ἢ, ἢ οὐκ ὀρθόν. Ἀναγκαῖον τοίνυν ἐν ἄλλῳ τινὶ θεῖσθαι τοὺς λόγους εἰδήσοντι τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ γνωστικῶς ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐνεργήσοντι· καὶ γὰρ ἄτοπον ἡμᾶς μὲν γινώσκειν τὸ πᾶν καὶ τὰς αἰτίας τῶν γινομένων, αὐτὸ δὲ τὸ ποιοῦν ἀγνοεῖν καὶ ἑαυτὸ καὶ τὰ ποιούμενα παρ' αὐτοῦ. Κρείττων ἄρα καὶ τῆς ἡμετέρας γνώσεως (6) εἶναι καὶ ἐν τῇ αἰτίᾳ τοῦ κόσμου, καθόσον καὶ ἐκεῖνη μὲν οὐ γινώσκει μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑφίστησι πάντα, ἡμεῖς δὲ γιγνώσκομεν μόνον. Εἰ δὲ γινώσκει τὰ πάντα τὸ δημιουργικὸν αἴτιον τοῦ παντός, εἰ μὲν ἐξω βλέπον, ἀγνοήσει πάλιν ἑαυτὸ, καὶ εἶναι ψυχῆς μερικῆς καταδέεσερον· εἰ δὲ εἰς αὐτὸ βλέπον, ἐν αὐτῷ πάντα ἐστὶ νοερά

(1) B. C. D. ἀφίσταται.

τοὺς. D. φύσεως ἔχον τοὺς.

(2) D. ἔχει.

(5) B. C. D. Deest εἰς.

(3) C. ἢ λεγομένη.

(6) C. D. γνώσεως, ὡς εἶναι.

(4) C. φύσεως ἔχον ἄγον

καὶ γνωστικά τὰ εἶδη, καὶ οὐκ ἔξω καὶ ἐν τοῖς φαινομένοις μόνον.

Πέμπτον τοίνυν κακεῖνον (1) σκεπτέον τὸν λόγον· πάντα, φασί, τὰ ἐξ ἀκινήτου γενόμενα (2) αἰτίας, ἀκίνητα καὶ ἀμετάβλητα· τὰ δὲ ἐκ κινουμένης ἔμπαλιν, κινήτα καὶ μεταβλητά, καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἔχοντα. Εἰ δὲ τοῦτο, καὶ πάντα ὅσα αἶδια κατὰ τὴν οὐσίαν ἔστι καὶ ἀμετάβλητα, ταῦτα ἐξ ἀκινήτου γέγονεν αἰτίας· εἰ γὰρ ἐκ κινουμένης, ἔσαι μεταβλητά, ὅπερ ἀδύνατον· πάντα οὖν τὰ ἀκίνητα ἐξ ἀκινήτου αἰτίας γέγονεν, εἴ περ καὶ γέγονε δηλαδὴ. Τὸν οὖν ἄνθρωπον ἀπλῶς, τὸ εἶδος αὐτὸ λέγω, καὶ τὸν ἵππον, αὐτὸ τὸ εἶδος, ἄρ' οὐκ ἐξ αἰτίας φήσομεν, εἴπερ καὶ ὁ σύμπας κόσμος ἐξ αἰτίας ὑφέστηκεν· ἐκ ποίας οὖν αἰτίας; ἄρα ἀκινήτου τινός, ἢ κινουμένης. Εἰ μὲν δὴ κινουμένης, ἐκλείψει ποτὲ τὸ ἀνθρώπειον εἶδος· πᾶν γὰρ τὸ ἐκ κινουμένης αἰτίας ὑποστάντων ἐκλείπειν πεφυκότων ἔστιν. Ἐρήσομαι δὲ τὸ αὐτὸ περὶ τε ἡλίου καὶ περὶ (3) σελήνης, καὶ περὶ ἐκάστου τῶν ἀστέρων· ἄρα καὶ ταῦτα ἐξ ἀκινήτου γέγονεν αἰτίας ἢ κινουμένης· εἰ γὰρ ἐκ κινουμένης, ἔσαι μεταβολὴ τῆς οὐσίας καὶ ἐν τούτοις· εἶδὲ ἐξ ἀκινήτου καὶ ταῦτα καὶ πάντα ὅσα ἀπιδίως ἔστιν ἐν τῷ κόσμῳ εἶδη, ποῦ τὰ ἀκίνητα τούτων αἶτια; ὄφρα γὰρ ὡς οὐκ ἐν σώμασι· πᾶν γὰρ σῶμα φυσικὸν κινεῖσθαι πέφυκεν· ἐν φύσει ἄρα προσεχῶς; ἀλλ' ἢ φύσις ἄλογος· δεῖ δὲ τὰ κυρίως αἶτια, νοερά εἶναι καὶ θεῖα. Τὰ ἄρα ἀκίνητα αἶτια τῶν εἰδῶν τούτων ἐν νῶ πρώτως ἔστι·

(1) A. κακεῖνο.

(3) B. Deest περὶ.

(2) C. D. γινόμενα.

δευτέρως γὰρ ἐν ψυχῇ, καὶ τρίτως ἐν φύσει, καὶ ἐσχάτως ἐν τοῖς σώμασι. Πάντα γὰρ ἢ φαινομένως (1) ἐσὶν, ἢ ἀφανῶς, ἢ ἀχωρίως τῶν σωμάτων, ἢ χωριστῶς καὶ εἰ χωριστῶς, ἢ κατ' οὐσίαν καὶ κατ' ἐνέργειαν ἀκινήτως, ἢ κατὰ μὲν οὐσίαν ἀκινήτως, κατ' ἐνέργειαν δὲ κινητῶς. Ἀκίνητα οὖν ἐκεῖνα κυρίως, & καὶ κατ' οὐσίαν ἐσὶν ἀμετάβλητα καὶ κατ' ἐνέργειαν, οἷα τὰ νοερά· δεύτερα δὲ τὰ ἀκίνητά μὲν κατ' οὐσίαν, κινητά δὲ κατ' ἐνέργειαν, οἷα τὰ ψυχικά· τρίτα δὲ τὰ ἀφανῆ μὲν, ἀχώριστα δὲ τῶν ἐμφανῶν, οἷα τὰ φυσικά· τελευταῖα δὲ τὰ ἐμφανῆ, καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς ἔντα, καὶ μεριστά· μέχρι γὰρ τούτων προϊούσα κατέβηεν ἡ τῶν εἰδῶν ὕψους.

Ἐκτον δὴ σὺν ἄλλοις τρόποις ἀνασκεψόμεθα περὶ τῆς ὑποστάσεως τῶν εἰδῶν, ἀπ' αὐτῶν ὀρμηθέντες τῶν ἀποδείξεων· τὰς γὰρ ἀποδείξεις ἅπαντες (2) ἐκ προτέρων καὶ τιμιωτέρων (3) γίνεσθαι πάσας ὁμολογοῦμεν, καὶ οὕτω τισὶ μέγα καὶ σεμνὸν ἢ ἀπόδειξις ἔδοξεν εἶναι, ὥστε καὶ τῆς διαιρετικῆς αὐτὴν μεθόδου κρείττονα δεῖσθαι. Κεῖσθω τοίνυν ὁμολόγημα κοινὸν, τὴν ἀπόδειξιν ἐξ αἰτίων εἶναι, καὶ φύσει τιμιωτέρων. Ἄλλ' ἐξ ὧν αἱ ἀποδείξεις; ταῦτα ἐστὶ τὰ καθόλου· πάσα γὰρ ἀπόδειξις ἐκ τούτων· ταῦτα ἄρα αἴτια τοῖς ἐξ αὐτῶν διακρινόμενοις. Ὅταν οὖν ὁ ἀστρονόμος λέγῃ τοὺς ἐν οὐρανῷ κύκλους δέχα τέμνειν ἀλλήλους, ἐπειδὴ πᾶς μέγιστος κύκλος τὸν ὁμοίον διχοτομεῖ, κότερον ἀποδεικνύσιν, ἢ οὐ;

(1) C. φαιτόμενα.

(3) B. Deest καὶ τιμιωτέρων.

(2) A. B. πάντως.

καὶ τοὶ ἀπὸ τοῦ καθόλου πεποιήται τὴν ἐπιβολήν. Πᾶς δὴ εὐρήσομεν τὰ αἰτία ταῦτα τῆς ἐν οὐρανῷ τῶν κινῶν τομῆς καθολικώτερα αὐτῶν; ἐν σώμασι μὲν γὰρ οὐκ ἔσαι· πᾶν γὰρ τὸ ἐν σώματι ὄν, μερικόν ἐστι· δεῖ δὲ ἐν ἀσωμάτῳ πάντως οὐσίᾳ· ἀνάγκη ἄρα τῶν φαινομένων προϋπάρχειν τὰ εἶδη, καὶ τούτοις αἴτια τοῦ εἶναι, καθολικώτερα αὐτῶν ὄντα καὶ δυνατώτερα. Ἔστι μὲν οὖν καὶ αὐτόθεν δῆλον, ὅπερ εἶπομεν, τῆς ἐπιστήρης ἀναγκαζούσης τὰ καθόλου τιθέναι καὶ οὐσιώτερα καὶ αἰτίωτερα τῶν καθ' ἕλασα, προϋπάρχειν τὰ εἶδη, καὶ ἀπ' ἐκείνων εἶναι τὴν ὑπόστασιν τούτοις χωρισῶν ὄντων.

Εἰ δὲ βούλει, καὶ καθ' αὐτὸ σκέψασθε πόθεν καὶ εἰ τις ἄλλος ἐπέβαλε τοῖς εἶδεσι, καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης πόθεν εἰς ἔννοιαν ἀφίκετο τῆς οὐσίας ταύτης. Ἔστι δὴ οὖν ἀνδρὸς εἰς νοῦν ἐπιστρέψαντος ἦδη, καὶ χωρισαντος ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ συνθέτου; καὶ θεασαμένου τὴν τε ψυχικὴν ζωὴν καὶ τὴν σωματικὴν διακεκριμένως, καὶ ὡς οὐδὲν θαυμαστὸν ἄλλο μὲν εἶναι τὸ ὑποκείμενον, ἄλλο δὲ τὸ μετεχόμενον ἐν τῷ ὑποκειμένῳ ὄν, ἄλλο δὲ τὸ ἐξηρημένον καὶ ἀμέθεκτον εἶδος, ἢ τοιαύτη πτοία περὶ τὴν τῶν θεῶν τούτων μονάδων ὑπόθεσιν. Ὁ μὲν γὰρ πολὺς, καὶ τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἀναμίξας τῇ τοῦ συνθέτου ζωῇ, διακρίναι τὸ μετεχόμενον καὶ τὸ ἀμέθεκτον ἀδυνατεῖ· τὸν γὰρ τὸ χωριστὸν θεασάμενον, καὶ (1) αὐτὸν εἰς δύναμιν προσήκει γενέσθαι τοιοῦτον, οἷον ἐξασπασάντα (2) τοῦ σώματος καὶ εἰς τὸ ἐν ἑαυτῷ χωριστὸν

(1) B. καὶ εἰς αὐτὸν. C.
καὶ αὐτὸ εἰς.

(2) B. ἐξασπασάντος.

ἀποβλέψαντα (1)· ὁ δὲ γε σπουδαῖος τὸ ἦθος, ἀφ' ἑαυ-
 τοῦ τὴν διαίρισιν τούτων θεασάμενος, μέτεισιν ἐπὶ τὰ
 ὄλα, καὶ πάντων τῶν μετεχομένων εἰδῶν προτέρας ἐπινοεῖ
 τὰς ἐξηρημένους καὶ αὐλοὺς μονάδας. Καὶ οὐκ ἐπὶ τούτων
 μόνων (2) οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς κινήσεως τὸν αὐτὸν
 ἀνεισι τρόπον, ὅρων τὸ μὲν σῶμα τοῦτο πᾶν κατὰ τὴν
 οἰκίαν αὐτοῦ φύσιν ἑτεροκίνητον ὂν, καὶ δεόμενον κινή-
 σεως ἀλλαχόθεν εἰς ταῦτα καθηκούσης, τὴν δὲ πρώτην
 καὶ κυριωτάτην κίνησιν ἐν τῷ κινήτικῳ τῶν ὄλων· ἔχει
 γὰρ καὶ ἐκεῖνο τὴν τοῦ κινουῦντος κίνησιν, καὶ τὸ σῶμα
 τὴν τοῦ κινήτου, καὶ εἰδῶλον ἢ ἐν τούτῳ κινήσεις, τῆς
 ἐν ἐκείνῳ προὑπαρχούσης· ἐκείνη μὲν γὰρ τελεία κινήσις,
 ἐνέργεια γάρ· ἢ δὲ ἐν τούτῳ, ἀτελής ἐνέργεια· τὸ δὲ ἀτε-
 λές, ἐκ τοῦ τελείου τὴν τε ὑπόστασιν ἔχει καὶ τὸ τελειον·
 Καὶ μὴν καὶ ἐπὶ τῆς γνώσεως ἔστιν ἰδεῖν ἐσχάτην μὲν
 γνῶσιν τὴν τῶν σωμάτων, εἴτε αἰσθητικὴν αὐτὴν, εἴτε
 φανταστικὴν ἐθέλει τις προσαγορεύειν. Πᾶσα γὰρ ἡ τοιαύτη
 γνῶσις, ἀληθείας ἔστιν ἄμοιρος (3), καὶ τῆς οὐσίας τῶν
 πραγμάτων οὐκ ἐφάπτεται, καὶ οὐδὲν θεωρεῖ καθόλου
 καὶ (4) κοινόν, ἀλλὰ πάντα ἐσχηματισμένα, πάντα μεμορ-
 φωμένα, πάντα μερικά· τελειοτέρως (5) δὲ γνῶσις ἔστιν ἡ
 ἀμόρφωτος, ἡ ἀσχημάτιστος, ἡ αὐλος, ἡ κατ' αὐτὴν
 οὔσα καὶ ἑαυτῆς, ἧς εἰδῶλον ἢ αἰσθησις, ἀτελής οὔσα
 γνῶσις καὶ ἐν ἄλλῳ καὶ οὐχ ἑαυτῆς. Εἰ τοίνυν ἐπὶ τῶν

(1) B. ἀποβλέψαντος.

(4) C. Deest καὶ.

(2) B. C. D. μόνων,

(5) D. τελειοτέρα.

(3) B. εὔμοιρος.

κινήσεων οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν γνώσεων καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς, ἄλλο μὲν τὸ μέτεχον, ἄλλο δὲ τὸ μετεχόμενον, ἄλλο δὲ τὸ ἀμέτεχτον, ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν, ἄλλο μὲν εἶναι τὴν ὕλην, ἄλλο δὲ τὸ ἐν αὐτῇ εἶδος, ἄλλο δὲ τὸ χωριστόν. Οὐ γὰρ που τὰ μὲν ἀτελῆ καὶ (1) ἐν ἄλλῳ ὄντα καὶ ἀμυδρῶς ὄντα πεποίηκεν ὁ,τε θεὸς καὶ ἡ φύσις· τὰ δὲ τέλεια, καὶ τελείως ὄντα, καὶ ἑαυτῶν ὄντα, οὐ παρήγαγεν· ἀλλὰ πολλῶ πρότερον ταῦτα ὑπέστησε, καὶ ἐκ τούτων τὰ ἀμυδρότερα καὶ μετεχόμενα καὶ ἐν τῇ ὕλῃ ὄντα. Διὰ ταύτας μὲν οὖν τὰς ἐννοίας καὶ Σωκράτης, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος, εἰς τὴν τῶν ἰδεῶν ἐπήγετο θέσει, καὶ τὰ μὲν μετεχόμενα ὑπὸ τῶν καθ' ἑκάστης ἔλεγε· τὰ δὲ αὐτὰ καθ' αὐτὰ χωρὶς ὑφεστηκότα· μάλιχα γὰρ τοῦτο προσήκει τοῖς εἶδεσι τὸ χωρὶς.

Εἶδὲ δὲ συντόμως εἰπεῖν τὴν αἰτίαν τῆς τῶν ἰδεῶν ὑποθέσεως, δι' ἣν ἐκείνοις ἤρθεκε, λεκτέον (2) ὅτι ταῦτα (3) πάντα, ὅσα ὁρατὰ οὐράνια καὶ ὑπὸ σελήνην, ἢ ἀπὸ ταυτομάτου ἐστίν, ἢ κατ' αἰτίαν. Ἀλλὰ ἀπὸ ταυτομάτου, ἀδύνατον· ἔσαι (4) γὰρ ἐν τοῖς ὑστέροις τὰ κρείττονα, νοῦς καὶ λόγος καὶ αἰτία καὶ τὰ ἀπ' αἰτίας, καὶ οὕτω τὰ ἀποτελέσματα κρείττω τῶν ἀρχῶν, πρὸς τῷ καὶ ὁ φησὶν ὁ Ἄριστοτέλης, δεῖν (5) πρὸ τῶν κατὰ συμβεβηκὸς αἰτιῶν εἶναι τὰ καθ' αὐτὰ· τούτων γὰρ ἑκβάσις τὸ κατὰ συμβεβηκὸς, ὥστε τοῦ ἀπὸ ταυτομάτου (6) πρεσβύτερον ἂν ἦν τὸ κατ' αἰτίαν, εἰ καὶ ἀπὸ ταυτομάτου τὰ θεϊότατα ἦν τῶν φανερῶν. Εἰ δὲ ἔστιν αἴτια πάντων,

(1) B. Deest καὶ.

(4) A. B. ἔστι.

(2) B. ῥητέον.

(5) B. δεῖ.

(3) C. Deest ταῦτα.

(6) C. D. τοῦ αὐτομάτου.

ἢ τοι πολλὰ ἔσαι καὶ ἀσύναπτα, ἢ ἐν' ἀλλ' εἰ πολλὰ, τί τὸ ποιῶν ἐν τὸ πᾶν, οὐχ ἔξομεν λέγειν· καὶ τοι τὸ ἐν κρεῖττον τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ὅλον τῶν μερῶν· εἰ δὲ ἐστὶν ἐν τοῦ ὅλου καὶ ἐγὼς αἴτιον πρὸς ὃ συντέτακται πάντα, εἰ μὲν ἄλογον τοῦτο, ἄτοπον· ἔσαι γὰρ τι πάλιν τῶν ὑπέροισιν τῆς πάντων αἰτίας κρεῖττον, τὸ κατὰ λόγον καὶ γνωσκῶν ποιῶν, εἴσω τοῦ παντός ὄν καὶ τοῦ θλου μέρος (1), ὃ ἐστὶν ἀπ' αἰτίας ἀλόγου τοιοῦτον· εἰ δὲ λόγον ἔχον καὶ αὐτὸ γινώσκον, οἶδεν ἑαυτὸ δὴ που τῶν πάντων αἴτιον ὄν, ἢ τοῦτο ἀγνοοῦν, ἀγνοήσει τὴν ἑαυτοῦ φύσιν· εἰδὲ οἶδεν ὅτι κατ' οὐσίαν ἐστὶ τοῦ παντός αἴτιον, οἶδεν καὶ οὗ αἴτιον· τὸ γὰρ ὠρισμένον εἶδος (2), θάτερον (3) οἶδεν ἐξ ἀνάγκης· οἶδεν ἄρα καὶ οὗ ἐστὶν αἴτιον ὠρισμένως· οἶδεν οὖν καὶ τὸ πᾶν, καὶ πάντα ἐξ ὧν τὸ πᾶν, ὧν ἐστὶ καὶ αἴτιον· καὶ εἰ τοῦτο, ἦτοι εἰς ἑαυτὸ ἄρα βλέπον καὶ ἑαυτὸ γινώσκον οἶδεν τὰ μετ' αὐτὸ, λόγοις ἄρα καὶ εἰδῶσιν αὐλοῖς οἶδεν τοὺς κοσμικοὺς λόγους, καὶ τὰ εἶδη ἐξ ὧν τὸ πᾶν, καὶ ἔστιν ἐν αὐτῷ τὸ πᾶν ὡς ἐν αἰτίᾳ χωρὶς τῆς ὕλης.

Τοῦτο Ζήνωνος καὶ τοῖς τὰς ἰδέας τιθεμένοις ἤρθε καὶ οὐχ οἱ μὲν ἄνδρες ἐκεῖνοι περὶ τῶν ἰδεῶν οὕτως ὑπέλαβον ὡς οὐσῶν, οἱ δὲ τὰ θεῖα σοφοὶ ἄλλον τρόπον, ἀλλὰ καὶ οἱ θεολόγοι ταύτης ἐγένοντο τῆς παραδόσεως. Ὁ μὲν γὰρ Ὀρφεὺς μετὰ τὴν κατάποσιν τοῦ Φάητος, ἐν τῷ Διὶ τὰ πάντα γεγονέναι φησὶν (4)· ἐπειδὴ πρώτως μὲν καὶ ἠνωμένως

(1) C. μίρους.

(2) B. εἶδος.

(3) B. θάτερον καὶ θάτερον

οἶδεν.

(4) Jam hæc Procl. ad

Timæum. Lib. 2. Vid. Her-

mann. Orphica. p. 456.

ἐν ἐκείνῳ, δευτέρως δὲ καὶ διακεκριμένως ἐν τῷ δημιουργῷ τὰ πάντων ἀνεφάνη τῶν ἐγκοσμίων αἰτία· ἐκεῖ γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς, καὶ τὰ στοιχεῖα, καὶ ὁ ἔρως ὁ ἐνοποιὸς, καὶ πάντα ἀπλῶς ἐν γεγονότα, Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι σύβρα πέφυκε (1) καὶ οὐκ ἤρκεσθη τούτοις μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν τάξιν τῶν εἰδῶν τῶν δημιουργικῶν παραδίδωσι, δι' ἣν καὶ τὰ αἰσθητὰ τοιαύτην ἔλαχε τάξιν καὶ διακόσμησίν. Οἱ δὲ γε θεοὶ περὶ τούτων ἐκφῆσαι τὴν ἀλήθειαν ἀνθρώποις ἀξιώσαντες, καὶ τίς ἢ μία πηγὴ τῶν ἰδεῶν εἰρήκασι, καὶ ποῦ πρῶτον ὑπέστη τὸ πλήρωμα τῶν ἰδεῶν, καὶ πῶς προῖον ἀφομοιοῖ τῷ πατρὶ τοῦ κόσμου πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, τὰ τε ὡς ὅλα καὶ τὰ μέρη. Οὐδὲν δὲ χειρόν πλείονος ἕνεκα τῶν ἀκρωμένων περὶ τὸ δόγμα συμπαθείας, καὶ αὐτῶν μνησθῆναι τῶν ἐν τοῖς Καλθαικοῖς λόγοις (2) κειμένων·

- « Νοῦς πατρὸς ἐρροίζησε, νεήσας ἀκμάει βουλῇ (3)
- » Παμμόρφους ἰδίας· πηγῆς δὲ μᾶς ἀποπτᾶσαι (4)
- » Ἐξίθορον (5)· πατρόθεν γὰρ ἔην βουλή τε τέλος τε·
- » Ἄλλ' ἐμερίσθησαν νοερῶ πυρὶ μαίρηθῆσαι
- » Εἰς ἄλλας νοεράς (6)· κόσμῳ γὰρ ἀναξ πολυμόρφῳ
- » Προῦθηνεν (7) νοερὸν εἶπον ἀφθιτον σὺ κατὰ κόσμῳ
- » Ἰχθες ἐπειγόμενος μαρφῆς μετὰ κόσμος ἐφάνθη
- » Παντοίαις ἰδίαις κεχαρισμένος ὢν· μία πηγὴ,

(1) Vid. Herm. Orph.
p. 457.

(2) B. C. D. χαλθαικοὶ
λογοίς.

(3) A. C. βουλῆς.

(4) A. C. D. ἀποπτῦσαι.

(5) A. C. D. ἐξίθορε. B.
ἐξίθοραν. A. prima manus

ἐξίθορε. Secunda ἐξίθορον

(6) B. C. εἰς νοεράς. A. D.

εἰς νοερά.

(7) Codd. προσθηνεν.

- » Ἐξ ἧς ροιζοῦνται μεμερισμένοι ἄλλαι ἄπλατοι
- » Ἰηγνύμεναι κόσμου περὶ σώμασιν, κί περὶ κόλπου
- » Σμερδαλίους, σμήνεσιν εἰκουῖαι, φορέονται
- » Τραποῦσαι (1) περὶ τ' ἀμφιπαρασχεδόν (2) ἄλλυδις ἄλλη,
- » Ἐννοιαὶ νοεραὶ, πηγῆς πατρικῆς ἄπο, πουλὺ
- » Δραττόμεναι πυρὸς ἄνθος, ἀκοιμήτου χρόνου ἀκμῆ,
- » Ἀρχηγόνους ἰδέας· πρώτη πατρὸς ἔδλυσε τάσδε
- » Αὐτοτελής (3) πηγῆ (4) ».

Διὰ δὴ τούτων ἐξέφηναν οἱ Θεοὶ καὶ ποῦ τῶν ἰδεῶν ἢ ὑπόσασις, καὶ τίς Θεός ἐστιν ὁ τὴν πηγὴν αὐτῶν τὴν μίαν περιέχων, καὶ ὅπως ἐκ τῆς πηγῆς ταύτης πρόεισι τὸ πλῆθος, κί πῶς ὁ κόσμος δεδημιούργηται κατ' αὐτάς, καὶ ὅτι κινήτικαὶ πάντων εἰσὶ τῶν κοσμικῶν συζημάτων, καὶ ὅτι πάσαι νοεραὶ κατὰ τὴν οὐσίαν, καὶ ὅτι παντοῖαι κατὰ τὰς ιδιότητας εἰσὶ.

Καὶ πολλὰ ἂν τις ἄλλα περὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν Θεῶν τούτων νοημάτων βαθύνας θεωρήσειεν· ἀλλὰ νῦν τόγε τοσοῦτον ἐν τῷ παρόντι ληπτέον, ὅτι καὶ οἱ Θεοὶ ταῖς τοῦ Πλάτωνος ἐπιβολαῖς ἐμαρτύρησαν, ἰδέας τὲ καλέσαντες τὰς νοεράς ταύτας αἰτίας, καὶ κατ' αὐτάς τετυπῶσθαι τὸν κόσμον εἰπόντες. Εἰ τοίνυν καὶ οἱ λόγοι πείθουσιν ἡμᾶς πρὸς τὴν περὶ τούτων ὑπόθεσιν, καὶ οἱ σοφοὶ περὶ αὐτῶν συνηέχθησαν, Πλάτων, Πυθαγόρας, Ὀρφεύς, καὶ οἱ Θεοὶ τούτοις ἐναργῶς ἐμαρτύρησαν, σμικρὰ φροντιστέον τῶν σοφιστικῶν λόγων, αὐτῶν ὑφ' ἑαυτῶν

(1) Sic Codd.

Oth. Heurn. p. 129, 130.—

(2) Sic Codd.

Fr. Patric. oracula Zoroastr.

(3) B. αὐτοθαλής. C. D. αὐτοθελής.

—Thom. Taylor. in Classic. Ephemerid. t. 17, p. 248.

(4) De his versibus vid.

ληλεγμένων, οὐδὲν ἐπισημονικὸν οὐδὲ ὑγιὲς λεγόντων. Σαφῶς γὰρ οἱ Θεοὶ εἰρήκασιν καὶ ὡς ἐννοιαὶ τοῦ πατρὸς εἰσι· μένουσι γὰρ ἐν ταῖς νοήσεσι τοῦ πατρὸς· καὶ ὡς προέρχονται πρὸς τὴν τοῦ κόσμου δημιουργίαν· ῥοιζήσεις γὰρ ἔστιν ἡ πρόοδος αὐτῶν· καὶ ὡς πάμμορφοί εἰσιν· ἔτε δὴ (1) πάντων τῶν μεριστῶν περιέχουσαι τὰς αἰτίας· καὶ ὡς ἀπὸ τῶν πηγῶν ἰδεῶν ἄλλαι προεληλύθασιν αἱ κατὰ μέρη κληρωσάμεναι τὴν τοῦ κόσμου δημιουργίαν, αἱ προσαγορεύονται σμήνεσιν ἐοικυῖαι, καὶ ὡς γεννητικαὶ τῶν δευτέρων εἰσίν. Ὁ μὲν οὖν Τίμαιος ἐν τοῖς νοητοῖς ἀπέχετο τὴν μίαν πρωτουργὸν αἰτίαν πάντων τῶν εἰδῶν· ἐκεῖ γὰρ τὸ αὐτοζῶν, ὡς ἐν ἄλλοις (2) ἀπεδείκνυμεν· τὰ δὲ Λόγια τὴν πηγὴν τῶν ἰδεῶν ἐν τῷ δημιουργῷ προὑπάρχειν φασί, καὶ οὐ διέστηκε ταῦτα ἀπ' ἀλλήλων, ὡς που τισὶν ἂν δοξείεν. Οὐ γὰρ ἔστι ταυτὸν ἐγκοσμίων εἰδῶν ἐπιζητεῖν τὴν μίαν καὶ ὀλικὴν αἰτίαν, καὶ ἀπλῶς ἀπάσης τῆς σειρᾶς τῶν ἰδεῶν τὴν πρώτην ἔκφασιν (3) θεωρεῖν, ἀλλὰ τῶν μὲν εἰς τὸν δημιουργὸν ἀναπέμπει τὴν περιοχὴν, τῶν δὲ ἐπ' αὐτὴν τὴν νοητὴν τάξιν τῶν θεῶν ἀφ' ἧς καὶ ὁ δημιουργὸς πληροῦται καὶ πάντες οἱ διάκοσμοι εἰδητοῦσας οὐσίας. Καὶ διὰ τοῦτο, οἴμαι, καὶ τὰ Λόγια τὰς ἰδέας φασὶ ῥοιζομένης ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν νοερᾶς πηγῆς καὶ μεριστομένης ἄλλυδις ἄλλας, προσρήγνυσθαι τοῖς τοῦ κόσμου σώμασιν· ὡς ἂν ἐν τῇ πηγῇ ταύτῃ τῶν ἐγκοσμίων τῆς αἰτίας περιεχομένης (4), καθ' ἣν μεμόρφωται πάντα τὰ ἐν τῷ

(1) B. μὴ.

(3) B. C. D. ἔκφασιν.

(2) Vid. Procl. Ad Ti-

(4) C. προσρηγνύμενης.

κόσμῳ γεγόμενα σύνθετα κατὰ τὴν δημιουργικὴν βούλησιν. Τὰ δὲ ἐν τῷ αὐτοζώῳ εἶδη κατὰ τὸν νοητὸν ὄρον ὑφηρεηκότα, οὔτε κινεῖσθαι λέγεται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, οὔτε ἐνθρῶσκειν τοῖς σώμασιν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ τῷ εἶναι πᾶσιν ἐνθιδόναι τὴν οὐσίαν. Εἰ τοίνυν τὸ δι' ἐνεργείας καὶ κινήσεως ὑφιστάνειν δευτέρον ἐς τῆς πρὸ τοῦ ἐνεργεῖν καὶ κινεῖσθαι ποιήσεως, ὄφλου δῆπουθεν ὅτι καὶ τῶν δημιουργικῶν ἰδεῶν ὑπερτέραν ἔλαχε τάξιν τὰ ἐν τῷ αὐτοζώῳ νοητῶς καὶ ἀκινήτως ἰδρυμένα. Καὶ διχῶς ἐστὶν ὁ δημιουργὸς εἰδοποιός, καὶ κατὰ τὴν ἐν ἑαυτῷ πηγὴν καὶ κατὰ τὰς νοεράς ἰδέας. Ἐκεῖ γὰρ αἱ ὀλικαὶ τῶν πάντων αἰτίαι, καὶ αἱ τέτταρες μονάδες· ἐκεῖθεν δὲ ἀρξάμεναι, δι' ὄλων φοιτῶσι τῶν θείων διακόσμων μέχρι καὶ τῶν ἐσχάτων, ὥστε καὶ τὰς τελευταίας (1) αὐτῶν καὶ αἰσθητάς εἰκόνας ἔχειν τινὰ, τῶν μὲν ἐναργεστέραν, τῶν δὲ ἀμυδροτέραν ἀπεικασίαν.

Καὶ εἰ τις ἡμῶν ἐρέσθαι ταῖς θείαις προόδους ἐστὶ θανάτος, ὄψεται πᾶν εἶδος αἰσθητόν, καὶ τῶν ἐν ὕλῃ τιθέντων περὶ τοῦ αἰσθητοῦ εἶδους τίς σκοπεῖν ἐπιχειρῆ, πάντων τὰς ἰδιότητας ἀποδεξάμενον (2). Αὐτὸ μὲν γὰρ τὸ αὐτοκίνητον καὶ τὸ αἰδίον τοῖς αἰσθητοῖς εἶδουσιν οὐκ ἀλλάχθουν πάρεσιν, ἢ ἀπὸ τῶν πρώτων εἰδῶν· ἐκεῖνα γὰρ αἰώνια πρῶτον, ἀ τοῖς ἐφεξῆς καὶ (3) δευτέρως αἱ καὶ τρίτως ἐπορέγει τὴν μετάδοσιν· τὸ δὲ αὐτὸ ἕκαστον εἶδος πλῆθος μὲν ὑπάρχει (4), ἀλλὰ κατ' ἀριθμὸν ἴδιον ὑφιστάναι καὶ συμπεπληρῶσθαι τοῖς οἰκείοις ἀριθμοῖς, καὶ διὰ τοῦτο (5)

(1) Β. τελείας.

(3) Α. C. D. ἐφεξῆς δευτέρως.

(2) Α. Β. D. ἀπομαζάμενον.

(4) Α. C. D. ὑπάρχειν.

C. ἀποδεξάμεν.

(5) C. D. τούτων.

ἄλλο πρὸς ἄλλην τάξιν ἡμῶν ἀγνώστως καὶ ἀρόρητος ἀκα-
 φέρεσθαι θεῖαν, ἀπὸ τῆς ἀκρότητος ὑποδέχεται τῶν
 νοσητῶν καὶ νοερῶν καὶ τῶν ἐκεῖ κρυφίως καὶ ἀφθέγκτως
 ὑφεστηκότων εἰδῶν· ὡσπερ δὴ καὶ τὸ (1) ἐνίξεν μὲν τὴν σκε-
 δαστὴν (2) οὐσίαν, τοῖς δὲ κοινοῖς πέρασι τὴν ἀπειρίαν τῶν
 γεννητῶν ἀφορίζειν, ἀπὸ τῆς συνεκτικῆς τάξεως καὶ τῶν
 συνεκτικῶν (3) εἰδῶν. Τὸ δὲ πάντῃ τελεσιουργὸν τῆς ἀτε-
 λουῦς φύσεως, καὶ τὸ παράγον (4) εἰς ἐνέργειαν τὴν
 ἐπιτηδεϊότητα τῶν ὑποκειμένων, σχήμασι μὲν τὸ ἄσχημον,
 τελειότητι δὲ τὸ ἀτελές καταλαμβάνον, οὐκ ἀλλαχόθεν ἢ
 ἀπὸ τῆς τελεσιουργοῦ θεότητος καὶ τῶν ἐκεῖ προφανέντων
 εἰδῶν ἐπιδείκνυται. Καὶ μὴν καὶ καθόσον μὲν ἕκαστον εἶδος
 εἰς ἑαυτὸ συννεύει ἐπίγεται καὶ ἐν ἑαυτῷ περιλαμβάνειν
 ἐνοειδῶς τὰ μέρη, κατὰ τοσοῦτον εἰκόνα φέρει τῆς ἀκρότητος
 τῶν νοερῶν καὶ τῆς ἀμερίσου τῶν εἰδῶν ὑποστάσεως, τῶν κατ'
 ἐκείνην τὴν τάξιν ἰδρυμένων καθ' ὅσον δὲ αὐτὸ (5) μετὰ ζωῆς
 πρόεισι, καὶ διὰ κινήσεως ὑφίσταται, καὶ ἐν κινουμένοις
 ἀκινήτως ἐκφαντάζεται, κατὰ τοσοῦτον (6) αὐτῆς ζωο-
 γόνου μετεληφθε σειρᾶς καὶ ἀποτυκεῦται τὰς τῶν ζωογονικῶν
 εἰδῶν δυνάμεις· καθ' ὅσον δὲ αὐτὸ μορφωτικά (7) τῆς
 ὕλης ἐστὶ, καὶ τεχναῖς ἀπεργασίας δι' αὐτῆς τῆς φύσεως
 διηκούσης πεπλήρωται, λεπτουργίαν τε θαυμαστὴν ἐπιδεί-
 κνυται καὶ τὴν κατὰ λόγον εἰδοποιίαν, ταύτη καὶ κατὰ

(1) Codd. τῷ.

(5) A. Deest δὲ.

(2) C. σκευαστήν.

(6) A. δὲ αὐτῶν.

(3) A. Suprà scriptum συν-
 οχικῶν.(7) B. μορφωτά. C. μορ-
 φωτικάς.

(4) A. C. D. προέγον.

τοσοῦτον τῶν δημιουργικῶν ἰδεῶν ἐμφάσεις παραδέχεται. Εἰ δὲ δὴ καὶ ἀφομοιοῖ τὰ αἰσθητὰ τοῖς νοητοῖς, καὶ εἰ διέκρινε τὰς οὐσίας αὐτῶν ταῖς κατὰ τοὺς λόγους ἐξαλλαγαῖς, ἄλλο δὴ ὅτι ταῖς ἀφομοιωτικαῖς διακοσμήσεσιν ἀπεικάσται τῶν εἰδῶν, ἀφ' ὧν αἱ μερισταὶ πρόοδοι πεφύνασι τῶν ἐγκοσμίων, αἱ τὰ αἰσθητὰ περικαλύπτουσαι ταῖς ἀπὸ τῶν νοητῶν ἐμφάσεις.

Καὶ μὴν καὶ εἰ ἕκαστον εἶδος ἐπὶ πολλὰ διήκει, καὶ ἔνυλον ἢ καὶ κατὰ τὴν οἰκείαν μορφήν ἀφορίζῃ τὸ ἐκείνων πληθος, πῶς οὐχὶ κατὰ ταύτην τὴν δύναμιν, εἰς ἐκείνην ἀνήκει τῶν θεῶν τὴν τάξιν, τὴν ἀπολύτως ἐνεξουσιάζουσιν τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ κλήροις, καὶ πολλὰς ἀνέλκουσαν εἰς ἑαυτὸν μοίρας τῶν ἐν παντὶ θεῶν λήξεων; ἀνωθεν ἄρα προϊόντες ἀπὸ τῶν νοητῶν ἰδεῶν μέχρι τῶν τελευταίων, τὴν μίαν συνέχειαν τῆς ὅλης σειρᾶς θεωρήσομεν· καὶ τίνας ιδιότητες ἀφ' ἐκάστης τάξεως τὰ αἰσθητὰ παρεσπάσατο, νοερῶς (1) διαιρήσομεν. Δεῖ γὰρ τὰ δεύτερα πάντα τῶν πρὸ αὐτῶν μετέχειν, καὶ οὕτως ἐκάστων ἀπολαύειν ὡς ἕκαστα τάξεως εἴληχε (2). Τοῦτο δὲ ἐστὶν οὐδὲν, ἀλλ' ἢ κατ' αὐτὰς τὰς τῶν θεῶν προόδους· ὁμοῦ γὰρ δὴ ταύταις· καὶ ἡ τούτων προέρχεται διακόσμησις οἰκείως ἐν ἀπάσαις ὑφεσηκυῖα, νοητῶς ἢ νοερῶς ἢ ὑπερκοσμίως· καὶ αὐτὴ πάλιν συνεκτικῶς ἢ ζωογονικῶς ἢ δημιουργικῶς, ἢ κατ' ἄλλην τινὰ θεῖαν ὑπαρξίν ἀφοριζομένην.

Ἄλλὰ ταῦτα μὲν ἐκ τῆς ἐμῆς πάλιν ἐμηκύνθη περὶ

(1) B. νοεράς.

(2) C. D. ἔλαχε.

ταῦτα συμπαθείας, ἐπὶ δὲ τὴν τοῦ Πλάτωνος λέξιν τρεπτέον καὶ ἀναμνηστέον τῶν περὶ τῆς ὁμοιότητος δογμαμάτων, ἐπειδὴ καὶ νῦν ταύτης ἐμνημόνευσεν, ὅτι δύναμις ἐστὶ ἀφομοιωτικὴ (1) πάντων τῶν δευτέρων πρὸς τὰ νοητὰ αἷτια, καὶ συναγωγὸς ἀμφοῖν τοῖν ἄκροισιν· ἔδει γὰρ τὴν πάντων πρόοδον ἐπιστρέφειν πάλιν εἰς τὰς οὐκείας αἰτίας. Καὶ ἐν μὲν αὐτοῖς τοῖς θεοῖς ἡ ἀφομοιωτικὴ τάξις τοῦτο ἀπεργάζεται, τὸ πλῆθος τῶν θεῶν ἐνάδων ἐπιστρέφουσα πρὸς τὰς ἐνιαίας αἰτίας· ἐν δὲ τοῖς εἶδεσι τὸ ὅμοιον ταύτην ἔχει (2) τὴν δύναμιν. Καὶ οὐ δεῖ θαυμάζειν εἰ διὰ τῶν αὐτῶν ὀνομάτων καὶ εἶδη σημαίνεται καὶ θεῶν τάξεις ταύτας. Ἔστι γὰρ ταῦτα καὶ ὡς ὅλα καὶ ὡς μέρη, καὶ ἐναδικῶς καὶ εἰδητικῶς, ἐπειδὴ δὲ τῆς ὁμοιότητος αὕτη ἐστὶν ἡ ἰδιότης, ἀφομοιοῦν τὰ δημιουργήματα τοῦ πατρὸς πρὸς αὐτὸν, εἰκότως δὲ καὶ ἀνομοιότης ταύτη συνέζευκται ὁμοφυῶς, ἵνα τὰ αὐτὰ καὶ διακρίνωται ἅτε εἰκόνες ὄντα παραδειγμάτων. Οὔτε γὰρ τὰ ὅμοια μόνον εἰκόνες· ἐπειδὴ χωρὶς ἀνομοιότητος ἡ ὁμοιότης παράδειγμά (3) ἐστὶ καὶ οὐκ εἰκὼν· οὔτε τὰ ἀνόμοια μόνον· αὐτὸ γὰρ τὸ ὄνομα τῆς εἰκόνος σημαίνει τὴν εἰκουσίαν ἄλλω μορφῇ. Δεῖ δὴ οὖν ἀμφοτέρω εἶναι καὶ τὸ ἀνόμοιον καὶ τὸ ὅμοιον, ἵνα εἰκὼν ἄλλο ἄλλου γένηται. Διὰ δὴ τοῦτο, καὶ ταῦτα μέσην ἔχει τάξιν ἐν τοῖς εἶδεσιν, ὡσπερ ἡ ἀφομοιωτικὴ τάξις τῶν θεῶν μέση τῶν ἐνιαίων ἐστὶ καὶ τῶν εἰς πολλοὺς ὄχετούς προεληλυθότων· τὸ γὰρ

(1) C. ἀφομοιωματικὴ.

(3) B. παράδοσις.

(2) A. ἔχειν.

ἀφομοιοῦν μέσον ἐς τὸ τε πρὸς δ ἡ ὁμοίωσις καὶ τοῦ ὁμοιουμένου πρὸς αὐτό. Εἴ τις οὖν ἀνειμένην ταυτότητα τὴν ὁμοιότητα λέγει, καὶ ἀνειμένην αὖ ἑτερότητα τὴν ἀνομοιότητα, παραιτησόμεθα τὸν λόγον· οὐχὶ τῷ μᾶλλον καὶ ἦττον ὑφίστασθαι τὰ εἶδη λέγοντες· ἴδιον γὰρ τῆς περὶ τὴν ὕλην ἀορισίας τῶν εἰδῶν τοῦτο τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον· ἀλλ' ἕκασον αὐτῶν μέτρον εἶναι, καὶ οὐσίαν ἴδιαν (1) ἔχειν, καὶ δύναμιν ἀφωρισμένην· πρὸς τῷ καὶ τὰ μὲν εἶναι τῶν οὐσιῶν καθὼ οὐσίαι, τὰ δὲ τῶν περὶ αὐτάς ποιῶν καὶ τῶν δυνάμεων ὡσπερ ἄλλα τῶν ποσῶν, οἷον ἴσον φασὶ καὶ ἄνισον. Καὶ εἴ τις τὸ μὲν ὁμοιον παραγίνεσθαι λέγοι θεόθεν, τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀπὸ τῆς ὕλης, οὐδὲ τοῦτον ἀποδεξόμεθα τὸν λόγον, εἰ γὰρ τις καὶ ἔστι ἀνομοιότητος πόντος· ἀλλὰ τὸ ἐνταῦθα ἀνόμοιον εἶδος ὁ Πλάτων προσεῖρηκε καὶ παράδειγμα τῶν τῆδε ἀνομοίων, ὥστε περὶ ἄλλης αὖ ἐκεῖνοι ποιοῖντο τὸν λόγον ἀνομοιότητος· καὶ οὔτε τῆς ἐνταῦθα παραδεδομένης, ἢ εἴ τις ἐν τῇ σχέσει τὸ ὁμοιον ἀπολείποι καὶ ἀνόμοιον· οὐ γὰρ δη κατὰ σχέσιν ψιλὴν ὑφεσάναι τὰ δημιουργικὰ εἶδη, πλὴν εἰ τοῦτο λέγοιεν ὅτι σχέσιν δίδωσι τοῖς δευτέροις πρὸς τὰ πρῶτα, καὶ ταῖς εἰκόσι πρὸς τὰ παραδείγματα, τὸ ἀφομοιωτικὸν αὐτοῖς μαρτυρῶν. Ἰδιον γὰρ μάλιστα τῆς συζυγίας ταύτης, τοῦτο, καὶ συνάπτειν καὶ διακρίνειν τὰ πλῆθη τῶν οἰκείων μονάδων, καὶ τὰς εἰκόνας τῶν ἰδίων παραδειγμάτων.

Ἐτι τοίνυν τὸ ἐν καὶ τὸ πλῆθος τί ἐστιν, εἴρηται μὲν καὶ πρότερον, λεγέσθω δὲ καὶ νῦν σαφέστερον, ὅτι δύο τῶν

(1) B. C. Deest ἴδιαν.

ὄντων ἀρχαί καὶ κατὰ τὸν Πλάτωνα μετὰ τὸ ἐν εἰσι, τό, τε πέρασ καὶ τὸ ἄπειρον· καὶ πᾶς νοῦς ἐκ τούτων νοητός τε καὶ νοερός, καὶ ἀφομοιωτικός καὶ ἀπόλυτος, καὶ ἐγκόσμιος, καθολικός τε καὶ μερικός. Ἐπει γοῦν καὶ ὁ δημιουργικός νοῦς μικτός ἐστιν, ἔχων ἐν ἑαυτῷ πέρασ καὶ ἄπειρον, ταύτη ἀν λέγοιτο καὶ ἐν καὶ πληθός· τὸ γάρ ἐν τὸ οὐσιῶδες, πέρασ ἐστὶ τὸ δὲ πληθός τὸ οὐσιῶδες τὸ ἐν τούτῳ ἄπειρον· ἐπεὶ καὶ τῶν σωμάτων τὸ εἶδος μεριστὸν (1) ἐστὶ, καὶ τὸ ἐν τὸ οὐσιῶδες τὸ ἐν τούτοις πέρασ· τὸ δὲ μεριστὸν, τὸ ἄπειρον· ἐν οὖν καὶ πολλά, διότι καὶ αὐτός ἐκ πέρατος ἐστὶ καὶ ἀπείρου. Καὶ ὡς ἐκεῖνα, τὸ πέρασ λέγω καὶ ἄπειρον, ἐν τοῖς νοητοῖς ἦν καὶ πρώτως (2)· οὕτω τὸ ἐν καὶ (3) πολλά ἐν τοῖς νοητοῖς καὶ νοεροῖς ἐν τῷ ἐκεί ἀριθμῷ πρώτως, ὡς ἡ δευτέρα διδάξει πάντως ἡμᾶς ὑπόθεσις. Τὸ μὲν πέρασ ὄν, καὶ ἀριθμοῦ, τὸ δὲ καὶ ἀριθμὸς τοῦ πέρατος καὶ τοῦ ἀπείρου, καὶ ἐν τῷ πληθεὶ ὀρωμένου καὶ ἐν τῷ συνεχεῖ, καὶ περιεκτικώτερον ὄντων τοῦ ἐνός καὶ τῶν πολλῶν ταῦτα γὰρ ἐν ἀριθμῷ μόνον. Ἐπεὶ οὖν οὐδέν ἐστιν ἄλλο ἀριθμὸς, ἢ ἐν ὁμοῦ καὶ πολλά, τὰ πολλά δὲ ἄνευ τοῦ ἐνός ἄπειρον πληθός· καὶ τὸ ἐν ἄνευ τῶν πολλῶν ἀρχὴ ἀριθμοῦ, καὶ τὸ μὲν, οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, τὸ δὲ, οὐκέτι ἀριθμὸς· ὡς δ' οὖν ἐν τοῖς νοητοῖς πρῶτον πέρασ ἐστὶ καὶ ἄπειρον, οὕτως ἐν τοῖς μετ' ἐκεῖνα τοῖς ἅμα νοητοῖς καὶ νοεροῖς τὸ ἐν καὶ τὰ πολλά. Οὕτως (4) ἐν τοῖς τρίτοις, τοῖς νοεροῖς, τὸ ταυτὸν

(1) Codd. εἶδος ἐστὶ. Sup-
plevi μεριστὸν.

(2) C. Deest καὶ πρώτως.

(3) A. τὰ λοιπὰ.

(4) B. Deest οὕτως ἐν τοῖς
τρίτοις.. usque ad τὸ ἐν καὶ

τὰ πολλά.

καὶ τὸ ἕτερον προηγεῖται γὰρ τούτων τὸ ἓν καὶ τὰ πολλά, διότι, ταῦτα μὲν, ἀπολύτως ἔστιν ἃ ἔστιν (1)· ἐκεῖνα δὲ πρὸς τι· τινὸς γὰρ τὸ ἕτερον ἔστιν ἕτερον· καὶ τινὶ τὸ ταυτόν, ταυτόν· ἓν δὲ ἕκαστον ἐφ' ἑαυτοῦ, καὶ πολλά καθόσον ἕκαστον (2) ἠριθμηται. Καὶ γὰρ πᾶν τὸ ἠριθμημένον καθ' ἑαυτὸ, τοιοῦτόν ἐστι· μάλλον δὲ τοσοῦτον· καὶ οὐ πρὸς ἄλλό τι λέγεται ἠριθμημένον τῶν ὄντων. Ἐπειδὴ τοίνυν καὶ ταῦτα διήρθρωται μετρίως, ἐπὶ τὰ ἐξῆς μεταβάττον τοῦ Πλάτωνος.

« Ἡ καὶ τὰ τοιάδε, εἰπεῖν τὸν Παρμενίδην, οἶον δικαίου »
 » τι εἶδος αὐτὸ καθ' αὐτὸ, καὶ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ (3), καὶ
 » πάντων αὐτῶν τοιούτων; Ναι φάναι ».

Ὁ μὲν θεῖος καὶ δημιουργικὸς νοῦς, ἠνωμένως τὰ πεπληθυσμένα, καὶ ἀμερίσως τὰ μεριστὰ, καὶ ἀδιαιρέτως περιέχει τὰ διηρημένα· τὸ δὲ πρῶτον διαιροῦν τὰ ἓν (4) ἐκείνῳ προϋπάρχοντα κατ' ἄκραν ἔνωσιν, ψυχὴ ἔστιν· οὐχὶ ἡ ἡμετέρα μόνον (5), ἀλλὰ καὶ ἡ θεία. Διότι γὰρ ἐν αἰῶνι μόνον τὰς νοήσεις ἰδρυμένας οὐκ ἔλαχεν, ἐφίεται δὲ τὴν ἀθρόαν ἐνέργειαν τοῦ νοῦ περιλαβεῖν, ὄρεγομένη τῆς ἐν αὐτῷ τελειότητος, καὶ τοῦ ἐνὸς ἐκείνου καὶ ἀπλοῦ τῆς νοήσεως εἶδους, περιθεῖ τὸ αὐτὸν καὶ περιχορεύει κύκλῳ, καὶ ταῖς μεταβάσεσι τῶν ἐπιβολῶν διαιρεῖ τὸ μεριστὸν τῶν εἰδῶν, καθορῶσα μὲν τὸ αὐτοκαλὸν χωρὶς, καθορῶσα δὲ τὸ αὐτοδικαίον, καθορῶσα δὲ καὶ ἕκαστον τῶν ἄλλων, καὶ καθ' ἓν πάντα, καὶ οὐχ' ὁμοῦ πάντα νοοῦσα. Τρίτην γὰρ ἔχουσα τάξιν ἀπό

(1) C. Deest ἃ ἔστιν.

δοῦ. Vid. Heindorf.

(2) B. Deest ἕκαστον.

(4) B. Deest ἓν.

(3) Sic Heindorf. Malè

(5) B. μόνη.

Thomps. Fisch. καλοῦ ἀγα-

τοῦ ἐνός, ὡς συλλήβδην εἶπειν, εἰκότως τοιαύτην ἔχει τὴν ἐνέργειαν· ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐν μόνον ἐςὶ καὶ πρὸ νοήσεως ὁ δὲ νοῦς ὡς ἐν πάντα νοεῖ, ἢ δὲ ψυχὴ κατ' ἐν πάντα ὄρα. Ταύτη τοίνυν προσήκει τὸ διαρεῖν πρώτως, ἢ τις τῆς ἐπ' ἐνὶ καὶ ἀθρόως (1) πάντων ἀπολειπομένη νοήσεως, τὴν καθ' ἐν πάντα νόησιν ἔλαχε τῷ μὲν πάντα, μιμουμένη τὸν νοῦν, τῷ δὲ κατ' ἐν ἔχουσα τὸ ἴδιον αὐτῆς· ἢ γὰρ διαίρεσις καὶ ὀρισμὸς ἐν ταύτῃ πρώτως ἐστί. Διὸ καὶ οἱ Θεολόγοι τὸν μὲν νοῦν ἐν τοῖς σπαραγμοῖς τοῖς Διουυσιακοῖς ἀμέρισον προνοεῖ τῆς Ἀθηνᾶς σώζεσθαι λέγουσι· τὴν δὲ ψυχὴν μεριζέσθαι πρώτως, καὶ ἢ εἰς ἑπτὰ γοῦν τομῇ ταύτης ἐςὶ πρώτης· οἰκειὸν οὖν αὐτῇ καὶ τὸ εἶδος τῆς διααιρετικῆς, καὶ τὸ θεωρεῖν μεταβατικῶς. Οὐ δὲ (2) θαυμαζόν ἐστιν οὐκ ἔτι, τῶν θεῶν εἰδῶν ὁμοῦ καὶ ἠνωμένως (3) ἐν τῷ δημιουργικῷ καὶ προῦφρασηκότων, τὴν ἡμετέραν ψυχὴν δεηρημένως αὐτοῖς ἐπιβάλλειν, καὶ νῦν μὲν τὰ πρώτισα καὶ κοινότατα θεωρεῖν εἶδη, νῦν δὲ τὰ μέτρη ἔχοντα τάξιν, αὐτίς δὲ τὰ μεροῦτατα καὶ οἶον ἀτομώτατα τῶν εἰδῶν. Ὅπου γὰρ καὶ τὴν θείαν ψυχὴν διαρεῖν ἔφαμεν τὸ ἀμέρισον ταῖς μεταβατικαῖς αὐτῶν δίξεσι καὶ ἐπαφαῖς, τί ἂν εἴποι τις περὶ τῆς μερικῆς ψυχῆς, οὐχὶ πολλῶ πρότερον καὶ ταύτην μερισῶς ἀντιλαμβανέσθαι καὶ δεηρημένως τῶν ὁμοῦ καὶ ἐν ἀλλήλοις (4) ὄντων; οὐδὲν οὖν θαυμαζόν, ὡς ἔφαμεν, καὶ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀποκρίσεις; ἄλλοτε ἄλλων εἰδῶν ἀντιλαμβανέσθαι, καὶ ἐκάστην ἐρώτησιν οἶον ἐπαφῆν

(1) B. D. ἀθρόας.

(3) A. ἠνωμένων.

(2) A. C. οὐδέ.

(4) B. C. ἄλλοις.

εἶναι τάξεως τινός. Ἐς γὰρ ὁ ἐν προφορᾷ λόγος τὸ ἐν καὶ ἀπλοῦν νόημα μερίζει, καὶ διεξοδεύει κατὰ χρόνον τὰς ἠνωμένας τοῦ νοῦ νοήσας· τὰ μὲν οὖν πρότερον ἡμῖν θεωρούμενα εἶδη γενικώτατα ἦν καὶ κοινώτατα, ἐν, πλήθος, ὁμοιότης, ἀνομοιότης, ζάσις, κίνησις, τὰ δὲ γε νυνὶ προτεινόμενα πῆ μὲν ἐστὶν ἐκείνων δεύτερα, πῆ δὲ οὐ καθάπερ (1) τὴν ἐνταῦθα ἀρετὴν πῆ μὲν καταδεστέραν τῆς ψυχῆς, πῆ δὲ κρείττονα φαμὲν ὑπάρχειν· ὡς μὲν τελειοτικὴν αὐτῆς, κρείττονα· ὡς δὲ αὐτῆς τι οὐσαν, καὶ ἐν αὐτῇ ὑπερσηκυῖαν, καταδεστέραν, οὕτω δὴ καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ δίκαιον, πῆ μὲν κρείττω τῶν οὐσιοποιῶν ἐστὶν εἰδῶν, πῆ δὲ καταδεστέρα. Καθ' ἕσον μὲν γὰρ γενικώτατα (2) καὶ ταῦτα κεκοίνωνεν (3) ἐκείνοις· ἀλλ' (4) ἐκεῖνα μὲν τῷ εἶναι τὰ πράγματα (5) ὑψίστησι, καὶ τοῦ ὄντος ἐστὶ καθόσον αἰτία πρωτουργὰ τοῖς τῆδε· ταῦτα δὲ τῆς τελειώσεως αὐτῶν, τὸ μὲν δίκαιον μεχρὶ ψυχῶν, καὶ ταύτας διακοσμοῦν καὶ τελειοῦν, τὸ δὲ καλὸν, καὶ τὰ σώματα καταλάμπων. Κάλλος γὰρ φησὶν ὁ ἐν Φαίθρῳ Σωκράτης, ταύτην ἔσχε μοῖραν ἐκφανέστατον (6) εἶθαι καὶ ἐρασμιώτατον, δίκαιοσύνης δὲ φέγγος οὐδὲν εἶναι ἐν τοῖς τῆδε ὁμοιώμασι· τὸ δὲ ἀγαθὸν πάντα τελειοῦν κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκάστων οὐσίαν. Κατὰ μὲν γὰρ τὴν συμμετρίαν τὴν τοῦ εἶδους πρὸς τὴν ὄλην· συμμετρία μὲν ἐστὶν ὁπίσταν κρατῆ τὸ κρείττον τῆ φύσει τοῦ χείρονος· κατὰ τῶν

(1) C. D. καθάπερ γὰρ τὴν. (4) C. D. ἐκείνοις ἀλλήλοις ἀλλ'.

(2) A. B. γενικωτάτα.

(5) C. D. τῶν πραγμάτων.

(3) C. D. κεκοίνωνεν.

(6) B. ἐκφανέστατον.

ἄνω εὖν τὴν συμμετρίαν, τὸ καλὸν ἕνα γραπτὸν τοῖς σώμασι· τὸ δὲ (1) ἀγαθὸν, κατὰ τὸ τέλειον, ὃ πᾶσι τοῖς εἰδοσκοπημένοις πάρεστιν, ἔστιν τὴν ἀπὸ τῆς φύσεως ἔχουσα τελειότητα· πρῶτον εὖν ἐν τῇ τριαδὶ ταύτῃ τὸ ἀγαθόν, δεύτερον δὲ τὸ καλόν, τρίτον δὲ τὸ δίκαιον. Καὶ οὐκέτι ταῦτα κατὰ ἀντιθέσιν ἔθηκεν, ἀγαθόν, κακόν, καλόν, αἰσχρὸν, δίκαιον, ἀδίκον, σαφῶς, οἴμα, καὶ διὰ τούτων θεωρῶν, ὅτι ταύτων ἰδέας εἶναι παντελῶς ἀπέγνωκε. Διὰ τὴν γὰρ τὰ μὲν πρότερα μετὰ τῶν ἀντικειμένων παρελάβαινον, ὅμοιον ἀνόμοιον, ἐν πλεῖθος, ζῴσι κίνησιν, ταῦτα δὲ χωρὶς τῶν ἀντικειμένων καὶ αὐτὰ καθ' αὐτὰ, εἰ μὴ τῶν μὲν (2) ἀγαθῶν ἰδέας εἶναι, καὶ ἐναντία (3) εἶναι δοκῆ, οὐκ ἀπεγίνωσκε, τῶν δὲ κακῶν ἀνήρηκε τὰς εἰδητικὰς αἰτίας;

Ἄλλὰ τοῦτο μὲν εἰσαυθίς ἡμῖν σκοπεῖται· ὅτι δὲ καὶ τούτων ἔστιν εἶδη, δικαίου, λέγω, καὶ καλοῦ, καὶ ἀγαθοῦ, καὶ πάντων, ὧς φησὶ καὶ αὐτὸς, τῶν τοιούτων, οἷον σωφροσύνης, ἀνδρείας, φρονήσεως, εὐροῖς ἢ θεωρήσεως, ὅτι πᾶσα ἀρετὴ, καὶ πᾶσα ἢ τελειότης (4) ἢ κατ' ἀρετὴν ἐξομοιοῖ πρὸς τὸ θεῖον ἡμᾶς, καὶ ὅσω ἂν ἡμῖν μᾶλλον ἐνυπάρχη, τοσούτω μᾶλλον ἐγγυτέρω γιγνώμεθα τῆς νοερᾶς ζωῆς. Εἰ τοίνυν ὅμοιοι πρὸς τὸν νοῦν ἡμᾶς τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐκάστη τῶν

(1) B. C. D. τὸ δὲ γε ἀγαθόν.

(2) A. Deest μὲν.

(3) C. ἐναντίας.

(4) B. ὁμοιότης.

ἀρετῶν, πάντως ὁ νοῦς ἔχει ἂν τούτων παραδείγματα νοερά. Τὸ γὰρ ὅμοιον, ὅταν πρὸς τὸ κρεῖττον ὅμοιον λέγεται, τότε τὸ κρεῖττον ἔχει τοῦτο πρῶτως ὁ λαβὼν τὸ καταδεέστερον, ὅμοιον αὐτῷ γέγονεν ἢ γὰρ ἐνὸς εἴδους κοινωνήσαν ἄλλο ἄλλῳ γίνεται ὅμοιον, ὃ δὴ καὶ λέγεται ὁμοίως ὅμοιον ἢ δευτέρως ὅν ὃ τὸ κρεῖττον ἐστὶ πρῶτως, ὅμοιον ὡς εἰκὼν ἐκείνου προσονομάζεται.

Ἀνάγκη ἄρα πρὸ τῆς ψυχῆς; ἐν τῷ κῶ τὰ εἶδη τῶν ἀρετῶν εἶναι, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ καὶ τὸ ἀγαθόν· ἕκαστον δὲ τούτων πάλιν θεωρητέον διχῶς, τὴν πρώτην ἄλλως μὲν ὡς ἐνάδα θείαν, ἄλλως δὲ ὡς εἶδος νοερόν. Οὐ γὰρ τῆς αὐτῆς ταῦτα τάξεως· αὐτίκα τὸ δίκαιον ἄλλως μὲν ἐν τοῖς εἶδεσιν ὑφέστηκεν, ἄλλως δὲ ἐν τοῖς θεοῖς. Ἐνταῦθα μὲν γὰρ ἐν τι εἶδος, καὶ οὐ πάντα τὰ ἄλλα, καὶ μέρος ἄλλου, καὶ νόησιν ἔχον τὴν μέχρι ψυχῶν προϊούσαν· ἢ δὲ ἐν θεοῖς δίκη πάντα ἐστὶν ἰδίως ἑαυτῆς, καὶ ὅλον τί καὶ πρόβεισιν ἄχρι τῶν ἐσχάτων ταῖς προνοίαις. Καὶ αὕτη μὲν ἀπὸ τῶν πρωτίτων ἀρχεται νοερῶν θεῶν· ἐκεῖ γὰρ ἀνεφάνη πρῶτον· τὸ δὲ αὐτὸ δίκαιον, εἶδος ἐστὶν ἐν τῷ δημιουργικῷ κῶ, καθάπερ εἴπομεν· καὶ τὸ καλὸν δὲ, ἄλλο μὲν αὐτὸ τοῦτο ὡς εἶδος, ἄλλο δὲ ἢ ἐνάς τοῦ θεοῦ καλλους. Καὶ αὕτη μὲν εἰς τοὺς θεοὺς ἐνεργεῖ καθὼς θεοί, καὶ ἀρχεται πρῶτως ἀπὸ τοῦ νοητοῦ πρωτίτου· τὸ δὲ αὐτὸ καλὸν ἐν εἶδεσιν ἐστὶ καὶ περὶ τὰ εἶδη θεωρεῖται· τὸ δὲ γε ἀγαθόν, τί δεῖ λέγειν, ὡς ἄλλο μὲν ἐστὶ τὸ οὐσιώδες, ἄλλο δὲ τὸ ὑπερούσιον. Τοῦτο μὲν γὰρ καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἴρηται σαφῶς. Οὐκ ἄρα ἐπιταράττειν δεῖ τοῖς περὶ τῶν θεῶν λόγοις τοὺς περὶ

τῶν εἰδῶν οὐδὲ τὸν τῶν μερικῶν εἰδῶν διάκοσμον εἰς ταυτὸν συγγεῖν πρὸς τὰς θείας ἐνάδας, ἀλλὰ θεωρεῖν ἐφ' ἑαυτῶν τοὺς Θεοὺς ἀπὸ τῶν οὐσιῶν καὶ τοῦ πλήθους αὐτοὺς καθ' ἑαυτούς.

« Τί δὲ ἀνθρώπου εἶδος χωρὶς ἡμῶν καὶ τῶν οἴοι (1)
» ἡμεῖς ἐσμέν πάντων; αὐτό τι εἶδος ἀνθρώπου ἢ πυρὸς
» ἢ καὶ ὕδατος; »

Πάντων τῶν αἰδιῶς ὄντων εἰδῶν ἐν τῷ παντὶ τὰς ἀεικλήτους αἰτίας προὔφεςάναι χρή· τὸ γὰρ αἰώνητον αὐτοῖς ὑπάρχει (2) τούτοις, διὰ τὴν αἰώνιον τῶν αἰτιῶν δύναμιν, ὡς καὶ ἀνθρώπου καθὸ ἀνθρώπος, καὶ ἑκάστου τῶν ἀτόμων εἰδῶν ἔντε ζώοις καὶ ἐν φυτοῖς εἰσὶν αἰτίαι νοεραὶ, καὶ αἱ πρόοδοι πάντων ἐκείθεν, οὐκ εὐθύς ἐπὶ τὰ γενητὰ ταῦτα καὶ ἐνύλα τῆς προόδου γενομένης. Οὐ (3) γὰρ ἦν θέμις τοῖς νοεροῖς καὶ αἰωνίοις καὶ ἀύλοις ἐνύλα καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἔχοντα καθ' ἑκάστα καὶ ἀνόητα τὰ πολλὰ γενῶν, ἐπεὶ πᾶσα πρόοδος δι' ὁμοιότητος ἀποτελεῖται, καὶ πρὸ τῶν πάντη διασατῶν τῆς αἰτίας, τὰ συννημμένα πρὸς αὐτὴν καὶ ἀπειμαζόμενα πρὸς αὐτὴν ἐναργέστερον ὑφέστημεν. Ἐσσι αὖν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου καὶ οὐράνιος τις ἀνθρώπος, καὶ ἐμπύριος, καὶ αἰέριος, καὶ ἐνύθριος, καὶ τελευταῖος οὗτος ὁ χθόνιος. Καὶ αὕτη πᾶσα ἢ σειρά τοῦ εἶδους ἐστὶν αἰεὶ, διὰ τῆς ὑφέσεως εἰς τὸ μερικώτερον προϊόντος, ἐνάδος ἐξηρητημένη νοεράς, ἦν αὐτοῦ ἀνθρώπου κεκλήκαμεν· ἄλλη δὲ τις ἐκ τοῦ αὐτοῦ

(1) Thomps. ait: *Proclus legitioin, legendum verò cen-*
seo oion. Utrumque malè.

(2) A. B. ὑπάρχον. C. ὑπέρ
χειν. D. ὑπάρχει.

(3) B. C. D. οὐδὲ γὰρ.

ἵππου, καὶ λέοντος ὁμοίως, καὶ πάντων ζῴων τὲ καὶ φυτῶν·
 Ἐὰ γὰρ ἀκίνητα αἴτεα, πρὸ τῶν κατ' εἶδος αἰθίων (1),
 μόνον τὰ κατ' ἀριθμὸν αἴτια γεννᾷ, καὶ πρὸ τῶν ἐνύλων
 καὶ τῶ αἴσχει συμμιγῶν, τὰ τῶ καλῶ καὶ τῆ συμ-
 μετρία κρπτούμενα σῦτω δὲ καὶ τὸ ἐκεῖ πῦρ καὶ τὸ
 θερμὸν καὶ ἡ γῆ, καὶ ὁ ἀήρ, οὐκ εὐθὺς τὰ ἐνυλα ταῦτα
 ὑπέστησαν, ἀλλὰ πρὸ τούτων τὰ οὐράνια καὶ αἴθλια σοι-
 χεῖα· διὸ καὶ ἐν ἄλλοις (2), ἐκ τῶν τεττάρων ἔφαμεν εἶ-
 ναι τὸν ουρανό, σὺ τῶν ἐνυλοτάτων, ἀλλ' αὐλοτέρων
 σοιχείων, καὶ πρώτως ἐκ τῶν εἰδῶν ἀναφανέντων. Ὅμως
 δὲ, ὥσπερ ἕκαστος νοῦς πάντων ἐστὶ περιεκτικὸς, οὕτως
 ἐν πάσῃ σφαίρᾳ πάντα ἐστὶν οἰκείως, ἡλιακῶς μὲν ὠδί,
 σεληνιακῶς δὲ ἐν ἄλλῃ, ἐμπυρίως δὲ ἐν ἄλλῃ, καὶ χθονί-
 ως ἐν τῇ γῇ. Διὰ ταῦτα ἄρα καὶ ὁ Πλάτων εἰπὼν,
 τί δὲ ἀνθρώπου εἶδος χωρὶς ἡμῶν, ἐπήνεγκε καὶ τῶν
 οἴοι ἡμεῖς ἐσμὲν πάντων· δεῖ γὰρ τὸ νοερόν εἶδος ἐξαί-
 ρειν ἀπὸ πάντων τῶν ἐγκοσμίων, εἴτε οὐράνιον ἀνθρω-
 πον, εἴτε ἐμπύριον, εἴτε χθόνιον λέγοι τις. Πᾶς γὰρ ὁ τῆδε
 τῶν ἀνθρώπων ἀριθμὸς, κατὰ πολλὰς προόδους καὶ τάξεις
 ὑποβάς, ἐξήρτηται τῆς ἐνάδος ἐκείνης τῆς νοεράς, ἣν
 αὐτοῦ ἀνθρώπου προσειρήκαμεν· ὅτι πρώτη αἰτία καὶ πηγὴ
 τῆς τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ σειράς. Ἰσπερ δὲ αὕτη τῆς τῶν
 ἀνθρώπων, οὕτως ἄλλη πηγὴ καὶ ἐνάς ἐστὶ τοῦ πανταχοῦ
 πυρός, καὶ ἄλλη παντός τοῦ ἐγκοσμίου ὕδατος. Καὶ ὅτι
 μὲν μερικώτεροι τῶν προειρημένων μινάδες αὐταί, πρό-
 δηλον· καὶ ὅτι γε πασῶν τῶν ἐγκειμένων μερικωτάτη

(1) C. αἰθίως.

(2) Vid. Procl. ad Timæam.

καὶ οἶον ἀπεμὸς ἢ τοῦ ἀνθρώπου, σαφές· οὕτω γὰρ ὠδύσεν ἀπὸ τῶν κεινοτέρων ἐπὶ τὰ μερικώτερα προῶν ὁ λόγος· τί δὲ ἐστὶ τούτων ἑκαστον, ἐν ἐκείνοις ἀναπλάττειν ἐκισφαλές· καὶ γὰρ ὅσοι τι περὶ τούτων εἰρήμασιν, οἱ μὲν ὑπὸ τῶν ὑπερον ἠλέγχθησαν, οἱ δὲ οὐδὲν προσέθεσαν ἄλλο ἐκείνων σεμνότερον. Καὶ οὐ θαυμαστὸν τῶν μὲν κεινοτέρων ἡμᾶς τὰς ιδιότητας λέγειν, τῶν δὲ μερικωτέρων μὴ ἐφάπτεσθαι ταῖς ἐπιδαλαῖς· ἐπὶ γὰρ τὰς ἀπέμους καὶ τὰς ἰδίας πάντων διαφορὰς χωρεῖν, κρεῖττον ἐστὶν ἢ κατὰ ἀνθρώπειον νοῦν. Τὸ δὲ πάντα ἢ ἐπὶ κλειστον διατεινόντων, μᾶλλον ἡμῶν θεωρῆσαι δυνατόν.

« Ἐν ἀπορίᾳ, φάσαι, πολλὰίτις δὴ, ὡς Ἡαρμενίδη, περιαιτῶν » γέγονα, πότερα χρὴ φάσαι ὡσπερ περὶ ἐκείνων, ἢ » ἄλλως ».

Ἀσφῆδω μὲν καὶ λογικώτερον, ὡσπερ τινὲς φασιν, ὅτι τὸν Σωκράτην εὐλαβούμενος, πρὶν ἀπαρησῆσται, μεταξὺ τῆς τελείας ἀποφάσεως καὶ τῆς συγκαταθέσεως τὴν ἀπορίαν ἀνεῦρε. Καὶ γὰρ ἄτοπον ἦν, εὐθύς μετὰ τὰς συγκαταθέσεις, ἐνεργεῖν τὰς ἀποφάσεις, καὶ οὐδαμῶς ἀνθρώπος ἐπιεστικιοῦ. Πρὶν οὖν ἀποφῆσαι περὶ τῶν, πρῶτον περὶ τούτων ἀπορεῖν λέγει τῶν νῦν αὐτῷ τεταγμένων (1), ὥστε καὶ πάλιν ἐνταῦθα τελείως ἀπαντᾶν συγκατατιθέμενον, ἀποροῦντα, ἀποφάσκοντα, κατὰ τὰ μέτρα (2) τῆς τῶν πραγμάτων ὑποστάσεως. Ὅσα μὲν γὰρ ὥρα καὶ ἐν τοῖς θεοῖς ἀσωμάτοις καὶ σώμασι, καὶ ἐν πάσι τοῖς ὄρατοῖς ἐμφαινόμενα, τούτων θαρρόντως ἀπετίθετο τὰ εἶδη,

(1) B. προτεταμένων. C. D. (2) B. μέρη. προτεταγμένων.

τοιαῦτα δὲ που τὸ ὁμοιον καὶ ἀνόμοιον, κήσεις, γά-
σις, ἐν, πλῆθος δίκαιον, καλὸν, ἀγαθόν· ὅσα δὲ ἐν
θνητοῖς καὶ ἐνύλοις καὶ ἄλλοτε ἄλλως μεταξέβρουσι, περὶ
ὅη τούτων ἠπόρει. Πρὸς μὲν τὸ φθαζτὸν ἀποβλέπων,
μήποτε οὐ κατ' εἶδος γέγονεν· αἰθίω γὰρ αἷτια τὰ εἶδη·
πρὸς δὲ τὸ κατ' εἶδος ἀμετάβλητον, μήποτε καὶ τούτοις
τῆς ἀμεταβλησίας ἐκεῖνα αἷτια· ὅσα δὲ καὶ ἐν τούτοις
ἔστιν ἀτιμότερα καὶ φαυλότατα, οἶον θριξ, πηλός, ῥύπος,
τούτων καὶ παντάπασιν ἀνήρει τὴν εἰδητικὴν αἷτιαν. Ὁρᾶς
οὖν πάλιν ὅτι καὶ τελεία συγκατάθεσις, καὶ ἡ ἐπίτασις,
καὶ ἡ ἀπύγνωσις τοῦ Σωκράτους εὐλογος. Ἀλλὰ διατι,
φαίης ἄν, τοσαύτη γέγονε τοῖς προελθούσι διαφορᾷ, τῶν
εἰδῶν ἠνώμενων ἀλλήλοις, ὥστε ἄπορον εἶναι μή που (1) καὶ
οὐ θετέον εἶδη τινῶν ὧν ἐστὶν εἶδη καὶ αἷτια νοερὰ πάν-
των; ἢ ὅτι διαφορὰ μὲν ἦν καὶ ἐκεῖ· οὐ γὰρ ὁμοταγῆ
πάντα ἦν· τὰ δὲ ἐν ταῖς αὐτῶν αἷτιαις ἠνώμενα, πλη-
θύνεται μᾶλλον καὶ διέξεται κατὰ τὴν πρόθεον· καὶ οὐχ'
ὄση τῶν ἐνθον ἢ διαφορὰ, τοσαύτη καὶ τῶν ἐκτὸς, ἀλλὰ
πλείων καὶ μείζων ἢ τούτων ὑπεροχὴ καὶ ἔλλειψις. Καὶ
γὰρ ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ πολιτικοῦ πάντα ἐστὶν ἐννοημα-
τικῶς, ὁ στρατηγός, ὁ ῥήτωρ, ὁ ταξίαρχης, ὁ δῆμος·
καὶ τῶν ἐννοημάτων πρὸς ἀλλήλα (2) μικρὰ τίς ἐστὶ
διαφορὰ· πάντα γὰρ ἐστὶ ζωτικὰ καὶ ὁμοῦ συνυφεσηκότα
ἐν τῇ τοῦ πολιτικοῦ διανοίᾳ, ἀλλ' ἔξω πλείστη διαφορὰ
στρατηγοῦ καὶ δημίου· καὶ γὰρ ἐνθον τὰ εἶδη μόνον
ἦν, καὶ τὸ οἶον ὑποκείμενον μερισθόν ἄν. Οὕτως ἄρα
καὶ ἐν τῷ θείῳ νῶ πάντων νοητῶν ὁμοχρόνων ὄντων

(1) Fors. ἦπου. *quæ ei ubi*. (2) A.C.D. ἀλλήλας. B. ἀλλήλους.

ἐν τῷ κόσμῳ καμπόλλη τις ὥπται διαφορὰ θνητῶν πρὸς ἀθάνατα, καὶ ἀφύχων πρὸς ἐμψυχα, καὶ ἀλόγων πρὸς λογικά, πάντων ἐκεῖ καὶ αἰωνίων ὄντων καὶ ζώντων καὶ νοούντων. Συμβέβηκε δὲ καὶ τὴν ἡμετέραν αἰσθήσειν, τῶν μὲν τὰ πρῶτις α θεωρεῖν δύνασθαι, τῶν δὲ τὰ ἔσχατα, καὶ διὰ τοῦτο πολλὴν ἐντεῦθεν (1) τὴν τῶν εἰδῶν διαφορὰν εὐρίσκειν· οὐ γὰρ τὸ πρῶτως μετασχὼν ἀνθρώπου ὀρῶμεν, ἀλλὰ τὸ ἔσχατως. Τοῦτο οὖν πρὸς τὸ πρῶτιςον τῶν ἐν (2) τοῖς αἰσθητοῖς τοιούτων (3) θείων ζώων παραδῶλλοντες, εἰκότως καμπόλλην ἐν αὐτοῖς τὴν διαφορότητα καθορώμεν. Ταῦτα καὶ περὶ τούτων εἰρησθῶ γράφει δὲ ἐξῆς ὁ Πλάτων ταύτη·

« Ἡ καὶ περὶ τῶν δὲ, ὧ Σίκαρτες, & καὶ γελοῖα
 » δόξειεν ἂν εἶναι, οἷον θριξ καὶ πηλὸς καὶ ρύκος ἢ
 » ἄλλο ὅ,τι (4) ἀτιμύτατόν τε καὶ φαυλότατον, ἀπορεῖς
 » εἴτε (5) χεῖρ φαίνει καὶ τούτων ἐκάστου εἶδος εἶναι χω-
 » ρίς ὃν ἄλλο αὐτῶν ἢ (6) ὧν ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα, εἴτε
 » καὶ μή ».

Τίνων ἐστὶ καὶ τίνων οὐκ ἐστὶ τὰ εἶδη, πρῶτον διασκεπτόν, ἢ ἀπὸ τῆς καθόλου περὶ αὐτῶν θεωρίας, οὕτω καὶ τὴν τοῦ Πλάτωνος διάνοιαν ἐν τούτοις ἀνεχνεύσωμεν (7). Οὐ γὰρ που μικρὸς ὁ περὶ τούτων λόγος τῶν δεδημευμένων, ὧς που φησί τις, καὶ μάλιστα

(1) A. C. D. ἐνταῦθα.

(6) Deleri voluer. Ficini.

(2) A. C. D. Deest ἐν.

Steph. quibus, repugnat

(3) C. D. τοιούτων τῶν θείων.

Thomps. assentiunt Hein-

(4) Sic Cod. Vindob.

dorf. Bekk.

Editt. ἄλλο τι.

(7) A. C. D. ἀνεχνεύσωμεν.

(5) Ut Steph. conjecerat.

εἴ τις τοῦτον ἀνασκέπτοιστο τὸν τρόπον περὶ αὐτῶν· εἴ τῆς νοεράς οὐσίας ἐστὶ παράδειγμα δημιουργικόν· εἴ τῆς ψυχικῆς οὐσίας ἐστὶν εἶδη· καὶ εἴ ἐν ἡ πολλὰ· εἴ τῆς ἀλόγου ζωῆς ἐστὶ παραδείγματα, καὶ πῶς· εἴ τῶν φύσεων, καὶ ποσαχῶς· εἴ τῶν σωμάτων καθ' ὁ σώματα· καὶ εἴ ἐν ἡ μετὰ τοῦ ἐνός καὶ τῶν πολλῶν· εἴ τῆς ὕλης· καὶ εἴ μὴ μόνον τῆς τῶν γενητῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν οὐρανίων ἐστὶ καὶ οὐκ ἔστιν· εἴ τῶν ζώων μὴ κατὰ γένος μόνον, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν ἀτόμων εἰδῶν, καὶ φυτῶν ὁμοίως· εἴ καὶ τῶν καθ' ἑκάστα εἶδη μετὰ τούτων· εἴ καὶ τῶν μορίων, οἶον ὀφθαλμοῦ καὶ θακτύλου καὶ τῶν τοιούτων· εἴ καὶ αὐτῶν τῶν τεχνῶν· εἴ καὶ τῶν κακῶν τελευταίων. Ἐὰν γὰρ τούτοις ἐπέλωμεν, ἐξομεν τελείαν τὴν περὶ αὐτῶν τούτων διδασκαλίαν, ἀφ' ἧς καὶ τὴν τοῦ Πλάτωνος διάνοιαν εὐρήσομεν. Ἀνάγκη οὖν, ἡ μόνων τῶν κατὰ φύσιν τὰς ἰδέας εἶναι, ἡ καὶ τῶν τούτοις ἐνσωμάτων· καὶ εἴ μόνων τῶν κατὰ φύσιν, ἡ τῶν αἰθίων μόνων, ἡ καὶ ἐκάστου τῶν μὴ τοιούτων· καὶ εἴ τῶν αἰθίων, ἡ τῶν σύσιωδῶν, ἡ καὶ τῶν ἀνουσίων· καὶ εἴ τῶν οὐσιωδῶν, ἡ καὶ τῶν ἀνουσίων· καὶ εἴ τῶν οὐσιωδῶν, ἡ τῶν ἄλων μόνων, ἡ καὶ τῶν μορίων· καὶ εἴ τῶν ἄλων, ἡ τῶν ἀπλῶν μόνων, ἡ καὶ τῶν συνθέτων ἐκ τούτων. Τούτων δὲ οὕτως δεηρημένων, δεῖ περὶ ἐκάστου ἐν τάξει διελεῖν.

Οὐκοῦν ἐξῆς λεκτέον ὅτι τῆς νοεράς οὐσίας, εἰπὲρ εἰσι νόες (1) ἀφ' ἐνός ὑποβεβηρότες, παραδείγματα τίθεσθαι οὐκ ἔστιν, κατὰ πᾶν καὶ πρότερον εἶπομεν· οὐ γὰρ ἐστὶν παρά-

(1) C. D. εἰσι πλείονες νόες.

θεῖγμα, τοῦτο εἰκόνα ἀναγκαῖον εἶναι· τὴν δὲ νοερὰν οὐσίαν
 εἰκόνα λέγειν, ἀπάντων ἐστὶν ἀποπέτατον· πάντα γὰρ εἰκὼν
 εἰδωλόν ἐστιν, οὐ ἐστὶν εἰκὼν τὸ δὲ εἰδωλὸν ὁ Ἐλεάτης
 ἔτινος ἐν Σοφιστῇ διαβρόχθην εὐκ ὅπως οὐκ ὄν προσείρη-
 κεν. Εἰ οὖν ἡ νοερὰ οὐσία πάντα τῶν ὄντων· ἑνῶν ἐστὶν,
 οὐτ' ἂν εἰκόνα αὐτῆς, οὐτ' ἂν εἰδωλὸν ὀνομάζειτο πρέπει·
 καὶ γὰρ ἄλλως μεριστῶς (1) ἐστὶ πάντα ἡ νοερὰ φύσις, καὶ ἡ
 πρόοδος αὐτῆς διὰ ταυτότητος γέγονεν ὅθεν δὴ καὶ ἀν-
 ειφοίτητα τὰ δεύτερα τῶν πρώτων ἐστὶ, καὶ ταῦτα μερι-
 κῶς, ἃ τὸ ὅλον μερικῶς· θεῖ δὲ τῇ εἰκόνι, τῇ ὁμοιό-
 τητι συγκεκριαμένην ἔχειν τὴν ἀνομοιότητα παντάπαστι
 καὶ αὐτῆς εἶναι γνώριμον· διὰ δὲ τῆς ὁμοιότητος, ἐπι-
 στρέφει πρὸς τὸ παράδειγμα· οὐκ ἄρα εἰκὼν ἐστὶ καὶ
 παράδειγμα ἐν ταῖς νοεραῖς οὐσίαις, ἀλλ' αἰτίον μόνον
 καὶ τὰ ἐξ αἰτίας. Ὅθεν δὴ καὶ οἱ θεολόγοι, πολλὰς θέμενοι
 πηγὰς ἐν τῷ δημιουργικῷ νῶ, μίαν τῶν πολλῶν εἰρή-
 κασι τὴν τῶν ἰδεῶν. Οὐδ' ἄρα πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ δημι-
 ουργοῦ προϊόντα κατὰ τὴν εἰρηταῖν αἰτίαν πρόβεισι,
 ἀλλ' ὅσα πλείονα πεποιήται τὴν πρόοδον, καὶ ὅσα με-
 ριστὴν ἔχει τὴν οὐσίαν, ταῦτα κατ' ἐκείνην ὑφέστηκεν· αἱ
 δὲ ἄλλαι πηγαὶ νοερῶν εἰσὶ καὶ θεῶν ὑποστάσεων γεννη-
 τικαί. Τῆς γοῦν (2) νοερᾶς πάσης οὐσίας οὐκ ἀποδετέον ἐν
 τῷ νῶ παραδειγματικόν, ἀλλ' αἰτίαν μόνον ἐνιαίικν καὶ θεῖαν.

Τούτου μὲν οὖν συντόμως ἀπηλλάγημεθα· τὸ δὲ δεύ-
 τερον, μετὰ τοῦτο σκεπτέον· εἰ τῶν ψυχῶν ἐστὶν ἐν τοῖς
 εἰδεσιν αἰτία προτουργός (3)· καὶ πότερον ἐν, ἢ πολλὰ.

(1) C. μεριστός.

(3) C. D. αἰτιαπρωτουργία.

(2) C. D. τῆς δ' οὖν.

ὑφέσῃσι τοῦ κόσμου χυχὴν, οὕτως αἱ πολλαὶ μονάδες
 τὰς πολλὰς κακίην μὲν ὅλον περιέχει τὸν ἀριθμὸν
 ἐνοειδῶς, αὐταὶ δὲ τὰ μέτρα τῶν οὐκείων σειρῶν, ἢ μὲν
 τὸ τῆς ἡλικίας, ἢ δὲ τὸ τῆς κρονίας, ἢ δὲ ἄλλης τιπός,
 ἐκ τῶν ἐκεῖ μέτρων ἐγκότμοι ψυχαὶ πρῶται φανεῖσαι,
 διατείνουσι τὸ ἐν τούτῳ εἶδος, ἄχρι τῶν τελευταίων τῆς
 αὐτῶν σειροῦς χυχῶν. Ὁ μὲν οὖν δημιουργικὸς νοῦς πρῶ-
 τως τὰ εἶδη περιέχει τῶν θεῶν ψυχῶν, ἃς θεὸς καὶ
 πρῶτως ἀπεγέννησεν· ἕκαστον δὲ τούτων ἐν ἅμα καὶ πλη-
 θος ἐσί· πᾶν γὰρ ἔχει κατ' αἰτίαν τὸ πλῆθος τῶν ἐφ'
 ἑαυτὸ ψυχῶν· καὶ οὕτως ἐκάστη τῶν ψυχῶν κατὰ τι πα-
 ράδειγμα οὐκείον ὑφέσθηκε, καὶ πρῶτως ἐσί τὰ παρὰ
 δείγματα τῶν θεῶν ψυχῶν, ἐν οἷς τὰ εἶδη περιέχεται
 τῶν μερικωτέρων· ὅθεν οἶμαι καὶ ὁ Τίμαιος ὑποστήσας
 τὰς θεῶν ψυχὰς, καὶ μετὰ ταύτας τὰς μερικὰς γενῶν,
 τὰ τούτων συμπληρωτικὰ γένη καταλοιπα τῶν ἐν ἐκεί-
 ναις γενῶν προσωνόμασε, καὶ ὑποστήσας αὐτάς, ἐνεμέ-
 τ' ἰσαριθμῶς τοῖς ἄστροις· κατὰ γὰρ τὰ εἶδη καὶ τοῖς
 ἀριθμοῖς τοῖς ἐν αὐτῶν, πεποιήται τὴν διανομὴν αὐτῶν (1)
 ὁ δημιουργικὸς νοῦς. Διὰ τὴν γὰρ τὰς δὲ μὲν ἡλίῳ προσ-
 ῆψε, τὰς δὲ σελήνῃ, καὶ ἄλλαις πρὸς ἄλλο; ἢ διότι τὰς
 μὲν κατὰ τὸ ἡλικικὸν εἶδος, τὰς δὲ κατὰ τὸ σεληνια-
 κὸν ἀπεγέννησεν· καὶ πᾶσαι μὲν πρὸς ἑν καὶ καθ' ἓκ,
 ἀλλ' οὐχ' ὡσαύτως τοῦ εἶδους μετελάχασιν. Εἶναι μὲν
 οὖν ταῖσιν τῶν εἰδῶν θετέον, πάσης δὲ ἀπλῶς εἶναι ψυ-
 χῆς εἶδος, μοναδικῇ δὲ πᾶσα καὶ καθ' ἓνα λόγον ἴδιον

(1) B. αὐτοῦ.

ὑφέστημεν· οὐ γὰρ ὕλη διαφέρει ἕλλη ἄλλης, ἢ οὖν ἐν-
 δυνάμει διείσει τὸ παράπαν, ἢ οὐ κατ' εἶδος. Καὶ ἀνάγκη
 τὸ παράπαν ἐκείνην, νοῦν παράγειν, ὥστε καὶ νοητὸν
 ἐκείνης εἶδος ἐν τῷ παράγοντι ὑπάρχειν. Ταῦτα καὶ οἱ
 θεολόγοι νοήσαντες, ἄλλα μὲν τὰ ὁλοκλήρως τῶν ψυχῶν αἰ-
 τια φασίν, & δὴ τὰς ὅλας αὐτῶν (1) ἀπογονιᾶ σσι-
 ραῖς, ἄλλα δὲ τὰ μερικῶς, κατ' ὧν αὐταῖς ἢ κατ' εἶδος
 προϋπάρχει διακρίσις, καὶ εἰς τὰς οἷον ἀτόμους ψυχὰς
 διαίρεσις.

Ταῦτα ρητέα καὶ περὶ τούτων. Περὶ δὲ τῶν ἀλό-
 γων ψυχῶν, ὅτι μὲν καὶ τούτων ἐστὶ παράδειγμα
 νοητὸν, ὅλον. Εἰ γὰρ εἰσὶν ἐν ἄλλοις ἀθάνατοι, καὶ
 ἐν ταύταις τινές. Καλῶ γὰρ ἀλόγους, ἀπάσας τὰς δευ-
 τέρως ζώας, καὶ μεριστὰς περὶ τοῖς σώμασι· πόθεν τὸ
 αἰδιον αὐταῖς; ἀνάγκη ἴπερ ἀπὸ τίνος ἀκινήτου καὶ νοε-
 ραῖς αἰτίας· πῶς δὲ ἐστὶ, νυνὶ ρητέον. Πάλιν δὴ καὶ
 τούτων μονάδα μίαν προτακτέον, καὶ ἰδέαν μίαν, εἴτε
 πηγαίαν φύσιν, εἴτε αἰσθητικὴν, εἴτε ὅπως οὖν αὐτῆν
 ἐθέλοις καλεῖν. Διὰ μὲν γὰρ τὴν γνωστὴν ἰδιότητα, φαί-
 νησις ἀνὸς ἀπὸ τῆς μιᾶς δημιουργικῆς αἰσθητικῆς ὑφεσά-
 νου τὰς (2) ἀλόγους· θεὰ δὲ τὴν ὄρεξιν, ἀπὸ τῆς φύ-
 σεως τῆς ἀκροτάτης καὶ πηγαίας, προϋπαρχούσης τῶν
 πολλῶν φύσεων. Ἀπὸ δ' οὖν τῶν αἰτίων τούτων πρό-
 ραισι τὸ ἐνταῦθα πλῆθος τῶν αἰδίων μὲν, ἀλόγων δὲ
 τῇ φύσει ψυχῶν, καὶ ἐν τοῖς αἰδίαις ὁχλήμασιν οὐσῶν
 μεριστῶς κατὰ τινὰ κριτήριον τὸν ἐν ἐκείνοις προειδόμε-

(1) B. αἰσθη.

(2) B. τοὺς λόγους.

νον, καὶ τὸ μέτρον ἐκεῖνο τό εἰδητικόν. Πᾶν γὰρ αἰθῆον πλῆθος πεπεράσθαι παντός δὲ πεπερασμένου πλῆθους προϋπάρχει τὸ περατοῦν ταῦτα καὶ ἀριθμοῦν. Καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν λογικῶν ψυχῶν προέρχονται, μᾶλλον δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ἐλείναις παραδειγματικῶν. Διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ἐνταῦθα ταῖς λογικαῖς συνηρηται, διότι καὶ ἐκεῖ τὸ ἐν αὐτῶν μέτρον ὁμοῦ τοῖς πολλοῖς εἶδῃσι ἐκεῖνων ἀπογεννᾷ τὸν τούτων ἀριθμὸν. Ἄλλ' αἱ μὲν θείαι ψυχαί, καὶ ὅσαι καθαραί, σώζουσι τὸν λόγον ἐνταῦθα καθαρὸν· αἱ δὲ μερικαὶ χρώνται καὶ ταῖς ἀλόγοις, συμπεπλεγμένην ἔχουσαι ζωὴν, οὗ μὲν κρατοῦντος τοῦ κρείττονος, οὗ δὲ πολλῆς δουλεύοντος. Ἐκ δὲ τῶν αἰθῆων τούτων ἀλόγων ψυχῶν, αἱ ἄλλαι τὴν γένεσιν ἔλαχον ὅσαι θηται, κατ' εἶδος μὲν καὶ αὐταὶ σωζόμεναι διὰ τὸ παράδειγμα τὸ νοερόν, τῷ καθ' ἕκαστα δὲ ἀπολλύμεναι, διότι καθ' ἑκάστην τῶν νέων ὑπέστησαν θεῶν τῶν πρὸ αὐτῶν ἀλόγων ἐξ ἐκεῖνων ἀπογεννωμένων τῶν ἄνω ψυχῶν, συμπεπλεγμένης (1) αὐτῶν τῆς ποιήσεως πρὸς τὴν μονάδα πάσης αὐτῶν τῆς σειρᾶς. Ἐχουσι γοῦν τινὰ ἀναλογίαν, αἱ τε φθειρόμεναι πρὸς τὰς ἐνταῦθα θείας αἰτίας ἀφ' ὧν καὶ ὑφίστανται· καὶ αἱ ἀθάνατοι πρὸς τὰς ἐκεῖ τούτων εἰδητικὰς αἰτίας.

Τρίτον (2) δὴ οὖν τὴν φύσιν θεατέον, πῶς ἐπὶ ταύτῃ τὸ παράδειγμα θετέον. Οὐ γὰρ πῶς πυρός μὲν καὶ ὕδατος, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, καὶ κινήσεως εἶδος θησόμεθα, τῆς δὲ φύσεως, ἢ τούτων ἐστὶν αἰτία, τὴν νοεράν αἰτίαν ἀφαιρήσομεν.

(1) C. D. συμπεπλεγμένης.

(2) D. Τρίτην.

θεολόγοι δὲ καὶ πηγὴν αὐτῆς ἐν τῇ ζωογόνῳ θεῷ προὔ-
 ἔστησαν· νότοις γὰρ ἀμφὶ θεᾶς φύσις ἀπλετος ἠώρηται (1).
 κατὰ Πλάτωνα δὲ ἐν τῷ δημιουργικῷ νῶ τὸ εἶδος αὐ-
 τῆς ἐροῦμεν εἶναι, τὸ παντὸς τοῦ φυσικοῦ ὀχήματος
 ὑποστατικόν, ὃ καὶ ὁ Τίμαιός φησι τὸν δημιουργὸν ἐπι-
 δεκνῦναι ταῖς ψυχαῖς, τὴν τε τοῦ παντὸς φύσιν αὐταῖς
 ἐκφαίνοντα, καὶ τοὺς εἰμαρμένους λέγοντα νόμους· ἐκεῖ
 γὰρ ἡ μία φύσις καὶ ἡ περιοχὴ τῶν εἰμαρμένων πάν-
 των νόμων καθ' οὓς καὶ ἔταξε καὶ διεῖλε τὸ πᾶν ὅλως
 γὰρ εἰ ὁ δημιουργὸς ἐστὶν ὁ λέγων, εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέφει τὰς
 ψυχὰς. Εἰ τοῦτο (2) τε ἐν ἑαυτῷ δείκνυσι τὴν τοῦ παντὸς
 φύσιν καὶ τοὺς εἰμαρμένους νόμους ὑπάρχοντας, ἐκεῖ οὖν
 τὸ ἐν εἶδος· παράγουσι δὲ καὶ αἱ χρώμεναι ψυχαὶ τὰς φύ-
 σεῖς τὰς ὑπ' (3) αὐτῶν ἐμπνεομένας· αὗται δὲ πάλιν αἱ
 αἰδίοι γεννῶσι τὰς μερικὰς καὶ ἐγχρονίους. Εἰ δὲ δὴ δεῖ
 τοῦμὸν εἰπεῖν, ἐν μὲν αὐτῷ τῷ δημιουργικῷ νῶ τὸ παρά-
 δεῖγμα τῶν φύσεων ἠνωμένων ἡγοῦμαι περιεληφέναι τὸν
 ἀριθμὸν αὐτῶν, ὅσαι τὸ αἰδίον ἔλαχον· ἐν δὲ τῷ τοῦ
 σώματος εἶδους μόνῳ γεννητικῷ θεῷ, ὅσας ποτὲ οὗτος ὑμνηται
 τοῖς θεολόγοις, καὶ διηρημένας εἶναι τῶν αἰδίων φύσεων
 αἰτίας· παρὰ τούτου γὰρ καὶ ὑφίσταται προσεχῶς καὶ ἀναξω-
 πυρεῖται πᾶσα ἡ φυσικὴ τάξις καὶ ὁ τῶν φύσεων ἀριθμὸς.

Ἄλλ' ἐπὶ τὰ σώματα τῷ λόγῳ προελθόντες, ἄρ' οὐ
 καὶ τούτων ἐν μὲν τῷ δημιουργῷ τῷ πρώτῳ μίαν

(1) Jam hæc Proclus ad
 Tim. Vid. Orphic. Herm.
 p. 484. αἰώραται pro ἠώρηται.

(2) B. C. D. τοῦτο καὶ ἐν.

(3) B. C. D. ἀπ' αὐτῶν.

μάτων καὶ τὰς τῶν ζώων αἰτίας· ὡς γὰρ τῇ τετράδι τῶν ἰδεῶν πάντα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν συνήρηκεν, οὕτω καὶ ἐνωσιν τῶν τε ὡσανεὶ ἀπλῶν καὶ τῶν ὡσανεὶ συνθέτων τὰς διηρημένας ἐν τοῖς νοεροῖς αἰτίας προεἴληφεν· ὅλως γὰρ τὸ καθόλου καὶ τὸ οὐσιώδες ἐκείθεν ἢ πόθεν αὐτῷ τὸ ἀνέκλιπτον, μὴ τῆς αἰτίας οὔσης αἰωνίου; πόθεν δὲ τὸ κοινὸν καὶ ἐπὶ πολλὰ διατεῖναι; τὰ γὰρ ἐκ τῆς κυκλοφορίας πάντα μερικά ἐσιν, ἐπειδὴ καὶ ἡ κινήσις αὐτῆ τοῦ οὐρανοῦ μερική πως ἐστίν, ἐκ δὲ τοῦ μερικοῦ τὸ καθόλου γεννᾶσθαι, τῶν ἀδυνατῶν ἐστίν. Ἐκαστον ἄρα εἶδος τῶν τε ζώων καὶ τῶν φυτῶν ἐκείθεν κατὰ τι παράδειγμα νοερὸν ὑφέστηκε· πᾶν γὰρ τὸ γινόμενον, καὶ πᾶν τὸ ὀπωσοῦν ὑφεσῶς, εἰ μὴ ἐν εἴῃ πληθους ἀνέμφαντον (1), ἐξ αἰτίας ἔχει τὸ εἶναι. Πόθεν οὖν τὰ εἶδη ταῦτα, καὶ ἐκ ποίας αἰτίας; ἄρα κινουμένης; ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξ ἀκινήτου ἄρα, ἐπειδὴ καὶ αἰδία ἐστίν, τοιαύτην δὲ εἶναι τὴν νοερὰν φαμέν· ἐκείνη γὰρ ἐν αἰῶνι μένει τελέως· ἄρ' οὖν οὐ τῶν εἰδῶν μόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν καὶ ἑκάστα τὰ εἶδη θετέον, λέγω δὲ οἷον Σωκράτους καὶ ἐκάστου, μὴ καθ' ὅσον ἄνθρωπος ἀλλ' ἢ ἰδίως ποιὸν ἑκάστος προσέβληται. Καὶ πῶς οὐκ ἀνάγκη τὸ θνητὸν ἀθάνατον εἶναι κατὰ τὸν λόγον τοῦτον; εἰ γὰρ πᾶν τὸ κατ' ἰδέαν γινόμενον καὶ αἰτίαν ἀκίνητον γίνεταί, πᾶν δὲ τὸ κατ' αἰτίαν ἀκίνητον ὑποστάν ἀμετάβλητόν ἐστι κατὰ τὴν οὐσίαν, ἔσται ὁ Σωκράτης καὶ ἑκαστον τούτων τῆ οὐσία αἰεὶ ταυτόν, καὶ αἰδίως ἰδρυμένον· ἀλλὰ ἀδύνατον.

(1) A. C. D. ἀνίμφαντον.

Ἐτι δὲ ἄτοπον τὴν ιδεάν ποτὲ μὲν εἶναι παράδειγμα τινός, ποτὲ δὲ μὴ· τὸ γὰρ αἰωνίως ὄν, πᾶν ὃ ἔχει, διαιωνίως ἔχει· καὶ τὸ παραδειγματικὸν οὖν, ἢ οὐχ ἔξει τὸ εἶδος, ἢ αἰεὶ ἔξει· τὸ γὰρ συμβεβηκέναι τινα λέγειν ἐν ἐκείνοις ἄτοπον. Εἰ οὖν παράδειγμα ἔσαι, καὶ τὴν εἰκόνα δεῖ εἶναι· πᾶν γὰρ παράδειγμα εἰκότος παράδειγμα. Εἰ δὲ ποτὲ μὲν ἔσαι τὸ καθ' αὐτό, ποτὲ δὲ οὐκ ἔσαι, καὶ τὸ παράδειγμα ποτὲ μὲν ἔσαι παράδειγμα, ποτὲ δὲ οὐ· καὶ ἐν βραχεί μὲν ἔσαι μορίῳ, τὸν δὲ ἄπειρον χρόνον οὐκ ἔσαι· ὅπως δὲ τὸ ἔστι καὶ οὐκ ἔστι παρὰ μέρος τῆς οὐσίας ἐκείνης ἀλλότριον. Πῶς δὲ οὐ δεῖ πεῖθεσθαι καὶ τῷ Σωκράτῃ λέγοντι διὰ τούτων (1) πρὸς τὴν τῶν ιδεῶν ἡμᾶς ἀναχθῆναι θέσιν, ἢ ἔχωμεν τὸ ἐν πρὸ τῶν πολλῶν; εἰ γὰρ ἔστι καὶ τῶν καθέκαστα εἶδη, πρὸ ἐνός ἐν ἔσαι, μᾶλλον δὲ πρὸ τῶν πεπερασμένων τὰ ἄπειρα· τῶν γὰρ ἐν τῷ αἰσθητῷ πεπερασμένων ὄντων, ἐκεῖνα ἄπειρα ἔσαι. Καί τοι τί τούτου γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; τὰ γὰρ ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός μᾶλλον πεπέρασαι κατ' ἀριθμὸν, ἢ τὰ πορρώτερον, διότι τῷ ἐνὶ συγγενέστερον ὁ ἀριθμὸς. Ἄλλ' ὅτι μὲν εἶδη τῶν καθ' ἕκαστον ἀπολείπειν ἄτοπον, διὰ τούτων ὑπομεμνησθῶ· ἐπειδὴ δὲ (2) πᾶν τὸ γιγνόμενον ἐξ αἰτίου γίγνεται τινός, καὶ τούτων αἰτίας θετέου, ὡς μὲν ἐν τι φάναι, τὴν τάξιν τοῦ παντός, ὡς δὲ καὶ πλείους αἰτίας εἰπεῖν, τὴν κίνησιν τοῦ οὐρανοῦ, τὰς μερικὰς φύσεις, τὰς

(1) Β. τοῦτο.

(2) Β. C. D. δὲ τὸ πᾶν τὸ γιγνόμενον.

ιδιότητος τῶν ὠρῶν, τὰ κλίματα, τοὺς τούτων ἐφόρους· διὰ γὰρ τούτων ἀπάντων συμπήγνυται τὰ καθ' ἕκαστα, καὶ διὰ ταῦτα αἰ τε τῶν ὠρῶν μεταβολαὶ δρῶσιν εἰς αὐτὰ· τὸ γὰρ αἴτιον κινήσεν, συγκινεῖ πως ἐκυτῶ καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ γενόμενον· καὶ αἰ τῶν ἐφόρων ιδιότητες· ἄλλα γὰρ ἄλλοις καὶ σχήματα οἰκεῖα καὶ χρώματα, καὶ φωναί, καὶ κινήσεις· καὶ αἰ τῶν κλιμάτων διαφοραί· ἄλλοιαι γὰρ ἐν τοῖς διαφόροις τόποις αἰ γενέσεις, καὶ αἰ μερικαὶ φύσεις, οὐ μόνον ἐκ τῆς ὅλης προϋῆσαι φύσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς τῶν σπερμάτων ιδιότητος προσλαμβάνουσαί τι καὶ τυπούμεναι κατ' αὐτὴν τῶ ὄνειν κατὰ τῶν σωμάτων, καὶ οἷον ἐκείνων εἶναι καὶ οὐχ' ἑαυτῶν. Ἐχομεν ἄρα καὶ ὅπως οὐ κατὰ παραδειγματικὴν αἰτίαν ὑφέστηκεν· οὐ γὰρ ἐστὶ ταυτὸν κατ' αἰτίαν εἶναι, καὶ κατὰ παράδειγμα γεγονέναι. Τὸ γὰρ παράδειγμα, αἰτία Πολλαχῶς οὖν τὴν αἰτίαν λέγειν εἰώθαμεν, μιᾶς τῶν πολλῶν παραδειγματικῆς αἰτίας οὔσης.

Τοσαῦτα καὶ περὶ τούτων ἀρκέσει. Τῶν δὲ μορίων ἄρα καὶ αὐτῶν εἶδη φήσομεν, ὡς μὴ μόνον ἀνθρώπου παράδειγμα ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ δακτυλοῦ καὶ ὀφθαλμοῦ, καὶ ἑκάστου τῶν τοιούτων, ἀλλὰ διότι καθόλου (1) τούτων ἕκαστον καὶ οὐσία πάντως ἐστὶ, καὶ ταῦτα κατὰ τινα ἔξωσαν αἰτίαν· διότι δὲ μέρη καὶ οὐχ ὅλα τῆς ἀμερίστου καὶ νοεράς οὐσίας ἐστὶ, καταδεέστερα. Τὰ μὲν γὰρ μὴ μέρη μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅλα, κατ' ἐκείνην ὑφεσάναι τὴν οὐσίαν, οὐκ ἀτόπον· τὰ δὲ ὡς μέρη

(1) Β. καθόσον.

μόνον, ἄτοπον. Τῶν γὰρ ὄλων ἐκεῖθεν ἢ γένεσις, ἢ καὶ τὸ ἐνοειδές, πρὸ τοῦ πεπληθυσμένου, καὶ τὸ ὄλον πρὸ τοῦ μέρους ἐκεῖθεν. Μήποτε οὖν ὀρθῶς ἂν ἔχοι πάντων τῶν τοιούτων νοερά μὲν αἰτία μὴ λέγειν· πᾶς γὰρ νοῦς ἀμέριστος· τὰ οὖν ὄλα πρὸ τῶν μερῶν αὐτοῦ δετέον μόνα, καὶ τὰ ἀμέριστα πρὸ τῶν μερισῶν, ψυχικὰ δὲ καὶ φυσικὰ· τὸ γὰρ πρῶτως μεριστὸν ἐν ψυχαῖς ἐστὶ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν φύσεσιν. Ἔστι γοῦν ἐνταῦθα καὶ δακτύλου καὶ ὀδόντος καὶ ἐκάστου τούτων λόγος καὶ εἶδος· καὶ ἢ μὲν ὀλότης αὐτῶν ἐν κῶ προὔφεσθηκεν, ἢ δὲ ἐν ἐνὶ περιέχουσα καὶ τὸ πλήθος, ἐν ψυχαῖς, ἢ δὲ ζωτικῶς διελούσα τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ πλήθους, ἐν φύσεσιν· ἢ δὲ διασηματικὴν ποιησαμένη τὴν διαίρεσιν, λοιπὸν ἐν σώμασι· καὶ εἰ με δεῖ τοῦμὸν εἰπεῖν, δαιμονίας εἶνα, καὶ τούτων αἰτίας διωρισμένας οὐκ ἀπογνωσέον, ὡς δηλοῦσι καὶ αἱ ἐπικλήσεις τῶν ἐπὶ δακτύλου καὶ ὀφθαλμοῦ καὶ καρδίας τεταγμένων (1), θείας δὲ ἄλλως τῶν ὄλων καὶ ταῦτα περιεχόντων.

Ταῦτα καὶ περὶ τῶν μορίων εἰρήσθω μοι συντόμως· ἐπὶ δὲ αὐτῶν τούτοις, τὰ συμβεβηκότα σκεπτέον. Ἄρα καὶ ταῦτα ἔξει ιδέας, ἢ καὶ τούτων πέρι διττὸς ὁ λόγος; τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν τελειωτικὰ καὶ συμπληρωτικὰ τῶν οὐσιῶν ἐστίν, οἷον ὁμοιότης, κάλλος, ὑγεία, ἀρετή· τὰ δὲ ὑφέσθηκε μὲν ἐν ταῖς οὐσίαις, οὐ συμπληροῖ δὲ αὐτὰς οὐδὲ τελειοῖ, οἷον λευκότης, μελανία, πάντα τὰ τοιαῦτα· τὰ μὲν οὖν συμπληρωτικὰ τῶν οὐσιῶν καὶ τελειωτικὰ προηγουμένως ἔχει παραδειγμα-

(1) Β. ἐπιτεταγμένων.

τικὰς αἰτίας, τὰ δὲ ἄλλως ἐπιγιγνόμενα τοῖς σώμασι, κατὰ λόγον γίνεσθαι καὶ οὐκ ἀπόχρη πρὸς τὴν γένεσιν αὐτῶν ἢ κράσις τῶν σωμάτων, ἀλλ' ἔρχεται εἶδος ἐνδοθεν ἀπὸ τῆς φύσεως, οὐ μέντοι κατὰ τινα νοεράν διωρισμένην αἰτίαν. Τὸ μὲν γὰρ οὐσιώδες καὶ τὸ τελεσιουργικὸν καὶ τὸ κοινὸν προσήκει τοῖς εἶδεσι· τὸ δὲ πάντων τούτων ἄμοιρον ἀλλαχόθεν καὶ οὐκ ἐκ τῶν πρώτων ὑφέστηκεν εἰδῶν· ἡ γὰρ φύσις δεξαμένη προϊούσαν εἰς τοὺς ὄγκους τὴν τῶν εἰδῶν διακόσμησιν, διεῖλεν ἀπὸ μὲν τῶν μερῶν τὰ ὅλα, ἀπὸ δὲ τῶν συμβεβηκότων τὰς οὐσίας· ἃ πρότερον ἦνωτο καὶ ἦν ἀμέρισα, ταῦτα ἀναπτύττουσα ταῖς ἑαυτῆς διαί-
 ρετικαῖς δυνάμεσι· καὶ γὰρ οὐδὲ ἦν δυνατόν ἐκ τῶν ἠνωμέ-
 νων εὐθύς ὑποσῆναι (1) τὰ πάντη (2) διηρημένα, καὶ ἐκ
 τῶν κοινοτάτων τὰ μερικώτατα, ἀλλ' ἐν ταῖς μεταξὺ φύσεσι
 κατὰ τὸν λόγον τῆς ὑφέσεως ἀναγκαῖον ἦν γενέσθαι καὶ
 τὴν διαίρεσιν. Καὶ σχήματος οὖν αἰτίαν θετέον, πάντων
 σχημάτων οἰσικὴν, καὶ ἀριθμῶν μονάδα μίαν, γεννητικὴν
 πάντων ἀριθμῶν· ὅπου γὰρ καὶ ἡ ἐνταῦθα μονὰς ἀρτία
 δεικνύται καὶ περιττὴ, καὶ πάντα ἔχουσα τὰ εἶδη καθ'
 ἑνωσιν, τί χρὴ φάναι περὶ τῆς μονάδος ἐκείνης; ἄρ' οὐχ
 ὡς πάντων ἐνοειδῶς ἐστὶν αἰτία, καὶ ὡς τὸ ἀπειροδύναμον
 αὐτῆς γενεᾶ καὶ ἐν ἡμῖν τὸν ἄπειρον ἀριθμὸν; καὶ πῶς οὐκ
 ἀναγκαῖον, εἴπερ καὶ ἡ ἐνταῦθα μονὰς ἐκείνης προήλθεν εἰκῶν;
 Τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν συμβεβηκότων λεκτέον· περὶ
 δὲ τῶν τεχνητῶν ἄρα καὶ τούτων εἶδη ρητέον; ὁ δὲ γε (3)

(1) D. ἀποστῆναι.

(3) B. ὁ γέ τοι.

(2) A. C. D. πάντα.

Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ φησὶ, κλίνης καὶ τραπέζης ἰδέαν οὐκ ᾤκησεν εἰπεῖν, ἥ καὶ ἐν ἐκείνοις τὸν ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ τεχνίτου λόγον ἰδέαν ἐκάλεσε, καὶ τοῦτον ἔφατο τὸν λόγον εἶναι Θεοῦ γέννημα, διότι καὶ αὐτὸ τὸ τεχνικὸν τοῦτο Θεόθεν οἶεται δεδύσθαι ταῖς ψυχαῖς· τεκμήριον δὲ, τὸν γὰρ ποιητὴν τρίτον ἀπὸ τῆς ἀληθείας προσεῖρηκε, τῷ ζωγράφῳ τιθεὶς αὐτὸν ἀναλόγως, ὅς οὐ τινα κλίνην, ἀλλ' εἰδῶλον ἐκείνης ποιεῖ. Καὶ τοι, εἶγε ἄλλο μὲν ἐστὶ τὸ Θεῖον εἶδος, ἄλλο δὲ ὁ ἐν τῷ γιγνομένῳ λόγος· δημιουργὸν γὰρ λέγει τοῦ τεχνητοῦ εἶδους τὸν Θεόν, ὡς τὸν τεχνίτην τοῦ μερικῶς ποιητῆν τέταρτος ἂν εἴη, οὐ τρίτος. Σκοπεῖν δὲ καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὀρώ τὸν λόγον (1). Εἰ γὰρ ἐστὶν ἐν νῷ καὶ τούτων εἶδη, πότερον ἀμέσως ἤξει ταῦτα ἐπὶ τὸ αἰσθητὸν, ἢ διὰ μέσης τῆς φύσεως; εἰ μὲν γὰρ ἀμέσως, ἄτοπον· οὐδαμοῦ γὰρ ἐπὶ τῶν ἄλλων τοιαύτη γέγονεν ἢ πρόοδος, ἀλλὰ τὰ ἐγγυτέρῳ τοῦ νοῦ πρῶτα μετέσχε τῶν εἰδῶν· εἰ δὲ διὰ μέσης τῆς φύσεως, διότι καὶ αἱ τέχναι μμεῖσθαι λέγονται τῇ φύσει· πολλῶ γὰρ πρότερον (2) ἔξει τῶν τεχνῶν ἢ φύσις τὰ εἶδη τῶν τεχνητῶν, εἴπερ καὶ ὁ νοῦς ἔσαι καὶ (3) τῶν τεχνητῶν ἢ φύσις αἰτία· πάντα δὲ τὰ ἐκ φύσεως γεγονότα ζῆ, καὶ αὔξησιν ὑπομένει καὶ γένεσιν, εἴπερ εἴη τῶν ἐν ὕλῃ γιγνομένων. Καὶ γὰρ ἡ φύσις ζωή τις ἐστὶ καὶ αἰτία τῶν ζώντων· ἀλλ' ἀδύνατον ζῆν καὶ ἀξάνεσθαι τὴν κλίνην, ἢ ἄλλο τι τῶν τεχνητῶν. Οὐκ ἄρα ἰδέαν ἔχει προϋπάρχουσαν, οὐδὲ τι νοερὸν παράδειγμα

(1) B. C. ὀρωντὰ τὸν λόγον. (3) B. Deest καὶ.

(2) A. C. πρώτως.

τά τεχνητά τῆς ὑποστάσεως αὐτῶν. Εἰ δὲ δὴ καὶ τὰς ἐπι-
 στήμας ἐθέλοι τις τέχνας καλεῖν, διαιρετέον οὕτως τῶν
 τεχνῶν ὅσαι μὲν ἀνάγουσι τὴν ψυχὴν καὶ ὁμοιοῦσι πρὸς
 νοῦν, τούτων εἶδη θεούμεθα πρὸς δὲ καὶ οἰκειοῦσιν
 ἡμᾶς· ὁμοίως γὰρ ἐστὶ σχῆμα καὶ ἡ νόησις τοῦ σχήματος,
 καὶ ἀριθμὸς καὶ ἡ τοῦ ἀριθμοῦ νόησις. Καὶ ἀριθμητικῆς
 οὖν καὶ μουσικῆς καὶ γεωμετρίας καὶ ἀστρονομίας εἶδη θή-
 σομεν, εἰ μὴ τὰς δεδημευμένας λέγοι τις τούτων ἐκάστην,
 ἀλλὰ τὰς νοεράς καὶ ποιητικὰς τῶν θεῶν εἰδῶν. Αὗται
 γὰρ δὴ καὶ ἡμᾶς συνάπτουσι πρὸς νοῦν, ὅτε οὐρανοῦ τε
 ὑπερ ἀστρονομῶμεν, καὶ τὴν νοεράν ἀρμονίαν θεωρῶμεν,
 καὶ ἦν καὶ ἀπεγέννησε τὰς τε ψυχὰς καὶ τόνδε τὸν κόσμον
 ὁ τῶν ὄλων πατήρ, καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐκεῖνον, ὃς ἐν πᾶσιν
 ἐστὶ τοῖς εἶδεσι κρυφίως τε καὶ δηρημένως, καὶ τὸ σχῆμα
 τὸ νοερόν, ὃ πάντων ἐστὶ τῶν σχημάτων γεννητικόν· καὶ ὁ
 καὶ ὁ δημιουργὸς τὸν τε ὄλον κόσμον περιφέρει, καὶ τῶν
 στοιχείων ἕκαστον κατὰ τι σχῆμα οἰκεῖον ὑπέστησε. Τούτων
 μὲν οὖν εἶδη θεῶν, καὶ ὅσαι ἄλλαι ψυχῆς ἀναγωγοί, καὶ
 ὄντων θεόμεθα καὶ εἰς τὸ νοητὸν ἀναδραμόντες· ὅσαι δὲ
 ψυχῆς εἰσὶ παιζούσης καὶ περὶ τὰ θνητὰ διατριβούσης
 καὶ τὰς ἀνθρωπίνης χρείας θεραπευούσης, τούτων οὐδε-
 μίας εἶδος ἐστὶ νοερόν· ἀλλ' ἡ μὲν ψυχὴ τὴν δύναμιν ἔχει
 τῶν θεωρημάτων οἰσικὴν ἐν τῇ δόξῃ κειμένην, καὶ
 γενῶν τοιαῦτα καὶ κρίνειν πέφυκε· διακεκριμένα δὲ εἶδη
 τῶν τεχνῶν ἢ τῶν τεχνητῶν οὐδαμῶς ἐστὶ. Θαυμαστὸν δὲ
 οὐδὲν καὶ τὸ εἶναι τινὰς ἐν δαίμοσιν αἰτίας, οἳ καὶ ἔφοροι

λέγονται τῶν τεχνῶν οἱ μὲν ἄλλων οἱ δὲ ἄλλων ὑπάρχειν, καὶ ἀνθρώποις δεδωρῆσθαι ταύτας, καὶ ἐν θεοῖς συμβολικῶς εἶναι, οἷον χαλκείας εἶναι μὲν τις δαίμων, Ἡφαίστος λεγέσθω προσάτης καὶ τὸ εἶδος ἔχων· αὐτὸς δὲ ὁ μέγας Ἡφαίστος συμβολικῶς ἂν λέγοιτο χαλκεύειν τὸν οὐρανὸν, καὶ ὑφαντικῆς ὡσαύτως Ἀθηναϊκῆ τις δαιμονίς ἔφορος αὐτῆς τῆς Ἀθηναῖς ἄλλως καὶ δημιουργικῶς ὑφαίνειν τὸν διάκοσμον τῶν νοερῶν εἰδῶν ὑμνουμένης.

Τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν νοερῶν εἰδῶν ἡμῖν θεωρητέον· ὑπὸλοιπον δὲ ἔστι περὶ τοῦ τῶν κακῶν εἰπεῖν συντόμως, ὅτι καὶ ταῦτα χωρὶς παραδειγμάτων ὑπέστη θείων, διὰ δὴ τινος ἄλλας αἰτίας, ὡς ἐν ἑτέροις (1) εἶπομεν, παρυφιστάμενα. Πότερον οὖν οὕτω ῥητέον ἰδέαν τῶν κακῶν ὡς αὐτὸ κακὸν οὔσαν, ἢ ὡς τῶν διαστατῶν ἀμερεῖς καὶ τῶν πεπληθυσμένων μοναδικὸν τὸ εἶδος, οὕτω καὶ τῶν κακῶν τὸ παράδειγμα ἀγαθόν. Ὁ μὲν γὰρ πρότερος λόγος οὐδαμῶς εὐαγῆς αὐτὸ τὸ κακὸν ἐν ἐκείνοις τιθέμενος, ἵνα μὴ παραδείγματα λέγοντες κακῶν ἐν θεῷ, καὶ αὐτὸν αἴτιον ἀναγκασθησόμεθα λέγειν τούτων, ὧν προεσήσατο τὰ παραδείγματα, καὶ τοι καὶ ἡμῶν, ὅταν πρὸς ἐκεῖνα βλέψωμεν, τότε μᾶλλον ἀγαθυνομένων. Εἰ δὲ λέγοι τις τῶν κακῶν τὸ εἶδος ἀγαθόν, πότερον τῆ οὐσίας μόνον ἐστίν, ἢ καὶ τῆ ἐνεργείᾳ ἀγαθόν. Εἰ μὲν γὰρ τῆ οὐσίας μόνον, ἔσαι κακοποιὸν, ὃ μὴ θέμις εἰπεῖν· εἰ δὲ καὶ τῆ ἐνεργείᾳ, δῆλον ὅτι καὶ τὸ γινόμενον ἀγαθόν. Τῆς γὰρ ἀγαθοποιουῦ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας τὸ ἀποτέλεσμα

(1) Vid. Commentar. in Timæum, et libellum de mali subsistentiâ. Tom. 1.

ἀγαθὸν οὐχ' ἦττον ἢ τοῦ πυρὸς τὸ ἀποτέλεσμα θερμὸν οὐκ ἄρα τὸ κακὸν ἢ κακὸν κατὰ τι παράδειγμα γέγονεν. Εἰ δὲ, ὡς ἐρεῖ καὶ αὐτὸς ὁ Παρμενίδης, ἐκάστη ἰδέα θεὸς ἐστίν, οὐδένα δὲ θεὸν (1) αἰτιατέον τῶν κακῶν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ μεμαθήκαμεν, οὐδ' ἄρα τὰς αἰτίας τῶν κακῶν αἰτιατέον θεοὺς οὐσας· τὰ δὲ παραδείγματα, ὧν ἐστὶ παραδείγματα, αἰτία ἐστίν. Οὐδεμίᾳ ἄρα ἰδέα παράδειγμα κακῶν ἐστὶ, πρὸς οἷς καὶ ὁ δημιουργὸς, ὁ πάντα ἑαυτῷ παραπλήσια γενέσθαι βουλόμενος, καὶ ὁ πάντα ἐν τῷ αἰσθητῷ βουλόμενος γενέσθαι καὶ ὅσα ἐν τῷ νοητῷ, τὸ κακὸν οὐδαμῶς εἶναι βούλεται κατὰ δύναμιν, ὡς φησι ταῦτα πάντα ὁ Τίμαιος. Εἰ δ' ἦν ἐν αὐτῷ παράδειγμα κακῶν, ὁ πάντα ἑαυτῷ βουλόμενος (2) ἐξομοιοῦν, παρήγαγεν ἂν καὶ τὸ κακὸν ὡς ἑαυτῷ παραπλήσιον. Ἀλλὰ μὴν οὐ βούλεται εἶναι τὸ κακὸν, βούλοιοτο ἂν καὶ μὴ εἶναι τι τῶν ἑαυτοῦ παραδειγμάτων αὐτὸ τοῦτο παράδειγμα, καὶ οὕτως εἰς αὐτὸν ὁ λόγος ἀσεβῶν τὸν πατέρα τοῦ παντός οὐ παύσεται, μέχρις ἂν τῆς τοιαύτης ὑποθέσεως ἀπογνοῦς, ἐνταυθα πού τὰ τῶν κακῶν αἰτία καὶ παραδείγματα κατανοεῖν ἐθέλησειεν, ἐπεὶ καὶ κανὼν ἐστὶ τοῦ Τιμαίου, πᾶν τὸ πρὸς ἀτίδιον παράδειγμα γεγονός, εἶναι καλόν. Εἰ δ' οὖν τὸ κακὸν πρὸς τι τοιοῦτον γέγονεν, οὐκ ἔτ' ἂν αἰσχρὸν εἶη πάντως, ἀλλὰ καλόν· ὅτι δὲ πᾶν τὸ καλὸν ἀγαθόν, δηλον· ὡς' εἶη ἂν τὸ κακὸν ἀγαθόν. Τίς δ' ἂν καὶ ποιῶν τὸ κακὸν, πρὸς τὸ παράδειγμα βλέπων; δεῖ γὰρ εἶναι τὸ παράδειγμα, τινὸς

(1) B. θεὸν κακὸν αἰτιατέον, (2) B. βουλόμενος γενέσθαι ὡς. C. D. θεὸν αἰτιατέον, ὡς. καὶ ἐξομοιοῦν.

τοῦ πρὸς αὐτὸ ποιούντος. Εἰ μὲν γὰρ ὁ νοῦς, εἴη ἂν αὐτὸς αἴτιος τῶν κακῶν· εἰ δὲ ὁ ποιῶν ἐνταῦθα τὰ κακὰ γινώσκων, ἂν ποιῶι (1) ταῦτα τῷ τὸ παράδειγμα γινώσκειν· εἰ δὲ μηδέτερος, οὐδ' ἂν παράδειγμα εἴη, τινὸς μὴ ὄντος τοῦ ποιούντος τῷ εἰς ἐκεῖνο βλέπειν.

Ἀλλὰ τῶν μὲν κακῶν ἄλλοις δεδειγμένων δὲ τούτων, κεφάλαιον ἔν συλλαβόντες εἴπωμεν ὅτι τῶν καθολικῶν οὐσιῶν τὰ εἶδη καὶ τῶν ἐν τούτοις τελειότητων· οἰκειότατα γὰρ ταῦτα τοῖς εἶδεσι· τὸ ἀγαθόν, τὸ οὐσιῶδες, τὸ αἰδιον, τὸ μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης ἦκον αἰτίας, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὄντος, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος εἰς τὴν πρωτίστην τῶν εἰδῶν τάξιν· δευτέραν μὲν οὖσαν τοῦ αἰῶνος, τρίτην δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὄντος, ἀνημμένην δὲ (2), ὡς πάντα τὰ ὄντα, τῆς τῶν ἀγαθῶν πάντων αἰτίας. Ἀπὸ τούτων οὖν τριῶν σοικεῖων ἀφοριστέον, τίνα μὲν κατὰ παραδειγματικὴν νοεράν γέγονεν αἰτία, τίνα δὲ ἐξ ἄλλων μὲν ἀρχῶν ὑφέσθηκεν, οὐ μὲν τρι πρὸς παράδειγμα νοερόν. Ἡ μὲν γὰρ θριξ, καὶ εἰ μῦριον εἴη προηγούμενον, οὐκ ἂν ἐκεῖθεν εἴη· δεδεικται γὰρ ὅπως τὰ ὅλα ἐκεῖθεν καὶ οὐ τὰ μέρη· ὁ δὲ πηλὸς σύμμιξις ἐστὶ δύο σοικεῖων ἀόριστος, οὐ κατὰ λόγον γενομένη φυσικόν, ἐπεὶ καὶ ἄλλα μυρία συμπλέκειν κατὰ τὰς ἡμετέρας χρείας εἰώθαμεν, ἀλλ' οὐδὲν τῶν τοιούτων εἰς εἶδος ἀναφέρομεν· τέχνης γὰρ ἐστὶν ἢ προαιρέσεως ἔργα ταῦτα· ὁ δὲ ῥύπος, οὐδὲ, προηγούμενην ἔχων γένεσιν, ἐπισυνίσασθαι πέφυκε. Καί τοι γε τῶν πρὸ ἡμῶν τις καὶ λίαν δριμύτως ἐπεχείρηθε κατασκευάζειν ὅτι καὶ ῥύπου παράδειγμα ἐστὶν· εἰ γὰρ

(1) B. C. ποιῶν.

(2) A. C. D. ἀνημμένην ὡς.

τοῦτο (1), καὶ ῥύπου· πᾶσα γὰρ κάθαρσις, ῥύπου τινὸς ἐστὶν ἀφαίρεσις, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ τὴν κάθαρσιν (2) φαμέν ἐν τοῖς εἶδεσιν εἶναι, καὶ οὐ διὰ τοῦτο ῥύπου νοερὸν εἶδος ἀπο-
 θησόμεθα. Καὶ γὰρ κακίας ἢ κάθαρσις· ἀλλὰ δέδεικται μηδὲν τῶν κακῶν ἐκκεῖσθαι ἀπογεννώμενον· πᾶς δὲ ῥύπος κακία τίς ἐστὶν ἐκείνου πάντως, ᾧ παρυφέςηκε. Διὰ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἐκείθεν ταῦτα, διότι ἐκβάσεις εἰσὶ καὶ σερήσεις τῶν ἐκείθεν ὑποσάντων· καὶ γὰρ τὸ σκότος στέρησις ἐστὶ φωτός, ἀλλ' ὁ ἥλιος αἴτιος ὧν φωτός, οὐκέτι καὶ τῆς σερήσεως τοῦ φωτός αὐτὸς αἴτιος. Οὕτω δὴ οὖν καὶ ὁ νοῦς, γνώσεως αἴτιος ὧν, οὐκέτι καὶ τὴν ἄγνοιαν αὐτὸς ὑφίσησι, σέρησιν οὖσαν γνώσεως· καὶ ψυχὴ ζωῆς οὕσα χορηγός, οὐχὶ καὶ ἀζώϊον αὐτὴ δίδωσιν· ἐν γὰρ τοῖς δεχομένοις τὰς δόσεις τῶν πρώτων αἱ σερήσεις παρυφίζανται τῶν διδομένων, ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς τὰς ἐξείς διδοῦσι προὑφεσθήκασιν, ὡς' ἐκείθεν ἔχειν τὴν γένεσιν ὁμοίως ταῖς ἐξείσιν ὧν εἰσὶν αὐταὶ σερήσεις. Εἰ δὴ τὸν νοῦν γιγνώσκοντά τι ἀγαθὸν λέγοι τις καὶ τὸ κακὸν γιγνώσκειν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν αὐτῷ τιθεῖται τὸ κακὸν. Εἴρηται οὖν ἐν τῷ Φαίδωνι μίαν εἶναι γνώσιν τοῦ τε ἀμείνονος καὶ τοῦ χείρονος. Οὕτω δὲ καὶ ὁ ἐν Τιμαίῳ δημιουργὸς αὐτῷ πεποιήται λέγων· τὸ δὲ καλῶς ἀρμολογῆν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· διὰ γὰρ ταύτου θεύκνεται τὸ κακὸν εἰδῶς. Δεκτέον ὅτι κακῶν μὲν παράδειγμα οὐδὲν ἐστὶ ἐν αὐτῷ, κακῶν δὲ γνώσις καὶ αὐτὴ ἐστὶ παράδειγμα πάσης κακοῦ γνώσεως, ἣν τὸ λαβῆν

(1) A. B. C. εἰ γὰρ τοῦτου. (2) B. C. D. καθαρότητα.
 D. εἰ δὲ τοῦτο.

ἀγαθύνεται. Καί γάρ ἡ ἀγνοία κακὸν, οὐχ ἡ τῆς ἀγνοίας
γνώσις, μία οὐσα καὶ ἑαυτῆς καὶ τῆς ἀγνοίας· ὥςτε πάλιν
τὸ παράδειγμα οὐ κακοῦ, ἀλλ' ἀγαθοῦ, τῆς τοῦ κακοῦ
γνώσεως. Ἐὰν γάρ οὕτω λέγωμεν, οὔτε τῶν κακῶν ἰδέας
εἰσοίσομεν, ὡς τινες τῶν Πλατωνικῶν, οὔτε μόνον τὰ ἀμείνω
γίγνώσκειν τὸν νοῦν ἐροῦμεν, ὡς ἕτεροι διαδοξάζουσι·
μέσοι δὲ ἀμφοῖν γενόμενοι, καὶ τὴν γνῶσιν αὐτῶν δώσομεν
τῶν κακῶν, καὶ παραδειγματικὴν αἰτίαν οὐ δώσομεν κακῆν
οὐσαν. Ὁ μὲν οὖν Παρμενίδης μαιευόμενος τὸν Σωκρά-
την, καὶ (1) προκαλούμενος τὰς ἐν αὐτῷ περὶ τούτων
ἐννοίας, τοιαῦτα ἠρώτησε· μέλλει δὲ ἄρα ὁ Σωκράτης ἐπὶ
τούτων καὶ λίαν ἀπογινώσκειν τὰ εἶδη τοιαῦτα λέγων,

« Οὐδαμῶς, φάναι τὸν Σωκράτην, ἀλλὰ ταῦτα (2) ἀπερ
» ὀρῶμεν, ταῦτα καὶ εἶναι, εἶδος δέ τι αὐτῶν οἰηθῆναι εἶναι,
» μὴ λίαν ἢ ἄτοπον (3). Ἢδὴ μὲν τοι ποτέ με καὶ ἔθραξε (4)
» μὴ τι ἢ περὶ πάντων ταυτῶν. Ἐπειτα ὅταν ταύτη ἐγὼ
» ἰστῶ (5), φεύγων οἴχομαι, δείσας μὴ ποτε εἰς ἀδυθὸν
» φλυαρίαν (6) ἐμπεσῶν διαφθαρῶ. Ἐκεῖσε οὖν ἀφικόμενος
» εἰς ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν (7) εἶδη ἔχειν, περὶ ἐκεῖνα πραγ-
» ματευόμενος διατρίδω ».

(1) B. καὶ περὶ τούτων προκα-
λούμενος τὰς ἐν αὐτῷ ἐννοίας.

(2) Editt. ταυτά γε.

(3) Thomps. ἄτοπον; alii
ut nostri Codd.

(4) Cod. Vindob. ἐτάρα-
ξεν.

(5) B. στῶ. Sic Editt. —
Cod. Vindob. ἐγὼ στῶ.

(6) B. D. μὴ ποτε εἰς τιν'
(Sic Editt.) ἀδυθὸν φλυαρίας.
Infrà p. 64. ἀδυθὸς φλυαρία.

(7) Sic Editt. C. D. ἔλε-
γον.

Ταῦτα ὁ Σωκράτης ἀποκρίνεται, πρὸς μὲν τὸ ἄζων καὶ εὐτελές καὶ ἔνυλον ἀποβλέπων τῶν ἠρωτημένων, οὐκ ἀξιῶν καὶ τούτων αἰτίας λέγειν, ἀλλ' ἐν μόνοις τοῖς ὀρατοῖς ἀπολιπὼν αὐτῶν τὴν ὑπόστασιν· πρὸς δὲ τὸ ἐν τοῖς καθ' ἑκαστα κοινὸν καὶ (1) ὑσερογενές ἀφορῶν, λογιζόμενος μήποτε καὶ τούτων εἶδος. Ὡς γὰρ ἐστὶν ἐπὶ τοῖς πολλοῖς πηλοῖς ἐν ὑσερογενές κοινόν· ὁ πηλὸς, καὶ ἐπὶ ταῖς πολλαῖς θριξίν ἐν εἶδος ἢ θριξί, ὃ καὶ κατηγοροῦμεν τῶν πολλῶν οὕτω φαίη τις ἂν καὶ τῶν πολλῶν ἐν ἐστὶ τοιοῦτον ὑποστατικὸν τῶν πολλῶν. Τοῦτο δὴ οὖν θράττει τὸν Σωκράτην· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῶν ὀριστῶν ἐπὶ τὰ ὑσερογενῆ μετιῶν, εἶτα ἀπὸ τούτων ἐπὶ τοὺς ἔνδον λόγους, ἔπειτα ἐκ τούτων ἐπ' αὐτὰ τὰ νοερά εἶδη, καθάπερ εἴρηται ἐν Φαῖδρῳ, λογιζεται μήποτε καὶ ἐπὶ τούτων, ὡσπερ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς καθ' ἑκαστα μεταβαίνειν ἐπὶ τὸ ἐν αὐτοῖς ἐν, ἔπειτα εἰς τὸ ἐπ' αὐτοῖς κοινόν, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦδε δυνατὴν ἐπ' ἄλλο τι μετιέναι τὸ πρὸ αὐτῶν ἐν· ἀλλ' ὅρα· πάλιν ἐὰν τὸ τούτων ἀπόδηται εἶδος, κατὰ τὸν σωρείτην προῖων, ἀναγκασθήσεται πάντων εἶδη τίθεσθαι καὶ αὐτῆς τῆς ὕλης. Λοιπὸν καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἄβυσθος φλυαρία, εἰς ἣν τὸ ἐμπίπτον (2) διαφθείρεται, καὶ ἄζων γίγνεται καὶ ἀμνηνόν. Διὸ πάλιν ἀνατρέφει ἐπὶ τὰ ὅλα καὶ οὐσιώδη καὶ προηγουμένως ὑποσάντα καὶ συμπληρωτικά τοῦ παντός, καὶ περὶ ταῦτα ποιεῖται τὴν διατριβήν, ὡς τούτων κατὰ τὰς

(1) C. D. καὶ τὸ ὑσερο-
γενές.

(2) A. C. D. τὸ ἐμπίπτον.

ειδητικὰς αἰτίας γεγονότων, τῶν δὲ ἄλλων ἐνταῦθα μόνον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἔξω τῶν αἰσθητῶν.

« Νέος γὰρ εἶ, ἔτι φάναι τὸν Παρμενίδην, ὃ Σώκρα-
» τες, καὶ οὐπὼ σου ἀντειληπταὶ φιλοσοφία ὡς τότε (1)
» ἀντιλήφεται κατ' ἐμὴν δόξαν, ὅτε (2) οὐδὲν αὐτῶν ἀτι-
» μάσεις· νῦν δὲ ἔτι πρὸς ἀνθρώπων ἀποβλέπεις δόξας
» διὰ τὴν ἡλικίαν ».

Ταῦτα ὁ Παρμενίδης ἐπιπλήττων ἀποροῦντι τῷ Σω-
κράτῃ, δόξειεν ἂν τισὶν αὐτὸς ἰδέας ἀποτίθεσθαι πάντων,
καὶ ὅσα σμικρὰ καὶ ὅσα ἐνυλότατα καὶ ὅσα παρὰ φύσιν·
τί γὰρ ἂν ἐπέπληττεν, εἰ μὴ καὶ τούτων αὐτὸς τὴν ὑπό-
στασιν τῆς εἰδητικῆς αἰτίας ἐξῆπτεν (3); ἐμοὶ δὲ δοκεῖ μὴ
πρὸς τοῦτο πεποιθῆσθαι τὴν ἐπίπληξιν, ἀλλὰ τοὺς ὡς σμι-
κρῶν τούτων καὶ φαύλων ἀναίτιον ἠγησαμένους τὴν γένε-
σιν. Ὁ Παρμενίδης ταύτην αὐτοῦ τὴν ἔννοιαν ἐπιδιορ-
θοῦται, (4) τὸ ἀναίτιον οὐδαμῶς προσιέμενος· πᾶν γὰρ
τὸ γιγνόμενον ὑπ' αἰτίου τινὸς ἐξ ἀνάγκης γίνεσθαι φησὶ
καὶ ὁ Τίμαιος· παντὶ γὰρ ἀδύνατον χωρὶς αἰτίου γένεσιν
ἔχειν. Οὐδὲν οὖν ἐστὶν οὕτως ἄτιμον καὶ φαῦλον, ὃ μὴ
μετέχει (5) τοῦ (6) ἀγαθοῦ, κάκειθεν ἔχει τὴν γένεσιν,
ἐπεὶ, κἂν τὴν ὕλην εἴποις, εὐρήσεις καὶ ταύτην ἀγαθόν,

(1) A. B. C. ὅτε. — D. ὡς
ἔτι. Et sic Editt. Maluerim
Procli lectionem.

(2) B. τότε.

(3) A. B. ἐξῆπται.

(4) B. καὶ τὸ.

(5) C. D. μετέχειν... ἔχειν.

(6) C. τοῦ αἰτίου ἀγαθοῦ.

καὶ αὐτὸ τὸ κακὸν εὐρήσεις καὶ τοῦτο μέτεχον ἀγαθοῦ
 τινός, καὶ οὐδὲ ἄλλως ὑποσῆναι δυνάμενον ἢ τῷ ἀγαθῷ
 χρωννύμενον, καὶ μεταλαμβάνον ἀγαθοῦ τινός. Ἄλλ' αἰ-
 μὲν τῶν ἀνθρώπων δόξαι τὰ σμικρὰ καὶ εὐτελεῖ τῆς θείας
 αἰτίας ἐξάπτειν· ἐξαισχύνονται, πρὸς τὴν τούτων ἀποβλέ-
 πουσαι φύσιν, οὐ πρὸς τὴν ἐκείνης δύναμιν, καὶ ὅτι τῶν μει-
 ζόνων οὕσα γεννητικὴ, πολλῶ πλέον ἐστὶ καὶ τῶν ἔλασσόνων,
 ὥς που φησὶ καὶ ὁ Ἀθηναῖος ξένος. Οἱ δὲ ὄντως φιλόσοφοι
 πάντα ὅσαπερ ἐστὶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ μεγάλα καὶ σμικρὰ
 προνοίας ἐξάψαντες οὐδὲν ἄτιμον οὐδὲ ἀπόβλητον ἐν τῷ
 οἴκῳ τοῦ Διὸς ὀρῶσιν, ἀλλὰ πάντα ἀγαθὰ καθόσον ἐκ
 προνοίας ὑπέστηκε, καὶ καλὰ κατ' αἰτίαν γεγονότα τὴν θεῖαν.
 Ὅτι δὲ ὁ Σωκράτης ἀναιρῶν ἀπὸ τούτων τῶν σμικρῶν καὶ
 ἐνυλοτάτων τὴν εἰδητικὴν αἰτίαν, ἀνῆρει καὶ πᾶσαν αἰτίαν,
 ἔλαβεν ὁ Παρμενίδης ἐκ τοῦ προειπεῖν ἐκεῖνο (1), ὅτι
 ταῦτά ἐστι μόνον ἅπερ ὀρῶμεν· εἰ γὰρ (2) ἐπεσκέπτετο (3)
 ὡς οὐδὲν ἀναιτιῶς ἐστὶν, οὐκ ἂν ταύτην ἀφῆκε τὴν φωνὴν
 αὐτίκα· ἢ θριξὶ μὴ ἐχέτω μὲν παράδειγμα νοερὸν, ἐχέτω
 δὲ φυσικὸν λόγον αἰτίου. Ἄρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη μὴ ταύτην
 εἶναι τρίχα μόνον ἢν ὀρῶμεν, ἀλλὰ κακείνην τὴν ἐν τῷ
 λόγῳ τῆς φύσεως; δηλοῖ δὲ τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ τρίχας
 ποιοῦσα ἐν τοῖς ζώοις, καὶ οὐ μάρτην οὐδὲ ταύτας ὑποσῆ-
 σασα· καὶ ἢ ἐκλειψῆς ἢ τούτων παρὰ φύσιν· διατιθεῖσα τὰ

(1) B. ἐκεῖνον.

(3) A. B. D. ἐπέσκηπται.

(2) B. Deest εἰ γάρ.

δεόμενα τῆς ἀπ' αὐτῶν βοήθειας. Πάλιν ὁ πηλός, εἰ ἐκ τέχνης γέγονεν, ἔστιν αὐτοῦ τὸ εἶδος ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ τεχνίτου· εἰ δὲ καὶ πνεύματα ἄττα χαίρει τούτοις ῥύπῳ καὶ πηλῷ, πρὸς ἃ καὶ οἱ γόητες βλέποντες χρῶνται τούτοις εἰς τὰς ἑαυτῶν πράξεις, καὶ τῆς γοητείας διὰ τῶν δαιμόνων οὔσης, ὡς ἐν Συμποσίῳ μεμαθήκαμεν, τί θαυμασὸν τοὺς χαίροντας αὐτοῖς δαίμονας ἔχειν τὰ εἶδη καὶ τούτων, ὡς καὶ τοὺς τῶν μορίων προσάτας τῆς ἰδίας τούτων περιγραφῆς τοὺς λόγους περιεληφέναι φαμέν; καὶ εἰ ἀπορήσειας δὲ τῶν προσεχῶν αἰτίων, ἐπ' αὐτὴν ἀνάδραμε (1) τὴν μίαν τοῦ ὄντος αἰτίαν, ἀφ' ἧς πάντα τὰ ὄντα προελήλυθε, καὶ ἐκείνην φάθῃ (2) καὶ τούτοις παρέχειν τὴν γένεσιν, ὡς μηδὲ τούτων ἀναίτιον εἶναι τὴν ὑπόστασιν. Καὶ ἴσως ἔπρεπε τῷ Παρμενίδῃ τῷ τὸ ἐν ὄν τὸ πρὸ τῶν εἰδῶν ὄρῶντι τὸ κατ' αἰτίαν προτιθέναι τοῦ κατ' εἶδος, καὶ διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐπιπλήττει τῷ Σωκράτει, μετὰ τῶν εἰδῶν ἀναιρῶντι καὶ τὴν ἄλλην πᾶσαν αἰτίαν, δέον μὴ κατ' εἶδος μὲν αὐτὸν νοερὸν ὑποτιθέναι τὴν γένεσιν, κατ' αἰτίαν δὲ πρεσβυτέραν τῶν εἰδῶν, ἐπεὶ καὶ ὅταν ἡμεῖς τὰ τεχνητὰ ποιῶμεν, ποιῶντα καὶ ὁ νοῦς· πᾶν γὰρ τὸ ὑπὸ τῶν δευτέρων γιγνόμενον μειζόνως ὑπὸ τῶν πρώτων ἀποτελεῖται, ἀλλ' οὐκ εἰδητικῶς, ἀλλὰ κατὰ τὸ ὄν αὐτὸ μόνον. Καὶ τοί γε ἡμεῖς κατὰ τῶν λόγους ἰδίους αὐτὰ ποιῶμεν, ἀλλ' εἰδοποιοὶ μὲν (3) ἡμεῖς ἐν τούτοις; οὐσιοποιοὺς δὲ ὁ νοῦς, καὶ

(1) A. B. C. ἀνέδραμε.

(3) B. μὲν καὶ ἡμεῖς.

(2) B. Ἰν οἱ γὰρ : φασί.

ᾶν εἰδοποιὸς ὁ νοῦς, οὐσιοποιὸς ἢ μονὴ τῶν ὄντων· κρείττων γὰρ ἐκείνη τῆς εἰδητικῆς πάσης αἰτίας. Καὶ (1) ὁ Σωκράτης οὖν πρὸς τὴν εἰδοποιὸν αἰτίαν τεταμένος (2) εἰκότως, οἶον ἀναίτιον αὐτῶν ὑπέλαβε τὴν γένεσιν, καὶ ὁ Παρμενίδης εἰς τὴν πρὸ τῶν εἰδῶν αἰτίαν ἀναδραμῶν, ἐκείθεν καὶ τούτοις τὴν οὐσίαν ἐκδιδομένην ἐθεώρησε· πάντα γὰρ τὰ ὄντα ἐκεῖθεν.

(1) A. C. ὡσαύτως καὶ.

(2) B. τεταγμένος.

BIBΛION TETAPTON.

« Τόδε (1) ὃ οὖν μοι εἶπέ· δοκεῖ σοι, ὡς φῆς, εἶναι εἶδη
» ἄττα, ὧν τὰ δε (2) τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα τὰς ἐπωνυ-
» μίας αὐτῶν ἴσχειν. »

Τοῦ Σωκράτους ἐν τοῖς πρὸς τὸν Ζήνωνα λόγοις τὰ εἶδη
καὶ εἶναι καὶ μετέχεσθαι ὑπὸ τῶν τῆδε φαμένου, καὶ
διὰ τούτων τῶν ἐνταῦθα μετεχομένων ἀναδραμόντος ἐπὶ
τὴν ἐκείνων κοινωνίαν, ἤδη τινὲς ᾤήθησαν τὸν Παρμενίδην
ὡσπερ ἀμυνόμενον τὸν Σωκράτην, καὶ τὴν κατὰ τοῦ Ζή-
ωνος ἐπίπληξιν πρὸς ἀμφοτέρας ἴσασθαι τὰς τοῦ Σω-
κράτους ἐννοίας καὶ πρὸς τὴν ὑπαρξιν τῶν εἰδῶν καὶ πρὸς
τὸν τρόπον τῆς μετοχῆς, καὶ διὰ μὲν τῶν προειρημένων
ἀπάντων (3) ὡς οὐκ ἔστι τὰ εἶδη, διὰ δὲ τῶν ῥηθησομένων
ὡς οὐ μετέχεται (4) ὑπὸ τῶν αἰσθητῶν, μονονουχὶ λέ-
γοντα (5) σαφῶς ὅτι, καὶ εἴ τις αὐτοῖς ὑπαρξιν δοίη καὶ
οὐσίαν, ἀδύνατός ἐστιν ὁ τῆς μετοχῆς αὐτῶν τρόπος· οὐτ’

(1) Sic Cod. Vindob. B.
Τότε. C.D. Τόδε οὖν, ut Editt.
(2) C. D. Deest τὰδε.

(3) B. C. D. ἀπαντᾶν.
(4) A. B. μετέχονται.
(5) C. λέγοντος.

ἄρα ἔστιν, οὔτε, εἰ ἔστι, μετέχεται ὑπὸ τῶν αἰσθητῶν. Ἐκεῖνοι μὲν ταῦτα ᾠήθησαν καὶ διὰ γε τῶν προειρημένων τοσοῦτον ἐπιδεδείχθαι πρὸς τοῦ Παρμενίδου ὡς οὐκ (1) ἔστιν εἶδη πάντων (2), ὡς καὶ αὐτῷ δοκεῖ τῷ Σωκράτει· οὐκ ἄρα ἔστιν εἶδη· καὶ τοῦτο πᾶσι δύνασθαι καὶ τὴν ἐπίπληξιν τὴν τοῦ Παρμενίδου τὴν πρὸς αὐτὸν, ἐπιδεικνύντος ὡς οὐ δεῖ τὰ μὲν ἐκεῖθεν παράγειν, τὰ δὲ ἡυτοματισμένως, ἀλλὰ πάντα ἐξ ἐκείνων, εἴ περ ἔστιν. Ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ μὲν τῆς ἐπιπλήξεως διὰ τῶν πρόσθεν εἰρημένων ἐνεδειξάμεθα (3) τὸ δοκοῦν, ὑπὲρ δὲ τῆς πάσης μεταχειρίσεως τῶν λόγων τοσοῦτων φάμεν ὅτι τελεσιουργός ἐστιν ὁ τοῦ (4) Παρμενίδου λόγος τῶν τοῦ Σωκράτους ἐννοιῶν καὶ διαρθρωτικός καὶ ἐναγωγός (5), ἐπαινῶν μὲν τὰ ἀδιάστροφα αὐτοῦ νοήματα, τελειῶν δὲ τὰ ἀτελέστερα καὶ διαρθρῶν τὰ συγκεχυμένα· τεττάρων δὲ ὄντων προβλημάτων περὶ τὰς ἰδέας, ὡς διειλομεν, περὶ μὲν τοῦ, εἰ εἰσιν, οὐδὲν διεξελέλυθεν ἅτε ἀποδεχόμενος τὴν ὑπόθεσιν, περὶ δὲ τῶν, τίνων εἰσιν, ἀνακρίνει αὐτὸν, καταμαθάνων εἴτε πάντα ἐξάπτει (6) τῆς εἰδητικῆς ἀρχῆς ἢ καὶ ταύτης οἶδεν ἄλλην αἰτίαν προγενεστέραν (7)· καὶ ἡ ἐπίπληξις, ὡς προείπομεν, εἰς (8) ταύτην ἑώρα τὴν πρώτην αἰτίαν· διέξεισι γοῦν ἄνωθεν ἀπὸ τῶν ὀλικωτάτων εἰδῶν διὰ τῶν μερικωτέρων καὶ τῶν ἀτομωτάτων ἐπὶ ταῦτα λοιπὸν

(1) A. ut B. C. D. ὡς ἔστιν.
Sed habet in orá: Γρ. ὡς οὐκ ἔστιν.

(2) B. C. D. πάντων· ἀλλὰ μὴν οὐ πάντων, ὡς.

(3) B. ἀνεδειξάμεθα.

(4) A. C. D. ὁ Παρμενίδου.

(5) B. διαναγωγός.

(6) B. ἐξάπτων.

(7) C. D. προεσυτέραν.

(8) C. D. ὡς ταύτην.

ἀ μὴ κατ' εἶδος μὲν ὑπέστη νοερόν, προήλθε δὲ ἐκ τῆς μονάδος τῶν ὄντων ἀπάντων· καὶ οὕτως ἄνωθεν ἄχρι τῶν ἐσχάτων προχωρήσας, καὶ πάντα (1) ἐξάψας τῆς πατρικῆς αἰτίας, καὶ τελεσάμενος (2) τὴν τοῦ Σωκράτους περὶ τούτων ἔννοιαν, μέτεισιν ἐπὶ τὸ τρίτον πρόβλημα τὸ περὶ τῆς μετοχῆς, ἀνάπαλιν ἐνταῦθα μεταχειριζόμενος τὴν μαιεῖαν· πανταχοῦ μὲν γὰρ ἐστὶ μαιευτικὸς ὁ τρόπος τῶν λόγων, ἀλλ' οὐκ ἐλεγκτικὸς καὶ πατρικὸς, ἀλλ' οὐκ ἀμυντικὸς, διαφέρει δὲ ὡς ὅπου μὲν ἄνωθεν ἄχρι τῶν τελευταίων προῖών (3), ὅπου δὲ κάτωθεν ἀνατρέχων ἐπὶ τοὺς προσήκοντας λόγους ταῖς θείαις αἰτίαις, καθ' ἑκάτερα τῶν εἰδῶν τούτων τὸν Σωκράτην τελειῶν καὶ ἀνάγων, καὶ διαρθρῶν τὰς ἐν αὐτῷ περὶ τούτων ἔννοιαις.

Ὁ μὲν οὖν τρόπος, ὡσπερ εἴρηται, τῶν λόγων τοιοῦτος προκλητικὸς τῶν αὐτοφυῶν (4) ἐννοιῶν, διαρθρωτικὸς τῶν ἀτελῶν, ἀναγωγὸς τῶν συνέπεσθαι δυνάμενων ὄντως, τὴν πατρικὴν μιμούμενος αἰτίαν τὴν ἀπ' ἄκρας τῆς τῶν ὄντων ὑποστάσεως τὰ πάντα σώζουσαν καὶ τελειοῦσαν καὶ ἀνασπῶσαν ταῖς ἑαυτῆς ἀγνώσοις δυνάμεσι. Πάλιν δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν τῶν πραγμάτων θεωρίαν τρεπτέον (5), καὶ ῥητέον τὴν μετοχὴν ταύτην τίνα καὶ ὅπως συμβαίνει νομίζομεν, ἔπειτα οὕτω τὰ τοῦ Πλάτωνος ἐπισκεψώμεθα ῥήματα, τοσοῦτον προειπόντες ὅτι καὶ ἐνταῦθα ζητοῦμεν ὡς (6) ἐπὶ τῆς ἐνώσεως τῶν εἰδῶν

(1) A. B. πάντας.

(2) A. B. D. τελεωσάμενος.

(3) A. B. πρόεισιν.

(4) B. ἐναυτοφυῶν.

(5) B. ἐπιτρεπτέον.

(6) B. Deest ὡς.

καὶ διακρίσεως τὸ πῶς μετέχεσθαι γάρ, εἴςτι τὰ εἶδη, πάντες ἂν φαῖεν (1)· πῶς δὲ μετέχοιτο ἂν ἀποροῦμεν, καὶ τοῦτο ζητεῖν τὸν Παρμενίδην ἐν τούτοις, ὡς ἐν ἐκείνοις τὸν Σωκράτην πῶς διακέκριται τὰ εἶδη καὶ ἅμα συγκέκριται, εἴπερ ἀπλᾶ ἔστι καὶ οὐχ οἷα τὰ ὁρώμενα (2), ἐφ' ὧν εὐπαράδεκτα ταῦτα πᾶσι. Τοῦτο δ' οὖν προειπόντες ἐπὶ τὸ προκείμενον ἰώμεν. Λεγέσθω μὲν οὖν καὶ ὅτι ταῖς εἰς τὸ κάτοπτρον ἐμφάσειν εἰκόασιν αἱ τῶν νοερῶν εἰδῶν μεθέξεις· (ὡσπερ γὰρ ἐν ταύταις ἡ σχέσις καὶ ἡ θέσις εἰδῶλον ποιεῖ τοῦ προσώπου θεωρεῖσθαι πρὸς τὸ κάτοπτρον, οὕτω δὴ καὶ ἡ τῆς ὕλης ἐπιτηδειότης οἷον ἀνατεινομένη πρὸς τὸν δημιουργικὸν καὶ (3) τὸν ἐν αὐτῷ πόρον, ἀναπληροῦται (4) παρ' αὐτοῦ τῶν εἰδῶν· λεγέσθω δὲ καὶ ὅτι προσέοικεν ἡ μεθέξις τοῖς τῶν σφραγίδων τύποις πρὸς (5) τοὺς κηρούς· καὶ γὰρ ἐκεῖνα, τὰ εἶδη λέγω, δίδωσιν ἴχνος τι ἑαυτῶν καὶ τύπον, καὶ οὐχ ὁ αὐτός ἐστιν οὗτος ὁ τύπος πρὸς τὴν σφραγίδα τὴν τὸν τύπον ἀπεργασαμένην, ὡσπερ οὐδὲ ἐκεῖ τὸ ἔνυλον εἶδος πρὸς τὸ αὐλον καὶ θείον, διαφέρει δὲ οὗτος ὁ τρόπος τοῦ πρὸ αὐτοῦ καθόσον τι ἐπιδείκνυσαι πάθος περὶ τὴν ὑποδοχὴν· οὐδὲν γὰρ ἐκεῖ πάσχει τὸ ἔνοπτρον αἰσθητῶς, ὡς ἐνταῦθα ὁ κηρός. Ὅθεν καὶ οἱ μὲν τὴν ὕλην ἀπαθῆ τηροῦντες ἐν τῇ μεθέξει τῶν εἰδῶν, κατόπτρῳ μὲν ἐκείνην ἀπεικάζουσιν, εἰδῶλα δὲ τὰ εἶδη καλοῦσι καὶ ἐμφά-

(1) C. D. φαμέν.

(2) B. ὁράματα.

(3) A. τῶν ἐν αὐτῷ πόρων.

(4) C. D. ἀποπληροῦται.

(5) D. περί.

σεις· οἱ δὲ τὴν ὕλην πάσχειν νομίζοντες τυποῦσθαι φασιν αὐτὴν, ὡς τὸν κηρὸν ὑπὸ τῆς σφραγίδος, καὶ τὰ εἶδη πάθη τῆς ὕλης καλοῦσι· καὶ οἱ μὲν εἰς τὴν πρώτην ὕλην βλέπουσιν, ἀπαθῆ τηροῦντες αὐτὴν· παθοῦσα γὰρ ἀποίχοιτ' ἂν ἀκλῆ οὐσα, οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀπλοῦν ὧ μὲν πάθοι, ὧ δὲ μένοι· οἱ δὲ εἰς τὴν σωματότητα· ταύτην γὰρ τυποῦσθαι διὰ τῶν ποιοτήτων σωματικῶν οὐσῶν. Λεγέσθω δὲ αὐτὸ καὶ ὅτι παραπλήσιά (1) πῶς ἐστι ταῖς τῶν εἰκόνων ἀφομοιώσεσιν, εἴτε διὰ ζωγραφίας, εἴτε διὰ πλαστικῆς, εἴτε δι' ἄλλης τινὸς τέχνης· ὁμοία γὰρ ὑπὸ τῆς θείας δημιουργίας τὰ τῆδε γίνεται τοῖς θεοῖς μορφούμενα τοῖς εἶδεσι, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ αἰσθητὸς ὅλος διάκοσμος εἰκῶν προσαγορεύεται τοῦ νοητοῦ, διαφέρει δὲ τοῦτο λέγειν ἢ τὰ πρότερα καθόσον τοῦτο μὲν διακρίνει τὸ ποιοῦν ἀπὸ τοῦ παραδείγματος, ἐκεῖνα δὲ ὡς ἐνὸς ὄντος ἀμφοῖν προῆγε τὴν ἀναλογίαν. Δεῖ δὲ αὐτὸ εἶδέναι τοὺς τῶν πραγμάτων φιλοθεάμονας, ὅτι τούτων ἕκαστον τῶν εἰρημένων ἀτελές ἐστὶ κατ' αὐτὸ, καὶ ἀδυνατεῖ μόνον παραστήσαι ταῖς διανοίαις ἡμῶν τὴν ὅλην περὶ τῆς μετοχῆς ταύτης ἀλήθειαν. Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κάτοπτρον ὁρᾷ ὅτι διαστηματικὴν ἔχει τὴν ἐνέργειαν, δι' ἧς ὑφίσταται τὸ εἶδωλον· ἐν γοῦν ἀδιαστάτῳ γενέσθαι τοιαύτην ἔμφασιν ἀδύνατον, ἔπειτα αὐτὸ τὸ πρόσωπον εἰς τὸ κάτοπτρον ἐπιστρέφει, τῆς νοεράς αἰτίας εἰς ἑαυτὴν καὶ οὐκ εἰς τὰ ἐξωβλεπούσης, εἰ δὲ καὶ δοκοῦσαν μὲν ἔχει μετάδοσιν τινός, οὐκ ἀληθῶς δὲ οὔσαν· πάλιν γὰρ ἐπ' αὐτὸ τὸ πρόσωπον γίνονται τῶν ἀκτίνων αἱ ἀνακλάσεις, ὡς ἂν φαῖεν οἱ μηδὲν (2)

(1) A. B. D. παραπλήσιον.

(2) C. μηδέ.

ἀπὸ τῶν ἐνορώντων εἰδῶλον ἐκπίπτειν (1) νομίζοντες. Δῆλον δὴ πούθεν ὅτι καὶ τοῦτο τῆς τῶν εἰδῶν ἐστὶ μεθέξεως ἀλλότριον· ἐπεὶ καί, εἰ ἔστιν, εἰδῶλον ἐστίν, ἐν τῷ ἐνόπτρῳ ἀπόρροιαί γίνονται τοῦ προσώπου τινὲς εἰς τὸ ἐνόπτρον, ὃ δὴ τοῖς εἶδεσιν οὐ προσήκει· οὐδὲν γὰρ ἀπομερίζεται ἀπ' ἐκείνων εἰς τὰ τῆδε, οὐδὲ ἀπορρέει (2), ἀσωμάτων ὄντων καὶ ἀμερίστων. Τὸ δεύτερον τοίνυν ὁ τῆς σφραγίδος τύπος Στωϊκῶν ὑποθέσει προσήκει ταῖς σωματικῶς λεγούσαις τὰ ποιῶντα ποιεῖν καὶ τὰ πάσχοντα πάσχειν· ὠδισμού γὰρ δεδῆται καὶ ἀντιτυπίας καὶ ἐπερείσεως καὶ οὐκ ἄλλως γέγονεν· ἔδει γὰρ καὶ τὸ ποιῶν ὤσαι καὶ τὸ πάσχον ἀντιτυπῆσαι, καὶ οὕτως ἐναποτεθῆναι τὸν τῆς σφραγίδος τύπον. Ἐπειτα ἐξῶθεν καὶ ποιεῖ τὸ ποιῶν καὶ πάσχει τὸ πάσχον, τὸ δὲ εἶδος δι' ὅλου χωρεῖ τοῦ ὑποκειμένου, καὶ ἐνδοθεν εἰς αὐτὸ δρᾷ· καὶ γὰρ ἡ φύσις ἐνδοθεν μορφοῖ τὸ σῶμα καὶ οὐκ ἐξῶθεν ὡσπερ ἡ τέχνη, καὶ ἐπὶ πᾶσιν αὐτὸ τὸ μετεχόμενον πελάζει τῷ μετέχοντι. Δεῖ δὲ τὰ εἶδη πάντων ἐξηρῆσθαι καὶ μηδενὶ συμμίγνυσθαι τῶν ἄλλων· εἰ δὲ καὶ εἰσδέχοιτό τι ἀπὸ τοῦ κηροῦ ἢ σφραγίς, πολλοῦ ἂν θέοι προσεικέναι τοῖς εἶδεσιν, ὧν ἄχραντος ἡ οὐσία καὶ ἄδεκτος τοῦ ἀλλοτρίου παντός. Τὸ τρίτον τοίνυν τὴν ἀπὸ τῶν εἰκόνων ἀναλογίαν ἐπιπολῆς μὲν δῆπου καὶ ταύτην ὀρώμεν ποιούσαν τῶν εἰδῶν ὅλα τὰ ὑποκείμενα μορφούντων καὶ ἐνδοθεν· πρὸ δὲ αὐτῶν διηρημένον ἔχουσαν τό, τε παράδειγμα καὶ τὸ ποιῶν· οὔτε γὰρ τὸ παραδειγματικὸν γεννᾷ τὸ ἑαυτῷ ὁμοιον, οὔτε τὸ ποιητικὸν ἑαυτῷ ἀπεικάζει τὸ

(1) D. εἰσπίπτειν.

(2) B. C. D. ἀπορεῖ.

γιγνόμενον, τὰ δὲ θεῖα εἶδη παραδείγματα ἐστὶν ὁμοῦ καὶ δημιουργικὰ τῶν ὁμοιωμάτων· οὐ γὰρ τοῖς κηροπλαστικοῖς ἔοικε τύποις, ἀλλ' ἔχει δραστήριον τὴν οὐσίαν καὶ ἀφομοιω-
ματικὴν (1) πρὸς αὐτὰ τῶν δευτέρων δυνάμειν. Ταῦτ' οὖν, ὅπερ εἶπομεν, ἅπαντα τὰς ἐμφάσεις, τὰς σφραγίδας, τὰς εἰκόνας λεκτέον μὲν τὴν πρώτην εἰς τὴν τῶν ἀτελεσέ-
ρων βοήθειαν, ἵνα σημῆνωμεν διὰ πάντων ὅπως δι' ὁμοιό-
τητος (2) ὑφέστηκε τὰ εἰδοποιούμενα τῆς (3) πρὸς τὰς
ιδέας· εἰς γὰρ ἐστὶ τρόπος διὰ πάντων ὁ δι' ὁμοιώσεως
ἀναφανύμενος· ἰστέον γὰρ ὡς οὐδὲν ἐχούσας ἐπιστημονικόν,
οὐδὲ ἱκανῶς πάσας καταδραττομένας τῆς ἀληθινῆς μετου-
σίας τῶν θεῶν εἰδῶν. Ἔοικε δὲ καὶ ὁ Πλάτων διὰ ταῦτα
ποτὲ μὲν εἰκόνας τὰ εἶδη λέγειν καὶ ζωγραφήμασιν εἰκάζειν,
ποτὲ δὲ ἐκτυπώμασι, ποτὲ δὲ εἰδώλοις, ἐν Τίμαιῳ λέγων ὅτι
τῷ δωδεκαέδρῳ διεζωγράφει (4) τὸ πᾶν ὁ Θεός, καὶ ὅτι
ἐκτυποῦται ὑπὸ τῶν εἰδῶν τὸ πανδεχές, ἐν Σοφιστῇ δὲ ὅτι
τὸ οὐκ ὄντως οὐκ ὄν εἶδωλόν ἐστιν, ὡς μηδενὸς τῶν τρόπων
τούτων δυναμένου καθ' ἑαυτὸν περιλαβεῖν τὸν τῆς μεθέ-
ξεως τρόπον, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο τι παριστάντος αὐτοῖς· ἴσως δὲ
εἰ τὸν κυριώτατον τρόπον εὑροίμεν τῆς μετοχῆς, κατίδοιμεν
ἂν καὶ ὅπη (5) τῆς ἀληθείας ἕκαστον τούτων ἐφάπτεται, τῆς
ὅλης ἀποτυγχάνον ἰδιότητος.

Δεῖ τοίνυν πρὸς τὴν μετοχὴν ταύτην αἰτιασθαι μὲν

(1) D. ἀφομοιωτικὴν.

(4) B. ἐξωγράφει.

(2) B. ὁμοιότητα.

(5) C. D. ὅποι.

(3) A. B. τὰ εἶδη ποιούμενα

τὴν αὐτῶν τῶν πρωτουργῶν καὶ θείων εἰδῶν δραστήριον δύναμιν, αἰτιασθῆναι δὲ καὶ τὴν τῶν μορφουμένων κατ' ἐκεῖνα καὶ μετεχόντων ἐκεῖθεν εἰδοποιίας ὄρεξιν· οὔτε γὰρ τὸ ποιητικὸν καὶ δραστήριον τῶν εἰδῶν ἰκανὸν μόνον ἀπεργάσασθαι τὴν μέθεξιν· πανταχοῦ γοῦν αὐτῶν ὄντων ὁμοίως, οὐ πάντα μετείληφεν ὁμοίως οὔτε τὸ ὄρεκτικὸν τῶν μεθεζόντων χωρὶς τῆς ἐκείνων ποιήσεως· ἀτελής γὰρ ἡ ὄρεξις ἐστὶ κατ' ἑαυτήν· τὰ δὲ τέλεια καὶ γόνιμα τῆς εἰδοποιίας ἠγεῖται. Τοῖς μὲν οὖν τὸν νοῦν τελικὸν αἴτιον ποιουσίν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ δημιουργικόν, ἐξ ἡμισείας ὑπάρχει τὸ ἀληθές· τὴν γὰρ ὄρεξιν ἀποδόντες τοῖς αἰσθητοῖς, ἀνεῖλον ἀπὸ τοῦ θείου τὴν τῆς ποιήσεως δύναμιν ἠυτοματισμένην ποιῶντες τὴν τούτων ὑπόστασιν· πόθεν γὰρ τούτοις ἡ ὄρεξις ἡ ὄθεν καὶ ἡ ὑπαρξις καὶ τὸ εἶναι αὐτῶν, πῶς δ' ἂν καὶ ὀρέγοιντο τοῦ ἀγόνου, καὶ μηδὲν (1) εἰς αὐτὰ μῆτε δυναμένου διδόναι μῆτε διδόντος. Τοῖς δὲ ἐκεῖνο μὲν γόνιμον ποιουσί, ταῦτα δὲ μὴ ὀρεγόμενα ἐκείνου, πάλιν ἄλλως ἀτελής καὶ ἄτοπος ὁ λόγος· πρῶτον μὲν γὰρ πᾶν τὸ ποιῶν εἰς τὸ παθεῖν πεφυκὸς ὑπ' αὐτοῦ ποιεῖ καὶ εἰς τὸ δυνάμενον αὐτοῦ καταδέξασθαι τὴν ἐνέργειαν, ὡς καὶ ὁ δημιουργὸς τι τοιοῦτον ποιήσει, τὸ δὲ ἐπιτηδεῖον εἰς ὅτι ποτε (2) διὰ τῆς ἐπιτηδειότητος αὐτῆς ἑαυτὸ (3) προσάγει τῷ ποιῆσαι δυνάμενῳ, τοῦτο (4) δὲ δι' ἐφέσεως· ἡ γὰρ προσέλευσις ὄρεξιν ἔχει τοῦ ὧ πρόεισιν αἰτίαν, ἔπειτα

(1) B. οὐδέν.

(3) C. D. ἑαυτῶ.

(2) B. C. D. εἰς ὅτι οὖν.

(4) B. C. τοῦ δέ.

καὶ πάντα ἂν ὡσαύτως εἶχεν, εἰ κατὰ μόνην ἕκαστον ἐγένετο τὴν θεῖαν ποιήσιν· ἐκείνης γὰρ ὡσαύτως ἐστῶσης καὶ πασι παρούσης, εἰ μὴ παρὰ τὴν τούτων ἐπιτηδειότητα γίνοιτο τὸ διάφορον, πόθεν αὐτοῖς (1) ἢ ἐξαλλαγὴ καὶ τὸ τὰ μὲν ὡσαύτως αἰεὶ ἔχειν (2), τὰ δὲ ἄλλοτε ἄλλως; ἀνάγκη γὰρ τοῖς μὲν τὸ, ὑποκείμενον αἰεὶ τοιοῦτον ὑπάρχειν, οἷον κατέχειν τὸ εἶδος καὶ αἰεὶ δέχεσθαι τὴν ἐκεῖθεν δημιουργίαν, τοῖς δὲ ἄλλοις ποτὲ μὲν ἐπιτήδειον πρὸς τῶν εἰδῶν μέθεξιν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν τῶν ἀντικειμένων δύναμει γὰρ πᾶν τὸ ὄν, ἐνεργείᾳ δὲ οὐδέν, καὶ τῆς τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀναπεπλησμένον ἀοριστίας ἄλλοτε ἀλλοίους ὑποδέχεται λόγους πάντων μὲν ἀπολαύειν ἐφιεμένων, οὐ πάντων δὲ ἅμα μετέχειν δυναμένων. Τῆς δ' οὖν εἰδοποιίας οὐ μόνον τὸ γόνιμον ἡμῖν τοῦ νοῦ τῆς δημιουργίας αἰτιατέον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν τούτων ὄρεξιν καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τὴν διάφορον (3), ὄραν δὲ ἐκείνην καὶ δέχεσθαι τὴν ὑποκειμένην φύσιν οὐκ ὥσπερ χρωμένην, ἀσώματος γὰρ ἐστίν, οὐδὲ ἀορίστοις ὄρμαῖς, ὡς ἡμεῖς, ἀπαθῆς γὰρ ἐστίν, οὐδὲ βουλαῖς (4) τισι, τελεία γὰρ ἐστίν, ἀλλ' αὐτῷ τῷ εἶναι. Διὸ (5) καὶ τὸ γιγνόμενον εἰκὼν ἐστὶ τοῦ ποιούντος συνδρόμου, τῆς νοήσεως ἐκεῖ πρὸς τὴν οὐσίαν ὑπαρχούσης, διὸ καὶ ὡς νοεῖ, ποιεῖ, καὶ ὡς ποιεῖ, νοεῖ καὶ αἰεὶ ἐκάτερον· διὸ καὶ τὸ γιγνόμενον αἰεὶ γίγνεται παρ' αὐτῆς· ὁμοῦ γὰρ τὸ ποιοῦντι

(1) B. αὐτῆς.

(4) B. C. βουλαῖς.

(2) C. D. μετέχειν.

(5) B. Deest διὸ.... usque

(3) B. διαφορᾶν.

ad ὑπαρχούσης.

πανταχοῦ τὸ γιγνόμενον· ὅθεν καὶ ἐν τοῖς κατὰ χρόνον ὑφισταμένοις ἐν τῷ ἐξαίφνης παραγίνεται τὸ εἶδος τῶν πρὸ τῆς παρουσίας αὐτοῦ ποιήσεων (1), τὰ ἐμπόδια μόνον τῆς παρουσίας ἐξαιρουσῶν· καὶ γὰρ ἢ μὲν ἐξαίρεσις κατὰ τὸ νῦν μμουμένη τὴν ἀθρόαν καὶ αἰώνιον τῶν πάντων γένεσιν διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς ὑποδοχῆς. Πόθεν δὴ οὖν ταύτην· καὶ πῶς ἐγγενομένην· τοῦτο γὰρ ἐξῆς· ἐπισκεπτέον. Ἡ ἀπὸ τῆς πατρικῆς αἰτίας καὶ ποιητικῆς φήσομεν; πᾶσαν γὰρ τὴν ὑποκειμένην τῷ δημιουργικῷ (2) φύσιν, ἵνα τοῖς ταθεῖα σοφοῖς ἐπαναπαύσωμεν τὸν λόγον, παρήγαγε μὲν ὁ πατήρ ὁ νοητός, ὅστις ποτε οὗτος ἐστίν, ἐμφάσεις δὲ εἰς αὐτὴν κατέπεμψεν ἄλλος πατήρ ἅμα καὶ ποιητής, ὀλικῶς δὲ ἐκόσμησεν ὁ ποιητής ἔμπαιιν καὶ πατήρ, συνεπλήρωσε δὲ διὰ τῆς μεριστῆς δημιουργίας ὁ ποιητής μόνον. Καὶ διὰ ταύτας τὰς τέσσαρας αἰτίας, ἄλλη μὲν ἢ πρὸ πάσης εἰδοποιίας ὕλη πανδεχῆς (3) τι οὔσα καὶ ἄμορφον εἶδος, κατὰ τὸν Τίμαιον, ἄλλο δὲ τὸ δεξάμενον τὰ ἴχνη τῶν εἰδῶν καὶ πλημμελές καὶ ἄτακτον, ἄλλο δὲ ὁ ὅλος κόσμος καὶ ἐξ ὧν ὑποστάς πρὸς τὸ παντελές παράδειγμα καὶ μονογενές, ἄλλο (4) δὲ ὁ ἐκ πάντων συμπεπληρωμένως τῶν ἐν αὐτῷ ζώων καὶ πάντα τὰ καὶ θνητὰ τῶν διαφόρων ὑποστησάντων ταῦτα πρὸ τοῦ κόσμου παντός αἰτίων. Ἀλλὰ τίνα μὲν τὰ αἷτια ταῦτα θεολόγων διδάσκουσι παῖδες, καὶ διὰ ταῦτα ἄρα οὐ δεῖ σε θαυμάζειν πόθεν αἱ διάφοροι ἐπιτηδειότητες· τὰ γὰρ ἐνταῦθα δοκοῦντα εἶναι διατελέστερα τῶν ἀρχι-

(1) B. ποιήσεται.

(3) A. B. C. πανδεχῆς τις.

(2) C. D. τοῦ δημιουργοῦ.

(4) A. C. D. ἄλλος.

κωτέρων ἐστὶ δυνάμεων ἐν ἐκείνοις ἀποτελέσματα διὰ τὴν ἐκείνων ἀπερίγραφον περιουσίαν ἄχρι καὶ τῶν τελευταίων προίεναι δυναμένων (1), καὶ τῷ ἀρίστῳ (2) τῆς ἑαυτῶν φύσεως μιμείται τὴν ἐκείνων ἄρρητον ὑπαρξιν. Ἐκείνων δ' οὖν ἔχει τὰς ἐμφάσεις τὸ ὑποκείμενον, τό, τε ἐν λέγω καὶ τὰς πολλὰς καὶ διαφόρους ἐπιτηδειότητας, ἀφ' ὧν εἰς ἔφεσιν καθιστάμενα τῶν εἰδῶν καὶ τῆς ὑποπληρώσεως (3) τῶν δημιουργικῶν λόγων καὶ τῆς τοιαύτης συμπλοκῆς τὸν ἐμφανῆ κόσμον ὑπεδέξατο καὶ τῆς ὄλης μετέσχε ποιήσεως. Εἰ δέ γε πάλιν ἐπιποθοῖμεν ἰδεῖν τὸ συναγωγὸν τῆς τε δημιουργικῆς δυνάμεως καὶ τῆς τῶν δεχομένων ἐπιτηδειότητος, τὸ ἀγαθὸν εὐρήσομεν αὐτὸ πᾶσι (4) τῆς ἐνώσεως αἴτιον ὄν· καὶ γὰρ τὰ δεχόμενα δι' ὄρεξιν τοῦ ἀγαθοῦ πρόσεισι (5) τοῖς κοσμοκοῖς αἰτίοις, καὶ τὰ δημιουργικὰ εἶδη διὰ τὸ ἀγαθὸν ποιεῖται τὴν εἰς τὰ δεύτερα πρόοδον, μιμούμενα τὴν τῶν ἀγαθῶν πάντων πηγὴν, ἣ πάσας ὑπέστησε τὰς θείας διατάξεις διὰ (6) τὴν αὐτῆς ἀγαθότητα, εἰ θέμις εἰπεῖν. Ἔχομεν οὖν τριπλῶς ταύτας τὰς αἰτίας τῆς μετοχῆς, τῶν εἰδῶν τὴν ἀγαθότητα τὴν μίαν, τὴν δημιουργικὴν τῶν εἰδῶν δύναμιν, τὴν τῶν δεχομένων τὰς ἐκεῖθεν ἐλλάμψεις ἐπιτηδειότητα. Κατὰ δὴ ταύτας τὰς αἰτίας τῆς μετοχῆς γιγνομένης ὄραξ ὅπως καὶ τῇ ἐμφάσει καὶ τῇ ἀνακλάσει προσεκαίξω αὐτὴν δυνατὸν· καὶ γὰρ ἡ

(1) B. δυνάμεων.

(5) B. C. D. πρόσεισι.

(2) A. B. D. ἀορίστῳ.

(6) C. διὰ τὴν ἑαυτῆς εἰ θέ-

(3) C. D. A. καὶ τὸ τῆς ὑποπληρώσεως.

μις εἰπεῖν. D. διὰ τὴν ἑαυτῆς ἀγαθότητα εἰ.

(4) B. C. D. πάσης.

ἐπιτηδεύτης καὶ ἡ ὕρεξις τούτοις ἄνωθεν αἰτία γιγνομένη τῆς πρὸς ἐκεῖνα πάλιν αὐτοῖς (1) ἐπιστροφῆς καὶ τῆ σφραγίδι μέντοι τρόπον ἕτερον· ἡ γὰρ δραστήριος τῶν αἰτίων δύναμις ἴχνη τῶν εἰδῶν ἐνδίδωσι τούτοις καὶ τύπους φαινομένους ἀπὸ τῶν ἀφανῶν, καὶ τρίτον αὐταῖς εἰκόσιν. Ἐφαμεν γὰρ καὶ τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν ἀμφοτέρων εἶναι συμπλεκτικὴν· τοιοῦτον δὲ τι καὶ ὁ τὴν εἰκόνα ποιῶν δρᾶ, συνάγει πῶς τὸ τε ὑποκείμενον καὶ τὸ παράδειγμα· τοῦτο γὰρ εὐεργόν (2) ποιήσας ἀποτίθεται τὸν ἐκεῖνον προσόμοιον τύπον, ὥστε καὶ ταῦτα ἐφάπτεται πῆ τῆς ἀληθείας· εἰ δὲ ἀδυνατεῖ τὸ ὅλον πρᾶγμα περιλαβεῖν ἕκαστον, οὐ θαυμαστόν· ταῦτα γὰρ πάντα μεριστὰ καὶ αἰσθητὰ· τούτοις δὲ ἀπεριλήπτως ἢ τῶν ἀφανῶν καὶ θεῶν αἰτίων ιδιότης, ἀλλ' ἀγαπητόν, εἰ καὶ λόγῳ δυναίμεθα (3) δηλοῦν αὐτήν. Ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑπέμνηται (4) πολλάκις, αἰεὶ τὰ δευτέρα τῶν πρὸ αὐτῶν ἐξήρηται, δῆλον ὡς τὰ μὲν οὐράνια τῶν θεῶν εἰδῶν ἐξάψομεν, κἀκεῖθεν ὑποδέχασθαι τὴν σύμπασαν εἰδοποιῶν φήσομεν, τὰ δὲ θνητὰ καὶ ἐκ τῶν οὐρανίων πολλὰ (5) καταδέχασθαι ποικίλα (6) ἐν ταῖς γενέσεσι, καὶ οὕτω τὸν ὅλον κόσμον ἀπὸ τῶν ὄλων εἰδῶν τὴν φαινόμενην πᾶσαν τάξιν εἰληχέναι καὶ τὸ ἐν εἶδος τὸ τῶν ἐν αὐτῷ πάντων συνεκτικόν.

Ταῦτα μὲν οὖν περὶ τούτων· εἰωθότων δὲ θρυλλεῖν

(1) C. αὐτῆς.

(2) C. ἐνεργόν.

(3) C. D. δυνάμεθα.

(4) B. ὑπομύνηται.

(5) D. πολλάκις. C. πολλήν.

(6) D. ποικιλίαν.

τρόπους τινὰς μετοχῶν τρεῖς, τύπωσιν, ἔμφασιν, ὁμοίωσιν· μετέχει μὲν γὰρ ὁ κηρὸς τῆς τυπουμένης μορφῆς ὑπὸ τῆς σφραγίδος, δέχεται δὲ τὸ ὕδωρ τὰς τῶν ὀρωμένων ἐμφάσεις εἰδῶλα, ταῦτε δοκοῦντα μὲν εἶναι, ὄντα δὲ οὐδαμῶς· καὶ τρίτον ὁμοιοῦνται τῷ Σωκράτει πλαττόμενος ὁ κηρὸς ἢ γραφόμενος ὁ πῖναξ, καὶ τούτων διενηνόχασιν ἀλλήλων προδηλῶν ὄντων. ἤδη μὲν τις τῶν πᾶν γενναίων κατὰ πάντα τοὺς τρόπους ἔφατο γίνεσθαι τὴν μετοχήν, καὶ γὰρ τυπωτικῶς (1) μετέχειν τὰ αἰσθητὰ τῶν εἰδῶν, ἀλλ' οὐ τῶν (2) φυσικῶν· οὔτοι γὰρ οἱ λόγοι δύνουσι (3) πως ὡς σφραγίδες κατ' αὐτῶν, καὶ ἐμφάσεις δέχονται εἰδητικῶς (4) ἀλλ' ἀπὸ τῶν ψυχικῶν εἰδῶν· δεῖν καὶ οἷον εἰδῶλα γίνεσθαι ψυχῶν ζωοποιούμενα παρ' αὐτῶν τρανεστέραις ζωαῖς καὶ ὡς εἰκόνες ὁμοιοῦνται τοῖς εἶδεσι τοῖς νοεροῖς, ὡς καὶ ὁ Τίμαιος φησὶν εἰκόνα τοῦ νοητοῦ ζώου τὸ αἰσθητὸν· δι' αὐτῶν δὲ φησὶν, εἰκόνες μὲν ταῦτα τῶν νοερῶν εἰδῶν (5), ἔνοπτρα δὲ τῶν ψυχικῶν, τυπώματα δὲ τῶν φυσικῶν. Ἐμοὶ δὲ ἀστείᾳ μὲν εἶναι καὶ ταῦτα δοκεῖ καὶ μάλιστα ὅτι πολλαχοῦ τὰ τρία ταῦτα συμπλεκόμενα θεωρεῖν ἔξεστιν αὐτίκα τοῦ σπουδαίου καὶ σώφρονος ἀνδρὸς τὸ σῶμα· φαίνεται δὴ πού καὶ αὐτὸ καλὸν καὶ ἐράσιμον μεταλαμβάνον μὲν τοῦ φυσικοῦ καλλοῦς προσεχῶς καὶ ὑπ' αὐτοῦ τυπεύμενον εἰς τὸν ὕγκον τὸν σωματικόν, ἐμφάσεις δὲ ἀπὸ τοῦ ψυχικοῦ καλλοῦς δεχόμενον ὡς ἔγκος ἐκείνου φέρον ἴσχατον διὰ μέσης τῆς ψυχῆς πρὸς (6) αὐτὸ τὸ

(1) C. τυπικῶς.

(4) B. εἰδητικοῦ.

(2) A. B. C. D. Ἀλλὰ τῶν.

(5) B. Deest εἰδῶν.

(3) A. δύνουσι. B. C. D. θήνουσι.

(6) C. D. πρὸς δὲ αὐτό.

καλόν· διὸ καὶ ἀπὸ τῆς ἐμφάσεως ταύτης τὸ εἶδος τῆς ζωῆς δηλοῦται σωφρονικὸν ἢ ἀνδρικὸν ὄν καὶ σεμνὸν ἢ τι τοιοῦτον ὁμοιούμενον, καὶ τὸ ἄγαλμα μὲν τὸ ἐμφυχον μετέλαβε μὲν τυπικῶς εἰ τύχοι καὶ τῆς τέχνης τοιῶσδε μεμορφωμένον τορνευούσης αὐτὸ καὶ ξεύσης καὶ ἐκτυπούσης, ἐμφάσεις δὲ ἔσχε ζωτικὰς ἀπὸ τοῦ παυτὸς δι' ἃς καὶ ψυχούσθαι λέγεται, ὁμοίωται δὲ ὄλον πρὸς τὸν Θεὸν οὐ ἔστιν ἄγαλμα. Τὰ γὰρ σύμβολα δι' ὧν ὁ τελεστής ὤκισεν αὐτὸ (1) πρὸς τῆδε τὴν τάξιν ὁμοιον πρὸς ἐκείνην ἀπεργάζεται τῷ δημιουργοῦντι, τεταγμένος (2) ἀνάλογον τὴν εἰκόνα πρὸς τὸ παράδειγμα τὸ οἰκεῖον, καλλιον δὲ ἴσως καὶ Θεολογικώτερον μὴ δηρημένως οὕτω λέγειν, ἀλλὰ τῶν νοερῶν εἰδῶν καὶ μετέχειν, ὡς παρόντων φάναι, τὰ αἰσθητὰ καὶ ἐμφάσεις δέχεσθαι, καὶ ὡς εἰκόνας ὁμοιοῦσθαι πρὸς αὐτά. Καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν αὐτοῖς τούτοις τὰ τῆδε μεταλαμβάνειν ἀπλῶς ἔφατο τῶν εἰδῶν ὡς ἂν τῶν πρώτων εἰδῶν κατὰ πάντας τοὺς τρόπους μετεχομένων ὑπὸ τῶν αἰσθητῶν. Τρεῖς εἰσι μεταξὺ τάξεις Θεῶν ἢ τῶν ἐγκοσμίων, ἢ τῶν ἀπολύτων, ἢ τῶν ἡγεμονικῶν· διὰ μὲν τὴν τῶν ἐγκοσμίων Θεῶν τάξιν τυπικῶς (3) μεταλαμβάνειν τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν· οὗτοι γὰρ εἰσιν οἱ προσεχῶς αὐτοῖς ἐπιστανοῦντες· διὰ δὲ τὴν τῶν ἀπολύτων ἐμφάσεις δέχεσθαι· καὶ γὰρ οὗτοι πῶς μὲν ἐφάπτονται αὐτῶν, πῶς δὲ οὐ, καὶ ταῖς ἐξερημέναις ἑαυτῶν δυνάμεσιν εἰδῶλα τῶν πρώτων παρέχονται ταῖς αἰσθητοῖς· διὰ δὲ τὴν τῶν ἀφομοιωτικῶν (4)· οὗτοι γὰρ εἰσιν οὓς ἡγε-

(1) C. αὐτόν.

(3) D. τυπωτικῶς.

(2) C. τετραμίνοσ.

(4) C. ἀφομοιωματικῶν.

μοναχὸς κεκλήκαμεν ὁμοιοῦσθαι τὰ αἰσθητὰ τοῖς νοεροῖς·
διὰ δὲ τὴν μίαν ἄρα δημιουργικὴν πηγὴν καὶ αἰτίαν καὶ ἡ
τύπωσις καὶ ἡ ἔμφασις καὶ ἡ ὁμοιότης (1) γίνεται καὶ διὰ
τὴν ἀγαθότητα αὐτῆς τὴν τελεσιουργὸν τῶν ὄλων.

Τοσαῦτα καὶ περὶ τούτων εἰρήσθω μοι συντόμως· ἐπὶ δὲ
τὴν λέξιν μετὰ ταῦτα χωρητέον καὶ πειρατέον ἕκαστα προ-
βιβάζειν εἰρημένους. Ἐξ ἀρχῆς οὖν οὕτω λεκτέον· τὸ μὲν
δοκεῖ σοι προκαλεῖται τὸ δόγμα τὸ Σωκρατικὸν καὶ ἀνε-
γείρει πρὸς τὴν ἐπίβλεψιν αὐτὸν τὴν ἑαυτοῦ· συνεχέστερον
γὰρ ἀτενίζων εἰς ταύτην τὴν περὶ τῶν ἰδεῶν (2) ὑπόθεσιν
τελεωτέραν αὐτῆς ἐποίησατο τὴν ἀντίβλεψιν (3)· τὸ δὲ ὡς
φῆς κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν προάγοντός ἐς τὸν λόγον· οὐ
γὰρ τοῦτο πρόκειται νῦν ἐκείνον ἐκ τῶν αὐτοῦ θεῶν κατα-
βάλλειν, ἀλλὰ ταῖς κοιναῖς ἀρχαῖς τὰς ἀκολούθους ἀποδείξει
ἄνευρεῖν· μαιεῖα γὰρ ἐστὶ καὶ οὐκ ἔλεγχος, ὡς ἤδη πολλάκις
ὑπεμνήσαμεν. Τὸ δὲ εἶδη εἶναι ἅττα αὐτοῖς προεῖρηται
ὡς τινῶν τὰ εἶδη καὶ οὐ πάντων, οὐδὲ ὅσων αἴτιον τὸ ὄν.
Οὐδὲ γὰρ τοσοῦτων τὸ ὄν ὅσων τὸ ἐν. Τὸ δὲ ὄν τὰ δε τὰ
ἄλλα καὶ διὰ τοῦ τὰ δε τό, τε αἰσθητὸν καὶ μερικὸν αὐτῶν
ἐδήλωσε καὶ διὰ τοῦ τὰ ἄλλα τό δηρημένον. Πόρρω
γὰρ ὄντα τῶν οἰκείων ἀρχῶν ἀπὸ μὲν τῆς ἐκείνων (4)
ὁλότητος εἰς μερικὸν κατέληξεν, ἀπὸ δὲ τῆς ἐνώσεως αὐτῶν
εἰς πᾶν προελήλυθε σκεδασμοῦ καὶ ἑτερότητος· ἐνταῦθα
γὰρ τὸ Ἐμπεδόκλειον νεῖκος καὶ ὁ γιγατικὸς πόλεμος,
ἐκεῖ δὲ ἡ φιλία καὶ ἡ ἐνωσις καὶ ἡ ἐνοποιὸς τῶν ὄλων θεός.

(1) C. D. ὁμοίωσις.

(2) D. εἰδεῶν.

(3) D. ἀντίβλεψιν.

(4) C. ἐκείνου.

Καί μὴν καὶ τὸ τὰς ἐπωνυμίας τῶν εἰδῶν ἐκείνων ὡσπερ καὶ τὴν οὐσίαν μεταδίδοσθαι τοῖς τῆδε πάνυ δαιμονίως εἶρηται καὶ τῶν Πλατωνικῶν ἀρχῶν ἐπαξίως· ὅσοις μὲν γὰρ ἔδοξε θέσει τὰ ὀνόματα μόνον εἶναι, οὗτοι καὶ τῆς θέσεως τοὺς πολλοὺς κυρίους ἐποίησαν, καὶ ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἔχειν τὴν ἀρχὴν τὰ ὀνόματα φασί· ταῦτα γὰρ ὑπέπτωτα τοῖς πολλοῖς ὄντα πρῶτα τετευχέναι τῶν οἰκείων ὀνομάτων, ἀπὸ (1) δὲ τούτων κατὰ τινὰς ἀναλογίας τοὺς ἐμφρονεστέρους ὀνόματα καὶ αὐτοὺς θέσθαι ταῖς ἐμφανέσιν οὐσίαις. Εἰ οὖν καὶ ὁ θεὸς λέγοιτο ζῶον αἰδίδιον παρ' αὐτοῖς, καὶ τοῦτο (2) ἐστὶ τὸ αἰσθητόν· τοῦτο μὲν πρῶτως ἔξει (3) τὴν τοιαύτην προσηγορίαν, ἐκείνως δὲ δευτέρως, καὶ κατὰ ἀναλογίαν ἡμῶν τὴν ἐπωνυμίαν μεταφερόντων· οὐδὲν διαφέρειν· εἴτε ζῶον τοῦτο καλοῖη τις εἴτε καὶ ἄλλο ὅτιοῦν αὐτῷ θεῆν τὸ ὄνομα, προσαρμόττειν ἄλλα ἄλλοις λέγουσι πράγματα καὶ ἕκαστον εἰκόνα τινὰ φέρειν (4) τοῦ πράγματος ἐφ' ἧ κεῖται, καὶ τὰς τε τῶν στοιχείων (5) δυνάμεις καὶ τὴν σύνθεσιν (6) αὐτῶν τὴν τοιαύτην καὶ τὸν ἀριθμὸν ἄγαλμα θέδοκτο ποιεῖν ἕκαστον τοῦ τυγχάνοντος· εἶναι γὰρ τὸ πρᾶγμα τυγχάνον. Οὗτοι δὴ πού καὶ τοῖς ἐμφροσιν ἀναθήσουσι τὴν τῶν ὀνομάτων εὕρεσιν, ὡς φησὶν ὁ ἐν τῷ Κρατύλῳ Σωκράτης ὑπὸ τῷ διαλεκτικῷ τὰ ὀνόματα τιθέμενος (7), καὶ ἕκαστον πρῶτως μὲν ἐπὶ τῶν αὐτῶν εἰδῶν κείσθαι, δευτέρως δὲ ἐπὶ

(1) B. ἀπὸ γάρ.

(2) C. τοῦτο δὴ τὸ αἰσθητόν.

(3) A. C. D. ἔξειν.

(4) B. φέρει.

(5) C. τῶν οἰκείων δυνάμεις.

(6) C. καὶ τὴν θέσιν.

(7) C. D. τιθέμενος.

τῶν αἰσθητῶν· ἐπειδὴ γὰρ ἔμφρονες ὑπόκεινται καὶ διαλεκτικῆς ἀπολαύσαντες, δῆλον ὅτι γινώσκουσι τὰ ἄϋλα εἶδη καὶ ἀοριδοῦς ὄντα ἃ ἐστὶ πρὸ τῶν ἐνύλων καὶ φαινομένων καὶ ὅτι μᾶλλον ἐκεῖνα καὶ ὀνομάζειν καὶ γινώσκειν ἢ ταῦτα δυνατόν· τὸ γοῦν ἐνταῦθα λεγόμενον ἴσον ἀναπέπλησται τοῦ ἐναντίου. Καθαρῶς οὖν ἴσον οὐκ ἔν πῶς ἂν ἔχοι κυρίως τὴν τοῦ ἴσου προσηγορίαν ὁμοιον ὡς εἴ τις τὸ πυροειδὲς ἐκάλει πῦρ μὴ σῶζον τὴν ιδιότητα τοῦ πυρός, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος ἂν λέγῃς, οὐδὲ τοῦτο περὶ τοῦ αἰσθητοῦ κυρίως· ἐρεῖς γὰρ, φαινόμενος ἄνθρωπος, πολλαχῆ, καὶ οὐκ ἄνθρωπος ἔστι. Τὰ γοῦν μόρια τὰ ἐν αὐτῷ ἐξ ὧν ἔστιν οὐκ εἰσὶν ἄνθρωποι· μοναχῶς οὖν ἄνθρωπος ὧν πολλαχῶς (1) οὐκ ἄνθρωπος ἔστιν, ὁ δὲ αὐτοῦ ἄνθρωπος οὐ πῆ μὴν ἄνθρωπος ἔστι, πῆ δὲ οὐ, ἀλλ' ὅλος δι' ὅλου τοιοῦτος, καὶ ὁ, τι ἂν αὐτοῦ λάβοις ἄνθρωπος ἔστιν, ὡσπερ (2) καὶ τὸ τοῦ καλοῦ πᾶν μέρος καλὸν καὶ τὸ (3) τῆς κινήσεως κίνησις. Ὅλος (4) δὲ οὐδὲν τῶν εἰδῶν ἐκ τῶν ἀντικειμένων αὐτοῖς ὑφέστηκεν· οὔτε γὰρ ἐξ ἀνοήτων ὁ νοῦς, οὔτε ἐκ μὴ ζώντων ἢ ζωῆ, οὔτε ἐκ μὴ κινήσεων ἢ κινήσις, οὔτε καλὸν ἐκ μὴ καλῶν, ὥστε οὐδὲ ἄνθρωπος ἐκ μὴ ἀνθρώπων, οὐδὲ ἄλλο (5) οὐδὲν ἐκ μὴ τοιούτων οἶον αὐτό ἐστίν· ἦν γὰρ ἂν σύνθετον καὶ ἐπεισοδιῶδες ἔχον τὸ ιδίωμα γεγονὸς ἐκ μὴ τοιούτων, οἶον αὐτὸ λέγεται τε καὶ ἐστίν· ὁρᾷς οὖν ὅτι καὶ τὸ ἄνθρωπος ἐπὶ μὲν τοῦ νοεροῦ εἶδους λέγεται κυρίως, ἐπὶ δὲ τοῦ αἰσθητοῦ οὐ κυρίως οὐδὲ πάντῃ ἀληθῶς.

(1) B. πολλαχῶς ἄνθρωπος οὐκ ἔστι.

(2) C. D. ὡσπερ δὴ καὶ τοῦ καλοῦ.

(3) C. D. Deest τὸ.

(4) C. D. ὅλος γὰρ.

(5) B. ἄλλων.

Τὰ (1) ἄρα ὀνόματα, εἴπερ ἐστὶν ἀγάλματα τῶν πραγμάτων λογικὰ, τῶν αὐτῶν ἐστὶν εἰδῶν πρώτως, δευτέρως δὲ τῶν αἰσθητῶν ἐκεῖθεν ἄρα καὶ τὴν οὐσίαν ἔχει καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τὰ τῆ δε, καθάπερ ἐν ἄλλοις τέ φησι καὶ ἐν τούτοις ὁ Πλάτων ἅμα (2) καὶ διὰ τῆς ἐπωνυμίας ἐνδειξάμενος ὅτι ἄρα καὶ τὸ ὄνομα τούτοις ἐπιθετόν ἐστιν ὡσπερ καὶ τὸ εἶναι ἐπισκευαστον, οἷον εἴ τις πρᾶγμα οὐ σεμνὸν ἐπιχειρεῖ σεμνῶς ὀνομάζειν, οὐ τὸ αὐτὸ δηλούσης αὐτῷ τῆς ἐπωνυμίας ἐπὶ τοῦ μὴ σεμνοῦ. Καὶ γὰρ ἐνταῦθα τὸ ἄνθρωπος, τὸ ὄνομα λέγω, ἄλλως μὲν ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ λέγοις ἂν εἶδους, ἄλλως δὲ τοῦ αἰσθητοῦ. Καὶ τοι πολλοῖς τισιν ἔδοξεν ὁ Πλάτων τοῖς μὲν συνωνύμως, τοῖς δὲ ὁμωνύμως τὰ αὐτὰ κατηγορεῖν τῶν τε νοητῶν καὶ αἰσθητῶν· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τρόπον ἕτερον ὁμωνύμως λέγειν καὶ οὐχ ὅν ἐκεῖνοι προειλήφασιν· οὐ γὰρ οὕτως ὁμωνύμιον τὸ ἄνθρωπος, ὡς ὄνομα ψιλὸν κατὰ δυοῖν πραγμάτων κείμενον, ἀλλ' ὡς ἀφομοιοῦμενον πρώτως μὲν ἐκείνω· δευτέρως δὲ τούτῳ, διὸ καὶ οὐ ταυτὸν ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἐπὶ τοῦ νοητοῦ λέγωμεν καὶ ὅταν ἐπὶ τοῦ ἐνύλου· τὸ μὲν γὰρ Θεοῦ πρᾶγματος ἐστὶν εἰκὼν, τὸ δὲ αἰσθητοῦ, ἀλλ' οἷον εἴ τις αὐτὴν τὴν Ἀθηναῖν ἰδὼν τοιαύτην οἶαν Ὀμηρὸς φησι,

Πέπλον (3) μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρός ἐπ' αὔθει,

(1) B. τὰ ἄλλα ὀνόματα. (2) B. ἅμα δὲ καὶ.

(3) Homer. Il. Lib. V, v. 734. Sic autem Virg. Æneid. XI, v. 73 :

Quas illi, læta laborum
Ipsa suis quondam manibus Sidonia Dido
Fecerat,.....

Ποίκιλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμει χερσίν·
 Ἡ δὲ χιτῶν ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσαστο.

Εἰ δ' οὖν τις ταύτης τυχὼν τῆς θεᾶς ἐθέλοι γράψαι τῆς Ἀθηνᾶς ἧς εἶδεν εἰκόνα καὶ γράψειεν, ἕτερος δὲ τὴν Φειδίου θεασάμενος, ἐχέτω δὲ (1) σχῆμα ταυτὸν, ἐθέλοι καὶ αὐτὸς εἰς πίνακα τὸ εἶδος μεταγαγεῖν καὶ μεταγάγοι, δοκοῦσι μὲν αὐτῶν αἱ εἰκόνες τοῖς ἐπιπολῆς (2) οὐδὲν διαφέρειν· ἔχει δὲ ἄλλην μὲν ἔμφασιν ἢ (3) τοῦ τὴν θεὸν ἰδόντος· ἀπειψυγμένην δὲ ἀφομοίωσιν, ὅτι ἀψύχου πράγματος οὔσαν, ἢ (4) τοῦ τὴν χαλκτὴν μιμησαμένου. Τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, καὶ τὸ ἀνθρώπος ἐπ' ἀμφοῖν λεγόμενον, οὐχ ὡσαύτως ἐστὶν ἀμφοτέρων εἰκῶν· οὐ μὲν γὰρ (5) ἐστὶ παραδείγματος εἰκῶν, οὐ δὲ εἰκόνας καὶ εἰδώλου εἰδῶλον. Οὕτω καὶ ὁ ἐν τῷ Φαίδρῳ Σωκράτης τὸν ἔρωτα τὸ ὄνομα τότε μὲν ἄλλως ἐξηγήσατο, βλέπων εἰς τὸν θεῖον ἔρωτα, καὶ πτερωτὸν αὐτὸν εἰπὼν· τότε δὲ ἄλλως, βλέπων εἰς τὸ εἶδῶλον ἐκείνου, καὶ περὶ τὴν ῥώμην τῆς ἐπιθυμίας αὐτὸν ἔρωτα καλεῖσθαι λέγων. Ὡσπερ οὖν τὸ εἶναι οὐ ταυτὸν, οὕτως οὐδὲ τὸ ὄνομα ταυτὸν· καὶ ὡς τὸ εἶναι τοῖς ἀκυρωτέροις ἀπὸ τῶν κυριωτέρων, οὕτω καὶ τὸ ὄνομα ταῖς δευτέροις ἀπὸ τῶν προτέρων. Ὅλος γὰρ, ἐπεὶ

(1) B. Deest δι.

(4) Deest ἢ in Coddss.

(2) B. C. D. ἐπιπολλοῖς.

(5) B. Deest γάρ.

(3) B. Deest ἢ.

διὰ τῶν ὀνομάτων τὰς διακεκριμένας περὶ τῶν πραγμάτων ἐννοίας βουλόμεθα (1) σημαίνειν· ἢ δὲ διάκρισις καὶ ἄμικτος καθαρότης· ἐκείνοις ἂν ἐφαρμόζοι τὰ ὀνόματα πρῶτως, ἀλλ' οὐ τούτοις ἐν οἷς πολλὴ πρὸς τὰ ἐκτὴν σύμμιξις ἐστὶ, τῷ λευκῷ πρὸς τὸ μέλαν, τῷ ἴσῳ πρὸς τὸ ἄνισον, τοῖς τοιοῦτοις. Ἐπεὶ καὶ εἴ τις θεῖτο τοὺς πολλοὺς ὀνοματοθέτας γεγονέναι, καὶ οὐ τοὺς σοφοὺς, φαίη ἂν καὶ τούτους ὁ Πλάτων κατὰ τοὺς ἐν Γοργία ποιοῦντας (2) εὐβούλονται, ὀνομάζειν μὲν εὐδοκεῖ αὐτοῖς, μὴ ὀνομάζειν δὲ εὐβούλονται· ὅταν γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τὸ ἴσον καλῶσι πρῶτως, ἄνοιαν (3) ἔχοντες ἀπλῶς ἰσότητος, ἐπιφέρουσι τούτῳ τὴν τοῦ ἴσου προσηγορίαν, καὶ οἶονταί μιν τοῦτο ὀνομάζειν· ἀποφέρονται δὲ ἐπὶ τὸ πρῶτως ἴσον, ἐκεῖνο γὰρ μόνως ἴσον καὶ ἄνισον· ἀλλ' ὅτι μὲν τὰ ὀνόματα πρῶτως ἐπὶ τῶν νοητῶν ἐστὶν εἰδῶν, καὶ ἐκεῖθεν ἤκει μετὰ τῆς οὐσίας τοῖς αἰσθητοῖς, ἐκ (4) τούτων ὀφθαλμῶν δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ταῦτα εἴρηται περὶ τῶν ὀνομάτων, ὧν ἡ ἡμετέρα ψυχὴ δύναται θεωρεῖν· ἐπεὶ πολλαὶ τάξεις εἰσὶ καὶ τῶν ὀνομάτων, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν γνώσεων· καὶ τὰ μὲν αὐτῶν θεῖα λέγεται, δι' ὧν οἱ καταδεέστεροι θεοὶ τοὺς πρὸ αὐτῶν ὀνομάζουσι· τὰ δὲ ἀγγελικὰ, δι' ὧν οἱ ἄγγελοι ἑαυτοὺς τε καὶ τοὺς θεοὺς· τὰ δὲ δαιμόνια· τὰ δὲ ἀνθρώπινα. Καὶ τὰ μὲν ἐστὶ ρητὰ καὶ ἡμῖν, τὰ δὲ ἄρρητα, καὶ ὅλως, ὥσπερ ἡμᾶς ὁ Κρατύλος ἀναδιδάσκει, καὶ πρὸ τούτου (5) ἢ

(1) A. C. D. βουλόμενος.

(4) B. οὐκ ἐκ τούτων.

(2) C. D. ποιοῦντας μὲν εὐ.

(5) B. τούτου καὶ ἢ.

(3) B. ἐνοϊαν.

ἐνθεος παράδοσις καὶ γνῶσις καὶ ὀνομασία διάφορος ἐστὶ καὶ ἐξηρημένη τῆς ἡμετέρας παρ' αὐτοῖς τοῖς θεοῖς.

« Οἷον ὁμοιότητος μὲν μεταλαβόντα, ὅμοια· μεγέ-
 » θους δὲ μεγάλα· κάλλους δὲ καὶ δικαιοσύνης, δίκαια
 » τε καὶ καλὰ γίγνεσθαι — Πάνυ γε, φάναι τὸν Σω-
 » κράτην. »

Περὶ μὲν τῆς ὁμοιότητος εἴρηται καὶ πρότερον· ὅτι τοῦτο ἴδιον αὐτῆς, ἀφομοιοῦν τὰ δεύτερα τοῖς πρώτοις, καὶ τὸν ἓνα σύνδεσμον τῶν ὄλων συνέχειν· ὅθεν καὶ οὐχ ἀπλῶς συμβεβηκὸς τῶν τῆδε πραγμάτων, ἀλλὰ τελειωτικὸν τῆς ἑκάστων οὐσίας· τὸ γὰρ τελειὸν ἑκάστοις παραγίνεται κατὰ τὴν πρὸς τὸ νοερὸν εἶδος ὁμοίωσιν. Ὡς γὰρ τέλος τῆς ψυχῆς ἐστὶν ἢ πρὸς τὸν νοῦν ὁμοίωσις, οὕτω καὶ τῶν αἰσθητῶν ἐστὶ πάντων ἀγαθὸν, ἢ πρὸς τὰ νοερά καὶ θεῖα εἶδη ὁμοιότης. Τό, τε οὖν κοινὸν αὐτοῖς καὶ τὸ τελεσιουργὸν πόθεν, ἢ ἐκ τῆς νοεραῖς ὁμοιότητος, εἰ δὲ βούλει καὶ τὸ συμπληρωτικὸν τῆς οὐσίας; ἑκάστου γὰρ τὸ εἶναι κατὰ τοῦτο ἀφώρισται, τὸ ὁμοιοῦσθαι λέγω τοῖς νοητοῖς· καὶ διότι ἐκείνοις ὁμοίωται, διὰ τοῦτο δὴ καὶ ἔστιν ὁ ἐστὶν ἑκάστων. Ὑπὲρ δὲ τοῦ μεγέθους εἰδέναι χρὴ τοὺς τῆς ἀληθείας φιλοθεάμονας, ὅτι οὐχ ἀπλῶς τοῦτ' ἐστὶ τὸ τῆς διαστάσεως αἴτιον· οὐδὲ γὰρ τοιοῦτον ἐστὶ τοῦτο τὸ μέγεθος, ὅποιον γεωμετρῶν παῖδες λέγουσιν· ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τὸ ὀπωσοῦν διαστατὸν, μέγεθος προσαγορεύουσι, εἶτε

γραμμῆν , εἴτε ἐπίπεδον , εἴτε στερεὸν λαμβάνομεν (1)· ὁ δὲ Πλάτων , οὐ τὸ παντὸς διαστήματος αἴτιον εἶδος , μέγεθος προσαγορεύειν εἶωθεν , ἀλλ' ὁ τὴν καθ' ἑαστον γένος ὑπεροχὴν παρέχει τοῖς πράγμασιν . Οὕτως ἄρα καὶ ἐν Φαίδωνι διὰ μὲν τὸ μέγεθος μέγα προσαγορεύειν εἶωθε , καὶ ἄλλο ἄλλου γίνεσθαι μείζον φησί· διὰ δὲ τὴν σμικρότητα , ἄλλο ἄλλου ἔλασσον· καὶ τοι καὶ ἐν τῷ ἔλασσονι διαστήματι ἐστὶ , καὶ ἦν ἂν καὶ ἐν τούτῳ τὸ γεωμετρικὸν μέγεθος , ἀλλ' οὐ τοιοῦτο τὸ αὐτομέγεθος , ἀλλ' οἷον τὸ αἴτιον τῆς ὑπεροχῆς καὶ τῆς ἐξηρημένης δυνάμεως , ἀπὸ θεῶν ἀρχόμενον (2) καὶ προϊὼν μέχρι τῶν ἐσχάτων . Οὕτω γὰρ καὶ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ μέγαν ἡγεμόνα τὸν Δία προσείρηκεν , ὡς ὑπερέχοντα τῶν ἄλλων ἡγεμόνων , καὶ ὄντα πάντων ἡγεμονικώτερον· ἐν δὲ τῷ Συμποσίῳ τὸν ἔρωτα δαίμονα μέγαν , ὡς τὴν ἀκρότητα κατελιηφότα τοῦ δαιμονίου . Εἰ δὲ καὶ ψυχὰς εἰώθαμεν λέγειν , ὡς (3) μεγαλοψύχους τινὰς καὶ μεγαλόφρονας , εἴη ἂν τὸ μέγα καὶ ἐν ταύταις οἰκείως· καὶ ἄλλως , κατὰ τὸ μεγαλουργὸν καὶ μεγαλοπρεπές· διὸ καὶ ἐν Πολιτείᾳ ταῖς φιλοσόφοις φύσει ἀπονέμει τὸ μεγαλοπρεπές , ὡς ὕψους καὶ μεγέθους ἀντεχομένης . Εἰ δὲ καὶ ἐν σώμασιν ἄλλο ἄλλου μείζον ἐστὶ καὶ ὑπερανέχον διὰ τὸ αὐτὸ μέγεθος , ὡς φησὶν ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης , εἴη ἂν καὶ ἐν τούτοις τὸ μέγα , κατὰ τὴν αὐτῶν τάξιν . Ἄνωθεν ἄρα δῆκει καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων

(1) C. D. λαμβάνομεν.

(3) C. D. Deest ὡς.

(2) C. ἐρχόμενον.

ἐν μὴν θεοῖς, ἐνιαίως· τοῦτο δὲ ἐστὶ κατὰ τὴν τῆς ἐνώσεως ὑπερβολὴν θεωρούμενον· ἐν δὲ δαίμοσι, δυνατώως· τοῦτο δὲ ἐστὶ κατὰ τὴν δύναμιν· δαίμοσι γὰρ ἡ δύναμις οἰκεία, καὶ τὸ ἐν τούτοις μέγα τὸ δυνατώτερον ἐστίν· ἐν δὲ ταῖς ψυχαῖς, ζωτικῶς· κατὰ γὰρ τὸ ὑψηλότερον τῆς ζωῆς εἶδος, ἐν ταύταις ἐστὶ τὸ μεῖζον· ἐν δὲ σώμασι, διαστηματικῶς· ὅπου μὲν γὰρ ὑπεροχὴ (1) κατὰ τὴν ἔνωσιν, ὅπου κατὰ τὴν δύναμιν, ὅπου δὲ κατὰ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, ὅπου δὲ κατὰ τὸ πηλίκον μόνον καὶ τὴν διάστασιν, πανταχοῦ δὲ τὴν αὐτὴν ιδιότητα παρεχόμενον. Εἰ οὖν κοινόν ἐστὶ καὶ πανταχοῦ διῆκον, ἔχει προηγουμένην αὐτοῦ νοερὰν αἰτίαν.

Καὶ μὲν καὶ τὸ αὐτοκάλλος εὐμετρίας ἐστὶ χορηγὸν καὶ ἐνώσεως τοῖς εἶδεσι καὶ τῆς ἐρασμίου τελειότητος, ὃ καὶ ψυχαῖς δίδωσι τὸ ἐν αὐταῖς καλόν, καὶ σώμασι προσλάμπει φέγγος ἀφ' ἑαυτοῦ καλλοποιόν, οἷον ἄνθος ἐν αὐτοῖς ὄν, καὶ ἐποχούμενον τοῖς πολλοῖς εἶδεσι, καὶ τὸν λόγον τῶν ὑλικῶν αἰτίων ἐπικρατέστερον ποιοῦν. Δεῖ γὰρ τὴν ἐπικράτειαν τοῦ λόγου καὶ τοῦ εἶδους προηγεῖσθαι (2) τῆς τοῦ κάλλους παρουσίας· ὅθεν δὴ καὶ τὰ οὐράνια τῶν τι δε μᾶλλον καλά· τὸ γὰρ εἶδος ἐκεῖ κρατεῖ τελέως τῆς ὑποκειμένης φύσεως· τὰ δὲ νοητὰ τῶν οὐρανίων μᾶλλον, εἶδη γὰρ ἐστὶ μόνον. Ἐκεῖνο οὖν τὸ πρῶτον (3) καλὸν στίλβον ἐναργέστατα καὶ τὸ κυρίως καλόν· τὸ γὰρ ἐνταῦθα συμμιγές ἐστὶ πρὸς τὸ αἴσχος. Ὡς γὰρ ἡ ὕλη καλοῦ μετέσχε διὰ τὸ εἶδος, οὕτω

(1) C. D. ἡ ὑπεροχὴ

(3) D. πρῶτως.

(2) A. θεωρεῖσθαι.

τὸ εἶδος αἰσχύου ἀνεπλήσθη διὰ τὴν ὕλην· αὕτη γὰρ αἰσχρὰ
καὶ ἀκάλλης.

Λοιπὸν δὴ τὴν δικαιοσύνην εἶπωμεν (1) ὡς αὐτοπρα-
γίας (2) τοῖς εἶδεσιν αἰτίαν· διὰ γὰρ ταύτην ἕκαστον
ἐν ἑαυτῷ ἐστὶ καὶ ποιεῖ τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτῷ· καὶ οὐ τὸ
μὲν μέγεθος μικρὰ ποιεῖ, ἢ δὲ σμικρότης ὑπεροχὰς δίδω-
σιν, οὐδὲ ἢ μὲν ὁμοιότης διαιρεῖ τὰ δευτέρα τῶν πρώτων,
ἢ δὲ ἀνομοιότης συναγει καὶ ἐνοῖ, ἀλλ' ἕκαστη τῶν ἰδεῶν
τὸ οἰκειὸν ἔργον ἀποπληροῖ, καὶ τὴν ἑαυτῆς ἐνέργειαν ἐνερ-
γεῖ, καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἔστραπτει, καὶ ἑαυτῆς ἐστὶ. Καὶ οὐ
μόνον ἐπὶ τῶν νοητῶν οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ πᾶσαι
αἱ δυνάμεις τὸ αὐτῶν ἕκαστη πράττουσι, καθάπερ φησὶν
ὁ ἐν φαίδρῳ Σωκράτης. Καὶ ἐν ἡμῖν τότε δικαιοσύνη ἐστίν,
ὅταν τὰ μόρια τὴν ἑαυτῶν ἐνέργειαν διασώξῃ καὶ τὸ
σχῆμα τὸ ἑαυτοῖς πρέπον· καὶ ἐν πόλει παραπλησίως.
Ἔστιν οὖν καὶ τὸ δίκαιον τελεσιουργὸν (3) τῆς ζωῆς τῶν
ιδῶν, καὶ κοινὸν καὶ διὰ πάντων διῆκον (4).

« Οὐκοῦν ἦτοι ὅλου τοῦ εἶδους ἢ μέρος ἕκαστον τὸ
» μεταλαμβάνον μεταλαμβάνει (5)· ἢ ἄλλη τις ἂν με-
» τάληψις χωρὶς τούτων γένοιτο; Καὶ πῶς ἂν; εἶπε. »

(1) B. C. D. εἶπωμεν.

(2) B. αὐτοπραγματείας.

(3) C. τελεσιουργὸν τῶν εἰ-
δῶν καὶ ζωῆς.

(4) C. D. διῆκον. Προη-

γεῖται δὲ ἄρα καὶ τοῦδε μία τις
εἰκὼν νοερά, καθ' ἣν πάντα τὰ
δίκαια λέγεται τε δίκαια καὶ
ἐστίν. « Οὐκοῦν ἦτοι.

(5) C. D. λαμβάνει.

Καὶ περὶ τὸν πρότερον λόγον καὶ περὶ τοῦτον τὸν νυνὶ προκειμένον, ὁρῶ τὴν αὐτὴν ἀμφισβητήσιν οὖσαν τῶν ἐξηγήσεων. Αἱ τε γὰρ ἀποδεχόμεναι τὰ συνημμένα, τὰς προσλήψεις ἐπιβραπίζουσι, καὶ αἱ τὰς προσλήψεις προσιέμεναι, τῶν συνημμένων ἀπογινώσκουσι. Τοῦ οὖν προτέρου λόγου τοιῶσδὲ πῶς ὑπ' αὐτῶν συνθέντος, εἴ ἔστι τὰ εἶδη, πάντων ἔστι τὰ εἶδη, ἀλλαμὴν οὐ πάντων, ὡς σὺ φῆς, οὐκ ἄρα ἔστιν, αἱ μὲν ἀσπάζονται τὸ συνημμένον, ὅσαι πάντων ἰδέας ὑποτίθενται· τὴν δὲ πρόσληψιν οὐ προσιένται, καὶ διὰ τοῦτο τὸν Σωκράτην φασὶν ἐπιπεπλήχθαι δικαίως ὡς οὐ πάντων ἰδέας τιθέμενον (1)· αὐταὶ τὸν Παρμενίδην ἀποδεχόμεναι, τὴν δὲ Σωκράτους εὐλάβειαν ἄκυρον τιθέμεναι· αἱ δὲ ἔμπαλιν, ἀσπάζονται μὲν τὴν πρόσληψιν, τὸ δὲ συνημμένον, ὡς οὐκ ὀρθόν, ἀτιμάζουσι· τὸ γὰρ εἴ ἔστιν εἶδη, πάντων ἔστιν εἶδη, ψευδὸς φασί, τὸ δὲ ἀλλαμὴν οὐ πάντων, ἀληθές· αὐταὶ τὸν μὲν Σωκράτην λίαν ἀποδεχόμεναι τῆς ἀρνήσεως, τὴν δὲ Παρμενίδειον ἐπίπληξιν ἀποβαλλουσαι. Προείρηται δὲ ὑφ' ἡμῶν, ὅπως καὶ ἡ Σωκράτους ἀρνήσις εὔστοχος, καὶ ἡ Παρμενίδειος ἐπίπληξις ἔνθεος· καὶ ὅπως, οὐ πρὸς ἀναίρεσιν τῶν εἰδῶν ἔβλεπεν ὁ λόγος, ἀλλ' ἐξέτασιν μόνην τοῦ δευτέρου προβλήματος. Πάλιν δὴ κατὰ τὸν δεῦτερον τοῦτον λόγον τοῦ τρίτου προβλήματος, ὅντα (2) τοιοῦτον, εἴ μετέχεται τὰ εἶδη ὑπὸ τῶν αἰσθητῶν, ἢ ὄλων αὐτῶν μετείληχε ταῦτα, ἢ μερῶν· ἀλλ' οὔτε ὄλων οὔτε μερῶν οὐκ ἄρα μετέχεται· κατὰ (3) τοῦτου δὴ οὖν τὸν λόγον, αἱ μὲν τὸ συνημμένον ἐγκρινοῦ-

(1) D. ὑποτιθέντα.

(3) A. D. καὶ.

(2) C. D. ἢν τὸ τοιοῦτον.

σαι, ἀναιροῦσι τὴν πρόσληψιν, αἱ δὲ, ἀνάπαλιν. Αἱ μὲν γε φασὶν ἀληθὲς τὸ, εἰ μετέχει τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν, ἢ ὄλων αὐτῶν, ἢ μερῶν μετέχειν· τοῦ γὰρ ὄλου καὶ μέρους οὐδὲν εἶναι μεταξύ, διότι μέρος αὐταῖς τὸ οὐχ ὄλον· τὸ δὲ ἀλλαμὴν οὔτε ὄλων οὔτε μερῶν, ψεῦδος· ὄλων γὰρ μετέχει. Πῶς γὰρ οὐχ ὄλος ὁ ἀνθρωπος ἐν ἐκάστῳ τῶν μερικῶν, καὶ ὄλον τὸ κύκνειον εἶδος, ἐν κύκνοις; καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Αἱ δὲ ἀποσκορακίσασαι τὸ συνημμένον, ἀποδέχονται τὴν πρόσληψιν· οὐχ ὑγιὲς μὲν λέγουσαι τὸ, εἰ μετέχει τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν, ἢ ὄλων ἢ μερῶν μετέχειν· καὶ γὰρ ἄλλος τρόπος ἐστὶ μετοχῆς, φασὶν ὑγιὲς δὲ αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἀλλαμὴν οὔτε ὄλων οὔτε μερῶν μετέχει· τρόπον γὰρ ἄλλον μετέχει καὶ οὐ κατ' οὐδέτερον τούτων. Εἰ δὲ ταῦτα τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, ἀμφοτέρων ἀμφοτέραι καταψηφίζονται καὶ τοῦ Σωκράτους καὶ αὐτοῦ τοῦ Παρμενίδου, τοῦ μὲν ὡς σοφισομένου, τοῦ δὲ ὡς ἀπατωμένου. Καί τοι γε (1) ὁ Παρμενίδης ἀπαγορεύει καὶ τῷ Σωκράτει μὴ πρὸς ἀνθρώπων ἀποβλέπειν δόξας, ἀλλὰ πρὸς αὐτὴν τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν· καὶ οὐδήπου παραπόδας αὐτὸς τῷ πιθανῷ παρακρούεται τὸν Σωκράτην τῆς τῶν πραγμάτων ἀληθείας ἀφιστάμενον. Μὴ ποτε οὖν ἄμεινον λέγειν ὅτι διὰ τῆς εἰς τὸ δευτέρον πρόβλημα γυμνασίας ἀνωθεν ἀπὸ τῶν ὀλικιωτῶν εἰδῶν διὰ τῶν μεσῶν καὶ τῶν θείων ἀτόμων εἰς ταῦτα κατέληξε προϊῶν· ἃ τοιαύτην ἔχει τὴν φύσιν, οἷαν δι' ἀσθένειαν καὶ ὑφεισιν, μηδὲ εἰδητικὴν ἔχειν αἰτίαν· ἀλλὰ ἄλλως συντάττεσθαι τοῖς ἐκ τῶν εἰδῶν γενομένοις. Πάλω

(1) B. καὶ τοι γε καὶ ὁ.

οὖν κάτωθεν ἂν εἴη ἐπὶ τοῦ τρίτου προβλήματος, δευκνὺς κατὰ τίνα τρόπον ἢ μετοχὴ γίνεται τῶν εἰδῶν· καὶ ὅτι οὔτε σωματικὴν οὔτε ἔνυλον εἰητέον τὴν μέθεξιν, οὔτε ἄλλην τιὰ τῶν προσήκουσῶν δευτέραις καὶ τρίταις καὶ μερισταῖς ὑποστάσεσιν, ἀλλὰ τινα τούτων ἐξηρημένην, καὶ αὐτοῖς μόνοις προσήκουσαν τοῖς δημιουργικοῖς καὶ πρωτουργοῖς καὶ ἄλλοις εἶδεσι· τρόποι γὰρ οἶμαι πολλοὶ τῶν μετοχῶν εἰσίν· ἄλλως γοῦν θεοὶ μετέχειν λέγονται θεῶν· ἄλλως ἄγγελοι θεῶν· ἄλλως δαίμονες ἀγγέλων ἢ θεῶν· ἄλλως αἱ ψυχαὶ τῶν δαιμόνων ἢ τῶν ἀγγέλων ἢ τῶν θεῶν· ἄλλως τὰ αἰσθητὰ τῶν ψυχῶν ἢ κρειττόνων γενῶν, ἢ αὐτῶν τῶν θεῶν· ἄλλως σώματα σωμάτων. Δεῖ δὴ οὖν ἡμᾶς ἐξετάσαι ποῖον τινὰ τρόπον (1) μετοχῆς ἐπὶ τῶν εἰδῶν ῥητέον, ἵνα τελέως καταδήσωμεν (2) τὸ τρίτον πρόβλημα· καὶ πρὸ πάντων εἰ σωματικὴ τῶν εἰδῶν μετάληψις (3), καὶ εἰ μετέχει τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν, ὡς ἂν (4) σῶμα μετέσχη σώματος. Τοῦτο δὲ πέφυκε δισσῶς μετέχειν, ἢ γὰρ ὅλον εἰς ἑαυτὸ σπᾶ τὸ μετεχόμενον, ἢ μέρος· καὶ γὰρ ὅταν πεινώμεν, ὅλου μετέχομεν τοῦ βρώματος· ἔλαττον γὰρ ὄν τὸ μετεχόμενον εἰς τὸ μείζον δύναται χωρεῖν· καὶ ἐπειδὴ συνέστημεν ἀπὸ τῶν ὅλων στοιχείων, μέρους (5) ἀπ' αὐτῶν ἐκάστου μετέχομεν· τὸ γὰρ ἐν ἡμῖν πῦρ (6) ἐκ τοῦ ὅλου, καὶ τὸ ὕδωρ ὁμοίως, καὶ τῶν λοιπῶν ἐκάτερον· καὶ ἡμεῖς ἐσμέν οἱ τῶν ὅλων

(1) B. τρόπον ἐπὶ τῶν εἰδῶν
μετοχῆς ῥητέον.

(2) C. D. καταδησώμεθα.

(3) B. ἢ μετάληψις.

(4) B. ὡς ἂν τὸ σῶμα.

(5) A. B. C. μέρος.

(6) B. Deest πῦρ.

μετέχοντες, οὐ τὰ ὅλα ἡμῶν, ὡς φησὶν ὁ ἐν τῷ Φιλήβῳ Σωκράτης. Οὐκοῦν ἐν ταῖς σωματικαῖς μεταλήψεσι, ἢ ὅλον γίνεται ἢ μίθεξις, ἢ μέρους· εἰ δὲ μήτε ὅλου μήτε μέρους, οὐκ ἂν εἶη σωματικὴ τῶν εἰδῶν ἢ (1) μεταλήψις· καὶ οὕτως ἐπ' ἄλλον μεταβήσεται τρόπον, καὶ αὖθις ἄλλον ἕως ἂν διελέγξῃ πάντας τοὺς μὴ προσήκοντας τῇ προκειμένῃ μηταλήψει τῶν εἰδῶν. Καὶ διὰ ταῦτα ἄρα καὶ ἐν τούτοις ἀνακινῶν τὸν Σωκράτην πρὸς τὴν τελευταίαν ἐπιβολὴν, ἐπήνεγκεν· ἢ ἄλλη τις ἂν μεταλήψις (2) χωρὶς τούτων γένοιτο· μαινεόμενος αὐτὸν καὶ ἐρεθίζων πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς ἀσωμάτου μεθέξεως· ὁ δὲ τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀσωμάτων ὁρῶν, ἐνδίδωσι τῇ ἐρωτήσει, καὶ συμπρέσει τοῖς ἐλέγχοις τῶν ὑποθέσεων· δείκνυται γάρ, ὡς οὔτε ὅλων δυνατὸν οὔτε μερῶν μετέχειν, οὔτω τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν, ὡς τὰ σωματικὰ τῶν ὁμοίων, ἐπεὶ κατ' ἄλλον γε τρόπον δυνατὸν, ὡς δῆλον προϊόντες ποιήσομεν.

« Πότερον οὖν δοκεῖ σοι ὅλον τὸ εἶδος ἐν ἐκάστῳ εἶναι
 » τῶν πολλῶν ἐν ὄν, ἢ πῶς; τί γὰρ κωλύει, φάναι τὸν
 » Σωκράτην, ὃ Παρμενίδῃ, ἐν εἶναι. Ἐν ἄρα ὄν καὶ ταυ-
 » τὸν (3) ἐν πολλοῖς χωρὶς (4) οὔσιν, ὅλον ἅμα ἔσται (5).
 » καὶ οὕτως, αὐτὸ ἑαυτοῦ χωρὶς ἂν εἶη. »

Εἰ τις μὴ σωματικῶς ἐν ἐξητάζει τὸ ὅλον καὶ τὸ μέρος

*(1) B. Deest ἢ.

(4) Editt. καὶ χωρ.

(2) B. μεταλήψις τούτων
 χωρὶς ἂν γένοιτο.

(5) Vulgò ἐν ἔσται. Hein-
 dorf. et Bekk. ἐνέσται.

(3) Sic Bekk. et Ast.-Editt.

ταυτὸ

ἄλλ' ὡς προσήκει τοῖς νοητοῖς καὶ ἀύλοις εἶδασιν, ἔψεται καὶ ὄλου καὶ μέρους ἐκάστου τὰ τῆδε μεταλαμβάνοντα τοῦ σφετέρου παραδείγματος. Διότι μὲν γὰρ ἐκεῖνο τὸν αἰτίας ἔχει λόγον, ταῦτα δὲ ἐξ αἰτίας ἐστίν, οὐδαμοῦ δὲ τὰ αἰτιατὰ (1) τὴν ὄλην ὑποδέχεται τῶν αἰτιῶν δύναμιν, οὐχ ὄλου τὰ τῆδε μετέχει τοῦ εἶδους· ποῦ γὰρ τὰς νοερὰς ἐκείνου ζωὰς καὶ δυνάμεις ὑποδέξασθαι δύναται τὸ αἰσθητόν; ποῦ δὲ τὸ ἐνοειδὲς αὐτοῦ καὶ τὸ ἀμερὲς ἐν ὕλῃ γενέσθαι δυνατόν; διότι δὲ τὴν ιδιότητα σώζει τὰ τῆδε καθ' ἣν λέγεται τὸ ἐκεῖ δίκαιον, δίκαιον, ἢ τὸ καλὸν, καλὸν, κατὰ τὴν αὐτῶν δύναμιν, διὰ δὴ τοῦτο πάλιν τῶν ὄλων λέγοιτο ἂν μετέχειν, οὐ τῶν μερῶν· ἔστι γὰρ ἢ τοῦ καλοῦ ιδιότης πανταχοῦ καὶ ἐν πᾶσιν, ἀλλ' ὅπου μὲν νοερῶς, ὅπου δὲ ἐνύλως. Καὶ δῆλον ὡς αἱ τῶν τελειωτέρων μεθέξεις μᾶλλον μετέχουσι τῶν πορρώτερων (2), καὶ αἱ μὲν κατὰ πλείους δυνάμεις, αἱ δὲ κατὰ ἐλάσσους. Ἔστι γὰρ τὸ αὐτοκαλὸν εἶδος νοερὸν, ζωτικὸν συμμετρίας αἴτιον. Οὐκοῦν τὸ μὲν εἶδος καὶ τὸ συμμετρίας ποιητικὸν ὑπάρχει παντὶ καλῷ· τοῦτο γὰρ ἦν ἴδιον τοῦ αὐτοκαλλοῦς, ὥστε τῆς ιδιότητος αὐτοῦ μετείληχεν ὄλης ἑκαστον· τὸ δὲ νοερὸν οὐκέτι παντὶ καλῷ πάρεστιν, ἀλλὰ τῷ ψυχικῷ· τὸ γὰρ ἐν ταύτῃ καλὸν ἐνοειδὲς ἐστίν· ἀλλ' οὐδέ γε τὸ ζωτικὸν ὑπάρχει παντὶ, ἀλλὰ τῷ οὐρανίῳ· καὶ εἴ τί (3) που τοιοῦτον ἐν τοῖς γεννητοῖς, ἔστι δὲ καὶ ἐν χρυσῷ καὶ ἐν λίθοις τισὶ τοῦ καλοῦ φέγγος. Οὐκοῦν τὰ μὲν καὶ τοῦ νοεροῦ καὶ τοῦ

(1) B. τὰ αἰσθητὰ.

(3) A. deest τί.

(2) C. πορρώτερων.

ζωτικῷ μετέχει, τὰ δὲ τοῦ ζωτικῷ χωρὶς τοῦ νοεροῦ, τὰ δὲ τῆς ιδιότητος αὐτῆς τοῦ καλοῦ μόνης, καὶ τὰ αὐλότερα πλείους ὑποδέχεται δυνάμεις τῶν ἐνύλων, καὶ ὄλων ἔρα καὶ μερῶν μετέχει τὰ δευτέρα τῶν οἰκείων. Οὕτω μὲν οὖν λέγειν ἄξιον τοῖς πρὸς τὴν ἀσώματον οὐσίαν τῶν εἰδῶν ἀποδύπειν δυναμένοις, τοῖς δὲ σωματικὴν τὴν (1) μετουσίαν οἰομένοις, ὡς οὔτε ὄλων οὔτε μερῶν μετέχειν ἐκένων τὰ τῶδε δυνατὸν· ἔ καὶ δεξιῶσαι ἠ Παρμενίδης παθητῶν τὸν Σωκράτη πρὸς τὴν εὐρεσιν τοῦ τρόπου τοῦ κυριωτάτου τῆς τῶν εἰδῶν μετοχῆς. Καὶ πρῶτον δεῖ οὐχ ὄλων τοῦτο γὰρ πρῶτον καὶ ὁ Σωκράτης οὐδὲν κωλύειν ἔφατο τοὺς τιθεμένους· ἀλλ' ὁ γε Παρμενίδης ἠλεγξε τὴν Θέσιν, ἐπαγαγὼν τε δεῖ τι καὶ ταυτὸν ἐν πολλοῖς χωρὶς οὔσαι ὄλων ἅμα ἐν ἔσαι (2)· ταῦτα δὲ πάντων ἀτοπώτατον. ἔσαι γοῦν, αὐτοῦ τι χωρὶς· εἰ γὰρ ὁ δάκτυλος οὔτος ἢ ἄλλο τι τῶν ἐν τῶν ὄντων, εἴτε μέρος σωματικῶν, εἴτε δύναμις, ἐν πολλοῖς ἅμα εἶη χωρὶς οὔσαι, ἔσαι καὶ ἑαυτοῦ χωρὶς· ἢ μὲν γὰρ δύναμις, ἢ ἐν ὑπακειμένῳ οὔσαι, τῶν ὑπακειμένων ἔσαι καὶ ἑαυτῆς χωρὶς· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ἔστι, μηδετέραν χωρίζεσθαι δυναμένη· τὰ δὲ αὐτὸ σῶμα τὸ ὄλον ὄν, ἐν τῶδε τῶ τόπῳ καὶ ἐν ἄλλῳ εἶναι ἀμήχανον· ἐν μὲν γὰρ ἐνὶ τόπῳ πλείω σῶματα εἶναι, οὐκ ἀπέγνωσαι, τὸ δὲ αὐτὸ ἐν πλείοσι εἶναι τόποις, ἀδύνατον· ἀδύνατον ἔρα σωματικῶς ὄλαχ ἐν πλείοσι ὑπακειμένοις εἶναι. Σκεπτόμεν δὲ (3) μοι καὶ τὴν τῶν ὀνομασίαν ἐκρίβειν· οὐ γὰρ ἠρέσθη

(1) B. Deest τὴν..

(3) B. δὲ μοι.

(2) Ut vulgò scriptum.

τὸ (1) εἰπεῖν ὅτι πανταχοῦ τὸ ἐν, ἀλλ' ὅτι καὶ ταυτὸν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐν πολλοῖς, ἀλλ' ὅτι καὶ χωρὶς, ἀλλ' ὅτι καὶ ὄλον καὶ ὅτι ἅμα ἐν ἕσσει· δυνατὸν γὰρ κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο ἐν πολλοῖς εἶναι, ἀλλ' οὐ κατὰ ταυτὸν καὶ πάλιν ἐν συνημμένοις ἀλλήλοις, ταυτὸν, οἷον ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἀέρος, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀέρι, τὸ αὔλον καὶ θείον φῶς· καὶ πάλιν οὐχ ὄλον, ἀλλὰ μέρος (2) μὲν ἐν ἐτέρῳ, μέρος (3) δὲ ἐν τῷ λοιπῷ, κεχωρισμένων ἀμφοτέρων καὶ πάλιν σὺν ἅμα· κατ' ἄλλον γὰρ καὶ ἄλλον χρόνον ἐν διαφόροις τὸ αὐτὸ γίνεσθαι δυνατὸν· καὶ ὅτι ἐν ἕσσει γὰρ μὴ οὕτως ἐν τῷ ὄν, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ δυνατὸν εἶναι εἶναι πανταχοῦ καὶ ἐν πᾶσιν ὁμοίως. Εἰ δὲ θείους (4) καὶ ἀποβήρητέτερον ἰδεῖν τὸ ἀκριβές, διέλε τὰ ῥήματα τοῦ Πλάτωνος, καὶ λέγει (5) τὸν τρόπον τοῦτον. Ἐπειδὴ τὰ εἶδη πρώτως ἐν τῷ πέραςτι τῶν νοητῶν ὑφέσθηκεν, ὡς ἐν Τιμαίῳ μεμαθήκαμεν, ἕκαστον δήπου τῶν πρώτων εἰδῶν καὶ ἐν ἐσί καὶ ὄν καὶ ὄλον· τοιούτων δὲ ὄν, ἐν πολλοῖς μὲν εἶναι ταυτὸν χωρὶς οὐ δυνατὸν, καὶ ἅμα, ἀλλὰ ἐξηρημένως, ὡς πανταχοῦ τε εἶναι καὶ οὐδαμοῦ· καὶ πάλαι παρὸν ἀχρόνως, ἄμικτον εἶναι πρὸς αὐτόν. Ἐὸ τούτων, ἐν ἕσσει, προσκείμενον ἐπ' ἀλλοτρίας ἕδρας τὸ εἶδος ποιοῦν, ἀτοπον ἀποφαίνει πάντη τὸν λόγον διὸ καὶ ἐπήγαγε, καὶ οὕτως αὐτὸ αὐτοῦ χωρὶς ἂν εἴη· τοῦτο γὰρ οὐχ ὑπάρχει ταῖς πρώταις ὑποθέσεσιν· ὅτι ἕκαστον τῶν θείων ἐν αὐτῷ ὄν καὶ τοῖς ἄλλοις

(1) A. C. D. τῷ εἰπεῖν.

(4) C. D. θείους.

(2) D. μέρη. B. C. μέρει.

(5) B. λέγεται.

(3) B. μέρους. C. D. μέρει.

πάρεσι· και τούτο αἴτιον τοῦ μὴ εἶναι ἐν πολλοῖς τὸ μὴ ἐν
 ἑαυτοῖς εἶναι· τὸ γὰρ ἄλλου γεγονὸς οὐχὶ και ἄλλου δυνα-
 τὸν εἶναι. Τοιαῦτα μὲν ὁ Παρμενίδης· ἀ δὲ ὁ Σωκράτης
 ἐπιφέρει, λύειν πειράται ταύτας τὰς ἐνστάσεις· εἰ δ' ὀρθῶς
 ἢ μὴ, δηλώσει προῶν ὁ λόγος. Οὐ γὰρ πρὸς τὸν τρόπον
 γήσεται τῆς μεταλήψεως (1), ἀλλὰ φυλάξει τὴν αὐτὴν ὑπό-
 θεσιν, και τοι τοῦ Παρμενίδου διὰ πολλῶν αὐτὸν ἀνακινή-
 σαντος· και γὰρ πρότερον διὰ τοῦ ἢ ἄλλη τις μεταληψις
 χωρὶς τούτων γένοιτο, και ὕστερον διὰ τοῦ ἐπαγαγεῖν τὸ
 πῶς· οὐ γὰρ μάτην τὰ τοιαῦτα και διαλεκτικῆς (2) ἕνεκα
 πρόσκειται συνηθείας, ἀλλὰ κινεῖ τὴν τοῦ μαιευομένου
 διάνοιαν πρὸς τὴν ἐπὶ τὰ τελειότερα μετάβασιν.

« Οὐκ ἂν εἶγε, φάσαι (3), οἶον εἰ ἡμέρα εἴη μία και ἢ
 » αὐτὴ οὔσα, πολλαχοῦ ἅμα ἐς, και οὐδὲν τι μάλλον αὐτὴ
 » ἑαυτῆς χωρὶς ἐς· εἰ (4) οὕτω και ἕκασον τῶν εἰδῶν (5)
 » ἐν πᾶσι ἅμα ταυτὸν εἴη. »

Οἴεται τι διὰ τούτων ὁ Σωκράτης ἐξευρημέναι πᾶσιν ἅμα
 χωρὶς οὔσιν ὑπάρχειν δυνάμενον· τὴν γὰρ ἡμέραν πᾶσι
 τοῖς ὑπὸ τὸν αὐτὸν οὔσι μεσημβρινὸν ὑπάρχειν τὴν αὐτὴν
 ἅμα πολλοῖς και χωρὶς οὔσιν. Οὐκοῦν εἰ τῷ μὲν ἡλίῳ πάλιν
 ἀνάλογον εἶναι τὸ ἀγαθὸν, ἡμέρα δὲ τὰ εἶδη τῶν τε φωτῶν
 και γὰρ ταῦτα καταλάμπει τὸ τῆς ὕλης σκοτεινὸν (6), και
 ἐς, φῶς ἕκασον, ὡς ἐκείνη, σκότος· και τῷ τῆς οἰκειίας
 ἀρχῆς ἐξημμένῳ, και ταῦτα ἐξήρηται τοῦ ἐνός, πάνυ με-

(1) B. μεταλήψεως.

(2) C. διαλεκτικοῦ.

(3) Sic Coddss. A. C. D. ut
 Cod. Tubing.—B. εἶναι φάσαι.

(4) Ut Ald. Bas. 1. 2.

Vid. 102. 103.

(5) Editt. ἔν ἔν π. Vid. 103.

(6) B. C. D. σκοτώδες.

τρίαυ δὲ φαίης (1) τὴν εἰκόνα. Διότι δὲ οὐκ ἐπέστησεν (2)
 ὡς οὐκέτι διασώζει τὸ ὅλον πολλοῖς ταυτὸν καὶ ἐν ὄν (3)
 παρεῖναι, ταύτη δὲ ὁ Παρμενίδης αὐτὸν διαρθρώσεται. Κἄν τε
 γὰρ ἡμέραν λέγῃς τὸ τοῦ χρόνου μόριον, οὐ πᾶσι ὅλη
 πάρεστιν· ἄλλο γὰρ ἄλλω τὸ κατὰ κορυφὴν ἐστὶ σημεῖον
 ἀκριβῶς, τούτου δὲ διαφέροντος καὶ τὰ κέντρα πάντα
 διαφέρει· πρὸς γὰρ τοῦτο κἀκεῖνα πάντα ἀφώρισται· ἐν τε
 τὸν πεφωτισμένον ἄερα, πολλῶν πλέον οὗτος οὐ πᾶσι
 ὅλος (4) ἐστίν, ἀλλὰ τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἄλλοις πλησιάζει
 καὶ ἄλλοις. Ἄλλ' ὁ μὲν Σωκράτης οὕτως ἐνέστη (5) πρὸς
 τὸν Παρμενίδειον λόγον· καὶ ὅτι μὲν ἐκ τοῦ Ζήνωνος λόγου
 τὸ παραδείγμα εἴληφε, δῆλον· ἐκεῖνος γὰρ δηλώσας βουλό-
 μενος ὅπως τὰ πολλὰ μετέχει τινὸς ἑνός, καὶ οὐκ ἐστὶν
 ἄρημα ἑνός κἄν διεστήκει (6) πορρωτάτω ἀπ' ἀλλήλων,
 εἶπεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ (7) λόγῳ μίαν εὐσανί τῆς λευκό-
 τητα παρεῖναι καὶ ἡμῖν καὶ ταῖς ἀντίποσιν οὕτως, ὡς
 τὴν εὐφρόνην καὶ τὴν ἡμέραν. Ὅν· διὰ τοῦτο μέντοι Σω-
 κράτης πεποιήσεται τῷ παραδείγματι χρώμενος, ἵνα μὴ ὁ
 Ζήνων ἐλέγχῃται ὑπὸ τοῦ καθηγεμένους ὡς τὸ παραδείγμα
 μὴ προσήκον λαβὼν τῶν τῶν εἰδῶν ὑποθέσει, ἀλλὰ ὁ Σωκρά-
 τῆς ἀπὸ Ζήνωνος, ὡς τινας ὠήθησαν. Τί γὰρ ἐκώλυεν, εἰ
 μὴ ἤρεσκετο τῷ παραδείγματι, τὸν Παρμενίδην καὶ πρό-
 τερον ἐνδείξασθαι τῷ Ζήνωνι, καὶ ἐπαναρθρώσασθαι τὸ

(1) C. D. φαίης.

(2) B. ἐποίησεν.

(3) A. ταυτὸν καὶ τὸ ὄν.

(4) C. ὅλος.

(5) B. C. ἀνίστη.

(6) C. διεστήκει.

(7) C. ἑαυτῷ.

παρόραμα πρὸ τῆς ἀναγνώσεως· ἀλλ', οἶμαι, Ζήνων ἐπὶ τοῦ ἐνύλου εἶδους τὸ παραδείγμα θείας, ὅπερ ἐστὶ κατ' ἀλήθειαν ἐν καὶ οὐκ ἐν μεριστικῶς μετεχόμενον, ἅτε κατατεταγμένον καὶ οὐχὶ ἐφ' ἑαυτοῦ ὄν, τῷ τῆς ἡμέρας καὶ εὐφρόνης παραδείγματι τοῦ τοιούτου εἶδους ὀρθῶς ἐχρήτο καὶ ἀνελέγκτως· ὁ δὲ Σωκράτης ἐπ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τοῦ ἀμερίστου ὄντος καὶ ἐνὸς ἅμα παρόντος τοῖς πολλοῖς, οὐκ ὀρθῶς διέπερ ὁ Παρμενίδης τοῦτον ἐπανορθοῦται μηκέτι φυλάττοντα τὸ ἐν καὶ ταυτὸν τοῦ εἶδους, διὰ τοῦ τῆς ἡμέρας τούτου παραδείγματος, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀμερίστου τὸ μεριστὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνὸς εἰσάγοντα τὸ ἐν ἅμα καὶ οὐχ ἐν· ὅλον ἦν (1) ἢ λευκότης ἢ παρ' ἡμῖν οὐσα καὶ τοῖς ἀντίποσι. Καὶ γὰρ εἴρηται καὶ πρότερον ἡμῖν, ὅτι σκοπὸς ἦν τῷ λόγῳ τοῦ Ζήνωνος, οὐκ ἐπὶ τὸ τῶν χωριστῶν ἐν εἶδος ἀνάγειν διὰ τῆς πρὸς τὸ ἀληθὸς μάχης, ἀλλ' ἐπὶ τὸ συνέν τεῖς πολλοῖς καὶ ἀχώριστον ὄν (2) ἀπ' αὐτῶν. Σωκράτης δὲ ὑπετίθετο τὸ εἶδος ἕτερον τοῦ ἐν ἡμῖν ὄντος, ὅπερ οὐκ ἔστι οὕτως ὑφαισθηκός, ὡς τὸ λευκὸν παρά τῃ φημὶ καὶ τοῖς ἀντίποσι· ὃ δὲ πρὸς τὴν ἡμέραν ὁ Ζήνων ἀπερίκαζε καὶ τὴν εὐφρόνην. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν τοιούτων πάλιν· δὲ τὴν λέξιν θεωρητικῶν ἔχουσαι π. δυσδιάθετον. Καὶ πρότερον δὲ ὑπερβατοῦ τὸ ὅλον συναπτεόν· φησὶ γὰρ ὁ Σωκράτης μὴ ἀν συμβῆναι τοῦτο τὸ ἄτοκον ὃ φησὶν ὁ παρμενίδης, εἶγε οἶον ἡμέρα εἶη, οὕτω καὶ ἕκαστον τῶν εἰδῶν ἐν πάσιν ἅμα ταυτὸν εἶη· δεύτερον δὲ τὸ, (3) εἰ

(1) D. ἦν καὶ ἢ.

(3) C. Deest δι τὸ.

(2) C. Deest ὄν.

οὕτω διὰ τὴν ἐπιβαλῆσαν οὐκίαν ἔχειν τὸ, εἰ τοῦτο ποιήσῃ-
 μενον (1)· ἐν γὰρ ταῖς διὰ πλείονος ἀποδόσεσιν (2) αἱ ἐπι-
 κλήσεις χρήσιμοι· τρίτον δὲ τὸ, μίᾳ καὶ ἡ αὐτὴ οὐσα
 πολλαχῶς ἅμα ἐστὶ, μεταξὺ ῥηθῆναι κατὰ ἀπόστασιν
 ἀκουστέον. Τὸν τρόπον ἐφεριμονεύτεον κατ' ἐν ἡ μίᾳ μὲν
 πολλοῖς ἅμα παρέσθαι· καὶ εἰς οὕτως ἀκούει τῆς λέξεως,
 ὅψεται (3) τὸ ἐν αὐτῇ κάλλος οἷον γέγονεν ἔκ τε τῆς διὰ
 μέσου ῥήσεως κατ' ἀπόστασιν καὶ τῆς τοῦ ἀκολουθοῦτος πάλιν
 ἀποδόσεως κατ' ἐπιβαλῆσιν.

« Ἠδέως γε (4) φάναι, ὦ Σώκратες, ἐν ταυτὸν
 » ἅμα πολλαχῶς ποιεῖς· οἷον εἰ ἰστίῳ καταπετάσας πολ-
 » λους ἀνθρώπους φαιῖς ἐν (5) ἐπὶ πολλοῖς εἶναι ὄλον· ἢ
 » οὐ τοιοῦτον ἡγῆ λέγειν;—ἴσως, φάναι.—Ἡ οὖν ὄλον ἐφ'
 » ἐκάστω τὸ ἰστίον εἶη (6) ἂν, ἢ μέρος αὐτοῦ ἄλλο ἐπ'
 » ἄλλω; — Μέρους. »

Κατεῖδεν ὁ Παρμενίδης καὶ τὸ αὐτοφθές τῶν ἐννοιῶν
 τοῦ Σωκράτους, καὶ τὸ ἀτελές ἐπὶ καὶ ἀδιάρθρωτον· καὶ
 τὸ μὲν ἀποδέχεται καὶ αὖξει, τὸ δὲ ἐπιδιορθοῦται καὶ
 τελειοῖ. Διότι μὲν γὰρ τὴν τοῦ ἐνός εἶδους ἐπὶ πάντα
 πρόοδον καὶ μίαν πάντων (7) παραμυσίαν ἐφαντάζετο,
 διὰ τοῦτο φησὶν ἠδέως αὐτὸν ἐν ἐν πολλοῖς ὄλον ποιεῖν τὸ
 ἢ δέως ἐν ἴσῳ λόγων καὶ κατὰ φύσιν· οὐ γὰρ τὸ εὐήθως,

(1) G. D. προσκείμενον. (5) Ἡ. Bekker. — Editio.

(2) C. δόσεσιν. φαιῖς ἐπὶ π. C. D. ἐν πολλοῖς.

(3) D. ὄψεται τὸ ἐν αὐτῇ (6) C. D. εἰς μίαν, ἢ.

κάλλος γέγονεν. (7) C. D. πανταχοῦ.

(4) C. Ἠδέως γε.

οὐδὲ τὸ γελοιῶς· ψυχῆς γὰρ ἐστὶ τοῦτο τὴν ἐξηρημένην ὁμοῦ καὶ πανταχοῦ παροῦσαν αἰτίαν φανταζομένης, καὶ εἰς λόγον ἤδη καὶ νοῦν ἐπισκρεφομένης. Καθ' ὅποιαν γὰρ ἂν ἐνεργῇ τις δύναμις, τοιαύτην ὑπολαμβάνει καὶ τὴν φύσιν τῶν ὄντων· εἰ μὲν κατ' αἴσθησιν, μεριστὴν καὶ ἐνύλον δὴ ὁμοίως (1)· εἰ δὲ κατὰ λόγον μόνον, ἀμεριστον ἅμα καὶ μεριστὴν· εἰ δὲ κατὰ νοῦν, ἀμεριστον μόνως. Διότι μὲν οὖν ταῖς αὐτοφυεῖς ἐννοίας προὔβαλλε τῆς ψυχῆς ὁ Σωκράτης, τὴν μίαν καὶ παντελῆ πανταχοῦ παρουσίαν ὑπενείε τῶν νοερῶν εἰδῶν· διότι δὲ οὐ δῆρ' ἔρου τὴν ἐννοίαν, ἀλλὰ διαστηματικῶν ὑπελάμβανε τὴν παρουσίαν, τὸ ἰστίον δὲ Παρμενίδης αὐτῷ παραφέρει (2), καὶ δεῦνυσιν οὐκέτι ὅλον ἐν πολλοῖς ὄν (3), ἀλλὰ μέρεσιν ἑαυτοῦ τοῖς πολλοῖς ὁμοιοῦν· καὶ οὐκ εἶπεν ὅτι τοιοῦτόν τι ἡγῆ νοεῖν· οἶδε γὰρ τὴν ὁδίαν τὴν ἐν αὐτῷ καὶ τὴν αὐτοφυῆ περι τούτων ἐννοίαν· ἀλλὰ τι τοιοῦτον ἡγῆ λέγειν, οἷον ὑπὸ τῆς φαντασίας ἀπατώμενος, καὶ ἄλλα μὲν νοῶν, ἄλλο δὲ τι λέγων, ἄτε τὴν νόησιν τὴν ἐνδον μῆπω διαρῥῶσαι δυνάμενος. Ὁ δὲ οὕτως ἀμφοτέροις κατεχόμενος, ταῖς τε αὐτοφυεῶν ἐννοίας καὶ ταῖς φανταστικαῖς κινήσεσιν, ἀφῆκεν ἀποροῦντος φωνήν. Τὸ γὰρ ἴσως φάναι τοιοῦτον τί ἐστίν· οὔτε γὰρ ἀπλῶς οὕτως ἡγεῖται λέγειν, ἀνακινούμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ διαστρόφου περὶ τοῦ πράγματος ἐννοίας, οὔτε ἔχει τὴν διαστηματικὴν ἀποθέσθαι φαντασίαν· ὅθεν ἐνδοιάσας, πεποήηται τὴν ἀποκρίσιν· συνελαύνεται δ' οὖν λέγειν, ὅτι μέρων ἐστίν ἢ μετου-

(1) A. B. C. D. ὁμοίως. A. in (2) D. περιφέρει.
 margine : γρ. ὁμοίως. (3) C. ἐν πολλοῖς ἐν, ἄλλ.

σία και οὐχ ὄλων, τοῦ Παρμενίδου τὴν μετάβασιν ἀψόφου κελύθῳ διὰ τοῦ κατὰ τὸ ἰστίον παραδείγματος μηχανησαμένου πρὸς ἑξῆς μέρος τῆς διαιρέσεως· ὅθεν και ἐπάγει ταυτί (1).

« Μεριστὰ ἄρα, φάναι, ὦ Σώκρατες, ἔστιν αὐτὰ τὰ εἶδη, και τὰ μετέχοντα (2) αὐτῶν μέρους ἂν μετέχοι· » και οὐκέτι (3) ἐν ἐκάστῳ ὄλον, ἀλλὰ μέρος ἐκάστου ἂν εἴη.—Φαίνεται οὕτω γε. Ἡ οὖν ἐξελήσεις (4), ὦ Σώκρατες φάναι τὸ ἐν εἶδος ἡμῖν τῇ ἀληθείᾳ μερίζεσθαι; » και ἔτι ἐν ἔσται;—Οὐδαμῶς, εἰπεῖν. »

Τὸ δεύτερον τμήμα τῆς διαιρέσεως τοῦτο ἐστὶ δεκανῶον ὡς οὐδὲ μερῶν τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν μετέχειν δυνατὸν, τὸ ἀμέριστον τῶν εἰδῶν εἰς μέσον παράγον, και διὰ τούτου τὴν προκειμένην παρακροῦον ὑπόθεσιν. Εἰ γὰρ ἀμέριστα τὰ εἶδη και μονάδες, πῶς ἔτι μέρεσιν ἑαυτῶν, ὑπ' ἄλλων και ἄλλων μετέχεται πραγμάτων, οἷον ὁ (5) ἄνθρωπος, εἰ ἐν ἔσται, πῶς μερίζεται εἰς πολλὰ; πῶς δὲ και ἕκαστος ἡμῶν ἄνθρωπος λέγεται, ἀλλ' οὐ μόριον ἀνθρώπου, εἴπερ ἕκαστος ἡμῶν μόριον ἔχει και οὐχ ὄλον; Εἰ δὲ και ἡμεῖς ἀλλήλων κεχωρισμένα, και ἐκείνου τὸ μὲν ἐν (6) ἐμοί, τὸ δὲ ἐν σοί, τὸ δὲ ἐν ἄλλῳ ἔσται, διαστηματικῶς παλιν τῆς μεταλήψεως νοουμένης, πῶς ἐν μένει τὸ εἶδος, ὃ γε συνδυήρηται ἡμῖν μεμερισμένοις ἀπ' ἀλλήλων. Οὕτω και τὸ πῦρ οὐχ ἐν, οὐ μέρος μὲν ὡδί, μέρος δὲ ἐν ἄλλῳ και

(1) B. Ταύτη.

(2) D. τὸ μετέχον.

(3) C. οὐκέτι ἂν ἐν.

(4) Ut vulgò scriptum.

(5) B. Decet ὁ.

(6) D. ἐμμένει.

τὸ ὕδωρ ὁμοίως, καὶ ὁ ἀήρ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν τῇ ἑαυτοῦ φύσει μεριστόν· τὸ δὲ εἶδος ἀμερίστον. Καὶ τοῦτο μὲν πλῆθος ἐστίν, ἐπίθετον ἔχον τὸ ἐν· ἐκεῖνο δὲ, ἐν τι, περιέχον τὸ πλῆθος ἐνοειδῶς. Ἐπὶ γὰρ τῶν θεῶν, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀρχεται ἢ πρόοδος καὶ ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως· ἐάν γὰρ τὸ πλῆθος προὔποσθῃ τοῦ ἐνὸς, ἐπεισοδιῶδες ἔσται τὸ ἐν. Τῷ (1) τε οὖν εἰπεῖν μερίς ἄρα αὐτὰ τὰ εἶδη, καὶ τῷ ἐπενεγκεῖν ἢ ἐθελήσει (2) τὸ ἐν εἶδος τῇ ἀληθείᾳ μερίζεσθαι, πάνυ ἐντροπτικῶς εἰς ἔννοιαν ἡμᾶς καθίσησι τῆς ἀτόπου ταύτης ὑποθέσεως. Καὶ γὰρ εἰ τὸν τῆδε ἄνθρωπον καὶ τῶν εἰδῶν ἕναστος τῶν ὑλικῶν μεριστόν εἶναι φαμέν, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ εἶδη τὰ αὐτὰ μεριστὰ φαίνοι, ἀτοπον· καὶ εἰ αὐτὸ τὸ εἶδος μερίζεσθαι φαμέν μεριστῶς (3) ὑπὸ τῶν τῆδε μετεχόμενον, ἀλλ' οὐ τῇ ἀληθείᾳ μερίζεσθαι. Καὶ λάβοις ἂν ἀπὸ τούτων πῶς καὶ οἱ μῦθοι λέγουσι μερισμούς τινας καὶ σπαραγμούς θεῶν, ὅταν μεριστῶς αὐτῶν μετέχη τὰ δευτέρα κατανειμάμενα τὰς ἐν αὐτοῖς προὑπαρχούσας ἀμερίστους αἰτίας τῶν μεριστῶν· ὁ γὰρ μερισμὸς οὐκ ἐκεῖνων ἐστὶ κατ' ἀλήθειαν, ἀλλὰ τούτων περὶ ἐκείνους.

« Ὅρα γὰρ, φαίνοι, εἰ αὐτὸ τὸ μέγεθος μεριστῶς κατ' ἐκεί-
 » στον τῶν πολλῶν μεγάλων μεγέθους μέρει σμικρο-
 » τέρω (4) αὐτοῦ τοῦ μεγέθους μέγα ἔσται, ἄρα (5) οὐκ
 » ἄλογον φαίνεται (6); — Πάνυ γε, ἔφη. »

(1) B. τῷ γε.

(2) B. ἢ καὶ θελήσει.

(3) B. μεριστῶν.

(4) C. D. σμικρότερα.

(5) C. D. Ἄρ' οὐ κατὰ λόγον φαίνεται.

(6) B. φαίνεται. Sic Hein-dorf.

Τὸ μεριστὸν ὑποτίθεσθαι τὴν εἰδητικὴν οὐσίαν ἄτοπον ἐπιδειξάμενος, ἐπὶ μεγέθους καὶ ἰσότητος καὶ σμικρότητος ποιεῖται τὸν λόγον διότι τούτων ἕκαστον περὶ τὸ πηλίκον ὁράται. Τὸ δὲ γε πηλίκον, οὐκ ἔχει τὸ μέρος οὐδαμῶς τῷ ὅλῳ ταυτὸν, ὡςπερ τῆς ποιότητος τὸ μέρος δοκεῖ τὴν αὐτὴν ἀποσώζειν (1) τῷ ὅλῳ δύναμεν εἶναι δὴ καὶ τὸ τοῦ πυρὸς μέρος κατὰ μὲν τὸ ποσὸν ἡλάττωται (2), σώζει δὲ κατὰ τὸ ποιὸν τὸν (3) τοῦ πυρὸς λόγον. Ἐπὶ μεγέθους (4) οὖν καὶ ἰσότητος εἰκότως καὶ σμικρότητος ἐλέγχει τοὺς μεριστά τὰ εἶδη λέγοντας, ἵνα ἐκ τοῦ μάλλον αὐτῷ προῆι ὁ λόγος. Εἰ γὰρ καὶ τὰ μάλιστα δόξαντα μεριστά εἶναι διὰ τὸ συνεισάγειν τὴν ἔννοιαν τοῦ πηλίκου, ταῦτα μὴ δύνατο ἐν ἐκείνοις εἶναι μεριστά, πολλῶν δὴ που τὰ ἄλλα εἶη ἂν ἀμεριστά παντάπασιν, οἷς μὴ ὑπάρχει συνεισάγειν ἑαυταῖς τὴν τῆς πηλικότητος ἔννοιαν ὅσπερ τὸ αὐτοδίκαιον, τὸ αὐτακαλὸν, τὸ αὐτοόμοιον καὶ ἀνόμοιον· ἃ δὴ τῷ αὐτομεγεθεῖ συντάξας; ἡρώτα πῶς ὑπὸ τῶν τῆθε μετέχεται. Περὶ τούτων δ' εἰν εἰκότως ποιεῖται τὴν ἀπόδειξιν τῶν δοκούντων εἶναι πηλίκων, ἀλλ' οὐκ ἄλλων ταῶν· καὶ πρῶτον ἐπὶ τοῦ μεγέθους· ἔστω γὰρ σωματικῶς μεριστὸν τὸ μέγεθος· οὐκαὶ τὸ μέρος ἔλασσον τοῦ ὅλου· εἰ τοῦτο, καὶ τὸ ὅλον μείζον τοῦ μέρους. Ἰστέ εἰ τὸ ἐνταῦθα μέγα μέρος τοῦ ἐκεῖ μεγάλου μεταλαβὸν μέγα γέγονε, σμικροτέρου μεταλαβὸν, αὐτὸ τοῦτο λέγεται μέγα· τὸ γὰρ μέρος τοῦ

(1) B. C. ὑποσώζειν.

(2) B. ἡλάττεται.

(3) B. C. Deest τὸν.

(4) C. D. μεγέθους δ' οὖν.

αὐτομεγέθους, ἔλασσόν τε καὶ σμικρότερον ἐστίν· ἀλλὰ
 κείται τὰ μὲν τοῦ μεγάλου μεταλαγχάνοντα, εἶναι μεγάλα·
 τὰ δὲ τοῦ σμικροῦ, σμικρά· τοῖς γὰρ μετέχουσιν ἔφαμεν
 ἀπ' ἐκείνων ἦκειν τὰς ἐπωνυμίας. Καὶ ὁ μὲν λόγος, τοιοῦτος·
 ἡμεῖς δὲ χωρὶς τῆς σωματικῆς διαιρέσεως αὐτὸ καθ' αὐτὸ
 νοοῦντες τὸ αὐτομέγεθος, ἄρ' οὐκ ἂν φαμέν πληθὸς ἔχειν
 αὐτὸ καὶ μὴ ἓν εἶναι μόνον; εἰ δὲ πληθὸς ἔχει, ἄρα
 τῶν αὐτοῦ μερῶν ἕκαστον αὐτομέγεθος ἐροῦμεν, ἢ τοῦ μὲν
 ὄλου ἔλαττον, οὐδαμῶς δὲ σμικρόν; εἰ μὲν γὰρ καὶ τὸ
 μέρος (1) αὐτομέγεθος, οὐδὲν τοῦ ὄλου ἠλαττωμένον, ἐπ'
 ἄπειρον ἢ πρόδος· ἔξει γὰρ καὶ τοῦτο τὰ αὐτά, καὶ τὰ
 τούτων μέρη τὰ αὐτά, καὶ (2) πάλιν τὰ τούτων μέρη τὰ
 αὐτά, αἰεὶ τῶν μερῶν τῶν αὐτῶν ὄντων τοῖς ὄλοις· εἰ δὲ
 τὸ μέγεθος ἔξει μέρη μεγέθη, τὸ ἓν ἐπίθετον ἔσται, καὶ
 τὸ ὄλον ἐκ μὴ πρόσηκόντων αὐτῷ μερῶν. Ἀναγκαῖον ἔρα
 τὰ οἷον μέρη τοῦ αὐτομεγέθους, μεγέθη μὲν εἶναι καὶ ἑμ-
 χροα τῷ ὄλῳ· μὴ ὅπερ δὲ τὸ (3) ὄλον· καὶ γὰρ τὸ τοῦ
 πυρὸς μέρος πῦρ· ἀλλὰ μείζων ἢ τοῦ ὄλου δύναμις· καὶ
 οὔτε ἐκ ψυχρῶν (4) μορίων τὸ ὄλον, οὔτε ἕκαστον μόριον
 ἰσοσθενὲς τῷ ὄλῳ. Φέρε γὰρ εἰ τὸ αὐτομέγεθος ἔχει δύ-
 ἄμεις, τὴν μὲν ὑπεροχὴν ἐντιθεῖσθαι (5) ἀσωμάτοις πρὸς
 ἀσώματα· καὶ γὰρ ἐν τούτοις ἔστι τί μέγεθος· τὴν δὲ

(1) B. μέρος αὐτῶν μέγεθος.

(4) C. ψυχικῶν.

(2) C. D. Deest καὶ πάλιν

(5) D. ἐντιθεῖσθαι. B. ἐντι-

τὰ τούτων μέρη τὰ αὐτά.

θεῖσθαι. C. ἐντίθησθαι. A. ἐντι-

(3) B. C. τὸ ὄλον. D. τὸ

θεῖς.

ὄλον τῷ ὄλῳ. A. τῷ ὄλῳ.

πρὸς σώματα σώμασι. Καὶ μέτρον ἄλλο τῆς ἐν τούτοις ὑπεροχῆς· οὐκ ἀνάγκη τοῦ ἐνὸς εἶδους τοῦ ἀμφω δυναμένου, καθ' ἓνα λόγον, ἑκατέρω (1) εἶναι τούτων ἐλάσσονα τῶν δυνάμεων· ἀλλὰ ἢ ἐλάττωσις οὐ σμικρὸν ποιῆ (2) τὴν δύναμιν· ἀλλὰ καὶ ταύτην αὐτομέγεθος ἐν ἄλλοις καὶ ἐλάττωσι ταυτὸν δυναμένην ἐπιδείκνυσι· καὶ οὕτως καὶ ἢ πολυδύναμον τὸ εἶδος, οὐκ ἐξίσταται τῆς οἰκείας ιδιότητος ἐν τῷ πλήθει τῶν ἐν αὐτῷ δυνάμεων. Ταῦτα μὲν εἴτις νοερῶς ἐπιβάλοι τοῖς μέρεσιν ἐκεῖ καὶ τοῖς ὄλοις, εἰ δὲ σωματικῆν ὑπολαμβάνοι τὴν τοῦ μέρους ἀποδιάληψιν, περιπεσεῖται τοῖς ἀτόποις οἷς ὁ Παρμενίδης ἐπήνεγκε.

« Τί δὲ; τοῦ ἴσου μέρος (3) ἑαστον σμικρὸν ἀπολαβόν
» τι ἔξει, ὧ ἐλάττων ὄντι αὐτοῦ τοῦ ἴσου, τὸ ἔχον ἴσον τῷ
» ἔσται; Ἀδύνατον. »

Τὸ μὲν μέγεθος ἦν ἔχει δύναμιν ἐν ταῖς ἀσωμάτοις καὶ ταῖς σωματικαῖς ὑποστάσεσιν ὑπέμνησται διὰ τῶν προειρημένων, καὶ ὅτι τῆς ὑπεροχῆς πᾶσι καὶ τῆς ἐξηρημένης τελειότητος εἴτε νοεράς εἴτε ζωτικῆς εἴτε διαστηματικῆς, τοῦτο ἐστὶ χορηγόν. Τὸ δὲ ἴσον, νῦν γὰρ πρῶτον κατωνόμασται, λεγέσθω τὸ τῆς ἀρμονίας καὶ τῆς ἀναλογίας ἀπασιν αἴτιον ἀπὸ τῆς ἰσότητος γὰρ αἱ μεσότητες πᾶσαι πεφήνασιν, αἱ τε ψυχικαὶ καὶ αἱ φυσικαὶ, καὶ τέλος ἐστὶν αὐτῆς

(1) B. ἑτέραν.

(2) B. ποιεῖται.

(3) B. D. μέρους. Sic vulgò scriptum. At rectè post

Schleiermacherum Heindorf. et Bekk. μέρος. — Ità de ἀπολαβόν τι pro ἀπολαβόντι.

φιλία και ένωση. Ἐπειδὴ τοίνυν ὁ δημιουργὰς πάσαις χητὰι ταῖς μεσότησι διακοσμῶν τὸ πᾶν καὶ τοῖς δεσμοῖς τοῖς ἀπὸ τούτων, τοῖς ἀριθμητικοῖς, τοῖς γεωμετρικοῖς, τοῖς ἁρμογικοῖς, εἰ φαίης (1) τὴν μίαν τούτων νοεράν αἰτίαν τὴν γεννητικὴν αὐτῶν καὶ κοσμητικὴν (2) ταύτην εἶναι τὴν ἰσότητα τὴν δημιουργικὴν, οὐκ ἂν ἀμάρτοι, οἶμαι, τῆς περὶ ταύτην ἀληθείας. Ὡς γὰρ ἡ ἐκεῖ μονὰς ὑπέστησε πάντα φυσικὸν ἀριθμὸν, οὕτως ἡ ἐκεῖ ἰσότης ἀπεγέννησε τὰς ἐνταῦθα πάσας μεσότητες· ὅπου γε καὶ ἡ ἐν ἡμῖν ἰσότης ἐστὶν ἡ γεννώσα τὰς μεσότητας. Εἰ δὲ ἐν ταῖς εἰκόσιω οὕτω, πολλῶ πλέον ἐν τοῖς νοεροῖς εἶδασιν ἡ ἰσότης γόνιμος ἐστὶ τῆς περὶ τὸν κόσμον προϊούσης ἀπάσης τῶν μεσοτήτων ποικιλίας· ἐστὶ μὲν οὖν ἡ ἰσότης καὶ τούτων αἰτία τοῖς ἐγκοσμίοις ἅπασιν· ἐστὶ δὲ αὐτὴ καὶ τῆς συστοίχου καὶ ὁμοταγοῦς τοῖς οὖσι τάξεως χορηγός· ὥσπερ δὴ τὸ μείζον τῆς ἐξηρημένης τελειότητος, τὸ δὲ σμικρότερον τῆς ὑφέσεως τῆς οὐσιώδους αἰτίον. Καὶ ἔοικεν ἐκ τῆς τριάδος τῶν εἰδῶν τούτων κκοσμηθῆσαι πάντα τὰ ὄντα, τοῖς μὲν ὑπερτέροις (3) αὐτὴν τὴν ὑπεροχὴν, τοῖς δὲ δευτέροις τὴν ὑφεσιν, τοῖς δὲ συστοίχοις τὴν ὁμοταγὴν κοινωσίαν παρεχομένης (4). Καὶ δῆλον ὅτι καὶ αἱ σειραὶ τῶν ὄλων (5) αἰετ ἀδιέλντοι (6) κατὰ ταύτην ἀπεγεννήθησαν· πᾶσα γὰρ σειρά τῶν τριῶν δεῖται τούτων, ὑπεροχῆς, ὑφέσεως, συστοιχίας (7)· ὥστε εἰ τινὲς εἰσιν ἀκωθεν ἄχρι τῶν ἐσχά-

(1) C. φαίνεις.

ρεχονένοις.

(2) C. κοσμητικὴν.

(5) B. ὄντων.

(3) D. προτέροις.

(6) A. ἀδιάλειπτοι.

(4) D. παρεχομένη. A. B. πα-

(7) B. καὶ συστοιχίας.

των ἐκάστου τῶν εἰδῶν πρόδοι μετὰ τῆς κοινωνίας τῆν τῶν δευτέρων πρὸς τὰ πρῶτα σώζουσαι διάκρισιν, διὰ τούτων ἂν τῶν τριῶν ἐπιτελοῖντο, καὶ ταῦτα ἂν πᾶσι παρέχοι τοῖς εἶδεσι τὴν εἰς τὸ ἕναστος ἐκάστου πρόδον ἀπὸ τῆς οἰκείας ἀκρότητος. Πάντως γὰρ καὶ τὸ αὐτοκαλὸν καὶ τὸ αὐτοδίκαιον καὶ ἕναστος εἶδος ἡγεῖται σειρᾶς ἰδίας· καὶ ἔστιν ἐν πᾶσι τοῖς οὔσι νοεροῖς ψυχαῖς, ἔτι δὲ καὶ σωματικοῖς· καὶ ἐν ψυχαῖς ἄλλως ἐν ἄλλαις, θείαις, δαιμονίαις, ἀνθρωπίαις· καὶ ἐν σώμασιν ἄλλως ἐν ἄλλοις· οἷον τὸ καλὸν, θείαις ἢ δαιμονίοις ἢ καὶ τούτων ὑφειμένοις. Τίς μὲν οὖν ἔστιν ἡ ἰσότης, ἀπὸ τούτων δῆλον· σκόπει δὲ καὶ ἐπ' αὐτοῖς ὅπως ὁ Παρμενίδης ἐλέγχει τοὺς μέρος αὐτῆς σωματικῶς· τὰ τῆδε ἴσα μετέχειν οἰομένους· μετεχέτω γὰρ εἰ τύχοι μέρος τῆς ἰσότητος ἀποδιαληφθῆν (1) τό τε τὸ αἰσθητόν· εἰ οὖν μέρος (2) μετέχει, δῆλον ὡς ἐλάττωτος τοῦ ἔλου μετέχει τινός· εἰ δὲ ταῦτο, οὐκέτι τὸ τοῦ ἐλάττωτος μετασχόν, ἔλασσον ἔστιν, ἀλλ' ἴσον δεῖν (3) δὲ οὐχ οὕτως· κεῖται γὰρ ὅτι τὰς ἑαυτῶν ἐπωνυμίας δίδωσι τὰ εἶδη τοῖς αἰσθητοῖς. Οὐχὶ ἐλάττωτος οὖν τί μετέχον (4), ἴσον παραρητέον, ἀλλ' ἔλασσον· οὐδὲ ἴσου ἔλασσον, ἀλλ' ἴσον· οὐδὲ μείζονος, ἴσον ἢ ἔλασσον, ἀλλὰ μείζον. Καὶ ὁρᾶς παλιν ὅπως προῆλθεν ὁ λόγος ὡς ἐπὶ σωματικῆς μετοχῆς· τὸ γὰρ μικρὸν ἀπολαμβάνοντι, διὰ τῆς ἀποδιαλήψεως ταύτης σωματικῶν ποιεῖ τὴν μετου-

(1) C. ἀποδιαλειφθῆν, τὸ δὲ τὸ αἰσθητόν. B. ἀποδιαληφθῆν· τὸ δὲ αἰσθητόν.

(2) B. μέρος.

(3) C. δεῖν.

(4) C. μετέχουσιν.

σίαν· και ἐν αὐτοῖς ἀποτίθεται τοῖς ἀμερίστοις και ἀύλοις εἶδεσι τὸν μερισμόν. Ἐπει, εἴ γε αὐτὴν τὴν ἰσότητα καθ' αὐτὴν σκοποῖς, ἔσται και τὸ ἐν αὐτῇ μέρος ἰσότης· οὐ γὰρ ἐκ μὴ ἴσων τὸ ἴσον. Ἄλλο δὲ τὸ ἐπίθεται εἶδος, ὥστε ἔσται σύνθετον, ἀλλ' οὐχ ἀπλοῦν τὸ αὐτοῖσον· Ἀνάγκη ἄρα και τοῦ αὐτοῖσου τὸ μέρος ἴσον εἶναι· μία γὰρ ἡ αὐτοῖσότης οὐσα πασῶν ἔχει τῶν ἰσοτήτων ἐν ἑαυτῇ τὰς αἰτίας· τῆς ἐν βάρεισι, τῆς ἐν ὄγκοις, τῆς ἐν πλήθεισι, τῆς ἐν ἀξίαις, τῆς ἐν γενέσεσιν· ὥστε ἕκαστον τῶν τοιούτων παντοδαπῶν ὄντων ἴσον τί ἐστι, τὴν δύναμιν ὑφειμένην ἔχον τοῦ ὄλου και τὴν ἀξίαν. Κωλύει γοῦν οὐδὲν τοῦ ἐνός εἶδους πᾶσαν ιδιότητα παράγοντος τῶν ἐν αὐτῷ δυνάμεων· τὴν μὲν γενναίαν ἄλλην και ἐν ἄλλοις οὐσαν, τὴν δὲ ἄλλην· και οὕτως ἰσότητας εἶναι πάσας πολλὰς ὑπὸ τὴν μίαν. Εἰ δὲ και ἰσότητες πᾶσαι, και ὑφειμέναι τῆς ἑαυτῶν ἐνάδος, και τοῦτο πεπόνθασι διὰ τὴν τοῦ αὐτοσμικροῦ μετουσίαν, οὐ θαυμαστόν, τῶν εἰδῶν πάντων πᾶσι κοινωνούντων, Ἐπει και τὸ αὐτομεγέθος, καθόσον ἄλλων εἰδῶν ἠλάσσεται, μετέχει τῆς σμικρότητος, και τὸ αὐτοσμικρὸν, καθόσον ἐτέρων ὑπερέχει, μετείληφε τοῦ αὐτομεγέθους· μετέχεται δὲ ἕκαστον ὑπὸ τῶν τῆδε, καθόσον ἐστὶν ὃ ἐστίν, ἀλλ' οὐ καθόσον κοινωνεῖ τοῖς ἄλλοις.

« Ἀλλὰ τοῦ σμικροῦ μέρος τίς ἡμῶν ἔξει. Τούτου δὲ » αὐτοῦ (1) τὸ σμικρὸν μείζον ἔσται ἅτε μέρους (2) ἑαυτοῦ

(1) Ut vulgò scriptum. (2) D. μέρη.
Heindorf et Bekk. αὐτὸ.

» ἔντος. Καὶ οὕτω δὴ αὐτὸ τὸ σμικρὸν, μείζων ἔσται. ἢ
 » δ' ἂν προστεθῇ, τὸ ἀφαιρεθῆν, τοῦτο σμικρότερον ἔσται,
 » ἀλλ' οὐ μείζων ἢ πρὶν. — Οὐκ ἂν γένοιτο, φάσαι (1),
 » τοῦτό γε. »

Πάλιν τὸ σμικρὸν, ὅτι ποτὲ ἔστι, καὶ ἦν ἔχει δύναμιν,
 πρῶτον θεατέον. Ὡς γὰρ τὸ μέγεθος λέγομεν ὑπεροχῆς καὶ
 διαφερούσης ἀξίας εἶναι καὶ δυνάμειος ἐξηρημένης αἰτιον
 πᾶσιν ὁμοῦ τοῖς οὔσι, καὶ τὸ ἴσον ἀναλογίας (2) πάσης καὶ
 ὁμοστοιχίας γεννητικῶν· οὕτω δὴ καὶ τὸ σμικρὸν φημὲν,
 εἰ μὲν βούλει, τῆς ὑφέσεως τῆς ἐν τοῖς εἶδεσιν ἄκασιν, εἰ
 δὲ βούλει, τῆς ἀμερείας καὶ συνοχῆς (3) καὶ τῆς εἰς
 αὐτὸ συννεούσης δυνάμειος ἐν ἐκάστοις χορηγῶν. Διὰ
 τοῦτο γὰρ αἱ ψυχαὶ δύνανται χωρεῖν ἀπὸ τῆς ἐκτάσεως ἐπὶ
 τὸ ἀμέριστον (4) εἶδος τῆς ζωῆς, καὶ τὰ σώματα σφίγγεται
 καὶ συνέχεται ταῖς ἐν αὐτοῖς ἀμερείσιν αἰτίαις, καὶ ὁ σύμ-
 πικτος κόσμος εἰς ἔστι καὶ (5) ἐν ἐνὶ τῷ μέσῳ συννεύουσαν
 ἔχει τὴν ὄλην ζωὴν· ἀπὸ τούτου καὶ οἱ πόλοι καὶ τὰ κέντρα
 καὶ αἱ πᾶσαι ἀμερεῖς τομαί, καὶ αἱ τῶν κύκλων ἐπαφαί,
 καὶ τὰ πέρατα τῶν δωδεκατημορίων, καὶ πάντα ὅσα ὁ δη-
 μιουργικὸς νοῦς ἀμερῆ μέτρα τοῖς μεριστοῖς ἐνεστήριξε.
 Τοιαύτην μὲν οὖν ἔχει δύναμιν ἢ αὐτοσμικρότης· ὁ δὲ
 παρῶν λόγος δείκνυσι καὶ ἐπὶ ταύτης ὅτι μέρος αὐτῆς
 σωματικῶς τὰ τῆδε μετέχειν ἀδύνατον. Εἰ γὰρ ἔχοι (6) τι
 μέρος ὅλως ἢ αὐτοσμικρότης, ἔσται μείζων τοῦ ἑαυτῆς

(1) C. τοῦτο, φάσαι γε.

(4) D. ἀμερίστερον.

(2) C. ἀνάλογον πᾶσι.

(5) B. ἐνί.

(3) B. τῆς συνοχῆς.

(6) B. ἔχει.

μέρους· τὸ γὰρ μέρος τοῦ μικροῦ, καθὲ μέρος, τοῦ ὅλου μικρότερον. Ὡστε τὸ μικρὸν τοῦ οἰκείου μέρους ὄντος μικροτέρου δηλαδὴ μείζον ἐστίν· ἀλλ' ἀδύνατον μείζον εἶναι τὸ μικρὸν ἀπλῶς· νῦν γὰρ αὐτὴν καθ' αὐτὴν τὴν μικρότητα θεωροῦμεν, οὐδὲν ἐφαπτόμενοι τῆς πρὸς τὸ μέγεθος αὐτῆς κοινωνίας. Τοῦτο μὲν οὖν ἐν (1) ἔδειξεν ἄτοκον ἀκολουθοῦν τοῖς αὐτὴν τὴν μικρότητα μερίζουσιν ἐν αὐτῷ τῷ εἶδει θεωρουμένην (2)· ἕτερον δὲ ἐπὶ τῶν μετ-
σχόντων ἐξεταζόμενον τοιοῦτον. Ἐπειδὴ γὰρ (3) τὸ αὐτο-
μικρὸν διειλομεν, καὶ δέδεικται ὡς τοῦτο τὸ μέρος αὐτοῦ τοῦ ὅλου μικρότερον ἐστὶ, ὄντι ἂν προστεθῆ (4), τοῦτο δὴ τὸ ἀφαιρεθὲν ἀπὸ τοῦ ὅλου μικροῦ μέρος (5), ἔκκειναι τὸ λαβὼν ταύτην τὴν προσθήκην, μικρότερον ἔσται, ἀλλ' οὐχὶ μείζον ἢ πρότερον ἦν· τὸ γὰρ μικροτέρου μεταλαβὼν, δεῖ γίνεσθαι μικρότερον· καὶ τοι γε ὁρῶμεν ὅτι τῷ μεγέθει τῷδε προστεθέν (6) τι μικρότερον αὐτοῦ ὄν, ποιεῖ τὸ ὅλον μείζον. Οὐκ ἔρα δεῖ μερίζειν τὸ μικρὸν· εἰ γὰρ ἀμέριστον αὐτὸ φυλάττοις, οὐ δυνήσῃ τὸ ὅλον ὡς τὸ μέρος προσθεῖναι, τῷ καὶ οὕτω ποιῆσαι τὸ προσλαβὼν ἅντι μικροῦ· μείζον. Δέδεικται γὰρ ὅτι (7) ὅλον ἐν πολ-
λοῖς εἶναι, ἀδύνατον. Ἔστι μὲν οὖν καὶ οὕτως τὴν ἐκκε-
μένην λέξιν ἐρμηνεύειν (8), ἔστι δὲ καὶ ὡς (9) ὁ ἑταῖρος

(1) C. οὖν ἂν ἔδειξεν.

(2) C. D. θεωρούμενον.

(3) C. B. Deest γάρ.

(4) D. προστεθῆ.

(5) B. μέρους.

(6) C. D. προστεθέντι μι-
κρότερον.

(7) C. Deest ὅτι.

(8) C. D. ἀερμηνεύειν.

(9) D. ὡς ἑταῖρος.

ἡμῶν ἐπέστησε Περικλῆς, ἐκ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὸ ὄλον
 θεωρῶν (1). ὃ γὰρ ἂν προσεῖθῃ τὸ ἀφαιρεθὲν τοῦ μικροῦ
 μέρους, τοῦτο δεῖ γίνεσθαι μείζον· ἀλλαγὴν τῷ καταλοίπῳ
 τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ μικροῦ διαιεθέντος προστεθὲν, μι-
 κρὸν ὁμῶς ἐποίησε τὸ ὄλον, ἀλλ' οὐ μείζον ἢ πρότερον·
 ἦν γὰρ μικρὸν τὸ ἐξ ἀρχῆς εἶδος. Ἄτοπον ἄρα διαιετὸν
 ἠγεῖσθαι τὸ μικρὸν· τὸ γὰρ ἀφαιρεθὲν ἀπ' αὐτοῦ μέρος,
 ὅτι μὲν ἔλασσον ἐστὶ τοῦ ὄλου, μείζον ἐκείνο πάντως
 ἀποφαίνει, ὅτι δὲ τῷ λοιπῷ προστίθεται, μείζον αὐτὸ
 τὸ τὴν προσθήκην λαβὼν ἀπεργάζεται· μικρὸν δὲ οὐδε-
 τέρας εἶναι συμβαίνει τὸ πᾶν. Ταῦτα καὶ περὶ τοῦ δευτέρου
 τῶν ἐπισημασμένων ἀτόπων ῥημάτων ὃ καὶ εἶθε τις οὕτω
 δυσδιόριστον εἶναι κατὰ τὴν λέξιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς νόμοις
 αὐτοῖς καταλέξει τινας καὶ περιγράψαι (2) τῶν τοῦ Πλα-
 τῶνος ῥημάτων. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἀφείσθω· ὅτι δὲ καὶ
 αὐτὸς ὁ λόγος ἀφαιρέσεις τινας καὶ προσθέσεις παρεμφέ-
 ρων, σωματικὴν εἶναι δηλοῖ τὴν ἐλεγχομένην μέθεξιν, γνό-
 ριμον. Καὶ οὐδὲν αἶμαι πρὸς τοῦτο δεῖ περ' ἡμῶν πλείο-
 νος ὑπομνήσεως. Κοινῇ δὲ εἰρήσθω περὶ τῶν τριῶν τού-
 των εἰδῶν, μεγέθους, μικρότητος, ἰσότητος, μᾶλλον δὲ
 περὶ ἀπασῶν ὁμοῦ τῶν ἰδεῶν, ὡς ἀμερεῖς εἰσι, καὶ ὡς
 ἀσώματων ἔλαχον οὐσίαν. Τὸ γὰρ σωματικὸν πᾶν ὠρισμέ-
 νον ὑπάρχον κατὰ τὴν διάστασιν, ἀδύνατον ὡσαύτως τὸ
 αὐτὸ παρεῖναι μείζοσι καὶ ἐλάττωσι. Ἀλλαγὴν καὶ τὸ ἴσον
 καὶ τὸ μείζον, καὶ τὸ ἔλασσον, καὶ ἕκαστον τῶν ἄλλων

(1) C. θεωρεῖν.

(2) D. παραγράφαι

ὁμοίως πάρεστι τοῖς μετέχουσιν, ὅπως ἂν ἔχοι διαστάσεις· ἀδιάστατα ἄρα πάντα τὰ εἶδη ἐςί· κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, καὶ τόκου παντὸς ὑπερίδρυνται· πᾶσι γὰρ πανταχοῦ τοῖς μετέχουσιν ἀκωλύτως πάρεστι. Τὰ δὲ ἐν τόπῳ κρατούμενα, τῆς ἀκωλύτου ταύτης παρουσίας ἄμοιρα πέφυκε· μετέχασθαι γὰρ ὑπὸ πάντων αὐτὰ τῶν ἐν διαφόροις τόποις τεταγμένων, ἀδύνατον. Ὡσαύτως γε, καὶ χρόνου παντὸς ὑπερήπλωται· πάρεστι γὰρ ἀχρόνως (1) ἅπασιν καὶ ἀθρόως. Ἐπεὶ καὶ αἱ γενέσεις προπαρασκευαί τινές εἰσι τῆς ἐκείνων μετέξεως, ὡς προείπομεν· καὶ αὗται μὲν ἐν χρόνῳ πάντως, τὰ δὲ εἶδη τοῖς ἐν γενέσει δίδωσι τὰς ἐαυτῶν μετέξεις, οὐδὲν ὅλως προσδεόμενα (2) τῆς κατὰ τὸν χρόνον παρατάσεως, ἀλλ' ἐν αὐτῷ (3) τῷ νῦν ἀμερίστως· ὃ δὴ καὶ μιμεῖται τὴν αἰώνιον αὐτῶν ὑπόστασιν. Μὴ τοίνυν ἀπὸ τῶν μετεχόντων ἐπὶ τὰ μετεχόμενα μεταφερέτω τις ἢ τὸν χρόνον ἢ τὴν τοποθεσίαν περιλήψιν, ἢ τὸν σωματικὸν μερισμὸν, μηδ' ὅλως συνθέσεις ἢ διαίσεις σωματοειδῆς ἐν ἐκείνοις ἐπινοεῖτω. Πάρρηθω γὰρ ταῦτα διέσθηκε τῶν εἰδῶν τῆς ἀπλότητος τῆς αἰώνου, τῆς καθαρῶτητος τῆς ἐν αἰῶνι συνεχομένης ἀμεροῦς ὑποστάσεως.

« Γίνα οὖν τρόπον, εἰπεῖν ὃ Σώκρατες, τῶν εἰδῶν
 « σοι τᾶλλα μεταλήψεται, μήτε κατὰ μέρη μήτε κατὰ ὅλα
 » μεταλαμβάνειν δυνάμενα; »

(1) D. πάρεστι γὰρ ὁ χρόνος ἅπασιν.

(3) C. τῷ νῦν ἀμερίστως ἀμερίστως.

(2) D. προσδεόμενα.

Προκλητικός ἐστὶν ὁ ὅλος (1) τύπος οὗτος τῶν λόγων, καὶ μαιευτικός τῶν τοῦ Σωκράτους ἐννοιῶν διὰ τοῦτο καὶ οὐχ ὡς ἀγωνιστής, οὐδ' ὡς νίκης ὀρεγόμενος ἐπήνεγκεν, ὡς οὐκ ἄρα μετέχει τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν, ἀλλ' ἀνακρινεὶ τὸν Σωκράτην καὶ προκαλεῖται τὸν ἐν αὐτῷ νοῦν εἰς τὴν τῆς κυριωτάτης μεθέξεως εὕρεσιν, καὶ διὰ τῶν ἀκυρωτέρων τόπων αὐτὸν περιαιγῶν, ἐκεῖνον καταλείψει τὸν ὄντως προσήκοντα τῇ ποιήσει τῶν θείων εἰδῶν. Ἐίρηται δὲ κατ' ἐπιπρότερον ὅτι τοῖς μὴ σωματικῶς ἐκλαμβάνουσι τὸ ὅλον καὶ τὰ μέρος, ἀλλὰ προσφόρως ταῖς αὐλοῖς καὶ νοεραῖς οὐσίαις, ἐφθῆσεται τὰ τῆδε καὶ ὄλων μετέχοντα τῶν εἰδῶν καὶ μερῶν. Καθόσον μὲν γὰρ ἡ ἐκάστου ἰδιότης χωρεῖ καὶ μέχρι τῶν τελευταίων ἐν τοῖς μετέχουσιν, ὄλων ἐστὶν ἡ μέθεξις· καθόσον δὲ οὐ πᾶσαν ὑποδέχεται τὰ δευτέρα τὴν τῶν αἰτίων δύναμιν, μερῶν ἐστὶν ἡ μέθεξις· διὸ καὶ τὰ μὲν ὑψηλότερα τῶν μετεχόντων, πλείους ὑποδέχεται τοῦ παραδείγματος δυνάμεις, τὰ δὲ κοιλότερα, ἐλάσσους· ὥστε καὶ εἴτενες ἀνθρώποι (2) κατ' ἄλλως τοῦ παντός μερίδας κρείττους ἡμῶν ὑπάρχοισιν, καὶ τούτους μᾶλλον ἐγγὺς ὄντας τῆς ἀνθρώπου ιδέας μᾶλλον αὐτῇ καὶ κατὰ πλείους δυνάμεις κοινωνεῖν. Ὅθεν καὶ ὁ μὲν οὐράνιος λέων, νοερός, ὁ δὲ ὑπὸ σελήνην, ἀλογός· ἐγγυτέρω γὰρ ἐκεῖνος τῆς τοῦ

(1) C. D. ὅλος ὁ τύπος.

(2) A. B. ἀνθρώποις. C. In margine: Καὶ ποῦ ἂν εἴην οἱ τοσοῦτοι ἀνθρώποι, φλύαροι; ταῦτα πάντα ματαιότης καὶ φλυαρία σαφής.

λόντος ιδέας· ἢ γε μὴν ιδιότης ἦκει μέχρι τῶν θνητῶν,
 δι' ἣν καὶ συμπαθεῖ τὰ τῆδε τοῖς οὐρανόις· τὸ γὰρ ἐν
 εἶδος καὶ ἢ κατὰ τοῦτο κοινωνία ποιεῖ τὴν συμπάθειαν
 καὶ τι δεῦρ' ἀπὸ τούτων λέγειν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν εἰ λάβοις
 τὴν σελήνην, θεὸν μὲν ὄψει τὴν οὐρανίαν, τὸ δὲ ἐνταῦθα
 σεληνιακὸν εἶδος ἐν λίθοις φυλάττον καὶ αὐτὸ τὴν οἰκίαν
 τῆ τάξει ταύτῃ δύναμιν, ὡς πέφυκεν αὐξομένον τε καὶ
 μειούμενον τεταγμένως· οὕτως ἢ μία ιδιότης ἐκείνη καθή-
 και μέχρι τῶν ἐσχατέων· καὶ ὄφρα δὲ διὰ τῶν μέσων· εἰ
 γὰρ ἐν τε θεοῖς καὶ ἐν λίθοις τὸ ἐν τοῦτο εἶδος, πολλῶν δὲ
 που πρότερον ἐν ταῖς μεταξὺ γενέσεσιν, οἷον θαμνῶν ἢ
 τῶν ἄλλων ζώων· σειραὶ γὰρ τινες ἀπὸ τῶν νεορᾶν θεῶν
 εἰς τὸν οὐρανὸν καθήκουσι, καὶ ἀπὸ τῶνδε πάλιν εἰς τὴν
 γένεσιν, κατ' ἐκείνων σχετῶν ἐξαλλαττόμεναι, καὶ μέχρι
 γῆς ὑφικαίνουσαι. Τούτων δὲ τῶν σειρῶν, τὰ μὲν ὑψηλό-
 τερα, μειζόνως μετέχει τῶν παραδειγματικῶν· τὰ δὲ χαρπα-
 ζηλότερα, ἐλασσόνως, τῆς ιδιότητος ἐπὶ πάντα τῆς μετὰ
 ἐκτενωμένης, ἢ καὶ ποιεῖ μίαν τὴν ὅλην σειράν. Πάλιν δὲ
 καθ' ἕτερον τρόπον, εἰ θεύλει, λέγομεν, ὅτι καὶ ὅλον μετέχει
 τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν καὶ μερῶν· ὅλον μὲν, καθόσον ἀμέ-
 ριστος αὐτῶν ἐστὶν ἢ ποιήσις· διὸ καὶ ὅλη πανταχοῦ πάσῃ
 ἢ αὐτὴ πάρεσιν ἑαυτῆς οὖσα πρότερον· ἐπειδ' οὕτω καὶ τὴν
 τῶν μετεχόντων οὐσίαν ἀποπληροῦσα τῆς οἰκείας δυνά-
 μεως· μερῶν δὲ καθόσον οὐκ αὐτῶν ἐκείνων, ἀλλ' εἰδῶλων
 μετέχει· τὰ δὲ εἰδῶλα, μέρη τῶν οἰκείων ἐστὶ παραδειγμα-
 τικῶν· οὕτω γὰρ ἢ εἰδῶν· ἔχει πρὸς τὸ παραδειγμα ἑαυτῆς,
 ὡς μέρος πρὸς ὅλον· καὶ εἴτις ἐπὶ ταύτης ἐς τὴν ἐξ-

ηγήσεως γυμνάζει τοὺς προειρημένους λόγους (1), οὐδὲν
 ἀδύνατον φαίνεται τῶν πρέτερον ἡμῖν ὡς ἀδυνάτων ἀπο-
 γεγραμμένων· ποῦ γὰρ ἀδύνατον, ἅλον ἐν πᾶσιν εἶναι
 ταυτὸν· εἴ μοι νοοῆς (2) ὅτι τὸ ἄϋλον καὶ νοερόν εἶδος
 ἐν ἑαυτῷ ὄν καὶ οὐδὲν ἔδρας οὐδὲ τόπου δεόμενον, πᾶσι
 πάρεστιν ἐξίσου τοῖς μετέχειν αὐτοῦ δυναμένοις; ποῦ δὲ
 ἀδύνατον τὸ ἀμέριστον καθ' αὐτὸ καὶ ἐν προϋπάρχον εἶδος,
 μερίζεσθαι ἐν τοῖς μετέχουσι καὶ τὴν τιποτακὸν ὑπομένειν
 διασπασμόν; πῶς δὲ οὐκ ἀληθέστατον ὅτι τοῦ αὐτομεγεθούς
 μετασχόν, ἐλάττωτος μετέσχε; τὸ γὰρ ἐν αὐτῷ μέγεθος
 διαστατόν, ὄν τοῦ αὐτομεγεθούς εἰδῶλον· τὸ δὲ (3) εἰδῶ-
 λον μορίῳ δὴ τιμὴ τοῦ παραδείγματος ἠλάσσεται· τί δὲ
 οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ αἰσθητὸν ἴσον, ἐλάσσονος
 ἔρεις αὐτοῦ τοῦ ἴσου μετασχόν, ἴσον προσονομάζεσθαι; τὸ
 γὰρ ἐνταῦθα καλούμενον ἴσον, ἐλάττω τῆς τοῦ αὐτοῦτου
 δυναμείας· πῶς δὲ καὶ τὸ εἰδῶλον τοῦ σμικροῦ οὐχὶ σμικρό-
 τερον ἐκείνου, καθόσον ἀπολαμβάνεται τῆς ἐκείνου τελειότητος;
 ἐκεῖνο (4) γὰρ τούτου μείζον, καθόσον τῇ δυνάμει τελειότε-
 ρον· ὅλας δὲ ἑκατέρου τῶν τριῶν ἐπεὶ καὶ ἐξήρηται τῶν
 μετεχόντων, καὶ μετρητικόν (5) ἔστι τῆς οὐσίας αὐτῶν,
 καὶ τῆς ὑφέσεως αὐτοῖς αἰτίαν ἐνθίδωσι, κατὰ μὲν τὴν
 ἐξερρημένην ὑπερβολὴν, τῷ μεγέθει προσχρῆται, κατὰ δὲ
 τὴν μετροῦν δύναμιν, τῷ ἴσῳ, κατὰ δὲ τὴν τῆς ὑφέσεως
 ὁδόν, τῷ σμικροτέρῳ· Πάντα ἄρα συναπεργάζεται ἀλλήλοις
 τὴν αἰς τὰ δεύτερα ποίησιν· ἔπει καὶ εἰ τὸ μὲν μέγεθος τὴν

(1) B. Decidit λόγους.

(2) D. νοοῆς.

(3) A. B. τὸ δὲ,

(4) C. D. ταῦτο δὲ.

(5) B. μετρητικόν.

ἐπὶ πάντα διατείνουσαν παρέχεται δύναμιν, τὸ δὲ σμικρὸν τὴν ἀμέριαν (1)· συμφύεται γὰρ (2) ἀλλήλοις· τό, τε γὰρ ἀμέριστον ἐπὶ πλείω διπκον μειζόνως ἐστὶν ἀμερές, καὶ ἄμφω μειζόνως ἴσα ἐστὶν, ἑαυτῶν τε καὶ τῶν ἄλλων ὑπάρχοντα μέτρα διαφερόντως· οὐδὲν ἄρα ἄτοπον οὐδὲ ἀδύνατον, εἰ καὶ τὸ ὅλον καὶ τὸ μέρος τὸν προσήκοντα τρόπον ἐκλάβοις· ἀλλ' ἔπεται πάντα ταῖς ὑποθέσεσιν οἰκείως· ὅθεν οἶμαι καὶ ὁ Παρμενίδης συνεχῶς ἐπανερωτᾷ πῶς μετέχει τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν· καὶ πῶς τὸ ὅλον, καὶ πῶς τὸ μέρος ἐπ' ἐκείνων θεωρητέον· εἰς τὴν ἀληθεστάτην αὐτὸν (3) ἀνάγκων ἐπιβολήν.

« Οὐ μὰ τὸν Δία, φάναι, οὐ μοι δοκεῖ εὐκόλον εἶναι τὸ » τοιοῦτον οὐδαμῶς διορίσασθαι. »

Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ προβλήματι τῷ τῆς ὑποστάσεως τῶν ἰδεῶν, οὔτε ὁ Παρμενίδης ὡς ἀτελοῦς τοῦ Σωκράτους ἀντελάβετο, οὔτε αὐτὸς ὅλως οὐδὲν εἶχεν ἀπορεῖν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τῷ περὶ τίνων εἰσίν, ἠπόρει μὲν, ἀλλὰ ἔμμελῶς καὶ οὐ πάνυ σφοδρῶς. Ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τούτῳ, καὶ λίαν ἀπορεῖ διὰ τὴν βαδύτητα τοῦ σκέμματος· καὶ γὰρ οὐκ ἐνταῦθα μόνον ἡ βαδύτης δεβνυται τούτου τοῦ προβλήματος, ἀλλὰ καὶ ἐν Τιμαίῳ, λέγοντος αὐτοῦ τοῦ Τιμαίου τὴν ὕλην ἀπορώτατα μετέχειν τοῦ ὄντος· ὥστε εἰκότως δυσθέατος (4) φαίνεται τῷ Σωκράτει καὶ ἄπορος ὁ λόγος· καὶ οὐ (5) νέω μόνον, ὡς ἔοικεν, ὄντι, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτὴν τὴν τελευταίην·

(1) D. ἀμερίαν.

(4) D. δυσθέατος.

(2) B. C. δεστ γάρ.

(5) B. οὐ μόνον νέω, ὡς ἔοικεν.

(3) C. D. αὐτήν.

λέγει γοῦν καὶ ἐν Φαίδωνι μὴ διίσχυρίζεσθαι περὶ τοῦ τρό-
 που τῆς μεθέξεως τῶν εἰδῶν, τοῦ μεγάλου ἐκεῖ (1) καὶ
 τοῦ μικροῦ μεμνημένος· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ καὶ πρότερον
 εἶκομεν, καὶ ἐπὶ τούτου (2) καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων ζητή-
 σεως (3) ἄξιον τὸ, πῶς· οἶον καὶ τὸν Σωκράτην ζητεῖν.
 ἐλέγομεν ὅτε ἡρώτα πῶς διακρίνεται τὰ εἶδη αὐτὰ καὶ συγ-
 κρίνεται· συγχωρῶν μὲν ὅτι κακεῖνα πολλὰ ὄντα, πάντως
 ἤνωται καὶ διήρηται, καὶ οὐκ ἔστιν ἐνώσεως ἀμέτοχα· πῶς
 δὲ ἀπλᾶ (4) ὧν τὸ συναμφοτέρον πέπονθε ζητῶν, καὶ εἰ
 ὁμοίως ὡς τὰ ὄρατὰ πολλὰ, ταῦτα γὰρ σύνθετα, καὶ οὐδὲν
 ἐπ' αὐτῶν σύγκρισιν καὶ διάκρισιν ὁρᾶν κατ' (5) ἄλλον καὶ
 δι' ἄλλων συνθέτων ὄντων· ἐπὶ δὲ τῶν ἀπλῶν πῶς τὸ κατ'
 ἄλλο ληπτέον καὶ ἄλλο δυσφορώτατον· ἐξήκει οὖν, πῶς
 καὶ (6) ἐπ' ἐκείνων ἄμφω δυνατόν· οὐκ εἰ ἔστι ζητῶν,
 ἀλλὰ πῶς ἐστίν· ὡσπερ καὶ ἐν τούτοις ζητεῖ ὁ λόγος, οὐκ
 εἰ ἔστι μέθεξις, ἀλλὰ πῶς ἐστίν· ὁ καὶ ὁ Σωκράτης φησὶ μὴ
 εἶναι συνιδεῖν εὐκόλον, ὑπὸ τῶν ἐλέγχων περιεχθεὶς εἰς τὴν
 ἐπίστασιν τῆς τοῦ προβλήματος τούτου δυσκολίας· εἰ δέ γε (7)
 καὶ ἡ τοῦ ὄρκου πρόσθεσις μὴ μάτην, ἀλλὰ πῶς ἐνιδρύει τε
 αὐτὸν τῷ θεῷ ὃν ἔμνησι, κακεῖθεν εὐδατον αὐτῷ ποιεῖ τὴν
 θεωρίαν, οὐδὲ ταύτην ἂν εὖροις σκοπῶν ἀλλοτριάν τῆς περὶ
 τῶν εἰδῶν ζητήσεως. Ἐν γὰρ τῷ Διὶ πρῶτον ἡ πηγὴ καὶ ἡ
 ἐναὶς ἀνεφάνη τῶν δημιουργικῶν ἰδεῶν, καὶ ὁ ὄλος αὐτῶν
 ἀριθμὸς· αὐτὸν οὖν ἐπικαλούμενος τὸν Δία, καὶ μάρτυρα

(1) C. D. μεγάλου καὶ ἐκεῖ. (5) A. in margine. κατ'

(2) B. τούτων. ἄλλο.

(3) B. ζητήσεων. (6) B. Deest καί.'

(4) B. ἀπλᾶ ὄντα τὸ. (7) B. ἡ δὲ γε. C. οὐδέ γε.

τῆς αὐτοῦ ποιούμενος ἀπορίας, ἑαυτὸν ἐπιτήδειον ποιεῖ πρὸς (1) τὴν ἄλλην θεωρίαν, καὶ ἀνάγει πρὸς τὴν χωριστὴν ἀπὸ τῶν φαινομένων αἰτίαν (2).

« Τί δὲ δὴ; πρὸς τὸδε πῶς ἔχεις;—Τὸ ποῖον;—Οἶμαί σε »
 » ἐκ τοῦ (3) τοιοῦδε ἐν ἑαστον εἶδος οἶσθαι εἶναι· ὅταν
 » πολλὰ ἄττα (4) μεγάλα σοι δόξη εἶναι; μία τις ἴσως
 » δοκεῖ ἰδέα ἢ (5) αὐτὴ εἶναι ἐπὶ πάντα ἰδόντι, ὅθεν ἐν
 » τὸ μέγα ἡγή εἶναι. — Ἀληθῆ λέγεις, φάναι. »

Ὅπως μὲν οὐχὶ σωματικῶν οἰητέον εἶναι τὴν μεταλήψαν τῶν εἰδῶν, ἐπιδέδεικται διὰ τῶν εἰρημένων ἰκανῶς· ἐξ ὧν λάβοις ἂν ὅτι οὐ σωματικῶς, οὐδὲ ὥσπερ καὶ μοχλῆαις αὐτῶν ἀναθετέον τὴν ποιήσων, οἷαι δὲ τῶν σωματικῶν εἰσὶν αἱ κινήσεις. Εἰ δὲ τοῦτο, δῆλον ὡς ἀσώματός ἐστιν ὁ διάκοσμος τῶν εἰδῶν ἐν Σοφιστῇ μὲν οὖν, ὅτι τὸ ἐν ἀσώματον ἐπέδειξεν ὁ λόγος· σῶμα γὰρ ἦν, καὶ αὐτὸ δεῖσθαι τοῦ ἐνίζοντος· ἐνταῦθα δὲ ὅτι τὸ ὄντως ὄν καὶ τὰ (6) εἶδη τὰ νοερά ἀμερίστως ὑφέστηκε· ἐν δὲ Νόμοις, ὅτι αἱ ψυχαὶ ἀσώματοι διὰ τὴν αὐτομνήτων ὑπόστασιν. Οὗτοι δὲ εἰσὶν οἱ πρὸ τῶν αἰσθητῶν διάκοσμοι τρεῖς, ὁ τῶν ψυχῶν, ὁ τῶν νοερῶν οὐσιῶν, ὁ τῶν ἐνάδων· οἷς δὴ πᾶσι τὸ ἀσώματον ἀποδέδωκε δι' αὐτῶν τῶν ἀνελέγκτων λόγων. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ταύτῃ ἔχεται· φωνεῖσι δὲ ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλην τελειοτέραν ὑπόθεσιν ὁ Παρμενίδης· μήποτε γὰρ οὕτως ταῖς εἰδῆς μετ-

(1) C. πρὸς τὴν ἄλλην.

(5) Sic Bekk.—Heindorf.

(2) B. Deest αἰτίαν.

Fisch. Deest. ἢ.

(3) C. D. Deest τοῦ.

(6) C. Deest ἐκ εἰδῆ.

(4) C. D. πολλὰ τὰ μεγάλα.

ἔχει τῶν ἰδεῶν, ὡς τῶν φυσικῶν λόγων· ὁμοταγῶν μὲν ὄντων καὶ ὁμοφυῶν τοῖς μετέχουσιν, ἀσωμάτων δὲ ὁμοῦ· ἢ γὰρ πρὸ ταύτης ἀπορία, σωματικὴν ἐλάμβανε τὴν μετοχὴν τῶν ἰδεῶν· ἄλλων μὲν οὐσῶν περὶ (1) τὰ ἐν ἡμῖν, σωματικῶν δὲ ὁμοῦ· καὶ οὕτω παρούσων, ὡς σώματα δυνατῶν παρεῖναι σώμασιν ἄλλοις· ἐνίσσει οὖν ἐπὶ τινα λόγον ἀσώματον, ἐν εἰ ἐθέλομεν εἰς τὰ πράγματα βλέποντες (2) ἀφορίζεσθαι, φυσικὸν εἶναι θήσομεν, καὶ εἶναι τὸν τρόπον τῆς μετοχῆς, ἀσώματων μὲν, ἀλλ' ἔχοντά τι κοινὸν πρὸς τὰ μετέχοντα. Ἐὰν γὰρ πρὸς τῇ ἀσωμάτῳ μεθέξει, καὶ ἐνδεηκῆτα πάντα τῶν μετεχόντων τὰ μετεχόμενα λάβωμεν, οὐκέτ' οὐδὲν λείποιο περὶ (3) τῆς μεθέξεως ἀπορον· δύο γὰρ ταῦτα ποιεῖ τὴν ἀπορίαν, ὁ σωματικὸς τῆς παρουσίας τρόπος, καὶ ἡ πρὸς αὐτὰ κοινότης· πρὸς δὲ καὶ ὁ Σωκράτης βλέπων ἐν Φαίδῳ, διαπορεῖν ἔλεγεν εἴτε παρουσίαν διὰ εἶσθαι τῶν εἰδῶν εἰς τὰ μετέχοντα αὐτῶν, ὡς ἢ πρὸ τούτων ἔλεγε ζήτησις, εἴτε ὅλου μετέχει τοῦ εἶδους τὰ τῆδε, ζητοῦσα εἴτε μέρος ἐκάστου, εἴτε καὶ μὴ παρουσίας ὡς τοῦ ἐπὶς λόγου ἐν ταῖς χορδαῖς τοῖς συμφῶνεις τὸν κειοῦντα τῇ ἑτέρᾳ κειομένη συγκρατεῖσθαι τὴν λοιπὴν· αὐτὰ γοῦν ἢ δευτέρα ζήτησις ὑπέθετο τὸ εἶναι (4) ἐν τοῖς μετέχουσιν εἶναι καὶ ὁμοταγῆς αὐτοῖς· διὰ καὶ ἐπὶ τούτῳ (5) πάλιν καὶ ἐκείνοις ὁμοίως εἴσιν, ἄλλο τι (6) ἀναγκάζει

(1) A. B. παρά.

(4) C. D. ὑπέθετο τὸ εἶδος.

(2) B. ἀποβλέποντες.

(5) C. ἐπὶ τούτοις.

(3) D. οὐδ' ἂν ἐν λείποιο

(6) B. ἀλλ' ὅτι.

περὶ. C. οὐδ' ἂν ἄλλοίκοι τὸ περὶ.

B. Doest περὶ.

τιθεσθαι ταύτων· ἀνεῖσιν οὖν ἐπὶ τὰς φύσεις· ὑπὲρ γὰρ τὰ σώματα καὶ τὴν φαινομένην διακρίσθησιν τῶν εἰδῶν οἱ φυσικοὶ λόγοι καὶ αἱ φύσεις ἐτάχθησαν, δύνουσαι καὶ αὐταὶ (1) κατὰ τῶν σωμάτων, καὶ οὐκ ἐξηρημένως αὐτὰ συνέχουσαι· διὸ καὶ πάνυ συντάττονται (2) τοῖς αἰσθητοῖς εἶδεσιν οἱ φυσικοὶ λόγοι. Πῶς οὖν ἀνεῖμεν ἐπὶ τοὺς φυσικοὺς λόγους, αὐτὸς διδάσκει σαφῶς ὁ Παρμενίδης· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐν τοῖς καθέκαστα κοινῶν, ἐπὶ τὸ προσεχές αἷτιον αὐτῶν ἀνατρέχουμεν, ὃ δὴ ἔστι πάντως εἶδος φυσικόν· ἰδόντες γὰρ πολλὰ μεγάλα καὶ ἐπὶ πάντα ταῦτα μίαν ἰδέαν διατείνουσαν, ἐν δὴ τι μέγα (3) ἡγούμεθα εἶναι, τοῦ μεγάλου τοῦ ἐν τοῖς καθέκαστα κοινόν· ὅτι δὲ περὶ φυσικοῦ εἶδους ὁ λόγος καὶ τῆς ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπ' αὐτὸ μεταβάσεως, δηλοῖ προστιθείς τὰ τοιαῦτα, τὸ οἶεσθαι, τὸ δοῦναι, τὸ ἡγῆ, τῶν τοιούτων ἕκαστον, ἀ μὴ ἔστι περὶ ἐπιστητῶν πραγμάτων λέγειν, ἀλλὰ περὶ φυσικῶν. Ὁμοίως οὖν καὶ ἐπ' ἀνθρώπων ῥητέον· ἔτι ὁρῶμεν τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους, καὶ μίαν ἰδέαν ἐπὶ πάντα διατείνουσαν τὸν ἐν τοῖς καθέκαστα ἀνθρώπων, ὅθεν ἕνα ἀνθρώπων ἡγούμεθα ἐν τοῖς λόγοις προὔπαρχειν τῆς φύσεως, γεννητικὸν τοῦ φαινομένου· καὶ οὕτω τοὺς πολλοὺς μετέχειν τοῦ ἑνός, ὡς λόγου φυσικοῦ προελθόντος εἰς ὕλην, οὐδὲ τούτου χωριστοῦ τῆς ὕλης ὄντος, ἀλλ' ὡς προείπομεν, ἑοικότες τῇ σφραγίδι τῆς δυνούσης κατὰ τοῦ κηροῦ καὶ ἐν αὐτῷ τὸν ἐν αὐτῇ ἀποτιθεμένην τύπον καὶ ἐφαρμόζοντα τοῦτον πρὸς ὅλον τὸ (4) ἐπιτιθέ-

(1) B. αὐταὶ τὰ τῶν.

(2) C. συνάττονται.

(3) C. Deest μέγα.

(4) C. D. τὸ ἐναρμόζοντα

μενον εἶδος ποιούση. Ἡ μὲν οὖν προσεχῆς μετάβασις ἀπὸ τῶν σωμάτων ἐπὶ τὰς φύσεις γινομένη τοὺς ἐν ταύταις λόγους ἐπιδείκνυσιν ἀπολειπομένους τῆς τῶν εἰδῶν πρωτουργουῦ καὶ ἀμίκτου πρὸς τὰ μετέχοντα τελειότητος· ληπτέον δὲ ἐκ τούτων ὅτι τὸ ἐν εἶδος, οὔτε κατὰ τὸ ὄνομα δεῖ μόνον κοινωνεῖν τοῖς πολλοῖς, ἵνα μὴ πάλιν διὰ τὸ κοινὸν ὄνομα ζητῶμεν (1) ἄλλο ἐν τι κοινὸν τῷ τε ἐνὶ καὶ τοῖς πολλοῖς, ὡσπερ (2) τῶν πολλῶν τὸ ἐν κοινόν· οὔτε συνώνυμον εἶναι χρή (3) τοῖς ἐν τοῖς ὑφ' ἑαυτὸ πολλοῖς, ἵνα μὴ πάλιν εἰς ἕνα ἀμφοτέρων λόγος (4) ἕτερον ἀπαιτῆ τι κοινὸν ἐπ' αὐτοῖς· ἀλλ' ὡς εἴρηται πολλάκις ἀφ' ἐνός καὶ πρὸς ἐν· ὃ γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν εἶδος πρώτως, τοῦτο τὰ ὑπ' αὐτὸ πολλά δευτέρως· καὶ οὐ δεῖ κοινότητα πάλιν ἄλλην ἐπὶ τούτων θηρᾶν· ἡ γὰρ κοινότης, ὁμοταγῶν μὲν ἐστίν, οὐχ ὁμοταγῆς δὲ τοῖς ὄν ἐστὶ κοινότης· αὐτὸ δὲ τὸ ἐν ὑφ' ἐκάστου (5) τῶν εἰδῶν ὅταν λαμβάνωμεν, οὔτε δοξαστικῶς αὐτὸ χρή θεωρεῖν, οὔτε διανοητικῶς· οὐδὲ γὰρ εἰσὶν αὐταὶ γνώσεις συμφυεῖς τῶν νοερῶν μονάδων, τῶν οὔτε δοξαστῶν οὔτε διανοητῶν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ μεμαθήκαμεν· ἀλλὰ διὰ τῆς νοεράς ἐπιβολῆς θεάσασθαι προσήκει τὴν ἀπλήν (6) καὶ ἐνοειδῆ τῶν οὐσιῶν ἐκείνην ὑπαρξίν· οὐδὲ δὴ κατὰ σύνθεσιν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν πολλῶν ὑπάρχει τὸ ἐν· οὐδὲ κατ' ἐπίνοιαν

(1) A. ἄλλο ἐν τι τῷ τε ἐνὶ
καὶ C. D. ζητῶμεν ἄλλα, ὅτι
κοινὸν τῷ τε ἐνὶ καὶ τοῖς πολ-
λοῖς.

(2) B. Deest ὡσπερ τῶν...
ἐν τοῖς ὑφ' ἑαυτὸ πολλοῖς.

(3) D. χρή τὸ τοῖς.

(4) D. λόγων.

(5) D. ἐφ' ἐκάστου.

(6) B. ἀπλῶς.

χωριστήν οἰητέον· ἀλλ' ἐπεὶ ἀπὸ τάγαθου καὶ τοῦ ἐνός τῶν εἰδῶν προήλθεν ὁ νοερός ἀριθμὸς, καὶ ἐν τῷ ἐνὶ διαφερόντως ὑφέστηκεν, οὐκ ἐξιστάμενος τῆς οἰκείας πρὸς τὴν ὑποστήσασαν αὐτὸν αἰτίαν, καὶ συγγενοῦς ἐνώσεως· ὁθεν καὶ ὁ ἐν τῷ Φιλήθῳ Σωκράτης, ποτὲ μὲν ἐνάδας καλεῖ τὰς ἰδέας, ποτὲ δὲ μονάδας. Εἰσὶ γὰρ ὡς μὲν πρὸς αὐτὸ τὸ ἐν, μονάδες· διότι καὶ πλῆθος ἐστὶν ἐκάστη καὶ ὄν τι οὔσα καὶ ζῶν καὶ εἶδος νοερόν· ὡς δὲ πρὸς τὰ ἀπ' αὐτῶν παραγόμενα καὶ τὰς σειρὰς ἄς ὑφιστασιν, ἐνάδες· πληθύνεται (1) γὰρ τὰ μετ' αὐτὰς μεριστὰ γινόμενα, ἀπὸ ἀμερίστων ἐκείνων. Εἰ τοίνυν τὸ ἐν αὐταῖς ἐνιαῖον τῶν πολλῶν ἐκδέθηκε, δῆλον δήπουθεν ὅτι καὶ ἡ ἐνιαία τοῦ νοῦ γνώσις ἐκὰν πρὸς τὴν ἀντίληψιν ὑπάρχει τοῦ τῶν εἰδῶν ἐνός· ἐάν τε οὖν πλῆθος ἢ τῶν μετεχόντων, οὐ πολλαπλασιάζει τοῦ μετεχομένου τὸ ἐνιαῖον· ἐάν τε μερῶν διαφορότητες, τηρεῖται τὸ ἀμέριστον τῶν εἰδῶν ἀμετακίνητον· ἐάν τε συνθέσεις, ἢ ἀπλότης ἀεὶ ὡσαύτως ἔστηκε τῶν νοερῶν εἰδῶν· οὔτε γὰρ συναριθμεῖται τοῖς ἑαυτῶν ἀποτελέσμασιν, οὔτε συμπληροῖ τὴν οὐσίαν αὐτῶν· εἰ γὰρ ἐν τῷ, τῶν γινόμενων εἴη, οὐκέτι ἂν ὡς ἀρχὴ αὐτῶν θεωροῖτο καὶ αἰτία γόνιμος· ὅπως γὰρ πᾶν τὸ τινὸς γινόμενον, ἀπλῶς αἰτιον ὑπάρχειν, ἀδύνατον· διότι δὴ τὸ ὡς ἀληθῶς αἰτιον, ἐξήρηται τῶν ἀποτελεσμάτων, καὶ ἰδρυται ἐν ἑαυτῷ, καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ χωριστῶς ἀπὸ τῶν μετεχόντων. Εἰ μὲν οὖν ἐπὶ τὰ εἶδη τις ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν τούτων (2) καὶ πάντη διηρημένων ἐθέλοι μετα-

(1) C. πληθύνεται.

(2) C. Deest τούτων.

δαίνειν, νοῦν μὲν ἀντὶ δόξης προϊστάσθω τῆς ὁδοῦ ταύτης ἠγεμόνα, θειάσθω δὲ ἕκαστον εἶδος ἀσύντακτον πρὸς τὰ τῆδε καὶ ἀμυγῆς· καὶ μήτε σχεῖται αὐτῶν ἰσὰ ἐπινοεῖτω, μήτε κοινὸν τῆς οὐσίας λόγον αὐτῶν τε καὶ τῶν πολλῶν, μήτε σύνταξιν ὅλως τῶν μετεχομένων πρὸς τὰ μετέχοντα θεωρεῖτω, συντεταγμένα (1) καὶ σωζόμενα διὰ τῆς πρὸς ἐκεῖνα συντάξεως. Εἰ δέ τις δόξη χρῆται πρὸς τὴν μετάδασιν, καὶ εἰδῶν ἀντιλαμβάνηται συμμιγῶν πρὸς τὰ τῆδε καὶ τοῖς ἐνύλοις λόγοις συναριθμουμένων, μόλις ἐπὶ τὴν φύσιν οὗτος ἀνεῖσι καὶ τὸν φυσικὸν θαύασμον τῶν εἰδῶν· ὅθεν δὴ πάλιν ἐπὶ τούτοις ἄλλας ὀλιγωτέρας μὲνάδας θεωρεῖ, καὶ ἐνώσεις ἐνώσεως μεταδιώκει, καὶ τοῦτο ἐπ' ἀπειρον οὐ παύεται πάσχω, ἕως ἂν ἐπ' αὐτὰ τὰ νοερά πέρατα καταστήσας, ἐν ἐκείνοις ἴσῃ τὴν τῶν εἰδῶν ἀφωρισμένην παραγωγὴν, τοῖς αὐθυποστάτοις, τοῖς ἀπλουστάτοις, τοῖς διαωνίοις. Κατὰ πόδας οὖν ὁ Παρμενίδης τῶν μεριστῶν εἰδῶν ἐπιδείξας ὑπερηπλωμένα τὰ πρωτουργὰ εἶδη καὶ παντελῆ, θεόκνουσιν αὐτὰ καὶ τῶν συμμιγῶν πρὸς ταῦτα συναριθμουμένων αὐτοῖς καὶ ὀπωσοῦν ἐξηρημένα (2) κατὰ δὴ τινα θαυμαστὴν ὑπερβολὴν. Ἐνταῦθα δὴ γενομένοις, ἄξιον ἀγασθαι τὴν ἐν τῷ Φαίδωνι τοῦ Σωκράτους ἐπίστασιν περὶ τῆς μεθέξεως τῶν εἰδῶν· οὐ γὰρ ἔτι διίσχυρίζομαι, φησὶν, εἴτε (3) παρουσίαν, εἴτε κοινωσίαν αὐτὴν δεῖ λέγειν, εἴτε ἄλλην τινὰ παρά ταύτας. Ἐκ μὲν γὰρ τῆς πρώτης ἀπορίας τὴν παρουσίαν ἀδύνατον ἀποφαίνειν, δυνατόν, οὔτε ὄλων οὔτε

(1) D. συντεταγμένως σωζόμενα.

(2) D. ἐξηρημένα.

(3) C. εἴ γε.

μερῶν (1) αὐτῶν τινῶν τοῖς μετέχουσι παρεῖναι δυναμένων ἐκ δὲ τῆς δευτέρας ταύτης, τὴν κοινωνίαν τοὺς ὑποκειμένους διελέγχειν (2). Ἐὰν γοῦν ἦ τι κοινὸν ταῖς ἰδέαις καὶ τοῖς μετέχουσιν αὐτῶν, ἢ ἐπ' ἀπειρον (3) μετάβασις ἔξει χώραν ἀπὸ τῶν τοῦ κοινοῦ μετεχόντων ἐπὶ τὸ κοινόν. Διὸ καὶ εἰκότως αὕτη πρὸς τὴν πρὸ αὐτῆς ἀπορίαν διάφορος· ἐκείνη μὲν γὰρ ἦν ὡς τοῦ εἶδους παρίντος τοῖς μετέχουσι καὶ αὐτοῦ ὄντος τοῦ μετασχεθέντος, αὕτη δὲ ὡς ἄλλου μὲν ὄντος παρὰ τὸ μετεχόμενον, πολλὴν δὲ τὴν πρὸς αὐτὸ κοινωνίαν ἔχοντος· διὸ ἐπ' ἐκείνοις μὲν ὁ ἔλεγχος, ἀπὸ τοῦ μὴθ' ὡς ὅλον δύνασθαι παρεῖναι μὴθ' ὡς μέρος ἑαυτοῦ διδόν, ἐπὶ ταύτης δὲ, οὐκέθ' ὁμοίως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐν ἀμφοτέροις ἐπ' ἄλλο πάλιν ἀνάγειν ἑνὸς εἶδους καὶ τῶν πολλῶν κοινοτέρου· καὶ οὕτως ὁ τῆς μετοχῆς λόγος ὅτε ἀπὸ τῆς παρουσίας ἐλέγχεται, καὶ ὁ ἀπὸ τῆς κοινωνίας τρόπον ἕτερον· ὁ μὲν, ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς μετέχουσιν εἶναι, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς μὴ εἶναι μὲν ἐν αὐτοῖς, κοινωνεῖν δὲ πρὸς τὰ μετέχοντα ὠρμημένος· μόνως δ' ἂν ἐπιστημονικὸν λόγον ἀποδοίη τις περὶ τῆς μεθέξεως, εἰ καὶ τῆς παρουσίας ἀφελῶν τὸ σωματοειδές, καὶ τῆς ἀσωματίας (4) τὸ κοινόν, οὕτως θεῖτο μετέχειν τὰ τῆδε τῶν ἰδεῶν, ἀσωμάτως μὲν παρουσῶν τοῖς μεταλαμβάνουσιν, οὐχ ἐνὶ δὲ πρὸς αὐτὰ λόγῳ κρατουμένων, ἵνα καὶ πανταχοῦ ὡσιν αἱ αὐταὶ διὰ τὸ ἀσώματον, καὶ οὐδαμοῦ διὰ τὸ ἐξηρησθαι τῶν μετεχόντων· ἢ μὲν γὰρ πρὸς τὰ μετέχοντα κοινοῦτος ὑφαίρει (5) τὴν

(1) B. μερῶν τινῶν αὐτῶν.

(2) B. διελέγχει.

(3) D. ἐπ' ἀπειρα.

(4) C. D. ἀσωμάτου.

(5) B. C. D. ἀφαιρεῖ.

ἐξηρημένην ὑπεροχὴν· δεῖ γὰρ εἶναι μὲν (1) κοινωνίαν, ἀλλ' οὐχ ὡς ὁμοταγῶν, ἀλλ' ὡς μόνον εἰς ἐκεῖνα τῶν μετέχοντων ἀνηρητημένων, ἐκείνων δὲ τελέως ἀπ' αὐτῶν ἐξηρημένων· ἢ δὲ σωματοειδῆς παρουσίᾳ τὴν πανταχοῦ παρουσίαν ἀμέριστον ἀφανίζει· τὰ γοῦν σώματα ἔστι, τὰ μὴ δυνάμενα ὅλα ἐν πολλοῖς εἶναι· τὰ δὲ καθ' αὐτὰ ἀσώματα, πάσιν ὅλα πάρεστι τοῖς μετέχουσιν αὐτῶν δυναμένοις· μᾶλλον δὲ, οὐκ αὐτὰ πάρεστιν ἐκείνοις, ἀλλὰ τὰ μετέχοντα αὐτοῖς· καὶ τοῦτό ἐστιν ὅπερ ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης ἠνίξατο λέγων, εἴτε παρουσίαν, εἴτε κοινωνίαν, εἴθ' ὅπως οὖν αἰτίαν εἶναι τῆς μεθέξεως τῶν εἰδῶν, ἰν' ἑκατέρας ἀφέλωμεν τὸ τὴν ἀπορίαν ποιοῦν. Τὴν μὲν οὖν τοῦ ἐν Φαίδωνι Σωκράτους ἐπίστασιν, διὰ ταῦτα θαυμάζειν ἄξιον, ἐξ ὧν ἐμεμαθήκει νέος ὢν παρὰ τοῦ Παρμενίδου δύο τούτων ἀποριῶν ὠρμημένην· τὴν δὲ ἔνθεν (2) τοῦ Πλάτωνος ἐπιβολὴν, ὅπως προσαεῖλε· πάσας τὰς ὑστερον ἀποπτύσεις γενομένας τῆς ἀληθεστάτης περὶ τῶν εἰδῶν θεωρίας· ὡς γὰρ ὁ Θεῖος νοῦς πάντα τὰ ἐσόμενα περιέχει κατὰ μίαν αἰτίαν, οὕτω τοι καὶ ἡ τοῦ Πλάτωνος, ὡς ἔοικεν, ἐπιστήμη πάσας προλαμβάνει καὶ θεραπεύει τὰς παραγραφὰς τῶν θείων δογμάτων, νέον εἰσαγαγοῦσα καὶ ἀγχίνου ἀποροῦντα μόνον ἑκασταχοῦ περὶ ὧν οἱ μετ' αὐτοῦ ἠρέθισαν· πολλοὶ γὰρ δὴ σωματικοῖς λόγοις ἀνέθεσαν τὴν δημιουργίαν· καὶ τοι δέδεικται ὅτι τὰ εἶδη σωματικά τε εἶναι καὶ μετέχεσθαι σωματοειδῶς, ἀδύνατον· οὐτ' ἄρα γεννήματα τῆς ὕλης ὑποθε-

(1) B. Deest μὲν.

(2) B. C. ἔνθεν.

τέον εἶναι τὰ εἶδη καὶ βλαστήματα, καθάπερ τινές φασιν, οὔτε ἐκ τῆς συμμίξεως αὐτὰ τῶν ἀπλῶν στοιχείων ὑφίστασθαι συγχωρητέον· οὔτε τοῖς σπερματικοῖς λόγοις τὴν αὐτὴν ἔχειν οὐσίαν δοτέον· πάντα γὰρ ταῦτα σωματοειδῆ καὶ ἀτελῆ καὶ μεριστὴν αὐτῶν ἀποφαίνει τὴν ὑπόστασιν. Πόθεν οὖν τοῖς ἀτελέσιν ἢ τελειότης· πόθεν τοῖς πάντη σκεδαννόμενοις ἢ ἔνωσις· πόθεν τοῖς ἀεὶ γιγνομένοις ἢ ἀνέκλειπτος οὐσία παρέσθη (1), εἰ μὴ προὔφεστηκε τῶν πάντων (2) ἢ ἀσώματος καὶ παντελῆς τῶν εἰδῶν διακόσμησις; Ἄλλοι δὲ αὖ τὸ ἐν τοῖς καθέκαστα κοινὸν ἠτιάσαντο τῆς διαμονῆς τῶν εἰδῶν· ἄνθρωπος γὰρ, ἄνθρωπον γεννᾷ· καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου τὸ ὁμοιον· ὄντος αὐτοῦ προσεπινοεῖν τὸ ἐν τοῖς καθέκαστα κοινὸν ὅθεν ὑφέστηκεν· οὐ τὸ γένος τοῦτό γε εἶναι δυνατὸν, ἔνυλον ὄν καὶ μεριστὸν καὶ οὐ παντελῶς αἰδιον· οὔτε ἐξ ἄλλης αἰτίας ὄν, ἐκκινουμένης εἶναι ταύτης καὶ μεταβαλλούσης (3)· ἦν γὰρ ἂν καὶ τοῦτο πάντη μεταβλητόν· καὶ τοι καθόσον εἶδος ἐστίν, ἀεὶ μένει ταῦτόν· οἷον σφραγίς ἢ αὐτὴ πολλοῖς ἐντεθειμένη κηροῖς, ἐκείνων μεταβαλλόντων, ἢ αὐτὴ μένουσα ἀνέκλειπτος ἐν τοῖς αἴσι κηροῖς· τί οὖν τὸ τὴν σφραγίδα ταύτην ἀποτιθέμενον προσεχῶς (4); ἢ μὲν γὰρ ὕλη κατὰ τὸν κηρόν· καὶ ὁ τῆδε ἄνθρωπος, κατὰ τὸν τύπον· κατὰ δὲ τὸν δακτύλιον αὐτὸν τὸν δύνοικτα κατὰ τῶν ὄντων, τί ποτε τάξομεν, ἢ τὴν φύσιν τὴν χωροῦσαν διὰ τῆς ὕλης, καὶ οὕτω τοῖς ἑαυτῆς λόγοις μορφοῦσαν τὸ αἰσθητόν· κατὰ δὲ τὴν χεῖρα τὴν τῷ δακτυλίῳ χρωμένην,

(1) B. πάρεστι.

(3) C. μεταλαβούσης.

(2) C. προὔφεστηκε τούτων

(4) B. συνεχῶς.

τὴν ψυχὴν ἢ καὶ ποδηγετεῖ τὴν φύσιν ἢ μὲν ὀλη, τὴν ὀλην, ἢ δὲ μερικὴ, τὴν μεροσὴν κατὰ δὲ τὴν ψυχὴν ἐκείνην τὴν διὰ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ δακτυλίου σφραγίζουσιν, τὸν νοῦν, ὃς διὰ ψυχῆς καὶ φύσεως τῶν εἰδῶν πληροῖ τὸ αἰσθητόν, αὐτὸς ὢν ὁ ἀληθινὸς σπόρος, γεννητικὸς τῶν λόγων, τῶν μέχρις ὕλης ρυέντων. Οὐ δεῖ τοῖνυν μένειν ἐπὶ τῶν καθέκαστα κοινῶν, ἀλλὰ ζητᾶν τὰς αἰτίας αὐτῶν· διατι γὰρ ἄνθρωποι (1) μὲν τῆσδε τῆς κοινότητος μετέσχον, ἄλλα δὲ τῶν ζῶων, ἄλλης, ἢ διὰ τοὺς ἀφανεῖς λόγους; μία μὲν γὰρ πάντων μήτηρ ἢ φύσις· ἀλλὰ τίνα τὰ τῶν διωρισμένων ὁμοιοτήτων αἷτια, καὶ διατι κατὰ φύσιν λέγομεν τὴν γένεσιν, ὅταν ἐξ ἀνθρώπου ἄνθρωπος, ἢ ὅτι λόγος ἐστὶν ἀνθρώπων ἐν τῇ φύσει· καθὼ οἱ ἐνταῦθα ἄνθρωποι πάντες; οὐ γὰρ διὸ ὅτι γε ζῶον ἦν τὸ τεχθεῖν, ἐπεὶ καὶ εἰλέων ἦν, ζῶον δὲ ἦν φυσικόν, ἀλλ' οὐκέτι κατὰ φύσιν, ὅτι μὴ κατὰ τὸν ἴδιον λόγον. Ἄλλο ἄρα δεῖ πρὸ τῶν ὁμοίων εἶναι τὸ τῶν ὁμοίων αἷτιον, καὶ δεῖ διὰ ταῦτα ἀπὸ τῶν καθέκαστα κοινῶν ἐπὶ τοῦτο ἀνατρέχον τὸ ἓν, τὸ προσεχῶς ὑποστατικόν τῶν αἰσθητῶν, ἐφ' (2) ὃ καὶ αὐτὸς ὁ Παρμενίδης ἡμᾶς ἀνήγαγεν· ὅπως δὲ ἡμεῖς οὐκ ἀξιώσει μένειν ἐπὶ τῆς αἷτιος ταύτης, οἷα τῶν ἐφεξῆς ποιήσει δῆλον· καὶ γὰρ ἐάν εἰς τὰς κοινότητας ταύτας ὄντως βλέποντες ἐθλωμεν, ἀπὸ τούτων ὀρμηθέντες, τὰς ἰδέας ἀναπλάττω, λήσωμεν (3) ἀπὸ πάντων εἰς ἐκείνας ὁμοίως ἀνατρέχοντες, οὐ μόνον ὢν εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ ὢν οὐκ εἰσὶν, οἷον τῶν παρὰ φύσιν, τῶν παρὰ (4)

(1) B. οἱ ἄνθρωποι.

(2) B. ἐφ' ὢν.

(3) C. D. δεήσομεν.

(4) C. D. περὶ τέχνην, τῶν

περὶ λόγον.

τέχνην, τῶν παρὰ λόγον, τῶν ἀνουσίων, αὐτῶν τῶν ἀνουστάτων, τραγελάφων, λέγω, καὶ ἵπποκενταύρων· εἰσὶ γὰρ καὶ τούτων κοινότητες· καὶ οὕτω τῶν οὐκ ὄντων θήσομεν ἰδέας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις, τῶν ἀπείρων, οἷον τῶν ἀλόγων γραμμῶν· τῶν ἐν τοῖς ἀριθμοῖς λόγων· ἀπειροὶ γὰρ καὶ αἱ ἄλλοι γραμμαὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς λόγοι, ὧν εἰσὶ κοινότητες. Ἐὰν οὖν ἀπὸ τούτων ἰδέας τινὰς ἀναπλάττωμεν, πολλάκις τὰ ἀπειρα ποιήσομεν· καὶ τοι δεῖ τὰς ἰδέας τῶν ἀτόμων τῶν μετεχουσῶν αὐτῶν ἐλάττους εἶναι, πλειόνων ὄντων τῶν μετεχόντων ἐκάστης. Εἰκότως ἄρα διορθοῦται τὸν τρόπον τῆς ἐπὶ τὰς ἰδέας μεταβάσεως ὁ Παρμενίδης, ὡς οὐκ οὔσης ἐπιστημονικῆς ἐὰν ἀπὸ τῶν τῆδε γίγηται (1) κοινοτήτων, ἀπὸ τῶν περὶ τῆς μεθέξεως ζητήσεων ὀρμηθεῖς· τὰς γὰρ κοινότητας ἄλλας αἰεὶ καὶ ἄλλας δυνατὸν ἐπινοεῖν, καὶ οὕτως ἐπ' ἀπειρον χωρεῖν· δηλοῖ δὲ τοῦτο διὰ τῶν ἐπομένων.

« Τί δ' αὐτὸ τὸ μέγα καὶ τὰ ἄλλα μεγάλα (2), ἐὰν
 » ὡσαύτως τῆ ψυχῇ ἐπὶ πάντα ἴδης, οὐχὶ ἐν τι αὐτὸ μέγα
 » φανεῖται, ὧ ταῦτα (3) πάντα ἀνάγκη (4) φαίνεσθαι; —
 » ἔοικεν. — Ἄλλο ἄρα εἶδος μεγέθους ἀναφανήσεται παρ'
 » αὐτό τε τὸ μέγεθος γεγονὸς καὶ τὰ μετέχοντα αὐτοῦ,
 » καὶ τὸ ἐπὶ τούτοις ἀμφοῖν ἕτερον (5), ὧ ταῦτα πάντα

(1) A. γίγνομένων. ἀνάγκη μεγάλα. Sic Editt.

(2) C. D. τὰ μεγάλα. Sic Vid. 134.
 Editt. (5) Edit. καὶ ἐπὶ τούτοις αὐ

(3) D. ὅ κατὰ πάντα. πᾶσιν ἕτερον.

(4) C. ἀνάγκη μεγάλη φ. D.

ἢ μεγάλη ἔσται· καὶ οὐκέτι (1) δὴ ἐν ἑκαστὸν σοι τῶν
» εἰδῶν ἔσται· ἀλλ' ἄπειρα (2) τὸ πλῆθος. »

Ἔστι μὲν τὸ προκείμενον δεῖξαι τὴν ἀπὸ τῶν κοινοτήτων
ἐπὶ τὰς ἰδέας, ὅπερ προείπομεν, μετάβασιν οὐκ (3) ὀρθῶς
ἀναπλαττομένην, ἀλλ' ἐκάνιοῦσαν εἰς ἕλλο τι καὶ ἄλλο
πάλιν κοινόν. Διὸ καὶ ὁ Σωκράτης οὐκ ὤρετο κοινωνεῖν
αἰτίαν εἶναι, καθάπερ εἶπομεν, τῆς μετοχῆς· εἰ γάρ τι κοινὸν
εἶη τῷ μετέχοντι καὶ τῷ μετεχομένῳ, πάλιν ἀπὸ τούτων
ἐπὶ τι ποιησόμεθα τὴν μετάβασιν, τὸ τῆς κοινωνίας αἴτιον
ἀμφοῖν, καὶ οὕτως εἰς ἄπειρον ἢ ὁδός· οἷς γὰρ ἐστὶ τι
κοινόν, εἶναι δεῖ πρὸ αὐτῶν τῆς κοινωνίας αἴτιον. Εἰ δέ τινα
καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς ἀπορίας ἐθέλοισμεν καρπὸν λαβεῖν τῆς
ἀναγωγῆς πρὸς τὰς ἰδέας θεωρίας, ἐνοήσωμεν, ὅτε διὰ
ταύτης θεκνύοιτο ἂν τῆς ἐφόδου, καθάπερ εἶπομεν, τῆς
ιδέας τὸ ἰδίωμα, μήτε τοῖς σπερματικοῖς λόγοις ὃν ταῦτόν,
μήτε τοῖς φυτικοῖς ὅλως, οἱ εἰσὶν ὁμοταγεῖς τοῖς ὑλικοῖς,
ἀλλ' ἕτερόν τι πρὸ τούτων ἀσύντακτον πρὸς πᾶν τὸ μερισθὲν
παρὰ (4) τοῖς πολλοῖς· τὸ γὰρ ἐν τῷ ἐν τῇ φύσει, τὸ γεννη-
τικὸν τῶν ἐν ταῖς αἰσθητοῖς εἰδῶν οὐ τοιοῦτον ἔστιν ὅσον
ἐξηρησθαι τῶν φαινομένων, ἀλλ' ἔχει κοινωνίαν παμπόλ-
λην (5), ἐλάχιστην δὲ τὴν ἐξαλλογήν· καὶ τοσαύτην τὴν
κοινωνίαν, ὡς μῆδὲν δοκεῖν τῶν ἐνύλων διαφέρειν ὅλως (6)
εἰδῶν, ἀλλ' εἶναι καὶ τι ἐνυλον καὶ μεριστόν. Ἰς γοῦν
ἢ φύσις αὕτη τῶν διοικουμένων ἀχώριστος, οὕτω δὴ καὶ οἱ
λόγοι τῆς φύσεως ἀχώριστοι τῶν εἰδοποιουμένων εἰσὶν·

(1) B. οὐκ ἔστι.

(4) C. D. περὶ τοῖς πολλοῖς.

(2) C. D. ἄπειρον.

(5) C. παμπόλων.

(3) B. οὐκοῦν.

(6) B. ὅλων εἰδῶν.

οίου εἰ νοήσεως αὐτὴν τὴν τέχνην μετὰ τῶν οἰκειῶν ὀργάνων οἷς χρῆται, ὄυσαν κατὰ τῶν τεχνητῶν· καὶ ἃ νῦν ἐξωθεν ποιεῖ, ταῦτα ἐνδοθεν ἀπεργαζομένην. Ὁ δ' οὖν ἐν τῇ φύσει τοῦ μεγάλου λόγος ἄτε οὐκ ἐξηρημένος τῶν ἐνταῦθα μεγάλων, ἀλλὰ συνδιαβακτιζόμενος αὐτοῖς καὶ συνταπτόμενος, ἐπιποθεῖ τινὰ πρὸ αὐτοῦ φύσιν· ἀλλαμὴν μεγέθους αἰτίαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν φαινομένων μεγάλων ἢ γὰρ ὡς ἀληθῶς αἰτία πανταχοῦ τῶν ἀποτελουμένων. ἐξήρηται παντελῶς· ἐφ' ἣν καὶ ὁ Παρμενίδης ἀνάγει τὸν Σωκράτην. Καὶ τοῦτο μὲν ἀληθές· ὁ δὲ ἐπὶνεγκεν ὡς ἀτόπον, τὸ καὶ ἄλλο αὐτὸ ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἄλλο, καὶ ἄπειρα τὸ πλεῖστος, οὐκέτι ἀληθές. Διὰ τοῦτο πρότερον μὲν ἔλεγεν ὡς ταῦτα πάντα ἀνάγκη μεγάλα φαίνεσθαι· δεῖ γὰρ εἶναι τινὰ χωριστὸν καὶ ἀφανῆ λόγον αἰτίων τῶν φαινομένων· ἐν δὲ τῇ ἀτόπου προσθήκῃ, φησὶ· καὶ οὐκέτι δὴ ἐν ἑκαστὸν σοὶ τῶν εἰδῶν ἔσται· τὸ γὰρ σοὶ προσέθηκεν, οὐχὶ καλλοῦς ἐνεκεν, ψλοῦ (1), ἀλλ' ἐνδεικνύμενος ὅτι τῷ μὴ πῶ κατιδόντι πού τὰ εἶδη πρώτως, ἀνάγκη ἀπεινῶν ἐπ' ἄπειρον· ἐπεὶ δεῖ μὲν πρὸ τοῦ φυσικοῦ εἶδους εἶναι τι ἄλλο τὸ ψυχικόν, καὶ πρὸ ταύτου τὸ νοερόν, ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἄπειρον· ἔστι γὰρ τις ἑνὰς μία τῶν ιδεῶν ἀφ' ἧς πᾶσαι προήλθον, ἧς ἐπέπεινα ζητεῖν ἄλλην οὐ δεῖ· τί γὰρ ἀνωτέρω δύναται χωρεῖν τῆς οἰκείας ἐνάδος; οὔτε γὰρ σῶμα ἔξω τοῦ πακτός, οὔτε πρὸ τῆς οἰκείας μοιάδος, οὔτε ἰδέα πρὸ τῆς ἐνάδος τῶν ιδεῶν. Ὅρας οὖν ὅπως καὶ ἀπέχεσθαι ἡμᾶς ἐπὶ τοὺς ψυχικοὺς λόγους ἀπὸ τῶν φυσικῶν, καὶ παρεκελεύσατο μὴ ἐπ' ἄπειρου ἀν-

(1) D. ψυχρός.

ατρέχειν, ἀλλὰ ζητεῖν τὴν τῶν ἰδεῶν μονάδα μίαν· ἵνα μὲν γὰρ ἢ ταῦτόν ἐν τοῖς πολλοῖς καὶ διηρημένοις πᾶσιν ἐπιθέον, ὁ φυσικὸς λόγος ἔχει χώραν προσεχῆς ὧν τοῖς πολλοῖς δεσμοῖς· ἵνα δὲ μὴ τὰ μετέχοντα τῆς ἰδέας φεῖ και μηδέποτε ἐκλείπη, δεῖ τινὸς ἄλλης αἰτίας, οὐκ ἐν αὐτοῖς οὔσης ἢ κινουμένης, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτῆς ἰδρυμένης, πρὸ τῶν κινουμένων ἀκινήτου, καὶ διὰ τὴν οἰκείαν σταθερότητα προξενούσης καὶ τοῖς κινουμένοις τὴν ἀνεκλείπτον μετοχὴν ταύτης γὰρ ἐφιέμενοι πάντες τῆς αἰτίας, οἱ μὲν τοὺς σπερματικούς (1) λόγους εἶναι τοιοῦτους οἰηθέντες, ἀφ' ὧν αὐτοὺς ἐποίησαν, ὡς οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς· οἱ δὲ τὰ ἀκίνητα ὄρεκτὰ πρὸ πάντων ἔθεντο τῶν (2) ἐκτὸς κινουμένων, ὑφ' ὧν τὰ κινούμενα κινεῖσθαι, ὡς οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου. Πλάτων δὲ συναγαγὼν εἰς ἓν ἀμφότερα, νοερούς λόγους εἶναι τὰς ἰδέας ὑποθέμενος, τούτων ἀνῆψε τὴν πᾶσαν δημιουργίαν· οὔτε γὰρ οἱ σπερματικοὶ λόγοι σώζειν ἦσαν ἱκανοὶ τὰ γιγνόμενα, πρὸς ἑαυτοῦς οὐ δυνάμενοι συννεύειν καὶ ἑαυτοὺς συνάγειν, οὐδ' ὅπως τελειοῦν· ἀλλ' ἀτελεῖς ὄντες· δυνάμει γὰρ εἰσι καὶ ἐν ὑποκειμένῳ πάντως (3) οὖν οὔτε τὰ ἀκίνητα ὄρεκτὰ, μόνως ὄρεκτὰ ὄντα, τῆς κατ' εἶδος ἢν αἰτία τῶν γιγνομένων ἐξαλλαγῆς. Ταῖς δὲ ἰδέαις ἀμφω προσῆν, καὶ νοεραῖς εἶναι καὶ ἀκινήτοις κατ' οὐσίαν, ἐν ἀγνώ βιάθρη τῷ καθαρῷ νῶ βεβώσαις (4) καὶ τελειωτικαῖς τῶν δυνάμει ὄντων, καὶ εἰδοποιίας αἰτίας. Ὅθεν ἐπὶ ταύτας (5) ἀναδραμῶν τὰς ἀρχάς, τούτων ἀνῆρτησε τὴν σύμπασαν γένεσιν,

- (1) C. D. τοὺς σπερματικούς μόνους εἶναι. (3) C. D. πάντες.
 (2) B. C. D. τῶν αἰε. (4) B. D. βεβαίωςαις.
 (5) A. ἐπὶ πάσας.

καθά φησιν ὁ Ξενοκράτης, εἶναι τὴν ἰδέαν Σέμενος αἰτίαν παραδειγματικὴν τῶν κατὰ φύσιν αἰεὶ συνεστώτων· οὔτε γὰρ ἐν τοῖς συναιτίοις ἂν τις αὐτὴν θεῖη, λέγω δὲ, ὡς ὄργανοῖς, ἢ ὑλικοῖς, ἢ εἰδικοῖς (1), διόπερ αἰτίαν εἶναι πάντως· οὔτε τῶν αἰτίων, ἐν τοῖς τελικοῖς ἀπλῶς ἢ ποιητικοῖς· κἄν γὰρ αὐτῷ τῷ εἶναι λέγωμεν αὐτὴν δρᾶν, καὶ τέλος εἶναι τῶν γιγνομένων τὴν πρὸς αὐτὴν ὁμοίωσιν, ἀλλὰ τό τε κυρίως τελικὸν πάντων αἴτιον καὶ οὐδὲν ἕνεκα πάντα πρὸ τῶν ἰδεῶν ἐστι, καὶ τὸ κυρίως ποιητικόν, μετὰ (2) τὰς ἰδέας, ὡς πρὸς κριτήριον βλέπων καὶ κανόνα τὸ παράδειγμα· μέση γὰρ οὔσα ἀμφοῖν, τοῦ μὲν ἐφίεται, τοῦδὲ ἐστιν ἐφετόν· εἰ δὲ δὴ τῶν κατὰ φύσιν ἐστὶν αἰτία παραδειγματικὴ συνεστώτων, οὔτε τῶν παρὰ φύσιν, οὔτε τῶν κατὰ τέχνην ἐστὶν ἰδέα· καὶ εἰ τῶν αἰεὶ συνεστώτων, οὐθενὸς τῶν κατὰ μέρος γιγνομένων τούτων καὶ (3) ἀπολλυμένων. Ὁ μὲν οὖν Ξενοκράτης τοῦτον ὡς ἀρέσκοντα τῷ καθηγεμόνι τὸν ὄρον τῆς ἰδέας ἀνέγραψε, χωριστὴν αὐτὴν καὶ θεῖαν αἰτίαν τιθέμενος· ὁ δὲ Σωκράτης ἐν τούτοις ἀκούσας τοῦ Παρμενίδου λέγοντος, ἐάν τῃ ψυχῇ σου ἴδῃς αὐτὸ τὸ μέγα καὶ τὰ πολλὰ ἐν τι σοι δόξει, καὶ ἐπὶ τούτοις εἶναι ἕτερον κοινὸν τῷ ἐνὶ καὶ τοῖς πολλοῖς, ἐντεῦθεν κινήσεις, ὑπέλαβε, μὴ ἄρα ἐν ψυχῇ τὰ εἶδη πρῶτον· καὶ οὕτω τὰ αἰσθητὰ μετέχεν τῶν εἰδῶν ὡς καὶ ψυχῆς. Ὅταν ἄρα τὴν τῶν ἰδεῶν τινὲς ὑπόθεσιν διασύρειν ἐπιχειρῶσιν, ἢ τὸν τρίτον ἄνθρωπον λέγοντες, ἢ τὸν ἐκ τῶν πολλῶν οὐτίδων ματαίως πλαττόμενον οὔτιν, ὡς ἐπινοούμενον, τὸν μὲν, ἐπὶ τῷ ἐνὶ εἶδει τοῦ

(1) Β. εἰδητικοῖς.

(3) C. D. τούτων ἀπολλυ-

(2) C. μετὰ τῆς ἰδέας.

μένων.

ἐνθρόπου καὶ τοῖς πολλοῖς, τὸν δὲ, ἐφ' ἐκάστῳ τῶν κατὰ μέρος οὐτιδῶν ταῦτά τε καὶ πάσας τὰς τοιαύτας μεταβολάς (1) ἐξελέγχομεν, τὴν εἰς ἄπειρον ἀνοδὸν τῶν ὁμοιοτήτων (2), ἐπὶ τῶν συντεταγμένα τὰ εἶδη τοῖς μετέχουσι, καὶ ὡς τὰ κοινὰ τοῖς πολλοῖς συναριθμεῖται τιθεμένων, χώραν ἔχειν λέγοντες, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῶν ἐξηρημένα (3) καὶ χωριστὰ ἀπὸ τῶν πολλῶν αὐτὰ γεννητικὰ λεγόντων· τὰς τε μεταβάσεις τὰς ἀπὸ τῶν διηρημένων, οὐ διὰ σερήσεων, ἀλλὰ διὰ εἰδῶν καὶ ἐν εἶδεσι μέχρι τῶν ἀνθυποσάτων καὶ πρώτων ἀποτελεῖσθαι συγχωροῦντες. Πῶς γὰρ ἂν διὰ τῶν ἀορίστων καὶ ἀνειδῶν εἰς εἶδος καὶ πέρασ καὶ ὄρον καταστήσαιμεν; ἀπὸ μὲν τῶν ἐνύλων εἰς τοὺς σπερματικούς λόγους ἀνιόντες, εὐρίσκομέν τι κοινὸν αὐτοῖς, τὸ ἀτελές· ἀπὸ δὲ τούτων εἰς τοὺς φυσικούς λόγους, τὸ σωματικὴν ἔχειν ἐνέργειαν· ἀπὸ δὲ τούτων εἰς τοὺς ψυχικούς, τὸ ἔγχρονον τῆς ποιήσεως· ἐὰν δὲ εἰς τὰ εἶδη τὰ ὡς ἀληθῶς ἀναδράμωμεν, οὐδὲν εὐρωμεν τοῖσδε καὶ ἐκείνοις κοινόν· τέλεια γὰρ ἐκεῖνα, καὶ παντελῶς ἀσώματος αὐτῶν ἢ ἐνέργεια, καὶ δι' αἰῶνος καὶ ἐπέκειντά ἐστι πάσης γενέσεως· ταῦτα γὰρ χαρακτηρίζει γένεσιν πᾶσαν, τὸ ἀτελές παρ' ἑαυτῆς, τὸ μεριστὸν, τὸ ἔγχρονον (4)· ὧν ἐκεῖνα καθαρεύοντα τῶν τῆδε πάντων ἐξήλλαται, μηδὲν ἔχοντα πρὸς αὐτὰ κοινόν, ὡς οὐκέτι (5) δυνατόν ἐπ' ἄλλο τι κοινὸν αὐτὸ ποιῆσθαι τὴν μετάδασιν· ὅπερ ὁ Παρμενίδης λαβὼν, εἰσήγειν

(1) B. C. διαβολάς.

(4) C. τὸ χρονικόν.

(2) C. ὁμοιοτάτων.

(5) C. ὡστ' οὐκέτι.

(3) A. B. ἐπὶ τῶν ἐξηρημένων.

ἀπορίαν (1) διὰ τὴν κοινωνίαν δι' ἣν καὶ ὁ Σωκράτης ἀπορεῖν ἔλεγε περὶ τῆς μετοχῆς τῶν εἰδῶν. Ὡς περ οὖν ἐπὶ τῆς προτέρας ἀπορίας ἐλέγομεν, οὕτως καὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας ἐροῦμεν, καὶ κοινωνεῖν τὰ εἶδη τοῖς μετέχουσι καὶ μὴ κοινωνεῖν τῷ μὲν ἀπ' ἑαυτῶν ἐλάμπειν αὐτὰ, κοινωνεῖν, τῷ δὲ ἀμειγῶς εἶναι πρὸς τὰ ἐλλαμπόμενα, μὴ κοινωνεῖν ὡς τε οὐχ ἑαυτοῖς, ἀλλὰ τοῖς ἀπ' αὐτῶν παρεσπάσατο τινα ὁμοιότητα πρὸς αὐτὰ· διὰ δὲ τοῦτο λέγεσθαι κἀκεῖνοις (2) τοῖς ταῦτα δεξαμένοις διὰ τούτων τρόπον τινα κοινωνεῖν, καὶ εἶναι τὴν κοινωνίαν, οὐχ ὡς ἐν συνωνύμοις, ἀλλ' ὡς δευτέροις καὶ πρώτοις. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὕτως ἐχέτω· οὕτως δὲ καὶ ὁ Πλάτων ἀποποιεῖται τὴν ἀπειρίαν (3) τὴν κατὰ (4) πλῆθος, δηλοῖ καὶ ἐν τούτοις σαφῶς· οὐτ' ἄρα τῶν μερικῶν εἶδη κατ' αὐτὸν ἐστὶν· εἴη γὰρ ἂν ἀπειρα τὸ πλῆθος· οὕτως τὸ μέρος τῷ ὅλῳ ταῦτόν· ἐπιτεταται γὰρ καὶ τούτω παλιν ἡ κατὰ πλῆθος ἀμέρεια, πάντων ὁμοίως τῶν μερῶν εἰς ταῦτόν τῷ ὅλῳ καθισταμένῳ· ἄλλον ἄρα τρόπον τὸ ἐν ἐκείνοις ἀπειρον ληπτέον κατὰ τὴν δύναμιν καὶ οὐ κατὰ τὸ πλῆθος· οὐ (5) γὰρ ἦν θέρμης εὐθὺς μετὰ (6) τὸ ἐν εἶναι τὸ ἀπειρον πλῆθος· τὸ γὰρ πεπερασμένον ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός ἐστὶν· ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ἐγγυτέρω μονάδος εἰσὶν, οἱ ἐντὸς δεκάδος τῶν ἐκτός· πόθεν (7) ἢ ἐν δεκάσι τετράς, ἢ ἀπὸ

(2) C. ἀπειρίαν.

(5) C. D. οὐδὲ γὰρ ἦν.

(3) D. κἀκεῖνα.

(6) B. κατὰ τὸ ἐν.

(4) B. τὴν ἀπορίαν.

(7) C. D. πόθεν γὰρ ἢ ἐν

(4) B. D. τὴν κατὰ τὸ πλῆθος. δεκάσι.

τῆς ἐν μονάδι; πόθεν δὲ ἡ πεμπτάς, ἢ τῶν ὄλων ἕκαστος
 δεκαθούων ἀριθμῶν, ἢ ἀπὸ τῶν μοναδικῶν; Γὰρ ἄρα τῆς
 ἀρχῆς ἐγγυτέρω, τὸ μὲν πλῆθος ἔχει συνισταμένον, δύνα-
 μιν δὲ ὑπερηπλωμένην (1) τῶν κορρώτερω· καὶ τῶ μὲν
 ποσῶ πεπερασται, τῇ δὲ παρουσίᾳ τῆς γεννητικῆς αἰτίας
 ἀπεριληπτα τοῖς δευτέραις ἐστὶ, κρατούμενα ὑπὸ τῆς ἐαυ-
 τῶν ἐνάδος, κρατοῦντα δὲ ἀκρίτων τῶν ἐφεξῆς ἀριθμῶν.

« Ἄλλὰ φάναι, ὡ Παρμενίδη, τὸν Σωκράτην, μὴ τῶν
 » εἰδῶν ἕκαστον ἢ τούτων νόημα, καὶ οὐδαμοῦ αὐτῶ προσ-
 » ἦκη ἐγγίγνεσθαι ἄλλοθι ἢ ἐν ψυχῆς (2)· οὕτω γὰρ ἂν ἐν (3)
 » γε ἕκαστον εἴη· καὶ οὐκ ἂν ἔτι πάσχει δὲ νῦν δὴ ἐλέγγο.»

Ὅτι μὲν τὰ περὶ τῶν ἰδεῶν προβλήματα τέτταρα τὸν
 ἀριθμὸν ἐστίν, εἶπομεν ἀρχόμενοι τῆς περὶ αὐτῶν θεω-
 ρίας· τεττάρων δὲ ὄντων, τὸ μὲν πρῶτον ὑπόκειται μόνον
 εἶνα τὰς ἰδέας, καὶ ἑτέρας εἶναι τούτων ἐν ἡμῖν· τὸ δευτε-
 ρον ἠρώτηται μόνον, τίνας (4) ταύτας εἶναι φαμέν, χωρὶς
 ἀπειρῶν· πλὴν ἐπεὶ πρὸς τῶ τέλει τὸν ἐν τοῖς ὀρωμένοις μό-
 νοις (5) ἐπὶ τινῶν ἰστιάμενον ἐπερράπτει (6)· τὸ δὲ τρίτον
 ὅπερ ἦν περὶ τοῦ τρόπου τῆς μεθέξεως, ἐν ταῖς εἰρημέναις
 εὐθύνας δέδωκε δυσὶν ἀπορίαις, ἅς διακαθάραντες (7), οὐ
 ἐμπροσθεν εἶπομεν τρόπον, ἐξομεν ὅπως μετέχονται ὑπὸ
 τῶν τὰς ἐκωνυμίας αὐτῶν ἰσχύοντων αἰ ἰδέαι· τὸ δὲ δὴ
 τέταρτον, ὅπερ ἦν ποῦ δευτέον (8) αὐτάς (9), ἐν αὐταῖς

(1) B. ὑπερηπλωμένον. † (5) D. δεστ μόνους.

(2) Heind. Fischer. ἐν χυχῆ. (6) D. ἀπερράπτει.

(3) D. ἐν τε. Sic Heindorf. (7) B. C. D. διακαθήραντες.

Fischer.

(8) B. δευτέον.

(4) B. C. D. τινῶν.

(9) B. αὐτός.

ἐξετάζεται ταῖς ἐξῆς ῥηθησομέναις δυσίαι, εἴτε ἐν ψυχαῖς, εἴτε καὶ πρὸ ψυχῶν, καὶ ῥηθήσεται τίνα τὰ ἐπόμενα ἄπορα καὶ ταύταις. Ὅτι (1) δὲ ἐπεταὶ τὰ δεύτερα (2) ἀπορία στρεφομένη περὶ τὴν φύσιν, ἠδὲ (3) τρίτη μεταβαίνουσα ἐπὶ τὴν ψυχὴν, πάντη δήπου φανερόν· ὥστε κατὰ πόδας τοῖς τοῦ Παρμενίδου λόγοις, ἐπὶ ταύτην ἀνῆλθε τὴν ὑπόθεσιν. Ἐκείνου γοῦν αὐτὴν ἀπὸ φυσικῶν εἰδῶν χωρίζοντος, καὶ ἐλπόντος ἐὰν τῇ ψυχῇ ἐπὶ πάντα ἴδῃς τὰ τε πολλὰ καὶ τὸ ἐν τὸ γεννητικὸν αὐτῶν, φανήσεται ἰσοι καὶ πρὸ τούτων ἄλλο ἐν, ὃ Σωκράτης τοῦτο μὲν τὸ ἐν ἐν ψυχῇ θέμενος, νόημα τε ψυχικὸν ἀποκαλεῖ τὴν ἰδέαν, καὶ τόπον αὐτῆς τὴν ψυχὴν ἀφορίζεται· τὸ γὰρ ἐν ψυχῇ εἶδος ἐν τε ἔστι καὶ ἀσώματον, καὶ οὐκ ἂν ἔτι πάσχοι ταῦτά τοῖς ἐμπροσθεν εἰρημένους· ἐξηρηται γὰρ τοῦτο (4) τῶν πολλῶν, οὔτε ὁμοταγὲς ὄν τοῖς πολλοῖς, εἴπερ τὰ μὲν ἐν ὕλῃ, τὰ δὲ ἐν ψυχῇ τὴν ὑπόστασιν ἔλαχεν· οὐ γὰρ ἔστι τούτου (5) κοινότης κακείνων, ὡς ὁ εἰς τὴν ἀπορίαν ἄγων συνηνάγκαζε λόγος· οὔτε ὄλον ἢ κατὰ τι ἑαυτοῦ μέρος ἔστιν ἐν τοῖς μετέχουσιν· ἵνα ἢ αὐτὸ (6) ἑαυτοῦ χωρὶς εἶναι δεκνύηται, ἢ μεριστὴν ὑπάρχειν. Διαφεύγει τοίνυν τὰς εἰρημένας ἀπορίας, καὶ διὰ τοῦτο οὐ πάσχει ταῦτά ταῖς ἐμπροσθεν ὑποθέσεσιν, ὅς φησιν ὁ Σωκράτης, νοήματος ὄντος ἐκάστου τῶν (7) εἰδῶν ὡς λόγος, καὶ μένοντος ἐνὸς ἐξω τῶν πολλῶν. Καὶ ταῦτα μὲν ἔχει πολλὴν ἀνάγκην, δι' ἣν ὁ Σωκράτης ἐν νοήμασι τισὶν

(1) B. ὅστις.

(5) A. B. τοῦτο.

(2) C. D. τῇ δευτέρᾳ ἀπορίᾳ.

(6) D. Deest αὐτό.

(3) B. ἥδε ἢ τρίτη.

(7) C. D. τῶν εἰδῶν ὁ λόγος.

(4) C. τούτου.

οὐσιῶσθαι τὰς ἰδέας ὑπέλαθεν· ὅταν δὲ λέγῃται νόημα, μὴ τι (1) νοήσωμεν (2) αὐτὸν τὸν νοούμενον λέγειν, ὡς αἰσθημα φαμέν τὸ τῆ αἰσθήσει ληπτόν, οὐδ' (3) αὐτὴν τὴν νοοῦσαν νόησιν τὸ εἶδος νόημα κεκληθῆναι, οὕτω νόημα λεγόμενον ὡς θεώρημά τι καὶ δόγμα ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγγινόμενον περὶ τῶν δογματιζομένων καὶ θεοειδῶν πραγμάτων· Διόπερ ὁ Παρμενίδης αὐτὸν ἀναγκάσει τὰ νοούμενα μᾶλλον ἰδέας εἶναι· τοῦτο δ' οὖν τὸ νόημα φησὶν ἐγγίνεσθαι ταῖς ψυχαῖς, διὰ τοῦ ἐγγίνεσθαι θηλῶν, μὴ εἶναι κατ' οὐσίαν ἐν αὐταῖς· καὶ τοῦτο ἔστιν ὅπερ οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου φανταζόμενοι, τὸ ὑστερογενὲς εἶδος θρυλλοῦσιν, ἕτερον ὄν πάντη τοῦ ψυχικοῦ λόγου· λέγω δὲ λόγον ψυχικόν, τὸν μένοντα κατ' οὐσίαν ἐν αὐταῖς, εἰς ὃν βλέποντες, καὶ τὴν ψυχὴν πάντα εἶναι τὰ εἶδη φαμέν, καὶ τόπον τῶν εἰδῶν τὴν ψυχὴν, οὐχὶ δυνάμει μόνον ἐνότων, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης, ἀλλ' ἐνεργεία μὲν, κατὰ δὲ τὸ πρότερον εἶδος τοῦ ἐνεργεία, ὡς αὐτὸς διορίζεται· τοῦτο δ' οὖν τὸ ὡς νόημα λεγόμενον ὑστερογενὲς, ἕτερόν ἐστιν εἰκότως τοῦ οὐσιώδους λόγου. Τὸ μὲν γὰρ ὑστερογενὲς, ἀμυδρότερον ἐστὶ τῶν πολλῶν, ἅτε ἐπ' αὐτοῖς ὄν καὶ οὐ πρὸ αὐτῶν· τὸ δὲ οὐσιώδες, τελειότερον· διὸ κακείνο μὲν ἦττον οὐσία τῶν πολλῶν, τοῦτο δὲ μᾶλλον καὶ οὐδὲ εἰπεῖν ὅσω τῶν αἰσθητῶν τελειότερον. Ὅτι δὲ οὐ μέχρι τῶν ὑστερογενῶν ἴσασθαι χρὴ, ἰέναι δὲ ἐπὶ τοὺς οὐσιώδεις λόγους, τοὺς ἐνδον ἐξ αἰθίου τὴν ὑπόστασιν εἰληχότας, πρόδηλον τοῖς εἰς αὐτὴν ἀποβλέπουσι

(1) B. C. D. μὴ τοι.

(3) B. ἀλλ' οὐδ' αὐτήν. C. D.

(2) C. D. νομίσωμεν.

ἀλλ' αὐτήν.

τῆν τῶν πραγμάτων φύσιν. Πόθεν γὰρ ἄνθρωπος μὲν τοῦτο δύναται ποιεῖν, λέγω δὲ, τὸ ἐκ πολλῶν ἰὸν αἰσθήσεων εἰς ἓν λογισμῷ (1) συναγεῖρειν, καὶ πρὸ τῶν φαινομένων καὶ διηρημένων ἀπ' ἀλλήλων τίθεσθαι τὸ ἓν καὶ ταῦτόν καὶ ἀφανές εἶδος, τῶν δὲ ἄλλων ζώων τῶν θνητῶν τούτων οὐσα καὶ ἴσμεν, οὐδὲν θεωρεῖ τοιοῦτο (2) κοινόν; Οὐδὲ γὰρ ἔχει λογικὴν οὐσίαν, ἀλλ' αἰσθήσει χρῆται καὶ ὁρέξεται καὶ φαντασίαις. Πόθεν οὖν αἱ λογικαὶ ψυχαὶ γεννῶσι ταῦτα (3) τὰ καθόλου, καὶ ἀνατρέχουσιν ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπὶ τὸ δοξαστόν, ἢ κατ' οὐσίαν ἔχουσαι τοὺς τῶν πραγμάτων λόγους; ὥσπερ γὰρ τὸ ποιητικὸν ἔχει τῶν αἰσθητῶν ἢ φύσιν τῶν τοὺς λόγους ἔχειν, καὶ πλάττει καὶ συνέχει τὰ αἰσθητά, τῷ (4) ἔνδον ὀφθαλμῷ τὸν ἔξω, καὶ δάκτυλον ὁμοίως καὶ ἕκαστον τῶν ἄλλων· οὕτω δὴ καὶ τὸ γεννώσκον αὐτὰ κοινῶς, τῷ τοὺς λόγους προειληφέναι θεωρεῖ τὰς κοινότητας αὐτῶν οὔτε γὰρ παρ' αὐτῶν τῶν αἰσθητῶν λαμβάνει τὸ κοινόν· τὸ γὰρ ἐκ τῶν αἰσθητῶν λαμβανόμενον φάντασμα ἐστὶ καὶ οὐ δοξαστόν, καὶ τοιοῦτον ὀφείλει μένειν ἔνδον, οἷον ἐλήφθη τὴν ἀρχὴν, ἵνα μὴ ψεῦδος ἦ καὶ τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' οὐχὶ τελειότερον γίγνεσθαι καὶ σεμνότερον· οὔτε ἀλλαχόθεν γεννᾶται, ἢ ἀπὸ ψυχῆς. Καὶ οὐδὲ που φύσις μὲν γεννῶσα, λόγοις γεννᾷ καὶ μέτροις φυσικοῖς, ψυχὴ δὲ γεννῶσα οὐ λόγοις γεννήσει καὶ αἰτίαις φυσικαῖς. Εἰ δὲ ἡ μὲν ὕλη τὸ ἓν τοῖς πολλοῖς ἔχει κοινὸν οὐσιῶδες ὄν, καὶ μᾶλλον οὐσία τῶν ἀτόμων· τοῦτο γὰρ αἰδίον, ἐκείνων δὲ ἕκαστον φθαρτόν,

(1) B. λογισμὸν.

(3) A. C. D. ταῦτα καθόλου.

(2) C. D. τοῦτο.

(4) B. D. τῶν ἔνδον.

καὶ τὸ τί ἐστὶν ἐκείνοις ἀπὸ τούτου· διὰ γὰρ τὸ εἶδος ἑκαστον (1) μετέχει τῆς οὐσίας· ἡ δὲ ψυχὴ μόνον ἔχει τὰ ὑστερογενῆ κοινὰ (2), πῶς οὐκ ἀτιμωτέραν τὴν ψυχὴν τῆς ὕλης ποιήσομεν, εἴπερ τὸ ἐν ὕλῃ κείμενον εἶδος τελειότερον, καὶ μᾶλλον οὐσία τοῦ ἐν ψυχῇ· τοῦτο μὲν γὰρ, αὐτὸ τοῦτο δὲ καὶ λέγεται ὑστερογενές, ἐκεῖνο δὲ αἰδίον· καὶ τοῦτο μὲν ἐπὶ τοῖς πολλοῖς, ἐκεῖνο δὲ συνεκτικὸν τῶν πολλῶν, καὶ γέννημα τοῦτο ἐκείνου; Τὸ γὰρ ἐν ἡμῖν φάσμα κοινόν, ἀπὸ τῆς εἰς τὸ καθέκαστα κοινόν ἐπιβλέψως ἔσχε τὴν ὑπόστασιν, διὸ καὶ φέρεται ἐπ' ἐκεῖνο· πᾶν γὰρ ἀντέχεται τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς, καὶ οὐδὲν ἄλλο λέγεται εἶναι, ἢ κατηγορημα, καὶ αὐτῷ τούτῳ εἶναι, τῷ (3) κατηγορεῖσθαι τῶν πολλῶν. Ἐπι τοίνυν τὸ καθόλου τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς, ἔλασσον αὐτῶν ἐστὶν ἐκάστου· προσθέσει (4) γὰρ καὶ συμβεβηκόσι τισὶ πλεονάζει τῶν ἀτόμων ἑκαστον· τὰ δὲ ὑστερογενῆ περιληπτὸν (5) ἐκάστου τῶν πολλῶν· ἔθεν καὶ κατηγορεῖται τούτων ἐκάστου, καὶ ἐν ὅλῳ τούτῳ τῷ καθόλου τὸ καθέκαστον· οὐ γὰρ τοῦ ἐκεῖ κοινοῦ μόνον (6), ἀλλ' ὅλου ὑποκειμένου κατηγορεῖται τούτου τὸ κοινόν. Πῶς οὖν ἂν ἐκεῖθεν εἶη καὶ ἐκ τῆς ἐν τοῖς πολλοῖς κοινότητος ἀνακπλασμένον; εἴτε γὰρ ἐξ αὐτῶν τῶν πολλῶν, παῦ τοὺς ἀπείρους ἀνθρώπους ἴδωμεν, καὶ ὧν ἀπάντων ἐπιφέρομεν τὸ αὐτὸ κατηγορούμενον; εἴτε ἐκ τῆς κοινότητος τῆς ἐν τοῖς πολλοῖς, πῶς τῆς ἑαυτοῦ αἰτίας τοῦτο περιληπτικώτερον ἐστίν; Ἄλλαχόθεν (7) ἄρα τοῦτο ὑφέστημε, καὶ ἐξ ἄλλου παρεδέξατο

(1) C. ἑκαστα.

καὶ συμβεβηκόσι.

(2) B. κοινὰ, καὶ πῶς.

(5) C. D. περιληπτικόν.

(3) A. C. D. τὸ κατηγορεῖσθαι.

(6) C. μόνου.

(4) B. C. καὶ προσθέσει

(7) C. ἀλλ' ὅθεν ἄρα.

ταύτην τὴν περιληπτικὴν ἐκάστου δυνάμιν εἶδους· οὐ δὴ καὶ ἔστιν εἰκὼν, παρὰ δόξαν ὑποστάν, κατὰ ἀνάμνησιν ἐκ τῶν φαινομένων τῆς ἐνδον ἀνακινουμένης αἰτίας. Ἔτι πρὸς τούτοις λέγομεν ὅτι πᾶσα ἀπόδειξις ἐκ τῶν προτέρων ἐστὶ καὶ τιμιωτέρων καὶ καθολικωτέρων· πῶς οὖν τὸ καθόλου τίμιον, εἴπερ ὑστερογενές; ἐν γὰρ τοῖς ὑστερογενέσι τὸ καθολικώτερον ἀνουσιώτερον ἐστὶν· ὅθεν καὶ τὸ εἶδος μᾶλλον οὐσία τοῦ γένους. Ἀνααιρετέον ἄρα καὶ τοὺς περὶ τῆς ἀληθεστάτης ἀποδείξεως κανόνας, εἰ μόνα τὰ ὑστερογενῆ καθόλου θήσομεν (1) ἐν ταῖς ψυχαῖς· οὐ γὰρ που ταῦτα τῶν μερικωτέρων κρείττω, καὶ αἴτια καὶ πρότερα τὴν φύσιν· εἰ δὲ ταῦτα ἄτοπα, δεῖ πρὸ τῶν ὑστερογενῶν ὑφεστάναι τοὺς οὐσιώδεις λόγους, αἳ μὲν προβεβλημένους καὶ δραστηρίους ἐν ταῖς θεαῖς ψυχαῖς καὶ ταῖς τῶν κρείττονων ἡμῶν γενῶν, ἐν ἡμῖν (2) δὲ ποτὲ μὲν ἐπακαλυπτομένους, ποτὲ δὲ ἐνεργοῦντας· καὶ ποτὲ μὲν θεωρητικῶς μόνον, ποτὲ δὲ προνοητικῶς, ὅταν καὶ ἡμεῖς θεοῖς συνταλθέντες, μετ' ἐκείνων τὸν ὅλον κόσμον διοικῶμεν. Λεγέσθω μὲν οὖν, ἴν' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἔλθωμεν· τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ ὡς ἀληθῶς εἶδος νόημα εἶναι· λεγέσθω τοίνυν εἶναι νόημα τὸ ὡς ἀληθῶς εἶδος· ἀλλὰ πρῶτον μὲν ὡς νόησις τοῦ ἀληθοῦς νοῦ, καὶ αὐτοῦ τοῦ πατρικοῦ, παρ' ᾧ καὶ τὰ ὄντα νοήσεις εἰσὶ, καὶ αἱ νοήσεις, τὰ ὄντα. Τὰς (3) γοῦν ἐν ἐκείνῳ πρώτως ὑφεστώσας ἰδέας ἡμῖν ἐφερμηνεύοντα (4) τὰ λόγια, κέκληκεν αὐτάς ἐννοίας πατρικῆς, ὡς οὐσας δημιουργικὰς νοήσεις διὰ τὴν τῶν νοήσεων πρὸς τὰ νοούμενα μίαν ὑπόστασιν·

(1) C. θήσομεθα.

(3) A. D. τὰς γοῦν τὰς ἐν ἐκείνῳ.

(2) B. ἡμῖν δὴ.

(4) B. C. D. ἀφερμηνεύοντα.

λέγει γοῦν,

Ἐννοία πατρὸς αἰθεύμεθα σ' εἰλιμένον (1) πῦρ·

οὐ γὰρ ὡς ἄλλαι ἄλλων εἰσὶν αἱ ἐκεῖ νοήσεις, ἀλλ' ὡς αὐταὶ ἑαυτῶν· διὸ καὶ ὄντως οὐσίαι καὶ ὄντως νοήσεις, καὶ ὁμοῦ ἄμφω, καὶ διὰ τοῦτο ἔννοια τοῦ πατρὸς. Μετὰ δὲ τὰς πατρικὰς ἰδέας ἐν πάσαις ταῖς μετὰ τὸν πατέρα νοεραῖς οὐσίαις κατὰ τὴν ὁμοιότητα τὴν πρὸς ἐκείνον ἐκάστη πάλιν ἰδέα νόημά ἐστιν· οὐδὲ ἐν ταύταις ἢ τῆς ἐνεργείας οὔσης ἀνουσίου, ἢ τῆς οὐσίας ἀνενεργήτου, συναριθμοῦ δὲ τῇ οὐσίᾳ τῆς νοήσεως οὔσης· πλὴν ὅτι τοῖς μὲν συστοίχοις ἕκασται νοητοῖς εἰσι σύνδρομοι, τῶν δὲ ὑπερτέρων, νοήσεις μόνον, ἀλλ' οὐχ αἱ αὐταὶ τοῖς νοητοῖς ἐκείνοις, ἀτε ὑπερτέροις οὔσι τῶν νοούντων (2). Μετὰ δὲ πάσας τὰς νοεράς οὐσίας ἐν ταῖς ἀεὶ νοούσαις ψυχαῖς νοήματα μὲν ἐστὶ καὶ νοητὰ διεστῶτα ἀλλήλων, ὡς τὰ μὲν νοεῖν, τὰ δὲ νοεῖσθαι· τῶν μὲν νοήσεων, μεταβατικῶν οὐσῶν, τῶν δὲ οὐσιωδῶν ἐν αὐταῖς λόγων, ἀεὶ τῶν αὐτῶν μενόντων· ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἐν ταῖς νοηταῖς (3) ψυχαῖς, διττὰ τὰ νοήματα. Τὰ μὲν γὰρ ἔστι τῶν οὐσιωδῶν λόγων, τὰ δὲ τῶν (4) ἐκ πολλῶν ὄντων αἰσθήσεων εἰς ἓν λογισμῶ συναιρουμένων· ἀλλ' (5) οὐ διὰ τούτων φησὶν ὁ Σωκράτης ἐγγίνεσθαι τῇ ψυχῇ· τὸ γὰρ ἐγγινόμενον δῆλον ὡς οὐκ ἔνεστι κατ' οὐσίαν. Τοῦτο δὲ ἔσχατόν

(1) B. μονεία λιμένον C. (2) C. τῶν νοημάτων.
 D. μονευλιμένον, Hic versus (3) C. D. ἐν ταῖς μερικαῖς.
 deest in Collectione Ora- (4) B. τῶν πολλῶν ὄντων.
 culor. Patricianā et Tay- (5) B. ἀλλ' οὖν. C. D. ἀλλ' ἤ.
 lorianā. *Classic. Journ.* T. 16. 17.

ἔστιν ἀπήχημα τῆς πρώτης νοήσεως, καθόσον τέ ἐστὶ καὶ καθόλου καὶ ἐν τῇ κοινῇ ψυχῇ τὴν ὑπόστασιν ἔχον· τὰς δὲ τῶν οὐσιωδῶν λόγων προβολὰς νοήματα λέγοντες, καθ' ἃς γινώσκωμεν ὅπως καὶ ἡ ψυχὴ πλήρωμα (1) πάντων ἐστὶ τῶν εἰδῶν, ἕτερον τρόπον νοήματα δεῖ λέγειν, καὶ οὐ τὰ ἐγγινόμενα αὐτῇ διὰ τῆς τῶν πολλῶν αἰσθητῶν προβολῆς· ὑφ' ἑστώτων γάρ ἐστὶν ἐκεῖνα νοήματα, καὶ αἰεὶ ὄντων ἐν ἡμῖν, καὶ αὐτὰ τὰ ὄντως ὄντα ἐνεικονιζομένων. Καὶ ὅταν εἰς ταῦτα κατα- ντήσωμεν, τῆνικαῦτα τῶν ὄντως νοημάτων γινόμεθα πλή- ρεις, οὐκ ἐγγινόμενων, ἀλλὰ προβαλλομένων (2) ὅν ἔχοντες ἠγνοοῦμεν· οὔτε δ' οὖν τοῖς παρά τισι καλουμένοις ἐννοήμασιν εἰς ταῦτόν ἄγειν προσήκει τὰ νοήματα ταῦτα τὰ τῶν οὐσιωδῶν λόγων, καὶ ὅτι μάλιστα ἐπικουρωτῆ ταῖς προσηγορίαις· ἐνεργήματα γάρ εἰσιν ἐκεῖνα ἀπὸ τῶν φαν- τασιῶν ἀνεγειρόμενα· οὔτε τοῖς ἀσωμάτοις λεκτοῖς· ἀν- υπόστατος γάρ ἡ ἐκεῖνων οὐσία καὶ ἀμυδρὰ τοῖς τιθεμένοις αὐτὴν εἶναι διαδοξάζεται (3). Οὐδ' ὅλως τοῖς ἀνοουσίοις ἐν ταῖς ψυχαῖς εἶδεναι, ἀλλὰ τοῖς κατ' οὐσίαν ἐνυπάρχουσι καὶ συμπληροῦσιν αὐτῶν τὴν ὅλην ζωὴν. Δεῖ τοίνυν ἀπὸ τῶν φυσικῶν λόγων, ὡσπερ εἶπομεν, ἀνατρέχειν ἐπὶ τοῖς ψυχικοῖς, οὐ τοὺς ὑστερογενεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐ σιῶδεις· καὶ γὰρ οἱ ὑστερογενεῖς, τούτων εἰσὶν εἰκόνες, οὐκ ἀπὸ τῶν πολλῶν αἰσθητῶν τεχθέντες· οὔτε γὰρ ἐπὶ πάν- των ἐστὶ τῶν πολλῶν τὸ κοινόν· οὐ γὰρ ἐπὶ τῶν κερκῶν τιθεμένα τῆς καθόλου λόγους, οὔτ' ἐπὶ τῶν μοναδικῶν, διότι μοναδικὰ παρατιούμεθα τὸ κοινὸν ἐννοεῖν· ἐνδοξεν

(1) A. C. ὅπως καὶ ἡ ψυχὴ πάντων. (2) D. προβαλλομένων.

(3) B. δοξάζεται.

ἄρα καὶ ἀπὸ τῆς οὐσίας ἡμῶν αἱ προβολαὶ γίνονται τῶν εἰδῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν· πολλῶ γὰρ ἂν εἴη τὰ ἐπιστητὰ τῶν αἰσθητῶν ἀμυδρότερα. Νῦν δὲ ὡς ἐπιστήμη κρείττων αἰσθήσεως, οὕτω καὶ (1) τὰ ἐπιστητὰ τῶν αἰσθητῶν· τὰ δὲ καθόλου, ἐπιστητὰ, καὶ περὶ τούτων αἱ ἐπιστήμαι. Ταῦτα ἄρα κρείττω καὶ τεμνότερα τῶν αἰσθητῶν ἔστω· οὐ γὰρ ἔχει λόγον τὰ αἷτια καταδεέστερα τῶν αἰτιατῶν ὑπάρχειν· ἔνθεν οὖν, ὡς περ εἴρηται, καὶ κατ' οὐσίαν ἔχομεν τὰ εἶδη· ταῦτα δὲ ἄλλως νοήματα ἐστὶ, καὶ οὐχὶ νοήσεις· ἐπεὶ γὰρ γενήματα ἐστὶ τοῦ νοῦ, νοήματα ἂν εἰκότως καλοῖτο ὡς ἀποτελέσματα τοῦ νοῦ, καθότι καὶ τέχνην καλοῦμεν τὸ ἀπὸ τέχνης, καὶ φύσιν τὸ ἀπὸ τῆς φύσεως εἶδος· καὶ διότι ὅθι πάντες οἱ ψυχικοὶ λόγοι τῶν θεῶν εἰδῶν ἐξήρηται καὶ τῆς ἐπέων ἐπίεται νοήσεως, νοήματα ἂν καὶ ταύτη προσκυροῦντο. Λέγεται γὰρ νόημα καὶ τὸ νοητὸν αὐτὸ τὸ νοηθῆν, καὶ τὸ ἐνέργημα καὶ τὰ γινωσκόν τοῦ νοῦντος, ὥσπερ κίνημα τὸ ἐνέργημα τοῦ κινηθέντος. Ἄλλ' ἐν μὲν τῷ μῶ, καθάπερ εἴρηται, ταῦτα ἀμφοτέρωθεν ἀλλήλοισι· τὰ δὲ ἐν ἀφύχῃ νοητὰ, πρὸς μὲν τὰ ἐν αὐτῇ, νοήματα ἂν καλοῖντο νοούμενα ὑπ' αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ εἶδη τὰ ὄντως νοητὰ, τὴν τῶν νοούντων ἔχει τάξιν, ὡς ἐκείνων ὄντων ἀντοῖς γινωσκόντων· πανταχοῦ γὰρ τὰ νοῦντα δευτέρωθεν τῶν νοητῶν εἰληχέναι μοῖραν· ἔχει δὲ οὐκείως ἢ τοῦ νοῦ φύσιν πρὸς τὴν τῶν εἰδῶν θεωρίαν· εἰδοποιὸς γὰρ καὶ ἐν τοῖς ὅλοις ὁ νοῦς, ἢτε δημιουργία πᾶσα καὶ τὸ κάλλος τῶν φαινομένων καὶ ἡ τάξις διὰ τὴν τοῦ νοῦ βασιλείαν εἴργασται· καὶ οὔτε τὴν νοερὰν τις αἰτίαν

(1) A. B. οὕτω καὶ ἐπὶ τὰ ἐπιστητὰ.

ἀφείς, δυναθεῖη ποτ' ἂν κατιδεῖν ὅπως ἢ τῶν εἰδῶν οὐσία προκατάρχει τῆς ὑποστάσεως τῶν ὄλων, οὔτε τὴν τῶν ἰδεῶν ὑπόθεσιν παριδῶν, διαφυλάξαι τὴν νοερὰν εἰς τὰ τῆδε ποιήσιν. Συνέζευκται ἄρα ἀλλήλοις ὅ, τε νοῦς καὶ τὰ εἶδη· καὶ εἰς τὴν συγγένειαν ταύτην; ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀποβλέπων (1) καὶ ὁ Σωκράτης, τὰ εἶδη νοήματα ἀφωρίσατο· καὶ δῆλον ὅτι καθ' ἕκαστον νοῦν, οἰκειῶς ταῦτα ὑποθετέον, ὁλικῶς ἢ μερικῶς, ψυχικῶς ἢ νοερῶς. Ἄλλ' ὥδινα μὲν τὴν νοερὰν οὐσίαν, ἔθετο δὲ ἐν τῷ ψυχικῷ νῷ ταῦτα ἀεὶ γίνεσθαι τὰ νοήματα, κάτωθεν διὰ τῶν προσεχῶν ἐπανιών. Καὶ γὰρ ἡ ψυχὴ, νοῦς ἐστὶν ἀνειλημμένος, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ νοήματα τῶν πρώτων εἰκόνες· καὶ ὁ Παρμενίδης ἀπὸ τῶν ψυχικῶν τούτων νοημάτων μετάρχει τὸν Σωκράτη λοιπὸν ἐπ' αὐτὰ τὰ εἶδη τὰ νοερά, λέγων οὕτως·

« Τί οὖν, φάναι, ἐν ἕκαστον ἐστὶ τῶν νοημάτων νόημα,
 » οὐθενός (2) δέ; — Ἄλλ' ἀδύνατον εἰπεῖν. — Ἄλλὰ τίός;
 » — Ναί. — ὄντος ἢ οὐκ ὄντος. — ὄντος. — Οὐχ ἐνός τιος
 » ὁ ἐπὶ πᾶσιν ἐκεῖνο τὸ (3) νόημα ἐπινοεῖ μίαν τιαν οὐσαν
 » ἰδέαν; — Ναί. — Εἴτα οὐκ εἶδος ἐστὶ τούτο τὸ νοούμενον
 » ἐν εἶναι, ἀεὶ ὂν τὸ αὐτὸ ἐπὶ πᾶσιν; — Ἀνάγκη αὖ (4)
 » γαίνεται ».

Ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς καθέκαστα κοινῶν ἀνέδραμειν ἐπὶ τι ἕτερον αὐτῶν προσεχῆς, οἷον ἔστι φυσικὸν εἶδος, εἴτα ἀπὸ τούτου λοιπὸν ἐπὶ τὸν ἐν ψυχῇ λόγον, ὅ ἐστι νοηματικὸν

(1) C. D. βλέπων.

(3) B. τὸ νόημα ἐπὶν, νοεῖ. Sic

(2) B. νόημα δὲ οὐθενός. Sic Fisch. Heindorf. Ast. Bek-
Fisch. Heindorf. Ast. Bekk. ker. — C. D. ἐπινοεῖν.

—C. νόημα οὐθενός, ἀλλ' . . . (4) D. ἀνάγκη αὖν φ.

τινός τῶν ὄντων, οἷον τὸ ὑστερογενές ἐλαμβάνομεν, ὃ δὴ καὶ ὡς ἀληθῶς ἐγγίνεται ταῖς ψυχαῖς. Δεῖ δὲ ἐντεῦθεν καὶ εἰς αὐτὸ διαβαίνειν τὸ τοῦ οὐσιώδους λόγου νόημα, καὶ ἀπὸ τούτου λοιπὸν πρὸς αὐτὸ τὸ ὄν ποιήσασθαι τὴν (1) μεταστάσιν, ἐφ' ἣν καὶ νῦν ὁ Σωκράτης περιάγεται διὰ τῶν Παρμενίδου μαιευτικῶν λόγων. Ἐπεὶ γὰρ ἔχομεν ὅτι ὁ ἐν ψυχῇ λόγος ἢ τινός νόημα ἔστιν, ἢ οὐδενός· ἀλλὰ τὸ μὲν μηδενός ὄν νόημα, διάκενόν ἐστι καὶ πλασματώδες, οἷον εἴ τις ἵπποκένταυρον ἢ τραγέλαφον ἐπιχειρεῖ νοεῖν, μᾶλλον δὲ εἴ τις σιδαίψον ἢ τι ἄλλο τῶν ἀνυποστάτων παντάπασιν τούτων γὰρ φαντασίᾳ γέ τινα λαμβάνομεν. Λείπεται ἄρα τινός εἶναι νόημα τὸν ἐν τῇ ψυχῇ λόγον· εἰ δὲ τινός, ἐρωτητέον πρότερον ὄντος ἢ οὐκ ὄντος· δῆλον δὴ ὅτι περ ὄντος νόμα ἔστιν ὁ ἐν ψυχῇ λόγος· εἰτ' οὐ πολλῶ πρότερον ἐκεῖνο τὸ εἶδος ἐστὶν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ψυχικοῖς, τοῖς φυσικοῖς, ὃ δὴ τὸ νόημα νοεῖν φαμέν, μίαν τιὰ οὖσαν ἰδέαν; πολλῶ γὰρ ἐκεῖνο εἰς τὸ εἶναι κυριώτερον τοῦ κατ' αὐτὸ νόηματος. Καὶ μὴν αὖ (2) τὸ, τε εἶδος καὶ τὸ νόημα πῶς ἐνός δύο εἶδη προέστηκαν. Εἰ δὲ τούτων δεῖ θάτερον εἶδος ποιεῖν, δῆλον ὅτι τὸ κυριώτερον ἂν εἴη εἶδος. Τοιοῦτον δὲ τὸ νόημα φαμέν ἐπὶ πᾶσιν ὄν τοῦτο τοῖς ὑπὸ τοῦ ὀνόματος (3) ὡς ὁμοειδέσι νοούμενον· τοῦτο γὰρ τοῦ εἶναι τοῖς ὁμοίοις αἴτιον, ἀλλ' οὐχὶ τὸ νόημα τὸ τούτου νοητικόν. Οὐδὲ γὰρ τὸ νόημα τὸ περὶ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς ὅτι (4) πατήρ, ἐμοῦ αἴτιον, ἀλλ' ὁ πατήρ· οὕτω καὶ ἐπὶ πάντων τῶν

(1) C. D. τὴν μετάστασιν.

(3) C. D. νόηματος.

(2) C. καὶ μὴν αὖ. D. καὶ (4) C. Deest ὅτι πατήρ· μὲν οὖν αὖ.

αίτιων, οὐ τὰ περί αὐτῶν νοήματα ὡς ἔστιν αἷτια τῶν κατὰ ταῦτα ὄντων, ἀλλ' αὐτὰ πρὸ τῶν νοημάτων, & δὴ καὶ τοῦ ἀληθεύειν ἔστιν αἷτια τοῖς νοήμασι τοῖς λέγουσιν ἐκεῖνα τινῶν αἷτια ὑπάρχειν. Ὅσοι μὲν οὖν τὰς ἰδέας νοήσεις εἶναι ψιλὰς ὑπέλαβον, οὔτοι πᾶν νόημα τινός (1) εἶναι φάντες, ἀξιοῦσι τοῦ νοοῦντος εἶναι τὸ νόημα· καθάπερ ἂν εἰ λέγοις αἰσθημα μὴ εἶναι, ἀλλὰ τὴν αἰσθησιν ἀκούων, τοῦ αἰσθητικῆς (2) μόνου εἶναι· καὶ διὰ τοῦτο παραλογίζεσθαι φασὶ τὸν Παρμενίδην. Ὅσοι δὲ (3) νοήσεις τοῖς νοητοῖς συνδρόμους, οὔτοι καὶ τοῦ νοοῦντος εἶναι καὶ τοῦ ὄντος τὸ νόημα διορίζονται, πάντων ἠνωμένων ἀλλήλεις, τοῦ νοοῦντος, τῆς νοήσεως, τοῦ νοητοῦ· καὶ οὐδὲν θαυμαστόν ὅπου καὶ ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν ταύτων τῶ αἰσθητῶ φασὶ τὴν αἰσθησιν, τὸ αἰσθημα λέγοντες. Εἰ δὲ τὸ νόημα τοῦ νοητοῦ ἔστιν οὐ μόνον ἐν ἡμῶν ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ θεῷ κῶ καὶ ἀληθειῶ, ὅθεν ὅτι ἔστι πρὸ τοῦ νοήματος τὸ νοητὸν, εἰς & καὶ ἀπεριεδώμενος ὁ ἐν ψυχῇ λόγος, νόημα ἔστι. Τὸ γὰρ ἀνευλεγμένον τῶν ἐν τῇ ψυχῇ λόγων, καὶ τὸ δηρημένον καὶ τὸ μεταβατικὸν ἐν ταῖς ἐνεργείαις, ἰκανῶς ἐπιδείκνυσιν, ὅτι ἕρα ἄλλο ἔστι τὸ νοητὸν εἶδος, τὸ ἠνωμένως καὶ ἀδιαρέτως ἦν αἷτιαν περιέχον πάντων τῶν λόγων· ὃ καὶ ἐν ἐκάλισεν ἐν τούτοις καὶ ἐπὶ πᾶσι ληπτικὸν τῶν εἰδητικῶν διακόσμων, καὶ ὑπὸ τοῦ νοήματος ἔφατο νοεῖσθαι ὡς μίαν τινὰ οὐσαν ἰδέαν. Ἐκ δὴ τούτων λάβοις ἂν, ὅτι καὶ ἡ παντός (4) νοῦ νοήσις καὶ προῦπαρχόντων τῶν νοητῶν· καὶ οὔτε νόησις ἔστι ψιλὴ γνῶσις, ἀλλ' ὄντος τινός· οὔτε τὰ νοητὰ δεύτερα τῶν

(1) B. τινῶν.

(3) C. D. ὅσοι δὲ οὖν νοήσεις.

(2) C. τοῦ αἰσθητοῦ.

(4) B. ἡ τοῦ παντός.

νοούντων· οὕτω γὰρ ἂν αἱ νοήσεις εἴεν πρὸ τούτων, οὔπω ὄντων· ἢ τοιούτων πρὸ τῶν νοούντων τὰ νοητὰ, καὶ διὰ τοῦτο πρὸ τῶν νοήσεων αἱ γὰρ νοήσεις ἐν τοῖς νοοῦσιν εἰσὶν ἐξ ἀνάγκης, ὡς αἰσθήσεις ἐν τοῖς αἰσθητομένοις, καὶ πᾶσαι γνώσεις ἐν τοῖς γινώσκουσιν, ἀλλ' οὐκ ἔξω τῶν γνωσκιάτων ἢ ἐν αὐτοῖς τοῖς νοοῦσιν· ἐπειδὴ οὐ μετὰ ταῦτα, ἵνα μὴ, πρὶν ἐκεῖνα ὑποστῆ, νοήσεις αὔσαι κατ' ἐνεργειαν, μηδεὶς ὧσιν. Ἀλλὰ μὲν εἰ πρὸ τῶν νοούντων τὰ νοητὰ, δεῖ καὶ ἐν αὐτοῖς εἶναι ἕτερον, διότι πᾶν τὸ νοοῦν, ἑαυτὸ νοεῖ, καὶ τὸ ἑαυτὸ νοοῦν, νοεῖ διὰ τῆς ἑαυτοῦ νοήσεως, οὐκ ἔξω ἑαυτοῦ βλέπον. Τοῦτό τε οὖν δεῖ λαμβάνειν ἐκ τοῦ Πλάτωνος (1) οὕτως εἰπόντος, ὅτι τὰ νόημα ἐπί, καὶ οὐ προσθέντος ἅτι τὸ ἐν ἔξω τοῦ νοήματος δι' ὅτι νοῦς, ὁ μὲν ἐστὶ μένως ἑαυτὸν νοῶν, ὁ δὲ καὶ ἑαυτὸν καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ, τὰ δὲ μετ' αὐτόν, αὐδεὶς εἰ μὴ τῷ τὰς αἰτίας αὐτῶν (2) ἔχεν. Τριχῶς γὰρ καὶ τὸ νοητὸν, κατὰ μέθεξιν μὲν, ἐπὶ τοῦ τὰ πρὸ αὐτοῦ (3) νοοῦντος· καθ' ὑπαρξιν δὲ, ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ· κατ' αἰτίαν δὲ ἐπὶ τοῦ τὰ μετ' αὐτόν. (4). Καὶ ὅπου μὲν τὸ κατὰ μέθεξιν νοητὸν, ἔστι καὶ τὸ καθ' ὑπαρξιν· δεῖ γὰρ τὸ τὰ πρὸ αὐτοῦ νοοῦν, καὶ ἑαυτὸ νοεῖν· ὅπου δὲ τὸ καθ' ὑπαρξιν, οὐ πάντως τὸ κατὰ μέθεξιν· ὁ γὰρ πρῶτιστος νοῦς ἑαυτὸν νοεῖ μόνον, οὐδὲν ἔχων πρὸ ἑαυτοῦ (5) νοητὸν. Καὶ ὅπου μὲν τὸ κατ' αἰτίαν νοητὸν, ἐκεῖ καὶ τὸ καθ' ὑπαρξιν· ἐν γὰρ τῷ αὐτῷ ἑαυτὸ νοεῖν (6), καὶ τὰ μετ' αὐτόν τις

(1) C. D. τὸ τοῦ Πλάτωνος.

(5) B. πρὸ αὐτοῦ.

(2) C. αὐτόν.

(6) C. D. τῷ ἑαυτῷ ἑαυτόν.

(3) A. B. C. ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ. νοεῖν.

(4) A. C. D. ἐπὶ τοῦ μετ' αὐτόν.

νοητὰ δύναται νοεῖν· οὐχ ὅπου δὲ τὸ καθ' ὑπαρξιν, καὶ τὸ κατ' αἰτίαν νοητόν· εἴ τις εἶη τελευταῖος νοῦς, οὐδὲν ἔχων νοητὸν δεύτερον ὅπερ νοήσει, κατ' αἰτίαν ἑαυτὸν νοῶν, καὶ ἑαυτῷ νοητὸς ὢν. Ταῦτα δ' οὖν, ὅπερ ἔφην, θεωρήσειας ἂν ἐκ τοῦ φάναι τὸν Παρμενίδην τὸ νόημα ὄντος εἶναι τινός· δεῖ καὶ τὴν δόξαν εἶπεν ἐν Θεαιτήτῳ τινός. Ὅθεν καὶ τὸ μὴ ὄν, ἀδόξαστον (1)· καὶ πᾶν τὸ γινώσκειν τί, καὶ οὐχὶ μηθέν· καὶ ὅτι τὸ ἐν μειζόνως πάρεστι τοῖς οὖσιν, εἰς αὐτὰ τὰ νοήματα ἀνήρτηται. Τὸ γὰρ ἐπὸν ἐν ἐπὶ πᾶσι τοῦτο παρίστησιν. Οὐκ ἄρα στησόμεθα ἀνιόντες ἀπ' ἄλλων εἰδῶν ἐπ' ἄλλα, πρὶν ἂν ἐπὶ τὰ ὄντως ὄντα ποιησώμεθα τὴν ἀναδρομὴν. Κἂν γὰρ εὐρωμεν συμφυῶς ἠνωμένα τὸν τε νοῦν καὶ τὰ νοητὰ, πλήρωμα ἔσται τῶν εἰδῶν κατὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ νοητόν, ὁ νοῦς· καὶ ὡσπερ νοῦν καὶ νοητὸν ἐνίζομεν ἀλλήλοισι, οὕτω δὴ καὶ τὰ νοήματα τοῖς οὖσιν εἰς ταυτὸν ἄξομεν (2)· ἐν αὐτῷ γὰρ ὢν ὁ νοῦς καὶ ἑαυτὸν νοῶν, ὁμοῦ δὴ καὶ τῶν νοητῶν ἔστι πλήρης. Καὶ ὡσπερ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς τὸ φαινόμενον ὅπως οὖν ἐν, πλήθός ἐστι κατ' ἀλήθειαν, οὕτω δὴ καὶ ἐν τοῖς νοητοῖς τὸ δυοειδές τοῦ νοήματος καὶ τοῦ ὄντος ἐνιαίως ὑφέστηκε. Ψυχὴ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ἑαυτῆς νοημάτων ἐπὶ τὰ ὄντα μεταβαίνουσα ὡς ἀπ' ἄλλων ἐπ' ἄλλα μεθίσταται· τὰ δὲ νοῦ νοήματα, τὰ ὄντα ἐςὶ διὰ τε τὴν νοεράν ἐπιστροφὴν καὶ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν ἐκείνοις ταυτότητα.

« Τί δὲ δὴ, εἶπεῖν τὸν Παρμενίδην, οὐκ ἀνάγκη, εἰ » τἄλλα φῆς τῶν εἰδῶν μετέχειν, ἢ δοκεῖ (3) σοι ἐκ νοημά-

(1) B. εὐδόξαστον.

(3) Bekk. Heindorf. Ut

(2) A. B. C. D. ἀξιοῦμεν. Fisch. δοκεῖν.

In margine ἄξομεν.

» των ἑκαστον εἶναι καὶ πάντα νοεῖν , ἢ νοήματα ὄντα ἀνό-
 » ητα (1) εἶναι;— Ἄλλ' οὐδὲ τοῦτο, φάναι, ἔχει λόγον ».

Δύο λόγοις χρώμενος, μετάρχει τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τῶν
 ψυχῶν νοημάτων ἐπὶ τὰ εἶδη τὰ νοητά, τούτοις ὄντα
 ταῖς νοήμασι νοητά, καὶ διὰ τοῦτο νοήμασι καλουμένοις.

Προτέρω (2) μὲν τοῦ ἀπ' αὐτοῦ νοήματος (3)· τὸ γὰρ ὄν,
 νοηματικόν ἐστὶν ὄντως. Ἐκεῖνο δὲ (4) οὖν τὸ ὄν ἐστὶ, τὸ
 κυριῶς εἶδος· καὶ ὃ ἐστὶν ἐπὶ πᾶσι τοῖς εἶδεσιν ἀεὶ ὄν καὶ
 ταῦτόν καὶ ἐν καὶ ἤδη νοούμενον, ἀλλ' οὐχὶ νοοῦν μόνον·
 ὡσπερ τὸ νόημα τὸ ψυχικόν. Ὅτι μὲν γὰρ ἕτερα ἐστὶν ὡς
 νοοῦν νόημα τοῦ νοουμένου, δῆλον· ἢ οὖν ἄμφω εἶδη, καὶ
 δύο ἔσται τὰ πρῶτα, καὶ οὐκ ἔστι μία ἐκάστων ἰδέα· ἢ τὸ
 κυριώτερον τοῦ (5) νοήματος αὐτὸ τὸ νοούμενον· ὥστε
 τοῦτο ἂν εἴη τὸ εἶδος, ἀλλ' οὐ τὸ νόημα. Δευτέρω δὲ ἑτέρω
 τοιούτῳ, πᾶν τὸ νόημα, ἢ νόημα, μετέχον νοεῖν ἀναγκαῖον·
 τὰ δὲ τῆδε μετέχει τῶν εἰδῶν, ὥστε εἰ τὰ πρῶτα εἶδη
 εἴη νόημα, καὶ μετέχει τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν, ὡς νοήματα
 πάντα νοητικά· τὸ γὰρ τῆς νοήσεως ἧτις ἦν τὸ νόημα μετε-
 ληχὸς, νοεῖ· καὶ γὰρ τὸ τῆς ζωῆς, ζῆ, καὶ τὰ τοῦ ὄντος
 ἔστιν· οὐκ ἄρα τὰ εἶδη νοήματά ἐστιν, ἀλλὰ νοήματα τῶν
 κατὰ τὰς νοήσεις τεταγμένων· καὶ οὐδὲν ἄτοπον τὸ τῶν
 νοημάτων μετέχον, μὴ νοεῖν. Εἰ τοίνυν πάντα μὲν μετέχει
 τῶν εἰδῶν, τῶν δὲ νοημάτων μὴ πάντα, οὐκ ἂν εἴη τὰ εἶδη
 νοήματα. Τῶν τριῶν γὰρ ἐν ἅν τι συμβαίνοι· ἢ μὴ μετέχειν

(1) C. D. νοητά.

(4) B. ἐκεῖνο δέ.

(2) A. B. C. ποτέρω.

(5) C. D. τὸ κυριώτερον δέ.

(3) C. τοῦ νοήματος. D. τὸ τοῦ.

ἀπ' αὐτοῦ τοῦ νοήματος.

τοῦ νοεῖν τὰ νοήματος μετέχοντα, ἢ μὴ νοήματα εἶναι τὰ εἶδη, ἢ τὸ ἀνόημα (1) μὴ μετέχειν τῶν εἰδῶν ὧν τὰ δύο πάντως ἄτοπα· καὶ γὰρ πᾶν τὸ νοήματος μετέχον, νοεῖ· τὸ γὰρ νόημα δηλοῖ νόησιν καὶ τὰ ἀνόητα μετέχει τῶν εἰδῶν, ὡς τὰ ἀψυχα, τοῦ ἴσου καὶ ἐλάττωτος καὶ μείζονος, εἰδῶν ὄντων. Οὐκ ἄρα νοήματά ἐστι τὰ εἶδη, οὐδὲ ἐν νοήμασιν οὐσίωται, ἀλλ' ἐν νοητοῖς. Ἀναδράμωμεν οὖν ἀπὸ τῶν μεριστῶν ἐπὶ τοὺς ἀμερεῖς λόγους τῆς φύσεως, ἢ μὴ ὑπάρχει τὰ νοεῖν τὰ πρὸ αὐτῆς· οὐ γὰρ μόνον ἀνόητος, ἀλλὰ καὶ ἄλογος ἢ φύσις καὶ ἀφάνταστος· ἀπὸ δὲ τούτων ἐπὶ τὰ νοητὰ τὰ ὑπερκείμενα τῶν φυσικῶν εἰδῶν, ψυχῆς ὄντα ἐνεργήματα νοητικῆς, κατὰ τὴν τοῦ Σωκράτους περὶ αὐτῶν θέσιν· ἐν ψυχῇ γὰρ εἶπεν αὐτὰ ἐγγίνεσθαι, καὶ εἶναι νοήματα ψυχῆς ὡς νοήσεις· ἀπὸ δὲ τούτων ἐπὶ τὰ ὄντως νοητὰ. Ταῦτα γὰρ αἷτια πάντων δυνατὸν εἶναι τῶν εἰδοσκοπιμένων, ἀλλ' οὐχ ἅ ἐστι νοήματα μόνον· ὥστε καὶ εἰ ὁ δημιουργικὸς νοῦς κοσμοποιὸς λέγοιτο καὶ πάντων αἷτιος, κατὰ μὲν τὸ ἐν ἑαυτῷ νοητὸν, τοῦ εἶναι πᾶσιν ἐστὶν αἷτιος, κατὰ δὲ τὴν ζωὴν, μόνου δὴ που τοῦ ζῆν (2), κατὰ δὲ τὸν νοῦν, μόνου πάντως τοῦ νοεῖν. Δεῖ οὖν μὴ ἀπὸ τῶν νοούντων (3) ἄρχεσθαι τὰ πράγματα, ἀλλ' ἀπὸ τῶν νοουμένων, ἵνα πάντων (4) αἷτια ἢ καὶ νοητικῶν καὶ μὴ νοητικῶν· πᾶσι γὰρ τὸ εἶναι κοινόν· τὸ δὲ νοεῖν, οὐ πᾶσι πάρεστιν· οὐκ ἄρα τὰ ψυχικὰ νοήματα πρῶτα ἐστί τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τούτων νοούμενα, καὶ πρωτουργὰ, καὶ πᾶσιν

(1) B. τὸ ἀνόητον.

(3) C. νοημάτων.

(2) A. B. τῆς ζωῆς.

(4) C. πάντως.

αἴτια τῆς οὐσίας καὶ τῆς ἐκδόσεως καὶ τῆς τελειότητος. Ἐν δὴ τούτοις ἄξιον ἐφιστάνειν, διατὶ πάντων τῶν ἐν νῷ νοερῶς ὄντων οὐ πάντα νοεῖ τὰ τῆδε μετέχοντα τῶν εἰδῶν· καὶ διατὶ ζώντων ἐκείνων πάντων, οὐκέτι πάντα τὰ ὁμοιούμενα πρὸς ἐκεῖνα ζῆ. Καὶ λεγέσθω μὲν ὅτι καὶ ἡ τῶν ὄντων ὑφesiς ἀπὸ τῶν πρώτων αἰτίων ἄχρι τῶν τελευταίων ὑφίστα-
 νουσα, τὰς τῶν ὄλων καὶ παντελείων οὐσιῶν ἀμυδροῖ μεθέξει· καὶ ὡς διὰ πάντων ἡ δημιουργία διεξιούσα, πάντα ὑφίστησι κατὰ μέτρα διαφέροντα τῆς οὐσίας, καὶ οὐδὲ τοῦ αὐτοῦ εἶδους πάντα ὡσαύτως μετείληφεν, ἀλλὰ τὰ μὲν μεζόνως, τὰ δὲ ἐλασσόνως· καὶ τὰ μὲν κατὰ μίαν ὁμοιωθή τῷ εἶδει δύναμιν, τὰ δὲ κατὰ δύο, τὰ δὲ κατὰ πλείους· ὅθεν καὶ σειραὶ τινα ἀνωθεν ἐξεφάνησαν ἄχρι τῶν κάτω διατείνουσαι· λέγω, οἷον τὸ τῆς σελήνης εἶδος. Γενέσθω γὰρ ἐπὶ ταύτης ὁ λόγος· ὥφθη μὲν καὶ ἐν θεοῖς κατὰ τὸ ἐν τοῦ εἶδους (1) καὶ ἀγαθεοειδέ· πάντα γὰρ τεθέωται ἐπὶ τάγαθου, κατὰ φησιν ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης, διὰ τοῦ τῆς ἀληθείας φωτός· ὥφθη δὲ καὶ ἐν ἀγγελοῖς κατὰ τὸ νοερόν, καὶ ἐν δαίμοσι, εἰ βούλει, τοῖς διὰ νοήσεως ἀπεικονισσαμένοις ἐκεῖνο τὸ εἶδος καὶ νοητικοῖς ὑποστᾶσι ζώοις, οὐκέτι νοερῶς, ἀλλὰ ζωτικῶς αὐτὸ μμεῖσθαι δυναμένοι· καὶ πολλὴ περὶ τῶν σεληνιακῶν ἤξει (2) σοὶ ζώων θεωρία τὸν Ἄπιον Αἰγύπτιον, καὶ τὸν σεληνίτην ἰχθύν, καὶ πολλὰ ἄλλα ζῶα, τὰ μὲν ἄλλως, τὰ δὲ ἄλλως μιμούμενα τὸ οὐράμιον τῆς σελήνης εἶδος· ὥφθη δὲ καὶ ἐν λίθοις ἐσχάτως·

(1) C. D. τὸ τοῦ εἶδους.

(2) D. ἤξει.

ὥστε εἶναι τινὰ καὶ λίθον εἰς ἐκεῖνο τὸ εἶδος ἀνηρητημένον, αὐξήσεις τε καὶ μειώσεις ὑπομένοντα μετὰ τῆς ἐν οὐρανῷ σελήνης, καὶ τοὶ ζωῆς ἄμοιρον ὄντα. Πανταχοῦ (1) τοῖνυν νόει μοι ταυτόν· καὶ μὴ πάντα πάσας οἰηθῆς τῶν εἰδῶν ὑποδέχασθαι τὰς δυνάμεις, ἀλλὰ μετὰ τῆς οἰκειίας ὑφέσεως· τὰ μὲν πλείους, τὰ δὲ ἐλάσσους. Οὐχ ὅσα οὖν ἐς τὴν ἐν ἐκείνοις, τοσαῦτα καὶ ἐν πάσαις ταῖς εἰκόσιν ἔγκειται· μόνον δὲ ἐς τὴν καθ' ἑκάστον εἶδος, ἐξ ἀνάγκης ἐν πάσαις φανταζόμενον, ὅπερ ἐστὶν ἰδίωμα τοῦ εἶδους αὐτοῦ, καθὸ τῶν ἄλλων διέστηκε· καὶ γὰρ πάντα ἐν τὰ εἶδη, τὸ ἐν ἐκάστῳ πρόχειρον ἐν τι πάντως εἶναι, τὸ καὶ ἀφορίζον αὐτοῦ τὴν ἰδίαν ὑπαρξίν, ἧς πάντα μετέχει τὰ καθ' αὐτὸ λαβόντα τὴν γένεσιν· καὶ αὕτη μὲν, μίαν ποιεῖ τὴν σειρὰν, ἡ δὲ τῶν πλείονων δυνάμεων ἐν τῷ εἶδει καὶ τῶν ἐλασσόνων μετέξεις, τὰ πρῶτα καὶ μέσα καὶ ἔσχατα τῆς σειρᾶς ἀνέφηνεν, ὅπου μὲν ἄλλως, ὅπου δὲ ἄλλως τοῦ αὐτοῦ μετασχεθέντος· ὁ δὲ εἰς πατρικὸς νοῦς, πᾶσιν ἀφορίζει τὰ μέτρα τῆς μετέξεως προλαβῶν· καὶ τὰς ἐκάστων (2) συντελείας πρὸς τὸν κόσμον, ἀρχάς τε καὶ μέσα καὶ τέλη τῆς ἐκάστου τῶν εἰδῶν σειρᾶς προλαβῶν, καὶ μέχρι πόσου φθάσειν ἀνάγκη τὴν ιδιότητα τὴν ἀφ' ἐκάστου καθήκουσαν. Προσκεῖσθω δὲ τούτοις, καὶ ὅτι τῆς μετέξεως διαφόρου γιγνομένης, πρῶται μὲν ἀπολείπουσι τὰ μετέχοντα αἱ ὑφειμέναι τῶν εἰδῶν ιδιότητες· δευτέραι δὲ, αἱ τούτων ὀλικώτεραι· πᾶσι δὲ ὁμοίως ἐμφανίζονται τοῖς ἀποτελέσμασιν αἱ πρωτουργοὶ καὶ τῷ ἐνὶ διαφερόντως συγγενεῖς· ἑκάστον γὰρ

(1) B. πολλαχοῦ.

(2) C. ἐκάστω.

εἶδος, ἐν ἑσσι καὶ πλῆθος· οὐχὶ κατὰ σύνθεσιν τοῦ πλῆθους τὸ ἐν ἀποτελοῦντος, ἀλλὰ τοῦ ἐνὸς ὑφιστάντος τὰς ἐν αὐτῷ πολλὰς ιδιότητας. Ἐκεῖνο μὲν οὖν ἐνοειδῶς καὶ ἑσσι καὶ ζῆ καὶ νοεῖ, τὰ δὲ κατ' αὐτὸ (1) γεννώμενα, τὰ μὲν πάντων μετέχει τούτων, τὰ δὲ ἐνὸς μόνου τοῦ ὄντος· ἐπεὶ καὶ τοῖς εἶδεσιν αὐτοῖς, τὸ μὲν νοερόν, τοῦ ἐνὸς, ἢ δὲ ζωῆ, ἐκ τῆς ἀμεθέκτου ζωῆς, τὸ δὲ ὄν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὄντος· ὡσπερ δὴ καὶ τὸ ἐν ἀπὸ τῆς ἐπέκεινα τῶν ὄντων ἐνάδος. Ταῦτα μὲν οὖν περὶ αὐτῶν εἰρησῶ τῶν θαγμάτων· τῶν δὲ δύο λόγων οἷς χρώμενος, ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄν ἀνέδραμε, τὰ μὲν συνεπεράνατο διὰ τῶν ἐκκειμένων ῥητῶν, εἰπὼν ὅτι αὐτὸ ἄρα τὸ νοούμενον εἶδος ἑσσι, ἀεὶ ὄν καὶ ταῦτόν ἐπι πᾶσι τοῖς εἶδεσι, καὶ τοῦτο πρεσβύτερον τοῦ ἐν ψυχῇ νοήματος· τὸ γὰρ νοούμενον, κρείττον, ὡς εἴρηται, τοῦ νοῦντος· καὶν τε γὰρ ψυχῆ τὸ νοοῦν, νοῦς δὲ τὸ νοούμενον, κρείττων ὁ νοῦς· καὶν τε νοῦς μὲν τὸ νοοῦν, νοητὸν δὲ τὸ νοούμενον, κρείττον τὸ νοητὸν. Τὸ δὲ δεύτερον ὄλον ἐξήτασεν εἰπὼν, ὅτι εἰ τὰ τῆ δε μετέχει τῶν εἰδῶν, τὰ δὲ εἶδη νοήματα, τὰ τῆδε ἄρα μετέχει νοημάτων· τὰ δὲ νοήματος μετέχοντα, ἀνάγκη νοεῖν· εἰ δὲ νοήματα αὐτῶν μετέχοι, τοῦτο μὴ ἀναγκαῖον· οὐκ ἄρα τὰ εἶδη τὰ πρῶτα νοήματα. Καὶ οὗτος ὁ λόγος οὐ μόνον ἡμῖν ἐπεδείκνυσιν ὅτι οὐκ ἐν ψυχῇ τὰ εἶδη πρῶτον, ἀλλὰ καὶ ὅτι πρὸ νοῦ· καὶ γὰρ νοῦς νοῶν ἑαυτὸν (2) καὶ τὰ ἑαυτοῦ νοητά, κατὰ μὲν νοῦς, ἐφερέμενον ἐςί, κατὰ δὲ νοητὸν, ἐφετόν· τούτων δὲ, τὸ μὲν τὰ γατῶ μᾶλλον συγγενές, τὸ δὲ ἦσσον· ἐφετόν γὰρ καὶ τὰ γα-

(1) C. κατ' αὐτοῦ.

(2) B. πρὸ ἑαυτόν.

θόν, ἀλλ' οὐκ ἐπιέμενον. Ἀναγκαῖον δ' εἶν τῶν φυσικῶν λόγων μῆτε νοητῶν ὄντων, μῆτε νοητικῶν, δι' αὐτῶν μέσων ἡμῖν ἐπὶ τὰ νοητὰ εἶδη γίνεσθαι τὴν ἀνοδόν. Ἔσται οὖν πρὸ τῆς ἀνοήτου φύσεως τὸ νοητικὸν πᾶν· καὶ τοῦτο διττόν· ἢ μεταβατικῶν, ἢ ἀμετάβατον. Καθὸ γὰρ νοοῦν ἐκότερον, ἐφίεται τοῦ νοητοῦ τοῦ ἑαυτῷ συσσίχου, καθάπερ εἶπομεν· καὶ γὰρ δὴ (1) τὸ νοητὸν πρὸ ταύτης λέγω τῆς φύσεως, ὅτι μῆτε ἢ φύσις μῆτε τὸ σῶμα νοοῦν. Εἶτα πρὸ τούτου, τὸ νοοῦν ἅμα καὶ νοοῦμενον, οἷον ἐστὶ τὸ νοερόν εἶδος ἢ ψυχικόν. Εἶτα πρὸ τούτων, αὐτὸ τὸ νοητόν. Δεῖ γὰρ καὶ πρὸ τοῦδε, διπλόνη τινὰ παρεμφαίνοντας, εἶναι τὸ νοητὸν αὐτὸ πρῶτως· καὶ τούτου μὲν μετέχει τὸν νοῦν, διὰ δὲ τοῦ νοῦ, τὴν ψυχὴν. Οὐ μόνον εἶν ἀπὸ τῶν ψυχικῶν εἰδῶν ἐπὶ τὰ νοερά μεταβατέον ὡς νοοῦμεν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τούτων ἐπὶ τὰ κυρίως νοητὰ, παρ' ὧν τὸ εἶναι πᾶσιν ὑπάρχει τοῖς εἶδεσιν. Οὕτως ἢ τοῦ Παρμενίδου μαιεῖα τὸν λόγον ἀπὸ τῶν ἐσχάτων ἀνήγαγεν ἐπὶ τὰ πρῶτιστα, δευκύντος, ὡς οὔτε σωματικῆν νοητίου εἶναι τὴν μέθεξιν τῶν εἰδῶν, οὔτε φυσικῆν, οὔτε ψυχικῆν, ἀλλὰ νοεροῖς καὶ νοητοῖς προσήκουσαν εἶδασιν.

« Ἀλλ', ὦ Παρμενίδη, μάλιστα ἔμοι γε καταφαίνεται
 » ὡδὲ ἔχειν· τὰ μὲν εἶδη ταῦτα, ὡσπερ παραδείγματα
 » ἐστάναι (2) τῇ φύσει· τὰ δὲ ἄλλα, τούτοις εἰκέναι, καὶ
 » εἶναι (3) ὁμοιώματα· καὶ ἢ μεθεξὶς αὐτῇ τοῖς ἄλλοις
 » γίνεσθαι τῶν εἰδῶν· οὐκ ἄλλη τις ἢ εἰκασθῆναι (4)
 » αὐτοῖς. »

(1) D. οὐ γὰρ δὴ.

(2) Bekk. Ast. ἐν τῇ.

(3) Deest καὶ εἶναι.

(4) C. D. οὐκ ἄλλη τις εἶναι,

εἰκασθῆναι.

Ἐπ' αὐτὴν τὴν νοητὴν οὐσίαν τῶν εἰδῶν ἀναχθεὶς ὁ Σωκράτης, ὑπὸ τῆς τοῦ Παρμενίδου μαιείας ποδηγούμενος, ἐνταῦθα διαφερόντως οἶεται τὴν τάξιν ἅμα καὶ τὸν τρόπον τῆς μεθέξεως τεθηρακέναι τῶν εἰδῶν· αὐτὰ μὲν τὰ εἶδη λέγων ἐστάναι ἐν τῇ φύσει, τὰ δὲ ἄλλα γίνεσθαι πρὸς ἐκεῖνα· τί ἄλλο διὰ τούτων, ἢ ἐκείνοις μὲν τὴν ἀκίνητον καὶ ἀμετάβολον οὐσίαν ἀποδιδούς, τοῖς δὲ πρὸς αὐτὰ ὑφισταμένοις τὴν ἐν γενέσει φερομένην; Ταύτη γὰρ ἀντιδιεῖλε, τῷ ἐστάναι τὸ γίνεσθαι διαίρων, καὶ αὐτὸ εἰς τὰ κατὰ ταῦτα καὶ ὡσαύτως ἔχοντα καὶ τὰ μηδέποτε ὡσαύτως ἔχοντα, γινόμενα δὲ μόνον· ὡπερ καὶ ὁ Τίμαιος καὶ ὁ Ἐλεάτης ξένος ἐν τῷ Σοφιστῇ διεστήσατο χωρὶς τὸ γινόμενον καὶ τὸ ὄν (1). Τὴν οὖν τάξιν αὐτῶν οὕτως ἐθήρασε· συνεισάγει δὲ τὸν τρόπον τῆς μεθέξεως, λύων τὰς ἐμπροσθεν ἀπορίας· ὁμοίως αὐτὸν τιθέμενος, ἵνα μήτε ὄλων μήτε μερῶν ἀναγκάζηται λέγειν ἐκείνων τὰ τῆδε μεταλαγχάνειν, μήτε ὁμοταγῆ εἶναι τὰ εἶδη τοῖς τῆδε· τὸ γὰρ παράδειγμα τῇ εἰκόνι οὐ πάρεστιν, οὐδὲ ὁμοταγὴς ἐστὶ πρὸς αὐτὴν. Ἔστιν οὖν ἡ μέθεξις δι' ὁμοιώσεως· τοῦτο δὲ εἰσηγάγε, παραδείγματα μὲν ἐκεῖνα καλῶν, ὁμοιώματα δὲ τὰ μετασχόντα (2) αὐτῶν, ὁμοίως δὲ διὰ τοῦτο τὴν μέθεξιν· καὶ οὕτω τεθάρρηκε τοῖς λόγοις τούτοις, ὥστε ὁ πρότερον ὀμνύς, ὡς οὐκ εὐκόλον διορίσασθαι τίς ἡ μέθεξις αὕτη καὶ πῶς ἐγγίνεται τὰ εἶδη τοῖς αἰσθητοῖς, νυνὶ φησι μάλισα αὐτῷ καταφαινέσθαι καὶ τὸν τρόπον τῆς μεθέξεως ἀπὸ τῆς μεθέξεως αὐτῶν (3) εὐρημένον· καὶ διὰ τοῦτο

(1) A. B. C. D. χωρὶς καὶ τὸ (2) C. μετέχοντα.

ὄν.—A. In margine: διεστή-

(3) D. αὐτὸν.

σατο χωρὶς τὸ γινόμενον καὶ τὸ ὄν.

μαλιστα, και δια του καταφαίνεσθαι και μη φαίνεσθαι μόνον εἰπεῖν ἐνδειξάμενος, ὅτι διαφερόντως περὶ ταύτης τεθάρρηκε τῆς ὑποθέσεως. Τοῦτο δὲ διὰ τε τὴν ἑαυτοῦ πέπονθεν ὀξύτητα, και τὴν τοῦ Παρμενίδου δύναμιν, τελειούσαν αὐτοῦ τὰς αὐτοφυσίαις περὶ τῶν θείων ἐννοίας· ὧ και δῆλος ἐστὶ μαιευτικὸς ὡν ὁ τρόπος τῶνδε τῶν (1) λόγων, ἀλλ' οὐχι καταγωνιστικὸς· οὐ γὰρ ἂν προκόπτειν ἐποίει τὸν προσδιαλεγόμενον και ἀεὶ τελειώτερον γίνεσθαι ταῖς ἐπιβολαῖς. Τέλος γὰρ ἐστὶ, μαιείας μὲν, ἢ πρόκλησις τῆς ἔνδον γνώσεως· ἀγῶνος δὲ, ἢ νίκη και τὸ περιβάλλειν (2) εἰς πᾶσαν ἀμηχανίαν τὸν ἀποκρινόμενον. Εἰ τοίνυν καθ' ἑκάστην ἀπορίαν ἀνεισιν ὁ Σωκράτης και τελειοῦται και διαρῥοὶ τὰς ἐν αὐτῷ περὶ τῶν πρωτουργῶν εἰδῶν ἐννοίας, μαιεύεσθαι μᾶλλον αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Παρμενίδου ῥητέον ἢ καταβάλλεσθαι, κακίειν τελειωτικὸν εἶναι τούτου μᾶλλον ἢ ἀμυντικόν. Ἀλλ' ὁ μὲν τρόπος τῶν λόγων, ὡς πολλάκις ὑπέμνηται (3), τοιοῦτός τις ἐστὶ. Κατίδωμεν δὲ και ὅπως προέκοφε μὲν ἢ τοῦ Σωκράτους ὑπόθεσις, οὐπω δὲ ἔχει τὸ τέλειον. Ὅτι μὲν γὰρ νοερῶν ἀντελάβετο και ὄντως παραδειγμάτων ὀρθῶς, και ὅτι τὴν ιδιότητα αὐτῶν ἀφώρισεν, ἐστάναι προσεῖπων αὐτά, και ἔτι τούτοις ὁμοιοῦσθαι τὰ ἄλλα· τὸ γὰρ γόνιμον και τὸ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχον, ἴδιον ἐστὶ τῶν αἰωνίως και ὄντων και ἐνεργούντων εἰδῶν. Τὸ γὰρ κατὰ τὰ αὐτά και ὡσαύτως ἔχειν, ἀεὶ τοῖς πάντων θειοτάτοις προσήκειν μόνοις φησὶ και ὁ Ἐλεάτης ξένος· και τὸ

(1) C. D. τῶν λόγων πρὸς τὸν δε τὸν λόγον, ἀλλ'.

(3) B. ὑπομνήσθαι. D. ὑπέμνησθαι.

(2) A. B. παραβάλλειν.

ἰσταναι οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ τὸ κατὰ ταῦτά καὶ ὡσαύτως ἔχειν, τὸ μὲν ἐν Σοφιστῇ διορισάμενος. Εἰ οὖν τὰ εἶδη καὶ ὁ Σωκράτης ἔσταναι λέγει, τὰ δὲ ἔστώτα κατὰ ταῦτά καὶ ὡσαύτως ἔχειν ἐν Σοφιστῇ γέγραπται, τὰ δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχοντα εἶναι τὰ θειότατα τῶν πάντων ἐν Πολιτικῷ διώρισταί, δῆλον ὅτι τὰ εἶδη θειότατα ἂν εἴη καὶ οὐκέτι νοήματα αὐτὰ ψυχῶν, ἀλλ' ἐξηρημένα πάντων τῶν τοιούτων. Ταῦτα οὖν ὀρθῶς τε καὶ ὅτι πρὸ τοῦ πλῆθους ἐν αὐτοῖς ὑπέθετο τὴν ἔνωσιν· τὸ γὰρ ἐν τῇ φύσει, τὴν ἐνάδα τὴν μίαν αὐτῶν δεδήλωκεν. Εἶωθε γοῦν ὁ Πλάτων καὶ ἐπὶ τὰ νοητὰ φέρειν τοῦτο τὸ τῆς φύσεως ὄνομα. Λέγει γοῦν αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐν τῷ Φιλήβῳ, βασιλικὸν μὲν νοῦν, βασιλικὴν δὲ ψυχὴν, ἐν τῇ τοῦ Διὸς ὑπάρχει φύσει· καὶ ὁ Ἰμίαιος· ἡ μὲν οὖν ζώου φύσις ἐτύγχανεν οὕσα αἰώνιος· καὶ αὐτὸς φύσιν λέγων τὴν μονάδα τῶν νοητῶν ἰδεῶν, καὶ ἔσταναι αὐτὴν διατεινόμενος, διὰ τοῦ φάναι αὐτὴν αἰώνιον εἶναι. Δηλοῖ δὲ τὸ ἔστος ἐκείνης μένειν ἐν ἐνὶ τὸν αἰῶνα, φασί, καὶ τὸν χρόνον κινητικὸν (1) εἶναι, καὶ (2) ἄλλα γενέσει τὴν ὑπόστασιν ἔχειν· ὡσπερ καὶ νῦν ὁ Σωκράτης τὸ γίνεσθαι τοῖς μετέχουσι τῶν ἰδεῶν ἀποδέδωκε. Τοιαύτη δ' οὖν καὶ ἡ νῦν λεγομένη φύσις ἐνάς μία, καὶ ἡ περιοχὴ (3) τῶν νοητῶν εἰδῶν. Ταῦτα μὲν οὖν, ὡς ἔφην, ὡς ὀρθῶς· ὅτι δὲ τὸ παραδειγματικὸν ἰδίωμα μόνον ἀποδέδωκε τοῖς εἶδεσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ τελειουργὸν καὶ τὸ φρουρητικὸν, ταύτη (4) δόξειεν ἂν ἀτελῶς ἔτι τῆς περὶ αὐτῶν

(1) B. κινητόν.

(3) B. D. καὶ ὑπεροχῇ.

(2) B. C. D. καὶ ἄμα.

(4) C. D. ταύτη δὲ δόξειεν.

ἀντιλαμβάνεσθαι θεωρίας. Ἐκαστον γὰρ εἶδος, εὐ παράδειγμα μόνον ἐστὶ τῶν αἰσθητῶν, ἀλλὰ καὶ ὑποστατικὸν αὐτῶν· οὐ γὰρ ἄλλου δεῖται τοῦ παράγοντος πρὸς αὐτά, καὶ ἀφομοιώσαντος αὐτοῖς τὰ τῆδε, μένοντα αὐτὰ ἀργὰ καὶ ἀκίνητα καὶ δραστήριον οὐδεμίαν ἔχοντα δύναμιν, ἀλλ' ἐοικότα τοῖς ἐνταῦθα χοροπλαστικοῖς (1) τύποις· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ παράγει καὶ ἀπογεννᾷ τὰς ἑαυτῶν εἰκόνας· καὶ γὰρ ἄτοπον, εἰ οἱ μὲν ἐν τῇ φύσει λόγοι ποιητικῆν ἔχοιεν τινα δύναμιν, τὰ δὲ νοητὰ εἶδη τῆς τοῦ ποιεῖν αἰτίας παρηρημένα τυγχάνοι. Οὐ μόνον ἄρα παραδειγματικὸν ἐστὶ πᾶν τὸ θεῖον εἶδος, ἀλλὰ καὶ πατρικὸν, καὶ αὐτῶ τῶ εἶναι γεννητικὸν αἴτιον τῶν πολλῶν· καὶ οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ καὶ τελεσιουργόν· αὐτὸ γὰρ τὸ ἐκ τοῦ ἀτελοῦς ἐπὶ τὸ τέλειον τὰ τῆδε παράγον (2) καὶ τὸ εὖ περιποιεῖν ἑκάστοις, καὶ τὸ τὴν ἔνδειαν αὐτῶν ἀποπληροῦν, καὶ τὴν ὑλην δυνάμει πάντα οὔσαν ἄγον εἰς τὸ κατ' ἐνέργειαν γίνεσθαι, πόσον ἦν δυνάμει πρὸ τῆς εἰδοποιίας; ἔχει ἄρα καὶ ταύτην τὴν τελεσιουργὸν ἐν ἑαυτοῖς τὰ εἶδη δύναμιν. Τί δὲ οὐχὶ καὶ τὴν φρουρητικῆν; Καὶ πόθεν ἡ διακόσμησις μὲν ἢ τοῦ παντὸς ἀδιαλυτος, ἢ ἐκ τῶν εἰδῶν; Πόθεν δὲ οἱ ἐστῶτες λόγοι καὶ τὴν μίαν συμπάθειαν τῶν πάντων ἄρρητον (3) διασώζοντες, δι' οὓς αἰεὶ τέλειος ὁ κόσμος μένει, μηδενὸς εἶδους αὐτὸν ἐκλιπόντος, ἢ ἐκ τῶν ἐστῶτων αἰτίων, ὥσπερ τὸ μεταβάλλειν ἐκ τῶν κινουμένων; Ἀλλαγὴν τῶν σωμάτων τὸ μεριστὸν καὶ τὸ σκεδαστὸν, οὐκ ἀλλαχόθεν ἢ ἀπὸ τῆς ἀμερίστου δυν-

(1) B. C. D. χοροπλαστικοῖς. ἄγον. C. D. περιἄγον.

(2) A. In margine: περι- (3) C. D. τῶν ὅλων ἄρρηκτον.

αίμεως σφύγγεται καὶ συνέχεται τῶν εἰδῶν. Αὐτὸ γὰρ καὶ εἴ
αὐτὸ τὸ σῶμα διαιρετὸν, καὶ δεῖται τῆς συνεκτικῆς τῶν
λόγων δυνάμεως. Εἰ δὲ καὶ τῆς (1) συνοχῆς ταύτης ἡ ἔνωσις
προηγείται πᾶν γὰρ τὸ συνεκτικὸν ἐν αὐτῷ πρότερον εἶναι
δεῖ καὶ ἀδιαίρετον· εἴη ἂν τὸ εἶδος οὐ γεννητικὸν μόνον, ὡς
εἴπομεν, καὶ φρουρητικὸν τε καὶ τελεσιουργόν, ἀλλὰ καὶ
συνεκτικὸν καὶ ἐνωτικὸν τῶν δευτέρων ἀπάντων. Ἐδει τοίνυν,
φαίη ἂν τις, μὴ πρὸς μίαν ἀπιδεῖν τῶν εἰδῶν δύναμιν
ἀφομοιωτικὴν (2), ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας αὐτὸν ἐπισκέ-
ψασθαι (3) δυνάμεις, καὶ οὕτως ἀφορίσασθαι τὸν τῆς
μετοχῆς τρόπον ὅστις ἐστίν· ὁμοίωσιν μὲν λέγοντα τῆν
μέθεξιν, ὁμοῦ δὲ καὶ συνεκτικὴν τῶν ὁμοιωθέντων καὶ φρου-
ρητικὴν, καὶ τελεσιουργόν· ὁ καὶ ὁ Τίμαιος διδάσκων,
τέλειον τὸν κόσμον ἔφατο γενέσθαι καὶ ἑλκυτόν διὰ τὴν πρὸς
τὸ παντελὲς αὐτοῦ ζῶον ἐξομοίωσιν. Μήποτε δὲ καὶ ὁ Σωκρά-
της ὁμοίωσιν τὴν γνώσιν, τὴν μέθεξιν εἰπὼν, πάντα περι-
ελαβε· τὰ γὰρ ὁμοιοῦμενα τοῖς ἐστῶσι, ἅλυστα ἀναγκαῖόν
εἶναι, καὶ συνέχεσθαι ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις, καὶ φρου-
ρεῖσθαι κατὰ τὴν οὐσίαν ὑπ' αὐτῶν, ἢ οὐκ ἂν ἡ ὁμοία τοῖς
ἐστῶσι, τῇ ἀστάτῳ γενέσει συμπεράμενα, καὶ πάντῃ σκιδ-
νάμενα ἀφ' ἑαυτῶν· Οὐδ' ἂν ἐκεῖνα ἀκινήτως εἴη παραδείγ-
ματα, μὴ ἄλλων ὄντα τοιούτων παραδείγματα, ἵνα καὶ ὁμοία
ἢ τοῖς ἀκινήτοις· ὅθεν οὐδὲ τῶν μερῶς γιγνομένων ἐλέγο-
μεν ἰδέας εἶναι, μόνων δὲ τῶν ἐν τοῖς γεννητοῖς καὶ ἀστάτοις
αἰθῶν. Μὴ οὖν τις ἡμῖν ἐνειδιζέτω τὸ ὄνομα τῶν παρα-

(1) A. τῆ συνοχῆ. ἀφομοιωτικὴν.

(2) A. In margine : τὴν (3) C. D. ἐπισκεψάμενον.

δειγμάτων. ὡς μεταφορικόν· εἰς τὰ τῆδε παραδείγματα βλέπων, αἰσθητὰ ὄντα καὶ ἀδρανῆ ὑπάρχοντα, καὶ ἄλλων ἐπιθετῆ τῶν πρὸς αὐτὰ ποιούντων. Καὶ γὰρ ὁ Σωκράτης οὐχ ἀπλῶς εἶπε παραδείγματα τὰ εἶδη, ἀλλ' ὡς περ παραδείγματα· τοῦτο δὲ ἀναιρεῖ μὲν τῶν συνήθων ἡμῖν παραδειγμάτων τὴν ἔξοχον καὶ ἀπεφυγμένην μορφήν, ἐνδεύονται δὲ τὴν πρωτοῦργον ἐν τοῖς εἶδεσι τῶν εἰκόνων γόνιμον ἀρχήν. Μὴδ' αὖ διοικίετω χωρὶς τό, τε παράδειγμα καὶ τὸ ποιοῦν, ἀλλ' ἐν ἐνὶ συλλαβῶν ἀμφοτέρα, θεωρεῖτω· καὶ γὰρ τὸ παράδειγμα κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτὴν ὑφίστησι τὸ πρὸς αὐτὸ γιγνόμενον· καὶ τὸ ποιοῦν, αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦν, καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ γιγνόμενον ἀπεικάζον, καὶ δευτέρως ἐκεῖνο παρεχόμενον ὅσα ἐν αὐτῷ πρώτως ἐστίν, εἰς τὴν τοῦ παραδείγματος καθίσταται καὶ αὐτὸ τάξιν καὶ τὸ μὲν ἐστὶ παραδειγματικῶς ποιοῦν, τὸ δὲ ποιητικῶς παράδειγμα ὄν. Ἴδιον γὰρ παραδείγματος μὲν, οἷον ἐστὶ ποιῆν, ποιούντος δὲ, γένεσιν ἀπ' οὐσίας ἐργάζεσθαι. Διόπερ ἐν Φιλήδῳ μὲν πᾶν τὸ ποιοῦν, πᾶν τὸ γιγνόμενον ἔφατο γίνεσθαι· ἐν Τιμαίῳ δὲ τὸ παράδειγμα εἰκόνος εἶναι παράδειγμα τινός· πρὸς τι γὰρ ἐκάτερον, τὸ μὲν πρὸς γένεσιν, τὸ δὲ πρὸς εἰκόνα λέγεται· ἐστὶ δὲ ὁμοῦς ἐν ἐκατέρῳ τὸ λοιπὸν παραδειγματικῶς μὲν ἐν τῷ παραδείγματι τὸ ποιοῦν; ποιητικῶς δὲ τὸ παράδειγμα ἐν τῷ ποιούντι συνειλημμένον. Ἐνωσις ἄρα μία τό, τε παραδειγματικὸν αἴτιον ἐν ἐκείνοις συνάγει, καὶ τὸ ποιητικόν, πλὴν ὅτι, πολλῶν ποιητικῶν μὲν ἐστὶν αἴτια ὡς γεννητῶν, παραδειγματικὸν δὲ οὐκ ἐστὶ· τοιαῦτα γὰρ τὰ καθ' ἕκαστα γιγνόμενα μὲν ἢ καθέκαστα, οὐ μὲν τοὶ παραδείγματα ἔχοντα ἢ τοιαῦτα ἐστί. Μήτ' οὖν

διιστάνωμεν ἀπλῶς τὸ παραδειγματικὸν καὶ τὸ ποιητικόν, ἀλλὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, μῆτε αὖ τὴν εἰς τὰ τῆδε τῶν παραδειγμάτων ἐνέργειαν προσδεῖσθαι λέγωμεν ἄλλων εἰδῶν, τῶν ψυχικῶν ἢ φυσικῶν. Ἐξηρημένως γὰρ ἐκείνη πᾶσι πανταχοῦ πάρεστι· καὶ συνδεῖ μὲν τὰ δεύτερα τῇ γονίμῳ περιουσίᾳ τῶν θείων εἰδῶν, ἐκεῖνα δὲ τελέως ἀφ' (1) ἑαυτῶν ἐνδίδωσι τοῖς πᾶσι τὴν ὁμοίωσιν τῆς ὅλης οὐσίας.

« Εἴ τις (2) οὖν, ἔφη, ἔοικε τῷ εἶδει, οἷόν τε ἐκεῖνο τὸ
 » εἶδος μὴ ὅμοιον εἶναι τῷ εἰκασθέντι καθόσον αὐτῷ ἀφ-
 » ωμοιώθη; ἢ ἔστι τις μηχανὴ τὸ ὅμοιον μὴ ὁμοίῳ ὅμοιον
 » εἶναι;—Οὐκ ἔστι.—Τὸ δὲ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἄρ' οὐ μεγάλη
 » ἀνάγκη ἐνὸς τοῦ αὐτοῦ εἶδους μετέχειν;— Ἀνάγκη. —
 » Οὐδ' ἂν τὰ ὅμοια μετέχοντα ὅμοια ἦ, οὐκ ἐκεῖνο ἔσται
 » αὐτὸ τὸ εἶδος. — Παντάπασιν μὲν οὖν. »

Τοῦ Σωκράτους ἐστῶτα παραδείγματα θεμένου τὰ εἶδη, καὶ τὰ τῆδε ὁμοιώματα καλέσαντος ἐκείνων, καὶ διὰ τοῦτο (3) καὶ τὴν μέθεξιν ὁμοίωσιν προσειπόντος, καὶ περὶ πάντα ταῦτα ἀτελέστερον δόξαντος ἐπιβάλλειν· οὔτε γὰρ τὰ εἶδη παραδείγματα μόνον, ἀλλὰ καὶ γεννητικὰ καὶ τελεσιουργικὰ (4) καὶ φρουρητικὰ τῶν αἰσθητῶν εἰσιν, ὡς εἵπομεν· οὔτε τὰ τῆδε ὁμοιώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ γεννήματα ἐκείνων καὶ φρουρούμενα ὑπ' ἐκείνων, καὶ πᾶσαν τὴν τελειότητα καὶ τὴν συνοχὴν ἐκεῖθεν κομιζόμενα· εἰ μὴ

(1) B. ἀφ' ἑαυτοῦ.

(3) B. διὰ τούτων.

(2) D. τι. Sic Heindorf. (4) B. τελεσιουργητικά.

ἄρα διὰ τῆς ὁμοιώσεως τῆς πρὸς τὰ ἐστῶτα τῶν γεγενημένων, καθάπερ εἶπομεν, πάντα ταῦτα συνήγαγεν ὁ τοῦ Σωκράτους λόγος. Τοῦ δ' οὖν Σωκράτους οὕτω περὶ τούτου (1) διαταξαμένου, πάνυ θείως ὁ Παρμενίδης τὸ μὲν ἐστάναι τὰ παραδείγματα ταῦτα ἐν τῇ φύσει, καθάπερ ὁ Σωκράτης εἶπε, συγκεχώρηκεν, ὡς ἂν ἐστοχασμένως αὐτοῦ φθρυγαμένου τῆς νοεῶς ὑποστάσεως αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰς πρώτας ἀπορίας περὶ τῆς μετοχῆς λύειν ἐκεῖνος ὑπέλαβε, τὴν ὁμοίωσιν εἰσαγαγὼν, καὶ τὴν καθ' ὁμοιότητα μέθεξιν, ἀπαλλάττουσαν ἡμᾶς τῆς περὶ τὸ ὅλον καὶ τὸ μέρος ἀπορίας, αὐτὸς τὴν πρωτουργὸν αἰτίαν τοῦ παραδείγματος καὶ ὁλοκλήν ἐνδείξασθαι βουλόμενος, καὶ τὴν ἐπέκεινα πάσης ὁμοῦ τῆς πρὸς τὰ ὁμοιούμενα σχέσεως ἐπιδεικνύσιν. Ὡς εἰ τὸ αἰσθητὸν ὁμοίον ἐστὶ πρὸς τὸ νοητὸν εἶδος, οὐ χρὴ καὶ ἀντιστρέφειν τὴν σχέσιν, καὶ κείνῳ τοῦτο λέγειν ὁμοιον· ἵνα μὴ πρὸ τῶν δύο ὁμοίων ἀλλήλοις, ἕτερόν τι πάλιν ζητήσωμεν εἶδος, ἀμφοῖν τῆς ὁμοιότητος αἴτιον. Τὰ γὰρ ἀλλήλοις ὁμοια πάντως ταυτοῦ τινος κεκοινώνηκε, καὶ δι' ἐκεῖνο ταῦτόν ἐν αὐτοῖς ὄν, ὁμοια λέγεται εἶναι. Τούτου γὰρ συχωρηθέντος, ἀλλήλοις ὁμοια εἶναι τότε μεθεκτὸν καὶ τὸ μετέχον, τὸ παράδειγμα καὶ τὸ εἰκασθὲν, ἔσται καὶ πρὸ τούτων ἄλλο τι τὸ ταῦτα ἀφομοιοῦν· καὶ τοῦτο ἐπ' ἀπειρον. Πρὸς δὲ λέγειν ἔδει τὸν Σωκράτην τὸ ὁμοιον εἶναι διττόν· τὸ μὲν σύζυγον ὁμοίῳ (2) ὁμοιον, τὸ δὲ ὡς ὑφεμένον, πρὸς ἀρχέτυπον ὁμοιον· καὶ τὸ μὲν ἐν ταυτότητι θεωρεῖσθαι λόγου τινὸς ἑνός, τὸ δὲ οὐ μόνον ἔχειν τὸ ταῦτόν,

(1) D. περὶ τούτων.

(2) C. ὁμοίως.

ἀλλ' ὁμοῦ καὶ τὸ ἕτερον, ὅταν οὕτως ἢ ὁμοιον, ὡς ἀπ' ἐκείνου τὸ ταῦτόν εἶδος ἔχον, ἀλλ' οὐ μετ' ἐκείνου. Ταῦτα δὲ λογικῶς μὲν προῆκται καὶ ἀπορητικῶς· εἰ δὲ ἀνάγκη εἰς τὰς πολλὰς τάξεις αὐτὰ τῶν εἰδῶν ἐθέλοις, εὐροις ἂν τὸ ἐν αὐτοῖς βᾶθος. Ἄλλα γὰρ τὰ φυσικὰ (1) εἶδη πρὸ τῶν αἰσθητῶν, ἄλλα τὰ ψυχικὰ, ἄλλα τὰ νοερά· καὶ οὐκέτι πρὸ (2) τούτων ἄλλα. Ταῦτα μὲν οὖν μόνως παραδείγματα, καὶ οὐδαμῶς ὁμοια τοῖς μετὰ ταῦτα, τὰ δὲ ψυχικὰ, καὶ παραδείγματα καὶ εἰκόνες· καὶ καθόσον εἰκόνες καὶ αὐτὰ καὶ τὰ μετὰ ταῦτα, ὁμοια ἀλλήλοις, ὡς πρὸς τὰ αὐτὰ ὑποστάνατα τὰ νοερά· καὶ τὰ φυσικὰ ὁμοίως· μέσα γὰρ τῶν ψυχικῶν καὶ αἰσθητῶν, καὶ ἔστιν ὁμοια τοῖς αἰσθητοῖς, οὐχ ἢ παραδείγματα αὐτῶν ἔστιν, ἀλλ' ἢ ἄμφω εἰκόνες τῶν ὑπὲρ αὐτὰ ἔστιν· ἃ δὲ παραδείγματα μόνα ἔστιν, οὐκέτ' ὁμοια ταῖς εἰκόσι· τὰ γὰρ ταῦτόν τι πεποιηθότα ὁμοια ἔστιν· ἐκεῖνα δὲ οὐδὲν πέπονθε πρῶτα ὄντα. Καὶ ταῦτα μὲν φιλοσόφως· θεολογικῶς δὲ ἄλλον τρόπον. Ἄλλα γὰρ τὰ ἐν τῷ κοσμικῷ νῶ εἶδη, καὶ ἄλλα τὰ ἐν τῷ δημιουργικῷ· καὶ ἄλλα μέσα τούτων, τὰ ἐν τῷ μεθεκτῷ μὲν, ὑπερκοσμίῳ δὲ ὄντι καὶ συνδέοντι τὰ ἐν τῷ κοσμικῷ νῶ πρὸς τὰ ἐν τῷ ἀμεθέκτῳ νῶ. Τοσαυταχῶς δὲ ὄντων αὐτῶν, ἐπὶ τινῶν μὲν ἢ κατὰ τὸ ὁμοιον σχέσις ἀντιστρέφει (3), ἐπὶ τινῶν δὲ οὐδαμῶς· οἷον ἐπὶ τῶν δημιουργικῶν· ἐπεικεῖνα γὰρ ἔστι τῆς ἀφομοιωτικῆς τῶν εἰδῶν, ἣν εἵπομεν τοῦ μεθεκτοῦ μὲν εἶναι (4) νοῦ, ὑπερκοσμίου δὲ ὄντος. Τὰ μὲν

(1) B. C. τὰ φυσικὰ εἶδη

τῶν αἰσθητῶν.

(2) C. πρὸς τούτων.

(3) D. ἀναστρέφει.

(4) A. Deest εἶναι.

οὖν ὑπὸ ταύτην ταττόμενα, καὶ ἀλλήλοις ὁμοιοῦται πως καὶ τοῖς πρὸ αὐτῶν· τὰ δὲ τοῦ ἀμεθέκτου νοῦ εἶδη κρείττονα ἔστιν αὐτῆς· ὥς τε τὰ μὲν αἰσθητὰ, ὁμοιοῦσθαι ἐκείνοις, αὐτὰ δὲ τούτοις οὐκέτι· καὶ γὰρ εἰ καὶ ἐκεῖνα τούτοις, οὐκέτι που στησόμεθα, προελευσόμεθα δὲ ἐπ' ἄπειρον, οὐδαμοῦ τὴν ἀρχὴν τῆς ὁμοιότητος εὐρεῖν δυνάμενοι. Τοῖς μὲν οὖν κάτωθεν ἀρχομένοις, δυνατόν λέγειν καὶ τὰ νοερά ἐν τῷ παντί, καὶ τὰ ψυχικὰ ὅμοια ἀλλήλοις· ὅμοια, καθόσον ἅπαντα ταῦτα δεύτερα τῶν ἀφομοιωτικῶν (1) ἔστι νόων, καὶ οἷον ἀδελφὰ ἀλλήλων· τοῖς δὲ ἐπ' (2) αὐτὸν τὸν ἀμέθεκτον νοῦν ἀναδραμοῦσιν, οὐκέτι τοῦτο λέγειν δυνατόν· μεταξύ γὰρ ἔστιν ἡ ἀφομοιωτικὴ τάξις καὶ οὐκ ἀμφοτέρων κρείττων· μεταξύ δὲ οὔσα, τὰ αἰσθητὰ μόνον ἃ ἔστι καταδεέστερα αὐτῆς, ὁμοιοῖ τοῖς νοεροῖς· ἀλλ' οὐκ ἔμπαλιν τὰ νοερά τοῖς αἰσθητοῖς· οὐ γὰρ θεμῖς τὸ δεύτερον διδόναι ἐπὶ τῷ προτέρῳ, οὐδὲ τὸ πρότερον ἐκδέχασθαι τι ἀπὸ τῶν δευτέρων. Ἰν' οὖν ὁ Παρμενίδης ἐνδείξεται τῷ Σωκράτει ταῦτα τὰ παραδείγματα νοερά μὲν ὄντα, ἀλλ' ἐν τῷ ἀμεθέκτῳ νῷ πρὸ τῶν ἀφομοιωτικῶν νόων ἰδρυμένα, δείκνυσεν ὡς οὐ χρὴ τὴν σχέσιν ἀντιστρέφειν πρὸς τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν· τοῦτο γὰρ ὑπάρχει τοῖς δευτέροις τῆς ἀφομοιωτικῆς αἰτίας, συνδεομένοις ὑπ' αὐτῆς, ἄνωθεν τὰς ἑαυτῆς ἐνεργείας ἐπ' ἄμφω διατεινούσης, τὰ τε ὁμοιούμενα καὶ τὰ οἷς ὁμοιοῦνται. Ταῦτα μὲν οὖν εἴρηται θεολογικῶς, τὰς πολλὰς τάξεις τῶν εἰδῶν ἡμῶν διαριθμουμένων, φυσικῶν, νοερῶν, καὶ τούτων, ὡς εἴπομεν, ἢ κατὰ τὸν μετεχόμενον, ἐγκόσμιον

(1) B. ἀφομοιωματικῶν.

(2) B. ἀπ' αὐτῶν. C. ἐπ' αὐτῶν.

δὲ νοῦν τεταγμένων (1), ἢ κατὰ τὸν μεθεκτὸν καὶ ὑπερ-
κόσμιον, ἢ κατὰ τὸν ἀμέθεκτον νοῦν καὶ τὴν ἀφομοιωτι-
κὴν τάξιν τῶν νόων ἐν τῷ ὑπερκοσμίῳ νῷ καὶ μεθεκτῷ
τιθεμένοις, ὡς ἡ δευτέρα ποιήσει δῆλον ὑπόθεσις ἡμῶν, καὶ
ὡς ἡ τῶν θεολόγων ἐνθεος φήμη περὶ τούτων ἐδίδαξε
τοὺς γησιῶς αὐτῶν ἀντιλαμβανομένους. Ἐξεστι δὲ ἄρα
καὶ ἐπὶ μόνων τῶν εἰδῶν λαβοῦσιν ἡμῖν τὸ ὅμοιον αὐτὸ
καὶ ἀνόμοιον, μέσα ὄντα τῶν τεγενηκωτάτων καὶ τῶν ὡς ἐν
εἶδεσιν ἀτόμων, φιλοσόφως ὄραν, ὅπως τοῖς μὲν γενικω-
τάτοις ὑπηρετεῖ πρὸς τὰς ἀφομοιώσεις εἰς μόνα (2) ὄρῶντα
τὰ μετέχοντα, ἀλλ' οὐκ εἰς ἐκεῖνα πρὸ αὐτῶν ὄντα· τοῖς
δὲ ὡς ἐν εἶδεσιν ἀτόμοις συνεργοῦντα, καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς
πρὸς αὐτὰ γιγνομένοις δίδωσι τὴν ἑαυτῶν μέθεξιν, ὁμοιότη-
τος καὶ ἀνομοιότητος μεταδιδόντα (3): ὥστε ἐπὶ τούτων
εἶναι ἀληθὲς τὸ ἀντιστρέφειν τὸ ὅμοιον, οὐκ ἐπὶ πάντων,
ὥστ' εἶναι ψεῦδος τὸ ἐπὶ πάντα ἀπλῶς τὴν ἐπιστροφὴν (4)
ἐκτείνειν. Πῶς οὖν τοῦτο δείκνυσιν; Εἰ ὅμοια, φησὶ, τὰ τῆδε
τοῖς εἶδεσιν, ὅμοια ἔσται καὶ τὰ εἶδη πάντως τούτοις· καὶ
εἰδῶς ὅπη τοῦτο ψεῦδος ἐστίν, ἐπανερωτᾷ πάλιν τὸν
Σωκράτην, πρὸς τὴν διάρθρωσιν αὐτὸν ἀνεγείρων τῆς ὁμοιότη-
τος· ἢ ἔστι τις μηχανὴ τὸ ὅμοιον μὴ ὁμοίῳ ὅμοιον εἶναι;
ταύτῃ δὲ τῇ προτάσει (5) λαμβάνει πάλιν ἀόλουθον, ὅτι
τὰ ὅμοια, ἐνὸς ταύτου τε μετείληφεν εἶδους (6), καθ' ὃ ἢ

(1) C. τεταγμένον.

(4) A. In margine: ἀντι-

(2) C. εἰς μονάδα. D. ὄρων. στροφὴν.

(3) B. ὁμοιότητα μεταδιδόντα. (5) D. τῇ πρώτῃ.

τα. C. ὁμοιότητα καὶ ἀνομοι- (6) B. C. εἶδη.
ότητα.

ἀντιλαμβάνεσθαι θεωρίας. Ἐκαστον γὰρ εἶδος, οὐ παράδειγμα μόνον ἐστὶ τῶν αἰσθητῶν, ἀλλὰ καὶ ὑποστατικὸν αὐτῶν· οὐ γὰρ ἄλλου δεῖται τοῦ παράγοντος πρὸς αὐτὰ, καὶ ἀφομοιώσαντος αὐτοῖς τὰ τῆδε, μένοντα αὐτὰ ἀργὰ καὶ ἀκίνητα καὶ δραστήριον οὐδεμίαν ἔχοντα δύναμιν, ἀλλ' ἐοικότα τοῖς ἐνταῦθα κηροπλαστικοῖς (1) τύποις· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ παράγει καὶ ἀπογενεῖ τὰς ἑαυτῶν εἰκόνας· καὶ γὰρ ἄτοπον, εἰ οἱ μὲν ἐν τῇ φύσει λόγοι ποιητικῆν ἔχοιεν τινὰ δύναμιν, τὰ δὲ νοητὰ εἶδη τῆς τοῦ ποιεῖν αἰτίας παρηρημένα τυγχάνοι. Οὐ μόνον ἄρα παραδειγματικὸν ἐστὶ πᾶν τὸ θεῖον εἶδος, ἀλλὰ καὶ πατρικόν, καὶ αὐτῷ τῷ εἶναι γεννητικὸν αἴτιον τῶν πολλῶν· καὶ οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ καὶ τελεσιουργόν· αὐτὸ γὰρ τὸ ἐκ τοῦ ἀτελοῦς ἐπὶ τὸ τέλειον τὰ τῆδε παράγον (2) καὶ τὸ εὖ περιποιεῖν ἐκάστοις, καὶ τὸ τὴν ἔνδειαν αὐτῶν ἀποπληροῦν, καὶ τὴν ὑλην δυνάμει πάντα οὔσαν ἄγον εἰς τὸ κατ' ἐνέργειαν γίνεσθαι, πόσον ἦν δυνάμει πρὸ τῆς εἰδοποιίας; ἔχει ἄρα καὶ ταύτην τὴν τελεσιουργὸν ἐν ἑαυτοῖς τὰ εἶδη δύναμιν. Τί δὲ οὐχὶ καὶ τὴν φρουρητικῆν; Καὶ πόθεν ἢ διακόσμησις μὲν ἢ τοῦ παντός ἀδιάλυτος, ἢ ἐκ τῶν εἰδῶν; Πόθεν δὲ οἱ ἐστῶτες λόγοι καὶ τὴν μίαν συμπάθειαν τῶν πάντων ἄρρητον (3) διασώζοντες, δι' οὓς αἰεὶ τέλειος ὁ κόσμος μένει, μηδενὸς εἶδους αὐτῶν ἐκλιπόντος, ἢ ἐκ τῶν ἐστῶτων αἰτίων, ὥσπερ τὸ μεταβαλλεῖν ἐκ τῶν κινουμένων; Ἀλλαμὴν τῶν σωμάτων τὸ μεριστὸν καὶ τὸ σκεδαστὸν, οὐκ ἀλλαχόθεν ἢ ἀπὸ τῆς ἀμεριστοῦ δυν-

(1) B. C. D. κηροπλαστικοῖς. ἄγον. C. D. περιάγον.

(2) A. In margine: περι- (3) C. D. τῶν ὄλων ἄρρηκτον.

ἀμειως σφίγγεται καὶ συνέχεται τῶν εἰδῶν. Αὐτὸ γὰρ καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα διαιρετὸν, καὶ δεῖται τῆς συνεκτικῆς τῶν λόγων δυνάμεως. Ἐὰ δὲ καὶ τῆς (1) συνοχῆς ταύτης ἡ ἐνωσις προηγείται· πᾶν γὰρ τὸ συνεκτικὸν ἐν αὐτὸ πρότερον εἶναι δεῖ καὶ ἀδιαιρετὸν· εἴη ἂν τὸ εἶδος οὐ γεννητικὸν μόνον, ὡς εἴπομεν, καὶ φρουρητικὸν τε καὶ τελεσιουργόν, ἀλλὰ καὶ συνεκτικὸν καὶ ἐνωτικὸν τῶν δευτέρων ἀπάντων. Ἔδει τοίνυν, φαίη ἂν τις, μὴ πρὸς μίαν ἀπιθεῖν τῶν εἰδῶν δύναμιν ἀφομοιωτικὴν (2), ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας αὐτὸν ἐπισκέψασθαι (3) δυνάμεις, καὶ οὕτως ἀφορίσασθαι τὸν τῆς μετοχῆς τρόπον ὅστις ἐστίν· ὁμοίωσθαι μὲν λέγοντα τῆν μέθεξιν, ὁμοῦ δὲ καὶ συνεκτικὴν τῶν ὁμοιωθέντων καὶ φρουρητικὴν, καὶ τελεσιουργόν· ὃ καὶ ὁ Τίμαιος διδάσκων, τέλειον τὸν κόσμον ἔφατο γενέσθαι καὶ ἄλυτον διὰ τὴν πρὸς τὸ παντελὲς αὐτοῦ ζῶον ἐξομοίωσιν. Μήποτε δὲ καὶ ὁ Σωκράτης ὁμοίωσιν τὴν γνώσιν, τὴν μέθεξιν εἶπὼν, πάντα περιελαθε· τὰ γὰρ ὁμοιούμενα τοῖς ἐστῶσι, ἅλυτα ἀναγκασθῆναι εἶναι, καὶ συνέχεσθαι ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις, καὶ φρουρεῖσθαι κατὰ τὴν οὐσίαν ὑπ' αὐτῶν. Ἡ οὐκ ἂν ἢ ὅμοια τοῖς ἐστῶσι, τῆ ἀστάτῳ γενέσει συμφορόμενα, καὶ πάντῃ σταθνάμενα ἀφ' ἑαυτῶν· Οὐδ' ἂν ἐκεῖνα ἀκινήτως εἴη παραδείγματα, μὴ ἄλλων ὄντα τοιούτων παραδείγματα, ἵνα καὶ ὅμοια ἢ τοῖς ἀκινήτοις ὄντων οὐδὲ τῶν μερικῶς γιγνομένων ἐλέγομεν ἰδέας εἶναι, μόνων δὲ τῶν ἐν τοῖς γεννητοῖς καὶ ἀστάτοις αἰδίων. Μὴ οὖν τις ἡμῖν ἐνειδιζέτω τὸ ὄνομα τῶν παρὰ

(1) A. τῆ συνοχῆ. ἀφομοιωτικὴν.

(2) A. In margine : τὴν (3) C. D. ἐπισκεψάμενον.

δεγμάτων. ὡς μεταφορικόν· εἰς τὰ τῆδε παραδείγματα
 βλέπων, αἰσθητὰ ὄντα καὶ ἀδρανῆ ὑπάρχοντα, καὶ ἄλλων
 ἐπίδειξι τῶν πρὸς αὐτὰ ποιούντων. Καὶ γὰρ ὁ Σωκράτης
 οὐχ ἀπλῶς εἶπε παραδείγματα τὰ εἶδη, ἀλλ' ὡς περ παρα-
 δείγματα· τοῦτο δὲ ἀναιρεῖ μὲν τῶν συνήθων ἡμῖν παρα-
 δεγμάτων τὴν ἔξοχον καὶ ἀπειφυγμένην μορφήν, ἐνδείκνυται
 δὲ τὴν πρωτουργὸν ἐν τοῖς εἶδεσι τῶν εἰκόνων γόνιμον ἀρχήν.
 Μηδ' αὖ διοικίζεται χωρὶς τό, τε παράδειγμα καὶ τὸ ποιοῦν,
 ἀλλ' ἐν ἐνὶ συλλαβῶν ἀμφοτέρα, θεωρεῖται· καὶ γὰρ τὸ
 παράδειγμα κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτὴν ὑφίστησι τὸ πρὸς αὐτὸ
 γιγνόμενον· καὶ τὸ ποιοῦν, αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦν, καὶ πρὸς
 ἑαυτὸ τὸ γιγνόμενον ἀπειμάζον, καὶ δευτέρως ἐκείνῳ παρ-
 εχόμενον ὅσα ἐν αὐτῷ πρώτως ἐστίν, εἰς τὴν τοῦ παρα-
 δείγματος καθίσταται καὶ αὐτὸ τάξιν· καὶ τὸ μὲν ἐστὶ παρα-
 δειγματικῶς ποιοῦν, τὸ δὲ ποιητικῶς παράδειγμα ὄν. Ἴδιον
 γὰρ παραδείγματος μὲν, οἷον ἐστὶ ποιεῖν, ποιούντος δὲ,
 γένεσιν ἀπ' οὐσίας ἐργάζεσθαι. Διόπερ ἐν Φιλήδῳ μὲν
 πᾶν τὸ ποιοῦν, πᾶν τὸ γιγνόμενον ἔφατο γίγνεσθαι· ἐν
 Τιμαίῳ δὲ τὸ παράδειγμα εἰκότος εἶναι παράδειγμα τινός·
 πρὸς τι γὰρ ἑκάτερον, τὸ μὲν πρὸς γένεσιν, τὸ δὲ πρὸς
 εἰκόνα λέγεται· ἐστὶ δὲ ὁμοῦς ἐν ἑκατέρῳ τὸ λοιπὸν παρα-
 δειγματικῶς μὲν ἐν τῷ παραδείγματι τὸ ποιοῦν; ποι-
 ητικῶς δὲ τὸ παράδειγμα ἐν τῷ ποιῶντι συνειλημμένον.
 Ἐνωσις ἄρα μία τό, τε παραδειγματικὸν αἴτιον ἐν ἐκείνοις
 συναγει, καὶ τὸ ποιητικόν, πλὴν ὅτι, πολλῶν ποιητικῶν
 μὲν ἐστὶν αἴτια ὡς γεννητῶν, παραδειγματικὸν δὲ οὐκ ἐστι·
 τοιαῦτα γὰρ τὰ καθ' ἕκαστα γιγνόμενα μὲν ἢ καθέκαστα,
 οὐ μὲν τοι παραδείγματα ἔχοντα ἢ τοιαῦτα ἐστί. Μητ' οὖν

διιστάνωμεν ἀπλῶς τὸ παραδειγματικὸν καὶ τὸ ποιητικὸν ,
 ἀλλὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, μῆτε αὖ τὴν εἰς τὰ τῆδε τῶν
 παραδειγμάτων ἐνέργειαν προσδεῖσθαι λέγωμεν ἄλλων εἰδῶν,
 τῶν ψυχικῶν ἢ φυσικῶν. Ἐξηρημένως γὰρ ἐκείνη πᾶσι
 πανταχοῦ πάρεστι· καὶ συνδεῖ μὲν τὰ δεύτερα τῇ γονίμῳ
 περιουσίᾳ τῶν θείων εἰδῶν, ἐκεῖνα δὲ τελέως ἀφ' (1)
 ἑαυτῶν ἐνδίδωσι τοῖς πᾶσι τὴν ὁμοίωσιν τῆς ὅλης οὐσίας.

« Εἴ τις (2) οὖν, ἔφη, ἔοικε τῷ εἶδει, οἷόν τε ἐκεῖνο τὸ
 » εἶδος μὴ ὅμοιον εἶναι τῷ εἰκασθέντι καθόσον αὐτῷ ἀφ-
 » ωμοιώθη; ἢ ἔστι τις μηχανὴ τὸ ὅμοιον μὴ ὁμοίῳ ὁμοιον
 » εἶναι;—Οὐκ ἔστι.—Τὸ δὲ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἄρ' οὐ μεγάλη
 » ἀνάγκη ἐνὸς τοῦ αὐτοῦ εἶδους μετέχειν;— Ἀνάγκη. —
 » Οὐδ' ἂν τὰ ὁμοια μετέχοντα ὁμοια ἦ, οὐκ ἐκεῖνο ἔσται
 » αὐτὸ τὸ εἶδος. — Παντάπασι μὲν οὖν. »

Τοῦ Σωκράτους ἐστῶτα παραδείγματα θεμένου τὰ
 εἶδη, καὶ τὰ τῆδε ὁμοιώματα καλέσαντος ἐκείνων, καὶ
 διὰ τοῦτο (3) καὶ τὴν μέθεξιν ὁμοίωσιν προσειπόντος, καὶ
 περὶ πάντα ταῦτα ἀτελέστερον δόξαντος ἐπιβάλλειν· οὔτε
 γὰρ τὰ εἶδη παραδείγματα μόνον, ἀλλὰ καὶ γεννητικὰ καὶ
 τελεσιουργικὰ (4) καὶ φρουρητικὰ τῶν αἰσθητῶν εἰσιν, ὡς
 εἵπομεν· οὔτε τὰ τῆδε ὁμοιώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ γεννή-
 ματα ἐκείνων καὶ φρουρούμενα ὑπ' ἐκείνων, καὶ πᾶσαν
 τὴν τελειότητα καὶ τὴν συνοχὴν ἐκειῖθεν κομιζόμενα· εἰ μὴ

(1) B. ἀφ' ἑαυτοῦ.

(3) B. διὰ τούτων.

(2) D. τι. Sic Heindorf. (4) B. τελεσιουργητικά.

ἄρα διὰ τῆς ὁμοιώσεως τῆς πρὸς τὰ ἐστῶτα τῶν γιγνομένων, καθάπερ εἶπομεν, πάντα ταῦτα συνήγαγεν ὁ τοῦ Σωκράτους λόγος. Τοῦ δ' οὖν Σωκράτους οὕτω περὶ τούτου (1) διαταξαμένου, πάνυ θείως ὁ Παρμενίδης τὸ μὲν ἐστάναι τὰ παραδείγματα ταῦτα ἐν τῇ φύσει, καθάπερ ὁ Σωκράτης εἶπε, συγκεχώρηκεν, ὡς ἂν ἐστοχασμένως αὐτοῦ φθρυγαμένου τῆς νοερᾶς ὑποστάσεως αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰς πρώτας ἀπορίας περὶ τῆς μετοχῆς λύειν ἐκεῖνος ὑπέλαβε, τὴν ὁμοίωσιν εἰσαγαγὼν, καὶ τὴν καθ' ὁμοιότητα μέθεξιν, ἀπαλλάττουσαν ἡμᾶς τῆς περὶ τὸ ὅλον καὶ τὸ μέρος ἀπορίας, αὐτὸς τὴν πρωτουργὸν αἰτίαν τοῦ παραδείγματος καὶ ὅλακην ἐνδείξασθαι βουλόμενος, καὶ τὴν ἐπέκεινα πάσης ὁμοῦ τῆς πρὸς τὰ ὁμοιούμενα σχέσεως ἐπιδείκνυσιν. Ὡς εἰ τὸ αἰσθητὸν ὁμοίον ἐστὶ πρὸς τὸ νοητὸν εἶδος, οὐ χρὴ καὶ ἀντιστρέφειν τὴν σχέσιν, κακείνῳ τοῦτο λέγειν ὁμοιον· ἵνα μὴ πρὸ τῶν δύο ὁμοίων ἀλλήλοις, ἕτερόν τι πάλιν ζητήσωμεν εἶδος, ἀμφοῖν τῆς ὁμοιότητος αἴτιον. Τὰ γὰρ ἀλλήλοις ὁμοια πάντως ταύτου τινος κεκοικῶνηκε, καὶ δι' ἐκεῖνο ταῦτόν ἐν αὐτοῖς ὄν, ὁμοια λέγεται εἶναι. Τούτου γὰρ συχωρηθέντος, ἀλλήλοις ὁμοια εἶναι τότε μεθεκτὸν καὶ τὸ μετέχον, τὸ παράδειγμα καὶ τὸ εἰκασθὲν, ἔσται καὶ πρὸ τούτων ἄλλο τι τὸ ταῦτα ἀφομοιοῦν· καὶ τοῦτο ἐπ' ἀπειρον. Πρὸς ἃ λέγειν ἔδει τὸν Σωκράτην τὸ ὁμοιον εἶναι διττόν· τὸ μὲν σύζυγον ὁμοίῳ (2) ὁμοιον, τὸ δὲ ὡς ὑφεμένον, πρὸς ἀρχέτυπον ὁμοιον· καὶ τὸ μὲν ἐν ταυτότητι θεωρεῖσθαι λόγου τινὸς ἑνός, τὸ δὲ οὐ μόνον ἔχειν τὸ ταῦτόν,

(1) D. περὶ τούτων.

(2) C. ὁμοίως.

ἀλλ' ὁμοῦ καὶ τὸ ἕτερον, ὅταν οὕτως ἢ ὁμοιον, ὡς ἀπ' ἐκείνου τὸ ταῦτόν εἶδος ἔχον, ἀλλ' οὐ μετ' ἐκείνου. Ταῦτα δὲ λογικῶς μὲν προῆκται καὶ ἀπορητικῶς· εἰ δὲ ἀνάγειν εἰς τὰς πολλὰς τάξεις αὐτὰ τῶν εἰδῶν ἐθέλοις, εὐροῖς ἂν τὸ ἐν αὐτοῖς βάλθοις. Ἄλλα γὰρ τὰ φυσικὰ (1) εἶδη πρὸ τῶν αἰσθητῶν, ἄλλα τὰ ψυχικὰ, ἄλλα τὰ νοερά· καὶ οὐκέτι πρὸ (2) τούτων ἄλλα. Ταῦτα μὲν οὖν μόνως παραδείγματα, καὶ οὐδαμῶς ὅμοια τοῖς μετὰ ταῦτα, τὰ δὲ ψυχικὰ, καὶ παραδείγματα καὶ εἰκόνες· καὶ καθόσον εἰκόνες καὶ αὐτὰ καὶ τὰ μετὰ ταῦτα, ὅμοια ἀλλήλοις, ὡς πρὸς τὰ αὐτὰ ὑποστάνα τὰ νοερά· καὶ τὰ φυσικὰ ὁμοίως· μέσα γὰρ τῶν ψυχικῶν καὶ αἰσθητῶν, καὶ ἔστιν ὅμοια τοῖς αἰσθητοῖς, οὐχ ἢ παραδείγματα αὐτῶν ἔστιν, ἀλλ' ἢ ἄμφω εἰκόνες τῶν ὑπὲρ αὐτὰ ἔστιν· ἃ δὲ παραδείγματα μόνον ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅμοια ταῖς εἰκόσι· τὰ γὰρ ταῦτόν τι πεποιηθότα ὅμοια ἔστιν· ἐκεῖνα δὲ οὐδὲν πέποιθε πρῶτα ὄντα. Καὶ ταῦτα μὲν φιλοσόφως· Θεολογικῶς δὲ ἄλλον τρόπον. Ἄλλα γὰρ τὰ ἐν τῷ κοσμικῷ νῶ εἶδη, καὶ ἄλλα τὰ ἐν τῷ δημιουργικῷ· καὶ ἄλλα μετὰ τούτων, τὰ ἐν τῷ μεθεκτῷ μὲν, ὑπερκοσμῶ δὲ ὄντι καὶ συνδέοντι τὰ ἐν τῷ κοσμικῷ νῶ πρὸς τὰ ἐν τῷ ἀμεθέκτῳ νῶ. Τόσαυταχῶς δὲ ὄντων αὐτῶν, ἐπὶ τινῶν μὲν ἢ κατὰ τὸ ὁμοιον σχέσις ἀντιστρέφει (3), ἐπὶ τινῶν δὲ οὐδαμῶς· οἷον ἐπὶ τῶν δημιουργικῶν· ἐπεικεῖνα γὰρ ἔστι τῆς ἀφομοιωτικῆς τῶν εἰδῶν, ἣν εἶπομεν τοῦ μεθεκτοῦ μὲν εἶναι (4) νοῦ, ὑπερκοσμίου δὲ ὄντος. Τὰ μὲν

(1) B. C. τὰ φυσικὰ εἶδη
τῶν αἰσθητῶν.

(2) C. πρὸς τούτων.

(3) D. ἀναστρέφει.

(4) A. Deest εἶναι.

οὖν ὑπὸ ταύτην ταττόμενα, καὶ ἀλλήλοις ὁμοιοῦται πῶς καὶ τοῖς πρὸ αὐτῶν· τὰ δὲ τοῦ ἀμεθέκτου νοῦ εἶδη κρεῖττονα ἔστιν αὐτῆς· ὡς τε τὰ μὲν αἰσθητὰ, ὁμοιοῦσθαι ἐκείνοις, αὐτὰ δὲ τούτοις οὐκέτι· καὶ γὰρ εἰ καὶ ἐκεῖνα τούτοις, οὐκέτι που στησόμεθα, προελευσόμεθα δὲ ἐπ' ἄπειρον, οὐδαμοῦ τὴν ἀρχὴν τῆς ὁμοιότητος εὐρεῖν δυνάμενοι. Τοῖς μὲν οὖν κάτωθεν ἀρχομένοις, δυνατόν λέγειν καὶ τὰ νοερά ἐν τῷ παντί, καὶ τὰ ψυχικὰ ὅμοια ἀλλήλοις ὅμοια, καθόσον ἅπαντα ταῦτα δευτέρα τῶν ἀφομοιωτικῶν (1) ἔστι νόων, καὶ οἷον ἀδελφὰ ἀλλήλων· τοῖς δὲ ἐπ' (2) αὐτὸν τὸν ἀμεθέκτον νοῦν ἀναδραμοῦσιν, οὐκέτι τοῦτο λέγειν δυνατόν· μεταξύ γάρ ἐστιν ἡ ἀφομοιωτικὴ τάξις καὶ οὐκ ἀμφοτέρων κρεῖττων· μεταξύ δὲ οὕσα, τὰ αἰσθητὰ μόνον ἃ ἔστι καταδεέστερα αὐτῆς, ὁμοιοῖ τοῖς νοεροῖς· ἀλλ' οὐκ ἔμπαλιν τὰ νοερά τοῖς αἰσθητοῖς· οὐ γὰρ θέμις τὸ δεύτερον διδόναι ἐπὶ τῷ προτέρῳ, οὐδὲ τὸ πρότερον ἐκδέχασθαι τι ἀπὸ τῶν δευτέρων. Ἰν' οὖν ὁ Παρμενίδης ἐνδείξῃται τῷ Σωκράτει ταῦτα τὰ παραδείγματα νοερά μὲν ὄντα, ἀλλ' ἐν τῷ ἀμεθέκτῳ καὶ πρὸ τῶν ἀφομοιωτικῶν νόων ἰδρυμένα, δείκνυσεν ὡς οὐ χρὴ τὴν σχέσιν ἀντιστρέφειν πρὸς τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν· τοῦτο γὰρ ὑπάρχει τοῖς δευτέροις τῆς ἀφομοιωτικῆς αἰτίας, συνδεομένοις ὑπ' αὐτῆς, ἄνωθεν τὰς ἑαυτῆς ἐνεργείας ἐπ' ἄμφω διατεινούσης, τὰ τε ὁμοιούμενα καὶ τὰ οἷς ὁμοιοῦνται. Ταῦτα μὲν οὖν εἴρηται θεολογικῶς, τὰς πολλὰς τάξεις τῶν εἰδῶν ἡμῶν διαριθμουμένων, φυσικῶν, νοερῶν, καὶ τούτων, ὡς εἴπομεν, ἢ κατὰ τὸν μετεχόμενον, ἐγκόσμιον

(1) Β. ἀφομοιωματικῶν.

(2) Β. ἀπ' αὐτῶν. Γ. ἐπ' αὐτῶν.

δὲ νοῦν τεταγμένον (1), ἢ κατὰ τὸν μεθεκτὸν καὶ ὑπερ-
κόσμιον, ἢ κατὰ τὸν ἀμέθεκτον νοῦν καὶ τὴν ἀφομοιωτι-
κὴν τάξιν τῶν νόων ἐν τῷ ὑπερκοσμίῳ νῶ καὶ μεθεκτῷ
τιθεμένοις, ὡς ἡ δευτέρα ποιήσει δῆλον ὑπόθεσις ἡμῶν, καὶ
ὡς ἡ τῶν θεολόγων ἐνθεος φήμη περὶ τούτων ἐδίδαξε
τοὺς γνησίως αὐτῶν ἀντιλαμβανομένους. Ἐξεστὶ δὲ ἄρα
καὶ ἐπὶ μόνων τῶν εἰδῶν λαβοῦσιν ἡμῖν τὸ ὁμοιον αὐτὸ
καὶ ἀνόμοιον, μέσα ὄντα τῶν τεγενικωτάτων καὶ τῶν ὡς ἐν
εἶδεσιν ἀτόμων, φιλοσόφως ὄραν, ὅπως τοῖς μὲν γενικω-
τάτοις ὑπηρετεῖ πρὸς τὰς ἀφομοιώσεις εἰς μόνα (2) δρώντα
τὰ μετέχοντα, ἀλλ' οὐκ εἰς ἐκεῖνα πρὸ αὐτῶν ὄντα· τοῖς
δὲ ὡς ἐν εἶδεσιν ἀτόμοις συνεργοῦντα, καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς
πρὸς αὐτὰ γιγνομένοις δίδωσι τὴν ἑαυτῶν μέθεξιν, ὁμοιότη-
τος καὶ ἀνομοιότητος μεταδιδόντα (3)· ὥστε ἐπὶ τούτων
εἶναι ἀληθὲς τὸ ἀντιστρέφειν τὸ ὁμοιον, οὐκ ἐπὶ πάντων,
ὥστ' εἶναι ψεῦδος τὸ ἐπὶ πάντα ἀπλῶς τὴν ἐπιστροφὴν (4)
ἐκτείνειν. Πῶς οὖν τοῦτο δείκνυσιν; Εἰ ὁμοια, φησί, τὰ τῆδε
τοῖς εἶδεσιν, ὁμοια ἔσται καὶ τὰ εἶδη πάντως τούτοις· καὶ
εἰδῶς ὅπη τοῦτο ψεῦδος ἐστίν, ἐπανερωτᾷ παλιν τὸν
Σωκράτην, πρὸς τὴν διάρθρωσιν αὐτὸν ἀνεγείρων τῆς ὁμοιότη-
τος· ἢ ἔστι τις μηχανὴ τὸ ὁμοιον μὴ ὁμοίῳ ὁμοιον εἶναι;
ταύτη δὲ τῇ προτάσει (5) λαμβάνει παλιν ἀκολούθῳ, ὅτι
τὰ ὁμοια, ἐνὸς ταύτου τε μετεἴληφεν εἶδους (6), καθ' ὃ ἢ

(1) C. τεταγμένον.

(4) A. In margine : ἀντι-

(2) C. εἰς μονάδα. D. δρών. στροφὴν.

(3) B. ὁμοιότητα μεταδιδόν- (5) D. τῇ πρώτῃ.

τα. C. ὁμοιότητα καὶ ἀνομοι- (6) B. C. εἶδη.
ότητα.

ὁμοιότης ἔσται ἄρα τὶ πρὸ τῶν εἰδῶν ἄλλο εἶδος, ὃ κυριώ-
 τατον (1) ἐστὶ πάντων. Καὶ ὁρᾷς ὅπως εἰ μὲν ἐπὶ τῶν δευ-
 τέρων, ὡς εἴρηται, τῆς ἀφομοιωτικῆς τάξεως εἰδῶν ὁ λόγος
 ἐξετάζοιτο (2), καὶ εἰ ἐπὶ τῶν μετὰ τὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον
 τεταγμένων μερικωτάτων εἰδῶν, Ψαυμαστὸν οὐδὲν, πάντα
 τὰ δευτέρα μετέχειν αὐτῆς τῆς ἀφομοιωτικῆς αἰτίας τελειότη-
 ρας οὐσης αὐτῶν. Εἰ δὲ ἐπὶ τῶν ἀμέθεκτων εἰδῶν, οὐκ
 ἀληθές ἐφ' ὧν καὶ ὁ Παρμενίδης ἐλέγχει τὸν Σωκράτην
 δεῖ γὰρ τὰ πρῶτα εἶδη μὴδὲν ἔχειν εἶδος ἄλλο κρεῖττον· εἰ
 δὲ τοῦτο, μὴ ἀντιστρέφειν τὴν σχέσιν ἐπ' αὐτῶν· εἰ τοῦτο,
 μὴ εἶναι δευτέρα τῶν ἀφομοιωτικῶν· εἰ τοῦτο, νοερά ὄντα,
 καὶ ἀμέθεκτα εἶναι· ταῦτα γὰρ ἐστὶ προσεχῶς ὑπὲρ τούτους
 τοὺς θεούς. Ἐροῦμεν οὖν ὅτι τοῖς πρώτοις εἶδεσιν ὅμοια
 τὰ τῆδε, συναπτόμενα αὐτοῖς διὰ τῆς ἀφομοιωτικῆς αἰτίας,
 ἀλλ' οὐκ ἔμπαλιν. Τὸ γὰρ ὅμοιον, ὅτε μὲν ὁμοίῳ ὅμοιον
 ἐστίν, ὅταν ἀμφοτέρα μετέχη τοῦ ἀφομοιοῦντος αὐτὰ ἀλλή-
 λους ἐνός· ὅτε δὲ παραδείγματι ὅμοιον (3)· ὅταν ἄλλο πρὸς
 ἄλλο τὸ ἀφομοιούμενον ἦ, τὸ μὲν ὡς κρεῖττον, τὸ δὲ ὡς
 καταδεέστερον· καὶ τὸ μὲν ὡς παραδείγματι ὅμοιον, τὸ
 δὲ ὡς παράδειγμα ὁμοίου ὄν. Αἱ γοῦν δημιουργικαὶ ἰδέαι
 κρεῖττους εἰσὶ τῶν ἀφομοιωτικῶν, νοεραὶ (4), κατ' οὐσίῳ
 οὔσαι, περὶ τὸν ἀμέθεκτον νοῦν λαχοῦσαι τὴν ὑπόστασιν,
 καὶ διὰ τοῦτο παραδείγματα μόνον, ὅμοια (5) δὲ οὐκ εἶ-

(1) C. D. κυριώτερον.

(4) A. B. C. νοερῶν κατ'.

(2) ἐξετάζηται.

(5) D. ὅμοια.

(3) B. C. παραδείγματι

ὅμοια.

τοῖς μετ' αὐτὰ (1) γενομένοις. Τοῦτο μὲν οὖν δῆλον· τί δὲ αὐτὸ τὸ εἶδος ἕκαστον, ἄρα ὁμοιον δεῖ λέγειν ἢ ἀνόμοιον τοῖς κατ' αὐτὸ (2) γενομένοις; Ἢδη γὰρ οἱ μὲν ἀνόμοιον εἰρήκασιν, οἱ δὲ οὐδέτερον· οὐδὲ γὰρ ἀντιφατικῶς ἀντικεισθαι τό τε ὁμοιον καὶ ἀνόμοιον. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὸ ἀνόμοιον πρῶτον διελεῖν. Λέγεται γὰρ ἀνόμοιον καὶ τὸ ἀνομοιότητος μετέχον, καὶ τὸ ὡς ἀπόφασις λεγόμενον, ὧ δὴ τὸ οὐχ ὁμοιον ταῦτόν ἐστιν· ἔπειτα διελόμενον εἰπεῖν, ὅτι τὸ μὲν ἀποφατικόν, προσήκει τοῖς εἶδεσιν· αὐτὸ γὰρ τοῦτο ἐστὶν ὁ φάμεν, ὡς οὐκ ἔστιν ὁμοια τοῖς αἰσθητοῖς, τούτων ἐκείνοις ὁμοιουμένων· τὸ δὲ, ὡς τοῦ τῆς ἀνομοιότητος εἶδους μεταλαβόν, οὐ προσήκει· πάλιν γὰρ ἂν ταῦτο (3) πᾶσοιμεν ὅπερ ἐπὶ τῆς ὁμοιότητος, καὶ εἰς ἄπειρον ὁ λόγος προέλθοι. Ζητήσομεν γοῦν καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ἀνομοιότητος εἴτε ὁμοία τοῖς μετέχουσιν αὐτῆς (4), εἴτε ἀνόμοιος, καὶ εἰ μὲν ὁμοία, πάλιν ἔσται πρὸ αὐτῶν ἡ ὁμοιότης· εἰ δὲ ἀνόμοιος, οὕτως ὡς οὐ κατ' οὐσίαν τῆς ἀνομοιότητος, πρὸ αὐτῶν ἡ ἀνομοιότης. Καὶ τοῦτο εἰς ἄπειρον· μόνον ὡς ἄρα ἀληθές, τὸ ἀνόμοιον εἰ ταῦτόν καὶ (5) τὸ οὐχ ὁμοιον, ἀνόμοια τὰ παραδείγματα φάναι ταῖς εἰκόσι. Τοῦτο μὲν οὖν οὕτωςι διάλυσον· εἰώθασι δὲ ἀπορεῖν καὶ τὸ τοιοῦτον· ἄρα ὁ ἀνθρώπος ποιεῖ τὸν τῆδε ἀνθρώπον μόνον, ἢ καὶ ὁμοιον ἑαυτῷ ποιεῖ; Καὶ πότερον τὴν οὐσίαν αὐτῷ δίδωσι μόνην, ἢ καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφομοίωσιν; Εἴτε γὰρ τὴν οὐσίαν δίδωσι

(1) B. C. D. τοῖς πρὸς αὐτὰ. A. D. ταῦτόν. B. C. ταῦτά.

(2) A. B. D. κατ' αὐτά. (4) B. C. αὐτῶν.

(3) A. B. C. D. αὖ. — (5) A. B. C. D. Deest καὶ.

μόνην, οὐ ποιεῖ ἑαυτοῦ εἰκόνα, μὴ ποιῶν ἑαυτῷ ὁμοιον· εἴτε καὶ τὴν ἀφομοίωσιν, τί λοιπὸν ἔτι τῆς ὁμοιώσεως ἔργον, ἀρκοῦντος ἐκάστου τῶν εἰδῶν ἑαυτῷ παραπλήσιον ἀποτελέσαι τὸ γινόμενον; Πρὸς δὴ τοῦτο φαίην ἂν, ὅτι τὰ εἶδη πάντα μετ' ἀλλήλων ἐνεργεῖ, καὶ ἅμα γενεᾷ καὶ οὐ χρὴ διασπᾶν αὐτῶν τὰς ποιήσεις, ἀλλὰ μίαν καὶ ἀμέριστον ἐν αὐτοῖς σύμπνοιαν θεωρεῖν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος οὖν καθόσον μετέχει τοῦ εἶδους τῆς ὁμοιότητος, ἑαυτῷ ὁμοιοῖ τὸ γινόμενον, καὶ ἡ ὁμοιότης· καὶ μία ἡ ἐνέργεια αὐτῶν. Καὶ ὁ ἵππος ὡσαύτως· καὶ ἕκαστον ἐνεργεῖ καθ' αὐτὸ καὶ μετ' ἐκείνης· ἐκείνη δὲ συνεργεῖ πᾶσι ὡς ἄλλη τις οὔσα πάντων, καὶ ποιεῖ καὶ ἄνθρωπον καὶ ἵππον· ἀλλ' οὐχ ἡ ἵππος, οὐδ' ἡ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ κοινὸν αὐτοῖς ἢ πρὸς τὸ παράδειγμα ὁμοιότης· ὥσπερ καὶ ἐκεῖνα ποιεῖ ἐκάτερον κατὰ τὴν οἰκείαν μόνον ἰδέαν, καὶ τὰ μὲν ἀνωτάτω τῶν εἰδῶν διὰ τοῦ ὁμοίου καὶ ἀνομοίου (1). Διὸ καὶ ταῦτα ἐστὶν ἐξίσου διατείνοντα ἐπὶ πάντα, καὶ τοῖς μὲν τὸν δι' ὧν παρέχη (2) λόγον ὡς κρείττοσι, τοῖς δὲ τὸν μεθ' ὧν ὡς καταδεστέροις. Ἔτι δὲ προσεχέστερον εἴποις ἂν, ὡς ὁ μὲν ἄνθρωπος, ἑαυτῷ ἀφομοιοῖ τὸ γινόμενον, καὶ ὁ κύων, καὶ ἕκαστον τῶν εἰδῶν· ἡ δὲ ὁμοιότης αὐτὰς τὰς ὁμοιότητας ἀφομοιοῖ πρὸς ἑαυτήν· ὡς γὰρ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀνθρώπου εἰκόνες, οὕτως αἱ πανταχοῦ ὁμοιότητες τῆς αὐτοομοιότητος. Καὶ διὰ μὲν τοῦ αὐτοανθρώπου ὁμοιοῦνται οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὸ τοῦ ἀνθρώπου νοερὸν εἶδος· διὰ δὲ τῆς ὁμοιότητος αἱ τῆδε πᾶσαι ὁμοιότητες ἀφομοιοῦνται πρὸς

(1) C. καὶ τοῦ ἀνομοίου.

(2) D. παρέχηται.

τὸ οἰκίον παράδειγμα, λέγω δὴ τὸ τῆς ὁμοιότητος· καὶ τοῦτο ἔργον τῆς ὁμοιότητος, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐνεργεῖν καὶ καθ' αὐτήν. Ἔστι γὰρ ἓν τι, καὶ αὐτῆς ἔργον ἢ τῶν τῆδε ὁμοιοτήτων πρὸς ἑαυτὴν ἀφομοίωσις, καθ' ἣν ἐκάστη λέγεται εἰκὼν τῆς νοερᾶς ὁμοιότητος. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀνομοιότητος ῥητέον· καὶ γὰρ αὕτη πάσας ὁμοῦ τὰς ἀνομοιότητας τῶν μετεχόντων πρὸς τε ἀλλήλας καὶ τὰ μετεχόμενα, πάσας ὑφίστησι· μία οὖσα τὰς πολλὰς, καὶ ἐξηρημένη τὰς κατατεταγμένας.

α. Οὐκ ἄρα οἷόν τέ τι τῷ εἶδει ὁμοιον εἶναι, οὐδὲ τὸ
 » εἶδος ἄλλω· εἰ δὲ μὴ, παρὰ τὸ εἶδος (1) αἰεὶ ἄλλο ἀναφα-
 » νῆσεται εἶδος· καὶ ἐὰν ἐκεῖνω (2) τὸ (3) ὁμοιον ᾗ, ἕτερον
 » αὖ· καὶ οὐδέποτε παύσεται αἰεὶ καινὸν εἶδος γιγνόμενον,
 » ἐὰν καὶ τὸ εἶδος τῷ ἑαυτοῦ μετέχοντι ὁμοιον γίγνηται.—
 » Ἀληθές· ἀτα λέγεις.—Οὐκ ἄρα ὁμοιότητι τὰλλα τῶν εἰδῶν
 » μεταλαμβάνει, ἀλλὰ τι ἄλλο δεῖ ζητεῖν ὧ μεταλαμβάνει.
 » —Ἐοικεν. »

Τὸ μὲν μῆτε τὸ εἶδος ὁμοιον εἶναι τῷ μετέχοντι, μῆτε τῷ εἶδει τὸ μετέχον, τὸ συναμφότερον τοῦτο ψεῦδος ἀπέλεγχει, διὰ τὴν ἐπ' ἀπειρον πρόοδον· τὸ δὲ μὴδὲ τῷ μετέχοντι τὸ εἶδος, ἢ τοῦ Σωκράτους εἶχεν ὑπόθεσις, τὸ ὁμοιον ὁμοίω θεμένη πάντως ὁμοιον ὑπάρχειν· ὥστε καὶ τὸ συναμφότερον ὁμοῦ ψεῦδος ἐστὶ διὰ τὸ ἐπόμενον ἀτοπον, καὶ τὸ ἕτερον διὰ τὸ ἕτερον κατὰ τὴν τοῦ Σωκράτους ὑπόθεσιν. Καὶ οὕτως ὁ Παρμενίδης εἰς ἔλεγχον περιάγει τὸν

(1) D. περὶ τὸ εἶδος. B. C. D. ἐκεῖνο. Sic Editt.

(2) A. in margine ἐκεῖνα. (3) Editt. ταῦ.

λόγον, καὶ συναγάγει λοιπὸν, ὡς οὐ διὰ τὸ ὅμοιον τὰ τῆδε μετέχει (1) πάντων τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ δι' ἄλλην κυριωτέραν αἰτίαν· ἀληθέστερον εἰπὼν ἢ γοῦν τῶν ὅλων ἐνοποιὸς αἰτία τὴν τε δραστήριον δύναμιν τῶν εἰδῶν, καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν τῆδε συναγάγει πρὸς τὴν μίαν τῆς δημιουργίας ἀποπλήρωσιν. Τὰ μὲν οὖν περικόσμη αἰτία πρὸς τὰ μετέχοντα αὐτῶν συμπλέκειν δύναται καὶ συναπτειν τὸ ἀφομοιωτέρον (2) γένος τῶν εἰδῶν· τὰ δὲ πρῶτιστα νοερά εἶδη καὶ τὰ τούτων μετέχοντα συναγάγει κατὰ μεσότητα μὲν τοῦτο τὸ γένος, σχέσιν τοῖς δευτέροις πρὸς ἐκεῖνα παρεχόμενον, ἄνωθεν δὲ καὶ ἐξηρημένως τὰ κρείττονα αὐτῶν, τὰ τε νοητὰ δῆπου καὶ αὐτὸ τὸ ἐνωτικὸν τῶν ὅλων αἴτιον. Εἰ δὲ βούλει καὶ τρίτην ἄλλην τῆς ὁμοιότητος αἰτίαν τὴν ἐπιτηδειότητα λέγειν τῆς ὑποδοχῆς, οὐκ ἂν ἀμάρτοις τῆς ἀληθείας· διὰ γὰρ τὸ δύναμει εἶναι ταύτην ὃ ἐστὶ κατ' ἐνέργειαν τὸ εἶδος, γίνεται τὸ γινόμενον τῷ εἶδει ὅμοιον. Ὡστε τρία τὰ αἰτία τοῦ ὁμοιοῦσθαι· τὸ μὲν κάτωθεν ὡς ὑποκείμενον· τὸ δὲ ἄνωθεν ὡς συναγωγὸν τῶν τελειούντων καὶ τελειουμένων· τὸ δὲ ἐν μέσῳ τούτων, ὡς συνδετικὸν τῶν ἄκρων. Ἔχει (3) οὖν ὅπη καὶ οὗτος ὁ λόγος ἀληθείας· τὴν γὰρ μίαν κυριότητα αἰτίαν ζητῶν τῆς μετοχῆς, οὐ τὴν ὁμοιότητα φήσεις, ἀλλὰ τὴν καὶ αὐτῶν τῶν νοερῶν εἰδῶν ὑπερτέραν. Κρείττω ἄρα ταῦτα τὰ εἶδη τῶν κατὰ τὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον ὑφ' ἐστῆ-κότων ὥστε, οὐ μόνον ἂν εἴη νοερά καθόσον ἐν νῷ προὔφ' ἐστηκε τῶν τε ψυχικῶν καὶ φυσικῶν καὶ αἰσθητῶν λόγων,

(1) C. D. μετέχειν.

(3) A. B. C. D. ἔχει.

(2) A. in margine τὸ ἀφομοιωτικόν.

ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀμεθέκτῳ νῶ, καὶ ἐν τοῖς ἰδίως καλουμένοις νοεροῖς Θεοῖς· καὶ μέχρι τούτων ἀνήλθεν ὁ λόγος.

« Ὅρας οὖν, φάναι, ὦ Σώκρατες, ὅση ἡ ἀπορία εἴαν τις
 » ὡς εἶδη ὄντα αὐτὰ καθ' αὐτὰ διορίζηται; — Καὶ μάλα.
 » — Εὖ τοίνυν ἴσθι, φάναι, ὅτι ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδέπω ἀπτη
 » αὐτῆς ὅση ἐστὶν ἡ ἀπορία, εἰ ἐν εἶδος ἕκαστον τῶν ὄντων
 » αἰεὶ τι ἀφοριζόμενος θήσεις. — Πῶς δὴ; εἰπεῖν. »

Ἐν δὴ τούτοις τὴν ἀπερίγραφον ταῖς ἡμετέραις ἐπιβο-
 λαῖς καὶ ἀπερυήγητον οὐσίαν ἐνδείκνυται τῶν θείων εἰδῶν·
 ἄπορος γὰρ ὁ λόγος τοῖς ὑποθεμένοις αὐτὰ, διορίσασθαι
 τὴν τε οὐσίαν αὐτῶν καὶ τὴν τάξιν καὶ τὴν δύναμιν ἀκρι-
 βῶς, καὶ θεωρῆσαι ποῦ τὲ ἐστὶ πρῶτον, καὶ ὅπως πρόεισι,
 καὶ τίνα τὴν ιδιότητα καθ' ἕκαστον γένος λαμβάνει θεῶν,
 καὶ πῶς μετέχεται ὑπὸ τῶν ἐσχάτων, καὶ ἅς ὑφίστησι σειφάς,
 καὶ ὅσα ἄλλα θεολογικώτερον ἄντις διασκέψοιτο περὶ αὐτῶν.
 Καὶ ταῦτα ὁ Παρμενίδης ἐνδεικνύμενος ἔφατο, μὴ πω δὲ (1)
 ἤφθαι τὸν Σωκράτην (2) τῶν περὶ ταῦτα ἀποριῶν· ἐβελήσει
 γὰρ οὐ μόνον κάτωθεν ἀρχόμενος ἀφορίσασθαι τὴν τάξιν
 αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἄνωθεν τὴν ιδιότητα κατιδεῖν. Εἴρηται
 μὲν γὰρ περὶ τῶν φυσικῶν εἰδῶν, καὶ περὶ τῶν ἀπλῶς
 νοερῶν, καὶ περὶ τῶν ἰδίως νοερῶν· εἰρήσεται δὲ τι καὶ
 περὶ αὐτῶν ἤδη τῶν νοητῶν καλουμένων καὶ νοερῶν, καὶ
 περὶ τῶν νοητῶν μόνον ὄντων τελευταῖον (3). Ὅπως δὲ
 διαλέγεται περὶ τούτων, καὶ ὡς ἐν προσχήματι τοῦ ἀπορεῖν,
 ὅηλον τοῖς συνετωτέροις ἤδη κἀκτῶν προειρημένων.

(1) A. in marg. μήπω γε.

(3) A. ὄντων τελευταίων.

(2) B. C. τῷ Σωκράτει.

B. C. ὄντων καὶ τελευταίων.

α Πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, φάναι, μέγιστον δὲ τόδε· εἴ τις
 » φαίη μηδὲ προσήκειν αὐτὰ γινώσκεισθαι ὄντα τοιαῦτα
 » οἷα φαμέν δεῖν (1) εἶναι τὰ εἶδη, τῷ ταῦτα λέγοντι,
 » οὐκ ἂν ἔχοι (2) τις ἐνδείξασθαι ὅτι ψεύδεται, εἰ μὴ
 » πολλῶν τύχη (3) ἔμπειρος ὢν ὁ ἀμφισβητῶν (4) καὶ
 » μὴ ἀφυής, ἐθέλοι δὲ πάνυ πολλὰ καὶ πόρρωθεν πραγ-
 » ματευομένου τοῦ ἐνδεκνυμένου ἐπεσθαι· ἄλλως δ' ἀπί-
 » θανος (5) εἴη ὁ ἄγνωστα ἀναγκάζων αὐτὰ εἶναι. »

Ὅτι μὲν παμπόλλων καὶ χαλεπωτάτων ἀποριῶν ἔστι
 πλήρης ὁ περὶ τῶν ἰδεῶν λόγος, δηλοῦσι καὶ οἱ μετ' αὐτὸν
 μυρίους ὅσους κατατείνοντες λόγους· οἱ μὲν πρὸς τὴν ἀναί-
 ρεσιν αὐτῶν, οἱ δὲ πρὸς τὴν θέσιν· καὶ τῶν τιθεμένων,
 οἱ μὲν ἄλλην, οἱ δὲ ἄλλην οὐσίαν αὐτῶν λέγοντες, καὶ περὶ
 τοῦ τίνων τὰ εἶδη, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς μετοχῆς, καὶ
 περὶ ἄλλων διαφερόμενοι παντοδαπῶν περὶ αὐτὰ προβλη-
 μάτων. Οὐ μὴν οὖν Παρμενίδης ἀνέχεται πρὸς τὸ πλῆθος
 ἀποφέρεσθαι τῶν ἀποριῶν, οὐδὲ εἰς ἀπέραντον μῆκος κατε-
 ἶναι σκευμάτων, ἀλλὰ δύο ταῖς μεγίσταις ἀπορίαις πᾶσαν
 περιλαμβάνει (6) τὴν ὑπὲρ αὐτῶν διὰ τῶν ἐπομένων
 ζήτησιν, δι' ὧν ὡς οὔτε καταληπτὰ καὶ γνωστὰ ἡμῶν τὰ
 εἶδη δείκνυσιν, οὔτε γνωστικά καὶ προσηκτικά τῶν αἰσθη-
 τῶν. Καί τοι μάλιστα διὰ τοῦτο (7) τὴν εἰδητικὴν οὐσίαν
 ἠγαπήσαμεν, ὅπως καὶ ὡς νοεροὶ περὶ ἐκείνην ἐνεργῶμεν.

(1) C. δεῖ.

(2) D. ἐντύχη.

(3) B. C. εἰ μὴ πολλῶν μὲν
 τύχοι. Sic Bekk. Fisch. Hein-
 dorf. Ast.

(4) A. Deest ὁ ἀμφισβητῶν.

(5) C. D. in margine: γρ.

ἀλλά πιθανὸς ἂν εἴη. Sic Editt.

(6) D. παραλαμβάνει.

(7) C. διὰ τούτων.

καὶ τὰ αἰτία τὰ προνοητικά τῶν ὄλων ἔχωμεν ἐν αὐτῇ
 θεωρεῖν· εἰ δὲ μὴ γινώσκεται ὑφ' ἡμῶν, περιττὸν καὶ
 τὸ (1) λέγειν ὡς ἔστιν· οὐδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἴσμεν· εἰ ἔστιν,
 ἀγνοοῦντες αὐτῶν τὴν φύσιν καὶ μὴ (2) ἄλλως αὐτοῖς ἐπι-
 βάλλειν δυνάμενοι, μηδὲ ἔχοντες ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν οὐσίας
 πρὸς τὴν θεωρίαν αὐτῶν παρασκευήν. Ὡς περ γὰρ ὁ νοῦν
 ἀνελεῖν καὶ ἐπιστήμην (3) ἐκ τῶν ὄντων, περὶ οὐδενὸς
 ἀξιόπιστός ἐστι διατενωμένος· οἷς γὰρ μόναις τὰ πράγματα
 γνωρίζεται, τὴν τούτων δύναμιν ἀσκήσαντες οὕτω δὴ καὶ ὁ
 τὴν ἐν ἡμῖν γνώσιν τῶν ἀρχῶν ἀνατρέπων, οὐκ ἀφήσει
 ἡμᾶς ἐπιγνώσκειν οὐδ' εἰ εἰσὶν ὅμοιως γὰρ ἔχομεν πάντες
 περὶ αὐτάς, εἴπερ μηδεὶ προσήκει τὸ γινώσκειν αὐτάς. Αἱ
 μὲν οὖν ἀπορίαι τοιαῦται. Συμβαίνουσι δὲ ἀμφοτέραι διὰ
 τὴν ἐξηρημάτην οὐσίαν τῶν εἰδῶν, ἣν οὕτως (4) ἐξηρησθαι
 νομίζομεν, ὡς ἀκωνίδητον εἶναι τοῖς δευτέροις· τὸ γὰρ οὕτως
 ἔχον, ἀλλότριον ἔστιν ἡμῶν καὶ οὔτε γνωστὸν ἦεν, οὔτε
 γνωστικὸν ἡμῶν. Ἐἰ δὲ τὸ ἐξηρημάσει τῶν εἰδῶν μετὰ τῆς
 ὑπέροχθς εἶχε καὶ τὴν ἐπὶ πάντα παρουσίαν, ἢ τε γνώσις
 αὐτῶν ἐφυλάττετο, καὶ ἡ ἐκείνης νοερὰ τῶν δευτέρων εἰ-
 δησις· εἰ γὰρ πᾶσι (5) πάροισι, πανταχοῦ δυνατόν αὐτοῖς
 ἐντυγχάνειν, ἑαυτὸν ἐπιτήδειον μόνον ποιήσαντα πρὸς τὴν
 ἀντιληψιν αὐτῶν καὶ εἰ πάντα διακοσμεῖ, προεβλήθη νοερῶς
 τὴν τῶν κοσμουμένων αἰτίαν. Ἀναγκαῖον ἔφαρ τοῖς ταῦτα
 φυλάττειν τὰ δόγματα βουλομένους, ἀσαλευτά καὶ ἐξηρημένα
 τὰ εἶδη εἶναι, καὶ διὰ πάντων δοκίμοντα. Καὶ ὁρᾷς ὅπως

(1) B. καὶ τοῦτο λέγ.

(3) A. B. C. ἐπιστήμας.

(2) A. C. in marg. μηδ'

(4) C. καὶ οὕτως.

ὅλους.

(5) B. C. πᾶσα.

τοῦτο πάλιν ἀκόλουθον τοῖς μικροῦ κράτερον εἰρημένους, ἐν
 εἰς δέδεικται τὸ ἀσχετον τῶν εἰδῶν. Οὔτε γὰρ τὸ δημιουργ-
 γικὸν αὐτῶν τοιοῦτον ἐστίν, οἷον σχετικὸν εἶναι πρὸς τὰ
 δεύτερα, οὔτε τὸ ἀσχετον καὶ ἐξηρημένον τοιοῦτον, οἷον
 ἀκουκώητον πρὸς τὰ τῆδε καὶ ἀλλότριον· ἀλλὰ τοῦτο ἐστίν
 ὁ καὶ πολλακίς φαινόμεν, ὡς τὸ μὲν τέλος καὶ τὸ ἔλρον, ὁ Πλά-
 τωσις διαφυλάττει λόγος· οἱ δὲ μετ' αὐτὸν, ἐξ ἡμισίας
 δράττονται τοῦ ἀληθοῦς· οἱ μὲν τὸ προνοητικὸν τῆς θείας
 αἰτίας μετὰ σχέσεως ἐνύλου φυλάκτοντες, οἱ καὶ τὸ θεῖον
 διακρίνει φασὶ διὰ τῆς ὕλης, οἱ δὲ τὸ ἀσχετον ἐκὼν προνοίας
 ποιοῦντες, οἱ καὶ τὴν προσητικὴν καὶ τὴν προνοητικὴν δυνάμει
 ἀναιροῦντες· ἀπὸ τῶν θεῶν χωριστὰ ἅττα τὰ νεκρὰ λέγον-
 τες, οὔτε δημιουργικὰ τῶν δευτέρων, οὔτε παραδείγματα,
 οὔτ' ἄλλως αἰτία· πλὴν εἴ τις ὡς ὄρατὰ λέγοι τῶν αἰσθη-
 τῶν περὶ ἐκεῖνα γὰρ χορεύειν τὸν ἔλρον οὐρανόν, καὶ διὰ
 τῆς ἀρέξεως ἐκεῖνων τὸ μακρὸν ἔχειν (1). Ἀλλ' ὅγε Πλά-
 τωσις λόγος, καὶ τὸ προνοητικὸν τῶν εἰδῶν τῶν θεῶν, εἰ
 δὲ βούλει (2), τῶν ἀκωήτων αἰτίων, ἀσχετον τηρεῖ, καὶ τὸ
 ἐξηρημένον, γνωστικὸν τῶν δευτέρων καὶ προνοητικόν· καὶ
 οὔτε διὰ τὴν ἐπὶ πάντα παρουσίαν ἀναιρεῖ τὴν ἐξηρημένην
 ὑπεροχὴν αὐτῶν· οὔτε διὰ τὴν ἀσχετον δυνάμει, τῆς προ-
 νοητικῆς ἐπιτάσειαν. Ταῦτ' οὔτε ἑαυτὸ διασώζων, εἰκότως
 ἐν (3) τοῖς προτέροις λόγοις διὰ τῶν ἀποριῶν ἀπέδει-
 ξεν (4), ὡς ἀτοπον σχέσειν ταῖς παραδείγμασι διδοῦσαι πρὸς
 τὰ μετέχοντα αὐτῶν ἐν δὲ ταύταις, ὡς εἴ τις αὐτὰ τὰ εἶδη

(1) C. ἔχει.

(3) D. ἐν μὲν ταῖς.

(2) C. ὡς εἰ δὲ βούλει.

(4) B. C. ἐπέδειξεν.

φυλάττοι πάντη ἄσχετα, μὴ προσελθῆς διπῆ καὶ ἐξήρηται
καὶ θάρσει διὰ πάντων, καὶ πανταχοῦ κατὰ τὴν πρόνοιαν
ἔντα καὶ οὐδαμοῦ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, οὔτε γνώσις ἔσαι
αὐτῶν παρ' ἡμῖν, οὔτε ἐκείνοις τῶν ἡμετέρων ἢ κατ' αἰτίαν
ἐξηρημένη νόσις. Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς τὰ νοητὰ μὴ ποιούν-
τας αἰτία τῶν δευτέρων, ποιητικὰ λέγειν εἰκόθαμεν· πῶς γὰρ
ὁ οὐρανὸς ὀρέγεται τοῦ θείου, μὴ γενόμενος ἐκείθεν; Ἔσται
οὖν οὕτω κατὰ (1) τύχην ἢ ὀρεξις, εἰ μὴ τὸ μὲν αἴτιον
ἦν γεννητικόν, τὸ δὲ ἐκείθεν εἶχε τὴν ὑπαρξίν· ἐπὶ μὲν γὰρ
ἑῶν τοιούτων, εἰκότως ὀρέγεται τῆς ἑαυτοῦ πηγῆς καὶ αἰτίας
τῷ γεννώμενον· καὶ κατὰ φύσιν ἐστὶ τὸ ἐπιστρέφουσα πρὸς
τὴν ὑποστατικὴν ἑαυτοῦ καὶ νοητικὴν δύναμιν τὸ δεύτερον·
ὅταν δὲ μὴ τὸ μὲν αἴτιον ἦ ποιητικόν, τὸ δὲ αἰτιατόν, τί
τὸ ποιῆσαι ὀρεκτόν τῷ ἑτέρῳ τὸ ἕτερον; πῶς δὲ καὶ ὀρέγε-
ταί, μηδὲν ἐκείθεν δεχόμενον; Ἴδὲ γὰρ ὀρεκτικὸν πᾶν, διὰ
τευξίν τινός ὀρέγεται πάντως· ὃ εἰ (2) μὲν ἔχει, περιττὴ
τοῦ παρόντος ἢ ὀρεξις, εἰ δὲ μὴ ἔχει, διὰ τὴν λήψιν (3)
οὐ μὴ ἔχει, πάντως ἔστιν ὀρεξις· ὡς' εἰ μηδὲν ἀπὸ τοῦ
ὀρεκτοῦ προσελθεται (4) τοῖς ὀρεγομένοις, περιττὴ πάλιν ἢ
ὀρεξις παρ' οὐ μηδὲν δύναται λαβεῖν. Πῶς δὲ καὶ τὸ ἔσχατον
μόνον μιμεῖται τὸ πρῶτον; ἄγονόν γὰρ καὶ τὸ ἔσχατον·
τὰ δὲ μέσα πάντα, τούτου τε καὶ ἐκείνου, γίνων ἐφίεται
πάντα· καὶ γίνων μὲν, κατὰ τὴν ἑαυτῶν ἑαστα τάξιν· τὸ
γὰρ τῷ πρώτῳ κατὰ τὴν αὐτοῦ (5) φύσιν ὑπάρχον, τιμώ-
τατόν ἐστ' τιμώτατον δὲ ἐν, οὐκ ἂν τῷ μὲν ἔσχατῳ ὑπερ-

(1) A. B. C. κατὰ τὴν τύχην. (4) D. προτιθεται.

(2) C. ἢ εἰ μὲν.

(5) D. ἐαυτοῦ.

(3) D. λήψιν.

χρη, τοῖς δὲ μέσοις μὴ ὑπάρχουσι, συγγενεστέροις οὖσι πρὸς τὸ πρῶτον· τὸ γοῦν ὀρεκτὸν ὑπάρχει τοῖς μέσοις, τῷ ἐσχάτῳ μὴ ὑπάρχον. Πῶς δὲ ἐκεῖνο μὲν ἔργον ἔστηκε καὶ ἀδρανές, ὁ δὲ οὐρανὸς οὗτος μιμούμενος ἐκεῖνο, τοσαύτην ἐπιθεῖνυται τὴν δημιουργικὴν τῶν ὑπ' (1) αὐτὸν δύναμιν, ὡς ἐπάσασα αὐτοῦ κίνησιν καὶ πᾶσαν σχηματίσιν εἰς ἄλλην τὴν γένεσιν ὄραν, καὶ τρέπει αὐτὴν κατὰ παντοίοις λόγοις κατακοσμεῖν φυσικοῖς, διὰ πάντων ἐν τοῖς στοιχείοις περιεχομένων ζώων, καὶ μέχρι τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀψύχων; εἰ μὲν γὰρ ἀγαθὸν τὸ μὴ γενεῖν, διατὶ μὴ μεμίμηται τὸ πρὸ αὐτοῦ, θεὸς ὢν καὶ αὐτός, καὶ ὀρεγόμενος ἐκεῖνου τῆς μιμήσεως; εἰ δὲ μὴ ἀγαθὸν, πῶς ἐν ἐκείνῳ μὲν, τὸ μὴ ἀγαθόν, ἐν δὲ τῷ, τὸ ἀγαθόν; Πῶς δὲ καὶ ἡμεῖς ἐκεῖνο γυμνάσσομεν, μήτε ὑποσάντες ἐκείθεν, μήτε λόγων (2) μετέχοντες τῶν ὄντως ὄντων, ἀφ' ὧν ἡ ἐπισημή κατά ἀνάμνησιν; ἀσύναπτοι γὰρ ἐσόμεθα πρὸς ἐκεῖνο, καὶ ἀλλότριον τῆς ἐκείθεν ὑποστάσεως, παρηρημένοι. Πρὸς (3) οὖν τούτους, τοιαῦτα ἄττα ῥητέον· τὴν δὲ τοῦ Πλάτωνος ἔνθεον ἐπιβολὴν ἀγατέον, προαναφαιρούσαν διὰ τῶνδε τῶν ἀπορικῶν ἀπασαν τὴν πλημμελίαν καὶ ἄθεον παρά (4) τῶν θεῶν εἰδῶν ὑπόνοιαν, κατὰ τὴν πρὸς αὐτὸν τὸν νοῦν ἀφομοίωσιν, ἧς πρὸ τῆς ὑποστάσεως (5) τῶν κακῶν, τὰς ἀναιρετικὰς δυνάμεις ὑπέστησεν. Ὅπως μὲν οὖν οὐ δεῖ τὸ γεννητικὸν τῶν εἰδῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸ γεννώμενον παθεῖν, ἢ (6) τὸ παραδειγμα-

(1) B. C. D. ὑπ' αὐτῶν.

(4) D. περὶ τῶν θ.

(2) A. B. C. D. λόγους. A.

(5) D. παρικοστάσεως.

in marg. λόγων.

(6) C. Deest a ἢ.

(3) B. ὅπερ οὖν. B. ὅπως.

τικὸν ἐν ῥοπή (1) τῇ πρὸς τὸ διοικούμενον (2), μετρίως ἡμᾶς διὰ τῶν ἔμπροσθεν λόγων ὁ Παρμενίδης ἀνέμνησε· πᾶσα γὰρ σχέσις ἄλλης δεῖται συναγωγῆς τινὸς αἰτίας καὶ συμπλεκτικῆς· ὥστε ἔσαι πρὸ τῶν εἰδῶν εἶδος ἄλλο τὸ συνάπτον ἀμφοτέρα διὰ τῆς ὁμοιώσεως· τοῦ γὰρ ὁμοίου πρὸς τὸ ὁμοιον ἢ σχέσις. Ὅπως δὲ καὶ τὸ ἐξηρημένον αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἀργὸν καὶ ἀπρονόητον, οὐδὲ ἀλλότριον τῶν δευτέρων· διὰ τούτων ἐπιδείκνυσι τῶν ἀποριῶν· ἴσως γὰρ ἂν τις ἀπιθῶν πρὸς τὸ ἄσχετον αὐτῶν μόνον, εἴποι μῆτε γινώσκου τὰ εἶδη τὰ μετέχοντα αὐτῶν, μῆτε γινώσκεισθαι ὑφ' ἡμῶν. Ταῦτ' οὖν διαπορῶν, εἰς ἐπίσασιν ἄγει τὸν Σωκράτην τοῦ τρόπου τῆς ἐξηρημένης δυνάμεως τῶν θεῶν εἰδῶν· καὶ ὅπως μὲν συναγει τὸ μὴδὲ γινώσκεισθαι τὰ τῆδε παρ' ἐκείνων, ὑπερον ἡμῶν ἔσαι δηλόν· ὅπως δὲ ἡμεῖς ἐκεῖνα οὐ δυνάμεθα γινώσκειν, ἐθέλει πρότερον κατασκευάσαι· καὶ δείκνυσι πᾶν δαιμονίως λαθῶν, ὡς ἡ μὲν παρ' ἡμῶν ἔστιν ἐπιστήμη τῶν παρ' ἡμῶν ἐπιστητῶν, ἡ δὲ θεῖα, τῶν θεῶν. τοῦτο δὲ, δοκεῖ μὲν ἀναιρεῖν ἡμῶν τὴν γνῶσιν τῶν θεῶν, ἔστι δὲ ὀπη καὶ ἀληθές ἔστι· καὶ οὐ κατ' ἓνα γε τρόπον, ἀλλὰ κατ' ἄλλο μὲν φιλοσόφως ἐπισκοποῦσι, κατ' ἄλλο δὲ θεολογικῶς· ἔγω γὰρ ἡ παρ' ἡμῶν ἐπιστήμη τῶν παρ' ἡμῶν ἐπιστητῶν· εἰ οὖν κωλύει τὰ παρ' ἡμῶν ἐπιστητά, τῶν θεῶν εἰκόνας εἶναι, καὶ γινώσκειν ἡμᾶς τὰ θεῖα δι' ἐκείνων; ὥσπερ δὴ καὶ Πυθαγορείων παῖδες ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν σχημάτων, ἐνθάματα τῆς θεῖας ἐώρων τάξεως, καὶ

(1) B. ῥοπή πρὸς τὸ δ.

(2) C. διοικούμενον.

περί ταῦτα διατρίβοντες, οἷον ἐκτύπων τινῶν αἵρήσειν ἐπιχειροῦν τὴν περί τῶν θείων γνῶσιν· τί δὲ θαυμαστὸν, εἰ ἢ παρ' ἡμῶν ἐπιστήμη λέγεται μὲν πρὸς τὸ παρ' ἡμῶν ἐπιστητόν, καὶ ἔστι τούτῳ σύζυγος· πρὸς ὃ γὰρ λέγεται, τούτῳ τέταται σύστοιχος· δύναται δὲ, οὐχ ὡς σύστοιχος γνώσις, ἀλλ' ὡς ὑφειμένη, καὶ αὐτοῖς προσίεναι τοῖς νοητοῖς; ἄλλαι γὰρ εἰσιν αἱ σύστοιχοι γνώσεις πάντων, καὶ ἄλλαι αἱ κατὰ διάφορον τάξιν τεταγμέναι τῶν γνωστῶν· καὶ ἡ κρείττονως αἴρουσαι τὴν καταδεεστέρων (1) φύσιν, ὡσπερ ἡ δόξα τὴν τῶν αἰσθητῶν, ἢ δευτέρως καὶ ὑφειμένως τὰ κρείττονα, καθάπερ ἡ δόξα τὸ ἐπιστητόν. Τὰ γοῦν αὐτὰ, καὶ ὁ ἐπιστήμων οἶδε καὶ ὁ ὀρθοδοξαστικός· ἀλλ' ὁ μὲν κρείττον, ὁ δὲ καταδεέστερον· οὐδὲν οὖν ἄτοπον καὶ τὴν ἐπιστήμην οὐ πρὸς τὸ ἐκεῖ λεγομένην ἐπιστητόν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐν αὐτῇ καὶ ὃ συζυγεῖ, καὶ ἐκείνῳ (2) δευτέρως (3) ἐπιβάλλειν, ἢ κατὰ τὴν αὐτῷ σύστοιχον ἐπιστήμην. Πῶς δὲ (4) οὐχὶ καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων ἐν ἐπιστολαῖς, τὸ νοητὸν εἶδος λέγων δι' ἐπιστήμης μὲν μὴ εἶναι γνωστόν, διὰ γνώσεως δὲ, δίδωσιν ἡμῶν ἐννοεῖν, ὅπως καὶ γνωστόν ἔστι τὸ εἶδος καὶ οὐκ ἐπιστητόν ἡμῶν; ἀλλὰ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτόν, ἔστι γὰρ ἐπιστημονικὴ γνώσις συνθετωτέρα πρὸς τὴν νοεράν ἐπιβαλὴν· νοῦς δὲ ὁ κυρίως θεατὴς τῶν εἰδῶν, ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ νοερά τὴν φύσιν ἐστὶ· τῷ δὲ ὁμοίῳ πανταχοῦ τὸ ὁμοιον γινώσκομεν· νῶ μὲν τὰ νοητά, δόξη δὲ τὰ δοξαστά, ἐπιστήμη δὲ τὰ ἐπιστητά. Θαυμαστὸν οὖν οὐδὲν, καὶ μὴ εἶναι

(1) A. D. τῶν καταδεεστέρων.

(2) D. ἐκείνων.

(3) B. δευτέρῳ.

(4) B. C. πῶς δὲ καὶ οὐχὶ

ὁ αὐτὸς ὁ Πλάτων.

εἰδῶν ἐπιστήμην, καὶ ἔτι ἄλλην ὑπολείπεσθαι γνώσιν
 αὐτῶν, οἷον τὴν νόησιν εἶναι φασί. Εἰ δὲ κατ' ἄλλον θεο-
 λογικώτερον τρόπον ἐθέλοις λέγειν, ὅτι μέχρι τῶν νοερῶν
 εἰδῶν ἀναδραμῶν δεικνύσιν ὅτι τὰ τούτων ἐπέκεινα εἶδη
 ἔντα καὶ ἐξηρημένα, οἷα δὴ ἐστὶ τὰ νοητὰ τε καὶ νοερά,
 κρείττω τῆς ἡμετέρας ἐς τὴν γνώσεως· καθαρθεῖσας γοῦν τὰς
 ψυχὰς κελέως, καὶ συναφθεῖσας, καὶ ἐπομένας τοῖς δώδεκα
 ἡγεμόσιον, ἐπὶ τὴν ἐκείνων ἀνάγει θεωρίαν· ἴσως οὐκ ἂν
 ἀμάρτοις τῆς ἐνθουσιαστικῆς τοῦ Πλάτωνος. Τριτῶν γὰρ ὄντων
 τῶν πρὸ τῆς ὁμοιωτικῆς τάξεως εἰδῶν, τῶν μὲν νοερῶν,
 τῶν δὲ νοητῶν ἅμα καὶ νοερῶν, τῶν δὲ νοητῶν, αἱ μὲν
 νοεραὶ προστεχεῖς εἰσι τοῖς δευτέροις, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐταῖς
 διαίρισιν, μᾶλλον ἡμῖν γνωσαί, καὶ διότι τὸ αἴτιον τῆς
 ἡμετέρας τάξεως συνῆπται πρὸς τὴν ἐνάδα τῶν τοιούτων
 ἰδεῶν· μετὰ δὲ πατριᾶς διανοίας ψυχῇ ἐγὼ ναίω, φησι τὰ
 λόγιον τοῦ Πλάτωνος εἰδῶτος ταύτην τὴν τάξιν, ὡς δέδεικ-
 ται ἐν ἄλλοις· αἱ δὲ νοηταὶ καὶ νοεραὶ, κρείττους εἰσι τῆς
 μεριστῆς ἡμῶν τῶν κατατεταγμένων γνώσεως, ὅθεν ἰδιῶν
 αὐτῶν τὸ ἀγνωστον διὰ τὴν ἐξηρημένην ὑπεροχὴν οὐ γὰρ
 ἀναίμεθα νῦν προβάλλειν ἔην ἐν ἐκείνοις προσήκουσαν
 γνώσιν. Ταῦτα μὲν οὖν περὶ τούτων τῶν μέσων εἰδῶν τοῦ
 Παρμενίδου δεκνύντος ὡς οὐ πάντῃ δεῖ (1) τὰ νοερά εἶδη
 τῶν μετεχόντων ἐξαίρεσιν, οὐδ' οὕτως ὡς καὶ τῶν νοητῶν καὶ
 νοερῶν θεῶν· κρείττω γὰρ ἐκεῖνα πάντῃ τῆς ἡμετέρας γνώ-
 σεως· δεῖν δὲ τὰς εἰδητικὰς ἐνάδας ἄς (2) ὑποτιθέμεθα

(1) A. πάντῃ δεῖ. B. C. πάντων δεῖ.

(2) A. Deest ἄς.

γνωσᾶς εἶναι καὶ ὑφ' ἡμῶν. Δυνατὸν δ' οὖν καὶ φιλοσόφως καὶ θεολογικῶς μετεῖναι τῶν προκειμένων τὴν ἐξέτασιν φιλοσόφως μὲν, ὅτι οὐκ ἐπειδὴ τοὺς προειρημένους τρόπους τῆς μετοχῆς ἀνείλομεν, ἤδη καὶ πᾶς ἀνήρηται τρόπος κοινότητος τοῖς τε αἰσθηταῖς καὶ νοητοῖς· οὕτω γὰρ ἂν (1) γνωσᾶ ἡμῖν τὰ γνωσικὰ ἡμῶν εἴη· τὰ γὰρ γνωσῶν καὶ τὸ γνωστικὸν κοινῶναι πως ἀλλήλοις· θεολογικῶς δὲ, ὅτι τὰς ὑπεράς ἰδέας (2) ἐξαιρεῖν δεῖ τῶν ἀποτελεσμάτων, ὡς τὰ ἐπέκεινα τὰς (3) ἀγνώστους ταῖς μερισταῖς ἡμῶν ἐπιβολαῖς, ἀφ' ὧν καὶ αὐτὰς προσηλύθασιν. Ταῦτα μὲν οὖν, ὅπερ εἶπον, εἰρήσθω μοι τῆς ὅλης ἕνεκα τῶν προκειμένων θεωρίας. Αὐτὴν δὲ τὴν λέξιν ἐπισκοπούμενοι, φαμέν, ὅτι δι' αὐτῆς ἐνδείκνυται, τίς μὲν ἐστὶ ἀεροατῆς ἀξιοχρεῖς τῆς τούτου ἀεροατῆς, τίς δὲ ὁ περὶ τούτων διδάσκει ἐπιτηδευσις· δεῖ γὰρ δὴ τὸν μὲν ἀεροατῆν εὐφυῆ διαφέρειν, ἵνα φύσει φιλόσοφος ᾖ, καὶ περὶ τὴν ἀσώματου οὐσίας ἐπτημένος, καὶ πρὸ τῶν ὁρωμένων ἀεί τι ἄλλο μεταθέων καὶ ἀναλογιζόμενος, καὶ μὴ ἀρκούμενος τοῖς παροῦσι, καὶ ὅπως τοιοῦτος, ὅσον ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης ὑπέγραψε τὸν τὴν φύσιν φιλοθεάμενα τῶν ὄλων· ἔπειτα πολλῶν αὐτὸν ἐμπειρῶν εἶναι· καὶ οὐδέπου πραγμάτων ἀνθρωπικῶν· σμικρὰ γὰρ ταῦτα καὶ οὐδὲν προσήκοντα πρὸς τὴν εὐθεον ζωὴν· ἀλλὰ λογικῶν καὶ φυσικῶν καὶ μαθηματικῶν θεωρημάτων. Ὅσα γὰρ ἡμῶν ἢ διάνοια θεωρεῖν ἐν τοῖς θεοῖς ἀδυνατεῖ, ταῦτα ἐν τούτοις ὡς ἐν εἰχόσι κατίθοι· καὶ κατιδῶν ἐπανα-

(1) B. C. ἂν οὔτε γνωσᾶ γνωσικὰ ἡμῶν εἴη.
 ἡμῖν οὔτε γνωσικὰ. D. οὔτε (2) A. B. D. ἰδίω.
 γὰρ ἂν, οὕτω γνωσᾶ ἡμῖν· οὔτε (3) D. τοὺς ἀγνώστους.

παύσεται τῇ τούτων θεωρίᾳ, καὶ πιστεύσει καὶ τοῖς περὶ ἐκεῖνων λεγομένοις· λέγω δὲ, ὅσον εἰ θαυμαῖοι πῶς ἐν ἐνὶ τὰ πολλὰ, καὶ ἐν ἀμερεῖ πάντα, τὴν μονάδα ἐννοήσει· καὶ ὅπως ἐν αὐτῇ δεικνύνται ὄντα πάντα καὶ ἄρτια καὶ περιττά, κύκλος τε καὶ σφαῖρα, καὶ τἄλλα εἶδη τῶν ἀριθμῶν· εἰ θαυμαῖοι πῶς τὸ θεῖον αὐτῷ τῷ εἶναι ποιεῖ, τό τε πῦρ θερμαῖνον, καὶ ἡ χιὼν ψύχουσα, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων παραπλησίως· εἰ θαυμαῖοι πῶς τὰ αἷτια πανταχοῦ παρέσθι τοῖς αἰτιατοῖς, ἐν τοῖς λογικοῖς θεάσεται τούτου πάντως εἰκόνα· τὰ γὰρ γένη πάντως κατηγορεῖται τούτων, ὧν (1) τὰ εἶδη κατηγορεῖται· καὶ οὕτως ἐφ' ἑκάστου πρὸς τὸ αὐτὸ τὸ θεῖον ἀποβλέπειν οὐ δυνάμενος, ἔξει διὰ τούτων ὡς εἰκότων ἐκείνο θεωρεῖν. Δεῖ τοίνυν εὐφυῖαν εἶναι πρῶτον, ἥτις ἐστὶ συγγενὴς τοῖς ὄντως οὖσι, καὶ πτεροῦσθαι δυναμένη, καὶ ὡσπερ ἀσφαλῶν (2) πεισμάτων ἀντεχομένη τῶν περὶ τοῦ ὄντως ἐννοιδῶν· ὡς γὰρ πρὸς ἑκαστον ἐπιτήδευμα θεόμεθα τινὸς παρασκευῆς, οὕτωςι καὶ πρὸς τὴν ἀναγωγὴν (3) εἰς τὸ ἐν γνώσεως εἰλικρινοῦς (4) θεόμεθα καὶ ἐκακαθαυμένης ἐπιτηδεύτητος προῦπαρχούσης, ἣν (5) εὐφυῖαν ἐν τις ἀποκαλέσειεν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως ὠρμημένην τῆς τε ὅλης καὶ τῆς αὐτῶν τῶν εὐφυῶν λεγόμενων ψυχῶν. Τούτων δ' οὖν παρεῖναι χρὴ τὴν τοιαύτην ἢ ὡς εἶπομεν, εὐφυῖαν· ἔπειτα ἐμπειρίαν πολλῶν, ὡς εἴρηται, καὶ παντοδαπῶν θεαμάτων,

(1) A. C. Deest ὧν τὰ εἶδη κατηγορεῖται. D. ὧν τὰ εἶδη κατηγορεῖται· καὶ ταῦτα μὲν μετ' ἐκείνων· ἐκεῖνα δὲ καὶ ἄνευ τούτων· καὶ οὕτως.

(2) D. ἐφάλει.

(3) D. ἀγωγὴν.

(4) A. B. C. γνώσειν εἰλικρινῆ, D. εἰλικρινοῦς.

(5) D. καὶ εὐφυῖαν.

δι' ὧν ἀναχθῆσεται πρὸς τὴν ἐκείνων κατανόησιν· καὶ τρίτον, προθυμίαν καὶ τάσιν περὶ τὴν θεωρίαν οὕτως, ὥστε καὶ ἐνδοκνημένον μόνου (1) τοῦ ἡγουμένου, δύνασθαι παρέπεσθαι ταῖς ἐνδείξεσι διὰ τὴν προθυμίαν, ἐπιτείνουσαν τὴν προσαρχήν. Τρία δ' οὖν ἐστὶν ἃ δὴ φησὶ χρῆναι (2) τῇ θεωρήσασθαι ταύτην (3) τὴν φύσιν εὐφυΐα, ἐμπειρία, προθυμία. Καὶ διὰ μὲν τὴν εὐφυΐαν, ἔξει τὴν περὶ τὸ θεῖον πίστιν αὐτοφυῶς προβεβλημένον· διὰ δὲ τὴν ἐμπειρίαν, ἔξει τῶν παραδόξων θεαμάτων (4) ἀσφαλῆ τὴν ἀλήθειαν διὰ δὲ τὴν προθυμίαν, ἀνασκήσει (5) τὸ ἐρωτικὸν ἑαυτοῦ ἐπὶ περὶ τὴν θεωρίαν, ἵνα δὴ καὶ ἐν τούτοις, πῆσις ἢ καὶ ἀλήθεια καὶ ἔρωσ, τὰ εὐζώοντα τὰς ψυχὰς κατ' ἐπιτηδεύματα τὴν πρὸς ἐκεῖνα τρία συνάπτουσαν. Εἰ δὲ βούλει, διὰ μὲν τὴν ἐμπειρίαν, ἔξει τοῦ γνωστικοῦ τῆς ψυχῆς ἐπιτηδεύματα διὰ δὲ τὴν προθυμίαν, τὴν τοῦ ζωτικοῦ τάσιν εἰς ἐκεῖνα φέρουσαν· διὰ δὲ τὴν εὐφυΐαν, τὴν (6) ἀμφοτέρων προὔπαρχουσαν προκατασκευὴν ἐκ (7) τῆς προγενέστεως καὶ τῶν ὄλων εἰς αὐτὸν ἐνδεδομένων. Τοῦ μὲν οὖν ἀκροατῆν τοιοῦτον εἶναι δεῖ καὶ ἀπὸ ταύτης τελειοῦσθαι τῆς τριπλῆς. Ὁ δὲ καθηγμένων πολλῶ πρότερον διὰ τούτων ὁδεύσας, οὐκ ἐπιλήσει διὰ πολυλογίας ἐκφαίνειν τὴν θεῖαν ἀλήθειαν, ἀλλὰ πολλὰ δι' ὀλίγων ἐνδείκυσθαι, νοήσειςιν ἕματα φεγγόμενος· οὐδὲ ἀπὸ τῶν συνεγνωσμένων καὶ προχείρων, ἀλλ'

(1) Deest μόνου. ::

(5). O. ἵνα κινήσῃ!

(2) A. B. C. χρῆναι. ::

(6) A. B. D. τῶν ἀμφοτέρων.

(3) D. ταύτην προσείρηται τὴν φύσιν.

(7) Ex D. ἐκ τῆς πρὸ τῆς

κατέσκευασμένης.

(4) D. θεωρημάτων.

ἀνωθεν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῶν ἐκικωτάτων τὰ πράγματα θεωρεῖν πόρρωθεν πραγματευόμενος, ἅτε ἐξεσάμενος τῶν παρόντων καὶ πρὸς τῷ θεῖῳ γενόμενος· οὐδὲ ποιήσεται λόγον, ὅπως ἂν λέγειν θύξῃ σαφῶς, ἀλλὰ καὶ ἀρκεσθήσεται ταῖς ἐνδείξεσι· θεῖ γὰρ τὰ μυσιὰ μυσικῶς παραδιδόναι, καὶ μὴ δημοσιεύειν τὰς ἀπορήτους περὶ (1) θεῶν ἐννοίας. Τοιοῦτος μὲν οὖν καὶ ὁ ἀκροατὴς καὶ ὁ καθηγεμῶν ἐς τὴν τοιούτων λόγων. Καὶ ἔχους ἂν τὸν μὲν ἡγεμόνα τελείως τοιοῦτον αὐτὸν τὸν Παρμενίδην· ὅθεν καὶ λάβοις ἂν τὸν τρόπον καθ' ὃν ποιήσεται τοὺς λόγους, ὡς εἰ' ὀλίγων πολλὰ διδάξει, καὶ ὡς ἀνωθεν πραγματεύεται, καὶ ὡς ἐνδείξεται μόνον περὶ τῶν θεῶν· τὸν δὲ ἀκροατὴν, εὐφυῶ μὲν καὶ ἐρωτικῶν, οὐπω δὲ τελείως ἔμπειρον· ὅθεν αὐτῷ παραινεῖ καὶ ὁ Παρμενίδης γυμνάσασθαι περὶ διαλεκτικὴν ἵνα ἐμπειρίαν προσλάβῃ τῶν θεωρημάτων· ἀποδεχόμενος μὲν αὐταῦ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν ὀρμὴν, προσιθεῖς δὲ τὴν τοῦ ἐλλείποντος ἐπαπόρθωσιν. Καὶ τί τὸ τέλος τῆς τριπλῆς ταύτης δυνάμεως, εἴρηκεν αὐτός· τὸ ἀπαραλόγιστον (2) ἐν τοῖς περὶ τῶν θεῶν λόγοις. Ὁ γὰρ κατὰ τι τούτων ἐλλείπων, ἀσχεκασθήσεται· πολλά τῶν ψευδῶν ὁμολογεῖν, ἀπλῶς ἐφαπτόμενος τῆς τῶν πραγμάτων θεωρίας.

« Πῆ (3) δὴ, ὡ Παρμενίδη; φάναι τὸν Σωκράτην.—Ὅτι,
 » ὡ Σώκρατες, οἶμαι ἂν καὶ σὲ καὶ ἄλλον ὅστις αὐτὴν (4)
 » τινα καθ' αὐτὴν αὐτοῦ (5) ἐνάσθου οὐσίαν τίθεται εἶναι,
 » ὁμολογήσαι ἂν πρῶτον μὲν μηδεμίαν αὐτῶν εἶναι ἐν

(1) D. περὶ τῶν θεῶν.

(4) A. αὐτὸν τι καθ'.

(2) B. C. παραλόγιστον.

(5) A. Doest αὐτοῦ.

(3) Sic Edit. C. Πῆ δῆ.

» ἡμῖν. — Πῶς γὰρ ἂν αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἔτι εἴη, φάναι τὸν
 » Σωκράτην. — Καλῶς λέγεις, εἶπεν. »

Ἐπ' ἄλλας ἀπορίας μέτεισιν ἐντεῦθεν ὁ λόγος· ὧν ἡ μὲν, ἀφαιρεῖται τῆς ἡμετέρας ψυχῆς τὴν γνῶσιν τῶν ὄντως ὄντων, ἡ δὲ, τὴν τῶν θείων τῶν περὶ τὰ τῆδε γνῶσιν ἀνυπόστατον ἐπιχειρεῖ δεκνύναι· διὰ δὲ τούτων ἀμφοτέρων ἦτε πρόοδος ἡμῶν ἢ ἀπ' ἐκείνων ἀναιρεῖται καὶ ἐπιστροφή πρὸς ἐκεῖνα. Διεσπασμένα (1) δὲ ἀλλήλων ἀναφαίνεται τὰ τε δευτέρα καὶ τὰ πρῶτα· καὶ τὰ μὲν, ἄμοιρα τῶν πρῶτων· τὰ δὲ ἄγωνα τῶν δευτέρων· τὸ δὲ ἀληθές, ὅτι πάντα ἐν πᾶσι οἰκειῶς ἐςί· κατ' αἰτίαν μὲν ἐν τοῖς πρώτοις, τὰ τε μέγα γένη τῶν ὄλων καὶ τὰ ἔσχατα· διὸ καὶ γινώσκειται παρ' αὐτῶν οὕτως, ὥσπερ καὶ ὑφῆρξεν ἐν αὐτοῖς· κατὰ μέγεθος δὲ ἐν τοῖς μέσοις τὰ πρῶτα, καὶ ἐν τοῖς ἔσχατοις ταῦτα ἀμφοτέρα· διὸ καὶ γινώσκουσιν αἱ ψυχαὶ τὰ ὄντα πάντα οἰκειῶς ἐκάστοις· δι' εἰκόνων μὲν τὰ πρὸ αὐτῶν, κατ' αἰτίαν δὲ τὰ μετ' αὐτάς· συμφυῶς δὲ (2) καὶ ὁμοσείχως τοὺς ἐν (3) αὐταῖς λόγους. Τὰ μὲν οὖν ἄπορα ταῦτα προτείνεται μετὰ τὰ περὶ τῆς τάξεως τῶν ιδεῶν δύο, τὰ πρὸ τούτων ἠπορημένα· διότι καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ πᾶς ὄστις ιδέας ἔθετο, διὰ τὴν γνῶσιν τὴν κατ' αἰτίαν καὶ ἐπισημονικὴν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πάντων ἐπὶ ταύτην ἤλθε τὴν ὑπόθεσιν· διὸ καὶ σκόπτων τίς αὐτοῦς, εἶπεν, ὅτι γινώσσεσθαι (4) τὰ ὄντα ὑπέλαβον διπλασιάσαντες (5) αὐτά, νοητὰ νοήσαντες πρὸ τῶν

(1) A. B. C. διεσπασμένα:

(3) D. ἐν ἑαυταῖς.

(2) A. B. συμφυῶς καὶ

(4) C. γινώσκειται.

ὁμοσειχ.

(5) C. διπλασιάσαντες.

εἰδῶτων. Καί τοι καὶ ὁ τοῦτο εἰπὼν, οὐκ ἄλλως ἀποδέ-
 δασκε τῆς ἀεικωνησίας τῶν κύκλῳ κινουμένων τὴν αἰτίαν, ἢ
 τοσαῦτα ποιήσας τὰ αἰνήτα πρὸ τούτων, ὅσα τὰ κύκλῳ
 κινούμενα. Τῆς δ' οὖν ἐπισημονικῆς ἕνεκα τῶν ἐν τῷ κόσμῳ
 πάντων γνώσεως, εἰς τὴν τῶν ἰδεῶν ἀνέδραμον (1) οὐσίαν
 καὶ ἐπὶ τῆς τῶν κατὰ ταῦτα γιγνομένων πάντων προνοίας
 διὸ καὶ οἱ ἀνελόντες τὰς ἰδέας, τὴν προνοητικὴν ἐπιστάσαν
 τῶν νοητῶν ἀνεῖλον (2). Τοιούτων δὴ, ὡς εἴρηται, τῶν δύο
 τούτων ἀπόρων ὄντων πρὸς τοὺς τὰς ἰδέας θεμένους δι' ἃς
 εἴκομεν αἰτίας, ἐν τούτοις ταῖς προσεχῶς ἐξεταζομένοις
 πρόκειται μὲν ἐπιδειξαι, πῶς τὸ μένον (3) ἐξηρημένας
 ὑποτίθεσθαι τὰς ἰδέας τῶν ὄντων, ἀγνώστους αἰτίας εἶναι
 κατασκαφάξει κοινωνίας ἡμῶν οὐκέτι πρὸς αὐτὰς οὐσης,
 οὔτε γνώσεως εἴτε εἰσὶν εἴτε μὴ, καὶ εἰ μετέχονται, καὶ
 ὅπως, καὶ ἦν ἔλαχον τάξιν, εἴπερ μόνον ἐξήρηται καὶ μὴ
 πρὸς τῷ ἀσχετίῳ (4) καὶ αἰτία τῶν δευτέρων εἰσὶν. Εἰς δὲ
 τὴν τούτου θεωρίαν, ἀξιώματα ἅτα προλαμβάνει καὶ
 κοινὰς ἐνοίας ὁ λόγος· καὶ πρῶτον ὅτι εἰ ἐξήρηται (5)
 πάτη καὶ κατ' ἐαυτὰς εἰσὶν, οὐδ' ὅλως εἰσί· πῶς γὰρ ἂν
 ἦσαν ἐξηρημένας πάτη καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων;
 τόπος γὰρ αὐτῶν ἐστὶν ὁ νοῦς· οὐχ οὕτω τόπος, ὡς ἐκείνων
 ἰδρας θεωμένων, καθάπερ τὰ συμβεβηκότα τῆς φύσεως; ἢ τὰ
 ἐνυλα εἶδη τῆς ὕλης, αὐτ' (6) οὕτως τοῦ νοῦ περιέχοντος

(1) B. ἀνέδραμον.

(3) B. C. τὸ μένον.

(2) D. ἀνεῖλον· ταῦτα μὲν

(4) B. ἀσχετίως.

ἐπιστρέφοντες εἰς ἐκεῖνα, ὡς ὀρεκ-
 τὰ μηδὲν δὲ παρ' ἐκείνων ἦκειν

(5) B. C. ἐξήρηται.

ὡς ταῦτα λέγοντες· τοιούτων.

(6) B. C. εἰδ' οὕτως.

αὐτάς, ὡς αὐτοῦ μέρη σεσωρευμένα κατὰ σύνθεσιν· ἀλλ' ὡς τὸ κέντρον ἐν ταύτῳ (1) τὰ πολλὰ ἔχει πέρατα τῶν ἀπ' αὐτοῦ γραμμῶν, καὶ ὡς ἡ ἐπιστήμη τὰ πολλὰ θεωρήματα, οὐκ ἐκ τῶν πολλῶν οὕσα, ἀλλὰ πρὸ τῶν πᾶλλων καὶ ἐν ἐκάστῳ ἢ πᾶσα· καὶ γὰρ ὁ νοῦς οὕτως ἐν πολλὰ ἐστὶ ἀμερίσως, ἐν τῷ ἐνὶ τὸ πλῆθος ἔχων, ὅτι οὐκ ἦν τὸ αὐτὸ ἐν πρὸ πλῆθους παντός ὑφετός, ἀλλ' ὁμοῦ καὶ ἐν καὶ πλῆθος. Οὕτως οὖν τῶν ἰδεῶν τόπος· εἰ οὖν ταῦτόν ψυχή καὶ νοῦς, οὐκ εἰσὶν ἐν ἡμῖν αἱ ἰδέαι ὧν ἐστὶ τόπος ὁ νοῦς. Καὶ ὅθλον καὶ ἀπὸ τούτων, ὅπως καὶ κατὰ Πλάτωνα τὸν νοητὸν κόσμον ἐξαίρειν δεῖ τῶν ψυχῶν, καὶ ὡς αἱ τελεώτερος ὁ περὶ τῶν εἰδῶν γίνεταί λόγος, ἀκίων ἐπὶ τινος αὐτῶν ἐνικωτέρας ὑποτάσεις· οὐ γὰρ ἐστὶ σώματοειδῆς αὐτάς ἢ φυσικὰς, ἢ νοήματα τίθεται ψυχῶν· ἀλλὰ πρὸ τούτων πάντων· οὐ γὰρ εἰσὶ, φησὶν, ἐν ἡμῖν, οὐδὲ σύσσοιχοι ταῖς ἡμετέρας ἐπιβολαῖς. Εἰποῖς δ' ἐν φιλοσόφως μὲν, καὶ ὅτι ἐξήρηται, καὶ οὐκ εἰσὶν ἐν ἡμῖν καὶ πάρεστι πανταχοῦ, καὶ μετέχοντα ὑφ' ἡμῶν, μὴ ἐγνωμέναι ταῖς μετέχουσιν· αὐτὰ γὰρ ἐν ἑαυταῖς οὕσαι, πᾶσιν ἔγκεινται πρὸς μετουσίαν τοῖς ἐπιλάυσει αὐτῶν δυναμένοις· καὶ (2) ὅπως οὖν ἐπισημαῖς ἐντυγχάνειν πανταχοῦ παρούσαις αὐταῖς· δι' ὧν γὰρ ἔχομεν, κρείων μετέχομεν· καὶ οὐχ ἡμεῖς μόνον οὕτως, ἀλλὰ καὶ οἱ κρείττους ἡμῶν εἰκόνας ἐκείνων ἐν (3) ἑαυταῖς οὐαῖνδεις κεκτημένοι, καὶ ταύτας προσάγοντες ὡς ἔχη τῶν παραδειγμάτων οὕσας αὐτοῖς, γνώσκουσι καλεῖν διὰ τού-

(1) D. ἐν αὐτῷ.

τήθειον ἐντυγχάνει.

(2) D. καὶ τὸ ὅπως οὖν ἐπι-

(3) B. C. ἐν ἑαυταῖς.

των ὧν εἰσιν εἰκόνες· ἅμα γὰρ τὴν τε οὐσίαν αὐτῶν νοοῦσι, καὶ ὡς ἄλλων εἰκόνες εἰσὶ· τοῦτο δὲ νοοῦντας, ἀνάγκη καὶ τῶν παραδειγμάτων ἐφαπτεσθαι ταῖς νοήσεσι. Θεολογικῶς δὲ, ὅτι τὰ ἐξηρημένα τῶν νοερῶν εἶδη, παντελῶς ὑπερίφθεται τῆς ἡμετέρας τάξεως· αὐτῶν μὲν οὖν τῶν νοερῶν εἰδῶν ὁρῶμεν καὶ ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς εἰκόνας· τῶν δὲ νοητῶν ἢ οὐσία πάντη διὰ τὴν ἔνωσιν ἐξηρηται καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, ἄγνωστος καθ' αὐτήν· θεοὺς γὰρ πληροὶ καὶ νόας ἑαυτῆς· ἡμεῖς δὲ ἀγαπήμεν· ἂν τῶν νοερῶν ψυχαιῶς μετέχοντες εἰδῶν. Δηλοῖ δὲ ταῦτα καὶ Πλάτων, ὅταν διπλὸν μὲν ἡμῶν ποσὴ τὸν βίον, πολιτικὸν καὶ θεωρητικόν, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν διπλὴν ἀνάγει· (1) δὲ τὸν (2) μὲν τῶν βίων, εἰς τὴν τοῦ Διὸς πατρωνυμικὴν ἐπιστάσιν, τὸν (3) δὲ, εἰς τὴν Κρονίαν τάξιν καὶ τὸν νοῦν τὸν καθαρὸν. Ἐκ γὰρ τούτων φανερόν, ὅτι πάσαι ἡμῶν τὴν ζωὴν μέχρι τῶν νοερῶν ἀναπέμπει βωστέλεων· ὁ μὲν γὰρ τούτων τὴν ἀρχὴν, ὁ δὲ τὸ πέρας ἀφθρίζει τῆς διακοσμήσεως ταύτης· ὅσα δὲ ἐστὶν ἐπέκεινα τούτων, θεάματα φησὶ εἶναι ψυχῶν ἐπιταξουσῶν καὶ μαθύμετων ἐκείνα καὶ ἐποπτεουσῶν. Ἰστε καὶ οὕτως ἀληθὲς ἂν εἴη τὸ πρόκειμενον ἀξιῶμαι, τάξιν τῶν ἐφαπτόμενον εἰδητικῆς. Ταῦτα μὲν περὶ τῶν πραγμάτων εἰρησθῶ· κατὰ δὲ τὴν λέξιν, τὸ μὲν πῆ. δ. ἢ, ὡς Παρμενίδης, πάνυ σφόδρα θαυμάσαντος ἐστὶν ἑρώτημα (4) τοῦ Σακράτους εἰ ἀγνώστον

(1) Coddss. ἀνάγκη.

(3) C. τὴν δι.

(2) D. τὸν μὲν τοι βίον. C.

(4) A. D. ἐστὶ ἐπ' ἐρώτημα.

τὸν βίον.

τὸ νοερὸν εἶδος, καὶ ἰούπω (1) συναισθημένου τῆς μετὰ
 βάσεως καὶ ὡς ὄλον διέξεισι τὸ πλάτος τῶν εἰδῶν ὁ Παρμενί-
 δης, ἕως ἂν ἐπ' αὐτὰ τὰ πρώτιστα εἶδη καταλήξῃ προΐων. Τὸ
 δὲ πῶς γὰρ ἂν αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἔτι εἶη, κατὰ τὰς
 κοινὰς ἐνοίας εἴρηται· τὸ γὰρ ἐξηρημαμένον πᾶν, ἑαυτοῦ ἔστ'
 καὶ αὐτὸ (2) καθ' αὐτὸ, μὴ ὄν μήτε ἐν ἄλλῳ τῷ μήτε ἐν ἡμῶν.
 Ἔτι τοίνυν διὰ τῶν τριῶν τούτων, τὴν ὄλην περὶ τῶν εἰδῶν
 ἀλήθειαν ἐξέφηνε· τοῦ ταῦτό, τοῦ καθ' αὐτό, τῆς οὐσίας
 καὶ γὰρ τὴν ἀπλότητα αὐτῶν, καὶ τὴν χωριστὴν ὑπερβο-
 λὴν, καὶ τὴν ἐν τῷ εἶναι μόνον ἐξῶσσαν τελειότητα, ταῦτα
 παρίρησιν· εἰ δὲ ταῦτα οὕτως ἔχει, μὴ ποιείτω ἐπ' ἐπι-
 νων ἄλλο ἕκαστον, καὶ τὸ ἐκείνω εἶναι· οἷον οὐσίαν καὶ τὸ
 οὐσία (3) εἶναι, ἢ νόησιν καὶ τὸ νοήσει εἶναι· ταῦτα γὰρ
 ἐπὶ μὲν τῶν συνθέτων διώρισται καλῶς, ἐπὶ δὲ τῶν ἀπλῶν
 οὐδὲνα ἔχει λόγον· εἰ οὖν μόνον ἐστὶν ἕκαστον, καὶ αὐτὸ
 μένει ἐπὶ τῆς ἀπλότητος προσήκει (4) καὶ τῆς ἐνώσεως,
 ἀλλ' οὐχὶ τὰ ἴδια τῶν συνθέτων ἐπ' αὐτὰ μεταφέρειν. Λοι-
 πὸν τοίνυν ἐπὶ τούτοις, τὸ καλῶς ἐλάττω εἶς· οὐχ ὡς ἂν τις
 εἴποι (5) ἐντερωμασμένου καὶ ὡς πῶν ἀρχῆς ἐλέγχου δρα-
 ξαμένου τοῦ Παρμενίδου λέλεκται· νῦν· ἀλλ' ὡς ἀποδεχο-
 μένου τὴν ἀνταφυσὴν τοῦ Σωκράτους ἐπέβολην καὶ τὴν ἐνοίαν
 τὴν περὶ τῶν θεῶν· καὶ γὰρ ἔστιν ἀληθὲς τὸ ληφθεὶ ἀξίωμα
 καὶ τοῦ Τιμαίου λεγόντος διὰ ταῦτό τὸ ὄντως· ὄν, μήτε εἰς
 ἑαυτὸ τι εἰσδέχεσθαι καθάπερ ἢ ὑλὴ τὸ εἶδος, μήτε ἄλλο
 σέπη εἶναι καθάπερ τὸ εἶδος εἰς τὴν ὑλὴν. Μένει τοίνυν

(1) C. οὕτως

(4) D. προσήκειν.

(2) C. Deesé καὶ αὐτό.

(5) D. εἰπεῖν.

(3) C. οὐσίαν.

χωριστῶς ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ μετεχόμενον, καὶ οὐ γίγνεται τῶν μετεχόντων, ἀλλ' αὐτὸ πρὸ τῶν μετεχόντων ὄν, δίδωσι καὶ τοῦτοις ὅσον θύναται (1) λαβεῖν· οὔτε ὄν ἐν ἡμῖν· ἡμεῖς γὰρ μετέχομεν, οὐκ αὐτὸ, λαμβάνοντες· ἄλλο γὰρ τὸ ἐκείθεν ἶόν· οὔτε γυγνόμενον ἐν ἡμῖν· ἄδρακτον γὰρ ἐστὶ τοῦ γίγνεσθαι παντός.

« Οὐκοῦν καὶ ὅσαι τῶν ἰδεῶν πρὸς ἀλλήλας εἰσὶν αἱ »
» εἰσὶν (2), αὐταὶ πρὸς αὐτάς τὴν οὐσίαν ἔχουσαι, ἀλλ' οὐ »
» πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν, εἴτε ὁμοιώματα, εἴτε διηγήθη τις »
» αὐτὰ τίθεται, ὧν ἡμεῖς μετασχόντες (3), εἶναι ἔπασα »
» ἐπονομαζόμεθα· τὰ δὲ παρ' ἡμῖν (4) ταῦτα, ὁμώ- »
» νυμα (5) ὄντα ἐκείνοις; αὐτὰ αὖ πρὸς αὐτὰ ἐστὶν, ἀλλ' »
» οὐ πρὸς τὰ εἶδη καὶ ἑαυτῶν, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνων ὅσα (6) »
» αὖ ὀνομάζεται (7) οὕτως.—Πῶς λέγεις; φάναι τὸν Σω- »
» κράτην. »

Δεύτερον ἀξίωμα (8) συντελοῦν αὐτῷ, τοῦτο πρὸς τὴν τοῦ προκειμένου (9) θεωρίαν. Τὸ μὲν γὰρ πρότερον, ὅτι τὰ εἶδη οὐδαμῶς ἐν ἡμῖν, ἀλλ' ἐν ἑαυτοῖς· τοῦτο δὲ τὸ δεύτερον, ὅτι καὶ τὰ ἐνταῦθα ὡς πρὸς τι πρὸς ἀλλήλα λέγεται; καὶ τὰ ἐκεῖ πρὸς ἀλλήλα, ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ τῆδε· οὔτε τὰ τῆδε πρὸς τὰ ἐκεῖ· καὶ γὰρ τοῖς λογικώτερον ταῦτα σκοπεῖν εἰωθόσι, λέγεται καλῶς, ὅτι τὰ μὲν καθόλου τῶν πρὸς τι,

(1) B. C. D. θύναται.

(6) D. ὅσα οὖν.

(2) D. Deest αἱ εἰσὶν.

(7) D. ἐπονομάζεται.

(3) B. C. D. μετέχοντες.

(8) D. Δεύτερον ἀξίωμα τοῦτο συντελοῦν αὐτῷ, καὶ αὐτὸ πρὸς.

Sic Editt.

(4) C. παρ' ἡμῶν.

(5) D. ἰπώνυμα.

(9) B. C. παρακειμένου.

πρὸς τὰ καθόλου δεῖ ἀποδιδόναι, τὰ δὲ καθέκαστα, πρὸς τὰ καθέκαστα· τὴν μὲν ἀπλῶς ἐπισήμην πρὸς τὸ ἀπλῶς ἐπισήμην, τὴν δὲ τινα ἐπισήμην πρὸς τὸ τί ἐπισήμην· καὶ τὰ μὲν ἀόριστα, πρὸς τὰ ἀόριστα, τὰ δὲ ὠρισμένα, πρὸς τὰ ὠρισμένα (1)· καὶ τὰ μὲν δυνάμει, πρὸς τὰ δυνάμει, τὰ δὲ ἐνεργείᾳ πρὸς τὰ ἐνεργείᾳ· καὶ μεσαί τούτων αἱ λογικαὶ πραγματεῖαι καὶ φυσικαὶ τῶν παλαιῶν. Εἶδ' οὖν ἐπὶ τῶν καθόλου καὶ τῶν καθέκαστα· γιγνέσθω γὰρ ἐπὶ τούτων ὁ λόγος· δεῖ μὴ προσίεσθαι τὴν ἐν ταῖς ἀποδόσεσιν ἐπαλλὰξιν, πολλῶ δὴκου μειζόνως ἐπὶ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν εἰκόνων τῶν ἰδεῶν αὐτῶν οὐδαμῶς παραδεκτέον. Ἀλλὰ τὰ μὲν τῆδε, πρὸς τὰ τῆδε ἀποδώσομεν (2), τὰ δὲ ἐκεῖ, πρὸς τὰ ἐκεῖ· ταῦτα δὲ ἀληθῆ πάντως, ἐὰν ἕκαστον καθόσον ἐστὶν ὅπερ ἐστὶ θεωρῶμεν, ἀλλ' οὐ καθόσον ποιεῖ τι, ἢ γίγνεται· ταύτη γὰρ ἀποδώσομεν ὡς μὲν γιγνόμενα, τὰ τῆδε πρὸς εἰκῆνα, ὡς δὲ ποιούντα, ἐκεῖνα πρὸς τὰ τῆδε· καὶ ὡς μὲν εἰκάνας, ταῦτα πρὸς τὰς ἰδέας, ὡς δὲ παραδείγματα, τὰς ἰδέας τούτων. Ἐὰν οὖν λαίβωμεν τὴν αὐτοδεσποτείαν, εἰ μὲν ἢ δεσποτεία ἐστὶ λαμβάνοιτο, λαχθήσεται πρὸς τὴν αὐτοδουλείαν· εἰ δὲ ὡς παράδειγμα, πρὸς τὸ ὅμοιον αὐτῇ τῇ δεσποτεία. Καίτοι γε εἰώθαμεν μὲν δεσπότης ἡμῶν καλεῖν τοὺς θεοὺς, ὡς· εἴη ἂν καὶ ἡ ἐκεῖ δεσποτεία λεγομένη, πρὸς τὴν παρ' ἡμῶν δουλείαν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀληθές, διότι μετέχομεν τῆς αὐτοδουλείας πρὸς ἣν ἡ αὐτοδεσποτεία τὸν τῆς ἀποδόσεως εἶχε λόγον προηγούμενον. Καὶ ὁρᾷς ὅπως ἡ μὲν ἐκεῖ δεσποτεία καὶ ἡμῶν τοὺς κρείσσονας ἀποφαίνει δεσπότης, διότι μετέχομεν τῆς αὐτοδουλείας· ἡ δὲ παρ'

(1) C. ὠρισμένα...

(2) C. ἀποδώσομεν.

ἡμῖν δεσποτεία λεγομένη πρὸς τὴν παρ' ἡμῖν δουλείαν, οὐκέτι λέγεται καὶ πρὸς τὴν ἐκεῖ δουλείαν, διότι τὸ εἶναι τῇ ἐκεῖ δουλείᾳ, μὴ ὑπῆρχεν ἐκ τῆς (1) παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ἔμπαλιν· τὰ γὰρ τῶν κρεισσόνων ἄρχοντα, καὶ τῶν χειρόνων ἀναγκαῖον (2). Δεῖ οὖν, ὡσπερ εἴρηται, καθ' αὐτὰ μὲν ἐκεῖ λέγεσθαι πρὸς τὰ τῆδε. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ αὐθις λάβωμεν δὲ ἐκ πασῶν τῶν ἀποριῶν, τί ἐστὶν ἡ πρωτίστη (3) ἰδέα. Ἐκ μὲν τῆς πρώτης ληπτέον, ὅτι ἀσώματος· σῶμα γὰρ οὔσαν, οὔτε ὅλην οὔτε μέρος αὐτῆς μετέχεσθαι δυνατόν. Ἐκ δὲ τῆς δευτέρας, ὅτι οὐχ ὁμοταγῆς τοῖς μετέχουσιν· εἰ γὰρ ἡ ὁμοταγῆς, ἔξει τι κοινόν, ὅτι (4) ἄλλην ἰδέαν πρὸ αὐτῆς ἐπινοήσομεν. Ἐκ δὲ τῆς τρίτης, ὅτι οὐ νόημα ἐστὶν οὐσίας, ἀλλ' οὐσία καὶ ὅν· ἵνα μὴ τὸ μετέχον αὐτῆς, ἢ γνώσεως μετέχον. Ἐκ δὲ τῆς τετάρτης, ὅτι παράδειγμα μόνον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰκῶν, ὡς ὁ ψυχικός λόγος· ἵνα μὴ ὁμοία οὔσα τῷ ἀφ' ἑαυτῆς, ἄλλην εἰσάγη πρὸ αὐτῆς ἰδέαν· καὶ γὰρ ὁ ψυχικός λόγος, οὐσία· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ παράδειγμα μόνως ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ εἰκῶν· οὐ γὰρ ἡ ψυχὴ οὐσία μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ γένεσις. Ἐκ δὲ τῆς πέμπτης, ὅτι νοητὴ οὐκ αὐτόθεν ἡμῖν, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν εἰκόνων αὐτῆς· οὐ γὰρ ἐξω ἢ ἐν ἡμῖν ἐπιστήμη πρὸς αὐτὴν σύσειχος. Ἐκ δὲ τῆς ἕκτης, ὅτι νοητικὴ τῶν ἀπ' αὐτῆς δευτέρως καὶ τῷ ἑαυτὴν αἰτίαν οὔσαν εἰδέναι. Συλλήβδην οὖν ἡ ὡς ἀληθῶς ἰδέα ἐστὶν αἰτία (5) ἀσώματος, ἐξηρημένη τῶν μετεχόντων αὐτῆς, οὐσία οὔσα ἀάνητος, παράδειγμα μόνως οὔσα καὶ

(1) C. ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν.

(3) B. C. ἡ πρώτη.

(2) D. ἀναγκαῖον, οὐκ ἀν-

(4) B. C. D. διότι.

ἀπαλιν θεῖ.

(5) D. αἰτία σώματος.

ὄντως, νοητὴ μὲν ψυχᾷς ἀπ' εἰκόνων, νοητικὴ δὲ τῶν πρὸς αὐτὴν ὑπερώτων κατ' αἰτίαν· ὥς ἐκ πασῶν τῶν ἀποριῶν, τὸν ἕνα ὄρον πεφωρόκαμεν τῆς ὡς ἀληθῶς ἰδέας. Εἰ οὖν τινὲς ἀντιλέγοιεν πρὸς τὰς ἰδέας, πρὸς τοῦτον ἀντιλεγέτωσαν τὸν ὄρον, ἀλλὰ μὴ λαμβάνοντες ἢ σωματικὰς αὐτῶν φαντασίας, ἢ ὡς ὁμοταγῶν τοῖς τῆδε οὐσῶν, ἢ ὡς ἀνουσίων, ἢ ὡς συσείχων ταῖς ἡμετέραις γνώσεσιν· ἄλλον δὲ τινα (1) τρόπον τοιοῦτον σοφίζόμενοι, λόγους πλαττέτωσαν· ἀλλ' ἐννοεῖτωσαν (2) ὅτι καὶ Θεοῦς ὁ Παρμενίδης εἶπε τὰς ἰδέας εἶναι, καὶ ἐν καὶ ἐν Θεῷ τὴν ὑπόστασιν αὐτὰς ἔχειν, ὡσπερ καὶ τὸ λόγιον (3).

Νοῦς πατρὸς ἐρρόιζησε νοήσας ἀκμάδι βουλή

Παμμόρφους ἰδέας (4).

καὶ γὰρ ἡ πηγὴ τῶν ἰδεῶν Θεός, καὶ ἐν Θεῷ περιέχεται τῷ δημιουργικῷ νῷ· καὶ εἰ αὐτὴ ἐστὶν ἰδέα πρωτίστη, ταύτης ἐστὶν ὁ ἀποδιδόμενος ὄρος, ἐκ τῶν ἀποριῶν τοῦ Παρμενίδου καλῶς ἠθροισμένος (5). Τούτου δὲ οὕτω ῥηθέντος, σκεπτεῖον πρῶτον μὲν εἰ ἔστι πρὸς τι, καὶ ἐν ἐκείνοις· ἔπειτα, πῶς ὁ λόγος ἀληθῆς οὗτος, καὶ ἐπὶ ποίων εἰδῶν· δεῖ γὰρ ἐκάστην τῶν ἀποριῶν προσάγειν ἡμᾶς φύσει τινὶ τῶν ὄντων. Ὅτι μὲν οὖν πρὸς τι λέγεται πολλαχῶς, λάβοις ἂν ἐξ ὧν πολλακις λέγειν εἰκόθαμεν· ἄλλως γάρ ἐστι πρὸς τι τὰ συμβεδηκότα πάντη, καὶ ὧν ἡ σχέσις μόνως ἀνουσίος, οἶον διπλάσιον, ἡμισυ, καὶ πᾶν

(1) B. ἀλλὰ τινὰ τρόπον — A. B. ἀκμάσι. C. ὁμοίαι. — D. τοιοῦτον. ἀκμάδι. Ut Taylorus in Col-

(2) D. ἀλλ' ἐννοεῖτωσαν δὲ, ὅτι. lect. sua Oraculor. Chald.

(3) B. C. τὰ λόγια. Vid., p. 23.

(4) Coddas, ἔννοια προ νοῦς. (5) B. C. ἠθροισμένως.

τὸ τοιοῦτον, ἀ καὶ οἱ πολλοὶ μόνον θεωρεῖν λογικῶς εἰώθα-
 σω· ἄλλως δὲ τὰ ὡς οὐσίαι καὶ ὧν οὐσιώδης ἡ σχέσηις, οἷον
 ἐστὶ τὸ ἐν τῇ φύσει δεξιὸν καὶ ἀριστερόν· τὸ γὰρ ἐν τῷ ζῳῷ
 δεξιόν, οὐκ ἔστι ψιλῶς συμβεβηκός, ἀλλὰ λόγος οὐσιώδης,
 καὶ (1) καὶ ἀρχὴ λέγεται κινήσεως τὸ δεξιόν, καὶ ἔχει
 τῶς παρὰ τὸ ἀριστερόν ιδιότητος ἅς ἐκ τῆς φύσεως ἔλαβε.
 Δῆλον δὴ ὅτι διχῶς τὰ πρὸς τι, καὶ ἐπ' αὐτῶν μόνων τού-
 των· τὸ μὲν γὰρ κατὰ συμβεβηκός δεξιόν καὶ ἀριστερόν
 παρὰ φύσιν ἐναλλαττόμενα διατίθεται· τὸ δὲ ἐν ταῖς ζῴοις,
 ἐπόνητον ἄλλως ἔχειν, ἐν οἷς κατὰ φύσιν ἡ σύστασις. Οὕτω
 καὶ ὁ Τίμαιος τὸ δεξιόν καὶ ἀριστερόν ἐν ταῖς κοσμι-
 καῖς ἐτίθετο παραφοραῖς (2), δυνάμεις οὐσιώδεις ἐν αὐταῖς
 τιθέμενος, πρωτουργόν (3) τε καὶ δευτεροργόν, καὶ ἡγου-
 μένην καὶ ἐπομένην. Ἄλλον δὲ πάλιν τρόπον τελευτέτερον καὶ
 τοῖς ἀδυποστάτοις οἰκειότερον, τὰ πρὸς τι λέγοιτο ἐν
 ἐπ' ἐκείνων ἐπ' ὧν ἐκάτερον ἑαυτοῦ (4) ὄν πρότερον καὶ
 τοῦ λοιποῦ ἔστιν, ἐκείνου πάλιν ἑαυτοῦ πρότερον ὄντος·
 οἷον καὶ τὸ νοητόν ἑαυτοῦ ἔστι, καὶ ὁ νοῦς ἑαυτοῦ· καὶ δι'
 αὐτοῦ τούτου ὅ,τι νοῦς πρὸς τὸ νοητόν ἡνωταὶ καὶ τὸ
 νοητόν πρὸς τὸν νοῦν, καὶ ἐν ἔστι νοῦς καὶ νοητόν· καὶ ὁ
 μὲν ἐνταῦθα πατήρ, εἰ καὶ κατὰ φύσιν ἐστὶ πατήρ, ἀλλ'
 οὐχὶ ἑαυτοῦ ὦν, οὕτως ἔστιν ἄλλου πατήρ, ἀλλ' ὁ ἔστιν ἄλλου
 μόνως ἔστιν· ἐκεῖ δὲ εἴ τι ἐστὶ πατρικὸν αἴτιον, ἑαυτοῦ
 πρῶτον ἐστὶ τῆς οὐσίας πληρωτικόν, ἕπειθ' οὕτω καὶ τοῖς
 δευτέροις τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ δίδωσι πρόοδον· καὶ εἴτι γέννημα

(1) D. καὶ ὄν.

(3) D. πρωτουργόν τε καὶ.

(2) A. in margine περι-

(4) B. αὐτοῦ.

ἑαυτοῦ ὄν, οὕτως ἀπ' ἄλλου πρόεισιν. Ὅπόταν δὴ οὖν ἐκεῖ
 τινὰ πρὸς ἄλληλα λέγωμεν, ἀφαιρετέον ἀπ' αὐτῶν τὰς
 ψιλὰς καὶ ἀνοσιούς (1) σχέσεις· οὐδὲν γὰρ τοιοῦτον προσ-
 ἕκει τοῖς θεοῖς· ταυτότητα δὲ ἀντὶ τῆς σχέσεως παραληπ-
 τέον, καὶ πρὸ τῆς ταυτότητος ταύτης, τὴν ἑαυτοῖς ἐκ-
 ἀσου (2) ὑπαρξίν· ἕκαστον γὰρ ἑαυτοῦ πρῶτον ἐστὶ, καὶ
 ἑαυτῷ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα ἠνωτατὸν εἶδος γὰρ ἐν ἕκαστον ἐστὶ
 καὶ τῶν πρὸς τι λεγομένων, οἷον τὸ δεξιὸν εἶδος οὐσιώδεις
 τοιαῦτε (3) σχέσεως αἰτιον, καὶ τὸ ἀριστερὸν ὁμοίως· ὡς
 εἰς τις (4) λόγος τοῖς τῆδε παρέχει οἷς ἂν ἐγγένηται
 τοιάνδε σχέσιν. Ἄσχετος οὖν ἐστὶν ὑπόστασις ἐκεῖ, σχέσεως
 ὑποστατικῆς τινός· οὐ γὰρ ἄλλο τι ὄν πρότερον, ἢ δεξιὸν ἢ
 ἀριστερὸν (5) ἐστὶν ἐν ἐκείνοις· ὑπῆρξε δὲ ἅμωσ κἀκεῖνος
 τὸ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερὸν (6) πρὸς ἄλληλα λέγεσθαι, καὶ
 ἠνώσθαι μᾶλλον ἢ ἄλλοις εἶδεσιν, ὅτι (7) μετ' ἀλλήλων
 ἐνεργεῖ πάντως, καὶ ὅπου ἂν θάτερον ἦ, καὶ τὸ λοιπὸν τῶν
 γὰρ εἰδῶν, τὰ μὲν ἐξανάγκης χωρὶς ἀλλήλων ἐνεργεῖ, καθά-
 περ ὅσα τῶν ἐναντίων· τὰ δὲ αἰεὶ μετ' ἀλλήλων, ὅσα κἀκεῖ
 πρὸς τι λέγεται· τὰ δὲ οὕτως ἔχει, ὡς τὰ μὲν ἕτερου μετὰ
 τοῦ ἑτέρου πάντως μετέχεσθαι, μηκέτι δὲ ἀνάπαλαι, ἐφ'
 ὧν τὸ μὲν ὅλον ἐστὶ, τὸ δὲ μέρος. Ἡ οὖν κατὰ τὰς μεθεξῆς
 κοινωνία τὴν τῶν ἐκεῖ πρὸς τι λεγομένων· χαρακτηρίζει
 δύναμιν· καὶ ὅπερ ἐπὶ τῶν τῆδε ὄντων ἢ σχέσις, τοῦτα
 ἐπ' ἐκείνων ταυτότης· καὶ γὰρ εἰ, ὡς ἐν ταῖς ἐπομένους

(1) D. ἀνοσίους.

δεξιῶν) καὶ τῶ ἀριστερῶ.

(2) C. D. τὴν ἐν ἑαυτοῖς.

(6) A. D. τὸ ἐκδεξιῶν. B. C.

(3) C. καὶ τοιαῦτε δε.

τὸ ἐκδεξιῶν καὶ ἀριστερῶν.

(4) C. εἰτις λ.

(7) A. D. εἶδισιν· ἢ ὅτι.

(5) D. τῶ ἐκδεξιῶ (leg. ἐκ

μεθίσταται, πᾶν πρὸς τὸ καὶ ὅλον ἕστιν, ἢ μέρος; ἢ τὰς
 τῶν, ἢ ἕτερον, δηλοῦν ὅπως τὸ μὲν ὅλον καὶ μέρος ἐπ' ἐκεί-
 νων ὁράται τῶν εἰδῶν ἐφ' ὧν· μετὰ πατέρου μετέχεται
 πατέρου, οὐκ ἀνάγκη δὲ τὸ δὲ ἕτερον, διαφερόντως εἶναι
 τῶν ἐναντίων ὧν ἡ πατέρου παρουσία, τὸ λοιπὸν ἕκαστος
 κίεω φιλεῖ· τὸ δὲ ταῦτος ἐπ' ἐκείνων, ὧν ἀνάγκη τῆς
 μετοχῆς εἶναι κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα σύμπτωσην· καὶ οὐ
 δυνατὸν μὴ οὐχὶ ἅμα ἕκαστος καὶ περιεῖται οἷς ἀν' παρῆ, καὶ
 ἀπάνει ὧν ἀν' ἀπῆ. Δεῖ τοίνυν ἐκείνων τῶν ἐκεί πρὸς τι
 παλουμένων ἐν τι οὐκ εἶδος, ὅχθουσε μίαις ὑποκειμένον,
 ἀλλ' οὐ σχέσει ὑποκειμένοις (1) ἔχειν, καὶ πρὸς ἄλληλα
 λέγεται διὰ τὴν μετ' ἄλλωλων κοινὴν ἐννοίαν, ὡς ὑπέδειξε
 ὁ λόγος· ὅτι γὰρ ἐκεῖ τὰ πρὸς τι τοιαῦτα λεηπέτον, καὶ
 οὐχ ὡς ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα πραγμάτων, ὅθλον ἐνταῦθα μὲν
 γὰρ, τὰ ὁμοίον τῷ ὁμοίῳ ὁμοίον, καὶ τὸ ἴσον τῷ ἴσῳ ἴσον,
 καὶ δύο πράγματα ἐστὶ τοῦλάχιστον τὰ ὁμοία καὶ τὰ ἴσα
 ἀλλήλοισ· ἐκεῖ δὲ, μία ἡ ὁμοιότης καὶ μία ἡ ἰσότης (2), καὶ
 αὐτὴ ἑαυτῆς οὔσα καὶ οὐκ ἄλλου πρὸς· οὐδὲ ἐν δηρημένοις
 οὔσα καὶ ἀπηρημένοις, ἀλλ' ἐν ἑαυτῇ τοιοῦτον γὰρ ἐκ
 ἕτερον τῶν εἰδῶν, ὅλον ἐν ἑαυτῷ τῆς οὐσίας ἔχειν ἰδρυμένην,
 καὶ οἷον μοναδικῶν εἶναι, καὶ οἷον αὐτὸ εἶναι καὶ μὴ ἐν ἄλ-
 λοις· καὶ γὰρ οικειόταται (3) ἀρχαὶ τῶν εἰδῶν ὅσα καὶ πάν-
 των τῶν ὄντων, τὸ πέρας (4) καὶ ἀπειρον· ἐν μὲν δηρη-
 μένοις ὑποστῆσαι τὴν μονάδα τὸ πέρας, καὶ τὸ πλῆθος ἢ
 ἀπειρία· ἐν δὲ συνεχέσι τὸ πέρας, τὸ σημεῖον ἢ δὲ ἀπειρία

(1) B. C. D. ὑποκειμένοις
 οὔσαν, καὶ.

(3) A. C. D. οικιόταται.
 B. ισοιόται.

(2) D. ἡ ἰσότης ἔχειτὸ ἑαυτῆς. (4) B. C. τὸ πέραςμα.

ταὶ διαίεσσαι ἐν δὲ λόγοις τὸ πέρασ τὴν ἰσότητ' τοὺς δὲ λόγους ἢ ἀπειρία· καὶ ἐν ποιῶις τὸ πέρασ τὴν ὁμοιότητα, τὴν δὲ ἀνομοιότητα ἢ ἀπειρία. Τὸ γοῦν μᾶλλον καὶ ἦττον τοῦ ἀπείρου γένους εἶναι, καὶ ὁ ἐν Φιλιβία Σωκράτης ἡμᾶς ἐδίδαξε· ποταχοῦ δὲ ἢ τοῦ πέρατος εἰκὼν τὴν τῆς ἀπειρίας καταλαμβάνουσα δόξαι, πεπερασμένα ποιῶι τὰ τέως ἀπειρα κατὰ τὴν αὐτῶν (1) φύσιν· ἢ μὲν μονάς, ἀριθμοῦσαι τὸ πλῆθος, τὸ δὲ σημείων ἀρίθμην τὴν διαίεσσαι, ἢ δὲ ἰσότητος λόγους μετροῦσαι· καὶ γὰρ λόγων ἐστὶν ἰσότης ἢ ἰσότης· ἢ δὲ ὁμοιότης, ἰσάμενος τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον, διὰ τῶν ὁμοίων ἐπιτάσεων καὶ ἐνέσεων. Μοναδικῶν οὖν ἐκεῖ τὸ ἴσον καὶ τὸ ὅμοιον, πέρασ δὲ, τὰ μὲν, ποιῶν, τὸ δὲ, λόγων ὡς τὸ σημείων συνεχῶν, ὡς ἢ μονάς διατηρημένων. Τὰ τοιαῦτα ἐνταῦθα κατὰ σχέσιν, ἐκεῖ νοεῖσθαι κατὰ ταυτότητα· καὶ τὰ ἐνταῦθα πρὸς ἀλλήλα μόνον, ἐκεῖ ὡς ἑαυτῶν ὄντα καὶ ἐν αὐτοῖς πολὺ (2) πρότερον, ἔπειθ' οὕτω κοινωνοῦντα καὶ τοῖς ἄλλοις· καὶ τὰ ἐνταῦθα ἀνούσια καὶ ἐπισσοδιώδη, ταῦτα ἐν ἐκείνοις οὐσιώδη· καὶ τὰ εἰρημένα ἀπὸ τούτων αἷς παραφύεται κατὰ μίαν αἰτίαν ἐκεῖ προὔπαρχοντα. Οὕτως οὖν ἐν τοῖς νοητοῖς τὰ πρὸς τι· λέγω δὲ οὕτως, οὐ κατὰ σχέσιν ψιλῆν, οὐδὲ κατὰ συμβεβηκός· ἀλλ' ἀπολύτως μὲν ἐν ἐκείνοις ἐστὶν ὅσα κατὰ σχέσιν ἐν ταῦτοις, καθ' αὐτὰ δὲ, ὅσα ἐν ἄλλω· κατ' αὐσίαν δὲ, ὅσα κατὰ συμβεβηκός· καὶ ἀπλῶς πάντα κριεττόνως ἢ ἐν τοῖς (3) ἀποτελέσμασιν· ἢ γὰρ τῶν γινομένων πρὸς τὰ ὄντα ὑφεσίς, σχέσεις μὲν ἀπὸ τῶν ἀσχέτων, συνδέσεις δὲ ἀπὸ τῶν ἀπλῶν, καὶ ἐπισσοδιώ-

(1) D. κατὰ τὴν ἑαυτῶν φ. πρότερον.

(2) D. ἐν αὐτοῖς πρότερα (3) D. ἢ ἀπὸ τοῖς ἀπ.

δεις ὑπόκεισταις ἀπὸ τῶν κατ' οὐσίαι ὑπαρχόντων ἀνέφηται·
 ἔτι δὲ τούτων, καί ποῦνα συνόρων ἔξω; ὅσα διορίζεσθαι
 πρὸς (1) τι· ὅτι (2) κατὰ νόον τὸν τοῦ Παρμενίδου, δη-
 ρηματικῶς ἀρα καὶ τινῶν δοκούντων συμβεβημένα, δεῖ
 εἶδωσθαι ἰδέας, ὅπου καὶ σχέσεων αὐτὸς (3) εἶναι φησὶ·
 Πλὴν ὅτι τῶν εἰς οὐσίαν ἢ τελειότητα συντελούντων πρώτως,
 ὧν ἐπεισοδιώδης ἐν ἄλλοις ὑπόκεισταις, τὰς ψιλὰς τῶν συμ-
 βεβηκότων ὑπάρξεις ἀνέφηται· καὶ γὰρ αἱ σχέσεις (4) αἱ οὐ-
 σαδῶς ἐκτὸς πρὸ (5) τῶν ἀνοουσιῶν· αἱ μὲν εἰς τὸ εἶναι συν-
 τελεῦσαι τοῖς μετέχουσι τῶν ἰδεῶν; αἱ δὲ, εἰς τὸ τε-
 λείως (6) γήγνησθαι δεῖ γὰρ καὶ ὡς ὄντα καὶ ὡς τέλεια τὰ
 τῆδε μετέχειν ἐκείνων· διὸ καὶ θεττὴ τῶν ἰδεῶν ἢ τάξεις, ἢ
 μὲν οὐσιοποιός, ἢ δὲ τελεσιουργός· καὶ ταῦτα μὲν περὶ αὐτῶν
 εἰρησῶν τῶν δογματικῶν. Κατὰ δὲ τὴν λέξιν, τὸ μὲν καὶ
 ἔσαι τῶν ἰδεῶν πρὸς ἀλλήλας εἰσὶν αἱ εἰσιν, ἐνδείκ-
 νυται, ὅτι τῶν ἰδεῶν αἱ μὲν μᾶλλον ἀφήρηται ἀπ' ἀλλήλων,
 φυλάττουσαι τὴν καθαρότητα τὴν ἑαυτῶν· αἱ δὲ ἠνωτικῶς
 μᾶλλον ἀλλήλας. Αὐταὶ τοίνυν καὶ ἐφ' ἑαυτῶν εἰσι καὶ
 ἑαυτῶν, ἀλλ' οὐχὶ ἄλλων (7); αὐτὸ αὐτὸ τοῦτο μόνον ἀλλή-
 λων. Τὸ δὲ ὁμώνυμα τὰ αἰσθητὰ τοῖς νοητοῖς εἶναι, παλιν
 κατὰ τὴν Πλατωνικὴν εἰρηται διατάξιν, τὰ ὀνόματα τοῖς
 τῆδε παρ' ἐκείνων εἰρητικῶν λέγουσάν, ὡς ἐν ταῖς ἀφ' ἐνός

(1) D. πρόσθεν.

(5) B. πρὸς.

(2) B. C. ὅταν.

(6) D. τελείως.

(3) D. αὐτοῖς εἶναι φησὶ.

(7) D. ἄλλων μόνον, αὐτῶν.

(4) C. αἱ σχέσεις ἀνοουσιῶ-

δεις.

καὶ πρὸς ἐν ὁμωνύμοις λεγομένοις (1). ἃ δὴ καὶ Ἀριστοτέλους ἔστιν, ὅτε τοῖς ὁμωνύμοις ὑπάρχει εἶωθε. Μηδεὶς οὖν τὴν αὐτὸν ὄρισμόν ἀπαιτεῖται τούτων τε καὶ ἐκείνων, ἀσυντάκτων ὄντων καὶ παντελῶς ἐκδεθηκότων ἀπὸ τούτων, ὥσπερ τὰ αἷτια τὰ ἐξηρημένα τῶν αἰτιατῶν (2)· μᾶλλον δὲ μηδὲ ὄρισμόν ἐπ' ἐκείνων ζητεῖται τῶν ἀπλῶν πάντη καὶ ἀμερίστων εἰδῶν· συνδέτων γάρ εἰσιν οἱ ὄρισμοί, περὶ δὲ διαφορᾶς στρέφονται τῶν κατατεταγμένων εἰδῶν· ἀλλὰ μόναις ταῖς καθαραῖς καὶ ἐνδέοις νοήσεσι τῆς ψυχῆς ἐπιτρέπομεν τὴν ἐκείνων ἐπιβολήν, καὶ λέγομεν, ὡς ὁ Πλάτων διώρισεν ὁμώνυμα τὰ τῆδε τοῖς ἐκεῖ· καὶ οὕτως ὁμώνυμα, ὡς μετέχοντα ἐκείνων· διὸ καὶ ὁμοιότητα αὐτῶν προείρηκεν, ὡς καὶ ὁ Σωκράτης ἔλεγεν, ἥνικα τὰς ἰδέας παραδείγματα (3) ἔφατο ἐξάνει ἐν τῇ φύσει. Φυλάττων δὲ τῆν τῶν ἀπορικῶν θέσιν, προσέθηκεν εἴτε ὀπηδή τις αὐτὰ τίθεται· μονουσιχὶ λέγων, ὅτι δυνατόν αὐτὰ καὶ ὁμοιώματα καλεῖν καὶ μὴ ὁμοιώματα, διττῆς τῆς ὁμοιώσεως οὔσης, καὶ ἡ ὁμοίου ἢ ἀνομοίου πρὸς παράδειγμα γενομένης.

« Οἶον, φάναι τὸν Παρμενίδην, εἴ τις ἡμῶν του (4)
 » δεσπότης ἢ δούλος ἐστίν, οἷα αὐτοῦ δεσπότου δήπου (5)
 » ὁ ἐστὶ δεσπότης, (6) ἐκεῖνου δούλος ἐστίν, οὐδὲ αὐτοῦ δού-
 » λου (7) ὁ ἐστὶ δούλος, (8) θεσπότης ὁ δεσπότης· ἀλλ'
 » ἄνθρωπος ὢν (9) ἀνθρώπου ἀμφοτέρω ταῦτα ἐστίν· αὐτῆ

(1) B. λεγόμενα.

(6) A. B. C. δεσπότης ἢ

(2) C. ἀπὸ τῶν αἰτιατῶν. δούλος.

(3) D. παραδείγματι.

(7) D. δούλος.

(4) B. D. τοῦ δεσπότου.

(8) A. B. C. D. δούλος ἢ θεσπ.

(5) D. Deest δήπου.

(9) A. D. ἄνθρωπος ὢν ἀμφ.

» δὲ δεσποτεία, αὐτῆς δουλείας ἐστὶν ὁ ἔστι, καὶ δουλεία (1)
 » ὡσαύτως, αὐτῆ δουλεία αὐτῆς δεσποτείας· ἀλλ' οὐ τὰ
 » ἐν ἡμῖν πρὸς ἐκεῖνα τὴν δύναμιν ἔχει, οὐδὲ ἐκεῖνα πρὸς
 » ἡμᾶς· ἀλλ' ὁ λέγω, αὐτὰ αὐτῶν καὶ πρὸς αὐτὰ ἐκεῖνα
 » τέ ἐστι καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ὡσαύτως πρὸς (2) αὐτά. Ἡ
 » οὐ· μανθάνεις ὁ λέγω, — Πάνυ γε, εἰπεῖν τὸν Σωκράτην,
 » μανθάνω. »

Ὅπως (3) μὲν τὰ πρὸς τι νοητέον καὶ ἐπὶ τῶν εἰδῶν,
 δε τῶν προειρημέτων οἶμαι γεγυέναι· ἄλλον· εὐροις δ' ἐν
 καὶ τὸ δεσποτικὸν ἐκεῖ τοῦτο καὶ· δουλικὸν ἰδίως θέμενος·
 τί γὰρ ἄλλα προσήκει τοῖς δεσπόταις, ἢ πάντη κρατεῖν τῶν
 δούλων καὶ πρὸς τὸ ἑαυτῶν ἀγαθὸν συντάττειν πάντα τὰ
 ἐκείνων; τί δὲ τοῖς δούλοις ἕτερον, ἢ κρατεῖσθαι μὲν ὑπ'
 ἄλλων, ὑπουργῶν δὲ ταῖς τῶν δεσποτῶν βουλήσεσι; πῶς
 οὖν οὐ πολλῶ πρότερον ταῦτα καὶ ἐν τοῖς εἰδέσιν ἐστίν,
 ἄλλων ὑπ' ἄλλοις τεταγμένων, καὶ τῶν μὲν δυνατωτέρων
 ὄντων καὶ χρωμένων τοῖς ὑφειμένους, τῶν δὲ ὑπηρετούντων
 καὶ συνεργούντων τῆς (4) τῶν ὑπερέτερων δυνάμεσι; Δυν-
 αμῆς μὲν οὖν ἐστὶν ἡ δεσποτεία (5) χρηστικῆ· καὶ ἡ θαύ-
 λου (6) δυνάμεις ὑπηρετικῆ· καὶ εἰσὶν ἀμφω κατ' οὐσίαν
 ἐκεῖ καὶ οὐ κατὰ εἶδη, ὥσπερ ἐν ταῖς ἐκείνων εἰκόσιν· ἀπ-
 ηγήματα γὰρ ἢ ἐν (7) ταύταις δεσποτεία καὶ δουλεία τῶν
 κατ' οὐσίαν εἰσίν. Εἰ δὲ μὴ μόνον φιλοσόφως ἐπὶ τῶν εἰδῶν
 ταῦτα θεωρεῖν ἔθελοις, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτῶν πρώτως τῶν
 θείων διαγράμμου, πάλιν ἐκεῖνος ἐνόησον τοὺς νεαροὺς

(1), D. καὶ δουλοει.

(5) B. C. D. ἡ δεσποτεία.

(2) B. C. D. πρὸς ἑαυτά.

(6) B. C. D. ἡ δουλεία.

(3) D. Πῶς. ; ;

(7) C. ἢ ἐκταύθη δὲ

(4) C. τὰς τ. ὑ. δυνάμεις.

ἔμα και νοητούς, και τὰ ἐν αὐτοῖς εἶδη· και εὐρήσεις ὅπως ἀμφότερα ταῖς τάξεσιν ἐκείνας προσήκει τῶν εἰδῶν· μέσαι γὰρ οὐσαι πρώτως, κρατοῦσι μὲν τῶν δευτέρων ἀπάντων και δεσπόζουσι, ἐξήρτηται (1) δὲ τῶν πρὸ αὐτῶν, και πρὸς τὸ ἀγαθὸν τὸ ἐκείνων ἐνεργοῦσι, και ἐκείνων (2) εἰσὶν ὃ εἰσι· πρώται (3) γὰρ ἀπ' αὐτῶν ἐκφανεῖσαι, κρατοῦνται ὑπ' ἐκείνων και μένουσιν ἐν αὐταῖς, ἀνωθεν δὲ κυβερνώσε τὰς τῶν μεθ' ἑαυτὰς οὐσίας τε και δυνάμεις. Ὅθεν και ἐπὶ τῶν δευτέρων τάξεων, τὰ ὀλικώτερα δεσπόζει τῶν μερικωτέρων, και τὰ μοναδικώτερα τῶν πεπληθυσμένων, και τὰ ἐξηρημέια τῶν κατατεταχμένων· οἶον και ἐν ταῖς δημιουργικοῖς, γένεσιν ὁ Ζεὺς ἐπιτάττει ποτὲ μὲν Ἀθηναῖ, ποτὲ δὲ Ἀπόλλωνι, ποτὲ δὲ Ἑρμῆϊ, ποτὲ δὲ Ἴριδι· και πάντες οὗτοι ταῖς τοῦ πατρὸς ὑπηρετοῦνται βουλήσεσι, κατὰ τὸν ὅρον τῆν δημιουργικὸν τὰς ἑαυτῶν προνοίας χορηγοῦντες τοῖς δευτέροις· ἐπεὶ και τὸ ἀγγελικὸν φύλον, και πάντα τὰ κρείττονα γένη, δουλεύειν λέγεται τοῖς θεοῖς και ὑπουργεῖν ταῖς ἐκείνων δυνάμεισι. Και τί θεῖ λέγειν; ἄπου και τὰ λόγια διαρρήθην ἐπ' αὐτῶν τῶν θεῶν τῶν πρὸ τῆς νοητῆς ἐκείνης και νοεράς τάξεως χρῆται τούτοις ταῖς ὀνόμασι·

Ταῖς δὲ πυρὸς νοεραῖς κρησῆρασι πάντα

Ἐκείθε δουλεύοντα πατρὸς κειθηνίδε βουλή (4)

και παλιν·

Ἀλλὰ και ὑλαίοις ὅσα δουλεύει συνοχεῦσιν (5).

Οὗτοι δὴ οὖν πρὸς μὲν τοὺς πρὸ αὐτῶν, δουλεύειν εἶρη-

(1) C. ἐξήρτηται.

(2) B. C. ἐκείνο.

(3) B. C. πρώτον.

(4) Vid. Collect. Oraculor. Chald. Classic. Journ. t. 18.

(5) Vid. Ibid.

νται (1), κρείνοι (2) τούτων δεσπόζειν τῶν δὲ μεθ' ἑαυτούς, κρατεῖν ὡς δουλευόντων· δυνάμεων γάρ, ὡς εἶπομεν, ὀνόματα ταῦτα πρωτουργῶν (3), καὶ δευτερουργῶν (4), ἐξηρημένων, καὶ συντεταγμένων τοῖς ἀποτελουμένοις· τῶν μὲν τὸν ὑφ' ὧν, τῶν δὲ, τὸν δι' (5) ὧν λόγον (6) ἐν ταῖς κοιναῖς ἀπογεννήσεσιν ἔχουσῶν· ὅτι γὰρ καὶ κατὰ φύσιν ἐστὶ ταῦτα καὶ οὐ κατὰ τύχην μόνον, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τῶν ἐν Φαίδωνι λόγων· τῷ γὰρ σώματι, φασί, δουλεύειν ἢ φύσιν προσέταξε, τῇ δὲ ψυχῇ, δεσπόζειν. Εἰ οὖν καὶ ἐπὶ τούτων ἐστὶ ταῦτα κατὰ φύσιν, οὐδὲν θαυμαστόν εἰ καὶ τὴν αὐτοδεσποτεῖαν ἐκεῖ καὶ τὴν αὐτοδουλείαν ἀνάγοιμεν, τῶν θεολόγων χρωμένων τοῖς δὲ τοῖς ὀνόμασιν εἰς ἐνδειξιν τῶν τε κρατητικῶν καὶ τῶν ὑπουργικῶν (7) ἐν τοῖς θεοῖς δυνάμεων· ὡπερ δὴ καὶ τὸ πατρικὸν ἐκεῖ καὶ τὸ μητρικὸν ἄλλως μὲν ἐστὶ κατὰ τὴν ιδιότητα τὴν θεῖαν, ἄλλως δὲ κατὰ τὴν εἰδητικὴν αἰτίαν, οὐ σχέσεως οὐδὲ ἐν τούτοις οὔσης ψιλῆς, ἀλλὰ γονίμου δυνάμεως καὶ οὐσίας θεοῖς κρεπούσης. Ἐσθι μὲν οὖν καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς φησὶ τις, τὸ δεσποτικὸν καὶ τὸ δουλικόν· οὐ μόνον κατὰ τύχην, ἀλλὰ πρὸ τούτου καὶ κατὰ προαίρεσιν (8). Πολλῶ δὲ πρότερον ἐν τοῖς ὅλοις τὸ κατ' οὐσίαν δεσπόζον ἐστὶ καὶ δουλεῦον, ὡς ἐνταῦθα, κατὰ τὴν φύσιν, καὶ τὸ κατὰ τὴν βούλησιν, ὡς ἐνταῦθα, τὸ κατὰ προαίρεσιν, συντρεχούσης ἐκεῖ τῆς κατ' οὐσίαν δυνάμεως πρὸς τὴν βούλησιν τῶν δεσπο-

(1) B. C. εἶρηται.

(2) C. κρείνοι.

(3) D. πρωτ. καὶ δευτέρους τῶν ἐξήρ.

(4) B. C. Deest καὶ δευ-

τερουργῶν.

(5) D. δι' ὧν.

(6) C. λόγων.

(7) B. C. ὑπερουργικῶν.

(8) D. τὸ κατὰ προαίρεσιν.

ζόντων καὶ τῶν δεσποζομένων· πειθόμεθα γάρ, καὶ τὰ δεσποζόμενα δεσπόζεται, καὶ δεσπόζει τὰ δεσπόζοντα· πάντα γούν, φησί καὶ τὸ (1) λόγιον, τοῖς νοεροῖς πρηστηῆρσιν

Εἶκαθε, δουλεύοντα πατρὸς πειθηνίδι βουλῇ (2)·

διὸ κατ' οὐσίαν ἕκαστον καὶ κατὰ φύσιν ἑκάτερον, ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ νοητοῦ πατρὸς πειθόμενων δεσπόζεσθαι καὶ δεσπόζειν ἀμφοῖν, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔχόντων τὴν δεσποτείαν, ὡς ὁ Παρμενίδης φησί, ταύτην καὶ τὴν δουλείαν. Τί οὖν οὐ δεσπόζουσιν οἱ θεοὶ καὶ ἡμῶν, ὡσπερ καὶ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης ἔλεγε δεσπότης ἡμῶν τοὺς θεοὺς, κτήματα δὲ ἡμᾶς ἐκείνων; Πάλιν λεγέσθω περὶ τούτου τό γε δοκοῦν (3)· καὶ ὅτι ἄλλον τρόπον· ἡμῶν μὲν γὰρ ἐξερημένως, τῶν δὲ ἐκεῖ μερικωτέρων οἱ ὀλικώτεροι συντεταγμένως, καὶ διὰ μέσης, ὡς εἶρηται, τῆς ἐκεῖ δουλείας, καὶ ἡμᾶς προσαγούσης τοῖς θεοῖς ὡς δεσπότης· ἀμφοῖν δὲ εἰς ἄμφω ἐνεργούντων, τὸ μὲν κρείττον, εἰς τοὺς κρείττους μᾶλλον ἐνεργοῦν δεσπότης ἡμῶν θεοὺς· τὸ δὲ χεῖρον, εἰς τοὺς χείρονας δεσποζομένους ἡμᾶς ἀπὸ τῶν θεῶν ἀπέφηεν. Ἄλλος οὖν ὁ τῆς δεσποτείας ἐκεῖ τρόπος, καὶ οὐ τοιοῦτος οἷος ὁ τῆς ἡμῶν ἐπικρατείας· ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς δουλείας ἕτερος· αὐτοὶ γὰρ οἱ θεοὶ προσαγούσιν ἑαυτοὺς τοῖς ἑαυτῶν αἰτίοις, καὶ εἶπερ που ἄλλοδι ἢ ἐθελοδοουλεία ἐστὶ, καὶ ἐν ἐκείνοις· κατὰ βούλησιν γὰρ ἐστὶ τοῖς ὑφειμένοις ἢ τῶν τελειοτέρων ἐπικρατεία· καὶ γὰρ τὸ εἶναι τῶν κρειττόνων οὐκ ἐξίστησιν αὐτὰ

(1) A. τὸ νοεροῖς.

18, p. 244. et suprà. p. 204.

(2) Vid. Collect. Oracul.

(3) D. τὸ δε δοκοῦν.

τῆς ἐπιβαλλούσης μακαριότητος· καὶ τὸ ἑαυτῶν εἶνα, μετὰ ζήλως ἐτίθησεν αὐτὰ τοῖς πρὸ αὐτῶν. Οὕτω δὲ καὶ ὁ νοῦς ἄρχη τῆς ἀνάγκης, κατὰ τὸν Τίμαιον, ἐν τῷ κόσμῳ, πείθων αὐτὴν τὰ πλείστα πρὸς τὸ βέλτιστον ὄραϊν, ὡς φησι καὶ ὁ ἐν Φαίδρῳ Σωκράτης· καὶ τούτων δύο τῆς τοῦ κόσμου συστάσεως ὄντων αἰτίων, δι' ἀνάγκης μὲν γένεσις, κατὰ νοῦν δὲ ὑφέστηκε, τῷ νόῳ τῆς ἀνάγκης δουλειούσης, ἵνα μὴ τὸ πᾶν ὑπὸ νοῦ κυβερκώμενον. Δεσπόμενοι δ' οὖν καὶ οἱ θεοὶ θεῶν καὶ οἱ ἀνθρωποὶ ἀνθρώπων· οἱ μὲν κατ' οὐσίαν, αἱ δὲ κατὰ τύχην τῆς δουλείας τῆς ἐκεῖ τοῖς θεοῖς ὑποτεταγμένων· πᾶσα γὰρ ἡ αἰρά τῆς δουλείας ὑπὸ τῆν θεῶν ἐστὶ δεσποτεῖαν· οὐ γὰρ ὁμοταγῆς ἢ δεσποτεῖα πρὸς τὴν δουλείαν, ἀλλ' ὡς ἐν συντεταγμένοις, ὑπερτέρα· τὰ δὲ ὑπέρτερα κρατεῖν ἀνάγκη πάντων ὧν τὰ καταδείστερα (1). Πάσης οὖν τῆς κατὰ τὴν αὐτοδουλείαν σειρᾶς ὑπὸ τῆν αὐτοδεσποτεῖαν οὔσης, εὐκότως καὶ οἱ θεοὶ κατὰ τὴν ἑαυτῶν δεσποτικὴν δύναμιν δεσπόμενοι καὶ οὐ θεῶν μόνον εὐδαιμονότεροι τῶν μερικωτέρων, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων κατὰ περιοχὴν μετεχόντων τῆς αὐτοδουλείας, τὰ χεῖρονα δοῦλε τῶν ἀμερόνων ποιούσης.

« Οὐκοῦν καὶ ἐπιστήμη, φάναι, αὕτη (2) μὲν ἔστιν
 » ἐπιστήμη, τῆς δ' ἐστὶν ἀλήθεια, αὕτης (3) ἀν ἐκεῖνης εἴη
 » ἐπιστήμη; — Πάνυ γε. — Ἐκείνη δὲ αὐτῶν ἐπιστημῶν,
 » ἢ ἐστὶν, ἐκείνου τῶν ὄντων δ' ἐστὶν, εἴη ἐκ ἐπιστήμη,
 » ἢ οὐ; — Ναι. »

Τὴν θεῶν ἐπιστήμην ἐξέμνησε καὶ ὁ ἐν τῷ Φαίδρῳ

(1) Sic Coddss. Annon ὅσα κατ.? (3) D. τῆς ἀληθείας αὕτης.

(2) D. αὕτη.

C. D. αὐτῶν ἐπιστ.

Σωκράτης, ἀναγκῶν ἐπὶ τὰς νοεράς καὶ νοητὰς τάξεις τὰς ὅλας ψυχὰς, καὶ θεωρεῖν αὐτάς, εἰπὼν ἐκεῖ αὐτὴν θωαιοσύνην καὶ αὐτὴν σωφροσύνην καὶ αὐτὴν ἐπιστήμην, τῆ μέσῃ τάξει τῶν θεῶν (1) τούτων συνουσιωμένας· ἐκεῖ δὲ καὶ τὴν ἀλήθειαν εἶναι τὴν ἀπὸ τῶν νοητῶν προιοῦσαν καὶ πᾶσι τοῖς μέσοις γίνεσθαι τῶν θεῶν ἐπιλάμπουσαν τὸ νοητὸν φῶς, ἃ αὐτὸς ἀφωρίσατο, καὶ συνῆψε τὴν ἐπιστήμην ἐκείνην πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐκείνην· καὶ δέδοικται κάμοι καὶ τῷ ἐμῷ καθηγεμόνι ταῦτα, τὰς ἐν Φαίδρῳ τοῦ Σωκράτους ἐνθάτους ἐπιβολὰς διερευνωμένοις. Εἰ τοίνυν καὶ ἐν τούτοις περὶ τῶν εἰδηταιῶν διακόσμων τὸν λόγον ποιούμενος αὐτὴν ἐπιστήμην αὐτῆς εἶναι φησὶν ἀληθείας, οὐ θαυμαστόν· ἐκεῖ γὰρ καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ πάντα τὰ ἐν ἐκείνοις εἶδη μετέχει καὶ αὐτῆς ἐπιστήμης καὶ αὐτῆς ἀληθείας· τῆς μὲν νοερά τὰ ἐκεῖ πάντα ποιούσης· ἡ γὰρ ἀκάνιος καὶ μενοειδῆς νόησις τῶν αἰσθητῶν, αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη· τῆς δὲ νοητῆ· ἐὸ γὰρ τῆς ἀληθείας φῶς νοητὸν ὄν, μεταδίδωσιν αὐτοῖς τῆς νοητῆς δυνάμεως. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τούτων πολλὰί τάξεις τῶν μέσων εἰδῶν· τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶν ἀκρότατα, καθάπερ φασὶ, καὶ ἐνοειδῆ καὶ νοητὰ, τὰ δὲ συνοχικά καὶ σπυδατικά τῶν ὅλων, τὰ δὲ τελεσιουργὰ καὶ ἐπιστρεπτικά, διὰ δὲ τοῦτο μετὰ τὴν μίαν ἐπιστήμην καὶ τῶν πολλῶν ἐμνημόνευσεν· ἀνωθεν γὰρ πρόεισι διὰ πάντων τῶν γενῶν μετὰ τοῦ τῆς ἀληθείας φωτός· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν τῷ ἐν ἐκάστη τάξει, καὶ τὸ νοητὸν, ὃ συνέχεται καὶ νόησις. Ὡς οὖν ἡ ὅλη νόησις τοῦ ὅλου νοητοῦ, οὕτω καὶ αἱ πολ-

(1) Β. θεῶν.

λαί νοήσεις, τοῖς πολλοῖς ἠνωῦνται νοητοῖς. Ταῦτα οὖν τὰ εἶδη τὰς νοήσεις ἠνωμένας ἔχει τοῖς ἑαυτῶν νοητοῖς, τελῶς ἐξηρημένα τῆς ἡμετέρας γνώσεως· τὰ μὲν γὰρ νοερά, καὶ εἰ ἐξήρηται ἡμῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ προσεχῶς ἀπ' αὐτῶν ὑπέστημεν (1), ἔστι πῶς ἐν ἡμῖν, καὶ γνώσει ἡμῖν τούτων ὑπάρχει, καὶ διὰ τούτων, τῆς ἀγνώστου καὶ τῶν θειοτέρων ὑπεροχῆς. Οὐ δεῖ δὲ λέγειν καθάπερ φασι τῶν τοῦ Πλάτωνος φίλων τινὲς τὴν θείαν ἐπιστήμην, αὐτὴν μὲν μὴ ἐπίστασθαι, τοῖς δὲ ἄλλαις τοῦτο παρέχειν ἀφ' ἑαυτῆς (2). ἕκαστον γὰρ τῶν θείων εἰς αὐτὸ πρῶτως ἐνεργεῖ καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς ιδιότητος ἀρχεται· καὶ τὸ ζωῆς (3) αἴτιον, ἑαυτὸ πεπλήρωκε ζωῆς· καὶ τὸ τελειότητος, ἑαυτὸ τέλειον ἀπεργάζεται. Καὶ τοίνυν (4) καὶ τὸ τοῖς ἄλλοις τοῦ γινώσκου χροηγόν, αὐτὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἔχει τὴν τῶν ὄντων γνῶσιν· ὅπου καὶ ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη εἰδῶλον οὔσα τῆς αὐτοεπιστήμης, τότε ἄλλα γινώσκει, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἑαυτὴν ἦτις (5) ἐστὶν ἡ λέγουσα τί ποτέ ἐστιν αὐτὸ τοῦτο ἐπιστήμη· πῶς δὲ οὐχὶ τῆς αὐτῆς ἐστὶ θυνάμειως τὰ πρὸς τι, ὡς ἅμα ἐστὶν, ἅμα γινώσκειν; γινώσκουσα οὖν (6) τὰ ἐπιστητὰ, καὶ ἑαυτὴν γινώσκει ἐπιστήμην οὔσαν ἐκείνων. Ἀλλ' οὐδὲ τὰς ἄλλαις ἐπιστήμας τῶν ἐπιστητῶν φησὶ εἶναι, τὴν δὲ θείαν ἐπιστήμην, αὐτὸ τοῦτο ἐπιστήμην ἐπιστημῶν, ἀλλ' οὐκ ἐπιστητῶν εἶναι γνῶσιν, καὶ τούτῳ ἐξαιρετον ὑπάρχειν ἐκείνης· εἰ μὲν γὰρ ἄλλαι (7) ἐπιστήμαι

(1) C. ὑπέστημεν.

(2) C. ἀφ' ἑαυτῆς.

(3) C. τὸ τῆς ζωῆς.

(4) B. C. καὶ εἰ τοίνυν.

5.

(5) B. C. ἡ τίς.

(6) B. C. αὐτῆς.

(7) A. D. αἱ μὲν γὰρ αἱ ἄλλαι.

αὐταιχοὶ πρὸς τὴν μίαν εἰσὶν, γινώσκοντες ἀν' αὐτὴν (1) καὶ
 τὰς ἐπιστήμας αὐτάς, καὶ τὰ σύζυγα αὐτοῖς ἐπιστητὰ
 πάντα τῷ ἐκείνου γινώσκουσιν, φησὶ πρὸς ἄλληλα ἐστὶν
 ἃ ἕστιν· εἰ δὲ ἐξήρηται τῶν πολλῶν ἢ μία καὶ οὐκ ἐπι-
 στρέφει πρὸς αὐτάς, ἐν ἑαυτῇ κατ' ἐπέργεσσι ἔσθηται, καὶ
 ἔχει σύζυγον πρὸς ἑαυτὴν τὸ ἀπλῶς ἐπιστητόν· καὶ ὡσπερ
 ἡ γινώσκουσα αὐτῆς ἀπλῆ καὶ μονοειδής, αὕτω καὶ τὸ γνωστόν
 ἐστὶ καὶ ἑμαῖον καὶ περιεκτικῶν ἐκείνου ἀπάντων. Ἔσθαι μὲν
 οὖν ἢ αὐτοεπιστήμη, καὶ ταῖς μετέχουσιν αὐτῆς αἰτία τοῦ
 ἐπίστασθαι, καὶ ἑαυτῇ πολὺ πρότερον· οὐσία γὰρ ἐστὶν ἐν
 τῇ γινώσκῃ εἶναι καὶ ἑαυτῆς καὶ τοῦ ὄντος οὐσιωμένη· οὐ
 γὰρ ἔξω ἢ ἐκεῖ ἐπιστήμη, οὐδὲ ποιότης, ἀλλ' ὑπαρξίς αὐτο-
 τελὴς ἑαυτῆς αὔσα καὶ ἐν ἑαυτῇ παγεῖσα, καὶ τῇ ἑαυτῇ
 γινώσκουσα, τὰ πρώτως ἐπιστητόν, ὃ δὴ ἐστὶ τὸ ἀπλῶς ὄν,
 γινώσκουσα πρὸς τοῦτο γὰρ σύζυγος ἐστὶν, ὡς νοῦς
 ἀπλῶς πρὸς τὸ ἀπλῶς νοητόν, καὶ ἡ ἀπλῶς αἰσθησίς
 πρὸς τὸ ἀπλῶς αἰσθητόν· αἱ δὲ πολλαὶ μετ' ἐπειρήν (2) αὐτο-
 επιστήμαι, πρόσδοσί τινές εἰσι τῆς μιᾶς, σύζυγοι πρὸς τὰ
 πλήθη τῶν ὄντων ὧν περιέχει (3) τὸ τῆς μιᾶς ἐπέργεσσι ἐπι-
 στήμας ὄν· καὶ τὸ ἐν πολλὰ ἐστὶ, καὶ ἡ ἐπιστήμη ὡσαύ-
 τως· καὶ τὸ μὲν ἐνιαῖον αὐτῆς, τῷ ἐνὶ τοῦ ὄντος ἔνωται,
 καὶ ἐπειρὸν γινώσκουσα καὶ τὸ αὐτῆς ἐν· τὸ δὲ πλῆθος, τὰ
 πλήθη τῶν ὄντων ἄπερ εἴληφεν ἐκεῖνο τὸ ὄν καὶ ἑαυτό
 καὶ τὰ μὲν εἰσὶν οὐσίαι γνωστικαί, τὰ δὲ ὑποστάσεις γνω-
 στικαί· καὶ μία (4) τούτων ἐνωσίς προσήκουσα ταῖς ἀπλαῖς
 τῶν εἰδῶν ὑποστάσεσιν.

(1) B. C. αὐτή.

(3) C. ὡς π.

(2) C. D. μετ' ἐπειρῶν.

(4) A. Deest καί.

« Ἡ δὲ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη, οὐ τῆς παρ' ἡμῖν ἀλη-
 » θείας (1) εἶη, καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἢ (2) παρ' ἡμῖν ἐπι-
 » στήμη τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἐκάστου ἐν ἐπιστήμῃ
 » συμβαίνοι εἶναι; — Ἀνάγκη. »

Μετέχομέν πως καὶ ἡμεῖς ἀληθείας, ἀλλ' οὐ ταύτης ἢ ἐκεῖνα τὰ εἶδη μετελήφεν, ἀλλὰ τῆς τῇ ἡμετέρα τάξει παρὰ τῆς δημιουργίας ἐνδομένης· καὶ ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη, ταύτης ἐστὶ τῆς ἀληθείας. Εἰσὶ δὲ καὶ μερικώτεραι ταύτης γνώσεις, αἱ μὲν ἄλλο, αἱ δὲ ἄλλο γνωστὸν ἀνελιττουσαι· καὶ αἱ μὲν περὶ τὴν γένεσιν στρεφόμεναι καὶ τὴν ταύτης ποικιλίαν, αἱ δὲ τὴν ὄλην διερευνώμεναι φύσιν, αἱ δὲ τὰς ὑπερφυεῖς τῶν ὄντων ὑποστάσεις θεωροῦσαι· καὶ αἱ μὲν αἰσθήσεσι προσχρῶμεναι, καὶ μετὰ τούτων τὸ σφέτερον ἔργον συμπεραίνουσαι, αἱ δὲ τῶν τῆς φαντασίας προσδεόμεναι μορφωτικῶν γνώσεων, αἱ δὲ τοῖς δοξαστικοῖς ἀρκούμεναι λόγοις, αἱ δὲ τὸν καθαρὸν λόγον αὐτὸν εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέφουσαι, αἱ δὲ εἰς τὸν νοῦν ἀνατείνουσαι τὸν ἐν ἡμῖν λόγον· ὑπὲρ ὧν καὶ ὁ ἐν Φιλήβῳ Σωκράτης ἀφορίζεται, τό, τε καθαρὸν αὐτῶν καὶ εἰλικρινές, καὶ τὸ μὴ τοιοῦτον διακρίνων, καὶ λέγων τὰς μὲν αἰσθήσεσι χρωμένας καὶ τοῦ εἰκότος ἀνκπελησμένας, οὐ καθαρὰς, τὰς δὲ ἄνευ τούτων, οὐσας γνώσεις καθαρὰς καὶ ἀκριβεῖς. Ὅπου καὶ πασῶν τεχνῶν προὔθηκε τὰς τρεῖς, ἀριθμητικὴν, μετρικὴν (3),

(1) B. παρ' ἡμῖν ἂν ἀλ. Sic ἡμῖν.

Editt.

(3) C. Deest μετρικὴν.

(2) A. in marg. ἢ δὲ παρ'

στατυαήν, καί τούτων ἄλλας τὰς φιλοσόφους τῶν παρά τοῖς πολλοῖς (1), καί τούτων, αὐτήν διαλεκτικῆν, τὸ καθαρώτατον οὔσαν νοῦ καὶ φρονήσεως. Τοσαύτης τοίνυν διαφορότητος ἐν ταῖς ἐπιστήμαις οὔσης; δῆλον, ὡς αἰ μὲν ἄλλων, αἰ δὲ ἄλλων εἰσὶν ἐπιστητῶν κριτικαί, καὶ αὐτῶν τῶν εἰς ἀνάμνησιν ἡμῶν τοῦ ὄντος συμβαλλομένων· οἷον γεωμετρία μὲν, τὸν σχήματος ἐν ἡμῶν θεωροῦσα λόγον· ἀριθμητικὴ δὲ, τὸ ἐν τῶν ἀριθμῶν εἶδος ἐξαπλοῦσα ταῖς ἑαυτῆς ἀποδείξεσιν· ἄλλη δὲ ἄλλο τι τῶν κατὰ μέρος ἐπιστητῶν, ἃ ἔστι παρ' ἡμῶν ὄντα, τὴν θεωρίαν περὶ τούτων ποιουμένη. Δεῖ δὴ τοῦ τῆς ἐπιστήμης ὀνόματος ἀσφαλῶς ἀκούειν· καὶ οὔτε τὰς τέχνας παράγειν εἰς μέσον καὶ ζητεῖν καὶ τούτων ἰδέας, αἷς αἰ χρεῖαι τὴν γένεσιν ἔδοσαν παρ' ἡμῶν, εἰκόνων εἰκόσιν οὔσαις· τὰς γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐπιστήμας ἐνεικονίζονται. Καθ' ἅπερ οὖν τῶν εἰς εὐσίαν τελούντων συμβεδηκότων εἶναι φαιμέν ἰδέας, ἀλλ' οὐχὶ τῶν ἀπὸ τούτων ἐν ἄλλοις μόνον κατὰ συμβεδηκὸς ὑποστάντων, καὶ ἤδη (2) τελείους οὔσι τοῖς εἶδεσιν ἐπεισελθόντων, ὡς ἔμπροσθεν διωρίζομεν ἀπηχήματα (3) γὰρ εἶναι ταῦτα τῶν ἐκεῖθεν πρώτως ὑποστάντων· οὕτω δὴ καὶ τὰς τέχνας εἰδῶλα τῶν ἐπιστημῶν οὔσας, ἐν ταῦθα τὴν γένεσιν ἔχειν· τὰς δὲ ἐπιστήμας αὐτὰς ἀπὸ τῶν ἐκεῖ προὔπαρχουσῶν ἐπιστημῶν ἐπιστήμαι, δι' ὧν καὶ ἡμῶν ἢ πρὸς ἐκείνας ἀνοδος, καὶ ἢ πρὸς νοῦν ἀφομοίωσις. Ὡσπερ δὲ ἐκεῖ τὴν μίαν ἐπιστήμην εἶναι πρὸ τῶν πολλῶν ἀναγκαῖον, τῆς αὐτὸ ὃ ἔστιν ἀληθείας οὔσαν ἐπιστήμην, ὥσπερ τὰς πολλὰς τῶν ἀληθῶν· τὸ γὰρ ἐκάστης

(1) D. τῶν περὶ τοῖς πολ.

(3) C. ἀπηχήματα παρεῖναι.

(2) C. καὶ εἶδη.

ἴδιον ἐπιστητὸν, τίς ἀληθεία (1) ἐστίν· οὕτω δὴ καὶ τῶν
 παρ' ἡμῖν ἐπιστημῶν, πολλῶν οὐσῶν, δεῖ τὸ ἐν καὶ ὄλου
 τῆς ἐπιστήμης εἶδος ἐφ' ἑαυτοῦ νοεῖν· οὔτε συμπληρού-
 μενον ὑπὸ τῶν πολλῶν, οὔτε συνταττόμενον ταῖς πολλαῖς,
 ἀλλ' αὐτὰ καθ' αὐτὸ προϋπάρχον τὰς· δὲ· πολλὰς κατα-
 νειμαμμένας τὴν μίαν τῆς ἐπιστήμης δύναμιν, καὶ ἄλλην
 οὕτως ἐπ' ἄλλῳ γνωστῷ ταχθεῖσαι, καὶ πάσας εἰς ἐκείνην
 ἀναφερομένας, καὶ τὰς ἀρχὰς παρ' ἐκείνης θεχομένας. Ἔστι
 μὲν οὖν ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη, τῆς θείας ἐξηλλαγμένη
 διὰ δὲ ταύτης, ἐπ' ἐκείνην (2) ἀνίμεν· καὶ αὐτὴ τὸν νοητὸν
 κόσμον ἐν ἡμῖν δεῖ τιθέναι, καθάπερ λέγουσι τινὲς, ἵνα
 γινώσκωμεν ἐν ἡμῖν ἅντα τὰ νοητὰ· ἐδήρηται γὰρ ἡμῶν,
 καὶ αἰτία ἐστὶ τῆς ἡμετέρας οὐσίας· οὔτε μένειν τι τῆς
 ψυχῆς ἄνω ρητέον, ἵνα δὲ· ἐκείνου τὴν πρὸς τὰ νοητὰ
 συνάφειαν ἔχωμεν· τὰ γὰρ ἄνω μόνον· αἰεὶ, τῷ ἀφισταμένῳ
 τῆς οὐσίας νοήσεως οὐκ ἔα ποτε γένηται σύζυγον, εἰδῶ
 δὲ τὴν αὐτὴν συμπληρώσειεν οὐσία. Οὔτε ὁμοιάσιον τὴν
 ψυχὴν ὑποθετέον τοῖς θεοῖς· καὶ γὰρ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἡμῶν
 ὑπόστασιν ἐκ δευτέρων καὶ τρίτων παρήγαγεν ὁ γεννήσας
 πατήρ· τοιαῦτα γὰρ τινες ἀναγκάσθησαν θέσειν δόγματα,
 ζητοῦντες· ὅπως ἡμεῖς· οἱ πεσόντες εἰς τέυδε τὸν τό-
 πον (3), τὰ ὄντα γινώσκωμεν, καὶ ταῦτα τῆς ἐκείνων γινώ-
 σεως οὐ πεσόντων οὔσης, ἐγερθέντων δὲ καὶ νηφάντων
 ἀπὸ τῆς πτώσεως. Ἀλλὰ μένοντας ἡμᾶς ἐν τῇ οἰκείᾳ τάξει,
 καὶ εὐκότως ἔχοντας οὐσιώδεις τῶν ὄλων, διὰ ταύτων ἐπι-

(1) C. ἀληθείας. Forsan τῆς
 ἀληθείας, ut suprā 212.

(2) C. ἐπ' ἐκείνων.

(3) D. τρόπον.

ζόντων καὶ τῶν δεσποζομένων· πειθόμεθα γάρ, καὶ τὰ δεσποζόμενα δεσπόζεται, καὶ δεσπόζει τὰ δεσπόμενα πάντα γούν, φησὶ καὶ τὸ (1) λόγιον, τοῖς νοεροῖς πρηστηρσιν

Εἴκαθι, δουλεύοντα πατρὸς πειθηνίδι βουλῇ (2)·

διὸ κατ' οὐσίαν ἕκαστον καὶ κατὰ φύσιν ἑκάτερον, ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ νοητοῦ πατρὸς πειθόμενων δεσπόζεσθαι καὶ δεσπόζειν ἀμφοῖν, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐχόντων τὴν δεσποτείαν, ὡς ὁ Παρμενίδης φησὶ, ταύτην καὶ τὴν δουλείαν. Τί οὖν οὐ δεσπόζουσιν οἱ θεοὶ καὶ ἡμῶν, ὡσπερ καὶ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης ἔλεγε δεσπότης ἡμῶν τοὺς θεοὺς, κτήματα δὲ ἡμᾶς ἐκείνων; Πάλιν λεγέσθω περὶ τούτου τό γε δοκοῦν (3)· καὶ ὅτι ἄλλον τρόπον ἡμῶν μὲν γὰρ ἐξηρημένως, τῶν δὲ ἐκεῖ μερικωτέρων οἱ ὀλικώτεροι συντεταγμένως, καὶ διὰ μέσης, ὡς εἴρηται, τῆς ἐκεῖ δουλείας, καὶ ἡμᾶς προσαγούσης τοῖς θεοῖς ὡς δεσπότης· ἀμφοῖν δὲ εἰς ἀμφω ἐνεργούντων, τὸ μὲν κρείττον, εἰς τοὺς κρείττους μᾶλλον ἐνεργοῦν δεσπότης ἡμῶν θεοὺς· τὸ δὲ χεῖρον, εἰς τοὺς χείρονας δεσποζομένους ἡμᾶς ἀπὸ τῶν θεῶν ἀπέφηνε. Ἄλλος οὖν ὁ τῆς δεσποτείας ἐκεῖ τρόπος, καὶ οὐ τοιοῦτος οἶος ὁ τῆς ἡμῶν ἐπικρατείας· ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς δουλείας ἕτερος· αὐτοὶ γὰρ οἱ θεοὶ προσάγουσιν ἑαυτοὺς τοῖς ἑαυτῶν αἰτίοις, καὶ εἶπερ που ἄλλοθι ἢ ἐθελοδοουλία ἐστὶ, καὶ ἐν ἐκείνοισι· κατὰ βούλησιν γὰρ ἐστὶ τοῖς ὑφεμένοις ἢ τῶν τελειοτέρων ἐπικρατεία· καὶ γὰρ τὸ εἶναι τῶν κρειττόνων οὐκ ἐξίστησιν αὐτὰ

(1) A. τὸ νοεροῖς.

18, p. 244. et suprâ. p. 204.

(2) Vid. Collect. Oracul.

(3) D. τὸ δε δοκοῦν.

Chaldaicor. Class. Jour. t.

τῆς ἐπιβαλλούσης μακαριότητος· καὶ τὸ ἑαυτῶν εἶναι, μετὰ ζήλῳ ἐπιθήσων αὐτὰ τοῖς πρὸ αὐτῶν. Οὕτω δὲ καὶ ὁ νοῦς ἄρχει τῆς ἀνάγκης, κατὰ τὸν Τίμαιον, ἐν τῷ κόσμῳ, παύσων αὐτὴν τὰ πλείστα πρὸς τὸ βέλτιστον ὄραϊν, ὡς φησι καὶ ὁ ἐν Φαίδρῳ Σωκράτης· καὶ τούτων δύο τῆς τοῦ κόσμου συστάσεως ὄντων αἰτίων, δι' ἀνάγκης· μὲν γένεσις, κατὰ νοῦν δὲ ὑφέστηκε, τῷ κῶ τῆς ἀνάγκης δουλειούσης, ἵνα μὲν τὸ πᾶν ὑπὸ νοῦ κυβερνώμενον. Δεσπόζουσι δ' οὖν καὶ οἱ θεοὶ θεῶν καὶ οἱ ἀνθρώποι ἀνθρώπων· οἱ μὲν κατ' οὐσίαν, αἱ δὲ κατὰ τύχην τῆς δουλείας τῆς ἐκεῖ τοῖς θεοῖς ὑποτεταγμένων· πᾶσα γὰρ ἡ αἰεὶ τῆς δουλείας ὑπὸ τῆν θείαν ἐστὶ δεσποτείαν· οὐ γὰρ ὁμοτάγῃς ἡ δεσποτεία πρὸς τὴν δουλείαν, ἀλλ' ὡς ἐν συντεταγμένον, ὑπερτέρα· τὰ δὲ ὑπέριστα κρατεῖν ἀνάγκη πάντων ὧν τὰ καταδεέστερα (1). Πάσης οὖν τῆς κατὰ τὴν αὐτοδουλείαν σειράς ὑπὸ τῆν αὐτοδεσποτείαν οὔσης, εἰκότως καὶ οἱ θεοὶ κατὰ τὴν ἑαυτῶν δεσποτικὴν δύναμιν δεσπόζουσι· καὶ οὐ θεῶν μόνον εὐδαιμονώτεροι τῶν μερικωτέρων, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων κατὰ περιοχὴν μετεχόντων τῆς αὐτοδουλείας, τὰ χείρονα δοῦλα τῶν ἀμερόνων ποιούσης.

« Οὐκοῦν καὶ ἐπιστήμη, φάναι, αὕτη (2) μὲν εἴς τινος
 » ἐπιστήμη, τῆς δ' ἐστὶν ἀλήθεια, αὐτῆς (3) ἀν' ἐκείνης εἴῃ
 » ἐπιστήμη, — Πάνυ γε. — Ἐκείστη δὲ αὐτῶν ἐπιστημῶν,
 » ἡ ἐστὶν, ἐκάστου τῶν ὄντων δ' ἐστὶν, εἴῃ ἀν' ἐπιστήμη,
 » ἡ οὐ; — Ναί. »

Τὴν θείαν ἐπιστήμην ἐξύμνησε καὶ ὁ ἐν τῷ Φαίδρῳ

(1) Sic Coddss. Annon ὅσα κατ. ? (3) D. τῆς ἀληθείας αὐτῆς.

(2) D. αὕτη.

C. D. αὐτῶν ἐπιστ.

Σωκράτης, ἀναγαγὼν ἐπὶ τὰς νοεράς καὶ νοητάς τάξεις τὰς ὅλας ψυχὰς, καὶ θεωρεῖν αὐτάς εἰπὼν ἐκεῖ αὐτὴν δικαιοσύνην καὶ αὐτὴν σωφροσύνην καὶ αὐτὴν ἐπιστήμην, τῇ μέσῃ τάξει τῶν θεῶν (1) τούτων συνουσιωμένους· ἐκεῖ δὲ καὶ τὴν ἀλήθειαν εἶναι τὴν ἀπὸ τῶν νοητῶν προῖούσαν καὶ πᾶσι τοῖς μέσοις γίνεσθαι τῶν θεῶν ἐπιλάμπουσαν τὸ νοητὸν φῶς, ἃ αὐτὸς ἀφώρισατο, καὶ συνῆψε τὴν ἐπιστήμην ἐκείνην πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐκείνην· καὶ δέδεικται κάμοι καὶ τῶ ἐμῷ καθηγεμόνι ταῦτα, τὰς ἐν Φαίθρῳ τοῦ Σωκράτους ἐνθέτους ἐπιβολὰς διερευνημένους. Εἰ τοίνυν καὶ ἐν τούτοις περὶ τῶν εἰδητικῶν διακρίσεων τὸν λόγον ποιούμενος αὐτὴν ἐπιστήμην αὐτῆς εἶναι φησὶν ἀληθείας, οὐ θαυμαστόν· ἐκεῖ γὰρ καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ πάντα τὰ ἐν ἐκείνοις εἶδη μετέχει καὶ αὐτῆς ἐπιστήμης καὶ αὐτῆς ἀληθείας· τῆς μὲν νοερά τὰ ἐκεῖ πάντες ποιούσης· ἡ γὰρ αἰώνιος καὶ μενοειδῆς νόησις τῶν αἰωνίων, αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη· τῆς δὲ νοητῆ· τὸ γὰρ τῆς ἀληθείας φῶς νοητὸν ὄν, μεταδίδωσιν αὐτοῖς τῆς νοητῆς δυνάμεως. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τούτων πολλὰί τάξεις τῶν μέσων εἰδῶν· τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶν ἀερότατα, καθάπερ φασὶ, καὶ ἐνοειδῆ καὶ νοητά, τὰ δὲ συνοχρᾶ καὶ σινδεταικά τῶν ὄλων, τὰ δὲ τελεσιουργὰ καὶ ἐπιστρεπτικά, διὰ τὴν τοῦτο μετὰ τὴν μίαν ἐπιστήμην καὶ τῶν πολλῶν ἐμνημόνευσεν· ἀνωθεν γὰρ κρῖνει διὰ πάντων τῶν γενῶν μετὰ τοῦ τῆς ἀληθείας φωτός· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν τὸ ἐν ἐκάστη τάξει, καὶ τὸ νοητὸν, ὃ συνέζευκται καὶ νόησις. Ὡς οὖν ἡ ὅλη νόησις τοῦ ὅλου νοητοῦ, οὕτω καὶ αἱ πολ-

(1) Β. θεῶν.

λαί νοήσεις, τοῖς πολλοῖς ἠνωῦνται νοητοῖς. Ταῦτα οὖν τὰ εἶδη τὰς νοήσεις ἠνωμένας ἔχει τοῖς ἑαυτῶν νοητοῖς, τελῶς ἐξηρημένα τῆς ἡμετέρας γνώσεως· τὰ μὲν γὰρ νοερά, καὶ εἰ ἐξήρηται ἡμῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ προσεχῶς ἀπ' αὐτῶν ὑπέστημεν (1), ἔστι πῶς ἐν ἡμῖν, καὶ γνώσει ἡμῖν τούτων ὑπάρχει, καὶ διὰ τούτων, τῆς ἀγνώστου καὶ τῶν θειοτέρων ὑπεροχῆς. Οὐ δεῖ δὲ λέγειν καθάπερ φασὶ τῶν τοῦ Πλάτωνος φίλων τινὲς τὴν θείαν ἐπιστήμην, αὐτὴν μὲν μὴ ἐπίστασθαι, τοῖς δὲ ἄλλοις τοῦτο παρέχειν ἀφ' ἑαυτῆς (2). Ἐκαστον γὰρ τῶν θείων εἰς αὐτὸ πρῶτως ἐνεργεῖ καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς ιδιότητος ἄρχεται· καὶ τὸ ζωῆς (3) αἴτιον, ἑαυτὸ πεπλήρωκε ζωῆς· καὶ τὸ τελειότητος, ἑαυτὸ τέλειον ἀπεργάζεται. Καὶ τοίνυν (4) καὶ τὸ τοῖς ἄλλοις τοῦ γνώσκου χορηγόν, αὐτὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἔχει τὴν τῶν ὄντων γνώσιν· ὅπου καὶ ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη εἰδῶλον ὅσα τῆς αὐτοεπιστήμης, τότε ἄλλα γινώσκει, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἑαυτὴν ἦτις (5) ἐστὶν ἡ λέγουσα τί ποτὲ ἐστὶν αὐτὸ τοῦτο ἐπιστήμη· πῶς δὲ οὐχὶ τῆς αὐτῆς ἐστὶ θυνάμειως τὰ πρὸς τι, ὡς ἅμα ἐστίν, ἅμα γινώσκειν; γινώσκουσα οὖν (6) τὰ ἐπιστητὰ, καὶ ἑαυτὴν γινώσκει ἐπιστήμην οὐσαν ἐκείνων. Ἀλλ' οὐδὲ τὰς ἄλλας ἐπιστήμας τῶν ἐπιστητῶν φητέον εἶναι, τὴν δὲ θείαν ἐπιστήμην, αὐτὸ τοῦτο ἐπιστήμην ἐπιστημῶν, ἀλλ' οὐκ ἐπιστητῶν εἶναι γνώσιν, καὶ τοῦτα ἐξαιρετον ὑπάρχειν ἐκείνης· εἰ μὲν γὰρ ἄλλαι (7) ἐπιστήμαι

(1) C. ὑπέστημεν.

(2) C. ἀφ' ἑαυτῆς.

(3) C. τὸ τῆς ζωῆς.

(4) B. C. καὶ εἰ τοίνυν.

5.

(5) B. C. ἡ τίς.

(6) B. C. αὐτῆς.

(7) A. D. αἱ μὲν γὰρ αἱ ἄλλαι.

αὐστοιχοὶ πρὸς τὴν μίαν εἰσὶν, γινώσκοντες ἂν αὐτὴν (1) καὶ τὰς ἐπιστήμας αὐτῆς, καὶ τὰ σύζυγα αὐτοῖς ἐπιστητὰ πάντα τῷ ἐκείνῳ γινώσκουσιν, θίσι πρὸς ἀλλήλα ἐστὶν ἃ ἐστὶν· εἰ δὲ ἐξήρηται τῶν πολλῶν ἢ μία καὶ οὐκ ἐπιστρέφει πρὸς αὐτῆς, ἐν ἑαυτῇ κατ' ἐνέργειαν ἔσθλη, καὶ ἔχει σύζυγον πρὸς ἑαυτὴν τὸ ἀπλῶς ἐπιστητόν· καὶ ὡσπερ ἡ γυνὴ αὐτῆς ἀπλῆ καὶ μονοειδής, αὐτὴ καὶ τὸ γνωστόν ἐστὶ καὶ ἑμαῖον καὶ περιεπικτὸν ἐκείνων ἀπάντων. Ἔστι μὲν οὖν ἡ αὐτοεπιστήμη, καὶ τοῖς μετέχουσιν αὐτῆς αἰτία τοῦ ἐπίστασθαι, καὶ ἑαυτῇ πολὺ πρῶτον· οὐσία γὰρ ἐστὶν ἐν τῇ γυνὴ εἶναι καὶ ἑαυτῆς καὶ τοῦ ὄντος οὐσιωμένη· οὐ γὰρ ἔξω ἢ ἐκεῖ ἐπιστήμη, οὐδὲ ποιότης, ἀλλ' ὑπαρξὶς αὐτοτελής ἑαυτῆς αἴσα καὶ ἐν ἑαυτῇ παρῆσα, καὶ τῷ ἑαυτὴν γινώσκοντι, τὰ πρῶτως ἐπιστητόν, ὃ δὴ ἐστὶ τὸ ἀπλῶς ὄν, γινώσκουσα πρὸς τοῦτο γὰρ σύζυγος ἐστὶν, ὡς νοῦς ἀπλῶς πρὸς τὸ ἀπλῶς νοητόν, καὶ ἡ ἀπλῶς αἰσθησις πρὸς τὸ ἀπλῶς αἰσθητόν· αἱ δὲ πολλαὶ μετ' ἐμείην (2) αὐτοεπιστήμαι, πρόδοσί· τινές εἰσι τῆς μιᾶς, σύζυγοι πρὸς τὰ πλήρη τῶν ὄντων ὧν περιέχει (3) τὰ τῆς· μιᾶς ἐμείην ἐπιστήμης ὄν· καὶ τὸ ἐν πολλὰ ἐστὶ, καὶ ἡ ἐπιστήμη ὡσαύτως· καὶ τὸ μὲν ἐνιαῖον αὐτῆς, τῷ ἐνὶ τοῦ ὄντος ἔνωται, καὶ ἐμείνο γινώσκει καὶ τὸ αὐτῆς ἐν· τὸ δὲ πλῆθος, τὰ πλήρη τῶν ὄντων ἄπερ εἴληφεν ἐμείνο τὸ ὄν καὶ ἑαυτό· καὶ τὰ μὲν εἰσὶν οὐσίαι γνωστικαί, τὰ δὲ ὑποστάσεις γνωστικαί· καὶ μία (4) τούτων ἑνωσις προσήκουσα ταῖς ἀπλῆς τῶν εἰδῶν ὑποστάσεσιν.

(1) B. C. αὐτῆ.

(3) C. ὡς π.

(2) C. D. μετ' ἐμείων.

(4) A. Deest καί.

« Ἡ δὲ παρ' ἡμῶν ἐπιστήμη, οὐ τῆς παρ' ἡμῶν ἀλη-
 » θείας (1) εἶη, καὶ αὐτὴ ἐκάσῃ ἢ (2) παρ' ἡμῶν ἐπι-
 » στήμη τῶν παρ' ἡμῶν ὄντων ἐκάστου ἐν ἐπιστήμῃ
 » συμβαίνοι εἶναι; — Ἀνάγκη. »

Μετέχομέν πως καὶ ἡμεῖς ἀληθείας, ἀλλ' οὐ ταύτης ἦς
 ἐκεῖνα τὰ εἶδη μετελήφον, ἀλλὰ τῆς τῇ ἡμετέρᾳ τάξει παρά
 τῆς δημιουργίας ἐνδοθόμενης· καὶ ἡ παρ' ἡμῶν ἐπιστήμη,
 ταύτης ἐστὶ τῆς ἀληθείας. Εἰσὶ δὲ καὶ μερικώτεραι ταύτης
 γνώσεις, αἱ μὲν ἄλλο, αἱ δὲ ἄλλο γνωστὸν ἀνελιττούσαι·
 καὶ αἱ μὲν περὶ τὴν γένεσιν στρεφόμεναι καὶ τὴν ταύτης
 ποικιλίαν, αἱ δὲ τὴν ὅλην διερευνώμεναι φύσιν, αἱ δὲ τὰς
 ὑπερφυεῖς τῶν ὄντων ὑποστάσεις θεωροῦσαι· καὶ αἱ μὲν
 αἰσθήσεσι προσχρῶμεναι, καὶ μετὰ τούτων τὸ σφέτερον
 ἔργον συμπεραίνουσαι, αἱ δὲ τῶν τῆς φαντασίας προσ-
 δεόμεναι μορφωτικῶν γνώσεων, αἱ δὲ τοῖς δοξαστικοῖς
 ἀρκούμεναι λόγοις, αἱ δὲ τὸν καθαρὸν λόγον αὐτὸν εἰς
 ἑαυτὸν ἐπιστρέφουσαι, αἱ δὲ εἰς τὸν νοῦν ἀνατείνουσαι τὸν
 ἐν ἡμῶν λόγον· ὑπὲρ ὧν καὶ ὁ ἐν Φιλόβω Σωκράτης ἀφορί-
 ζεται, τό, τε καθαρὸν αὐτῶν καὶ εἰλικρινές, καὶ τὸ μὴ τοιοῦτον
 διακρίνων, καὶ λέγων τὰς μὲν αἰσθήσεσι χρωμένας καὶ τοῦ
 εἰκότος ἀνεπληρωμέναις, οὐ καθαρὰς, τὰς δὲ ἄνευ τούτων,
 οὐσας γνώσεις καθαρὰς καὶ ἀριθεῖς. Ὅπου καὶ πασῶν
 τεχνῶν προὔθηκε τὰς τρεῖς, ἀριθμητικὴν, μετρικὴν (3),

(1) B. παρ' ἡμῶν ἂν ἀλ. Sic ἡμῶν.
 Editt.

(3) C. Doest μετρικὴν.

(2) A. in marg. ἢ δὲ παρ'

στατικῆν, καὶ τούτων ἄλλας τὰς φιλοσόφους τῶν παρὰ τοῖς πολλοῖς (1), καὶ τούτων, αὐτὴν διαλεκτικῆν, τὸ καθαρώτατον οὔσαν νοῦ καὶ φρονήσεως. Τοσαύτης τοίνυν διαφορότητος ἐν ταῖς ἐπιστήμασι οὔσης, ὄφρα αἰ μὲν ἄλλων, αἰ δὲ ἄλλων εἰσὶν ἐπιστητῶν κριτικαί, καὶ αὐτῶν τῶν εἰς ἀνάμνησιν ἡμῶν τοῦ ὄντος συμβαλλομένων οἷον γεωμετρία μὲν, τὸν σχήματος ἐν ἡμῶν θεωροῦσα λόγον ἀριθμητικὴ δὲ, τὸ ἐν τῶν ἀριθμῶν εἶδος ἐξαπλοῦσα ταῖς ἑαυτῆς ἀποδείξεσιν ἄλλη δὲ ἄλλο τι τῶν κατὰ μέρος ἐπιστητῶν, ἃ ἔστι παρ' ἡμῶν ὄντα, τὴν θεωρίαν περὶ τούτων ποιουμένη. Δεῖ δὲ τοῦ τῆς ἐπιστήμης ὀνόματος ἀσφαλῶς ἀκούειν καὶ οὔτε τὰς τέχνας παράγειν εἰς μέσον καὶ ζητεῖν καὶ τούτων ἰδέας, αἷς αἰ χρεῖται τὴν γένεσιν ἔδοσαν παρ' ἡμῶν, εἰκόνων εἰκόσιν οὔσαις· τὰς γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐπιστήμας ἐνεικονίζονται. Καθ' ἅπερ οὖν τῶν εἰς εὐσίαν τελούντων συμβεδηκότων εἶναι φησὶν ἰδέας, ἀλλ' οὐχὶ τῶν ἀπὸ τούτων ἐν ἄλλοις μόνον κατὰ συμβεδηκὸς ὑποστάντων, καὶ ἤδη (2) τελείους οὔσι τοῖς εἶδεσιν ἐπεισελθόντων, ὡς ἔμπροσθεν διωριζομένῃ ἀπηχήματα (3) γὰρ εἶναι ταῦτα τῶν ἐκεῖθεν πρῶτως ὑποστάντων· οὕτω δὲ καὶ τὰς τέχνας εἶδωλα τῶν ἐπιστημῶν οὔσας, ἐν ταῦθα τὴν γένεσιν ἔχειν· τὰς δὲ ἐπιστήμας αὐτὰς ἀπὸ τῶν ἐκεῖ προὔπαρχουσῶν ἐπιστημῶν ἐπιστήμαι, δι' ὧν καὶ ἡμῶν ἢ πρὸς ἐκείνας ἀνοδος, καὶ ἢ πρὸς νοῦν ἀφομοίωσις. Ὡσπερ δὲ ἐκεῖ τὴν μίαν ἐπιστήμην εἶναι πρὸ τῶν πολλῶν ἀναγκαῖον, τῆς αὐτὸ δ ἔστιν ἀληθείας οὔσαν ἐπιστήμην, ὡσπερ τὰς πολλὰς τῶν ἀληθῶν· τὸ γὰρ ἐκάστης

(1) D. τῶν περὶ τοῖς πολ.

(3) C. ἀπηχήματα παρεῖναι.

(2) C. καὶ εἶδη.

ἴδιον ἐπιστητὸν, τίς ἀλήθεια (1) ἔστιν· οὕτω δὴ καὶ τῶν
 παρ' ἡμῖν ἐπιστημῶν, πολλῶν οὐσῶν, θεῖ τὸ ἐν κκι ὄλου
 τῆς ἐπιστήμης εἶδος ἐφ' ἑαυτοῦ νοεῖν· οὔτε συμπληρού-
 μενον ὑπὸ τῶν πολλῶν, οὔτε συνταττόμενον ταῖς πολλοῖς,
 ἀλλ' αὐτὰ καθ' αὐτὸ προὔπαρχον τὰς δὲ πολλὰς κατα-
 νειμαμάσκει· τὴν μίαν τῆς ἐπιστήμης δύναμιν, καὶ ἄλλην
 οὕτως ἐπ' ἄλλῃ γνωστῷ ταχθεῖσαν, καὶ πάσας εἰς ἐκείνην
 ἀναφερομένης, καὶ τὰς ἀρχὰς παρ' ἐκείνης δεχομένης· Ἔστι
 μὲν οὖν ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη, τῆς θείας ἐξηλλαγμένη
 διὰ θε ταύτης, ἐπ' ἐκείνην (2) ἀνιμειν· καὶ οὔτε τὸν νοητὸν
 κόσμον ἐν ἡμῖν θεῖ τιθεῖναι, καθάπερ λέγουσι τινες, ἵνα
 γινώσκωμεν ἐν ἡμῖν ὄντα· τὰ νοητὰ ἐδήρηται γὰρ ἡμῶν,
 καὶ αἰτία ἐστὶ τῆς ἡματέρας οὐσίας· οὔτε μένει τι τῆς
 ψυχῆς ἀνω ῥητέον, ἵνα δὲ ἐκείνου τὴν πρὸς τὰ νοητὰ
 συνάφειαν ἔχωμεν· τὰ γὰρ ἀνω μένον· αἶψά τῳ ἀφισταμένῳ
 τῆς οἰκείας νοήσεως οὐκ ἂν ποτε γένηται σύζυγον, οὐδ'
 ἂν τὴν αὐτὴν συμπληρώσειεν οὐσίαν. Οὔτε ὁμαρῶσιον τὴν
 ψυχὴν ὑποθετέον τοῖς θεοῖς· καὶ γὰρ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἡμῶν
 ὑπόστασιν ἐκ δευτέρων καὶ τρίτων παρήγαγεν ὁ γενήσας
 πατήρ· τοιαῦτα γὰρ τινες ἀναγκάσθησαν θέσειν δόγματα,
 ζητοῦντες ὅπως ἡμεῖς οἱ πεσόντες εἰς τένδε τὸν τό-
 πον (3), τὰ ὄντα γινώσκομεν, καὶ ταῦτα τῆς ἐκείνων γινώ-
 σεως οὐ πεσόντων οὔσης, ἐγερθέντων δὲ καὶ νηφάντων
 ἀπὸ τῆς πτώσεως. Ἀλλὰ μένοντας ἡμᾶς ἐν τῇ οἰκείᾳ τάξει,
 καὶ εἰκόνας ἔχοντας οὐσιώδεις τῶν ὄλων, διὰ ταύτων ἐπι-

(1) C. ἀληθείας. Forsan τῆς
 ἀληθείας, ut suprā 212.

(2) C. ἐπ' ἐκείνων,

(3) D. τρόπον.

σπρέφειν εἰς ἐκεῖνα λακτέον, καὶ νοεῖν ἀφ' ὧν ἔχομεν συνθημάτων (1) τὰ ὄντα συστοίχως μένουσι, δευτέρως δὲ καὶ κατὰ τὴν αὐτοῦν ἀξίαν τὰ δὲ παρ' ἡμῶν συστοίχως, ἐν ἐκείναις τὸ γνωστὰ καὶ τὴν γνῶσιν περιεληφέντας.

« Ἀλλὰ μὴν αὐτάγε τὰ εἶδη, ὡς ὁμολογεῖς, οὐτ' ἔχομεν, »
 « οὔτε παρ' ἡμῶν εἶδεν τε εἶναι. — Οὐ γὰρ οὖν. — Γνωσκῶσθε »
 « ὅτι γε πού (2) ὑπ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τοῦ τῆς ἐπιστήμης »
 « αὐτὰ τὰ γένη & ἐστὶν ἕκαστα; — Ναί. — Ὅγε ἡμεῖς οὐκ ἔχο- »
 « μεν. — Οὐ γὰρ. — Οὐκ ἄρα ὑπό γε ἡμῶν γινώσκεται »
 « τῶν εἰδῶν οὐδὲν (3), ἐπειδὴ αὐτῆς ἐπιστήμης οὐ μετέ- »
 « χομεν. — Οὐκ ἔστιν. »

Ἐν τούτοις ἀπὸ τῶν προσηρημένων ἀξιωμάτων ὁρμώμενος, συνάγει τὸ προκείμενον οὕτω πως· τὰ ἐξηρημμένα εἶδη καὶ αὐτὰ τὰ καὶ αὐτῶν ὄντα οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῶν τὰ οὐκ ὄντα ἐν ἡμῶν οὐκ ἔστι σύστοιχα πρὸς τὴν ἡμετέραν ἐπιστήμην· τὰ μὴ ὄντα σύστοιχα πρὸς τὴν ἡμετέραν ἐπιστήμην, ἀγνωστὰ ἔστιν ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ἐπιστήμης· τὰ ἄρα ἐξηρημμένα εἶδη ἀγνωστὰ ἔστι πρὸς τὴν ἡμετέραν ἐπιστήμην· νῦν γὰρ μόνω τῷ θεῷ θεατὰ ἔστι· καὶ πάντα μὲν τὰ εἶδη, διαφερόντως δὲ, ὅσα καὶ τῶν νεορῶν ἔστιν ἐπ' ἐκεῖνα θεῶν· οὔτε γὰρ ἡ αἰσθησις, οὔτε ἡ δοξαστικὴ γνῶσις, οὔτε ὁ καθαρὸς λόγος, οὔτε ἡ νοερά γνῶσις ἢ ἡμετέρα συνάπτει τὴν ψυχὴν τοῖς εἶδεσιν ἐκείνοις, μόνη δὲ ἡ ἀπὸ τῶν νοερῶν θεῶν ἔλλαμψις δυνατοῦς ἡμᾶς ἀποφραίνει συνάπτειν τοῖς νοητοῖς ἐκείνοις· καὶ νοεροῖς εἶδεσιν, ὡς πού φησί τις, λέγων ἐνθέως. Ἄγνωστος οὖν ἡμῶν ἡ φύσις

(1) An non excidit ὅτι?

(3) C. οὐδέ.

(2) D. δὲ γε τοῦ ὑπ.

τῶν εἰδῶν ἐκεῖνων, ὡς κρείττων τῆς ἡμετέρας νοήσεως καὶ τῶν μεριστῶν ἐπιβολῶν τῆς ἡμετέρας ψυχῆς· ἴδιό και ἔ ἐν Φαίδρῳ Σωκράτης, ὡς προείπομεν, τελευταῖς (1) ἀπειραῖζει καὶ μνήσσει καὶ ἀποπτείασι τὴν ἐκεῖνων θεωρίαν ἀνάγων τὰς ψυχὰς εἰς τὴν ὑπ' αἴθερα ἀνάστα, καὶ τὸν αἴθερα, καὶ τὸν ὑπερουράνιον τόπον, ἀλόκληρα καὶ ἀτραπὴ φάσματτα καὶ ἀπλά καὶ εὐθαμίονα καλῶν αὐτῶν ἐκεῖνων (2) τὰ θεωρήματα. Δεδείχασιν γοῦν (3) κάλας διὰ τῶν εἰς τὴν κλιμακίαν γραφέντων, ὅτι πάσαι αἱ τάξεις ἐκεῖναι, μέσαι τῶν νοερῶν εἰσι θεῶν καὶ τῶν πρώτων νοητῶν, ὡς οἶμαι, δι' ἐναργεστάτων (4) ἐφάσεων· ἔκατε δὲ πῶς ἔχει τινὰ καὶ τὸ νῦν λεγόμενον ἀλήθειαν. Τῶν οὖν νοερῶν εἰδῶν, ἄπερ εἴρηται καὶ πρότερον, τὴν γινώσιν, αὐτὸς ἡμῖν ἐπέδειξεν ὁ δημιουργὸς καὶ πατὴρ τῶν ψυχῶν· τῶν δὲ ὑπὲρ νοῦν, οἷα δὴ ἐστὶ τὰ εἶδη τὰ ἐν ἐκεῖναις ταῖς τάξεσιν, ἡ γινώσις ἐξήρηται τῶν ἡμετέρων ἐπιβολῶν, καὶ ἔστιν αὐτοφυῆς, αὐταῖς (5) μόναις γινώσιμος ταῖς ἐνθεαστικαῖς ψυχαῖς· ὥστε καὶ τοῦτο δὴ τὸ νῦν συνηγμένον ἀκόλουθόν ἐστι ταῖς περὶ τῶν νοητῶν ἀμὰ καὶ νοερῶν εἰδῶν ὑπολήψεις· καὶ ὅτι τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς οὐ μετέχομεν, ἥτις αὐτά, φησι, γινώσκει τὰ γένη τῶν ὄντων ἕκαστα. Γένη μὲν οὖν τῶν ὄντων, οὔτε τὰ κοινῶς ἐπὶ πολλοῖς φανταζόμενα (6) ληπτέον, οὔτε ὅσα κατὰ κοινούς δὴ τινὰς ὑφέστηκε λόγους· ὕστερα γὰρ ταῦτα τῶν ὄντων· ἀλλ' ὅσα γεννητικῆν ἔχει δύναμιν ὀλιγωτέραν, καὶ κατ' αἰτίαν προέχουσαν τῶν ἐν τοῖς μερικωτέροις εἰ-

(1) B. C. μελέταις.

(2) D. εἰσινα.

(3) B. C. οὖν.

(4) A. D. ἐνεργεστάτων.

(5) B. C. αὐτῶν.

(6) B. C. φανταζόμενα.

δεσιν ἀπεγεννήσεια· ὡς γὰρ ἐνταῦθα τὰ γένη τῶν εἰδῶν ἢ ἐν πλείοσι φαντάζεται, ἢ πλείονων κατηγορεῖται, οὕτως τὰ ἐν ἐκείνοις ἐστὶν ἀρχαιότερα· (1) καὶ τελειότερα καὶ περὶληπτικώτερα τῶν ἄλλων εἰδῶν, ἀπλότῃ τε διαφέρειντα, καὶ γονίμω θυνάμει τῶν περιεχομένων ταῦτα δὲ γενώσκεισθαι· ρητέον ὑπὸ τοῦ εἶδους τῆς ἐπιστήμης ὡς ἀνωθεν ἀρχομένης· καὶ ἠνωμένιας μὲν τὰ πεπλαθυσμένα πάντα, ὀλιγωρῶς δὲ τὰ μερικὰ συλλαβοῦσης κατὰ μίαν ἐνοειδῆ γνώσκει· ὁ δὲ καὶ ἡ παρ' ἡμῶν ἐπιστήμη βούλεται ποιῆν, ἐκ τῶν αἰτίων αἰετὶ θεωροῦσα τὰς τῶν ἄντων προόδους, δευτέρω τάξιν λαχοῦσῃ τῆς ἐπιστήμης.

« Ἄγνωστον ἄρα ἡμῶν ἐστὶ καὶ αὐτὸ τὸ καλὸν ὁ (2) » ἐστὶ καὶ τὸ ἀγαθὸν· καὶ πάντα ἃ δὴ ὡς ἰδέας αὐτὰς » οὐσας ὑπολαμβάνομεν; — Κινδυνεύει. »

Τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν ἀνωθεν ἀπὸ τῆς ἀκρας τῶν νοητῶν κορυφῆς πρόεισι ἐπὶ πάντα τὰ δευτέρω γένη τῶν θεῶν· προεῖδη γοῦν οἱ μέσοι διάκοσμοι τῶν εἰδῶν ὑποδέχονται τὴν πρόδον αὐτῶν, κατὰ μὲν τὸ ἀγαθὸν, πλήρεις ὑπάρχοντες τῆς ἑαυτῶν τελειότητος καὶ τοῦ ἰκανοῦ καὶ ἀνευδεοῦς· κατὰ δὲ τὸ καλὸν, ἐράσμιοι τοῖς δευτέροις ὄντες, καὶ ἀναγωγοὶ τῶν προελθόντων, καὶ συνδυετικοὶ τῶν διηρημένων αἰτίων· ἢ γὰρ πρὸς τὸ καλὸν ἐπιστροφή συνάγει πάντα καὶ ἐνοῖ (3), καὶ ὡσπερ ἐν συνερείδει κέντρον. Ταῦτ' οὖν, τὸ ἀγαθὸν λέγω καὶ τὸ καλὸν, κρυφίως μὲν ἐστὶ καὶ ἐνοειδῶς ἐν τοῖς πρώτοις, συστοίχως δὲ λοιπὸν ἐκάστῃς

(1) A. ἀρχαιότερα.

(3) B. ἐνοῖ.

(2) D. Dcest ὁ.

ἐν ταῖς διαφόροις τάξεσι συνεξαλλάττεται· ὥστ' οὐ θαυμαστόν εἶ ἔστι τι καλὸν αἰσθῆσαι μόνῃ γνωστόν, ἄλλο δὲ θόξῃ γνωριζόμενον, ἄλλο δὲ διανοήσει θεωρούμενον, ἄλλο νοήσει μετὰ λόγου, ἄλλο δὲ νοήσει καθαρᾷ, ἄλλο δὲ καὶ ἄγνωστον, καθ' αὐτὸ παντελῶς ἐξηρημένον, καὶ τῷ (1) ἑαυτοῦ φωτὶ μόνῳ καθοραῖσθαι δυνάμενον.

« Ὅρα δὴ ἔτι τούτου δεινότερον τόδε.—Τὸ ποῖον; »
« Φαίης (2) ἂν ἢ οὐ, εἰπὲρ ἔστιν αὐτὸ τι γένος ἐπιστήμης »
« πολὺ αὐτὸ ἀκριδέστερον εἶναι ἢ τὴν παρ' ἡμῖν ἐπιστήμην· καὶ κάλλος, καὶ ἄλλα πάντα οὕτως; — Ναί: »

Οἱ μὲν προσηρημένοι λόγοι θεολογιαύτερον ἡμῖν ἐξετάζουσι μέχρι τῶν νοητῶν ἅμα (3) καὶ νοερῶν εἰδητικῶν διακόσμων ἀνεληλύθασιν· ψευδεῖς γὰρ ὄντες καὶ ἀπορητικοὶ μόνον ἐπὶ τῶν νοερῶν ἀληθεῖς ἀπεφάνθησαν, καὶ ἐμβαστικοὶ πάντες ἐπ' ἐκείνων περὶ ὧν ὁ παρῶν λόγος, καὶ ἐπ' αὐτὴν ἀνάγουσι τῶν εἰδῶν τὴν ἐν τῷ νοητῷ προϋπάρχουσαν· ἐν σχήματι μὲν ἀπορίας, ὡς παρὰ (4) τῶν νοερῶν προϊόντες, τῇ δὲ ἀληθείᾳ τὴν ιδιότητα σημαίνοντες αὐτῶν τῶν πρωτίστων εἰδῶν. Αὐτὸ γοῦν τοῦτο τὸ μὴ γινώσκειν τὰ τῆδε μὴδὲ δεσπόζειν αὐτῶν, προϊῶν δείκνυσιν ὁ λόγος ἐπὶ μὲν τῶν δημιουργικῶν ἰδεῶν, ψεῦδος· ἀπὸ τούτων γὰρ ὑπέστη τὰ τῆδε, καὶ αὐταὶ κρατοῦσι τῆς ποιήσεως αὐτῶν, καὶ τῆς παντοίας εἰς τὰ ἕκτομα εἶδη διαμέσεως· ὥστε καὶ τὴν πρόνοιαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐκικράτειαν αὐτὰ προειλήφασιν· ἐπὶ δὲ γε τῶν πρωτίστων καὶ ἐνοικωτάτων

(1) D. τῷ ἑαυτοῦ φωτεινῷ
καθοραῖσθαι.

(2) D. φαίης ἂν πον, εἰπερ.

(3) D. ἀλλά.

(4) D. περὶ τ. ν.

ἰδεῶν καὶ νοητῶν ὅτιως οὐσῶν, ἀληθέστατον ἐστὶν αὐταὶ
 γὰρ ἐν τῷ νοητῷ καὶ πρῶτον ἀπὸ τοῦ ὅτιος ἐφραμεῖσαι
 μονοειδῶς καὶ ἡνωμένως καὶ ὁμοίως· τῶν γὰρ κοινοτάτων
 καὶ περιληπτικωτάτων γενῶν, τὰς πατριῶς περιέχουσα
 αἰτίας, κρείττους εἰσὶ καὶ τῆς διηρημένης τῶν τῆδε γέν-
 σεως, καὶ τῆς προσεχοῦς τῶν αἰσθητῶν θεοποιίας· θεῶν
 γὰρ ἐκεῖνοι θεσπότεαι τῶν ἀπ' αὐτῶν ἐφραμύτων οἱ νοητοὶ
 θεοὶ, καὶ ἡ γνώσις αὐτῶν ἐπέκεινα ἐστὶ πασῶν τῶν ἄλλων
 θεῶν γνώσεων· εἰς δὲ καὶ ὁ Πλάτων ἀποβλέπων, συνάγει
 διὰ τούτων, ὡς οὔτε εἰσὶν ἡμῶν οἱ θεοὶ, οὔτε τὰ ἀνθρώ-
 πινα πρᾶγματ' ἀγνώσκουσιν· αἱ γὰρ εἰρημέναι τούτων
 αἰτίαι, ἐν τοῖς νοητοῖς εἰσὶ θεοῖς, καὶ αἱ κράτισται δυνα-
 μεῖς αὐτῶν· αἱ δὲ τῶν νοητῶν, ὑπερέδρυνται πασῶν τοιού-
 των διαρέσεων· κατὰ δὲ τὰς ἡνωμένας καὶ ἀπλουστάτας
 αἰτίας, τὰ πάντα παράγουσι· καὶ μὴ καὶ ἀθρόα καὶ ἐνοσι-
 θῆς ἢτε ποίησις καὶ ἡ γνώσις αὐτῶν. Ἡ γοῦν ἐκεῖ νοητὴ
 τοῦ οὐρανίου γένους αἰτία, πάντα παράγει τὰ οὐράνια,
 θεοὺς, ἀγγέλους, δαίμονας, ἥρωας, ψυχὰς (1)· οὐ καθόσον
 δαίμονες ἢ ἀγγελοι· τοῦτο γὰρ τῶν μεριστῶν αἰτίων ἴδιον,
 καὶ τῶν διηρημένων ἰδεῶν, ὧν οἱ νοητοὶ πεποθήνται τὴν
 εἰς τὸ πλῆθος διαίρεσιν· ἀλλὰ καθόσον πάντα θεῶν πως
 ἐστὶ τὰ γένη ταῦτα καὶ οὐράνια, καὶ καθόσον ὑπαρξῶν
 ἔλαχεν ἡνωμένην πρὸς θεοῦς· καὶ ἐκάστη τῶν λοιπῶν ἐφραμύ-
 τως ὅσον ἢ τοῦ πεζοῦ καὶ χερσαίου παντός νοητὴ ἴδεια,
 τῶν καθ' ἐν ἑκαστον εἶδος διακεκριμένων οὐκ ἂν δισπό-
 ζειν ῥηθεῖν· τοῦτο γὰρ τῶν ἀπ' (2) αὐτῶν ἐστὶν εἰς πλῆθος

(1) B. C. Deest οὐ.

(2) D. ἀπ' αὐτῆς.

δηρημένων· ἀλλὰ πάντων ὡς ἑνὸς γένους προστατεῖν· τὰ γὰρ ἔγγυτέρω τοῦ ἑνὸς, ὀλιγώτερον ὑφίστησιν ἢ πάντα, καὶ ἐνοειδέστερον ὅσα μερικώτατον τὰ μετὰ ταῦτα καὶ μᾶλλον πεπληθυσμένως· οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων νοητῶν ἰδεῶν, ἃς ὁ νοητὸς περιέχει νοῦς. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ προῖοτες μᾶλλον ἐπισκεψόμεθα. Τὴν δὲ τοῦ Πλάτωνος περὶ προνοίας δόξαν, σαφέστατα μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος ξένος δεδήλωκεν, ὅπου καὶ γινώσκειν πάντα τοὺς θεούς, καὶ δύνασθαι ἔχειν κυβερνητικὴν τῶν πάντων, ἀπέφηνεν ὁ λόγος· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις, τάχα μὲν οὐ κατὰ καιρὸν· ἐπεὶ κυκλεῖν (1) δὲ ὅπως εἰδῶσι τοὺς περὶ προνοίας λόγους ταῖς περὶ τῶν εἰδῶν ταύταις ἀπορίαις. Συντόμως οὖν καὶ ἡμεῖς περὶ τούτου λέγομεν. Ὅτι μὲν οὖν εἰ καὶ ἀπορεῖ πρὸς τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἐπικρατείαν τὴν θεῖαν τὴν διὰ πάντων δαίκουσαν, ὁ Παρμενίδης εὐθύς ἐκ πρώτης λέξεως ἐδήλωσε τὴν ἀτοπίαν τῆς τοιαύτης ὑποθέσεως, φανερόν· τὸ γὰρ δεινότερον προειπεῖν (2) τὸ συμπέρασμα τῆς ἀπορίας ταύτης ἢ τὸ τῆς προτέρας, μετρίως, ὀμμα, δείκνυσθαι ὅπως κατέγνωκε τῶν τὴν πρόνοιαν ἀνακρούοντων λόγων· δεινὸν μὲν γὰρ καὶ τὸ φάναι μὴ γινώσκεσθαι τὸ θεῶν ὑφ' ἡμῶν λογικῶν ὄντων, νοερὸν ὄν (3), καὶ θεῖόν τι κατ' οὐσίαν ἐχόντων· δεινότερον δὲ τὸ ἀνελεῖν καὶ αὐτὴν τὴν γνῶσιν τῶν θεῶν· τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ, μὴ ἐπιστρεφόντων πρὸς τὸ θεῖον, τὸ δὲ, κωλύοντων τὴν ἐπὶ πάντα προῖουσαν ἀγαθότητα τῶν θεῶν· καὶ τὸ μὲν περὶ τὴν ἡμετέραν οὐσίαν, τὸ δὲ περὶ τὴν θεῖαν αἰτίαν πλημμελῶς ἀνασρεφο-

(1) C. κυκλεῖν.

(3) B. C. D. νοερῶν ὄντων

(2) C. προειπεῖν.

θεῖον.

μένων· τὸ δὲ δεινότερον, οὐχ ὡς ἰσχυρότερον ἀπορον, ὡς εἰώθασιν δεινούς (1) λέγειν τοὺς κρατοῦντας τῇ δυνάμει τῶν λόγων, ἀλλ' ὡς μείζονος δειγματος (2) καὶ εὐλαβείας τοῖς νοῦν ἔχουσιν ἄξιον· τὴν γὰρ ἔνωσιν τῶν ὄντων διασπᾶ καὶ διοικίζει (3) χωρὶς ἀπὸ τοῦ κόσμου, τὸ θεῖον τὴν δὲ δύναμιν ὀρίζει τὴν θεῖαν ὡς οὐκ ἐπὶ πάντα φθάνουσιν, καὶ τὴν γνῶσιν τὴν νοεράν ὡς οὐχὶ παντελῆ περιγράφει (4)· πᾶσάν τε τὴν δημιουργίαν ἀνατρέπει καὶ τὴν τάξιν τὴν ἀπὸ τῶν χωριστῶν αἰτίων (5) εἰς τὸν κόσμον ἐνδιδομένην, καὶ τὴν ἀγαθότητα τὴν ἐκ μᾶς βουλήσεως ἐνιαίως πάντα ἀποπληροῦσαν τῶν ἀγαθῶν. Οὐδενὸς δὲ τούτων ἐστὶν ἑλαττω καὶ ἡ τῆς εὐσεβείας σύγχυσις· ποία γὰρ κοινωνία πρὸς θεοὺς ἀνθρώπων ἐστὶ, τῆς τῶν τῆδε γνώσεως αὐτῶν ἀνηρημένης; οἰχθήσονται γοῦν καὶ τὸ μηδὲν ἔσονται πᾶσαι αἱ περὶ τὸ θεῖον λατρεῖαι, πάντες οἱ θεσμοὶ τῶν ἱερῶν, πάντες ὄρκοι τὴν μαρτυρίαν ἐπαγόμενοι τῶν θεῶν, αἱ ἀδίδακτοι περὶ αὐτῶν ἔννοιαι ταῖς ψυχαῖς ἐνοῦσαι. Ποία δὲ ὑπολείπεται θεῶν εἰς ἀνθρώπους ὁδός, εἰ μὴ προειληπταὶ τὰ νοερά μέτρα παρ' ἐκείνοις τῆς τῶν δεχομένων ἀξίας, εἰ μὴ γνῶσιν ἔχουσι πάντων ὧν ποιῶμεν, ὧν πάσχομεν, ὧν διανοοῦμεθα, καὶ μὴ πράττωμεν; εἰκότως ἄρα δεινὸν ἀποκαλεῖ τὸν τοιούτων (6) προϊστάμενον λόγων, οὐχ ὡς ἰσχυρόν καὶ δυσαντίβλεπτον, ὅπερ ἔφη, ἀλλ' ὡς δέους παντός ἄξιον· εἰ γὰρ καὶ ὅτιοῦν τῶν θεῶν νομίμων κινεῖν ἀνόσιον, τῆς ὅλης ἀνατρεπομένης περὶ αὐτῶν ὑπολήψεως, πῶς αὖ

(1) D. δεινῶς.

(5) C. αἰτίαν. D. αἰτίων.

(2) Coddss. δειγματος.

(6) B. τῶν τοιούτων προϊστά-

(3) D. διορίζει.

μενοι.

(4) A. B. C. περιγράφειν.

ἀδελφὴ ἢ τοιαύτη τῆς καινοτομίας ὑπάρχοι παραλλαξίς; Ἄλλ' ὅτι μὲν τῆς τοιαύτης ὑποθέσεως κατέγνωκεν, ἥτις καὶ ἄγνοιαν πέμπει περὶ τὴν τῶν ἡμετέρων διοίκησιν, θῆλον καὶ ἀπὸ τούτων. Ἐπεὶ δὲ αὐτὸς (1) τὸν Θεὸν καὶ γινώσκειν πάντα καὶ ποιῶν βούλεται, τῶν δὲ μετ' αὐτὸν τινὲς ἄρδην τοὺς τοιούτους λόγους ἀνατρέπειν ἐπεχείρησαν, φέρε καὶ περὶ τούτων ὅσα ἀπόχρη τοῖς προκειμένοις εἴπωμεν· θορυβοῦνται γὰρ τῶν ὑπ' (2) αὐτοῦ τινὲς μῆπη (3) τὸ ἀσταθμητὸν τῶν πραγμάτων (4) καὶ ἄλλοτε ἄλλως φερόμενον, οὐκ ἂν ἔχοι πρόνοιαν ὑφ' ἑστώσαν καὶ Θεόν· καὶ γὰρ (5) τὰ ἀπὸ τύχης λεγόμενα, καὶ ἡ φαινομένη (6) περὶ (7) τοὺς βίους ἀνισότης καὶ τῶν ἐνύλων ἄτακτος αὕτη φορά, πολλὴν αὐτοῖς παρέτεχε τῆς ἀπρονοησίας ὑπόνοιαν· ἔτι δὲ τὸ μὴ πράγματα ἔχειν τὸν Θεὸν ἐν ταῖς τῶν ποικίλων καὶ παντοδαπῶν λόγων ἀνελιξέσει, καὶ τὸ ἀφίστασθαι τῆς ἑαυτοῦ μακαριότητος, ἀνήγεν (8) αὐτοὺς εἰς τὴν τοιαύτην πλημμελείαν· τὸ γὰρ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς πάθος καὶ τὸν θόρυβον ὃν ὑπομένει κατιοῦσα πρὸς τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν, τοῦτο ὄντο συμβῆσεσθαι καὶ περὶ τὸν Θεόν, εἰ πρὸς τὴν τῶν τῆδε πραγμάτων αὐτὸν (9) ἐπιμέλειαν τρέψαιεν· πρὸς δὲ τούτοις, καὶ διὰ (10) τὸ τῶν διαφόρων γνωστῶν ἐξηλλαγμένους εἶναι τὰς γνώσεις· αἰσθήσει μὲν τῶν αἰσθητῶν,

(1) B. αὐτάς.

(6) B. C. φερομένη.

(2) A. in margine ἀπ' αὐτοῦ.

(7) B. πρὸς.

(8) D. ἐνήγεν.

(3) B. C. μὴ που.

(9) B. C. D. αὐτὴν ἐπιμ.

(4) B. πραγμάτων ἄλλοτε.

(10) B. C. Deest in διά.

(5) D. οὐ γὰρ.

δόξη δὲ τῶν δοξασιῶν γνωσσομένων (1), ἐπιστήμη δὲ τῶν ἐπιστητῶν, καὶ κῶ τῶν νοητῶν, οὔτε αἰσθῆσιν, οὔτε δόξαν, οὔτε ἐπιστήμην ἐν θεῷ τιθέμενοι, νοῦν δὲ αὐτὸν μόνον καὶ καθαρὸν, ἀπέφασκον (2) αὐτοῦ καὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀπάντων εἶδησιν ὅσα (3) μὴ ἔστι νοητὰ· εἰ γὰρ ὕλης ἐστὶν ἐντός (4), ἀνάγκη καὶ τῶν εἰς ὕλην τετραμμένων ἀντιλήψεων αὐτὸν καθαρεύειν· τούτων δὲ καθαρεύοντα, μὴ γιγνώσκουσιν τὰ ἐν ὕλῃ ὄντα· καὶ διὰ ταῦτα ἄρα, οἱ μὲν ἀφῆρουν, ὡς ἔφη, αὐτοῦ τὴν γνῶσιν τῶν αἰσθητῶν καὶ τὴν πρόνοιαν, οὐ δὲ ἀσθένειον, ἀλλὰ δι' ὑπερβολὴν γνωστικῆς ἐνεργείας· ὡς οἱ τὰ ὄμματα πλήρη τοῦ φωτός ἔχοντες, λέγονται μὴ δύνασθαι τὰ ἐν τῷ κόσμῳ βλέπειν, τῆς ἀδυναμίας ταύτης ὑπὲρ (5) δράσιν οὔσης· καὶ πολλά (6) φασὶ μὴ εἰδέναι καλῶν οἶον τοῖς ἐνθεάξουσιν ὅσα περισκᾶ τὸν ἐνθεασμόν, ἢ τοῖς ἐπιστήμοσιν ὅσα ῥυπαίνει τὴν τῆς ἐπιστήμης ἐπιβολὴν (7). Οἱ δὲ διδόντες καὶ ἐκεῖνω (8) τὴν τῶν αἰσθητῶν γνῶσιν ἵνα καὶ προνοεῖν αὐτὸν φῶσιν, ἔτρεψαν αὐτοῦ τὴν ἀντιλήψιν (9) εἰς τὸ ἐκτός (10), καὶ ἐποίησαν διὰ τῶν αἰσθητῶν θυμεν καὶ ἄπτειναι τῶν διοικουμένων, καὶ ὠθεῖν διαστα, καὶ παρεῖναι πᾶσι τοπικῶς· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως αὐτὸν δύνασθαι προνοίας ταῦτα καὶ ὀκωσοῦν ἀξιοῦν. Οἱ (11) δὲ γιγνώσκουσιν μὲν αὐτὸν

(1) C. γυνομένων.

(2) C. ἐπέφασκον.

(3) C. ὅσα καὶ ἔστι.

(4) C. ἐντός.

(5) D. ὑπερβάτως οὔσ.

(6) B. πολύ.

(7) B. C. ὑπερβολὴν.

(8) B. ἐκείνω.

(9) B. C. ἀντιλήξιν.

(10) A. B. C. ἐντός.

(11) B. C. εἰ δέ.

ἑαυτὸν (1) εἰρήμασι, μηδὲν δὲ αὐτῷ θεῶν εἰς τὸ προνοεῖν
 τῶν αἰσθητῶν, τῆς γνώσεως αὐτῶν, ἀλλὰ αὐτῷ τῷ εἶναι
 πάντα καὶ παράγειν καὶ κοσμεῖν ὅσα παράγει, μηδεμίαν
 ἔχοντα τῶν παραγομένων γνώσιν· καὶ οὐδὲν εἶναι θαυ-
 μασιόν τοῦτο, τῆς φύσεως ἄνευ γνώσεως ἀφαντάστως
 ποιήσης· τὸν δὲ θεὸν ταύτης διαφέρειν τοῦ τὴν ἑαυτοῦ
 γνώσει ἔχειν εἰ καὶ μὴ τῶν ὑφ' ἑαυτοῦ δημιουργουμένων.
 Ταῦτά μὲν οὖν κειθόντα τινας τὸν θεὸν ἢ μὴ χωρίζειν τῶν
 ἐγκοσμίων, ἢ καὶ τὴν γνώσιν τὴν ἐν αὐτῷ τῶν δευτέρων
 καὶ τὴν τῆ γνώσει σύνδρομον πρόνοιαν ἀνακαρτεῖν, τοιαῦτα
 ἔττα ἦν. Ἡμεῖς δὲ καὶ ὀρθῶς φαμὲν αὐτοὺς λέγειν, καὶ οὐκ
 ὀρθῶς· οὔτε γὰρ προνοίας οὔσης εἶναι τὸ ἄτακτον δυνατὸν,
 οὔτε πράγματα τὸν θεὸν ἔχειν· ἔτι μᾶλλον οὔτε δι' αἰσθή-
 σεως ποιητικῆς τὰ αἰσθητὰ γνώσκων· ὥστε ταύτη γε
 ὀρθῶς ὡς λέγοιεν. Ὅτι δὲ τὴν ἐξηρημένην δύναμιν καὶ τὴν
 ἐνοειδῆ γνώσιν τῶν θεῶν οὐκ ἴσασιν, ταύτη δ' αὖ μοι δοκού-
 σιν ἀποσφαλλεσθαι τῆς ἀληθείας· ἐρόμεθα (2) γὰρ αὐτοὺς
 οὕτως ὅπως ἐμμελῶς· ἄρα τὸ ἐνεργοῦν πᾶν, οὐχὶ κατὰ
 τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐνεργεῖ καὶ φύσιν, καὶ ὡς ἔχει τάξεως
 κατὰ τὴν οὐσίαν, οὕτως αὐτῷ καὶ τὸ ἐνεργεῖν κατὰ τὴν
 αὐτοῦ τάξιν ὑπάρχει; ὅσον φύσις μὲν φυσικῶς, νοῦς δὲ
 νοερῶς, καὶ ψυχὴ ψυχικῶς· καὶ τὸ γιγνόμενον ἢ ταῦτόν
 ὑπὸ πλειόνων τε καὶ διαφερόντων αἰτίων, οὐχὶ ἕκαστον
 ποιεῖ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τὴν τοῦ
 γιγνομένου φύσιν; ἢ (3) τὸν αὐτὸν τρόπον ἀνθρώπος τε

(1) D. Doest ἑαυτόν.

τοῦς οὕτως ἐμμελῶς.

(2) B. ἐρόμεθα γὰρ οὕτως

(3) B. C. ἢ κατὰ τοῦ αὐτοῦ.

ἐμμελῶς. C. ἐρόμεθα γὰρ αὐ-

ἀνθρώπων γενεᾶ καὶ ἥλιος (1), καὶ τὸ γιγνόμενον ἐν, καὶ
 τὰ ποιοῦντα ὡσαύτως ποιεῖ καὶ οὐχ ὡς πέφυκεν ἐπιάτερον,
 τὸ μὲν μερικῶς καὶ ἀτελῶς καὶ μετὰ πραγματείας, τὸ δὲ
 ἀπραγμόνως καὶ αὐτῷ τῷ εἶναι καὶ ὀλικῶς; Ἄλλὰ ταῦτα μὴ
 καὶ λέγειν ἄτοπον· ἄλλως γὰρ ἐνεργεῖ τὸ θεῖον, καὶ ἄλλως
 τὸ θεητὸν γένος· εἰ δὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει, καὶ πᾶν τὸ ἐνε-
 ροῦν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἐνεργεῖ καὶ τάξιν, τὸ μὲν
 θεῖως καὶ ὑπὲρ φύσιν, τὸ δὲ φυσικῶς, τὸ δὲ ἄλλως πως,
 δῆλον δὴ, καὶ τὸ γινώσκον κατὰ τὴν ἑαυτοῦ γινώσκει
 φύσιν· ἀλλ' οὐχ ὅτι τὸ (2) γινωσκόμενον ἐν καὶ ταῦτόν,
 διὰ τοῦτο καὶ τὰ γινώσκοντα παραπλησίως ἐπιβάλλει τοῖς
 γνωστοῖς· καὶ γὰρ αἰσθησις γινώσκει τὸ λευκόν καὶ δόξα
 καὶ νοῦς ἡμέτερος· ἀλλ' οὐχ ὡσαύτως· οὐδὲ γὰρ τὸ τί ἦν
 εἶναι τοῦ λευκοῦ, γινώσκειν τὴν αἴσθησιν δυνατόν· οὐδὲ
 ὡς νοῦς, οὕτω καὶ ἡ δόξα τῶν οἰκειῶν ἀντιλαμβάνεται γνω-
 στῶν· ὁ μὲν γὰρ κατὰ (3) τὴν αἰτίαν οἶδεν, ἡ δὲ τὸ ὅτι μόνον
 ταύτη (4) γοῦν καὶ διαφέρειν λέγομεν ὀρθὴν δόξαν ἐπι-
 στήμης· τῆς μὲν αὐτὸ μόνον καθ' αὐτὸ τὸ ὅτι γνωσκούσης,
 καὶ διὰ τοῦτο ἀσθενούσης· τῆς δὲ μετὰ τῆς αἰτίας αἰρούσης
 τὸ γνωστόν, καὶ τὸ αὐτὸ, κριτερόνως περιλαμβάνειν (5)
 δυναμένης· αὐτὸ δὲ τὸ νοητόν, οὐχὶ γινώσκει μὲν καὶ ὁ
 πολυτίμητος (6) νοῦς, γινώσκομεν δὲ καὶ ἡμεῖς, ὡς εἴρηται
 πρὸ τούτων, ἀλλ' οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον διὰ τὴν τῆς γνωστι-
 κῆς δυναμείως ἐξᾶλλαγὴν. Ὡς ἄρα ἔχει τὸ γινώσκον φύ-

(1) D. Deest καί.

(4) C. ταύτην.

(2) B. C. κατὰ τὸ γινωσκόμενον.

(5) D. παραλαμβάνειν.

(3) D. καὶ τὴν αἰτίαν.

(6) B. C. πολυτίμητος.

σεως, οὕτως ἔχει καὶ ἡ γνῶσις· ἀλλ' οὐχ ὡς ἔστι (1) τὸ
 γιγνωσκόμενον, οὕτως ὑπὸ πάντων γιγνωσκέσθαι πέφυκεν·
 ἀλλὰ κρειττόνως μὲν ὑπὸ τῶν κρειττόνων, ὑφειμένως δὲ
 ἐκ τῶν καταδεεστέρων. Τί δὴ οὖν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ὁ Θεὸς
 γιγνώσκει πάντα ὡς πέφυκεν· ἀμερίστως μὲν τὰ μεριστά,
 μονοειδῶς δὲ τὰ πεπληθυσμένα, αἰδιῶς δὲ τὰ γεννητά, καὶ
 ὀλικῶς τὰ μερικῶς, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἄλλως ἢ ὡς ἔστι (2) τῶν
 πραγμάτων ἕκαστον· καὶ τῇ τοιαύτῃ γνῶσει σύνδρομον ἔχει
 τὴν τῶν ἀπάντων παραγωγὴν· αὐτῷ τῷ γιγνώσκειν ἀπλαῖς
 καὶ ἠνωμέναις γνῶσσει τὰ πάντα, δίδωσιν ἕκάστοις τὸ εἶναι
 καὶ τὴν εἰς τὸ εἶναι πάροδον· καὶ γὰρ ἄλλως τῆς ἀκοῆς τὰ
 ἀκουστά, καὶ τῆς κοινῆς αἰσθήσεως ἄλλως πρὸ (3) τού-
 των τὰ αἰσθητά πάντα· πρὸ ταύτης πάλιν, ἄλλως ὁ λόγος·
 κατὰ (4) ταῦτα καὶ τὰ ἄλλα γιγνώσκει ὅσα μὴ αἰσθησις.
 Καὶ αὐτὸ πάλιν τῆς ἐπιθυμίας ἄλλων ὀρεγομένης, τοῦ θυμοῦ
 δὲ ἄλλων ἐφιεμένου, καὶ τῆς προαιρέσεως εἰς ἄλληλα κινού-
 σης, ἔστι τις μία ζωὴ πρὸς πάντα ταῦτα κινούσα τὴν
 ψυχὴν, δι' ἣν φησὶν, ἐγὼ ἐπιθυμῶ, καὶ ἐγὼ θυμοῦμαι,
 καὶ ἐγὼ προαιρούμαι· συνεπινεύει γὰρ ἐκείνη πάσαις καὶ
 συζῆ μετὰ πικρῶν, οὔσα δύναμις ὀρμητικὴ πρὸς πᾶν ὀρεκ-
 τόν. Καὶ δὴ καὶ πρὸ τούτων ἀμφοτέρων, ἔστι τῆς ψυχῆς ἐν,
 δι' ἣν λέγει (5) πολλάκις, ἐγὼ αἰσθάνομαι, καὶ ἐγὼ λογίζομαι,
 καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ, καὶ ἐγὼ βούλομαι, καὶ παρακολου-
 θοῦν πάσαις ταύταις ταῖς ἐνεργείαις καὶ συνεργοῦν αὐ-
 ταῖς (6). Ἡ οὐκ ἂν ἐγιγνώσκομεν πάσας, οὐδ' ἂν εἴπομεν

(1) B. C. ἔχει.

(4) B. D. καὶ ταῦτα.

(2) B. C. ἔχει.

(5) C. λέγειν.

(3) C. πρὸς τούτων.

(6) A. in margine αὐτοῖς.

θτω (1) διαφέρουσι, μὴ ἐνὸς τινὸς τοῦ γινώσκοντος πάσας
 ἀμερῶς (2) ὄντος ἐν ἡμῖν, ἀ δὴ καὶ ἐπὶ τῆς κοινῆς αἰσ-
 θήσεως καὶ πρὸ δόξης καὶ πρὸ ἐπιθυμίας καὶ πρὸ βουλή-
 σεως, ὧν καὶ τὰς ἐκείνων οἶδε γνώσεις. Καὶ τὰς (3) ὀρέξεις
 αὐτῶν ἀμερῶς συνήρηκεν ἐφ' ἑκάστῳ λέγων, ἐγὼ τὸ καὶ
 τὸ ἐνεργῶ, πῶς ἀπίστεῖν ὀρθόν, τὴν ἀμερῆ τοῦ Θεοῦ
 γνῶσιν οὐκ εὔσασαι αἰσθητικῆν, τὰ αἰσθητὰ γινώσκειν (4),
 αὐδὲ μεριστήν, τὰ μεριστὰ, τὸν αὐτῇ προσήκοντα τρόπον,
 οὐδὲ τοπικῶς παροῦσαν τοῖς ἐν τόπῳ οὖσιν, εἶδέναι καὶ
 ταῦτα πρὸ τῆς κατὰ τρόπον πάσης παρουσίας, καὶ διδόναι
 πᾶσιν ὅσα δύναται τῶν δεχομένων ἑαστον λαμβάνειν,
 καὶ ἐξηρημένην ἀπ' (5) αὐτῶν; Οὐτ' οὖν τὸ ἀσταθμητον
 τῶν φαινομένων ἀσταθμητῶς ὑπ' αὐτοῦ γινώσκειται, ἀλλ'
 ὠρισμένως· οὔτε τὸ πολυμετάβολον ἀμφιβόλως, ἀλλ' ἀει-
 ὡσαύτως· οὔτε τὸ ποικίλον πραγματικῶδως· αὐτῷ γὰρ τῷ
 ἑαυτὸν νοεῖν οἶδε τὰ πάντα ὧν αἴτιος ἐστίν, ἀκριβεστέραν
 γνῶσιν ἔχων, ἢ εἰ (6) τὰς συστοίχους τοῖς γινωσκομένοις
 αὐτῷ τις γνώσεις ἀπένευμε ἧ τὸ γὰρ ἐξ αἰτίας γινώσκειν
 ἑαστον πάσης κρατεῖ τῆς ἄλλης γνώσεως. Ἀπράγμων οὖν
 ἡ γνώσις, διότι τὸ γινώσκον ἐν (8) αὐτῷ μένει, καὶ ἑαυτὸ
 μόνου εἶδος, οἶδε τὰ πάντα καὶ οὔτε αἰσθήσεως οὔτε δόξης
 ἢ ἐπιστήμης δεῖται πρὸς τὴν τῶν αἰσθητῶν γνῶσιν· αὐτὸς
 γὰρ ἔσταν ὁ ταῦτα πάντα παράγων, καὶ ταῖς ἀδύσοις
 ἑαυτοῦ νοήσσει κατ' αἰτίαν καὶ ἐν ἐπιλότῃ μαζ περιέχεα

(1) B. οὕτω.

(5) B. ἀπ' αὐτοῦ.

(2) D. ἀμεροῦς.

(6) C. D. ἢ εἰς τὰς συστοί-

(3) Sic Coddss. an non ex-

χους.

cidit ei?

(7) B. C. ἀπένευμε.

(4) C. γινώσκει.

(8) B. ἐν ἑαυτῷ.

πάντων τούτων τὴν (1) ἠνωμένην γνώσιν· οἷον εἴ τις ναῦν κατασκευασάμενος ἐμβιδάσειεν ἀνθρώπους εἰς αὐτήν ὧν ἔστιν αὐτὸς ὑποστάτης, καὶ τῇ θαλάττῃ τὴν ναῦν ἐπιδοῦν, καὶ ἀνέμους δὴ τινας περιόγει (2) τὴν Αἰόλου τέχνην ἔχων, καὶ οὕτως φησὶ φέρεσθαι τὴν ναῦν, καὶ ταῦτα πρὸς αὐτῷ τῷ ἐνωῆσαι ποιήσειν· οἷον εἴ φαντασθεῖς αὐτῷ ταῦτα ὑποστρέσειεν ἑκτός, ἃ ἐνδοθεὶς ἦν ἐν αὐτῷ φανταστικῶς, ἄλλαν δὴ εἶ πάντων τῶν περὶ τὴν ναῦν ὑπόστων ἀνέμων ἐν τῇ θαλάττῃ συμπιπτόντων αὐτὸς ἔχει τὴν αἰτίαν· καὶ τὰς ἑαυτοῦ θεωρῶν ἐνηαίως, ἅμα καὶ ποιεῖ καὶ γερνάσει καὶ ἔξω, μηδὲν τῆς ἐκ' αὐτὰ δεόμενος (3) ἐπιστροφῆς. Οὕτω γὰρ δὴ καὶ εἶ μεζάνως καὶ ὁ θαῖος νοῦς ἔχων τὰς αἰτίας τῶν πάντων, ἅμα καὶ ὑφίστησι πάντα καὶ διακρεῖ, μὴ ἐξιστάμενος τῆς ἑαυτοῦ περιώπῃς. Εἰ δὲ καὶς ὁ μὲν ἀδικώτερος (4), ὁ δὲ μερικώτερος, ἀλλοθύνει οὐχ ἢ αὐτῇ πάντων νόησις ἔστιν· ἀλλ' ὅπου μὲν ἀδικώτερα τὰ νοσῶντα καὶ ἀδικήματα, καὶ ἢ γνώσις φλυσι καὶ ἀδικήματος, ὅπου δὲ εἰς πλεῖθος καὶ ἄκρῶν ὁ τῶν εἰδῶν προήλθεν κέρδιμος, αὐτῇ καὶ ἢ γνώσις μὴ καὶ πολυειδής. Καὶ οἷον εἰ θεωρησώμεθα τῶν Ὀρφικῶν ἀνεύθυντες ἔπιον, ἐν οἷς φησὶν ὁ Θεολόγος·

Αὕτη δὲ Ζηνὸς ἐν ὄμμασι (5) πατρὸς ἀνακτος,
 Ναιούσ' ἀθάνατοι τε θεοὶ Διητοὶ τε ἄνθρωποι,

(1) B. τῶν ἠνωμένων. C. ἐνωμένων.

(2) D. περιελάτοι.

(3) D. ἠεόμενα.

(4) D. λογικώτερος.

(5) D. καὶ ἐν ὄμμασι. Hermann. Fragment. inedit. 19. ὄμμασι. καὶ ἐν ὄμματι. dat. ὁ MS. Eschenbach. Epig. p. 78.

ὅσα τε ἦν (1) γεγαῶτα καὶ ἤσπερον ὅπως (2) ἐμελλεν.

Πάντων γὰρ ἐστὶ πλήρης τῶν νοητῶν, καὶ πάντων ἔχει τὰς
 δηρημένας αἰτίας, ὥς τε καὶ ἀνθρώπους καὶ ἄλλα πάντα γενεῶν
 κατὰ τὰς αὐτῶν ιδιότητας, οὐ καθόσον ἕκαστον θεῖον ἐστὶν
 ὡς περὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ πατὴρ ὁ νοητός· διόπερ (3) οὗτος μὲν
 καλεῖται πατὴρ τῶν κατ' εἶδος δηρημένων καὶ διὰ πάντων
 λέγεται φοιτᾶν, ἐκεῖνος δὲ τῶν κατὰ γένη δηρημένων, καὶ
 ἔστι τῶν ὀλων πατὴρ· καὶ τοι πολλῶ πρότερον ἐκεῖνος πάντων
 ἔστι πατὴρ· ἀλλὰ πάντων ἢ (4) θείας ἕκαστον μετέχει δυ-
 αμειως. Καὶ ἡ γνώσις τῶ μὲν ὑπάρχει καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀνθρω-
 πίνων πραγμάτων, καὶ κοινῇ μετὰ τῶν ἄλλων· ἦν γὰρ ἐν
 αὐτῷ καὶ ἡ ἀνθρώπων αἰτία, δηρημένη τε ἀπὸ τῶν ἄλλων
 καὶ συνηνωμένη πάσαις αὐταῖς· τῶ δὲ ὁμοῦ πάντων (5)
 ἐνιαίως καὶ ἀδιαρέτως, οἷον (6) θεοὶ καὶ ἀνθρώποι καθόσον
 ζῶον πεζὸν καὶ ὁ ἀνθρώπος· ὡς γὰρ τὸ ἐκεῖ πεζὸν ἀθρώως
 ἐστὶ πάντων αἰτίου, θεῶν, ἀγγέλων, δαιμόνων, Ἡρώων,
 ψυχῶν, ζώων, φυτῶν, τῶν ἐν γῆ πάντων, οὕτω δὴ καὶ ἡ
 γνώσις μία πάντων ὁμοῦ τούτων ὡς ἐνός γένους, καὶ οὐ
 δηρημένως τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων· καὶ ὡς περὶ ἐν
 ἡμῖν αἱ καθολικώτεραι τῶν ὑπ' αὐτάς εἰσι, καθὰ καὶ Ἀρι-
 στοτέλης φησί, καὶ μάλλον ἐπιστῆμαι καὶ συγγενέστεραι
 πρὸς νοῦν· καὶ γὰρ περίληπτικώτεροις χρώνται συμπερασο-

(1) Sic Hermann. Frag-
 ment. Inedit.—Proclus in
 Timæum. 2. p. 95. ὅσα τ'
 ἦν.—Eschenbach. ὅσα τε ἦν.
 (2) Sic Hermann. Frag-
 ment. Inedit.—Eschenbach
 ὅσα.—Proclus in Timæum
 ὅπως ἐμελλ.

(3) B. C. διότι.
 (4) A. Deest ἢ.
 (5) A. πάντως.
 (6) B. οἷον καὶ ἀνθρώπων.
 C. οἷον καὶ ἀνθρώπου. D. οἷον
 καὶ ἀνθρώπου. Forsan οἷον
 θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

μασιν· οὕτω καὶ ἐν τοῖς θεοῖς αἱ κρείττους νοήσεις καὶ ἀπλούστεραι τὴν τῶν δευτέρων ποικιλίαν περιειλήφασιν (1). Καὶ τοῦ ἀνθρώπου τοῦτον ἡ μὲν πρωτόκλητη γνῶσις ἐστὶν ἐν θεοῖς ὡς ὄντος· καὶ ἔστι μία νόησις· ἡ πᾶν τὸ ὄν ὡς ἐν κατὰ (2)· μίαν ἔνωσιν γινώσκουσα· ἡ δὲ δευτέρα, ὡς ἀεὶ ὄντως· αὕτη γὰρ ἡ γνῶσις πᾶν τὸ ἀεὶ ὄν, ἐνοειδῶς περιέχει· κατὰ μίαν αἰτίαν· ἡ δὲ μετὰ ταύτην, ὡς ζῶον· καθ' ἔνωσιν γὰρ καὶ αὕτη νοεῖ τὸ ζῶον· ἡ δὲ μετὰ ταύτην, ὡς ὑπὸ τῷδε τὸ γένος τελοῦντος· οἷον ὡς πεζόν· ἔστι γὰρ μία νόησις παντός ἐκείνου τοῦ γένους· ὡς ἑνός, καὶ ἡ διαίρεσις ἐπὶ ταύτης πρῶτον καὶ ποικιλία μετὰ τῆς ἀπλότητος. Ἀλλ' ὁμοῦς οὐδὲ ἐπ' αὐτῆς ἡ νόησις ἀνθρώπου μόνον· οὐδὲ γὰρ ταῦτόν ὡς ἐντι νοεῖν τὸ χθόνιον πᾶν καὶ ἀνθρώπων· ἐν δὲ τοῖς δημιουργαῖς ἄρα καὶ ὅλως νεοραῖς εἶδεν· ἔστι καὶ ἀνθρώπου τις νόησις ὡς ἀνθρώπου, ὅστις καὶ τὸ εἶδος τοῦτο διακρίνεται τῶν ἄλλων ἐν ταύταις ταῖς τάξεσιν. Ἄμα ἄρα δίδεται καὶ ὅπως (3) τῶν ἀνθρωπίνων ἔχει τὴν γνῶσιν, καὶ ὅπως δεσπόζει πάντων καὶ ἡ θεῖα τὰ πάντα καὶ ἡ μετέχει θείας τινὸς ιδιότητος. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ὁμοῦς, μετρίως ὑπέμνησται (4). Ὅτι δὲ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει τῶν ἰδεῶν καὶ ἡ αὐτοδεσποτεία καὶ ἡ αὐτοσκοπιότημη, ὄφλου· ἐκεῖ γὰρ καὶ ἡ νόησις ἡ θεῖα πάντων ἐναίως, καὶ ἡ δύναμις ἡ κρατητικὴ τῶν ὄλων· ἡ μὲν οὖσα πηγὴ πάσης γνῶσεως, ἡ δὲ πρωτουργὸς αἰτία πάσης δεσποτείας· εἴτε ἐν θεοῖς· εἴτε ἐν τοῖς κρείττεσιν ἡμῶν γένεσιν, εἴτε ἐν ψυχαῖς. Καὶ τάχα διὰ τοῦτο καὶ γένος ἐπιστήμης ἐνταῦθα

(1) D. προειλήφασιν.

(3) D. ὅπως οὐ τῶν ἀνθρωπίνων.

(2) B. μετὰ μίαν.

(4) B. C. ὑπομνήσται.

τῶν νόησιν προσείρημε, τῶν ἐκεῖνων εἰδῶν τὸ περιληπτικὸν αὐτῆς καὶ τὸ ἐνοσιδὲς ἐπιδειξάσαι βουλομένους· ἀνωτέρω δὲ, εἶδος αἴτην μόνον προσηγόρευαεν ἐπὶ τῶν μᾶλλον εἰδῶν· ἀπὸ γὰρ τῆς νητηῆς γνώσεως πληροῦνται καὶ οἱ μέσοι δακτοίμοι τῆς αὐτοῦ ἐπιβαλλούσης νοήσεως, καὶ πάντες οἱ θεοὶ (1) νόες; καὶ τοῦτον ἔχει λόγον ἢ ἐν τούτοις νόησις πρὸς ἐκείνην; ὃ εἶδος πρὸς τὸ γένος· εἰ δὲ καὶ τὸ κοινὸν ἀκριβέστερον ἐπὶ ταύτης εἴρηται τῆς ἐπιστήμης, ὅπλιον δὴ δεῖ τὸ ἐνικώτερον αὐτῆς παρίστησιν ἡμῶν ἢ τοιαύτη πρῶθινη· τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἀκριβές, τὸ ἐμπεριλαμβάνον πάντα καὶ μηδὲν ἔξω ἑαυτοῦ καταλαμβάνον·

« Οὐκοῦν εἴπερ τι ἄλλο αὐτῆς ἐπιστήμης μετέχει, οὐκ ἔστιν αὐτῆς μᾶλλον ἢ θεῶν φαιῆς ἔχειν τὴν ἀκριβεστάτην » ἐπιστήμην; — *Ἀνάγκη* ».

Πᾶς μὲν ὁ θεὸς νοῦς καὶ πᾶσα θεῶν (2) τάξις ἐν ἑαυτῇ καὶ τὴν γνώσιν καὶ τὴν αἰτίαν προσηληρέ τῶν ὄλων οὔτε γὰρ εἰ γνώσεις αὐτῶν ἀθραεῖς εἰσὶν ἐν αὐτῇ τῷ γνωστικῷ ἔχειν τὸ ἀόριστον, ἀλλὰ καὶ γνωστικῶσι πάντα καὶ χρηγοῦσι τὰ ἀγαθὰ· τὸ γὰρ πρῶτως ἀγαθὸν βούλεται καὶ τῆς δευτέρως ἐπιλαμβάνει τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ χρηγίαν· οὔτε εἰ ποσῆσι ἀλόγοι τινες καὶ χωρὶς γνώσεως φύσεως γὰρ ἔργων ταῦτο καὶ ζωῆς ἐσχάτης, ἀλλ' οὐ τῆς θείας, ἢ καὶ αὐτὰς πηράγει τὰς λαγααῖς οὐσίαις. Ὅμοῦ δὴ οὖν καὶ γνωστικῶσι πάντα καὶ ποιῶσι, καὶ πρὸ τούτων κατὰ τὴν βούλησιν εἰς ἑαυτῶν (3) καὶ τὴν γνώσιν προσεδήρασι (4) τῶν ὄλων καὶ

(1) A. in margine οἱ θεοὶ νόες.

(3) B. ἐαυτῆς.

(4) D. προσεδήρασι.

(2) B. C. D. τοῦ θεοῦ.

τὴν ποιητικὴν δύναμιν ὥστε καὶ βουλευτῶς καὶ γνωστικῶς καὶ δυνατῶς προστάσει πάντων, καὶ διὰ τὴν τριάδα ταύτην, πάντα τῆς ἑαυτῶν ἀπολαύει προμηθεΐας. Καὶ εἴπερ ἐθέλεις τὰ περιστῶς ὑπάρχοντα τοῖς δευτέροις ἐνώσας, καὶ ἐπὶ τὴν θείαν ἀναπέμπει αἰτίαν, ἴσως ἐν ἀκριβεστέραις περὶ (1) αὐτῆς ἀληθείας ἀντιλάβοιο (2). Δοκεῖ γοῦν ἡ μὲν φύσις λόγους ἔχει ποιητικούς, οὐ γνωστικούς· ἡ δὲ διάνοια, γινώσκει ἐν ἑαυτῇ τὸ τέλος ἔχουσαν· ἡ δὲ προαίρεσις, τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν βούλησιν τὴν τῶν ἀγαθῶν. Αὐτὰ δὴ οὖν ἐν ἐπι συλλαβῶν, τὸ βουλευτὸν, τὸ γνωστικόν, τὸ δραστήριον, καὶ πρὸ αὐτῶν τὴν ἐνάδα τὴν θείαν νοήσας, ἐπὶ τὸ θεῖον ἀναπέμπει, ὡς ἐκεῖ πάντων ἅμα τούτων ἐνοειδῶς προϋπαρχόντων. Πάντων δὲ θεῶν πάντα ταῦτα ἔχόντων, δοκεῖ διαφερόντως ἐν τοῖς νοητοῖς καὶ ἡ πρωτίστη νόσις εἶναι, καὶ ἡ πρωτίστη τῆς τῶν ὅλων ἀπογεννήσεως δύναμις, καὶ ἡ τῆς βουλήσεως ἀγαθότης· ἅτε γὰρ προσεχῶς μετὰ τὴν πηγὴν ὑποστάντα τῶν ἀγαθῶν τοῦτο γίνεται πρὸς τοὺς δευτέρους ἑαυτῶν, ἢ τὸ ἀγαθὸν ἐστὶ τοῖς ὅλοις· τὸ μὲν ὑπεραίριον αὐτοῦ, διὰ τῆς πατρικῆς δυνάμεως· τὰγαθὸν δὲ, διὰ τῆς ἀγαθοειδοῦς βουλήσεως· τὸ δὲ ὑπὲρ πάσων γινῶν ὑπετυπωσάμενοι (3) διὰ τῆς κρυφίου καὶ ἠνωμένης νοήσεως (4). Δοκεῖ δὲ μοι καὶ διὰ τοῦτο νῦν πρῶτον καλέσαι τὰ εἶδη θεοῦς, ὡς ἐπὶ τὴν πρωτίστην αὐτῶν πηγὴν ἀναφιδραμικῶς· καὶ ὡς ἐνοειδῆ καὶ ἐγγυτάτω τάγαθου, καὶ ὡς οὕτω πάντων γνωστικὰ καὶ κρατητικὰ καθέσθον ἕκαστα

(1) C. καὶ περὶ ἁ.

(3) D. ἀποτυπωσάμενοι.

(2) B. C. ἀντιλάβοιο.

(4) B. C. ἐνοήσεως.

ἀνθρώπων γεννᾶ καὶ ἥλιος (1), καὶ τὸ γιγνόμενον ἐν, καὶ τὰ ποιῶντα ὡσαύτως ποιῆ καὶ οὐχ ὡς πέφυκεν ἐκότερον, τὸ μὲν μερικῶς καὶ ἀτελῶς καὶ μετὰ πραγματείας, τὸ δὲ ἀπραγμόνως καὶ αὐτῷ τῷ εἶναι καὶ ὀλικῶς; Ἀλλὰ ταῦτα μὴ καὶ λέγειν ἄτοπον· ἄλλως γὰρ ἐνεργεῖ τὸ θεῖον, καὶ ἄλλως τὸ θνητὸν γένος· εἰ δὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει, καὶ πᾶν τὸ ἐνεργεῖν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἐνεργεῖ καὶ τάξιν, τὸ μὲν θεῖως καὶ ὑπὲρ φύσιν, τὸ θὲ φυσικῶς, τὸ δὲ ἄλλως πως, δῆλον δὴ, καὶ τὸ γινώσκον κατὰ τὴν ἑαυτοῦ γινώσκει φύσιν· ἀλλ' οὐχ ὅτι τὸ (2) γινωσκόμενον ἐν καὶ ταῦτόν, διὰ τοῦτο καὶ τὰ γινώσκοντα παραπλησίως ἐπιβάλλει τοῖς γνωστοῖς· καὶ γὰρ αἰσθησις γινώσκει τὸ λευκόν καὶ δόξα καὶ νοῦς ἡμέτερος· ἀλλ' οὐχ ὡσαύτως· οὐδὲ γὰρ τὸ τί ἦν εἶναι τοῦ λευκοῦ, γινώσκειν τὴν αἴσθησιν δυνατὸν· οὐδὲ ὡς νοῦς, οὕτω καὶ ἡ δόξα τῶν οἰκειῶν ἀντιλαμβάνεται γνωστών· ὁ μὲν γὰρ κατὰ (3) τὴν αἰτίαν οἶδεν, ἡ δὲ τὸ ὅτι μόνον ταύτη (4) γοῦν καὶ διαφέρειν λέγομεν ὀρθὴν δόξαν ἐπιστήμης· τῆς μὲν αὐτὸ μόνον καθ' αὐτὸ τὸ ὅτι γνωσκούσης, καὶ διὰ τοῦτο ἀσθενούσης· τῆς δὲ μετὰ τῆς αἰτίας αἰρούσης τὸ γνωστόν, καὶ τὸ αὐτὸ, κρειπτόνως περιλαμβάνειν (5) δυναμένης· αὐτὸ δὲ τὸ νοητὸν, οὐχὶ γινώσκει μὲν καὶ ὁ πολυτίμητος (6) νοῦς, γινώσκομεν δὲ καὶ ἡμεῖς, ὡς εἴρηται πρὸ τούτων, ἀλλ' οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον διὰ τὴν τῆς γνωστικῆς δυνάμεως ἐξάλλαγὴν. ὣς ἄρα ἔχει τὸ γινώσκον φύ-

(1) D. Deest καί.

(4) C. ταύτην.

(2) B. C. κατὰ τὸ γινωσκόμενον.

(5) D. παραλαμβάνειν.

(3) D. καὶ τὴν αἰτίαν.

(6) B. C. πολύτιμος.

σεως, οὕτως ἔχει καὶ ἡ γνῶσις· ἀλλ' οὐχ ὡς ἔστι (1) τὸ
 γιγνωσκόμενον, οὕτως ὑπὸ πάντων γιγνωσκέσθαι πέφυκεν·
 ἀλλὰ κριεττόνως μὲν ὑπὸ τῶν κριεττόνων, ὑφειμένως δὲ
 ἐκ τῶν καταδεεστέρων. Τί δὴ οὖν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ὁ θεὸς
 γιγνώσκει πάντα ὡς πέφυκεν· ἀμερίστως μὲν τὰ μεριστά,
 μονοειδῶς δὲ τὰ πεπληθυσμένα, αἰδιῶς δὲ τὰ γεννητά, καὶ
 ὀλοκῶς τὰ μερικά, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἄλλως ἢ ὡς ἔστι (2) τῶν
 πραγμάτων ἕκαστον· καὶ τῇ τοιαύτῃ γνῶσει σύνδρομον ἔχει
 τὴν τῶν ἀπάντων παραγωγὴν· αὐτῷ τῷ γιγνώσκειν ἀπλαῖς
 καὶ ἠνωμέναις γνῶσσει τὰ πάντα, δίδωσιν ἐκάστοις τὸ εἶναι
 καὶ τὴν εἰς τὸ εἶναι πάροδον· καὶ γὰρ ἄλλως τῆς ἀκοῆς τὰ
 ἀκομιστά, καὶ τῆς κοινῆς αἰσθήσεως ἄλλως πρὸ (3) τού-
 των τὰ αἰσθητά πάντα· πρὸ ταύτης πάλιν, ἄλλως ὁ λόγος·
 κατὰ (4) ταῦτα καὶ τὰ ἄλλα γιγνώσκει ὅσα μὴ αἰσθησις.
 Καὶ αὖ πάλιν τῆς ἐπιθυμίας ἄλλων ὀρεγομένης, τοῦ θυμοῦ
 δὲ ἄλλων ἐφιεμένου, καὶ τῆς προαιρέσεως εἰς ἄλληλα κινού-
 σης, ἔστι τις μία ζωὴ πρὸς πάντα ταῦτα κινούσα τὴν
 ψυχὴν, δι' ἣν φάμεν, ἐγὼ ἐπιθυμῶ, καὶ ἐγὼ θυμοῦμαι,
 καὶ ἐγὼ προαιρούμαι· συνεπινεύει γὰρ ἐκείνη πάσαις καὶ
 συζῆ μετὰ πασῶν, οὔσα δύναμις ὀρμητικὴ πρὸς πᾶν ὀρεκ-
 τόν. Καὶ δὴ καὶ πρὸ τούτων ἀμφοτέρων, ἔστι τῆς ψυχῆς ἐν,
 δι' ἣν λέγει (5) πολλάκις, ἐγὼ αἰσθάνομαι, καὶ ἐγὼ λογιζομαι,
 καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ, καὶ ἐγὼ βούλομαι, καὶ παρακολου-
 θοῦν πάσαις ταύταις ταῖς ἐνεργείαις καὶ συνεργοῦν αὐ-
 ταῖς (6). Ἡ οὐκ ἂν ἐγιγνώσκομεν πάσας, οὐδ' ἂν εἴποιμεν

(1) B. C. ἔχει.

(4) B. D. καὶ ταῦτα.

(2) B. C. ἔχει.

(5) C. λέγειν.

(3) C. πρὸς τούτων.

(6) A. in margine αὐτοῖς.

ὅτω (1) διαφέρουσι, μὴ ἐνὸς τινὸς τοῦ γιγνώσκοντος πάσας ἀμερῶς (2) ὄντος ἐν ἡμῖν, ἀ δὴ καὶ ἐπὶ τῆς κοινῆς αἰσθήσεως καὶ πρὸ δόξης καὶ πρὸ ἐπιθυμίας καὶ πρὸ βουλήσεως, ὧν καὶ τὰς ἐκείνων οἶδε γνώσεις. Καὶ τὰς (3) ὀρέξεις αὐτῶν ἀμερῶς συνήρηκεν ἐφ' ἐκάστῳ λέγων, ἐγὼ τὸ καὶ τὸ ἐνεργῶ, πῶς ἀπιστεῖν ὀρθόν, τὴν ἀμερῆ τοῦ Θεοῦ γνῶσιν οὐκ οὔσαν αἰσθητικῆν, τὰ αἰσθητὰ γιγνώσκειν (4), αὐδὲ μεριστήν, τὰ μεριστὰ, τὸν αὐτῇ προσήκοντα τρόπον, οὐδὲ τοπικῶς παροῦσαν τοῖς ἐν τόπῳ οὔσιν, εἶδέναι καὶ ταῦτα πρὸ τῆς κατὰ τρόπον πάσης παρουσίας, καὶ διδόναι πᾶσιν ὅσα δύναται τῶν δεχομένων ἑαστον λαμβάνειν, καὶ ἐξηρημένην ἀπ' (5) αὐτῶν; Οὐτ' οὖν τὸ ἀσταθμητὸν τῶν φαινομένων ἀσταθμητῶς ὑπ' αὐτοῦ γιγνώσκεται, ἀλλ' ὠρισμένως· οὔτε τὸ πολυμετάβολον ἀμφιβόλως, ἀλλ' ἀεὶ ὡσαύτως· οὔτε τὸ ποικίλον πραγματικῶδως· αὐτῷ γὰρ τῷ ἑαυτὸν νοεῖν οἶδε τὰ πάντα ὧν αἴτιος ἐστίν, ἀκριβεστέραν γνῶσιν ἔχων, ἢ εἰ (6) τὰς συστοίχους τοῖς γινωσκομένοις αὐτῷ τις γνώσεις ἀπένευμε ἧ τὸ γὰρ ἐξ αἰτίας γιγνώσκειν ἑαστον πάσης κρατεῖ τῆς ἄλλης γνώσεως. Ἀπράγμων οὖν ἡ γνώσις, διότι τὸ γιγνώσκον ἐν (8) αὐτῷ μένει, καὶ ἑαυτὸ μόνου εἶδος, οἶδε τὰ πάντα καὶ οὔτε αἰσθήσεως οὔτε δόξης ἢ ἐπιστήμης θεῖται πρὸς τὴν τῶν αἰσθητῶν γνῶσιν αὐτὸς γὰρ ἔσται ὁ ταῦτα πάντα παράγων, καὶ ταῖς ἀβύσσοις ἑαυτοῦ κοήσσει κατ' αἰτίαν καὶ ἐν ἀπλότῃ μαζ περιέχει

(1) B. οὕτω.

(2) D. ἀμεροῦς.

(3) Sic Coddss. an non ex-

cidit ei?

(4) C. γιγνώσκει.

(5) B. ἀπ' αὐτοῦ.

(6) C. D. ἢ εἰς τὰς συστοί-

χους.

(7) B. C. ἀπένευμε.

(8) B. ἐν ἑαυτῷ.

πάντων τούτων τὴν (1) ἠνωμένην γυῖαι· οἷον εἰ τις καὺν
κατασκευασάμενος ἐμβιδάσειεν ἀνθρώπους εἰς αὐτὴν ὧν
ἴσθιν αὐτὸς ὑποστάτης, καὶ τῇ θαλάττῃ τὴν καὺν ἐπίδασι,
καὶ αἰέτους ἀή τινας περιάγει (2) τὴν Αἰόλου τέχνην ἔχων,
καὶ οὕτως ἐφῆ φέρεσθαι τὴν καὺν, καὶ ταῦτα πρῶτα αὐτῷ
τῷ ἐνωσῆσαι ποιήσειεν· οἷον εἰ φαντασθεὶς αὐτῷ ταῦτα
ὑποστήσειεν ἑκτός, ἃ ἐνδοθεὶς ἦν ἐν αὐτῷ φανταστικῶς,
ἀλλὰ δὴ ὅτι πάντων τῶν περὶ τὴν καὺν ὑπόστων αἰέτων
ἐν τῇ θαλάττῃ συμπιπτόντων αὐτὸς ἔχει τὴν αἰτίαν· καὶ
τὰς ἑαυτοῦ θρωγῶν ἐνοίας, ἅμα καὶ ποιεῖ καὶ γινώσκει
τὰ ἔξω, μηδὲν τῆς ἐπ' αὐτὰ δεόμενος (3) ἐπιστροφῆς. Οὕτω
γὰρ ὅτι καὶ ὅτι μεζάνως καὶ ὁ θῆϊος νοῦς ἔχων τὰς αἰτίας
τῶν πάντων, ἅμα καὶ ὑφίστηται πάντα καὶ διαρεῖ, μὴ
ἐξισταίμενος τῆς ἑαυτοῦ περιωπῆς. Εἰ δὲ νοῦς ὁ μὲν ἀδικώ-
τερος (4), ὁ δὲ μερικώτερος, ἀλλοιοῦσι οὐχ ἢ αὐτῆ παύ-
των κήσις ἔστω· ἀλλ' ὅπου μὲν ἀδικώτερα τὰ νοσῶν καὶ
ἀδιαίρετα, καὶ ἢ γνώσις ἑλικὴ καὶ ἀδιαίρετος, ὅπου δὲ ἐκ
πλῆθος καὶ ἔχτασιν ὁ τῶν εἰδῶν σφρολῆθον ἀριθμῶς, ἐπι-
καὶ ἢ γνώσις μία καὶ πολυειδής. Καὶ οὐκ ἂν θαυμασώμεθα
τῶν Ὀρφανῶν ἀνεύοντες ἑπὶ τῶν, ἐν οἷς φησὶν ὁ Θεολόγος·

Αὕτη δὲ Ζηνὸς ἐν ὄμμασι (5) πατὴρ ἀνακτος,
Ναίουσ' ἀθάνατοι τε θεοὶ θνητοὶ τε ἄνθρωποι,

(1) B. τῶν ἠνωμένων. C. ἠνω-
μένων.

(2) D. περιελάγει.

(3) D. ἀεόμενος.

(4) D. λογικώτερος.

(5) D. καὶ ἐν ὄμμασι. Her-
mann. Fragment. inedit. 19.
ὄμμασι. καὶ ἐν ὄμμασι. dat ὁ
MS. Eschenbach. Epig. p.
78.

Ὅσα τε ἦν (1) γεγαῶτα καὶ ἤσπερον ὅπως (2) ἐμειλλεν.

Πάντων γάρ ἐστι πλήρης τῶν νοητῶν, καὶ πάντων ἔχει τὰς
 διηρημένας αἰτίας, ὡς καὶ ἀνθρώπους καὶ τὰλλα πάντα γενεῶν
 κατὰ τὰς αὐτῶν ιδιότητας, οὐ καθόσον ἕκαστον θεῖον ἐστὶν
 ὡς περὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ πατὴρ ὁ νοητός· διόπερ (3) οὗτος μὲν
 καλεῖται πατὴρ τῶν κατ' εἶδος διηρημένων καὶ διὰ πάντων
 λέγεται φοιτᾶν, ἐκεῖνος δὲ τῶν κατὰ γένη διηρημένων, καὶ
 ἔστι τῶν ὀλιγουπατῆρ· καὶ τοι πολλῶ πρότερον ἐκεῖνος πάντων
 ἔστι πατὴρ· ἀλλὰ πάντων ἢ (4) θείας ἕκαστον μετέχει δυν-
 αμείως. Καὶ ἡ γνώσις τῶ μὲν ὑπάρχει καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀνθρω-
 πίνων πραγμάτων, καὶ κοινῇ μετὰ τῶν ἄλλων· ἦν γὰρ ἐν
 αὐτῷ καὶ ἡ ἀνθρώπων αἰτία, διηρημένη τε ἀπὸ τῶν ἄλλων
 καὶ συνηνωμένη πάσαις αὐταῖς· τῶ δὲ ὁμοῦ πάντων (5)
 ἐνιαύως καὶ ἀδιαίρετως, οἷον (6) θεοῖ καὶ ἀνθρώποι· καθόσον
 ζῶον πεζὸν καὶ ὁ ἀνθρώπος· ὡς γὰρ τὸ ἐκεῖ πεζὸν ἀθρόως
 ἐστὶ πάντων αἰτίον, θεῶν, ἀγγέλων, δαιμόνων, Ἡρώων,
 ψυχῶν, ζώων, φυτῶν, τῶν ἐν γῆ πάντων, οὕτω δὴ καὶ ἡ
 γνώσις μία πάντων ὁμοῦ τούτων ὡς ἐνὸς γένους, καὶ οὐ
 διηρημένως τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων· καὶ ὡς περὶ ἐν
 ἡμῖν αἱ καθολικώτεραι τῶν ὑπ' αὐτάς εἰσι, καθὰ καὶ Ἀρι-
 στοτέλης φησί, καὶ μᾶλλον ἐπιστῆμαι καὶ συγγενέστεραι
 πρὸς νοῦν· καὶ γὰρ περιληπτικώτεροις χρώνται συμπερασ-

(1) Sic Hermann. Frag-
 ment. Inedit.—Proclus in
 Timæum. 2. p. 95. ὅσα τ'
 ἦν.—Eschenbach. ὅσα τε ἦν.

(2) Sic Hermann. Frag-
 ment. Inedit.—Eschenbach
 ὅσα.—Proclus in Timæum
 ὅπως· ἐμειλλ.

(3) B. C. διότι.

(4) A. Deest ἢ.

(5) A. πάντως.

(6) B. οἷον καὶ ἀνθρώπων.

C. οἷον καὶ ἀνθρώπου. D. οἷοι
 καὶ ἀνθρώπου. Forsan οἷον
 θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

μασιν· οὕτω καὶ ἐν τοῖς θεοῖς αἱ κρείττους νοήσεις καὶ ἀπλούστεραι τὴν τῶν δευτέρων ποικιλίαν περιελάβασιν (1). Καὶ τοῦ ἀνθρώπου τοῦνυν ἡ μὲν πρωτίστη γνῶσις ἐστὶν ἐν θεοῖς ὡς ὄντος· καὶ ἐστὶ μία νόησις· ἡ πᾶν τὸ ὄν ὡς ἐν κατὰ (2) μίαν ἔνωσιν γινώσκουσα· ἡ δὲ δευτέρα, ὡς αἰεὶ ὄντως· αὕτη γὰρ ἡ γνῶσις πᾶν τὸ αἰεὶ ὄν, ἐνοσιδῶς περιέχει· κατὰ μίαν αἰτίαν· ἡ δὲ μετὰ ταύτην, ὡς ζώου· καθ' ἔνωσιν γὰρ καὶ αὕτη νοεῖ τὸ ζῶον· ἡ δὲ μετὰ ταύτην, ὡς ὑπὸ τῷδε τῷ γένος τελουῦντος· οἶον ὡς πεζόν· ἐστὶ γὰρ μία νόησις παντός ἐκείνου τοῦ γένους· ὡς ἐνός, καὶ ἡ διαίρεσις ἐπὶ ταύτης πρῶτον καὶ ποικιλία μετὰ τῆς ἀπλότητος. Ἀλλ' ὁμως οὐδὲ ἐπ' αὐτῆς ἡ νόησις ἀνθρώπου μόνου· οὐδὲ γὰρ ταῦτόν ὡς ἐντι νοεῖν τὸ χθόνιον πᾶν καὶ ἀνθρώπου· ἐν δὲ τοῖς δημιουργικοῖς ἄρα καὶ ὄλως θεραῖς εἶδεν, ἐστὶ καὶ ἀνθρώπου τις νόησις ὡς ἀνθρώπου, ὅστι καὶ τὸ εἶδος τοῦτο διακρίνεται τῶν ἄλλων ἐν ταύταις ταῖς τάξεσιν. Ἄμα ἄρα δίδεται καὶ ὅπως (3) τῶν ἀνθρωπίνων ἔχει τὴν γνῶσιν, καὶ ὅπως δεσπόζει πάντων καὶ ἡ θεία τὰ πάντα καὶ ἡ μετέχει θείας τινὸς ιδιότητος. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, οἶμαι, μετρίως ὑπέμνησται (4). Ὅτι δὲ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει τῶν ἰδεῶν καὶ ἡ αὐτοδεσποτεία καὶ ἡ αὐτοεκτιστήμη, ὄφλου· ἐκεῖ γὰρ καὶ ἡ νόησις ἡ θεία πάντων ἐνιαίως, καὶ ἡ δύναμις ἡ κρατητικὴ τῶν ὄλων· ἡ μὲν οὕσα πηγὴ πάσης γνῶσεως, ἡ δὲ πρωτουργὸς αἰτία πάσης δεσποτείας· εἴτε ἐν θεοῖς· εἴτε ἐν τοῖς κρείττεσιν ἡμῶν γένεσιν, εἴτε ἐν ψυχαῖς. Καὶ τάχα διὰ τοῦτο καὶ γένος ἐπιστήμης ἐνταῦθα

(1) D. προσελήφασιν.

(3) D. ὅπως οὐ τῶν ἀνθρωπίνων.

(2) B. μετὰ μίαν.

(4) B. C. ὑπομνήσται.

τῶν νόμων προσείρηκε, τῶν ἐκείνων εἰδῶν τὸ περιληπτικὸν αὐτῆς καὶ τὸ ἐνοσιδῶδες ἐπιβαῖζαι βουλόμενος· ἀντιθέτως δὲ, εἶδος αὐτὴν μόνον προσηγόρευσεν ἐπὶ τῶν μέσων εἰδῶν· ἀπὸ γὰρ τῆς νοητῆς γνώσεως πληροῦνται καὶ οἱ μέσοι δεκάλογοι τῆς αὐτοῖς ἐπιβαλλούσης νοήσεως, καὶ πάντες εἰ θεοὶ (1) νόες, καὶ τοῦτον ἔχει λόγον ἢ ἐν τούτοις νόησις πρὸς ἐκείνην; ὁ εἶδος πρὸς τὸ γένος· εἰ δὲ καὶ τὸ κοινὸν ἀκριβέστερον ἐπὶ ταύτης εἴρηται τῆς ἐπιστήμης, ὅπῃ δὴ δειτὶ τὸ ἐνικώτερον αὐτῆς παρίστησιν ἡμῶν ἢ τοιαύτη πρόσθιμη· τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἀκριβές, τὸ ἐμπεριλαμβάμενον πάντα καὶ μηδὲν ἔξω αὐτοῦ καταλαμβάνον·

« Οὐκοῦν εἶπερ τι ἄλλο αὐτῆς ἐπιστήμης μετέχει, οὐκ ἔστιν ἢ τὸ μᾶλλον ἢ θεὸν φαίης ἔχειν τὴν ἀκριβεστάτην ἐπιστήμην; — Ἀνάγκη ».

Πᾶς μὲν ὁ θεὸς νοῦς καὶ πᾶσα θεῶν (2) τάξις ἐν ἑαυτῇ καὶ τὴν γνώσῃ καὶ τὴν αἰτίαν προσέληρε τῶν ὄλων οὔτε γὰρ εἰ γνώσει, αὐτῶν ἀδρανεῖς εἰσὶν ἐν αὐτῇ τῷ γνωστικῷ ἔχειν τὸ ἀόριστον, ἀλλὰ καὶ γνωστικῶσι πάντα καὶ χωρὶς γούσι τὰ ἀγαθὰ· τὸ γὰρ πρῶτως ἀγαθὸν βούλεται καὶ τοῖς θευτέροις ἐπιλαμβάνει τὴν ἀφ' αὐτοῦ χαρηγίαν· οὔτε μὲ πούσης ἀλόγοι τινες καὶ χωρὶς γνωστικῶς φύσεως γὰρ ἔργον ταῦτο καὶ ζωῆς ἐσχάτης, ἀλλ' οὐ τῆς θείας, ἢ καὶ αὐτὰς παράγει τὰς λογικὰς οὐσίας. Ὁραῶ δὴ εὖν καὶ γνωστικῶσι πάντα καὶ ποιῶσι, καὶ πρὸ τούτων κατὰ τὴν βούλησιν εἰς αὐτοῦν (3) καὶ τὴν γνώσῃ προσελήφασι (4) τῶν ὄλων καὶ

(1) A. in margine οἱ θεοὶ νόες.

(3) B. ἐαυτῆς.

(4) D. προσέλαρα.

(2) B. C. D. τοῦ θεοῦ.

τὴν ποιητικὴν δύναμιν ὥστε καὶ βουλευτῶς καὶ γνωστικῶς καὶ δυνατῶς προεστᾶσι πάντων, καὶ διὰ τὴν τριᾶδα ταύτην, πάντα τῆς ἑαυτῶν ἀπολαύει προμηθεΐας. Καὶ εἴπερ ἐθέλεις τὰ περισσιῶς ὑπάρχοντα τοῖς δευτέροις ἐνώσας, καὶ ἐπὶ τὴν θείαν ἀναπέμπει αἰτίαν, ἴσως ἀν ἀκριβεστέρως περὶ (1) αὐτῆς ἀληθείας ἀντιλάβοιο (2). Δοκεῖ γοῦν ἡ μὲν φύσις λόγους ἔχειν ποιητικούς, οὐ γνωστικούς· ἡ δὲ διάνοια, γινώσκει ἐν ἑαυτῇ τὸ τέλος ἔχουσαν· ἡ δὲ προαίρεσις, τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν βούλησιν τὴν τῶν ἀγαθῶν. Αὐτὰ δὴ οὖν ἐν ἐνὶ συλλαβῶν, τὸ βουλευτὸν, τὸ γνωστικόν, τὸ δραστήριον, καὶ πρὸ αὐτῶν τὴν ἐνάδα τὴν θείαν νοήσας, ἐπὶ τὸ θεῖον ἀναπέμψεν, ὡς ἐκεῖ πάντων ἅμα τούτων ἐνοειδῶς προὑπαρχόντων. Πάντων δὲ θεῶν πάντα ταῦτα ἔχόντων, δοκεῖ διαφερόντως ἐν τοῖς νοητοῖς καὶ ἡ πρωτίστη νόησις εἶναι, καὶ ἡ πρωτίστη τῆς τῶν ὅλων ἀπογεννήσεως δύναμις, καὶ ἡ τῆς βουλήσεως ἀγαθότης· ἅτε γὰρ προσεχῶς μετὰ τὴν πηγὴν ὑποστάντα τῶν ἀγαθῶν τοῦτο γίνεται πρὸς τοὺς δευτέρους ἑαυτῶν, ἢ τὸ ἀγαθόν ἐστι τοῖς ὅλοις· τὸ μὲν ὑπεραίτιον αὐτοῦ, διὰ τῆς πατρικῆς δυνάμεως· τὰγαθὸν δὲ, διὰ τῆς ἀγαθοειδοῦς βουλήσεως· τὸ δὲ ὑπὲρ πάντων γινώσκων ὑπετυπωσάμενοι (3) διὰ τῆς κρυφίου καὶ ἠκαμένης νοήσεως (4). Δοκεῖ δὲ μοι καὶ διὰ τοῦτο νῦν πρῶτον καλέσαι τὰ εἶδη θεοῦς, ὡς ἐπὶ τὴν πρωτίστην αὐτῶν πηγὴν ἀναφιδραμηκῶς· καὶ ὡς ἐνοειδῆ καὶ ἐγγυτάτω τὰγαθοῦ, καὶ ὡς οὕτω πάντων γνωστικὰ καὶ κρατητικὰ καθέσον ἕκαστα

(1) C. καὶ περὶ α.

(3) D. ἀποτυπωσάμενοι.

(2) B. C. ἀντιλάβοις.

(4) B. C. ἐνοήσεως.

Θείας μετέχει δυνάμεως και καθόσον πάντα συνήρτηται τοῖς Θεοῖς.

« Ἄρ' οὖν οἶός (1) τε αὖ ἔσται ὁ Θεός τὰ παρ' ἡμῖν »
 » γινώσκων, αὐτὴν (2) ἐπιστήμην ἔχων; — Τί γὰρ οὐ; —
 » Ὅτι, ἔφη ὁ Παρμενίδης, ὠμολόγηται ἡμῖν, ὃ Σώκρατες,
 » μήτε ἐκεῖνα τὰ εἶδη πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν τὴν δύναμιν ἔχων
 » ἦν ἔχει, μήτε τὰ παρ' ἡμῖν πρὸς ἐκεῖνα, ἀλλ' αὐτὰ πρὸς
 » αὐτὰ ἑκάτερα. — Ὁμολόγηται γάρ. »

Ταῦτα ὅπως μὲν ἐπὶ τῶν νοερῶν εἰδῶν προτεινόμενα διαλυτέον, οὐδὲν δεῖ λέγειν· αὐτὸς γὰρ ἑαυτὸν γινώσκει, δηλονότι (3) καθὸ πάντων αἴτιος, αὐτῷ τῷ εἶναι περιέχει τὴν τῶν ὄλων γεννητικὴν αἰτίαν· ἢ οὖν (4) αἰτιός ἐστι πάντων, γινώσκων, και τὰ ἐν ἑαυτῷ πρωτουργὰ θεώμενος αἰτία, και τὰ πάντα οἶδε κατὰ τὸν θεῖον ὄρον και τὸν τέλεον νοῦν και τὴν μίαν τῶν ὄλων περιληψιν. Και οὐδὲν δεῖ θαυμάζειν ὅπως τὰ μὴ νοητὰ γινώσκει νοῦς αὐτὸς ὢν, και τὰ μεριστὰ (5) μὴ μεριστὸς ὢν, και τὰ αἰσθητὰ ὑπὲρ τὸν κόσμον ἰδρυμένος, και ἔτι τὰ αἰσχυρὰ και ὄλως τὰ κακὰ ταῦτα μὲν γὰρ οὐ πάντῃ κακὰ ἐστίν, ἀλλὰ και ἀγαθὰ· και οὐ τῷ·νῷ μόνον, ἀλλ' οὐδὲ τῷ κόσμῳ κακὰ. Μία τοίνυν τοῦ ἀγαθοῦ γνώσει, και ὅσα πρώτως ἐστίν ἀγαθὰ, και ὅσα δευτέρως, και ὅσα ἀπλῶς, και ὅσα τί (6) μὲν ἐστὶ, τί δὲ οὐδαμῶς ἀγαθὰ, και ὄλως (7) πάσας τὰς προόδους τῶν ἀγαθῶν, ἑαυτῷ προεἰληφεν· ὡς γὰρ τῇ μιᾷ τοῦ ὁμοίου γνώσει πᾶν

(1) B. C. οἶός τε ἂν ἔσαι.

(2) D. αὐτῶν.

(3) D. δηλον οὖν ὅτι.

(4) C. ἢ οὖν αἰτιός.

(5) D. και τὰ μεριστὰ μεριστὸς ὢν.

(6) B. C. D. τιγί.

(7) B. C. ὄλας.

γινώσκει τὸ ὅπως οὖν ὁμοιον, εἴτε ἐν ἀσωμάτοις, εἴτε ἐν σώμασι φανταζόμενον, οὕτω δὴ καὶ ἡ μία τοῦ ἀγαθοῦ γνώσις ἐν αὐτῷ πάντα ὅσων ἐστὶν ὅπως οὖν αἴτιον τὸ ἀγαθὸν, ἐνοειδῶς προεἰληφεν· οἱ δὲ μερίζοντες καὶ τὸ ἦ κακὸν σκοποῦντες, ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν· ἐπεὶ παράγε τῷ Θεῷ, μία καὶ ἀπλή καὶ ἀμερίστος (1) ἡ γνῶσις κατὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ μονάδα. Καὶ δὴ ἐπὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν ὁμοίως· κατὰ γὰρ τὴν αὐτοῦ (2) φύσιν ἀμερίστος ὢν καὶ τὰς ἀμερίστους αἰτίας τῶν μεριστῶν ἔχων, διὰ τῆς τούτων γνώσεως πάντα καὶ τὰ μεριστὰ προεἰληφε· καὶ ταῦτα ἀναγκαῖον οὕτως ἔχειν· τί γὰρ τῶν ἀξιωματῶν τούτων ἀναιρήσομεν; ἄρα τὸ τῶν μεριστῶν ἀμερίστους εἶναι τὰς αἰτίας; ἀλλ' ὁρῶμεν ὅτι καὶ ἡ μονὰς αἰτία τῶν ἀριθμῶν, καὶ ἡ φύσις ἀσώματος οὐσα, τῶν σωμάτων, καὶ τὸ σημεῖον τῶν μεγεθῶν, καὶ πανταχοῦ τὰ ἐνοειδέστερα τῆς ὑποστάσεως ἐξηγούμενα τοῖς πεπληθυσμένοις καὶ μᾶλλον εἰς διάξασιν προεληλυθόσιν. Ἀλλὰ τὸ (3) τὸν νοῦν ἀμερῶς ἔχειν τὰς (4) αἰτίας ἀπὸ τῶν μεριστῶν; ἀλλὰ τοῦτο δέδεικται καὶ πρότερον ὅτι ὁ δημιουργός, ὅτι ἑαυτῷ παραπλήσια ποιῶν, ὅτι καὶ τοῦ εὖ εἶναι πᾶσι χορηγός. Ἀλλὰ τὸ ἀμερεῖς ἔχειν αἰτίας, ἔχοντα γινώσκειν αὐτάς; καὶ τί θαυμαστόν τὸν νοῦν ἑαυτὸν γινώσκειν, ὅπου γε καὶ ἡμῖν τὸ νοερὸν (5) ὑπάρχει ζῆν ἐν τῷ ἑαυτοῦς γινώσκειν; Οὐδὲν ἄρα ἄτοπον· εἰ ὁ νοῦς ἀμερίστως γινώσκει τὰ μεριστὰ, καὶ εἰ μᾶλλον αὐτὰ γινώσκει τῆς συστοίχου

(1) A. D. καὶ μεριστῶς.

αἰτίας. D. τὰς αἰτίας τῶν ἀμερίστων.

(2) B. C. τὴν αὐτὴν φ.

(3) A. B. D. Deest τὸ.

(5) B. C. D. νοερῶς.

(4) B. C. τῶν μεριστῶν τὰς

οὐ (1) διαφέρουσι, μὴ ἐνὸς τινὸς τοῦ γινώσκοντος πάσας ἀμερῶς (2) ὄντος ἐν ἡμῖν, ἀ δὴ καὶ ἐπὶ τῆς κοινῆς αἰσθήσεως καὶ πρὸ δόξης καὶ πρὸ ἐπιθυμίας καὶ πρὸ βουλήσεως, ὧν καὶ τὰς ἐκείνων οἶδε γνώσεις. Καὶ τὰς (3) ὀρέξεις αὐτῶν ἀμερῶς συνήρηκεν ἐφ' ἑκάστῳ λέγων, ἐγὼ τὸ καὶ τὸ ἐνεργῶ, πῶς ἀπιστεῖν ὀρθόν, τὴν ἀμερῆ τοῦ Θεοῦ γνῶσιν οὐκ οὔσαν αἰσθητικῆν, τὰ αἰσθητὰ γινώσκειν (4), αἰδὲ μεραστῆν, τὰ μερωτὰ, τὸν αὐτῆ προσήκοντα τρόπον, οὐδὲ τοπικῶς παροῦσαν τοῖς ἐν τόπῳ οὔσιν, εἶδεναι καὶ ταῦτα πρὸ τῆς κατὰ τύπον πάσης παρουσίας, καὶ διδόναι πᾶσιν ὅσα δύναται τῶν δεχομένων ἑαστον λαμβάνειν, καὶ ἐξηρημένην ἀπ' (5) αὐτῶν; Οὐτ' οὖν τὸ ἀσταθμητον τῶν φαινομένων ἀσταθμητῶς ὑπ' αὐτοῦ γινώσκεται, ἀλλ' ὠρισμένως· οὔτε τὸ πολυμετάβολον ἀμφιβόλως, ἀλλ' ἀεὶ ὡσαύτως· οὔτε τὸ ποικίλον πραγματειωδῶς· αὐτῷ γὰρ τῷ ἑαυτὸν νοεῖν οἶδε τὰ πάντα ὧν αἴτιος ἐστίν, ἀκριβεστέραν γνῶσιν ἔχων, ἢ εἰ (6) τὰς συστοίχους τοῖς γινωσκομένοις αὐτῷ τις γνώσεις ἀπένευμε ἧ τὸ γὰρ ἐξ αἰτίας γινώσκειν ἑκάστον πάσης κρατεῖ τῆς ἄλλης γνώσεως. Ἀπράγμων οὖν ἡ γνῶσις, διότι τὸ γινώσκον ἐν (8) αὐτῷ μένει, καὶ ἑαυτὸ μόνον εἶδος, οἶδε τὰ πάντα καὶ οὔτε αἰσθήσεως οὔτε δόξης ἢ ἐπιστήμης δεῖται πρὸς τὴν τῶν αἰσθητῶν γνῶσιν· αὐτὸς γὰρ ἐστιν ὁ ταῦτα πάντα παράγων, καὶ ταῖς ἀδύσοις ἑαυτοῦ νοήσσει κατ' αἰτίαν καὶ ἐν ἀπλότῃ μαζ περιέχει

(1) B. οὔτω.

(5) B. ἀπ' αὐτοῦ.

(2) D. ἀμεροῦς.

(6) C. D. ἢ εἰς τὰς συστοί-

(3) Sic Coddss. an non ex-

χους.

cidit ei?

(7) B. C. ἀπένευμε.

(4) C. γινώσκει.

(8) B. ἐν ἑαυτῷ.

πάντων τούτων τὴν (1) ἠνωμένην γυνῶν· οἷον εἰ τις ναῦν κατασκευασάμενος ἐμβιδέσκειν ἀνθρώπους εἰς αὐτὴν ὧν ἔστιν αὐτὸς ὑποστάτης, καὶ τῇ θαλάττῃ τὴν ναῦν ἐπιβάσῃ, καὶ ἀέμους ἀπ' ἑαυτοῦ περιάγει (2) τὴν Αἰόλου τέχνην ἔχων, καὶ οὕτως ἐφ' ἑαυτὸν φέρεσθαι τὴν ναῦν, καὶ ταῦτα πάντα αὐτῷ τῷ ἠνωθῆναι περιέσειν· οἷον εἰ φαντασθεὶς αὐτῷ ταῦτα ὑποστήσειν ἑκτός, & ἐνδοθεὶς ἦν ἐν αὐτῷ φαντασθεὶς, ἀλλὰ οὐκ ἔστι πάντων τῶν περὶ τὴν ναῦν ὑποσῶν ἀέμων ἐν τῇ θαλάττῃ συμπιπτόντων αὐτὸς ἔχει τὴν αἰτίαν· καὶ τὰς ἑαυτοῦ θεωρεῖν ἐνοίας, ἀμα καὶ ποιεῖ καὶ γινώσκει καὶ ἔξω, μηδὲν τῆς ἐκ' αὐτὰ δεόμενος (3) ἐπιστροφῆς. Οὕτω γὰρ ἦν καὶ ἐπι μεζάνως καὶ ὁ θῆπος νοῦς ἔχων τὰς αἰτίας τῶν πάντων, ἀμα καὶ ὑφίσταται πάντα καὶ θεωρεῖ, καὶ ἐξιστάμενος τῆς ἑαυτοῦ περιώπης. Ἐξ δὲ νοῦς ὁ μὲν ἀλιεῖ-τερος (4), ὁ δὲ μερικώτερος, ἀλλοιοῦσι οὐκ ἢ αὐτῇ πάντων νόησις ἔστιν· ἀλλ' ὅπου μὲν ἀλιεῖτερα τὰ νοῦτα καὶ ἀφαιρέτα, καὶ ἡ γνώσις ῥαυτὴ καὶ ῥαυταίετος, ὅπου δὲ εἰς πλῆθος καὶ ἕτασιν ὁ τῶν εἰδῶν προῦλθαι ἀριθμὸς, καὶ καὶ ἡ γνώσις μία καὶ πολυειδής. Καὶ οὕτω ἐν θαυμασιώμαθα τῶν Ὄρφικῶν ἀνεύοντες ἔπῳ, ἐν οἷς φησὶν ὁ Θεολόγος·

Αὕτη δὲ Ζηνὸς ἐν ὄμμασι (5) πατὴρ ἀνακτος,
 Ναιῖος' ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοὶ τε ἀνδρῶποι,

(1) B. τῶν ἠνωμένων. C. ἠνω-
 μένων.

(2) D. περιαγάγοι.

(3) D. φεόμενα.

(4) D. λογικώτερος.

(5) D. καὶ ἐν ὄμμασι. Her-
 mann. Fragment. inedit. 19.
 ὄμμασι. καὶ ἐν ὄμμασι. dat. ἐ
 MS. Eschenbach. Epig. p.
 78.

Ὅσα τε ἦν (1) γεγαῶτα καὶ ὑπερὸν ὅπως (2) ἔμελλον.

Πάντων γὰρ ἐστὶ πλήρης τῶν νοητῶν, καὶ πάντων ἔχει τὰς
 δηρημέναις αἰτίας, ὥς τε καὶ ἀνθρώπους καὶ ἄλλα πάντα γενῶν
 κατὰ τὰς αὐτῶν ιδιότητας, οὐ καθόσον ἕκαστον θεῖον ἐστὶν
 ὡς περὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ πατὴρ ὁ νοητός· διόπερ (3) οὗτος μὲν
 καλεῖται πατὴρ τῶν κατ' εἶδος δηρημένων καὶ διὰ πάντων
 λέγεται φοιτᾶν, ἐκεῖνος δὲ τῶν κατὰ γένη δηρημένων, καὶ
 ἔστι τῶν ὄλων πατὴρ· καὶ τοι πολλῶ πρότερον ἐκεῖνος πάντων
 ἔστι πατὴρ· ἀλλὰ πάντων ἢ (4) θείας ἕκαστον μετέχει δυ-
 αμείως. Καὶ ἡ γνῶσις τῶ μὲν ὑπάρχει καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀνθρω-
 πίνων πραγμάτων, καὶ κοινῇ μετὰ τῶν ἄλλων· ἦν γὰρ ἐν
 αὐτῶ καὶ ἡ ἀνθρώπων αἰτία, δηρημένη τε ἀπὸ τῶν ἄλλων
 καὶ συνηνωμένη πάσαις αὐταῖς· τῶ δὲ ἑμοῦ πάντων (5)
 ἐνιαίως καὶ ἀδιαρέτως, οἷον (6) θεοὶ καὶ ἀνθρώποι καθόσον
 ζῶον πεζόν καὶ ὁ ἀνθρώπος· ὥς γὰρ τὸ ἐκεῖ πεζὸν ἀθρόως
 ἐστὶ πάντων αἰτίον, θεῶν, ἀγγέλων, δαιμόνων, Ἡρώων,
 ψυχῶν, ζώων, φυτῶν, τῶν ἐν γῆ πάντων, οὕτω δὴ καὶ ἡ
 γνῶσις μία πάντων ἑμοῦ τούτων ὡς ἐνός γένους, καὶ οὐ
 δηρημένως τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων· καὶ ὡς περὶ ἐν
 ἡμῖν αἰ καθολικώτεραι τῶν ὑπ' αὐτάς εἰσι, καθὰ καὶ Ἀρι-
 στοτέλης φησί, καὶ μᾶλλον ἐπιστήμαι καὶ συγγενέστεραι
 πρὸς νοῦν· καὶ γὰρ περιληπτικώτεροις χρῶνται συμπεράσ-

(1) Sic Hermann. Frag-
 ment. Inedit.—Proclus in
 Timæum. 2. p. 95. ὅσα τε
 ἦν.—Eschenbach. ὅσα τε ἦν.

(2) Sic Hermann. Frag-
 ment. Inedit.—Eschenbach
 ὅσα.—Proclus in Timæum
 ὅπως ἔμελλον.

(3) B. C. διότι.

(4) A. Deest ἢ.

(5) A. πάντως.

(6) B. οἷον καὶ ἀνθρώπον.

C. οἷον καὶ ἀνθρώπου. D. οἷοι
 καὶ ἀνθρώπου. Forsan οἷον
 θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

μασιν· οὕτω καὶ ἐν τοῖς θεοῖς αἱ κρείττους νοήσεις καὶ ἀπλούστεραι τῆν τῶν δευτέρων ποικιλίαν περιελήφασιν (1). Καὶ τοῦ ἀνθρώπου τοῦνυν ἡ μὲν πρωτίστη γνώσις ἐστὶν ἐν θεοῖς ὡς ὄντος· καὶ ἔστι μία νόσις· ἡ πᾶν τὸ ὄν ὡς ἐν κατὰ (2)· μίαν ἔνωσιν γινώσκουσα· ἡ δὲ δευτέρα, ὡς ἀεὶ ὄντως· αὕτη γὰρ ἡ γνώσις πᾶν τὸ ἀεὶ ὄν, ἐνοσιδῶς περιέχει· κατὰ μίαν αἰτίαν· ἡ δὲ μετὰ ταύτην, ὡς ζῶον· καὶ ἔνωσιν γὰρ καὶ αὕτη νοεῖ τὸ ζῶον· ἡ δὲ μετὰ ταύτην, ὡς ὑπὸ τῷδε τὸ γένος τελούντος· οἷον ὡς πεζόν· ἔστι γὰρ μία νόσις παντός ἐκείνου τοῦ γένους· ὡς ἐνός, καὶ ἡ διαίρεσις ἐπὶ ταύτης πρῶτον καὶ ποικιλία μετὰ τῆς ἀπλότητος. Ἀλλ' ὁμοῦ οὐδὲ ἐπ' αὐτῆς ἡ νόσις ἀνθρώπου μόνον· οὐδὲ γὰρ ταῦτόν ὡς ἐντι νοεῖν τὸ χθόνιον· πᾶν καὶ ἀνθρώπων· ἐν δὲ τοῖς δημιουργικοῖς ἄρα καὶ ὅλως νοεραῖς εἶδεν· ἔστι καὶ ἀνθρώπου τις νόσις ὡς ἀνθρώπου, διότι καὶ τὸ εἶδος τοῦτο διακρίνεται τῶν ἄλλων ἐν ταύταις ταῖς τάξεσιν. Ἄμα ἄρα δίδεται καὶ ὅπως (3) τῶν ἀνθρωπίνων ἔχει τῆν γνώσιν, καὶ ὅπως δεσπόζει πάντων καὶ ἡ θεία τὰ πάντα καὶ ἡ μετέχει θείας τινός ιδιότητος. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, οἶμαι, μετρίως ὑπέμνησται (4). Ὅτι δὲ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει τῶν ἰδεῶν καὶ ἡ αὐτοδεσποτεία καὶ ἡ αὐτοεπιστήμη, δῆλον· ἐκεῖ γὰρ καὶ ἡ νόσις ἡ θεία πάντων ἐνιαίως, καὶ ἡ δύναμις ἡ κρατητικὴ τῶν ἄλλων· ἡ μὲν εὔσα πηγὴ πάσης γνώσεως, ἡ δὲ πρωτουργὸς αἰτία πάσης δεσποτείας· εἴτε ἐν θεοῖς· εἴτε ἐν τοῖς κρείττεσιν ἡμῶν γένεσιν, εἴτε ἐν ψυχαῖς. Καὶ τάχα διὰ τοῦτο καὶ γένος ἐπιστήμης ἐνταῦθα

(1) D. προελήφασιν.

(3) D. ὅπως οὐ τῶν ἀνθρωπίνων.

(2) B. μετὰ μίαν.

(4) B. C. ὑπομνήσται.

τῶν νόησιν προσεφέμε, τῶν ἐκεῖνων εἰδῶν τὸ περιληπτικὸν αὐτῆς καὶ τὸ ἐνοειδὲς ἐπιδικάζει βουλόμενος· ἀνωτέρω δὲ, εἶδος αὐτὴν μόνον προσηγόρευσεν ἐπὶ τῶν μέστων εἰδῶν· ἀπὸ γὰρ τῆς νοητῆς γνώσεως πληροῦνται καὶ οἱ μέσοι διακοσμοὶ τῆς αὐτοῦ ἐπιβαλλούσης νοήσεως, καὶ πάντες εἰ θεοὶ (1) νόες, καὶ τοῦτον ἔχει λόγον ἢ ἐν τούτοις νόησις πρὸς ἐκείνην, ὃ εἶδος πρὸς τὸ γένος· εἰ δὲ καὶ τὸ κοινὸν ἀκριβέστερον ἐπὶ ταύτης εἰρήται τῆς ἐπιστήμης, ὅπῃ δὴ θεὸς τὸ ἐνικώτερον αὐτῆς παρίστηται ἡμῶν ἢ τοιαύτη προσθήκη· τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἀκριβές, τὸ ἐμπεριλαμβάσανον πάντα καὶ μηδὲν ἔξω αὐτοῦ καταλαμβάνον·

« Οὐκοῦν εἴπερ τι ἄλλο αὐτῆς ἐπιστήμης μετέχει, οὐκ ἔστιν ἂν τῆς μάλλον ἢ θεῶν φαίης ἔχειν τὴν ἀκριβεστάτην » ἐπιστήμην; — *Ἀνάγκη* ».

Πᾶς μὲν ὁ θεὸς νόος καὶ πᾶσα θεῶν (2) τάξις ἐν ἑαυτῇ καὶ τὴν γνώσῃ καὶ τὴν αἰτίαν προσέληψε τῶν ὄλων οὔτε γὰρ εἰ γνώσεις αὐτῶν ἀβρανεῖς εἴπῃ ἐν αὐτῷ τῷ γνωστικῷ ἔχουσαι τὸ ἀόριστον, ἀλλὰ καὶ γνωσκόνσαι πάντα καὶ χρηνοῦσι τὰ ἀγαθὰ· τὸ γὰρ πρώτως ἀγαθὸν βούλεται καὶ τῶς δευτέρως ἐπιλαμβάνει τὴν ἀφ' αὐτοῦ χρηνοῦσαι· οὔτε αἱ ποιήσεις ἀλόγοι τινες καὶ χωρὶς γνώσεως φύσεως γὰρ ἐργῶν ταῦτο· καὶ ζωῆς ἐσχάτης, ἀλλ' οὐ τῆς θεῆς, ἢ καὶ αὐτὰς παράγει τὰς λογικὰς οὐσίας. Ὅμοῦ δὴ οὖν καὶ γνωσκόνσαι πάντα καὶ ποιῶσι, καὶ πρὸ τούτων κατὰ τὴν βούλησιν εἰς ἑαυτῶν (3) καὶ τὴν γνώσῃ προσελέγηται (4) τῶν ὄλων καὶ

(1) A. in margine οἱ θεοὶ νόες.

(3) B. ἐαυτῆς.

(2) B. C. D. τοῦ θεοῦ.

(4) D. πρὸς ἐλέγηται.

τὴν ποιητικὴν δύναμιν ὥστε καὶ βουλευτῶς καὶ γνωστικῶς καὶ δυνατῶς προεστᾶσι πάντων, καὶ διὰ τὴν τριάδα ταύτην, πάντα τῆς ἑαυτῶν ἀπολαύει προμηθεΐας. Καὶ εἴπερ ἐθέλεις τὰ μεριστῶς ὑπάρχοντα τοῖς δευτέροις ἐνώσας, καὶ ἐπὶ τὴν θείαν ἀναπέμπει αἰτίαν, ἴσως ἐν ἀκριβεστέρας περὶ (1) αὐτῆς ἀληθείας ἀντιλάβοιο (2). Δοκεῖ γοῦν ἡ μὲν φύσις λόγους ἔχειν ποιητικούς, εὐ γνωστικούς· ἡ δὲ διάνοια, γινώσκει ἐν ἑαυτῇ τὸ τέλος ἔχουσαν· ἡ δὲ προαίρεσις, τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν βούλησιν τὴν τῶν ἀγαθῶν. Αὐτὰ δὴ οὖν ἐν ἐνὶ συλλαβῶν, τὸ βουλευτὸν, τὸ γνωστικόν, τὸ δραστήριον, καὶ πρὸ αὐτῶν τὴν ἐνάδα τὴν θείαν νοήσας, ἐπὶ τὸ θεῖον ἀναπέμπει, ὡς ἐκεῖ πάντων ἅμα τούτων ἐνοειδῶς προὑπάρχοντων. Πάντων δὲ θεῶν πάντα ταῦτα ἔχοντων, δοκεῖ διαφερόντως ἐν τοῖς νοηταῖς καὶ ἡ πρωτίστη νόσις εἶναι, καὶ ἡ πρωτίστη τῆς τῶν ὅλων ἀπογεννήσεως δύναμις, καὶ ἡ τῆς βουλήσεως ἀγαθότης· ἅτε γὰρ προσεχῶς μετὰ τὴν πηγὴν ὑποστάντα τῶν ἀγαθῶν τοῦτο γίνεται πρὸς τοὺς δευτέρους ἑαυτῶν, ἢ τὸ ἀγαθὸν ἐστὶ ταῖς ὅλοις· τὸ μὲν ὑπεραίτιον αὐτοῦ, διὰ τῆς πατρικῆς δυνάμεως· τὰγαθὸν δὲ, διὰ τῆς ἀγαθοειδοῦς βουλήσεως· τὸ δὲ ὑπὲρ πᾶσαν γινώσκων ὑπετυπωσάμενοι (3) διὰ τῆς κρυφίου καὶ ἠνωμένης νοήσεως (4). Δοκεῖ δὲ μοι καὶ διὰ τοῦτο νῦν πρῶτον καλέσαι τὰ εἶδη θεοῦ, ὡς ἐπὶ τὴν πρωτίστην αὐτῶν πηγὴν ἀναφιδραμικῶς· καὶ ὡς ἐνοειδῆ καὶ ἐγγυτάτω τὰγαθοῦ, καὶ ὡς οὕτω πάντων γνωστικὰ καὶ κρατητικὰ· καθόσον ἕαστα

(1) C. καὶ περὶ ἄ.

(3) D. ἀποτυπωσάμενοι.

(2) B. C. ἀντιλάβοις.

(4) B. C. ἐνοήσεως.

Θείας μετέχει δυνάμειως καὶ καθόσον πάντα συνήρτηται τοῖς Θεοῖς.

« Ἄρ' οὖν οἶός (1) τε αὖ ἔσται ὁ Θεὸς τὰ παρ' ἡμῖν »
 » γινώσκειν, αὐτὴν (2) ἐπισήμην ἔχων; — Τί γὰρ οὐ; —
 » Ὅτι, ἔφη ὁ Παρμενίδης, ὠμολόγηται ἡμῖν, ὦ Σώκρατες,
 » μῆτε ἐκεῖνα τὰ εἶδη πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν τὴν δυνάμιν ἔχεν
 » ἦν ἔχει, μῆτε τὰ παρ' ἡμῖν πρὸς ἐκεῖνα, ἀλλ' αὐτὰ πρὸς
 » αὐτὰ ἐκάτερα. — Ὁμολόγηται γάρ. »

Ταῦτα ὅπως μὲν ἐπὶ τῶν νοερῶν εἰδῶν προτεινόμενα διαλυτέον, οὐδὲν δεῖ λέγειν· αὐτὸς γὰρ ἑαυτὸν γινώσκει, δηλονότι (3) καθὼ πάντων αἴτιος, αὐτῷ τῷ εἶναι περιέχει τὴν τῶν ὅλων γεννητικὴν αἰτίαν· ἢ οὖν (4) αἰτιός ἐστι πάντων, γινώσκων, καὶ τὰ ἐν ἑαυτῷ πρωτουργὰ θεώμενος αἴτια, καὶ τὰ πάντα οἶδε κατὰ τὸν θεῖον ὄρον καὶ τὸν τέλειον νοῦν καὶ τὴν μίαν τῶν ὅλων περιληψιν. Καὶ οὐδὲν δεῖ θαυμάζειν ὅπως τὰ μὴ νοητὰ γινώσκει νοῦς αὐτὸς ὢν, καὶ τὰ μεριστὰ (5) μὴ μεριστὸς ὢν, καὶ τὰ αἰσθητὰ ὑπὲρ τὸν κόσμον ἰδρυμένος, καὶ ἔτι τὰ αἰσχροῦ καὶ ὅλως τὰ κακὰ ταῦτα μὲν γὰρ οὐ πάντη κακὰ ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὰ· καὶ οὐ τῷ νῷ μόνον, ἀλλ' οὐδὲ τῷ κόσμῳ κακὰ. Μιᾶ τοίνυν τοῦ ἀγαθοῦ γινώσκει, καὶ ὅσα πρώτως ἐστὶν ἀγαθὰ, καὶ ὅσα δευτέρως, καὶ ὅσα ἀπλῶς, καὶ ὅσα τί (6) μὲν ἐστί, τί δὲ οὐδαμῶς ἀγαθὰ, καὶ ὅλως (7) πάσας τὰς προόδους τῶν ἀγαθῶν, ἑαυτῷ προειληφεν· ὡς γὰρ τῇ μιᾷ τοῦ ὁμοίου γινώσκει πᾶν

(1) B. C. οἶός τε ἂν ἔσαι.

(2) D. αὐτῶν.

(3) D. δηλον οὖν ὅτι.

(4) C. ἢ οὖν αἰτιός.

(5) D. καὶ τὰ μεριστὰ μεριστὸς ὢν.

(6) B. C. D. τινί.

(7) B. C. ὅλας.

γινώσκει τὸ ὅπως οὖν ὁμοιον, εἴτε ἐν ἀσώματοις, εἴτε ἐν σώμασι φανταζόμενον, οὕτω δὴ καὶ ἡ μία τοῦ ἀγαθοῦ γινώσις ἐν αὐτῷ πάντα ὅσων ἐστὶν ὅπως οὖν αἴτιον τὸ ἀγαθὸν, ἐνοειδῶς προεἰληφεν· οἱ δὲ μερίζοντες καὶ τὸ ἡ κακὸν σκοποῦντες, ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν· ἐπεὶ παράγε τῷ Θεῷ, μία καὶ ἀπλή καὶ ἀμέριστος (1) ἡ γινώσις κατὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ μονάδα. Καὶ δὴ ἐπὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν ὁμοίως· κατὰ γὰρ τὴν αὐτοῦ (2) φύσιν ἀμέριστος ὢν καὶ τὰς ἀμερίστους αἰτίας τῶν μεριστῶν ἔχων, διὰ τῆς τούτων γνώσεως πάντα καὶ τὰ μεριστὰ προεἰληφε· καὶ ταῦτα ἀναγκαῖον οὕτως ἔχειν· τί γὰρ τῶν ἀξιωματῶν τούτων ἀναιρήσομεν; ἄρα τὸ τῶν μεριστῶν ἀμερίστους εἶναι τὰς αἰτίας; ἀλλ' ὁρῶμεν ὅτι καὶ ἡ μονὰς αἰτία τῶν ἀριθμῶν, καὶ ἡ φύσις ἀσώματος οὕσα, τῶν σωμάτων, καὶ τὸ σημεῖον τῶν μεγεθῶν, καὶ πανταχοῦ τὰ ἐνοειδέερα τῆς ὑποστάσεως ἐξηγούμενα τοῖς πεπληθυσμένοις καὶ μᾶλλον εἰς διάστασιν προεληλυθόσιν. Ἀλλὰ τὸ (3) τὸν νοῦν ἀμερῶς ἔχειν τὰς (4) αἰτίας ἀπὸ τῶν μεριστῶν; ἀλλὰ τοῦτο δέδεικται καὶ πρότερον ὅτι ὁ δημιουργός, ὅτι ἑαυτῷ παραπλήσια ποιῶν, ὅτι καὶ τοῦ εὖ εἶναι πᾶσι χορηγός. Ἀλλὰ τὸ ἀμερεῖς ἔχειν αἰτίας, ἔχοντα γινώσκειν αὐτάς; καὶ τί θαυμαστόν τὸν νοῦν ἑαυτὸν γινώσκειν, ὅπου γε καὶ ἡμῖν τὸ νοερὸν (5) ὑπάρχει· ἔστιν ἐν τῷ ἑαυτοῦ γινώσκειν; Οὐδὲν ἄρα ἄτοπον· εἰ ὁ νοῦς ἀμερίστως γινώσκει τὰ μεριστὰ, καὶ εἰ μᾶλλον αὐτὰ γινώσκει τῆς συστοίχου

(1) D. καὶ μεριστῶς.

αἰτίας. D. τὰς αἰτίας πᾶν ἀμε-

(2) B. C. τὴν αὐτὴν φ.

ριστῶν.

(3) A. B. D. Deest τὸ.

(5) B. C. D. νοερῶς.

(4) B. C. τῶν μεριστῶν τὰς

γνώσεως· τὸ γὰρ ἐκ (1) τῆς αἰτίας γινώσκουσιν, πολὺ μᾶλλον ἔστιν ἀκριβέστερον τῆς ἀνευ αἰτίας ἐπιβολῆς. Ἐὖ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ Θεολόγοι νοερῶν ἡμῖν παραδειγμασίου αἰσθησιν, καθ' ἣν ὁ Θεὸς νοῦς πᾶν κυβερνεῖ καὶ γινώσκει τὸ αἰσθητόν, πάσας τὰς τοιαύτας ἐνστάσεις ἡμῶν πῶς ἴσως διαφέρουτες ὡς καὶ τὰ αἰσθητὰ γινώσκουσιν αὐτὸν αἰσθητικῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα, ἢ νοερά ἔστιν ἐν αὐτῷ γὰρ καὶ ἡ αἰσθησις νοερόν ἔστιν εἶδος ζωῆς· πᾶν γὰρ τὸ ἐν νῷ ὂν, νοερόν ἐστι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν· οὐδὲν γοῦν ἀμεσητόν, οὐδὲ ἄζωον, οὐδὲ ἀνόητον ἐν νῷ τῷ κατ' ἐνέργειαν. Ὅπως μὲν οὖν, ἔπερ ἔφη, ἐπὶ τῶν νοερῶν εἰδῶν διαλυτέον τὰς ἀπορίας, εἴρηται πολλάκις. Εἰ δὲ δὴ γινώσκων ὁ Θεὸς ἑαυτὸν αἴτιον ὄντα τῶν μετ' αὐτὸν, γινώσκει καὶ ὧν αἴτιος ἐστίν, ἐνταῦθον ζητούμεθα καὶ πρὸς Ἀριστοτέλην (2), καὶ δεῖξομεν ὅπως ὁ κατ' αὐτὸν νοῦς ἑαυτὸν εἰδῶς ὄντα πᾶσιν ὄρακτων, εἶδε καὶ τὰ πάντα ὅσα ὄρεγεται αὐτοῦ (3)· καὶ ἑαυτὸν ὀρισμένως εἰδῶς, εἶδε καὶ τὰ ὀρεγόμενα αὐτοῦ ὀρισμένως· τὸν (4) γὰρ τῶν πρὸς τι θάτερον ὀρισμένως εἰδῶς, θάτερον μὴ εἰδῆναι ὀρισμένως ἀμήχανον· πάντων γὰρ καὶ ἐκεῖνος εἶδε τὴν εἰδήσιν ὀρισμένην, ἑαυτὸν ὀρισμένως εἰδῶς. Οὐκ ἄρα ἀφαιρετέον τοῦ νοῦ τὴν πάντων γνώσιν ἔχοντος, τὴν ἑαυτοῦ γνώσιν, ἣν ἔχων εἶδε καὶ ὅτι ὄρακτός ἐστι πᾶσιν ὅπως δὲ ἀληθεύουσιν οἱ λόγοι τοῦ Παρμενίδου καὶ ἐπὶ ποιῶν εἰδῶν, πάλιν ὑπομνηστέον· τὰ γὰρ νοητὰ εἶδη τοιαύτην οὐκ ἔχει γνώσιν τῶν ἡμετέρων, οἷαν τὰ νοερά, διορισμένην τῶν ἀνθρωπειῶν ἢ ἀνθρώπεια, καὶ τῶν ὄλων

(1) D. ἐν τοῖς αἰτίοις.

(3) B. C. κατ' αὐτοῦ.

(2) C. πρὸς Ἀριστοτέλην καί-

(4) B. C. D. τῶν γὰρ πρὸς τι.

μενον δεῖξομεν.

τῶν ἀτόμων εἰδῶν, καὶ ἑλευσ τῶν αἰσθητῶν· ἀλλ' ἐνοεωθῆ
καὶ ἑλευσ καὶ μονάδα τῶν πάντων ἁμοῦ τῶν ὑπ' ἐν γένος
ταυτομένων, λέγει δὲ τὸ οὐρανοῦ καὶ τὸ ἀέριον, ἢ τὸ ἐν-
υδροῦν ἢ τὸ περὶ ἐν, εἴτε θεῶν εἴτε τῶν κρείττωνων γενῶν,
εἴτε τῶν Ἰσητηῶν τὴν περιοχὴν, ὡς θεῶν ἕστεον καὶ ὡς
ζῶων ἀκλῶς, καὶ ὡς ἀδιαφόρων ἀπ' ἀλλήλων· ἢ οὖν πρω-
τίη ἐπισημῆ καὶ νόησις, οὐκ ἔστι εἶδος (1) τῶν παρ'
ἡμῶν μερικῶν γὰρ ταῦτα, βαλλεν δὲ μερικώτατα λογικόν·
ἀλλὰ τῶν ὅλων ἑλευσ ἁμοῦ καὶ ἐνοεωθῶς, ἐν τῷ γὰρ πάν-
των ἕστεον ἀμερίτως. Ἐπι δὲ τούτων τῶν νοητῶν εἰδῶν,
ἀληθεῖς καὶ τὸ μὴ πρὸς ἡμᾶς εἶναι τὴν δύναμιν ἔχειν, μηδὲ
ἡμᾶς πρὸς αὐτοὺς· καὶ γὰρ ἡμῶν ἀγνωστὴ ἐστὶ καὶ ὑπὲρ τῆς
ἡμετέρας ἰδρῶται νόησις, ἐν τῇ ἀδύτῃ κεκρυμμένα τοῦ
πατρῆος, καὶ ὡς φησὶν ὁ θεολόγος, μόνη γνώριμα τῇ προσ-
εχῶς μετὰ ταῦτα τάξει τῶν θεῶν· καὶ κρείττων ἢ δύναμις
αὐτῶν, ἢ ὡς ἡμῶν αὐτάδεν εἶναι γεννητοῦν· θεοὺς γὰρ
ὑφέτησιν, ὡς εἴρηται πολλοῖσι, καὶ θεοῖς ἐπιδόσμεν, ἀλλ'
οὐ ψυχῶν· ἀπὸ δὲ τῶν κερῶν γενῶν τε καὶ εἰδῶν, καὶ
ψυχῶν πλήθη καὶ ἀνθρώπων, καὶ τῶν ἄλλων ζῶων πρόσδοι
γεγόνασιν.

« Οὐνοῦν εἰ παρὰ τῷ θεῷ πᾶσι ἐστὶν ἡ ἀκριβὴς εἰς τὴν δεσπο-
» τεία καὶ αὐτῆ (2) ἡ ἀκριβὴς εἰς τὴν ἐπισημῆ, οὐτ' ἂν ἡ δεσ-
» ποτεία ἐκείνων ἡμῶν ποτε δεσπόσται (3), οὐτ' ἂν ἡ ἐπι-
» σημῆ ἡμᾶς γνοίη, εὐθέ τε ἄλλο τῶν παρ' ἡμῶν· ἀλλ'
» ἑμοίως ἡμεῖς τε (4) ἐκείνων οὐκ ἀρχομεν (5) τῇ παρ' ἡμῶν

(1) A. B. C. εἶδος.

κατὰ ἂν δεσπ.

(2) Sic Bekker. — Heim-
dorf. Δοτ αὐτῆ.

(4) Heindorf. Decet. το. .

(5) D. ἀρχομεν ὁ τῆς παρ'

(3) Editt. ἡ ἐκείνων ἡμῶν ἡμῶν ἀρχῆς.

» ἀρχῇ, οὐδὲ γινώσκουμεν τοῦ Θεοῦ οὐδὲν τῆ ἡμετέρα ἐπι-
 » στήμη, ἐκεῖνοί τε αὖ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, οὔτε δεσπό-
 » ται ἡμῶν εἰσιν, οὔτε γινώσκουσι τὰ ἀνθρώπεια (1) πράγ-
 » ματα Θεοὶ ὄντες. Ἀλλὰ μὴ λίαν, ἔφη, Θαυμαστὸς (2) ὁ
 » λόγος, εἴ τις τὸν Θεὸν ἀποσερήσκει (3) τοῦ εἰδέναι.»

Συνέπλεξεν ὁμοῦ τῆ δεσποτεία τὴν ἐπιστήμην, ἄφορμῶς ἡμῖν καταβαλλόμενος τοῦ δεικνῦναι καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅτι τὰ ἡμέτερα γινώσκουσιν οἱ Θεοὶ, καὶ δεσπόζουσιν ἡμῶν νερούς, καὶ ὅτι γινώσκουσιν ἄρα ἡμᾶς· καὶ εἰ μὴ γινώσκουσιν, οὐ δεσπόζουσιν, ὃ δὴ δοκεῖ πάντων εἶναι ἐποπέτατον· φιλοῦσι γάρ πως ἄνθρωποι, δεσπότης μὲν ἀδίστακτως ἀποκαλεῖν τοὺς Θεούς, ἔντε ταῖς τῶν σωμάτων ἀσθενείαις ἐπ' αὐτούς καταφεύγοντες, καὶ ὧν οὐ δύναται καθ' ἑαυτοὺς ἐνεργοῦντες κρατεῖν, ἐπὶ (4) τούτων τοὺς Θεούς παρὰκλάυντες, ὡς ἐκείνων πάντων ὁμοίως κρατεῖν δυναμένων ἀπορεῖν δὲ εἰ καὶ γινώσκουσι τὰ ἡμέτερα, καὶ ἔστι τις αὐτοῖς τῶν ἀνθρωπείων (5) λόγος· ὁρῶσι γάρ ὅτι δυνάμειος μὲν ἔστι περιουσία, τὸ πάντων ὁμοίως ἄρχειν καὶ πάντων ἐπικρατεῖν γνώσεως δὲ ἀρετῆ, τὸ τὰ ἄριστα γινώσκειν· πολλά γάρ καὶ μὴ γινώσκειν φασὶν ἔμεινον. Τούτων οὖν τὴν μὲν δεσποτείαν καὶ τὴν ἐπικρατείαν τῶν ὅλων κατηγοροῦσι, τὴν δὲ γνῶσιν ἀφαιροῦσι· τὸ γὰρ τῆς ψυχῆς φιλοθεῶν ὀπίσσω αὐτῇ φαίνεται κάλλιστον, τοσοῦτον ἐπὶ τὴν Θεῖαν αἰτίαν ἀναφέρειν ἀξιοῖ. Καὶ τοῦτο μὲν λίαν ὀρθῶς· οὐ γὰρ ἔδει τὰ προελθόντα μόνον ὁρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν αὐτῷ πάντων

(1) Sic Bekk. — Fischer.
 Ast. Heindorf. ἀνθρώπεια.

(2) Sic Heind. — Editt.
 ἢ θαυμ.

(3) Sic Fisch. Bekker. —
 Ast. Heindorf. ἀποσερήσει.

(4) B. C. ἐπὶ τοῦτο.

(5) D. ἀνθρωπείων.

αίτιας· ὅπου καὶ τὰ ἐνταῦθα πολὺ διαφέροντα συνήνωνται ἀλλήλοις, καὶ ὁμοιά πῶς ἐστίν· ἐπεὶ καὶ τὸ σπουδαῖον ἔργον τοῦ μοχθηροῦ πάμπλου διεπήνοχε, καὶ (1) οὐδεὶ εἶπεῖν ἔσθαι· ἀλλ' ἢ γε ἐν τοῖς ἐπισημοῖσι γνώσις τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας οὐ πολὺ διενήνοχε· καὶ τὸ μὲν ἐνεργεῖν ἀπὸ κακίας, οὐκ ἀγαθόν· τὸ δὲ γινώσκειν τὴν κακίαν, ἀγαθόν, εἴ περ καὶ τὸ τὴν ἀρετὴν τῶν γὰρ ἐνακτίων (2) μία καὶ ἡ αὐτὴ γνώσις ἐστίν. Πάντα οὖν ἀμεινον τῷ καὶ γινώσκειν· ἐν αὐτῷ γὰρ ὄντα γινώσκει τὰ πάντα· ταῦτα δὲ αὐτῷ (3) πάντα γινώσκουσιν ἀμεινον, ἵνα καὶ ἑαυτὸν (4) γινώσκῃ· ποῖς μὲν γὰρ εἰς τὰ ἔξω βλέπουσι, πολλὰ μὴ γινώσκουσιν ἀμεινον· τὸ γὰρ εἰς ὅλην ἀμέτρως πεσοῦν, ἀσφαλίπλουται τῆς ὑλικῆς ἀσχυρότητας, βλέπον εἰς αὐτήν· τοῖς δὲ εἰς ἑαυτοὺς ἐπεσραμμένοις, πάντα ὁμοίως γινώσκει· καὶ ἡ διαφορὰ κατὰ τὸ ὅλικόν τῆς γνώσεως, ἀλλ' οὐ κατὰ τὸ γινώσκειν τε καὶ μὴ γινώσκειν. ἔχει δὲ καὶ τὸ θεοὶ ὄντες πρὸς θέν, πολλὴν τῶν ἐνδείξει τῆς ἀπερίας· πᾶν γὰρ τὸ θεῶν ἀγαθόν, καὶ βούλεται πάντα πληροῦν τῶν ἀγαθῶν· πῶς οὖν ἢ ἀρνηθήσεται τὰ κατ' ἡμᾶς, ἢ οὐ δεσπόσει τῶν δευτέρων; πῶς δὲ ὄντι αἰτίον, τούτων (5) οὐκ ἄρξει κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν; πῶς δὲ οὐ προνοήσεται κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν; πῶς δὲ οὐ προνοήσεται κατὰ τὴν ἑαυτοῦ γνώσιν; καὶ μοι δοκεῖ καὶ τοῦτο προσθεῖναι τοῖς εἰρημένους ὁ Παρμενίδης, τὸ θεοὺς ὄντας, ἀτοπώτατον εἶναι τῶν πάντων τὰ

(1) B. C. D. καὶ ἰοῦθ' εἰ-
πεῖν.

(2) B. ἐναντίων τιμῶν μία.

(3) C. αὐτοῦ.

(4) C. ἑαυτῶ.

(5) C. τούτων καὶ οὐκ ἄρξει.

ἔδει γέρησιν εἰπεῖν, ἀλλ' ὑπεροχὴν γνώσεως· εἴρηται γὰρ ἢ γνώσις ἐκείνη πολὺ τῶν ἄλλων ἀκριβεστέρα πασῶν· ἔπειτα εἰ καὶ γέρησιν ἔδει λέγειν, τῆς τῶν ἡμετέρων πραγματείας γνώσεως ἔδει τίθεσθαι τὴν γέρησιν, ἀλλ' οὐχ ἀπλῶς γνώσεως· οὐδὲ γὰρ τοῦτο συνήγαγεν ὁ λόγος. Ἀλλ' ἔοικεν αὐτὸς ἐπὶ τῶν νοερῶν εἰδῶν ἰσάμενος ἀτελέσπερον ἀπάφασθαι τῆς τοῦ Παρμενίδου θεωρίας, ἀναγαγόντος τὴν τῶν εἰδῶν ὑπόθεσιν ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀκρότητα τῆν νοητὴν, ἐν ἣ πρώτον τὰ εἶδη, καὶ ὁ τῶν ἀριθμῶν ἠνωμένος, καὶ τῷ ἐκ ἀγαθοῦ φωτὶ τεθεωμένος (1), ἀφ' οὗ λοιπὸν αὐτῷ πρὸς τὰ ἐν ὄν καὶ τὴν ἐσίω τὴν τῶν ὄντων ἢ μετάβασις εὐκαλός· θεὶ γὰρ ἵνα πᾶσιν ἐκφῆνωμεν τὴν τῶν ἰδεῶν σειράν, πρὸ τοῦ τῶν ἰδεῶν ἀριθμοῦ, τὴν ἐνιαίαν ὑφεσῆσαι τῶν ὄντων αἰτίαν· καὶ τὸ κρυφίως καὶ τὸ ἐνοειδῶς ὄν καὶ ὑπὲρ εἶδος, ἀφ' οὗ προήλθεν ὁ τῶν ἐνικωτάτων ἰδεῶν ἀριθμὸς ἐπὶ πάσας τὰς δευτέρας τάξεις καὶ διακοσμήσεις· πρώτιστα γὰρ εἶδη τὰ νοητά· δεύτερα δὲ, τὰ νοητά μὲν, ἀλλ' ὡς ἐν νοερῶς· τρίτα δὲ, τὰ συνεντικὰ τῶν ὄλων· τέταρτα δὲ, τὰ τελεσιουργαὶ πάντων τῶν νοερῶν καὶ ὑπερκοσμίων· ἐπὶ δὲ κούτασι, τὰ νοερά καὶ ταύτην ἔχοντα τὴν ιδιότητα καθ' αὐτήν· ἕκτην δὲ ἔλαχε τάξιν τὰ ἀφομοιωτικά (2), δι' ὧν πάντα τὰ δεύτερα τοῖς νοεροῖς εἰδεσιν ἐξομοιοῦται· ἐβδόμην δὲ, τὰ ἀπόλυτα καὶ ὑπερουράνια, συναγωγὸν δυνάμειν ἔχοντα τῶν περὶ τὸν κόσμον διηρημένων εἰδῶν ἐσχάτην δὲ, τὰ ἐγκόσμια· καὶ τούτων, τὰ μὲν νοερά, τὰ δὲ ψυχικά, τὰ δὲ φυσικά, τὰ δὲ

(1) D. τεθεωμένοι.

(2) C. ἀφομοιωματικά.

αἰσθητά· καὶ τούτων τὰ μὲν αὔλα, τὰ δὲ ἐνυλα· καὶ μέχρι τούτων ἢ πρόοδος τῶν εἰδῶν ἀνωθεν ἀπὸ τῶν νοητῶν, ἐν μὲν τῷ πέρατι τῶν νοητῶν ἐφανείσα πρῶτον, καταλήξασα θὲ εἰς τὸ πέρας τῶν αἰσθητῶν· καὶ δὴ καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδητικῶν διακόσμων ἦκειν ἀναγκαῖόν τι ἰδίωμα τοῖς προελθούσιν ἐσχάτοις εἶδεσι μέχρι τῶν αἰσθητικῶν εἰδῶν· οἷον ἀπὸ μὲν τῶν νοητῶν εἰδῶν τὸ ἀμετάβλητον· ἐκεῖνα γὰρ αἰώνια πρῶτως· ἀπὸ δὲ τῆς πρωτίτης τάξεως τῶν νοητῶν καὶ νοερῶν, τὸ σύνθημα ἕκαστον φέρειν ἀγνώστων τῶν οὐκείων παραδείγματων, καθὸ καὶ ἔλαχεν ἕκαστον ἰδίωμα τὸ θεῖον· ἀπὸ δὲ τῆς μέσης, τὸ ὅλον ἕκαστον ὄν συνέχειν τῇ ὀλότητι τὸ πλῆθος (1) τῶν ἑαυτοῦ μερῶν· ἀπὸ δὲ τῆς τρίτης, τὸ πᾶν εἶδος τοῦ δυνάμει πρότερον ὄντος εἶναι τελειωτικόν· ἀπὸ δὲ τῶν τοῖς (2) νοεροῖς ὄντων, τὸ δηρῆσθαι κατὰ πάντας ἐριθμοὺς καὶ διαιρεῖν τὰ μετέχοντα αὐτῶν· ἀπὸ δὲ τῶν ἐν τοῖς ὑπερκοσμίοις, τὸ ὁμοιοῦσθαι τοῖς ἑαυτῶν ἕκαστα παραδείγμασιν· ἀπὸ δὲ τῶν ὑπερκοσμίων ὁμοῦ καὶ ἐγκοσμίων, τὸ τῶν πεπληθυσμένων ἕκαστον εἶναι συναγωγὸν εἰς τὰς προσηκούσας ἐκάστους (3) κοινότηας· ἀπὸ δὲ τῶν ἐγκοσμίων, τὸ ἀχώρισον τῆς ὑποκειμένης αὐτοῖς φύσεως καὶ τὸ μετ' αὐτῆς συμπληροῦν τὴν τῶν συνθέτων γένεσιν· δεῖ γὰρ ἀφ' ἐκάστων ἦκειν τινὰ πάντων ιδιότητα εἰς τὰ ἐν τῷ αἰσθητῷ εἶδη, πέρατα ὄντα τῆς εἰδητικῆς σειρᾶς· καὶ οὐδ' ἂν ἄλλο τι εὔροις περὶ αὐτῶν εἰωθός, ὡς ἑμαυτὸν παιῶ, λέγεσθαι, πλὴν τούτων

(1) B. τοῦ πλήθους.

(3) D. ἐκάστας.

(2) D. ἀπὸ δὲ τοῖς νοεροῖς.

ἂν εἴκομεν· εἶον ὅτι πᾶν εἶδος αἰσθητῶν, ἄλλης ἔδρας
 θεῖται καὶ ὑποδοχῆς· ὅτι πᾶν ἐν πολλοῖς ἐστὶ τοῖς μετ-
 ἔχουσιν· ἐάν δὲ ἀίθια, ὡς ἀφ' ἐνὸς καὶ πρὸς ἐν τῶν μετ-
 εχόντων πρὸς τὸ πρῶτως μετέχειν τεταγμένον (1)· ὅτι πᾶν
 δι' ὁμοιότητος ὑφέστηκε τῆς πρὸς τὰ χωριστὰ εἶδη, καὶ
 ὑφέστηκε κατὰ τὴν ὁμοιότητα ταύτην· ὅτι πᾶν τὸ ἄτομόν
 ἐστὶ εἶδος μὲθ' ὃ τὸ ὡς ἀληθῶς ἄτομόν ἐστιν, εἰς τὸν
 ὄρατον προελθὼν καὶ ὑλικὸν μερισμὸν· ὅτι πᾶν τὴν ὑπο-
 κειμένην αὐτῷ φύσιν, δυνάμει οὔσαν, τελειῶ καὶ εἰς ἐν-
 ἔργειαν ἄγει τῇ ἑαυτοῦ παρουσίᾳ· ὅτι πᾶν εἶδος, ὅλον ἐστὶ
 πεποιηθὸς μὲν τὸ ἐν αὐτῷ ἐν, οὐκ ὄν δέ, ἀλλὰ πλῆθος ἔχον
 οὐσιῶν καὶ δυνάμεων· ὅτι πᾶν (2) ἔχει πάντως ἀγνώστων
 σύνδημα θεῶν· θεὸς καὶ τάξιν ἄλλην ἕκαστον ἔλαχεν ἐν τῷ
 παντί, καὶ τόπον καὶ περίοδον κατ' ἀριθμὸν ἴδιον καὶ μορ-
 φὴν· ἕκαστα γὰρ τούτων αὐτοῖς διαανεμέμηνται παρὰ τῆς
 δημιουργίας κατὰ τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς οἰκειότητα κρύφειον
 ὅτι πᾶν ἀεὶ ὡσαύτως ἐστὶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ οὐδέποτε
 ἐκλείπει τὸ πᾶν, ἀλλὰ κἂν ἐγγιγνομένοις ἔχη τὴν ὑπόστασιν,
 ἀγεννήτως ὑφέστηκε. Ταῦτα δ' οὖν εἰωθότα λέγεσθαι περὶ
 τῶν εἰδῶν τῶν συμπληρούντων τὸν κόσμον, ἀπ' ἐκείνων
 αὐτοῖς ἐνδέδοται πάντων, ὡς εἴρηται, τῶν εἰδητικῶν δια-
 κοσμῆσεων· καὶ οὐδ' ἂν εὔρομεν ἄλλο τι παρὰ (3) τῶν
 κατεδόντων τὴν φύσιν ταύτην θρυλλομένον· ὡς· εἰκότως
 ἕκαστον εἰς τὴν οἰκείαν ἀνηγάγομεν ἀρχὴν, κατέθειν
 μέγιστοι τῶν πρωτίτων ἐκανελθόντες. Τοσαῦται μὲν αἰ τῶν
 εἰδῶν τάξεις ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν· ἐφ' ἑκάτερα δὲ αὐτῶν, ἄνω

(1) B. C. τεταγμένων.

(2) C. ἔχει τι πάντως.

(3) A. B. παρὰ τῶν ὑπὸ τῶν

κατεδόντων. D. περὶ τῶν ὑπὸ τ. κ.

μὲν ἦτε ὀλότης ἢ νοητῆ καὶ ἡ τοῦ ὄντος μόνος, κάτω δὲ τό, τε πρῶτον ὑποκείμενον, ὃ ἐστὶν εἰκὼν ἐκείνης τῆς ὀλότητος καὶ τὸ πάντων ἔσχατον ἰνδαλμα τοῦ ὄντος φερόμενον.

« Ταῦτα μὲν τοι, ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Παρμενίδης, καὶ » ἔτι ἄλλα πρὸς τούτοις πάνυ πολλὰ ἀναγκαῖα ἔχει (1) » τὰ εἶδη, εἰ εἰσὶν αὐταὶ (2) αἱ ιδέαι τῶν ὄντων, καὶ » ὀριεῖται τις αὐτό τι ἕκαστον εἶδος. »

Πάνυ θαυμασῶς ὁ Παρμενίδης διὰ τῶν ἀποριῶν, ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπὶ τὴν πρῶτην ἔκφανσιν τῶν εἰδῶν ἀναγκῶν τὸν λόγον, καὶ διὰ τοῦ προσχήματος τῶν ἐνστάσεων ἐνδειξάμενος τάξεις τῶν εἰδῶν πολλὰς, καὶ ἐπὶ τῶν πραγμάτων βαθύτερον ἀποφήνας τὴν περὶ αὐτὰ τάξιν, ἀναγκαιῶς λοιπὸν πείθει τὸν Σωκράτην μὴ προχείρως μηδὲ ἀδασανίως ἐπὶ τὴν τῶν εἰδῶν ὑπόθεσιν ὀρμᾶν, ἀλλ' ὀδεῦσαι πρότερον διὰ πολλῆς δὴ τινος γυμνασίας διαλεκτικῆς, ἕνα γένηται διαλύειν ἕκαστος τὰς εἰρημένους καὶ πάσας ἄλλας τὰς περὶ αὐτῶν ἀπορίας, καὶ διορθοῦν τὴν περὶ τοῦ ὀγμματος ἀλήθειαν. Δαιμόνιον δὲ κἀκεῖνο, τὸ παραλαβεῖν ἐν τοῖς εἰρημένοις πάντας τοὺς ἀποριῶν τόπους, οἷς χρώμενοι καὶ τῶν μετ' (3) αὐτὸν τινὲς, διασύρειν ἐπιχειροῦσι τὴν περὶ τῶν εἰδῶν ὑπόθεσιν εἰ γὰρ ἐθέλοι τις ἐπισκέψασθαι, τὰς μὲν εἰς τὸ ἐν τοῖς καθέκαστα κοινὸν ἀποφερομένας, τὰς δὲ εἰς τὰς ὑσερογενεῖς ἐνοίας, τὰς δὲ μέχρι τῶν ψυχρικῶν λόγων ἱσαμένας, τὰς δὲ ὑποτιθεμένας μὲν ἐν νῶ, ἀλλ' αὐτὰ ἀργὰ καὶ ἀκίνητα, ὀραστήριον εἰς τὸ ποιῶν τῶν αὐτῶν μὴ δυν-

(1) C. D. ἔχειν. — Editt. ἀναγκαῖον ἔχειν.

(2) D. αὐταὶ μὲν αἱ ἰδ.

(3) B. C. μετ' αὐτῶν. D. μετ' αὐτὸν διασύρειν τινὲς.

αμμένων, καὶ ἀφομοιοῦν ἑαυταῖς τὰ γινόμενα παρ' αὐτῶν· ὅπως ἔγωγε θαυμάζω τοὺς οἰομένους ἀεὶ τι καινὸν λέγειν, ἀποροῦντας πρὸς τὴν θε τὴν δόξαν, οὐδενὸς παρακειμένου τῷ Πλάτῳ (1) τῶν εἰς ἀπορίαν αὐτῷ συντελεῖν δυναμένων. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων τοσαῦτα ἀπόχρη· κατὰ δὲ τὴν λέξιν ἐνδείκνυται ὁ Παρμενίδης, ὅπως καὶ ἄλλας ἀπορίας εὕρισκει δυνατόν ἀπὸ τῶν εἰρημένων ὀρμωμένας· τὸ γὰρ καὶ ἔτι πρὸς τοῦτοις δείκνυσι τὴν εὐπορίαν τὴν ἐκ τούτων γυνομένην τοῖς ζητητικοῖς· ἐνδείκνυται δὲ καὶ ὅτι τὰ ἐν ἀποριῶν προσήματι λελεγμένα, ἀληθῆ κατ' ἄλλον τρόπον ἐστὶν· ἀνάγκη γάρ, φησι, ταῦτα πάντα ἅπερ εἶπομεν ἔχειν τὰ εἶδη, καὶ τὸ ἄγνωστον, καὶ τὸ μὴ γινώσκειν (2) τί τῶν ἡμετέρων, καὶ ἀπλῶς ἀπάσας τὰς εἰρημένας ιδιότητας ἐφαρμόζειν τινὶ τάξει τῶν εἰδῶν· τὸ γὰρ ἐπὶ ἐνὸς ἀληθῆς, οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ ψεῦδος ἐστὶν ἐπ' (3) ἄλλων προτενούμενον. Οὐ μόνον οὖν τὰς ἀπορίας ἢ λέξεις παρίστησιν· εἶπε γὰρ ἂν, εἰ ταύτας ἠθούλετο δηλῶσαι μόνας, ἀνάγκη εἶναι ταῦτα ἀκούειν τοῖς εἶδεσιν· ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν αὐταῖς πάσαις κεκρυμμένην περὶ τῶν εἰδῶν ἀλήθειαν· ἔχει γὰρ οὐ τὰ ἄτοπα, ἀλλὰ τὰ ἀληθῆ τὰ εἶδη πάντως. Εἰπὼν δὲ εἰ (4) εἰσὶν αὐταὶ αἰεὶ εἰδῆ τῶν ὄντων, οὐχὶ τὰ αἰσθητὰ καλέσας ὄντως τούτων εἶναι τὰς ἰδέας φάμενος, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δηλῶν τὸ ἐν τοῖς οὐσι τετάχθαι τὰς ἰδέας, ἀλλὰ μὴ ὀνόματα μόνον εἶναι φερόμενα κατὰ ἐπινοϊῶν ψιλῶν· εἰπὼν δ' οὕτως, ἐπέφηεν ὅτι τοῖς μὲν ὑσερογενῆ τὰ εἶδη ποιοῦσιν ἢ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς, οὐχ ἔπεται ταῦτα τὰ ἄπορα· τοῖς δὲ ἐν τοῖς

(1) Α. Πλάτωνι εἰς ἀπορίαν.

(3) Β. C. ἐπ' ἄλλο.

(2) Α. γινώσκον τῶν ἡμε-

(4) Α. Deest εἰ,

ὄντως οὐσί τὰς ἰδέας ἀπαριθμουμένοις, τούτοις ὁ λόγος ἀπορος καὶ δύσπιστος. Προσθεῖς δὲ τὸ καὶ ὀριεῖται τις αὐτό τι ἕκαστον εἶδος, ἐναργὲς πεποίηκεν ἡμῖν τὴν διαφέρειν οἱ τὰς ἰδέας τιθέμενοι τῶν μὴ τιθεμένων· λέγουσι γὰρ καὶ ἄλλοι νοῦν εἶναι πρὸ τοῦ κόσμου, καὶ θεὸν τὸν αὐτὸν ὀνομάζοντες, ἀλλ' οὐ φασὶν ἰδέας εἶναι· τὸν γὰρ νοῦν τοῦτον οὐ συγχωροῦσι διωρισμένας ἔχειν τῶν ἐγκοσμίων αἰτίας, ἀνθρώπου, καὶ ἵππου, καὶ λέοντος, καὶ τῶν ἄλλων ὅποσα ἐν τοῖς θνητοῖς εἰσιν εἴη. Ταύτη τοίνυν διαφέρουσι ἀλλήλων ὅτε ἀναιροῦντες καὶ οἱ τιθέμενοι τὰ εἶδη καθόσον οἱ μὲν τὰς διακεκριμένας αἰτίας, τὰς νοεράς καὶ ἀκινήτους καὶ θείας ἀπολείπουσιν· οἱ δὲ, ἐντι μόνον λέγουσιν ἀπλήθυντον καὶ ἀκίνητον αἴτιον ὡς ὀρεκτόν, ὃ δὴ περὶ τῆς ὑπὲρ νοῦν αἰτίας καὶ τὸν (1) νοητὸν ἀριθμὸν ἰδρυμένης λέγομεν· τοῦτο τῷ νῦν προσάπττοντες· καθὸ μὲν τὸ πρῶτον τοιοῦτον ἐνόμισαν, ὀρθῶς αἰηθέντες· οὐ γὰρ δεῖ τὰ ὄντα πολιτεύεσθαι κακῶς, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τῶν ὄντων, τὸ πλήθος, ἀλλὰ τὸ ἐν· καθὸ δὲ τὸν νοῦν καὶ τὸ ἐν ταῦτόν ὑπέλαβον, οὐκ ὀρθῶς. Ἴδιον οὖν μάλιστα τῆς εἰδητοῦς αἰτίας ἐστὶ τὸ διακεκριμένον κατὰ τὰ πλήθη τῶν ὄντων· καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς ὅπου μὲν τὸ κρυφίως καὶ ἀδιακρίτως ὄν, οὐπω τὸ εἶδος· ὅπου δὲ πρᾶτον ἢ διάκρισις, ἔχει τὰ πρῶτα τῶν εἰδῶν, αἶον οὐρανόων πᾶν ἐν, καὶ ἄλλο πεζῶν· ὅπου δὲ πλείων ἢ διάκρισις, ἐκεῖ καὶ τῶν μερικωτέρων ἴδιαι προεσᾶσι (2) τινὲς αἰτίαι παραδειγματικαί· καὶ τέλος προοίτουσιν τῆς εἰδητικῆς διακοσμῆσεως,

(1) A. B. C. τοῦ νοητὸν (2) B. C. προεσᾶσι
ἀριθμὸν ἰδρυμένου.

τὰ ἔσχατα τῶν ποιητικῶν εἰδῶν καὶ τῶν μορίων καὶ τῶν συμβεβηκότων, ἔσχε διακεκριμένας αἰτίας· οἱ γὰρ ἐν τῇ φύσει λόγοι, καὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ποδὸς καὶ καρδίας καὶ θαλάσσης ἔχουσι διωρισμένας ἀρχάς· ὥστε ἐνωθεὶς μὲν τῶν γενικωτάτων, κάτω δὲ καὶ τῶν μερῶν, ἐν δὲ τοῖς μέσοις κατὰ τὸ ἀνάλογον οὐ γὰρ ὡσαύτως δηήρηται τὰ νοερά τοῖς ἀφομοιωτικοῖς, ἢ ταῦτα τοῖς ἀπολύτοις· ἀλλ' ὅτε μεταξὺ ταῦτα ὄντα τῶν τε αἰσθητῶν καὶ νοερῶν, μᾶλλον μὲν ἐκείνων δηήρηται, μᾶλλον δὲ τούτων ἡνωταὶ καὶ ἑλαϊώτερα μὲν ἐστὶ τῶν αἰσθητῶν, μερικώτερα δὲ τῶν νοερῶν (1). Τὸ μὲν οὖν εἴ τις ὀριεῖται, καθάπερ εἶπομεν, ταῦτόν σημαίνει τῷ εἶτις διακεκριμένας αἰτίας ὑποθήσεται (2)· οὐχὶ τῷ ὀρικῶς ἀποδόσεις ποιεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ τῶν τῆδε νοητῶν ἀρχάς πλείονας ποιεῖν δηλοῖ· τοῦτο γὰρ ἴδιον ἐστὶ τῆς τῶν ἰδεῶν θεωρίας. Τὸ δὲ αὐτὸ ἐκαστὸν εἴρηται πολλακίς ὡς (3) τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν αὐλλίαν ἐνδείκνυται καὶ τὴν καθαρότητα τῶν ἰδεῶν· αὐτὸ γὰρ ἐστὶν ἐκαστὸν τὸ ἑαυτοῦ καὶ μὴ ἄλλου ὄν, μὴδὲ ἄλλοτρίως τοῦτο δὲ καλεῖται προσονομαζόμενον. Τὸ δὲ γε τί προσκειμένον, δηλοῖ τὸ μοναδικὸν αὐτοῦ καὶ τὸ ἐν ἀρχῆς λόγῳ προὔπάρχον· οὐ γὰρ οὕτως ἐπὶ τῶν εἰδῶν τὸ τί προστιθέμενον (4), ὡς ἐπὶ τῶν ἐνύλων καὶ ἀτόμων, ἀλλ' ὡς τῆς ἐνότητος καὶ τοῦ πέρατος σύμβολον (5).

« Ὡς ἀπορεῖν τὸ τὸν ἀκούοντα καὶ ἀμφισβητεῖν ὡς

(1) C. νοητῶν.

(5) D. σύμβολον· καὶ ὡς με-

(2) Coddss. ἀποθῆσ.— A. in margine ὑποθήσεται.

ρικὸν δὲ ὄν τὸ εἶδος· « Εἰ περι-
» βάλλοιτο πρὸς αὐτὸ τὸ ἐν ὄν,

(3) A. in abest ὡς.

» εἰκότως ἂν τις ἐπονεμάζοιτο

(4) προστιθέμενος.

» ὡς ἀπορεῖν.

» οὔτε ἐστὶ ταῦτα, εἴτε (1) ὅτι μάλιστα εἶη, πολλὴ ἀνάγκη
 » αὐτὰ εἶναι τῇ ἀνθρώπινῃ φύσει ἀγνώστῃ ».

Καὶ ταῦτα θαμνομένως λέγεται καὶ τῆς ἡμετέρας φύσεως
 ἐξεχασμένως· οὔτε γὰρ ὁ ἀκρότατος ἀν καὶ σοφώτατος
 ἀνωδοιάζως ἔχει πάντῃ περὶ τὴν τῶν θεῶν ἐπιστήμην,
 νοῦς γὰρ ἐστὶ μόνως ὁ χωρὶς ἀπορίας τὰ νοητὰ γινώσκων,
 ἢ δὲ ἡμετέρα τάξις καθόσον ἀπολείπεται τῆς νοερᾶς γνώ-
 σεως, κατὰ τοσοῦτον καὶ τῆς ἀκριβεστάτης ἐστὶ τάξεως
 παρηρημένη· οὔτε ὁ ἀτελέστατος καὶ γαργεστάτος ἀνεκ-
 νόητος ἔστι πάντῃ τῆς εἰδητικῆς αἰτίας· πρὸς γὰρ τι βλέ-
 πων, ἐνίοτε καυλίζει τὸ φαινόμενον ὡς εὐμετάβολον, εἰ μὴ
 πῆς ὄντως οὐσίας εἶχε παρ' ἑαυτῆ πρόληψιν ἀδιάστρο-
 φον (2)· μεταξὺ δὲ τούτων εἶσιν ὅ,τε ἀπορῶν καὶ ὁ ἀμφι-
 σθητῶν καὶ ὁ ἀρνούμενος (3)· ὁ μὲν γὰρ ἀπορῶν, μάλλον
 ἐν τῷ εἶναι τὰ εἶδη, τὴν διακρίσιν βέβηκεν, εὐλαβεῖται δὲ
 καὶ τοὺς ἀντικειμένους λόγους· ὁ δὲ ἀμφισθητῶν, ἀμοίως
 ἐφ' ἑκάτερα φέρεται (4), καὶ πρὸς τὸ εἶναι καὶ πρὸς τὸ μὴ
 εἶναι τοῖς λόγοις· ὁ δὲ ἀρνούμενος, πρὸς τὸ μὴ εἶναι μάλ-
 λον, ἐνδοθεὶς μὲν ὑποφθεγγόμενος ὡς ἔστι κατὰ τὴν ἀδιά-
 στροφον ἔνοιωσεν, διὰ δὲ τὴν περιεχυμένην λίθην ἀναίρων
 αὐτῶν τὴν ὑπαρξίν· εἴτε καὶ μὴ ἔστιν, οὐκ ἔστιν· εἰ ἔστι μὲν,
 ἀγνώστῃ δὲ ἡμῖν, οὐκ ἀξιόχρεως ἐστὶν ὅγε τιθέμενος αὐτῶν
 τῶν γὰρ ἀγνώστων καὶ αὐτὸς προσεῖναι λόγων, ἐλέγχει τὴν
 αὐτοῦ ψῆφον. Ὅρα τοίνυν ὅπως ἀποδέχεται τὴν δύναμιν
 τῶν εἰρημένων ἀποριῶν, καὶ ὅπως ἡμᾶς ἐπὶ τὴν διάλυσιν

(1) Sic Editt. A. εἴτε εἰ μάλιστα. (3) B. ἀρκαίμενος.

(2) C. διάστροφον.

(4) B. C. φαίνεται.

αὐτῶν παρακαλεῖ· ὁὗτος γοῦν ἐστὶ καὶ ἡμῖν μὴ τοῦτο πάθω-
μεν, ὃ φησὶ πάσχειν τοὺς ἀκούοντας ἐκείνων τῶν ἐπαπορού-
των λόγων καὶ ἡμεῖς ἀπορήσαντες, εἶτα ἀμφισβητήσαντες,
ἄρδην ἀνέλωμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὡς εἰ καὶ ἔστιν,
ἄχρηστον ἡμῖν ὑπάρχουσαν, ἅτε ἀγνωστον οὖσαν κατ' αὐτήν.
Δέδεικται δὲ ὅπως καὶ ἀληθῆ πάντα· καὶ ἔσον ἐν αὐταῖς
ψευδός, ἐντελοῦς ἂν τύχοι Θεραπείας.

« Καὶ ταῦτα λέγοντα (1), δεκεῖν τέ τι λέγειν, καὶ (2),
» ὃ ἄρτι ἐλέγομεν, θαυμασῶς ὡς δυσανάπειςον εἶναι ».

Προεῖρηται γὰρ διαρρήδην, ὡς ὃ μὴ μετὰ τῆς ἀποχρώ-
σης δυνάμεως καὶ παρασκευῆς ἀπτόμενος τῆς ταύτων Θεω-
ρίας, πιθανώτερον ποιήσεται τὸν ἀγνωστον εἶναι τὰ εἶδη
προσαναγκάζοντα, τοῦ πειρωμένου προσεῶναι τῆς θέσεως
αὐτῶν· πανταχοῦ γὰρ τὸ ὅμοιον ἐπὶ τὸ ὅμοιον πέφυκε
χωρεῖν. Τὸ οὖν τοῖς ὁμμασι σκοτώδες καὶ φιλοσοφία αἰ-
ρετόν, οὐκ ἂν γένοιτο ληπτόν (3) ταῖς ἀτελείαις τῶν ψυχῶν,
ἀλλ' ἐκείναις μόναις αἰ καὶ διὰ φύσεως ἀρετῆν, καὶ δι' ἐπι-
μελείας ὑπεροχῆν, καὶ διὰ προθυμίας, δύνανται ἑαυταῖς
προσάγουσιν ἐπαξίως τῇ τούτων Θεωρίᾳ· οὐδὲ γὰρ ἐν ἄλλο-
τρίαις ἔξεστιν ἐγγενέσθαι δυνατόν τὴν τῶν νοητῶν Θεωρίαν,
οὐδὲ δὴ τοῖς μὴ κενταραμένοις ποτὲ τὸν νοῦν ἔσονται
καταφανεῖς αἰ ἐν τῷ νῷ τῷ καθαρῷ τὴν ὑπαρξίν ἔχουσαι
καὶ τὴν ἔδραν, εἴπερ τῷ ὁμοίῳ πανταχοῦ τὸ (4) ὅμοιον
ἔστι ληπτόν.

« Καὶ ἀνδρὸς πάνυ μὲν εὐφροῦς τοῦ δυνασομένου

(1) D. λέγοντι.

(4) A. D. in marg. τὰ

(2) D. ἄρτι ἐλεγον.

ὅμοιον ἔστι γνωστόν.

(3) C. ληπτόν.

» μαθεῖν ὡς ἔστι γένος τι ἐκάστου καὶ οὐσία αὐτὴ καθ'
» αὐτῆν, ἔτι δὲ θαυμαστοτέρου τοῦ (1) εὐρήσοντος καὶ
» ἄλλον δυνασομένου διδάξαι, ταῦτα πάντα ἰσακῶς διευ-
» κρησαμένον. »

Ἀναδιδάσκει πάλιν διὰ τούτων, τίς ὁ τῶν λόγων τού-
των οἰκειότατος ἀκροατής· ἀνδρα μὲν ὀνομάσας οὐ μάτην,
ἀλλ' ἵνα καὶ κατὰ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς τοιοῦτος ᾗ, πολὺ τὸ
ἀδρῶν καὶ ὑψηλὸν ἐπιδεικνύμενος· τῷ γὰρ ἀντιλήψεσθαι
μέλλαντι τῶν θεῶν, οὐδὲν προσήκει σμικρὸν οὐδὲ ταπεινὸν
φρονεῖν· πάντῃ δὲ εὐφυῶς καλέσας, ὡς πᾶσι τοῖς πλεονεκτή-
μασι τῆς φιλοσόφου φύσεως διακεκοσμημένον, καὶ πολλὰ (2)
δεξάμενον ἐκ τῆς φύσεως ἐφόδια εἰς τὴν νοερὰν τῶν θεῶν
ἀντιληψὴν· ἐπὶ δὲ τούτῳ, καὶ τίς ὁ κατηγεμὸν τῆς περὶ
τούτων ἐπιστήμης ὑπομνησκει πάλιν· ὅτι γόνιμος, καὶ
εὐρετικὸς ὅτι περὶ τὴν (3) διδασκαλίαν· ἔτι γὰρ τοσοῦτον
προκόπτουσιν, ὅσον αὐτοῖς ἀπόχρη πρὸς ἑαυτούς· ἄλλοι δὲ
καὶ ἐτέρους (4) ἀναμνησκέω δύνασθαι τῆς τῶν πραγμά-
των ἀληθείας· διὸ καὶ θαυμαστότερον τουτοῦ (5) κέκλη-
κεν· ἀνάλογον γὰρ ἔσθηκεν οὗτος τῷ κέρῳ, πένια (6)
δέου μανθάνειν (7)· μεταξὺ δὲ ἄρα ἀμφοῖν ὁ ἔρωτ' ὁ τὸν
ἀτελέστερον συνάπτων πρὸς τὸν τελειότερον· τρίτον δὲ οὖν
ἐπὶ τούτοις παραδίδωσι (8) τὸ τέλος τῆς διδασκαλίας· ὅτι

(1) A. Deest in τοῦ.

(5) D. τοῦτον.

(2) B. πολλάκις.

(6) A. in marg. πένια δὲ

(3) D. καὶ ὅτι περὶ τῆς δι-
δασκαλίας. A. in marg. εὐρε-
τικὸς ἔστι περὶ τὴν διδασκαλίαν.

τῷ μανθάνειν.

(7) D. μανθάνων.

(8) D. παραδίδωσι τί τὰ τέ-
λος τῆς διδ.

(4) A. B. ἑτέρα.

τὸν μανθάνοντα καὶ δεχόμενον ἐπιστήμην ἰκανῶς διευκρινήσασθαι (1) δεῖ τὰ γένη τῶν ὄντων, καὶ τὰς διωρισμένας τῶν πραγμάτων αἰτίας θεωρῆσαι τελεώτατα (2) πόθεν ἄρχονται, πόσαι τάξεις αὐτῶν, πῶς ἐν ἐκάστῃ τάξει τῶν ὄντων ὑφeszήμασι, πῶς μετέχονται, πῶς τὰ πάντα προειλήφασι, καὶ ἀπλῶς εἴασα τῶν τοιούτων, ἀ καὶ ἡμεῖς ἐμπροσθεν διειλόμεθα. Ταῦτα καὶ περὶ τούτων τῶν δὲ λέξεων, τὸ μὲν διευκρινήσασθαι, δηλοῖ τὴν ἀσύγχυτον καὶ καθαρὰν ἐκείνων ἐκάστου νοερὰν ἐπιβολήν· ἡ γὰρ εὐκρίνεια, σαφήνεια τίς ἐστὶ τῆς ἐκάστων ἰδιότητος ἀφοριστική· τὸ δὲ γένος τι ἐκάστου, σημαίνει τὴν πρωτουργὸν αἰτίαν ἐκάστης σειράς τὴν ἐν τοῖς θεοῖς προῦκάρχουσαν· τὸ γὰρ εἶδος (3) πρὸς τι ἄλλο ἄτομον ὡς (4) ἐκείνους εἶδος ὄν, γένος ἐστὶν ὡς ὀλιχώτερον τῶν αἰσθητῶν εἶδῶν, καὶ ὡς περιεκτικὸν τῶν οὐ παντάπασιν ἀλλήλοις ὁμοειδῶν· πῶς γὰρ ὀρνίθου ὁ χυθόνιος ἀνθρώπος τῷ ἐν οὐρανῷ ἢ ἄλλῳ στοιχείῳ λαχόντι τὴν ὑπόστασιν;

(1) B. C. D. Deest δεῖ. ἄλλο.

(2) B. τελεωτάτας.

(4) C. D. ὡς ἐν ἐκείνους.

(3) C. εἶδος ἄλλο πρὸς τι.

ΠΡΟΚΛΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

« ΣΥΓΧΩΡῶ σοι, ἔφη, ὦ Παρμενίδη, ὁ Σωκράτης· πάνυ
» γάρ μοι κατὰ νοῦν λέγεις ».

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ ἐν Γοργίᾳ ῥηθὲν, καὶ ἐνταῦθα φαίνεται
καλῶς διὰ τῶν ἔργων ὁ Σωκράτης ἐπιδεικνύμενος· ὁ γὰρ
ἀνελεγκτος, φησί, βίος, τοῖς μὴ ἀγαθοῖς οὐκ ἀγαθόν·
ὥς οὐκ ἂν ἀηδέστερον ἐλεγχθεῖν, εἴ τι λέγοιμι μὴ ὀρθῶς,
ἢ αὐτὸς ἄλλον ἐλέγξαιμι. Τοῦτο τοίνυν ἐκ παιδῶς ἐπιτετη-
δευκῶς, δῆλος (1) καὶ νῦν ἀσπασάμενος τὸν ἐλεγχον, καὶ
οὐχ (2) ὅπως τραχέως διατεθεῖς, ἀλλὰ καὶ κατὰ πόνον νοῦν
αὐτῷ γεγονέναι διαρρήδη αὐτὸν εἰπών. Ὡς γὰρ οἱ φιλό-
νικοι κατὰ πάθος ὑποδέχονται τοὺς ἐλεγκτικούς λόγους,
οὕτως οἱ φιλόσοφοι κατὰ νοῦν ἀντιλαμβάνονται τῶν πρὸς
αὐτοὺς ἀποριῶν. Ἄλλα μὲν καὶ ὁ Παρμενίδης τοῦτο ἐκεῖνο
πέφηνε ποιῶν ὁ παρακελεύεται ποιεῖν ὁ Πλάτων αὐτὸς ἐν
ἐπιστολαῖς· ἐνδείκνυσθαι τοῖς ἐπιεμένοις τινὸς θεωρίας
τὴν χαλεπότητα τὴν περὶ αὐτὴν, καὶ τὴν δυσκολίαν ἐξαι-
ρεῖν πάνυ θαυμασῶς· ἵνα ὁ μὲν ἐπιτήδειος πρὸς τὴν ἀντί-
ληψιν αὐτῆς, ἐπιδειχθῆ προθυμότερος γενόμενος πρὸς τὴν
μετουσίαν, ὁ δὲ ἀνεπιτήδειος ἐξελέγχοιτο, κατορρωθήσας
μὲν τὴν ἀπειλουμένην δυσκολίαν, φυγὰς δὲ ἀπ' αὐτῆς

(1) A. B. C. δῆλον καὶ. D. (2) B. C. D. οὐχ ὅτι.
δῆλον ἐστὶ καὶ.

γενόμενος. Τοῦτο γοῦν καὶ ὁ Παρμενίδης πεποιήκεν, ἐπα-
νατεινόμενος τῷ Σωκράτει τὰς ἀπορίας τὰς περὶ τῶν εἰδῶν,
καὶ ἐπιδείξας ὅτι πολλῶν μείζονος ἢ κατ' αὐτὸν θέονται τῆς
διαλύειν μελλούσης αὐτὰς (1) δυνάμεως. Ὁ δὲ γε Σωκρά-
της καὶ ἄγεται τὰς ἀπορίας, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ νοῦν ἀνε-
γείρας, οὕτω πειράσεται τῷ Παρμενίδῃ συμβασιλεύσαι περὶ
τὴν τῶν θείων θεωρίαν· διὸ καὶ ὁ Παρμενίδης ἤδη τινὰ
αὐτῷ βοήθειαν ἐπορέγει πρὸς τὸν ἀντίληψιν τῆς νοερᾶς καὶ
ἐπιστήμονος περὶ τὰ θεῖα κατανοήσεως.

« Ἀλλὰ μέντοι, εἶπεν ὁ Παρμενίδης, εἴ γε τις δὴ, ὃ
» Σώκρατες, αὐτὸ μὴ ἐάσει εἶδη τῶν ὄντων εἶναι, εἰς πάντα
» τὰ νῦν δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀποβλέψας, μηδὲ (2)
» ὀριεῖται εἶδος ἑνὸς ἐκάστου, οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν δια-
» νοίαν ἔξει, μὴ ἑῶν ἰδέαν τῶν ὄντων ἐκάστου τὴν αὐτὴν
» ἀεὶ εἶναι, καὶ οὕτω τὴν τοῦ διαλέγεσθαι δύναμιν παντά-
» πασιν διαφθερεῖ ».

Συντόμως πάνυ καὶ λίαν ἐπισημόνως ἐν τούτοις ἡμᾶς
ὑπέμνησεν ὅτι τὰ εἶδη τῶν ὄντων ἐσὶν. Εἰ γὰρ ἐστὶν ἡ
διανοητικὴ καὶ νοερὰ γνῶσις κρείττων τῆς αἰσθητικῆς, δεῖ
τὰ τῆς διανοίας γνωσὰ καὶ τὰ τοῦ νοῦ, θειότερα εἶναι
τῶν ὑπὸ τῆς αἰσθήσεως γιγνωσκομένων. Ὡς γὰρ ἔχουσιν
αἱ σύσσοιχοι τοῖς οὐσι γνωσικαὶ δυνάμεις, οὕτω δεῖ καὶ τὰ
γνωσὰ πρὸς ἄλληλα ἔχειν. Ἡ τοίνυν διάνοια καὶ αὐτὰ
θεωροῦσιν εἶδη, καὶ τὰ καθόλου καὶ ἐν ἑαυτοῖς ὄντα ἢ δὲ
ἀισθησις, τὰ μεριστὰ καὶ ἀχώριστα τῶν ὑποκειμένων.

(1) B. C. αὐτά.

(2) D. μηδὲ τι ὀριεῖται. Sic Editt.

Δεῖ δέ (1) που θειότερα καὶ αἰδιότερα εἶναι τὰ τῆς διανοίας θεάματα καὶ τοῦ νοῦ. Τὰ ἄρα καθόλου πρὸ τῶν μερικῶν ἐστὶ, καὶ τὰ ἄϋλα πρὸ τῶν ἐνύλων· πόθεν οὖν ταῦτα λαβούσης τῆς διανοίας; ἐν ἡμῖν μὲν γὰρ οὐκ (2) ἀεὶ κατ' ἐνέργειαν ἐστὶ· δεῖ δὲ κατ' ἐνέργειαν ὄντα, προηγεῖσθαι τῶν δυνάμει καὶ νοούντων καὶ ὄντων. Ἀλλαχοῦ ἄρα καὶ πρὸ ἡμῶν ἐν ταῖς θείαις καὶ χωρισταῖς οὐσίαις ἐστὶ τὰ εἶδη, παρ' ὧν καὶ τὰ ἐν ἡμῖν εἰς τελείωσιν ἄγεται· τούτων δὲ μὴ ὄντων, οὔτ' ἂν εἴη τὰ ἐν ἡμῖν, οὔτ' ἂν ἐξ ἀτελῶν γίγνοιτο τέλεια· πόθεν ἄρα ἡ τελείωσις αὐτοῖς; οὐ γάρ που ἐκ τῶν αἰσθητῶν, χειρόνων ὄντων· οὐ γὰρ θέμις τοῖς ἀμείνοσιν ἐκ τῶν χειρόνων εἶναι τὴν γένεσιν ἢ τελείωσιν· πόθεν δὲ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐν ταῖς πολλαῖς ψυχαῖς; δεῖ γὰρ πανταχοῦ πρὸ τοῦ πλήθους νοεῖν τὸ ἐν ἀφ' οὗ τὸ πλῆθος· ὡς γὰρ οὐκ ἂν ἐγένετο (3) τὰ αἰσθητὰ πολλὰ μὴ ἐξ ἐνός, ὃ ἐστὶ κρεῖττον τῶν αἰσθητῶν, καὶ ὃ τὸ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα κοινὸν ὑπέσασεν (4), οὕτως οὐδ' ἂν τὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς ὑποσταίη, πολλὰ ὄντα καὶ ταῦτα· τὸ γὰρ αὐτοδίκαιον καὶ ἕκαστον τῶν εἰδῶν, ἔστι ἐν ἑκάστῳ τῶν ψυχῶν· ταῦτ' οὖν πολλὰ ὄντα, δεῖται τοῦ ὑποσῆσαντος ἐνός, ὃ καὶ κρεῖττον ἐστὶ τῶν ψυχῶν· ὡσπερ καὶ τὸ τῶν αἰσθητικῶν (5) γενετικόν, ἀνώτερον (6) τῆς αἰσθητῆς (7) οὐσίας ἐστὶ, πᾶσων αὐτῶν ἐνιαίως περιέχον τὴν ποικιλίαν· πῶς δὲ καὶ οὐκ ἀναγκαῖον πρὸ τῶν αὐτοκενήτων εἶναι τὸ

(1) B. C. D. δὴ που.

(2) B. Deest ἀεὶ.

(3) B. γίνοιτο.

(4) C. ὑπέστησαν.

(5) B. C. D. αἰσθητῶν.

(6) B. C. D. ἀνώτερον.

(7) B. C. αἰσθητικῆς.

ἀκίνητον εἶδος; ὡς γὰρ τῶν ἑτεροκινήτων ὑπεραναβεβήκασι οἱ αὐτοκίνητοι λόγοι, καὶ τὰ εἶδη τῶν ἑτεροκινήτων γεννητικά, τὸν αὐτὸν που τρόπον καὶ τῶν αὐτοκινήτων ὑπερίδρυται τὰ ἀκίνητα καὶ ἐν αἰῶνι ποιούμενα τὰς ἐνεργείας· ἐπειδὴ καὶ πανταχοῦ δεῖ τὴν μόνιμον αἰτίαν προηγῆσθαι τῆς κινουμένης (1). Εἰ ἄρα ἐς τὰ εἶδη τὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς πολλαῖς οὐσαι, ἔστι πρὸ αὐτῶν πολλῶ πρότερον τὰ νοερά, πρὸ (2) τῶν αὐτοκινήτων τὰ ἀκίνητα, πρὸ τῶν πεπληθυσμένων τὰ μοναδικά, πρὸ τῶν ἀτελῶν τὰ τέλεια καὶ (3) κατ' ἐνέργειαν ὄντα· ὥστε εἰ μὴ ἔστι τὰ εἶδη τὰ νοερά, οὐδὲ τὰ ψυχικά ἔστιν· οὐδαμοῦ (4) γὰρ ἀπὸ τῶν ἀτελῶν καὶ ἀπὸ τῶν πολλῶν ἢ φύσις ἀρχεται· οὐδὲ γὰρ θέμις μὴ παρὰ (5) τὰς μονάδας προῖναι τὸ πλῆθος, καὶ παρὰ (6) τὸ τέλειον τὰ ἀτελῆ, καὶ παρὶ ἀκίνητον τὰ κινούμενα· εἰ δὲ μὴ ἔστι τὰ ψυχικά εἶδη, οὐδὲ ὅποι (7) τις τρέψαι τὴν διάνοισιν ἔξει, καθά φησι καὶ ὁ Παρμενίδης· τὴν μὲν γὰρ φαντασίαν καὶ ἀσθησιν εἰς τὰ σύμφυλα (8) αὐταῖς ἀνάγκη βλέπειν· τὴν δὲ διάνοισιν περὶ τινα τῶν ὄντων διατριβεῖν φήσομεν· τίνων γὰρ ἔστι γνώσις ἐν ἡμῖν διανοητικῆ, τῶν τοιούτων εἰδῶν ἀνηρημένων; οὐ γὰρ που περὶ τῶν ὑερογενῶν ποιησόμεθα τὴν θεωρίαν· ταῦτα γὰρ αὐτὰ τῶν αἰσθητῶν ἐστὶν ἀτιμότερα καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς κοινῶν· πῶς οὖν τὰ τῆ διανοίας σύστοιχα γνωστά, καταδέστερα τῶν ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως ἔσται γνωσκομένων; λέ-

(1) B. C. νουμένης.

(2) B. Deest πρὸ.

(3) B. C. D. καὶ δεῖ κατ' ἐνέρ.

(4) B. C. οὐδαμῶς.

(5) B. Deest παρὰ. D. περὶ.

(6) B. C. D. περὶ

(7) B. C. ὅποι τοῦ τρέψαι.

(8) C. σύμβολα.

πεται ἄρα μηδὲν ἄλλο γινώσκειν ἡμᾶς, ἢ τὰ αἰσθητά· πόθεν οὖν αἱ ἀποδείξεις; ἐκ γὰρ τούτων αἱ ἀποδείξεις, & καὶ αἷτια τῶν ἀποδεικτικῶν ἐστὶ, καὶ πρότερα κατὰ φύσιν καὶ οὐχ ὡς πρὸς ἡμᾶς, καὶ τιμιώτερα τῶν ἐξ αὐτῶν δεικνυμένων· ἀλλὰ μὴν ἐξ ὧν αἱ ἀποδείξεις, ταῦτα ἐστὶ καθόλου, ἀλλ' οὐ μερικῶς ἐστὶ· πρότερα ἄρα τὰ καθόλου καὶ αἰτιώτερα καὶ τιμιώτερα τῶν μερικῶν· ὅθεν, οἶμαι, καὶ οἷς μὴ δοκεῖ εἶναι τὰ εἶδη, βιασθέντες ὑπὸ τῆς ἀληθείας, ἐν τοῖς περὶ ἀποδείξεως λόγους τὸ καθόλου σεμνύνουσι καὶ θειότερον καλοῦσι τῶν καθ' ἕκαστα· τοῦτο γὰρ ποιεῖ τὰς ἀποδείξεις τοιαύτας οἷας ἐκείνοι φασί· πόθεν δὲ οἱ ὀρισμοί; καὶ γὰρ ὁ ὀρισμὸς διὰ τῶν (1) ἐν τῇ ψυχῇ πρόβεισι λόγων· τὸ γὰρ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα κοινὸν ὀρίζομεν, τὴν πρώτην ἔνδον ἔχοντες τὸ εἶδος, οὐ τὸ ἐν τούτοις εἶδωλον· Εἰ τοίνυν ἀρχὴ τῆς ἀποδείξεως ὁ ὀρισμὸς, χρὴ καὶ ἄλλον ὀρισμὸν εἶναι πρὸ τούτου τῶν πολλῶν εἰδῶν καὶ οὐσιωδῶν ἐν ψυχαῖς λόγων· ἐπεὶ γὰρ ἐν (2) ἐκάστη ψυχῇ τὸ αὐτοδίκαιον εἰπεῖν ὡς εἴπομεν, ὅλον ὡς πολλάκις δίκαια (3) τὰ ἐν ἡμῖν, ἔχοντά τι κοινόν, ὅθεν καὶ ἐκάστη ψυχὴ γνοῦσα τὸν ἐν αὐτῇ τοῦ δικαίου λόγον, εἶδε τὸν ἐν ἀπάσῃσι ταῖς ἄλλαις ὁμοίως· εἰ δὲ ἔχει τι κοινόν, τοῦτο τὸ κοινόν ἀφοριζόμεθα δὴ ποῦ τί ἐστὶ αὐτὸ λέγοντες· καὶ τοῦτο ἐστὶν ἀποδείξεως ἀρχή· ἀλλ' οὐ τὸ ἔνυλον καὶ θνητόν πως ὡς κατατεταγμένον· δεῖ γὰρ ἐν ταῖς ἀποδείξεσι καὶ τοῖς ὀρισμοῖς, ὅλον τὸ μερικὸν ὑπὸ τοῦ καθόλου καὶ τὸν ὀρισμὸν τελεῖν· οἱ δὲ τῶν ἐν τοῖς

(1) D. τόν... λόγον.

(3) B. C. πολλά ἐς δίκαια

(2) D. γὰρ ὡς.

B. C. πολλά ἐς ταῦτα δίκαια.

καθ' ἕκαστα κοινῶν ὀρισμοὶ οὐ παραλαμβάνουσιν (1) ὅλα τὰ καθέκαστα· πού γάρ ὁ Σωκράτης ὅλον (2) ζῶον λογικὸν θνητὸν, ὄντων ἐν αὐτῷ καὶ ἄλλων & ποιεῖ τὸ καλούμενον ἰδίως ποιόν; ὁ δὲ τοῦ ἐν ἡμῖν ἀνθρώπου λόγος, ὅλον ἕκαστον περιέχει τὸ καθέκαστον· πάσας γὰρ περιέχει τὸ καθέκαστον... τὰς δυνάμεις ἐνοειδῶς, ὅσαι περὶ τὰ καθέκαστα θεωροῦνται· καὶ τὸ ζῶον ὁμοίως· τὸ μὲν ἐν τοῖς καθέκαστα, ἔλασσον καὶ αὐτῶν τῶν καθ' ἕκαστα καὶ τῶν εἰδῶν· οὐ γὰρ ἔχει πάσας ἐνεργεῖα (3) τὰς διαφορὰς, ἀλλὰ δυνάμει μόνον ὄθεν, καὶ ὡσπερ ὕλη γίγνεται τῶν ἐπιγιγνομένων εἰδοποιῶν διαφορῶν· τὸ δὲ ἐν ἡμῖν κρεῖττον τοῦ ἀνθρώπου καὶ περιληπτικώτερον· πάσας γὰρ περιέχει τὰς διαφορὰς ἠνωμένως, καὶ οὐ δυνάμει καθάπερ ἐκεῖνο, ἀλλὰ κατ' ἐνεργεῖαν. Εἰ ἄρα ὀρισμὸν εὐρήσομεν, ὃς ἔσται ἀποδειξέως ἀρχή, δεῖ τοιοῦτου πράγματος εἶναι τὸν ὀρισμὸν, ὃ ἔσται πάντως (4) τοῦ μερικωτέρου περιληπτικόν· τοιαῦτα δὲ τὰ ἐν ἡμῖν (5) εἶδη καὶ οὐ τὰ ἐν τοῖς (6) καθέκαστον ἀναιρεθέντων ἄρα τούτων, οὐδὲ ὀρίζεσθαι δυνατόν· οἰχθήσεται οὖν εἰκότως καὶ ἡ ὀριστικὴ μετὰ τῆς ἀποδεικτικῆς, ἀπολιποῦσα (7) τὴν ἀνθρωπίνην νόησιν, ἀλλαμὴν καὶ ἡ διαιρετικὴ μετὰ τούτων, ὄνομα ἔσται μόνον· αἱ γὰρ διαιρέσεις οὐδὲν ἄλλο ποιῶσιν, ἢ διακρίνουσι τὰ πολλὰ ἀπὸ τοῦ ἐνός, καὶ τὰ ἐνιαίως

(1) B. C. περιλαμβάνουσιν.

(2) D. ὅλος.

(3) D. ἐνεργεῖν.

(4) B. C. παντός.

(5) B. τὰ ἐν αὐτοῖς.

(6) C. Deest εἶδη.

(7) B. C. ἀπολείπουσαν.

ἐν τῷ ὄλῳ προὔκάρχοντα ἐν ταῖς αἰκείαις χωρίζουσι διαφοραῖς· οὐκ ἔξωθεν προστιθεῖσαι τὰς διαφοράς, ἀλλ' ἐνθὸν ἐν αὐτοῖς οὖσας τοῖς γένεσι καὶ τὰ εἶδη διαιρούσας ἀπ' ἀλλήλων θεωροῦσι (1). Ποῦ δὴ οὖν ἔσται τὸ ταύτης ἔργον, τῶν οὐσιωδῶν ἐν ἡμῖν οὐκ ὄντων εἰδῶν; τὸ γὰρ ἐν τοῖς ὑστερογενέσι τούτοις τὴν πραγματείαν αὐτῆς (2) ποιεῖν, οὐδὲν ἔστιν ἐπησθημένων τῆς κατ' αὐτὴν δυνάμεως· δοξαστικῆς γάρ ἐστι διαιρετικῆς, τὰ ὑστερογενῆ διαιρεῖν, διανοητικῆς δὲ καὶ ἐπιστημονικῆς, τὰς οὐσιώδεις τῶν ἐν ψυχῇ λόγων διαφοράς θεωρεῖν, καὶ τὰς ἠνωμένας δυνάμεις ἀναπτύσσειν, καὶ ἀπὸ τῶν ὀλιγωτέρων ὄραν ἀποφυόμενα τὰ μερικώτερα. Πολλῶ δὴ οὖν πρότερον τῆς τε ὀριστικῆς καὶ τῆς ἀποδεικτικῆς αὐτὴ παντελῶς ἂν εἴη μάταιος, εἰ μὴ ἔξουσω αἱ ψυχαὶ τοὺς οὐσιώδεις λόγους· σιμχότερον γὰρ τῆς ἀποδείξεως ὁ ὀρισμὸς καὶ ἀρχαιώτερον, καὶ τοῦ ὀρισμοῦ πάλιν ἡ διαίρεσις· δίδωμι γὰρ ἡ διαιρετικὴ τῇ ὀριστικῇ τὰς ἀρχάς, ἀλλ' οὐκ ἔμπαλιν· καὶ οὐ δῆπου τῆς ἀποδείξεως ἐν τοῖς ὑστερογενέσιν ἀθυρεῖν οὐκ ἀνασχομένης, ὁ ὀρισμὸς καὶ ἡ διαίρεσις περὶ ταῦτα καὶ τὰ τούτων εὐτελέστερα ποιήζεται τὴν πραγματείαν. Πᾶσαν ἄρα τὴν διαλεκτικὴν ἀναιρήσομεν εἰ μὴ προσησόμεθα (3) τοὺς οὐσιώδεις λόγους τῶν ψυχῶν· ἡ γὰρ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις (4) τῶν κατὰ ταῦτάν, ταύταις χρῆται τὰς μεθόδοις· ἐπεὶ καὶ τὴν ἀναλυτικὴν ἀνάγκη συναιρεῖσθαι ταύταις· ἀντίκειται γὰρ τῇ μὲν ἀποδεικτικῇ, ὡς ἀπὸ τῶν αἰτιατῶν

(1) B. C. θεωροῦσαι.

σοίμεθα.

(2) C. αὐτῆν.

(4) B. C. Deest τῶν.

(3) B. C. προσήμεθα D. προ-

ἀναλύουσα εἰς τὰ αἷτια· τῇ δὲ ὀριστάῃ, ὡς ἀπὸ τῶν συν-
 θέτων εἰς τὰ ἀπλούστερα· τῇ δὲ διαιρετάῃ, ὡς ἀπὸ (1) τῶν
 μερικωτέρων ἐπὶ τὰ καθολικώτερα· τοσαυταχῶς (2) γὰρ ἡ
 ἀναλυσις, ὥστε ἐκείνων διαφθειρομένων, πάσχοι ἂν καὶ
 αὐτὴ ταύτην. Εἰ ἄρα μὴ ἔστι τὰ εἶδη, οὐδὲ οἱ ἐν ἡμῶν ἔσου-
 νται λόγοι τῶν πραγμάτων· εἰ δὲ μὴ εἰσὶν οἱ ἐν ἡμῶν λό-
 γοι τῶν πραγμάτων, οὐκ ἔσονται αἱ διαλεκτικαὶ μέθοδοι
 καὶ ἄς τὰ ὄντα γινώσκωμεν, οὐδ' ὅποι τρέψωμεν τὴν
 διάνοιαν ἐξομεν· αὐτὴ γὰρ ἡ δύναμις μάλιστα τῆς ψυχῆς
 ποθοῦσα τὴν αἰτίαν, ἐπὶ τὰ εἶδη καταφεύγει καὶ τὰς μονά-
 δας τὰς γεννητικὰς τῶν πολλῶν· ἡ δὲ δόξα καὶ τοῖς ὑστερο-
 γενέσῃ ἀρκεῖται καὶ τοῖς ἐν τοῖς καθέκαστα κατατεταγμέ-
 νοις. Πῶς οὖν ἀποδώσει τὰς τούτων αἰτίας, καὶ εἰς ποίας
 ἀρχὰς ἀνάγουσα τὴν θεωρίαν; τὰ γὰρ ὡς ἀληθῶς αἷτια
 τῶν ὄντων, ἔστι παραδειγματικὰ καὶ ποιητικὰ καὶ τέλεια·
 καὶ μὴ ὄντων δὲ τῶν εἰδῶν, οὔτε παραδείγματα εἶναι δυνα-
 τόν· ταῦτα γὰρ ἦν τὰ εἶδη τῶν παραδειγμάτων τὰ κυριώ-
 τατα· οὔτε ποιητὴν θεὸν τῶν ἐγκοσμίων· ἔχει γὰρ ἂν τὰ
 εἶδη τῶν γιγνομένων (3) τὸ ποιῶν καὶ τὰς αἰτίας· οὔτε
 τελικὸν αἷτιον· τὸ γὰρ τοῦ εἶναι τελικὸν αἷτιον, μεταξύ τοῦ
 τε ὄντος δι' αὐτοῦ, καὶ ἑαυτοῦ ποιητικὴν ἀρχὴν ἀποφαίνει,
 καὶ ἦν τὰ πρὸς αὐτὰ ὄντα τυγχάνει τοῦ οἰκείου τέλους.
 Οὐκ ἄρα δυνατόν αἰτίας τῶν ὄντων ἀποδοῦναι, πῶς ἔστω
 βίαστα. διὸ καὶ ὁ μὴ προσιέμενος τὴν ὑπόθεσιν ταύτην,
 ἑμοῦ τοῖς παραδείγμασι καὶ τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν ἀνέλεν

(1) C. ἀπὸ τῶν δευτέρων.

(3) D. γιγνομένων αὐποιῶν.

(2) B. C. ποσαχῶς.

ἐκ τῶν ὄλων· τὸ δὲ τελικὸν ἀτελῶς ὑπέθετο· τῆς γὰρ κινήσεως αὐτὸ ποιεῖ τέλος, ἀλλ' οὐ τοῦ εἶναι πάντων.

« Τοῦ τοιούτου μὲν οὖν μοι δοκεῖς καὶ μᾶλλον ἡσθήσθαι.
 » — Ἀληθῆ λέγεις, φάναι. — Τί οὖν ποιήσεις φιλοσοφίας
 » πέρι; ποῖ τρέψῃ ἀγνοουμένων τούτων; Οὐ πάνυ μοι δοκῶ
 » καθορᾶν ἐν γε τῷ παρόντι (1) ».

Πρώτην μὲν βόηθειαν εἰς τὸν Σωκράτην κατεβάλετο μετὰ τὸν ἐκ τῶν ἀπορητικῶν λόγων ἴλιγγον, τὴν συντομοτάτην καὶ ἀληθεστάτην ἀπόδειξιν τῆς τῶν εἰδῶν ὑποθέσεως, ἧς καὶ πρὸ τῶν ἑαυτοῦ λόγων ἀντειληφθαι φησί (2) καὶ αὐτὸν, ἀλλ' ἀτελῶς· τὸ γὰρ ἡσθῆσθαι γνώσεως ἐστὶ τῆς φαυλοτάτης καὶ ἀτελεστάτης ἴδιον· οὐδὲ γὰρ ἦν εἰκὸς τελῶς ἀντιλαμβανόμενον (3) τῆς ὑπάρξεως τῶν εἰδῶν, ἔτι θορυβεῖσθαι διὰ τούτων τῶν ἀποριῶν. Δευτέραν δὲ ἄλλην καταβάλλεται βόηθειαν, τὴν πορείαν ὑπογράφων αὐτῷ καθ' ἣν προσθήσει (4) τὸ ἔλλειπον, καὶ τελῶς καταδράζεται τῆς τῶν εἰδῶν θεωρίας· ἔστω γὰρ εἶναι τὰ εἶδη· ἀλλὰ δέδεκται, ὅτι εἰ ἐστὶ γνωστὰ (5) ἡμῖν, οὐκ ἔστιν πῶς οὖν φιλοσοφήσωμεν περὶ αὐτὰ ὄντα, γνώσεως αὐτῶν ἡμῖν ὑποσῆναι μὴ δυναμένης, ὡς ὁ τῶν ἀποριῶν ἐδείκνυ λόγος; Πρὸς δὲ τοῦτο πάνυ μὲν ὁ Σωκράτης ἠπόρησεν· εὔρε δὲ τὴν δευτέραν βόηθειαν ὁ Παρμενίδης, ἐφ' ἣν καὶ παρακαλεῖ τὸν Σωκράτην πατρακῶς καὶ κηδεμονικῶς, ἵνα προσλαβὼν τὸ ἔλλειπον τῆς κἀρασκύης, ἀξίως ἀναφανῆ τῶν εἰδῶν Θεότης.

(1) B. D. Ἐν γε τῷ παρόντι.

(2) A. B. C. φησί.

(3) C. ἀντιλαμβανόμενον.

(4) B. προσθήσεται.

(5) B. C. γνωστόν.

(6) D. εἶπε.

« Πρώην (1) γὰρ, εἰπεῖν, πρὶν γυμνασθῆναι, ὧ Σώκρα-
» τες, ὀρίζεσθαι ἐπεχειρεῖς (2) καλὸν τε τί καὶ δίκαιον
» καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἐν ἑκαστῶν τῶν εἰδῶν ἐνενόησα γὰρ καὶ
» πρώην σου ἀκούων διαλεγομένου ἐνθάδε Ἀριστοτέλει
» τῷδε ».

Κατὰ μὲν τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν προθυμίαν, οὐδὲν ἔχει
τὸν Σωκράτην παντάπασιν ὡς ἔλλείποντα (3) τοῦ μέτρου
τοῦ προσήκοντος ἐπανορθοῦν· κατὰ δὲ τὴν ἐμπειρίαν μόνην,
αὐτὸν ἐνδεῶς ἔχειν ὑπέιληφεν, ὅθεν καὶ παραινεῖ πολυπει-
ρότερον αὐτὸν γενέσθαι διὰ τῆς διαλεκτικῆς, ἐπὶ πολλῶν
γυμνασάμενον, καὶ τὰς ἀκολουθίας κατιδόντα τῶν ὑπο-
θέσεων, ἔπειτα οὕτως ἐπὶ τὴν τῶν εἰδῶν τραπέσθαι θεω-
ρίαν· ὅσα γὰρ νῦν ἠπύρηται, ταῦτα τοῖς περὶ διαλεκτικῆν
γεγυμνασμένοις (4) ἐς ἰν εὐδιάλυτα. Καὶ τοῦτο μὲν ἐστὶ τὸ
ὄλον τῶν λόγων τέλος· ταύτην δὲ τὴν γυμνασίαν, οὐ τοιαύ-
την εἶναι νομιστέον, οἷα τὴν ἐπιχειρηματικὴν μέθοδον
λέγειν εἰώθασιν· ἐκεῖνη μὲν γὰρ πρὸς δόξαν βλέπει (5)
ταύτην δὲ καταφρονεῖν φησὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης (6)
αὐτὴν γοῦν τοῖς πολλοῖς καὶ ἀδολεσχίαν κατονομάζεσθαι·
καὶ γὰρ ἐκεῖνη μὲν περὶ ἓν πρόβλημα πολλάς παραδίδωσιν
ἐπιχειρήσεις, ἀφ' ὧν δυνασόμεθα κατασκευάζειν ἢ ἀνασ-

(1) Heindorf. Ast. Bekk.

πρῶ. Fischer πρωί.

(2) B. C. ἐπεχώρεις. Editt.
ἐπιχειρεῖς.

(3) A. ἐλλείποντος.

(4) B. γυμνασασμένοις.

(5) D. βλέπειν.

(6) D. δόξης· σὺδὲ γοῦν αὐ-
τὴν εἶναι τοῖς πολλοῖς, καὶ ἀδο-
λεσχίαν διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν
ὑπ' αὐτῶν προσονομάζεσθαι.

κευάζειν (1) ἐνδόξως τὸ προτεθέν· αὕτη δὲ περὶ τὰ πολλὰ καὶ διαφέροντα προβλήματα τὴν αὐτὴν ἡμῖν παραδίδωσι μέθοδον, τῶν μὲν ἀντικειμένων ἐξεταστικὴν, ἄλλως δὲ τὰ μὲν κρατύναι, τὰ δὲ ἐλέγξει τῶν μαχομένων· ὥστε ἐτέρα μὲν αὕτη παρ' ἐκείνην, τοσοῦτω δὲ καλλίων ἐκείνης, ὅσω καὶ ταῖς ἐκείνης τιμωτέραις μεθόδοις ἄνωθεν αὕτη χρῆται πρὸς τὸ οἰκεῖον ἔργον· καὶ γὰρ διαιρέσεις καὶ ὀρισμοὶς καὶ ἀποδείξεις. Ἐάν οὖν γυμνασώμεθα κατὰ ταύτην τὴν μέθοδον, πολλὴ ἐλπίς ἡμᾶς γνησίως ἀντιλαβέσθαι τῆς τῶν εἰδῶν θεωρίας· διαρθρωτικούς μὲν τῶν ὑποσυγκεχυμένων ἐννοιῶν γενομένους, διάλυτικούς δὲ τῶν φαινομένων ἀπόρων, ἀποδεικτικούς δὲ τῶν νῦν ἀγνοουμένων· πρὶν δὲ ταύτης κρατήσομεν, οὐ δυνησόμεθα μετ' ἐπισημῆς ἕκαστον ἀφορίζεσθαι τῶν εἰδῶν. Καὶ πῶς φαίη ἄν τις ὅλως δυνατὸν ὀρίζεσθαι τὰ εἶδη; τὰ γὰρ ἀπλά καὶ ἀμέριστα, ποικιλίαν λόγων οὐκ ἐπιδέχεται καὶ σύνθεσιν· πᾶν γὰρ ὀριστὸν, ἐπιστητὸν πῶς ἐστίν· οὐδαμοῦ δὲ τὸ εἶδος ἐπιστητὸν. Ἐδειξε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς, ὅτι τὸν αὐτοκύκλον, οὔτε ὄνομα ποιεῖ γνωστὸν ἡμῖν, οὔτε ὁ χαρακτήρ, οὔτε ὁ ὀρισμός, οὔτε ἡ ἀπόδειξις, ἀλλ' ἡ νόησις. Ἡ τὸ μὲν ὀρίζεσθαι δηλοῖ καὶ νῦν, ὡς ἔμπροσθεν, οὐ τὸ ὀριστικὰς ἀποδόσεις ποιεῖσθαι τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἕκαστον ὑφεστάναι τούτων λέγειν (2) διακεκριμένον ἀπὸ τῶν ἄλλων, χωριστὸν ἀπὸ τῶν μετεχόντων. Εἰ δὲ δὴ καὶ τοῦτο αὐτὸ ζητοῖμεν ἐφ' ἑαυτοῦ, πότερον ὀρίζεσθαι τὰ εἶδη δυνατὸν, ἢ οὐ δυνατὸν, οἷον τὸ (3) αὐτοκαλὸν ἢ τὸ αὐτοδίκαιον· διὰ μὲν

(1) B. C. Deest ἢ ἀνασ-
κευάζειν.

(2) B. λέγει.

(3) A. ἢ αὐτοκαλόν.

τοὺς ἐν Ἐπιστολαῖς ῥηθέντας ὑπ' αὐτοῦ λόγους ἀνάγκης οὐσης νοήσει μόνῃ (1) εἶναι φάσαι ληπτὸν ἕκαστον εἶδος, μηδὲ ὄνομα αὐτοῦ παραλαβεῖν δύνασθαι μήτε λόγον ἰκανῶς· διὰ δὲ τὸ τὴν διαλεκτικὴν περὶ τὰ εἶδη τὴν πραγματείαν ἔχειν, καὶ (2) διαιρέσεις ἐκείνων τινὰς εἶναι (3) ὄρους· ταύτην (4) γὰρ εἶναι τῆς διαλεκτικῆς ἑκατέραν (5) τὴν ἐνέργειαν. Εἰδ' οὖν διὰ ταῦτα ζητοῖμεν ἀφ' ἑαυτοῦ, πότερον ὀριστὰ δεῖ τὰ εἶδη λέγειν, ἢ οὐ; ῥητέον ὅτι τὸ αὐτοκαλὸν καὶ τὸ αὐτοδίκαιον καὶ τὸ αὐτοαγαθὸν, οὐ μόνον ἐστὶν ἐν τῷ νῶ, ἀλλὰ καὶ ἐν ψυχαῖς καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς· καὶ τὰ μὲν οὐκ ἔστιν ὀριστὰ, τὰ δὲ ἔστι· καὶ οὐ χρὴ διὰ τὴν τοῦ (6) αὐτοῦ προσθήκην, εὐθύς ἐπὶ τὰ νοητὰ (7) ὡς ἀληθῶς εἶδη τὰς ζητήσεις ἀναπέμπειν· ὃ δὴ παθόντες τινὲς, καὶ τῶν κακῶν ἰδέας ἔθεντο, καὶ τῶν τεχνητῶν, διὰ τὴν αὐτοκερμίδα τὴν ἐν Κρατύλῳ, καὶ τὸ αὐτοανόσιον ἐν Εὐθύφρονι· πάντων τῶν εἰδῶν κατὰ τὴν πρὸς τὰ καθέκαστα διαφορὰν τῶν αὐτῶν χαρακτηριζομένων. Τούτου δὲ διακριθέντος (8), εἰ δεῖ συντόμως εἰπεῖν τὸ δοκοῦν, τὰ μὲν νοερά εἶδη, καὶ ἐν πολλοῖς ἢ τοῖς μερικοῖς, οἷς οὐκ ἔστιν ὀριστὰ διὰ τὴν ἐπλότητα αὐτῶν· καὶ ὅτι διὰ νοήσεως ἐστὶ ληπτὰ, καὶ οὐ συνθέσεως· καὶ ὅτι (9) πάντα τὰ ὀριστὰ μετέχειν (10) δεῖ καὶ κοινοῦ τινὸς οἷον ὑποκειμένου, καὶ

(1) D. μόνον.

(2) A. C. D. καὶ τὰς διαιρέσεις.

(3) A. C. D. εἶναι ὄρους.

(4) A. C. D. ταύτης.

(5) A. C. D. ἑκατέρας.

(6) B. Deest τοῦ.

(7) B. C. νοητὰ καὶ ὡς.

(8) A. B. D. Lacunula

est.

(9) A. C. καὶ δὲ ὅ, τε.

(10) D. Deest καὶ.

ἔλλου παρ' ἑαυτὰ τινός. Ἐν δὲ τοῖς θείοις εἶδουσιν, οὐδὲν ἔστι τοιοῦτον· οὐδὲ γὰρ τὸ ὄν εἰς ἄλλο τι χωρεῖ, καθὲρ φησιν ὁ Τίμαιος, ἀλλὰ καὶν πρόοδον ποιῆται τινὰ ἀφ' ἑαυτῶν, τρόπον τινὰ αὐτὰ ἔστιν ἐκεῖνα κατὰ δευτέρας γενόμενα τάξιν. Τὰ δὲ ψυχικά καὶ αἰσθητὰ, ὀριστὰ ἔστι, καὶ ἀπλῶς ὅσα κατὰ παραδειγματικὴν αἰτίαν γέγυον, καὶ ὅσα τῶν εἰδῶν λέγεται μετέχειν· ἃ δὲ μήτε ὡς παραδείγματα προῆλθε τὰ πρόωιστα εἶδη (1), μήτε μετέχει ἐκείνων, ταῦτα οὐκ ἔστιν ὀριστὰ, ἀλλὰ νοητὰ μόνον· καὶ γὰρ τὴν διαλεκτικὴν ἐκεῖνα μὲν τὰ πρῶτα θεωρεῖν, ἀπλαῖς ἐπιβολαῖς καὶ αὐτὴν χρωμένῃ, ὀριζομένην δὲ ἢ διαιροῦσαν, εἰς τὰς εἰκόνας αὐτῶν ὄραν· πῶς γὰρ ἂν εἶεν διαιρέσεις τῶν ἀμερίστων, ἢ ὀρισμοὶ κυρίως τῶν ἀσυνθέτων; Εἰ οὖν τὸ καθαρῶτατον ἔστι νοῦ καὶ φρονήσεως ἢ τοιαύτη ἐπιστήμη, δῆλον δὴ ὅτι καὶ νοήσεσι χρῆται καθαραῖς ταῖς (2) περὶ τὰ νοητὰ, καὶ μεθόδοις πολυειδέσιν, αἷς καταδειτὰς τὰ ἐν δευτέραις ὄντα τάξουσιν ἀπ' ἐκείνης (3) θεάματα· καὶ οὕτως οἱ τοῦ Πλάτωνος ἀληθεύουσι λόγοι περὶ τε τῶν πρῶτιστων εἰδῶν καὶ περὶ τῶν τῆς διαλεκτικῆς μεθόδων. Ταῦτα μὲν οὖν εἰρήσθω μοι περὶ τῶν ζητηθέντων· εἰ δὲ καὶ ἄλλα ἄττα ὀριζόμεθα ὧν μὴ ἔστιν εἶδη, θαυμαστὸν οὐδὲν, οἷον τῶν τεχνητῶν ἕαστον, καὶ τῶν μορίων, καὶ τῶν κακῶν· τῷ γὰρ εἶναι τοὺς λόγους ἐν ἡμῖν τῶν τε ὄλων καὶ τῶν κατὰ φύσιν ὄντων καὶ τῶν ἀγαθῶν, καὶ ταῦτα γνωσκόμεν, ὅσα ἢ συμπληρωτικὰ τῶν ὄλων εἰσίν, ἢ ὅσα μιμεῖται τὴν

(1) D. εἶδη μετέχειν ἐκείνων.

(2) B. C. αἷς αἰρεῖ.

C. μήτε ἔχειν ἐκείνων.

(3) B. C. ἐκείνων.

φύσιν, ἢ ὅσα παρυφίσταται τοῖς ἀγαθοῖς· ὡς γὰρ ἔστιν ἕκαστα τούτων, οὕτω καὶ γνωστὰ ἡμῖν ἔστι καὶ ὀριστὰ, καὶ διαλεγόμεθα περὶ αὐτῶν, ἀπὸ τῶν ἐν ἡμῖν ὠρισμένως ἐξώ-
των λόγων· ὥστε τοῦτο μὲν οὐ δεῖ θαυμάζειν· ἐκεῖνο δὲ
μᾶλλον χρῆ συνορᾶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σωκράτης ἐπὶ τὸ
τί ἔστιν ἕκαστον ἀνάγει κατὰ (1) τὰς συνουσίας, τοὺς ἐν
ψυχῇ λόγους θεωρεῖν ἐπιέμενος, αὐτὸ τὸ καλὸν ἐπιζητῶν,
καθὼ πάντα καλὰ φαινόμενα εἰσὶ, τὸν ἐν ψυχῇ προϋπάρ-
χοντα τῶν καλῶν λόγον, καὶ αὐτὴν ἐπιστήμην τὴν οὐσιω-
θῶς οὔσαν ἐν ταῖς ψυχαῖς, οὐ τὴν νοεράν, οὔτε τὴν νοητὴν·
οὐδὲ γὰρ δυνατὸν τοῖς προσδιαλεγόμενοις αὐτῷ πρὸς
ἐκείνην ἀναφέρεσθαι τὴν οὐσίαν, ἀλλ' ὅπου καὶ ζητεῖ τὸ
νοητὸν κάλλος, ἐνθουσιαστικῶς μᾶλλον διαγίγνεται, καὶ οὐ
μαιευτικῶς, οὐδὲ πειρατικῶς· ὅθεν καὶ ὁ Ἰππίας περὶ τοῦ
καλοῦ καὶ ὁ Φαῖδρος, οὐ θαυμαστὸν εἰ ὁ μὲν ζητεῖ τὸ
αὐτοκαλὸν τὸ ἐν ψυχαῖς, οὐδὲ τὸ νοερὸν κάλλος, ἀφ' οὗ
πάντα καλὰ τὰ καλὰ· καὶ γὰρ ἔστιν ὁ μὲν πειραστικός·
πρέπουσι δὲ αἱ λογικαὶ (2) μέθοδοι τοῖς περὶ τὰ ψυχικὰ
στρεφομένοις εἶδη, πεῖραι καὶ ἔλεγχοι καὶ ὀρισμοὶ καὶ
ἀποδείξεις καὶ διαιρέσεις, συνθέσεις τε καὶ ἀναλύσεις. Ταῦτα
καὶ περὶ τούτων· ὅπως δὲ ὁ Σωκράτης ἐκ νεότητος τελειω-
τικός μὲν ἦν τῶν ἀτελεστέρων, καθήκων δὲ περὶ τοὺς ὑψη-
λότερον τὰ ὄντα θεωμένους, δεύκνυσι καὶ διὰ τούτων ὁ
Πλάτων· ὁ γὰρ τὸν Ἀριστοτέλην τὸν νέον μαιευόμενος καὶ
ἐξετάζων τοὺς ἐν αὐτῷ λόγους, νῦν τῷ Παρμενίδῃ πρόσ-

(1) B. C. D. Deest κατὰ.

(2) C. λογιστικάι.

εισι, καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ τυχεῖν ὑψηλήσεως ἀξιοῖ, καὶ ὁ περὶ τῶν (1) ὀρισμῶν ἐκείνων ἀναδιδάξας, αὐτὸς τελειωτέρους ὑποδέχεται παρ' ἄλλου κανόνας.

« Καλὴ μὲν οὖν καὶ θεία, εὖ ἴσθι, ἡ ὀρμὴ ἦν ὀρμᾶς ἐπὶ »
 » τοὺς λόγους, ἔλκυσσον δὲ σαυτὸν καὶ γύμνασαι (2) μάλ-
 » λον διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης
 » ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολοσχίας, ἕως ἔτι νέος εἶ· εἰ δὲ μὴ,
 » σὲ διαφεύξεται ἡ ἀλήθεια ».

Οἱ μὲν οὐτε ὀρμῶσιν, οὐτε ἐπτόηται περὶ τὴν τῶν ὄντων (3) θεωρίαν· οἱ δὲ ἤδη τελειότητος ἀντελάδοντο κατὰ τὴν γνῶσιν· οἱ δὲ ὀρμηται μὲν, θέονται δὲ τελειώσεως καὶ πείρας λογαῆς, καὶ γυμνασίας εἰς τὴν τεύξιν (4) τοῦ τέλους. Ἐν δὴ τούτοις ἔστι τοῖς μέσοις καὶ ὁ Σωκράτης· ὅθεν ἀποδέχεται μὲν αὐτοῦ τὴν ὀρμὴν ὁ Παρμενίδης, καὶ καλεῖ θείαν μὲν αὐτὴν ὡς φιλόσοφον· τὸ γὰρ τῶν ὀρμῶν ὑπερορᾶν καὶ τὴν ἀσώματον οὐσίαν φαντάζεσθαι, φιλόσοφον ἔστι καὶ θεῖον· καὶ γὰρ τὸ θεῖον (5) πᾶν τοιοῦτον φαινόμενον, καὶ ἐννοήσεσιν ἀύλοις ὑφαστός· καλὴν δὲ, ὡς (6) εἰς τὸ ὄντως ἄγουσαν καλὸν, ὃ δὴ ἔστιν οὐκ ἐν (7) τοῖς πρακτοῖς, ὡς ὕστερον οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἐνόμισαν, ἀλλ' ἐν ταῖς νοεραῖς ἐνεργείαις, καὶ ὡς τῷ ἀληθινῷ ἔρωτι πρέπουσαν· τὸ γὰρ ἐρωτικὸν εἶδος τῆς ζωῆς, τοῦ κάλλους μάλιστα ἀντέχεται καὶ τῆς ἐν τοῖς θεοῖς αὐτοῖς καλλονῆς.

(1) B. C. περὶ τὸν ὀρισμὸν.

(4) A. B. C. εἰς τὴν τάξιν.

(2) Sic Bekker. — D. Et

(5) B. πάντες.

Editt. γύμνασον.

(6) B. C. ὡς τὸ ὄντως.

(3) D. περὶ τῆς τῶν ὄντων

(7) D. ἐν τοῖς πρακτικοῖς.

θεωρίας.

ἀναλύουσα εἰς τὰ αἷτια· τῇ δὲ ὀριστικῇ, ὡς ἀπὸ τῶν συν-
 θέτων εἰς τὰ ἀπλούστερα· τῇ δὲ διαιρετικῇ, ὡς ἀπὸ (1) τῶν
 μερικωτέρων ἐπὶ τὰ καθολικώτερα· τοσαυταχῶς (2) γὰρ ἡ
 ἀνάλυσις, ὥστε ἐκείνων διαφθειρομένων, πάσχοι ἂν καὶ
 αὐτὴ ταύτην. Εἰ ἄρα μὴ ἔστι τὰ εἶδη, οὐδὲ οἱ ἐν ἡμῶν ἔσον-
 ται λόγοι τῶν πραγμάτων· εἰ δὲ μὴ εἰσὶν οἱ ἐν ἡμῶν λό-
 γοι τῶν πραγμάτων, οὐκ ἔσονται αἱ διαλεκτικαὶ μέθοδοι
 καθ' ἃς τὰ ὄντα γινώσκουμεν, οὐδ' ὅποι τρέψωμεν τὴν
 διάνοιαν ἐξομεν· αὐτὴ γὰρ ἡ δύναμις μάλιστα τῆς ψυχῆς
 ποθοῦσα τὴν αἰτίαν, ἐπὶ τὰ εἶδη καταφεύγει καὶ τὰς μονά-
 δας τὰς γεννητικὰς τῶν πολλῶν· ἡ δὲ δόξα καὶ τοῖς ὑστερο-
 γενέσιν ἀρκεῖται καὶ τοῖς ἐν τοῖς καθέκαστα κατατεταγμέ-
 νοις. Πῶς οὖν ἀποδώσει τὰς τούτων αἰτίας, καὶ εἰς ποίας
 ἀρχὰς ἀνάγουσα τὴν θεωρίαν; τὰ γὰρ ὡς ἀληθῶς αἷτια
 τῶν ὄντων, ἔστι παραδειγματικὰ καὶ ποιητικὰ καὶ τέλεια·
 καὶ μὴ ὄντων δὲ τῶν εἰδῶν, οὔτε παραδείγματα εἶναι δυνα-
 τόν· ταῦτα γὰρ ἦν τὰ εἶδη τῶν παραδειγμάτων τὰ κυριώ-
 τατα· οὔτε ποιητὴν θεὸν τῶν ἐγκοσμίων· ἔχει γὰρ ἂν τὰ
 εἶδη τῶν γιγνομένων (3) τὸ ποιῶν καὶ τὰς αἰτίας· οὔτε
 τελικὸν αἷτιον· τὸ γὰρ τοῦ εἶναι τελικὸν αἷτιον, μεταξύ τοῦ
 τε ὄντος δι' αὐτοῦ, καὶ ἑαυτοῦ ποιητικὴν ἀρχὴν ἀποφαίνει,
 καθ' ἣν τὰ πρὸς αὐτὰ ὄντα τυγχάνει τοῦ οἰκείου τέλους.
 Οὐκ ἄρα δυνατόν αἷτίας τῶν ὄντων ἀποδοῦναι, πῶς ἔστιν
 ἔκαστα. διὸ καὶ ὁ μὴ προσιέμενος τὴν ὑπόθεσιν ταύτην,
 ἔμοιβον τοῖς παραδείγμασι καὶ τὴν δημιουργικὴν αἷτίαν ἀνέλεν

(1) C. ἀπὸ τῶν δευτέρων.

(3) D. γιγνομένων αὐ ποιῶν.

(2) B. C. ποσαχῶς.

ἐκ τῶν ὄλων· τὸ δὲ τελικὸν ἀτελῶς ὑπέθετο· τῆς γὰρ κινήσεως αὐτὸ ποιεῖ τέλος, ἀλλ' οὐ τοῦ εἶναι πάντων.

« Τοῦ τοιούτου μὲν οὖν μοι δοκεῖς καὶ μᾶλλον ἡσθῆσθαι.
 » — Ἀληθῆ λέγεις, φάναι. — Τί οὖν ποιήσεις φιλοσοφίας
 » πέρι; ποῖ τρέψῃ ἀγνοουμένων τούτων; Οὐ πάνυ μοι δοκῶ
 » καθορᾶν ἐν γε τῷ παρόντι (1) ».

Πρώτην μὲν βοήθειαν εἰς τὸν Σωκράτην καταβάλετο μετὰ τὸν ἐκ τῶν ἀπορητικῶν λόγων ἴλιγγον, τὴν συντομωτάτην καὶ ἀληθεστάτην ἀπόδειξιν τῆς τῶν εἰδῶν ὑποθέσεως, ἣς καὶ πρὸ τῶν ἑαυτοῦ λόγων ἀντειληφθαι φησί (2) καὶ αὐτὸν, ἀλλ' ἀτελῶς· τὸ γὰρ ἡσθῆσθαι γνώσεως ἐστὶ τῆς φανυλοτάτης καὶ ἀτελεστάτης ἴδιον· οὐδὲ γὰρ ἦν εἰκὸς τελῶς ἀντιλαμβανόμενον (3) τῆς ὑπάρξεως τῶν εἰδῶν, ἔτι θορυβεῖσθαι διὰ τούτων τῶν ἀποριῶν. Δευτέραν δὲ ἄλλην καταβάλλεται βοήθειαν, τὴν πορείαν ὑπογράφων αὐτῷ καθ' ἣν προσθήσει (4) τὸ ἔλλειπον, καὶ τελῶς καταδράζεται τῆς τῶν εἰδῶν θεωρίας· ἔστω γὰρ εἶναι τὰ εἶδη· ἀλλὰ δέδεκται, ὅτι εἰ ἐστὶ γνωστὰ (5) ἡμῖν, οὐκ ἔστιν πῶς οὖν φιλοσοφήσωμεν περὶ αὐτὰ ὄντα, γνώσεως αὐτῶν ἡμῖν ὑποστῆναι μὴ δυναμένης, ὡς ὁ τῶν ἀποριῶν ἐδείκνυ λόγος; Πρὸς δὲ τοῦτο πάνυ μὲν ὁ Σωκράτης ἠπόρησεν· εὔρε δὲ τὴν δευτέραν βοήθειαν ὁ Παρμενίδης, ἐφ' ἣν καὶ παρακαλεῖ τὸν Σωκράτην πατραιῶς καὶ κηδεμονικῶς, ἵνα προσλαβὼν τὸ ἔλλειπον τῆς πᾶρασκευῆς, ἀξίως ἀναφανῇ τῶν εἰδῶν θεατής.

(1) B. D. Ἐν γε τῷ παρόντι.

(2) A. B. C. φησί.

(3) C. ἀντιλαβόμενον.

(4) B. προσθήσεται.

(5) B. C. γνωστόν.

(6) D. εἶπε.

« Πρώην (1) γὰρ, εἰπεῖν, πρὶν γυμνασθῆναι, ὧ Σώκρα-
 » τες, ὀρίζεσθαι ἐπεχειρεῖς (2) καλόν τε τί και δίκαιον
 » και ἀγαθόν, και ἐν ἑκαστον τῶν εἰδῶν· ἐνενόησα γὰρ και
 » πρώην σου ἀκούων διαλεγομένου ἐνθάδε Ἀριστοτέλει
 » τῷδε ».

Κατὰ μὲν τὴν εὐφυΐαν και τὴν προθυμίαν, οὐδὲν ἔχει
 τὸν Σωκράτην παντάπασιν ὡς ἔλλείποντα (3) τοῦ μέτρου
 τοῦ προσήκοντος ἐπανορθοῦν· κατὰ δὲ τὴν ἐμπειρίαν μόνην,
 αὐτὸν ἐνδεῶς ἔχειν ὑπείληφεν, ὅθεν και παραινῆ πολυπει-
 ρότερον αὐτὸν γενέσθαι διὰ τῆς διαλεκτικῆς, ἐπὶ πολλῶν
 γυμνασάμενον, και τὰς ἀκολουθίας κατιδόντα τῶν ὑπο-
 θέσεων, ἔπειτα οὕτως ἐπὶ τὴν τῶν εἰδῶν τραπέσθαι θεω-
 ρίαν· ὅσα γὰρ νῦν ἠπύρηται, ταῦτα τοῖς περὶ διαλεκτικῆν
 γεγυμνασμένοις (4) ἐς τὴν εὐδιάλυτα. Καὶ τοῦτο μὲν ἐστὶ τὸ
 ὅλον τῶν λόγων τέλος· ταύτην δὲ τὴν γυμνασίαν, οὐ τοιαύ-
 την εἶναι νομιστέον, οἷαν τὴν ἐπιχειρηματικὴν μέθοδον
 λέγειν εἰώθασιν· ἐκείνη μὲν γὰρ πρὸς δόξαν βλέπει (5)·
 ταύτην δὲ καταφρονεῖν φησὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης (6)·
 αὐτὴν γοῦν τοῖς πολλοῖς και ἀδολεσχίαν κατονομάζεσθαι·
 και γὰρ ἐκείνη μὲν περὶ ἓν πρόβλημα πολλὰς παραδίδωσιν
 ἐπιχειρήσεις, ἀφ' ὧν δυνασόμεθα κατασκευάζειν ἢ ἀνασ-

(1) Heindorf. Ast. Bekk.

πρῶ. Fischer πρωί.

(2) B. C. ἐπεχώρεις. Editt.

ἐπιχειρεῖς.

(3) A. ἔλλείποντος.

(4) B. γυμνασάμενοις.

(5) D. βλέπειν.

(6) D. δόξης· οὐδὲ γοῦν αὐ-
 τὴν εἶναι τοῖς πολλοῖς, και ἀδο-
 λεσχίαν διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν
 ὑπ' αὐτῶν προσονομάζεσθαι.

κευάζειν (1) ἐνδόξως τὸ προτεθέν· αὕτη δὲ περὶ τὰ πολλὰ καὶ διαφέροντα προβλήματα τὴν αὐτὴν ἡμῖν παραδίδωσι μέθοδον, τῶν μὲν ἀντικειμένων ἐξεταστικὴν, ἄλλως δὲ τὰ μὲν κρατύναι, τὰ δὲ ἐλέγξαι τῶν μαχομένων· ὥστε ἑτέρα μὲν αὕτη παρ' ἐκείνην, τοσοῦτω δὲ καλλίων ἐκείνης, ὅσω καὶ ταῖς ἐκείνης τιμιωτέραις μεθόδοις ἄνωθεν αὕτη χρῆται πρὸς τὸ οἰκεῖον ἔργον· καὶ γὰρ διατρέσσειν καὶ ὀρισμοῖς καὶ ἀποδείξεσιν. Ἐάν οὖν γυμνασώμεθα κατὰ ταύτην τὴν μέθοδον, πολλὴ ἔλπις ἡμᾶς γνησίως ἀντιλαβέσθαι τῆς τῶν εἰδῶν θεωρίας· διαρθρωτικούς μὲν τῶν ὑποσυγκεχυμένων ἐννοιῶν γενομένους, διάλυτικούς δὲ τῶν φαινομένων ἀπόρων, ἀποδεικτικούς δὲ τῶν νῦν ἀγνοουμένων· πρὶν δὲ ταύτης κρατήσομεν, οὐ δυνησόμεθα μετ' ἐπισημῆς ἕκαστον ἀφορίζεσθαι τῶν εἰδῶν. Καὶ πῶς φαίη ἂν τις ὅλως δυνατὸν ὀρίζεσθαι τὰ εἶδη; τὰ γὰρ ἀπλά καὶ ἀμέριστα, ποικιλίαν λόγων οὐκ ἐπιδέχεται καὶ σύνθεσιν· πᾶν γὰρ ὀριστὸν, ἐπιστητὸν πῶς ἐστίν· οὐδαμοῦ δὲ τὸ εἶδος ἐπιστητὸν. Ἐδειξε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς, ὅτι τὸν αὐτοκύκλον, οὔτε ὄνομα ποιεῖ γνωστὸν ἡμῖν, οὔτε ὁ χαρακτήρ, οὔτε ὁ ὀρισμὸς, οὔτε ἡ ἀπόδειξις, ἀλλ' ἡ νόησις. Ἡ τὸ μὲν ὀρίζεσθαι δηλοῖ καὶ νῦν, ὡς ἔμπροσθεν, οὐ τὸ ὀριστικὰς ἀποδόσεις ποιεῖσθαι τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἕκαστον ὑφισταναὶ τούτων λέγειν (2) διακεκριμένον ἀπὸ τῶν ἄλλων, χωριστὸν ἀπὸ τῶν μετεχόντων. Εἰ δὲ δὴ καὶ τοῦτο αὐτὸ ζητοῖμεν ἐφ' ἑαυτοῦ, πότερον ὀρίζεσθαι τὰ εἶδη δυνατὸν, ἢ οὐ δυνατὸν, οἷον τὸ (3) αὐτοκαλὸν ἢ τὸ αὐτοδίκαιον· διὰ μὲν

(1) B. C. Deest ἢ ἀνασ-
κευάζειν.

(2) B. λέγει.

(3) A. ἢ αὐτοκαλόν.

τοὺς ἐν Ἐπιστολαῖς ρηθέντας ὑπ' αὐτοῦ λόγους ἀνάγκης οὐσης νοήσει μόνῃ (1) εἶναι φάσαι ληπτὸν ἕκαστον εἶδος, μηδὲ ὄνομα αὐτοῦ παραλαβεῖν δύνασθαι μήτε λόγον ἰκανῶς· διὰ δὲ τὸ τὴν διαλεκτικὴν περὶ τὰ εἶδη τὴν πραγματείαν ἔχειν, καὶ (2) διαιρέσεις ἐκείνων τινὰς εἶναι (3) ὄρους· ταύτην (4) γὰρ εἶναι τῆς διαλεκτικῆς ἑκατέραν (5) τὴν ἐν-ἐργειαν. Εἰδ' οὖν διὰ ταῦτα ζητοῖμεν ἀφ' ἑαυτοῦ, πότερον ὀριστὰ δεῖ τὰ εἶδη λέγειν, ἢ οὐ; ρητέον ὅτι τὸ αὐτοκαλὸν καὶ τὸ αὐτοδίκαιον καὶ τὸ αὐτοαγαθὸν, οὐ μόνον ἐστὶν ἐν τῷ νῶ, ἀλλὰ καὶ ἐν ψυχαῖς καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς· καὶ τὰ μὲν οὐκ ἔστιν ὀριστὰ, τὰ δὲ ἔστι· καὶ οὐ χρὴ διὰ τὴν τοῦ (6) αὐτοῦ προσθήκην, εὐθύς ἐπὶ τὰ νοητὰ (7) ὡς ἀληθῶς εἶδη τὰς ζητήσεις ἀναπέμπειν· ὃ δὴ παθόντες τινές, καὶ τῶν κακῶν ἰδέας ἔθεντο, καὶ τῶν τεχνητῶν, διὰ τὴν αὐτοκεραΐδα τὴν ἐν Κρατύλῳ, καὶ τὸ αὐτοανόσιον ἐν Εὐθύφρονι πάντων τῶν εἰδῶν κατὰ τὴν πρὸς τὰ καθέκαστα διαφορὰν τῶ αὐτῷ χαρακτηριζομένων. Τούτου δὲ διακριθέντος (8), εἰ δεῖ συντόμως εἰπεῖν τὸ δοκοῦν, τὰ μὲν νοερά εἶδη, κἄν ἐν πολλοῖς ἢ τοῖς μερικοῖς, οἷς οὐκ ἔστιν ὀριστὰ διὰ τὴν ἀπλότητα αὐτῶν· καὶ ὅτι διὰ νοήσεως ἐστὶ ληπτὰ, καὶ οὐ συνθέσεως· καὶ ὅτι (9) πάντα τὰ ὀριστὰ μετέχειν (10) δεῖ καὶ κοινῷ τινὸς οἷον ὑποκειμένου, καὶ

(1) D. μόνον.

(2) A. C. D. καὶ τὰς διαιρέσεις.

(3) A. C. D. εἶναι ὄρους.

(4) A. C. D. ταύτης.

(5) A. C. D. ἑκατέρας.

(6) B. Deest τοῦ.

(7) B. C. νοητὰ καὶ ὡς.

(8) A. B. D. Lacunula

est.

(9) A. C. καὶ δε' ὅ,τι.

(10) D. Deest καὶ.

ἔλλου παρ' ἑαυτά τινός. Ἐν δὲ τοῖς θείοις εἶδουσιν, οὐδὲν ἔστι τοιοῦτον οὐδὲ γὰρ τὸ ἐν εἰς ἄλλο τι χωρεῖ, καθά φησιν ὁ Τίμαιος, ἀλλὰ κἄν πρόοδον ποιεῖται τινὰ ἀπ' ἑαυτῶν, τρόπον τινὰ αὐτὰ ἔστιν ἐκεῖνα κατὰ δευτέραν γενόμενα τάξιν. Τὰ δὲ ψυχικά καὶ αἰσθητὰ, ὀριστὰ ἔστι, καὶ ἀπλῶς ὅσα κατὰ παραδειγματικὴν αἰτίαν γέγονε, καὶ ὅσα τῶν εἰδῶν λέγεται μετέχειν· ἀ δὲ μήτε ὡς παραδείγματα προήλθε τὰ πρῶτιστα εἶδη (1), μήτε μετέχει ἐκείνων, ταῦτα οὐκ ἔστιν ὀριστὰ, ἀλλὰ νοητὰ μόνον· καὶ γὰρ τὴν διαλεκτικὴν ἐκεῖνα μὲν τὰ πρῶτα θεωρεῖν, ἀπλαῖς ἐπιδολαῖς καὶ αὐτὴν χρωμένῃ, ὀριζομένην δὲ ἢ διαιροῦσαν, εἰς τὰς εἰκόνας αὐτῶν ὁρᾶν· πῶς γὰρ ἂν εἶεν διαιρέσεις τῶν ἀμερίστων, ἢ ὀρισμοὶ κυρίως τῶν ἀσυνθέτων; Εἰ οὖν τὸ καθαρώτατον ἔστι νοῦ καὶ φρονήσεως ἢ τοιαύτη ἐπιστήμη, δῆλον δὴ ὅτι καὶ νοήσεσι χρῆται καθαραῖς ταῖς (2) περὶ τὰ νοητὰ, καὶ μεθόδοις πολυειδέσιν, αἷς καταδεικται τὰ ἐν δευτέραις ὄντα τάξεσιν ἀπ' ἐκείνης (3) θεάματα· καὶ οὕτως οἱ τοῦ Πλάτωνος ἀληθεύουσι λόγοι περὶ τε τῶν πρῶτιστων εἰδῶν καὶ περὶ τῶν τῆς διαλεκτικῆς μεθόδων. Ταῦτα μὲν οὖν εἰρήσθω μοι περὶ τῶν ζητηθέντων· εἰ δὲ καὶ ἄλλα ἔττα ὀριζόμεθα ὧν μὴ ἔστιν εἶδη, θαυμαστόν οὐδὲν, οἷον τῶν τεχνητῶν ἕκαστον, καὶ τῶν μορίων, καὶ τῶν κοικῶν· τῶ γὰρ εἶναι τοὺς λόγους ἐν ἡμῖν τῶν τε ὄλων καὶ τῶν κατὰ φύσιν ὄντων καὶ τῶν ἀγαθῶν, καὶ ταῦτα γνωσκόμεν, ὅσα ἢ συμπληρωτικὰ τῶν ὄλων εἰσὶν, ἢ ὅσα μιμεῖται τὴν

(1) D. εἶδη μετέχειν ἐκείνων.

(2) B. C. αἷς αἰρεῖ.

C. μήτε ἔχειν ἐκείνων.

(3) B. C. ἐκείνων.

φύσει, ἢ ὅσα παρυφίσταται τοῖς ἀγαθοῖς· ὡς γὰρ ἔστιν ἕκαστα τούτων, οὕτω καὶ γνωστὰ ἡμῖν ἔστι καὶ ὀριστὰ, καὶ διαλεγόμεθα περὶ αὐτῶν, ἀπὸ τῶν ἐν ἡμῖν ὠρισμένως ἐξώ-
των λόγων· ὥστε τοῦτο μὲν οὐ δεῖ θραυμάζειν· ἐκεῖνο δὲ μᾶλλον χρῆ συννοεῖν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σωκράτης ἐπὶ τὸ τί ἔστιν ἕκαστον ἀνάγει κατὰ (1) τὰς συνουσίας, τοὺς ἐν ψυχῇ λόγους θεωρεῖν ἐφιέμενος, αὐτὸ τὸ καλὸν ἐπιζητῶν, καθὸ πάντα καλὰ φαινόμενα εἰσὶ, τὸν ἐν ψυχῇ προϋπάρχοντα τῶν καλῶν λόγον, καὶ αὐτὴν ἐπιστήμην τὴν οὐσιωδῶς οὔσαν ἐν ταῖς ψυχαῖς, οὐ τὴν νοεράν, οὔτε τὴν νοητὴν οὐδὲ γὰρ δυνατὸν τοῖς προσδιαλεγόμενοις αὐτῷ πρὸς ἐκείνην ἀναφέρεσθαι τὴν οὐσίαν, ἀλλ' ὅπου καὶ ζητεῖ τὸ νοητὸν κάλλος, ἐνθουσιαστικῶς μᾶλλον διαγιγνεται, καὶ οὐ μαιευτικῶς, οὐδὲ πειρατικῶς· ὅθεν καὶ ὁ Ἰππίας περὶ τοῦ καλοῦ καὶ ὁ Φαῖδρος, οὐ θραυμαστὸν εἰ ὁ μὲν ζητεῖ τὸ αὐτοκαλὸν τὸ ἐν ψυχαῖς, οὐδὲ τὸ νοερόν κάλλος, ἀφ' οὗ πάντα καλὰ τὰ καλὰ· καὶ γὰρ ἔστιν ὁ μὲν πειραστικός· πρέπουσι δὲ αἱ λογικαὶ (2) μέθοδοι τοῖς περὶ τὰ ψυχικὰ στρεφομένοις εἶδη, πεῖραι καὶ ἔλεγχοι καὶ ὀρισμοὶ καὶ ἀποδείξεις καὶ διαιρέσεις, συνθέσεις τε καὶ ἀναλύσεις. Ταῦτα καὶ περὶ τούτων· ὅπως δὲ ὁ Σωκράτης ἐκ νεότητος τελειωτικός μὲν ἦν τῶν ἀτελεστέρων, καθήκων δὲ περὶ τοὺς ὑψηλότερον τὰ ὄντα θεωμένους, δεικνυσι καὶ διὰ τούτων ὁ Πλάτων· ὁ γὰρ τὸν Ἀριστοτέλην τὸν νέον μαιευόμενος καὶ ἐξετάζων τοὺς ἐν αὐτῷ λόγους, νῦν τῷ Παρμενίδῃ πρόσ-

(1) B. C. D. Deest κατὰ.

(2) C. λογιστικάι.

εισι, καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ τυχεῖν ὑφηγήσεως ἀξιοῖ, καὶ ὁ περὶ τῶν (1) ὀρισμῶν ἐκείνων ἀναδιδάξας, αὐτὸς τελειωτέρους ὑποδέχεται παρ' ἄλλου κανόνας.

« Καλὴ μὲν οὖν καὶ θεία, εὖ ἴσθι, ἡ ὄρμη ἦν ὀρμᾶς ἐπὶ »
 » τοὺς λόγους, ἔλκυσσον δὲ σαυτὸν καὶ γύμνασαι (2) μᾶλλον διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης »
 » ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας, ἕως ἔτι νέος εἶ· εἰ δὲ μὴ, »
 » σὲ διαφεύξεται ἡ ἀλήθεια ».

Οἱ μὲν οὐτε ὀρμῶσι, οὐτε ἐπτόνεται περὶ τὴν τῶν ὄντων (3) θεωρίαν· οἱ δὲ ἤδη τελειότητος ἀντελάβοντο κατὰ τὴν γνώσιν· οἱ δὲ ὀρμηται μὲν, δέονται δὲ τελειώσεως καὶ πείρας λογικῆς, καὶ γυμνασίας εἰς τὴν τεύξιν (4) τοῦ τέλους. Ἐν δὴ τούτοις ἔστι τοῖς μέσοις καὶ ὁ Σωκράτης· ὅθεν ἀποδέχεται μὲν αὐτοῦ τὴν ὄρμησιν ὁ Παρμενίδης, καὶ καλεῖ θείαν μὲν αὐτὴν ὡς φιλόσοφον· τὸ γὰρ τῶν ὀρωμένων ὑπερορᾶν καὶ τὴν ἀσώματον οὐσίαν φαντάζεσθαι, φιλόσοφον ἔστι καὶ θείον· καὶ γὰρ τὸ θεῖον (5) πᾶν τοιοῦτον φαινόμενον, καὶ ἐννοήσεσιν αὐτοῖς ὑφ' ἑστέος· καλὴν δὲ, ὡς (6) εἰς τὸ ὄντως ἄγουσαν καλόν, ὃ δὴ ἔστιν οὐκ ἐν (7) τοῖς πρακτοῖς, ὡς ὕστερον· οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἐνάμισαν, ἀλλ' ἐν ταῖς νοεραῖς ἐνεργείαις, καὶ ὡς τῷ ἀληθινῷ ἔρωτι πρέπουσαν· τὸ γὰρ ἐρωτικὸν εἶδος τῆς ζωῆς, τοῦ κάλλους μάλιστα ἀντέχεται καὶ τῆς ἐν τοῖς θεοῖς αὐτοῖς καλλονῆς.

(1) B. C. περὶ τὸν ὀρισμὸν.

(4) A. B. C. εἰς τὴν τάξιν.

(2) Sic Bekker. — D. Et

(5) B. πάντες.

Editt. γύμνασον.

(6) B. C. ὡς τὸ ὄντως.

(3) D. περὶ τῆς τῶν ὄντων

(7) D. ἐν τοῖς πρακτικοῖς.

θεωρίας.

ἀναλύουσα εἰς τὰ αἰτία· τῇ δὲ ὀριστοσῆ, ὡς ἀπὸ τῶν συν-
 Δέτων εἰς τὰ ἀπλούστερα· τῇ δὲ διαιρετικῆ, ὡς ἀπὸ (1) τῶν
 μερικωτέρων ἐπὶ τὰ καθολικώτερα· τοσαυταχῶς (2) γὰρ ἢ
 ἀναλυσις, ὥστε ἐκείνων διαφθειρομένων, πάσχοι ἂν καὶ
 αὐτὴ ταυτάν. Εἰ ἄρα μὴ ἔστι τὰ εἶδη, οὐδὲ οἱ ἐν ἡμῶν ἔσον-
 ται λόγοι τῶν πραγμάτων· εἰ δὲ μὴ εἰσὶν οἱ ἐν ἡμῶν λό-
 γοι τῶν πραγμάτων, οὐκ ἔσονται αἱ διαλεκτικαὶ μέθοδοι
 καὶ ἄς τὰ ὄντα γινώσκωμεν, οὐδ' ὅποι τρέψωμεν τὴν
 διάνοιαν ἐξομεν· αὐτὴ γὰρ ἡ δύναμις μάλιστα τῆς ψυχῆς
 ποθοῦσα τὴν αἰτίαν, ἐπὶ τὰ εἶδη καταφεύγει καὶ τὰς μονά-
 δας τὰς γεννητικὰς τῶν πολλῶν· ἢ δὲ δόξα καὶ τοῖς ὑστερο-
 γενέσῃ ἀρκεῖται καὶ τοῖς ἐν τοῖς καθέκαστα κατατεταγαμέ-
 νοις. Πῶς οὖν ἀποδώσει τὰς τούτων αἰτίας, καὶ εἰς ποίας
 ἀρχὰς ἀνάγουσα τὴν θεωρίαν; τὰ γὰρ ὡς ἀληθῶς αἴτια
 τῶν ὄντων, ἔστι παραδειγματικὰ καὶ ποιητικὰ καὶ τέλεια·
 καὶ μὴ ὄντων δὲ τῶν εἰδῶν, οὔτε παραδείγματα εἶναι δυνα-
 τόν· ταῦτα γὰρ ἦν τὰ εἶδη τῶν παραδειγμάτων τὰ κυριώ-
 τατα· οὔτε ποιητὴν θεὸν τῶν ἐγκοσμίων· ἔχει γὰρ ἂν τὰ
 εἶδη τῶν γιγνομένων (3) τὸ ποιοῦν καὶ τὰς αἰτίας· οὔτε
 τελικὸν αἴτιον· τὸ γὰρ τοῦ εἶναι τελικὸν αἴτιον, μεταξὺ τοῦ
 τε ὄντος δι' αὐτοῦ, καὶ ἑαυτοῦ ποιητικὴν ἀρχὴν ἀποφαίνει,
 καὶ ἦν τὰ πρὸς αὐτὰ ὄντα τυγχάνει τοῦ οἰκείου τέλους.
 Οὐκ ἄρα δυνατόν αἰτίας τῶν ὄντων ἀποδοῦναι, πῶς ἔστιν
 ἕμιστα. διὸ καὶ ὁ μὴ προσιέμενος τὴν ὑπόθεσιν ταύτην,
 ὁμοῦ τοῖς παραδείγμασι καὶ τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν ἀνεῖλεν

(1) C. ἀπὸ τῶν δευτέρων.

(3) D. γιγνομένων αὐ ποιοῦν.

(2) B. C. ποσαχῶς.

ἐκ τῶν ὄλων· τὸ δὲ τελικὸν ἀτελῶς ὑπέθετο· τῆς γὰρ κινήσεως αὐτὸ ποιεῖ τέλος, ἀλλ' οὐ τοῦ εἶναι πάντων.

« Τοῦ τοιοῦτου μὲν οὖν μοι δοκεῖς καὶ μᾶλλον ἠσθηθῆσαι.
» — Ἀληθῆ λέγεις, φάναι. — Τί οὖν ποιήσεις φιλοσοφίας
» πέρι; ποῖ τρέψῃ ἀγνοουμένων τούτων; Οὐ πάνυ μοι δοκῶ
» καθορᾶν ἔν γε τῷ παρόντι (1) ».

Πρώτην μὲν βοήθειαν εἰς τὸν Σωκράτην κατεβάλετο μετὰ τὸν ἐκ τῶν ἀπορητικῶν λόγων ἱλιγγον, τὴν συντομωτάτην καὶ ἀληθεστάτην ἀπόδειξιν τῆς τῶν εἰδῶν ὑποθέσεως, ἧς καὶ πρὸ τῶν ἑαυτοῦ λόγων ἀντειλήφθαι φησί (2) καὶ αὐτὸν, ἀλλ' ἀτελῶς· τὸ γὰρ ἠσθηθῆσαι γνώσεως ἐς τῆς φαυλοτάτης καὶ ἀτελεστάτης ἴδιον· οὐδὲ γὰρ ἦν εἰκὸς τελῶς ἀντιλαμβανόμενον (3) τῆς ὑπάρξεως τῶν εἰδῶν, ἔτι θορυβεῖσθαι διὰ τούτων τῶν ἀποριῶν. Δευτέραν δὲ ἄλλην καταβάλλεται βοήθειαν, τὴν πορείαν ὑπογράφων αὐτῷ καθ' ἣν προσθήσει (4) τὸ ἑλλείπον, καὶ τελῶς καταδράζεται τῆς τῶν εἰδῶν θεωρίας· ἔστω γὰρ εἶναι τὰ εἶδη· ἀλλὰ δέδεικται, ὅτι εἰ ἔστι γνωστὰ (5) ἡμῖν, οὐκ ἔστω πῶς οὖν φιλοσοφήσωμεν περὶ αὐτὰ ὄντα, γνώσεως αὐτῶν ἡμῖν ὑποσηναίμη δυναμένης, ὡς ὁ τῶν ἀποριῶν ἐδείκνυ λόγος; Πρὸς δὲ τοῦτο πάνυ μὲν ὁ Σωκράτης ἠπόρησεν· εὔρε δὲ τὴν δευτέραν βοήθειαν ὁ Παρμενίδης, ἐφ' ἣν καὶ παρακαλεῖ τὸν Σωκράτην πατραικῶς καὶ κηδεμονικῶς, ἵνα προσλαβὼν τὸ ἑλλείπον τῆς κήρασκένης, ἀξίως ἀναφανῇ τῶν εἰδῶν Θεότης.

(1) B. D. ἔν γε τῷ παρόντι.

(4) B. προσθήσεται.

(2) A. B. C. φησί.

(5) B. C. γνωστῶν.

(3) C. ἀντιλαμβανόμενον.

(6) D. εἶπε.

« Πρώην (1) γάρ, εἰπεῖν, πρὶν γυμνασθῆναι, ὡς Σώκρα-
 » τες, ὀρίζεσθαι ἐπιχειρεῖς (2) καλὸν τε τί καὶ δίκαιον
 » καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἐν ἑκάσῳ τῶν εἰδῶν· ἐνενόησα γὰρ καὶ
 » πρώην σου ἀκούων διαλεγομένου ἐνθάδε Ἄριστοτέλει
 » τῷδε ».

Κατὰ μὲν τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν προθυμίαν, οὐδὲν ἔχει
 τὸν Σωκράτην παντάπασιν ὡς ἐλλείποντα (3) τοῦ μέτρου
 τοῦ προσήκοντος ἐπανορθοῦν· κατὰ δὲ τὴν ἐμπειρίαν μόνην,
 αὐτὸν ἐνδεῶς ἔχειν ὑπείληφεν, ὅθεν καὶ παραινεῖ πολυπει-
 ρότερον αὐτὸν γενέσθαι διὰ τῆς διαλεκτικῆς, ἐπὶ πολλῶν
 γυμνασάμενον, καὶ τὰς ἀκολουθίας κατιδόντα τῶν ὑπο-
 θέσεων, ἔπειτα οὕτως ἐπὶ τὴν τῶν εἰδῶν τραπέεσθαι θεω-
 ρίαν· ὅσα γὰρ νῦν ἠπόρηται, ταῦτα τοῖς περὶ διαλεκτικῆν
 γεγυμνασμένοις (4) ἐξὶν εὐδιάλυτα. Καὶ τοῦτο μὲν ἐστὶ τὸ
 ὅλον τῶν λόγων τέλος· ταύτην δὲ τὴν γυμνασίαν, οὐ τοιαύ-
 την εἶναι νομιστέον, οἷον τὴν ἐπιχειρηματικὴν μέθοδον
 λέγειν εἰώθασιν· ἐκείνη μὲν γὰρ πρὸς δόξαν βλέπει (5)·
 ταύτην δὲ καταφρονεῖν φησὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης (6)·
 αὐτὴν γοῦν τοῖς πολλοῖς καὶ ἀδολεσχίαν κατονομαίεσθαι·
 καὶ γὰρ ἐκείνη μὲν περὶ ἓν πρόβλημα πολλὰς παραδίδωσιν
 ἐπιχειρήσεις, ἀφ' ὧν δυνασόμεθα κατασκευάζειν ἢ ἀνασ-

(1) Heindorf. Ast. Bekk.
 πρὸς. Fischer πρῶτ.

(2) B. C. ἐπιχωρεῖς. Editt.
 ἐπιχειρεῖς.

(3) A. ἐλλείποντος.

(4) B. γυμνασάμενοις.

(5) D. βλέπειν.

(6) D. δόξης· οὐδὲ γοῦν αὐ-
 τὴν εἶναι τοῖς πολλοῖς, καὶ ἀδο-
 λεσχίαν διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν
 ὑπ' αὐτῶν προσονομαίεσθαι.

κενάζειν (1) ἐνδόξως τὸ προτεθέν· αὕτη δὲ περὶ τὰ πολλὰ καὶ διαφέροντα προβλήματα τὴν αὐτὴν ἡμῖν παραδίδωσι μέθοδον, τῶν μὲν ἀντακειμένων ἐξεταστικὴν, ἄλλως δὲ τὰ μὲν κρατύναι, τὰ δὲ ἐλέγξει τῶν μαχομένων· ὥστε ἐτέρα μὲν αὕτη παρ' ἐκείνην, τοσοῦτω δὲ καλλίων ἐκείνης, ὅσω καὶ ταῖς ἐκείνης τιμιωτέραις μεθόδοις ἀνωθεν αὕτη χρῆται πρὸς τὸ οἰκεῖον ἔργον· καὶ γὰρ διαιρέσεις καὶ ὀρισμοὺς καὶ ἀποδείξεις. Ἐάν οὖν γυμνασώμεθα κατὰ ταύτην τὴν μέθοδον, πολλὴ ἔλπις ἡμᾶς γησιῶς ἀντιλαβέσθαι τῆς τῶν εἰδῶν θεωρίας· διαθροωτικούς μὲν τῶν ὑποσυγκεχυμένων ἐννοιῶν γενομένους, διάλυτικούς δὲ τῶν φαινομένων ἀπόρων, ἀποδεικτικούς δὲ τῶν νῦν ἀγνοουμένων· πρὶν δὲ ταύτης κρατήσομεν, οὐ δυνασώμεθα μετ' ἐπισήμης ἕκαστον ἀφορίζεσθαι τῶν εἰδῶν. Καὶ πῶς φαίη ἂν τις ὅλως δυνατόν ὀρίζεσθαι τὰ εἶδη; τὰ γὰρ ἀπλά καὶ ἀμέριστα, ποικιλίαν λόγων οὐκ ἐπιδέχεται καὶ σύνθεσιν· πᾶν γὰρ ὀριστὸν, ἐπιστητὸν πῶς ἐστίν· οὐδαμοῦ δὲ τὸ εἶδος ἐπιστητὸν. Ἐδειξε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς, ὅτι τὸν αὐτοκύκλον, οὔτε ὄνομα ποιεῖ γνωστὸν ἡμῖν, οὔτε ὁ χαρακτήρ, οὔτε ὁ ὀρισμὸς, οὔτε ἡ ἀπόδειξις, ἀλλ' ἡ νόησις. Ἡ τὸ μὲν ὀρίζεσθαι δηλοῖ καὶ νῦν, ὡς ἐμπροσθεν, οὐ τὸ ὀριστικὰς ἀποδόσεις ποιεῖσθαι τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἕκαστον ὑφισταῖναι τούτων λέγειν (2) διακεκριμένον ἀπὸ τῶν ἄλλων, χωριστὸν ἀπὸ τῶν μετεχόντων. Εἰ δὲ δὴ καὶ τοῦτο αὐτὸ ζητοῖμεν ἐφ' ἑαυτοῦ, πρότερον ὀρίζεσθαι τὰ εἶδη δυνατόν, ἢ οὐ δυνατόν, οἷον τὸ (3) αὐτοκαλὸν ἢ τὸ αὐτοδίκαιον· διὰ μὲν

(1) B. C. Deest ἢ ἀνασ-
κενάζειν.

(2) B. λέγει.

(3) A. ἢ αὐτοκαλόν:

φύσει, ἢ ὅσα παρυφίσταται τοῖς ἀγαθοῖς· ὡς γὰρ ἔστιν ἕκαστα τούτων, οὕτω καὶ γνωστὰ ἡμῖν ἔστι καὶ ὀριστὰ, καὶ διαλεγόμεθα περὶ αὐτῶν, ἀπὸ τῶν ἐν ἡμῖν ὠρισμένως ἐξώ-
των λόγων· ὥστε τοῦτο μὲν οὐ δεῖ θαυμάζειν· ἐκεῖνο δὲ μᾶλλον χρὴ συνορᾶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σωκράτης ἐπὶ τὸ τί ἔστιν ἕκαστον ἀνάγει κατὰ (1) τὰς συνουσίας, τοὺς ἐν ψυχῇ λόγους θεωρεῖν ἐφιέμενος, αὐτὸ τὸ καλὸν ἐπιζητῶν, καθὼς πάντα καλὰ φαινόμενα εἰσὶ, τὸν ἐν ψυχῇ προϋπάρ-
χοντα τῶν καλῶν λόγον, καὶ αὐτὴν ἐπιστήμην τὴν οὐσιω-
δῶς οὔσαν ἐν ταῖς ψυχαῖς, οὐ τὴν νοεράν, οὔτε τὴν νοητὴν· οὐδὲ γὰρ δυνατόν τοῖς προσδιαλεγόμενοις αὐτῷ πρὸς ἐκείνην ἀναφέρεσθαι τὴν οὐσίαν, ἀλλ' ὅπου καὶ ζητεῖ τὸ νοητὸν κάλλος, ἐνθουσιαστικῶς μᾶλλον διαγίγνεται, καὶ οὐ μαιευτικῶς, οὐδὲ πειρατικῶς· ὅθεν καὶ ὁ Ἰππίας περὶ τοῦ καλοῦ καὶ ὁ Φαῖδρος, οὐ θαυμαστὸν εἰ ὁ μὲν ζητεῖ τὸ αὐτοκαλὸν τὸ ἐν ψυχαῖς, οὐδὲ τὸ νοερόν· κάλλος, ἀφ' οὗ πάντα καλὰ τὰ καλὰ· καὶ γὰρ ἔστιν ὁ μὲν πειραστικός· πρέπουσι δὲ αἱ λογικαὶ (2) μέθοδοι τοῖς περὶ τὰ ψυχικὰ στρεφομένοις εἶδη, πεῖραι καὶ ἔλεγχοι καὶ ὀρισμοὶ καὶ ἀποδείξεις καὶ διαιρέσεις, συνθέσεις τε καὶ ἀναλύσεις. Ταῦτα καὶ περὶ τούτων· ὅπως δὲ ὁ Σωκράτης ἐκ νεότητος τελειω-
τικός μὲν ἦν τῶν ἀτελεστέρων, καθήκων δὲ περὶ τοὺς ὑψη-
λότερον τὰ ὄντα θεωμένους, δείκνυσι καὶ διὰ τούτων ὁ Πλάτων· ὁ γὰρ τὸν Ἀριστοτέλην τὸν νέον μαιευόμενος καὶ ἐξετάζων τοὺς ἐν αὐτῷ λόγους, νῦν τῷ Παρμενίδῃ πρόσ-

(1) B. C. D. Deest κατὰ.

(2) C. λογιστικαί.

εἰσι, καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ τυχεῖν ὑψηλήσεως ἀξιοῖ, καὶ ὁ περὶ τῶν (1) ὀρισμῶν ἐκείνων ἀναδιδάξας, αὐτὸς τελεωτέρους ὑποδέχεται παρ' ἄλλου κανόνας.

« Καλὴ μὲν οὖν καὶ *Θεία*, εὖ ἴσθι, ἡ ὀρμὴ ἦν ὀρμᾶς ἐπὶ »
 » τοὺς λόγους, ἔλκυσσον δὲ σαυτὸν καὶ γύμνασαι (2) μᾶλ-
 » λον διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης
 » ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολοσχίας, ἕως ἔτι νέος εἶ· εἰ δὲ μὴ,
 » σὲ διαφεύξεται ἡ ἀλήθεια ».

Οἱ μὲν οὔτε ὀρμῶσιν, οὔτε ἐπτόηται περὶ τὴν τῶν ὄντων (3) *Θεωρίαν*· οἱ δὲ ἤδη τελειότητος ἀντελάβοντο κατὰ τὴν γνῶσιν· οἱ δὲ ὀρμηται μὲν, δέονται δὲ τελειώσεως καὶ πείρας λογικῆς, καὶ γυμνασίας εἰς τὴν τεύξιν (4) τοῦ τέλους. Ἐν δὴ τούτοις ἔστι τοῖς μέσοις καὶ ὁ Σωκράτης· ὅθεν ἀποδέχεται μὲν αὐτοῦ τὴν ὀρμὴν ὁ Παρμενίδης, καὶ καλεῖ *Θείαν* μὲν αὐτὴν ὡς φιλόσοφον· τὸ γὰρ τῶν ὀρωμένων ὑπερορᾶν καὶ τὴν ἀσώματον οὐσίαν φαντάζεσθαι, φιλόσοφον ἔστι καὶ *Θεῖον*· καὶ γὰρ τὸ *Θεῖον* (5) πᾶν τοιοῦτον φαινόμενον, καὶ ἐννοήσεσιν αὐλοῖς ὑφ' ἑστέος· καλὴν δὲ, ὡς (6) εἰς τὸ ὄντως ἄγουσαν καλὸν, ὃ δὴ ἔστιν οὐκ ἐν (7) τοῖς πρακτοῖς, ὡς ὑστερον οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἐνάμισαν, ἀλλ' ἐν ταῖς νοεραῖς ἐνεργείαις, καὶ ὡς τῷ ἀληθινῷ ἔρωτι πρέπουσαν· τὸ γὰρ ἐρωτικὸν εἶδος τῆς ζωῆς, τοῦ κάλλους μάλιστα ἀντέχεται καὶ τῆς ἐν τοῖς Θεοῖς αὐτοῖς καλλονῆς.

(1) B. C. περὶ τὸν ὀρισμὸν.

(4) A. B. C. εἰς τὴν τάξιν.

(2) Sic Bekker. — D. Et

(5) B. πάντες.

Editt. γύμνασον.

(6) B. C. ὡς τὸ ὄντως.

(3) D. περὶ τῆς τῶν ὄντων

(7) D. ἐν τοῖς πρακτικοῖς.

Θεωρίας.

Ἀποδέχεται οὖν τὴν ὁρμὴν ὡς θεῖαν διὰ ταῦτα, καὶ ὡς καλὴν εὐκότως, ὡς ἐπὶ νοῦν ἀνάγουσαν καὶ ἐπὶ τὸ ἔν ὡς μὲν γὰρ θεία, τοῦ ἐνὸς ἀντίχεται, ὡς δὲ καλὴ, τοῦ νοῦ, παρ' ᾧ τὸ πρότως καλόν· καὶ ὡς ἐκαθαίρουσαν τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ θεϊότατον αὐτῆς ἐπεγείρουσαν. Προτείνει δὲ τὴν ὁδὸν τὴν διὰ τῆς διαλεκτικῆς ὡς ἀπαισιον καὶ ἀνυσιμωτάτην· συμφυῆ μὲν οὔσαν τοῖς πράγμασι, δυνάμεσι δὲ χρωμένῃ πολλαῖς εἰς τὴν τῆς ἀληθείας κατάληψιν, μιμουμένην δὲ τὸν νοῦν καὶ τὰς ἀρχὰς ἀπὸ νοῦ δεχομένην, ἀνατείνουσαν δὲ καλῶς δι' εὐτάκτων ἐπαναβασιμῶν ἐπὶ τὸ ὄν, καὶ παύουσαν τῆς περὶ τὰ αἰσθητὰ πλάνης, μεθόδοις τε ἀνελέγκτοις ἐκίστα πύξουσαν ἕως ἐπ' αὐτὴν ἀφίκηται τὴν τοῦ ἐνὸς καὶ τάγαθου περιωπῆν. Καὶ ταῦτα μὲν εἰρήσθω περὶ αὐτῶν ἡμῖν τῶν πραγμάτων· ἐπειδὴ δὲ τινὲς τοῦ τῆς γυμνασίας ὀνόματος δραξάμενοι, τὴν παρὰ τοῖς Περιπατητικοῖς ἐπιχειρηματικὴν οἴονται μέθόδον ταύτην εἶναι τὴν γυμνασίαν· καὶ γὰρ ἐκείνης τὸ χρήσιμον λέγων ὁ Ἀριστοτέλης, πρὸς τὴν γυμνασίαν αὐτὴν εἶναι φησὶ συντελοῦσαν· εἴρηται μὲν ἡμῖν ἐκ προοιμίων πολλὰ πρὸς τούτους· νυνὶ δὲ συντόμως τι πάλιν εἰπεῖν ἐθέλοντας, πρὸ πάντων ἄξιον ἐκεῖνο διορίσασθαι, τί τὸ γυμναστικὸν τῆς διαλεκτικῆς ταύτης· καὶ γὰρ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης γυμνάζειν φησὶ δι' αὐτῆς τοὺς παιδευομένους. Τρία τοῖσιν ἔργα τῆς διαλεκτικῆς· τὸ μὲν καθαρτικὸν διὰ τῶν ἐλέγχων, ὡς αὐτὸς ἐν Σοφιστῇ φησιν· ᾧ καὶ ὁ Σωκράτης χρῆται πολλῶ πρὸς τὸ σοφιστικὸν φύλον, τὴν διπλῆν ἄγνοιαν σωφρονίζων· τὸ δὲ, ἀπ' ἐναντίας τούτῳ, τῶν ὄντων ἀναμνη-

στακόν, ὡς τοὺς εὖ πεφυκότας ἀνήγεν ἐπὶ Θεωρίαν, αὐτὸ μόνον ἐμφαίνων τὸ ἀληθές· τὸ δὲ ἐπ' ἄμφω διατεῖνον, καὶ τὰ μὲν ἐλέγχων, τὰ δὲ προκαλούμενον εἰς ἀλήθειαν (1)· ὥστε ἐν πολλοῖς τε ἄλλοις ὁ Σωκράτης διαλόγοις, καὶ τῷ Λυσίδη, δῆλος ἐστὶ γυμνάζων τοὺς λόγους· ταύτην τοίνυν τῆς διαλεκτικῆς τὴν πᾶσαν διὰ τῶν ἀντικειμένων λόγων βίασαν, ἐν τούτοις μοι δοκεῖ γυμνασίαν καὶ πλάνην ἀποκαλεῖν, καὶ οὐκέτι διὰ ταῦτα διοικίζει τὴν νυνὶ παραδοθησομένην μέθοδον τῆς ὑπ' αὐτοῦ Θαυμασομένης διαλεκτικῆς. Καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον· δοκεῖ δὲ μοι καὶ τῆς λέξεως τὸ μὲν εὖ ἴσθι προσκειόμενον, βεβαιοῦν αὐτῷ τὸν ἔπαινον ὃν ἐπήνεσε· τὸ δὲ ἔλκυσσον, δεῖξιν ἔχειν τῆς συμπαθείας αὐτοῦ καὶ τῆς πτοίας (2) τῆς περὶ τὸ ὄν· ὡς γὰρ ἐπὶ τινων δυσασποπάστων καὶ δυσμεταθέτων, οὕτως εἶπε τὸ ἔλκυσσον, ἔλεξιν προσειπὼν τὴν ἐν τῷ παρόντι περὶ τὰ διαλεκτικὰ θεωρήματα μελέτην καὶ ἐπὶ ταῦτα μεταβάσιν ἀπὸ τῆς τῶν ὄντως ὄντων Θεωρίας· τὸ δὲ γύμνασσαι μᾶλλον διὰ τῆς ἀχρήσου δοκούσης εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας, ἐνδείκνυται, τίνα οἶεται εἶναι τὴν διαλεκτικὴν τὴν κατ' αὐτὸν, ὅτι δοκοῦσαν μὲν ἀχρηστον εἶναι, οὐσαν δὲ δύναμιν ἀναγωγὸν ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν ψυχῶν, καὶ ὅτι παρὰ μὲν τοῖς πολλοῖς ἀδολεσχίαν προσαγορευομένην, κυριώτατα δὲ οὐσαν ἀληθινὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν· ἐξ ὧν φανερόν ἐστι ταῦτόν ἐστι τῆς Θεωρητικῆς τῶν ὄντων καὶ κριτικῆς τῆς ἀληθείας δυνάμει· καὶ οὐκ ἐν ἐπιχειρήμασι ψιλοῖς καὶ λογικαῖς μεθόδοις ἔχουσιν τὴν ὑπόστασιν· τὴν μὲν γὰρ τοιαύτην μέθοδον καὶ Θαυμάζει

(1) τὴν ἀλήθειαν.

(2) Β. C. πνοίας.

τὸ πλῆθος· τὴν δὲ νῦν παραδεδομένην, ὡς ἀσυνήθη καὶ μηδὲν αὐτῷ σαφὲς λέγουσαν, ἐκτρέπεται καὶ ἀηδῆ προσο-
νομάζει. Τὸ δὲ ἕως νέος εἶ, πάνυ προσέθηκε καλῶς· νέων
γὰρ οἱ μεγάλοι πόνοι, καὶ ὅτι μεταῤῥυθμίζειν τὴν ζωὴν,
ἐπὶ τῶν νέων ῥᾶον, καὶ ὅτι κατὰ τάξιν ὁδὸς οἰκειότερα τού-
τοις, ὡς ἀποχρῶντος τοῦ χρόνου πρὸς τὴν διὰ τῶν μέ-
σων πορείαν. Τὸ δὲ, εἰ δὲ μή, σε διαφευξεται ἡ ἀλή-
θεια, τὸν κίνδυνον ἐδήλωσε τὸν ἀπειλούμενον ἡμῖν ἐκ τῆς
προπετοῦς ὀρμῆς καὶ ἀτάκτου πρὸς τὰ ἄβατα τοῖς ἀγυμ-
μάστοις ὁπόσος ἐστίν, ὅτι τῆς ὅλης ἀληθείας ἀπόπτωσις·
καὶ γὰρ ἐπὶ θεωρίας καὶ ἐπὶ τελεστικῆς, καὶ τοῦτο
ἐστὶ τὸ ποιοῦν ἀσφαλῆ καὶ ἄπειστον ἡμῖν τὴν ἀνοδὸν, ἢ
ἐν τάξει (1) πρόοδος· ὡς γοῦν φησὶ καὶ τὸ λόγιον·

Οὐδενὸς εἵνεκεν (2) ἄλλου ἀποστρέφεται θεὸς ἄνδρα,

Καὶ ζώσῃ θυνάμει (3) καὶ νίᾳς (4) ἐπιπέμπει ἀταρπούς (5),

ὡς ὅταν ἀτάκτως καὶ πλημμελῶς ἐπὶ τὰ θειότατα τῶν
θεωρημάτων ἢ τῶν ἔργων, καὶ τὸ λεγόμενον, ἀμυήτοις
στόμασιν, ἢ ἀνίπτοις ποσὶ ποιησώμεθα τὴν ἀνοδὸν τῶν
γὰρ οὕτω μετιόντων, ἀτελεῖς μὲν εἰσι διαβάσεις, κεναὶ
ὁὲ ὀρμαί, τυφλαὶ δὲ αἱ ἀτραποί· διὸ καὶ τῷ Πλάτῳ
καὶ τοῖς λόγοις πειθόμενον, διὰ τῶν ἡμῖν προσεχεστέρων
αἰεὶ ποιητέον ἐπὶ τὰ κρείττω, καὶ ἀπὸ τῶν χαμαιζη-
λοτέρων διὰ τῶν μέσων ἐπὶ τὰ ὑψηλότερα τὰς ἀνό-
δους. Ἀπὸ δὴ τούτων τινὲς τῶν ἐξηγητῶν ὀρμηθέντες,

(1) B. C. ἢ ἐν τεύξει.

καὶ ζώσῃ θυνάμει.

(2) Coddss. et Th. Tay-
lorus εἵνεκεν.

(4) Sic Coddss. et Th.
Taylorus. Leg. κενιάς.

(3) Th. Taylorus omisit

(5) Th. Taylorus ἀταρπούς.

ἀξιούσι τὴν γυμνασίαν ταύτην μὴ εἶναι τὴν διαλεκτικὴν, διὰ δύο ταύτας αἰτίας· μίαν μὲν, ὡς ἀδολεσχίας ταύτης εἶναι κατεψηφισμένης· ἑτέραν δὲ, ὡς νέοις προσήκειν λεγομένης τῆς διαλεκτικῆς, παρ' αὐτῶ τὸ καθαρώτατον εἶναι νοῦ καὶ φρονήσεως ἐν τῷ Φιλίβῳ σαφῶς ὑμνουμένης (1), καὶ τῷ καθαρῶς καὶ γνησίως φιλοσοφοῦντι προσήκειν ἐν Σοφιστῇ κεκριμένης, καὶ νέοις οὐ παραδοτέας; ὡς αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ λέγει, μὴ πη λάθωσιν εἰς παρανομίαν ἐλάσαντες τῶν κατὰ φύσιν ἐν ἡμῖν οὐσῶν ἐννοιῶν περὶ τῶν καλῶν καὶ δικαίων ἐκ τῆς τοιαύτης δυνάμεως· οὐ (2) γὰρ ῥάδιον δυνάμεως κρατεῖν οὐ τῆς ἐκτός, τὸν μὴ κεκτημένον νοῦν τῆς δυνάμεως. Ἰπὸ δὴ τινῶν τῷ Πλάτῳ προκειμένων, τὸ μὲν τῆς ἀδολεσχίας ὄνομα τοῦ Πάρμενιδου σαφῶς οὐκ ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κρίσεως εἰπόντος, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς τῶν πολλῶν φήμης, φήσομεν τὴν γυμνασίαν ταύτην διορίζειν τῆς διαλεκτικῆς· οὕτω γὰρ οἱ πολλοὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐκάλουν πάντας, ὥς περ καὶ αὐτὸν τὸν Σωκράτην τῶν Κωμικῶν τινές, πτωχὸν ἀδολέσχην ἀποσκώπτοντες προσηγόρευον, καθάπερ εἰπὼν οἶδα καὶ πρὸ τῶν ἐξηγήσεων· καὶ (3) αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν οὕτωςι καλεῖν ἀξιῶ διὰ τὴν παντοίαν τῶν ζητουμένων· ἦν εἰκόθε ποιῆσθαι βάσανον, καὶ δυσπαλλακτεῖαν τῶν λόγων πρὸ τῆς εὐρέσεως ἀληθοῦς, ὡς καὶ τοῦτο προεῖπον· δευρὸν γὰρ πρᾶγμα, φησὶν αὐτὸς ἐν Θεαίτητῳ, ἀδολέσχης ἀνὴρ, ἑαυτὸν λέγων ἄνω καὶ κάτω στρέφοντα τοὺς λόγους περὶ ὧν ἐκεῖ τὴν ζήτησιν ἐποιεῖτο· καὶ ἐν Φαίδῳ δὲ περὶ τοῦ τῶν Κωμικῶν σκώμματος φησὶ τό

(1) D. ὑμνημένης.

(3) D. καὶ αὐτὸς τὴν ἑαυτοῦ.

(2) D: σοὶ γὰρ ῥάδιον.

γε μὴ ἀνέξεσθαι τῶν ἀδολέσχην αὐτὸν ἀποκαλούντων· περὶ (1) προσηκόντων γὰρ ποιῆσθαι τοὺς λόγους, μέλλων εἰς ἄδου ἰέναι, καὶ ζητῶν εἰ ὑπομένουσιν αἱ ψυχαὶ ἐν ἄδου μετὰ τὸν τοῦ σώματος χωρισμόν. Τοῦτο μὲν οὖν τοῦνομα περὶ τῶν πολλῶν εἰς τοὺς διαλεκτικούς φέρει (2), ὃν οὐκ ἔδει προάγειν (3) εἰς μέσον ὡς κατηγοροῦντα τῆς προκειμένης γυμνασίας· τὸ δὲ ἐν Πολιτεία μὴ παραδιδόναι νέους τὴν διαλεκτικὴν, ἀληθὲς μὲν, ἔχει δὲ αἰτίαν εὐλόγηστον· διότι τοὺς ἐκεῖ παιδευομένους νέους ἀνώμαλον ἔχειν ἀνάγκη τὴν φύσιν, καὶ οὐ πάντως ἀρίστην· καὶ διὰ τοῦτο θεός ἐστίν, μὴ καὶ τινες αὐτῶν εἰς (4) τὴν εἰρημένην παρανομίαν ἐλάσωσι. Τῷ δὲ Σωκράτει θείαν ὄρμην ἔχοντι καὶ εὐφυΐαν ἀροτάτην, ἐνταῦθα παρασιλεύεται μετιέναι τοὺς διαλεκτικούς λόγους Παρμενίδης, οὐδὲν εὐλαβούμενος μὴ πάθῃ τι τοιοῦτον οἷον οἱ πολλοὶ πάθουσι ἂν τῶν ἐν πολιτεία κοινῇ παιδευομένων νέων· οὐ γὰρ ταῦτόν μιν τε φύσιν τὴν ἀρίστην ἔχειν, καὶ πολλὰς καὶ ἀνομοίους ἀλλήλας, ἐν αἷς τὰς μὴ ἀρίστας ἀνάγκη πολλὰς παραφέρεισθαι πρὸς τὸ χειρόν. Ἀμφότεροι οὖν ὀρθῶς· καὶ ὁ ἐν Πολιτεία Σωκράτης, ἀγέλης νέων παιδείαν ἐκτιθέμενος, καὶ ὁ ἐνταῦθα Παρμενίδης, τὸν ἀριστὸν τῶν νέων παραλαβὼν, καὶ ἀξίων ὀδεύειν διὰ ταύτης τῆς ἀγωγῆς, ἦν τῷ πληθεῖ τῶν νέων ἐφαρμόζειν οὐκ ἦν δυνατόν.

« Τίς οὖν ὁ τρόπος, φάναι, ὃ Παρμενίδῃ, τῆς γυμνασίας;—Οὗτος, εἰπεῖν (5), ὃν περ ἠκουσας Ζήνωνος. »

(1) B. C. περὶ τῶν προσηκ.

(2) D. φέρον.

(3) D. προσάγειν.

(4) D. ἐκ τῆς εἰρημένης

παρανομίας.

(5) Sic Bekk.—Edit.είπεν.

Ἐκ τῶν προειρημένων ἀπάντων, περί μὲν τῆν τῶν πραγμάτων διάσκεψιν, ταῦτα ληπτέον ὅτι εἰσὶν ἰδέαι, καὶ τίνων εἰσί, πῶς μετέχονται, ὅποῖαι εἰσὼν εἴρηται γὰρ ὅτι οὐ σωματικαί, οὐ φυσικαί, οὐ ψυχικαί, ἀλλὰ νοεραί, καὶ παραδειγματικαί, καὶ ἄσχετοι, καὶ πᾶσι παροῦσαι τοῖς δευτέροις ἀμιγῶς· καὶ ἔτι πῶσαι τάξεις αὐτῶν· καὶ γὰρ τοῦτο διειλόμθα, καὶ ποῦ περατοῦνται, καὶ ποῦ πρώτον ἐκφαινονται, καὶ πῶς διὰ τῶν μέσων εὐτάκτως ποιοῦνται τὴν πρόδον· περί δὲ τὴν τῶν προσώπων διάθεσιν, ὅτι πάντων μὲν ἔστι τελεσιουργός ὁ Παρμενίδης, παρακελεύεται τῷ Σωκράτει ζηλοῦν· τρίτος δὲ ὁ Σωκράτης ὁ δι' ἀμφοῖν ἀναγόμενος· περί δὲ τὸν τρόπον (1) τῆς διδασκαλίας, ὅτι διὰ τῶν εἰδῶν ὀδύσας ὁ Πλάτων κατὰ πάντα τοὺς θεῖους διακρίσματος, καὶ ἀναδραμῶν ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπὶ τὰ νοητὰ, ἀνωθεν πάλιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀρξάμενος, ἐπιδειξίει πῶς ἀπάντων ἔστιν αἴτιον τῶν ὄντων, καὶ πῶς ὑποστατικὸν τῶν ἐνάδων τῶν πρωτίστων, ἀφ' ὧν συνέχονται (2) πᾶσαι τῶν ὄντων ἀρχαί· καὶ ὅτι προτέλεια τῆς τοιαύτης ἔστι θεωρίας ἢ περὶ τὰ εἶδη γυμνασία· πρὶν δὲ ἀρξεται τῆς ἐποπτικωτάτης μυσταγορίας, βούλεται παραδοῦναι τὴν μέθοδον καθ' ἣν ποιήσεται τοὺς λόγους, καὶ τὴν δύναμιν ἀφ' ἧς ὀρμιάμενος, πᾶσας διαπλέξει τὰς ὑποθέσεις καὶ τοὺς τρόπους τῶν ἐπιχειρήσεων, ὅς χρόμενος ὀδεύει διὰ τῶν πραγμάτων, φῶς τοῦτο προσαναάπτων ταῖς ψυχαῖς τῆς ὅλης μυστικῆς. Παρακαλεῖ μὲν οὖν πρὸς τὴν μέθοδον ταύτην ὁ Παρμενίδης τὸν Σωκράτην καὶ τὴν καθ' αὐτὴν γυμνασίαν· τοῦ δὲ, ἐφομέου,

(1) Α. τοῦ τρόπου.

(2) Β. C. συνέχονται.

τίς ὁ τῆς γυμνασίας τρόπος, ἀποβλέπειν αὐτὸν (1) παρακαλεῖ (2) πρὸς τοὺς Ζήνωνος λόγους, δηλῶν διὰ τούτων, ἅμα μὲν ὅτι ἐξαίρετος ἦν οὗτος ὁ τρόπος τῆς γυμνασίας παρὰ τῷ Ἐλεατικῷ διδασκαλείῳ· οὐ γὰρ ἔσχεν ἄλλον εἰκῶν τῇ μεθόδῳ ταύτῃ χρῆσάμενον, ἢ Ζήνωνα τὸν ἑαυτοῦ μαθητήν· ἅμα δὲ ὅτι τοῖς ἐσχάτοις ἀρχὴ σωτηρίας ἐστὶν ἢ πρὸς τὰ μέσα σύνταξις· διὰ τούτων γὰρ ἀπολαύουσι καὶ τῶν πρώτων ἀγαθῶν. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς τῶν ἐπομένων προθέσεως ἡμῖν εἰρήσθω πάντων λόγων· εἰ δὲ δὴ πάλιν γυμνασίαν καλοῖη ταύτην τὴν διαλεκτικὴν, οὐκ οὔσαν ἐπιχειρηματικὴν, οὐ χρὴ θαυμάζειν· πάσαν γὰρ ἢ λογικὴν διέξοδος καὶ ἢ ἀνελίξις αὕτη τῶν θεωρημάτων, ὡς πρὸς τὴν νοερὰν ζωὴν, γυμνάσιον ἐστίν· ὡσπερ γὰρ τὴν καρτερίαν γυμνασίαν πρὸς ἀνδρείαν, καὶ τὴν ἐγκράτειαν πρὸς σωφροσύνην καλοῦμεν, οὕτω καὶ τὴν λογικὴν πᾶσαν θεωρίαν ὡς πρὸς τὴν νοερὰν γνῶσιν γυμνασίαν προσονομάζειν ἀξιῶσμεν· καὶ ὡς ἡ δοξαστικὴ δύναμις πρὸς ἀμφοτέρω παρασκευασμένη (3) δοξαστικῶς γυμνάζει πρὸς τὴν ἀπαράλογιστον τῆς ἀποδείξεως ἀντίληψιν, οὕτως ἢ ἐπιστημονικὴ τῆς διανοίας διέξοδος, γυμνάσιον ἐστὶ διανοητικὸν πρὸς τὴν ἀπλουστάτην νόησιν τῆς ψυχῆς·

« Πλὴν τοῦτό γε σοῦ καὶ πρὸς τοῦτον (4) ἠγάσθην, εἰ-
 » πόντος ὅτι οὐκ εἷας ἐν τοῖς ὀρωμένοις· οὐδὲ περὶ ταῦτα
 » τὴν πλάνην ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ περὶ ἐκεῖνα· ἃ μάλιστα τις
 » ἀν (5) λόγῳ λάβοι καὶ εἶδη ἀν ἠήρησαιο εἶναι ».

(1) D. αὐτῷ.

(4) A. πρὸς τοῦτο.

(2) B. C. D. παρακαλεῖται.

(5) D. ἀναλόγως.

(3) B. C. παρασκευασμένη.

Πάλιν καὶ ἐν τούτοις δηλὸς ἐστὶν ὁ Παρμενίδης τὴν ἄπειριαν τοῦ Σωκράτους τὴν περὶ τὰ νοητὰ καὶ αἴθλα τῶν εἰδῶν ἀγασθεῖς. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο φησὶν ἀποδέξασθαι τῶν ἐκείνου λόγων, ἢ τοῦτο, τὸ μετὰγειν ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν τὴν δύναμιν τὴν διαλεκτικὴν ἐπὶ τὰ νοητὰ, καὶ τούτου τὴν αἰτίαν προσέθηκε· τὰ γὰρ μάλιστα λόγῳ ληπτὰ, νοητὰ ἐστὶν· ἐπεὶ καὶ ὁ Τίμαιος εἴρηκεν, ὡς ὁ μὲν περὶ τῶν αἰσθητῶν λόγος, οὐκ ἔστι μόνιμος οὐδὲ ἀραρώς, ἀλλὰ εἰκαστικός· ὁ δὲ περὶ τῶν νοητῶν, ἀκίνητος καὶ ἀνελεγκτος· τὰ γὰρ αἰσθητὰ τοῦτο ὃ λέγεται ἀκριβῶς οὐκ ἔστι, τὰ δὲ νοητὰ, κυρίως ὄντα, καὶ γνωσθῆναι μᾶλλον δυνατὰ. Εἶποι δ' ἂν τις καὶ ἕτερον τρόπον εἶναι τὰ νοητὰ εἶδη λόγῳ μάλιστα γνωστὰ, ἀπὸ τῶν γνωστικῶν δυνάμεων ὀρμώμενος· αἰσθησις μὲν γὰρ οὐδόλως ἀντιλαμβάνεται τῆς ἐκείνων γνώσεως, φαντασία δὲ εἰκόνας αὐτῶν ὑποδέχεται μορφωτικᾶς, δόξα δὲ, λογιῶς μὲν αὐτῶν ἀντιλαμβάνεται καὶ ἀμορφώτως, ἔχει δὲ ὁμοίως καὶ αὐτὴ τὸ ποικίλον καὶ ὅλως τὸ ὅτι μόνον γινώσκειν πέφυκε· μόνος δὲ οὖν ὁ ἐν ἡμῖν λόγος (1) καὶ τῶν εἰδῶν ἐστὶ θεωρὸς, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Τίμαιος ἔλεγε νοήσει μετὰ λόγου ληπτὸν (2) τὸ ὄντως ὄν· ὥστε τὰ (3) ὄντως μετὰ λόγου ληπτὰ, ταῦτα ἐστὶ τὰ εἶδη ἃ κυρίως ἐστὶν εἶδη· εἰκότως· τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ πάντα μερικὰ ἐσιν, ἐπειδὴ πᾶν σῶμα μερικόν· οὐδὲν γὰρ τῶν σωμάτων, τὰ πάντα εἶναι δυνατόν, οὐδὲ ἐν ἐν πολλοῖς εἶναι μεριστῶς· τὰ δὲ φυσικὰ νεύει περὶ τὰ σώματα, καὶ

(1) B. C. D. λόγος ἰκανῶς τῶν.

(3) B. C. D. τὰ μάλιστα λόγῳ.

(2) D. περιληπτόν.

μεριστὰ περί αὐτοῖς ἔστι· τὰ δὲ ψυχικά, ποιικιλίας μετέχει, καὶ τῆς ἀπλότητος ἀπολιμπάνεται τῶν νοερῶν εἰδῶν· ὥστε τὰ μάλιστα καταληπτά, ταῦτα ἔστιν, ὅσα νοερά τε καὶ νοητὰ λέγομεν, ὅσα πορρωτέρω τῆς ὕλης ἐστί, ταῦτα κυριώτερον (1) ἔστιν εἶδη, σώζονται τὴν ἑαυτῶν ἀχραντον καθαρότητα. Δεῖ τοίνυν τῆς πλάτης τῶν (2) διαλεκτικῶν πρὸς τὴν τούτων θεωρίαν τῶν εἰδῶν, προσημαζούσης ἡμᾶς καὶ προτελούσης εἰς τὴν ἐκείνων ἀντίληψιν· καὶ μὴ καὶ τὴν γνωσμένην πλάνην αὐτὴν ταύτην, οὐ τὴν δι' ἐνδόξων, ὡς εἴρηται πολλάκις, ἐπιχείρησιν (3) εἶναι φήσομεν, ἀλλὰ τὴν ὀλην τὴν διαλεκτικὴν, ἣν Φριγκὸν ἐν Πολιτεία τῶν μαθημάτων ἐκάλεσεν, ἐν λογικαῖς ἡμᾶς ἀνελίξεσι καὶ διεξόδοις γυμνάζουσαν πρὸς τὴν ἀκριβεστέραν νόησιν τῶν αὐτῶν καὶ χωριστῶν πραγμάτων. Καὶ μὴ θαυμάσης εἰ τὴν ἐπιστημονικὴν θεωρίαν πλάνην προσηγόρευσεν αὐτός· ὡς γὰρ πρὸς τὴν νόησιν τὴν καθαρὰν πλάνην αὐτὴν προσεῖπε, καὶ πρὸς τὴν ἀκλῆν τῶν νοητῶν ἀντίληψιν· πλάνη γὰρ τὸ μὴ μόνον ἀληθῆ σκοπεῖν ὅπως ἀποδεκτέον, ἀλλὰ καὶ τὰ ψευδῆ διὰ τῶν αὐτῶν μεθόδων ἐκπεριτρέχειν ἐλέγχοντα. Καὶ τί θαυμάζομεν εἰ πλάνην τὴν τοιαύτην πορείαν ὠνόμασεν; ὅπου τῶν μετ' αὐτὸν τινὲς καὶ ἐν νῶ πλάνην τὴν ποιικιλίαν τῶν νοήσεων ἐπονομάζειν οὐκ ὤκησαν, καὶ ταῦτα νόησιν ἀμετάβαστον (4) οὔσαν, διὰ τὸ μίαν οὔσαν ὁμοῦ καὶ πεπληθυσμένην εἶναι διὰ τὸ τῶν νοητῶν πλῆθος. Καὶ τί

(1) D. κυριώτερα.

(3) B. ἐπιχειρήσεσιν.

(2) D. τῆς διαλεκτικῆς.

(4) D. ἀμετάβατον.

θεῖ περι νοῦ λέγειν; ἀλλὰ καὶ θεῶν (1) αὐτῶν πλάνας, οὐ μόνον τῶν κατ' οὐρανὸν ἀπλανῶς ἰόντων, ἀλλὰ καὶ νοερῶν λέγειν εἰώθασι τῶν ἐνθεαζόντων οἱ ἄκροι, τὴν πρόοδον αὐτῶν αἰνισσόμενοι καὶ τὴν ἐπὶ πάντα τὰ δευτέρα παρουσίαν καὶ τὴν γόνιμον ἄχρι τῶν ἐσχάτων πρόνοϊαν· πᾶν γὰρ τὸ εἰς πλῆθος προῖον, πλανᾶσθαι λέγουσιν, ἐν δὲ τῷ μονίμῳ καὶ ἐνοειθεῖ μόνως εἶναι τὸ ἀπλανές· καὶ ἔοικεν ἢ πλάγη τέτταρα δηλοῦν· ἢ πλῆθος ἐνεργειῶν καὶ ὁμοῦ πᾶσαι ὥσει, ἢ πλῆθος μεταβατικόν, ἢ πλῆθος ἀπὸ τῶν ἀντικειμένων εἰς τὰ ἀντικείμενα χωροῦν, ἢ πλῆθος ἀτάκτων (2) κινήσεων. Τούτων δὲ τεττάρων ὄντων, ἢ διαλεκτικῆ λέγεται γυμνασία πλάγη κατὰ τὸ τρίτον, ὁδεύουσα διὰ τῶν ἀντικειμένων ὑποθέσεων.

« Δοκεῖ γάρ μοι, ἔφη, ταύτη γε, οὐδὲν χαλεπὸν εἶναι, » καὶ ὁμοια καὶ ἁνόμοια, καὶ ἄλλο ἕτιωὺν τὰ ὄντα πέσχοντα » ἀποφαίνεν. — Καὶ καλῶς γ', ἔφη ».

Ταῦτα ἐκεῖνα ἃ καὶ πρότερον ὁ Σωκράτης ἔλεγε, καὶ νῦν φησὶν ἐν τούτοις· ὅτι μίξιν τῶν εἰδῶν, ἐν μὲν τοῖς αἰσθητοῖς ῥῥῥιδιον ἰδεῖν· περὶ γὰρ ἐν ὑποκειμένον θεωρεῖται τὰ ἐναντία πολλάκις, ἄλλως καὶ ἄλλως ὑφεστηκότα· ἐν δὲ τοῖς νοητοῖς, χαλεπὸν καὶ ταῦτα φησὶν οὐ πρὸς τὸν Ζήνωνος λόγον ἐνιστάμενος· οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνος οὕτως ἔλεγε, ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ λέγων ψῆφον τῆς τῶν εἰδῶν κοινῶ-

(1) Β. θεῶν αὐτῶν πλάνας, οὐ μόνον τῶν κατ' οὐρανὸν ἀπλανῶς ἰόντων, ἀλλὰ καὶ νοερῶν, κ. τ. λ. Α. Δ. ἀλλὰ καὶ θεῶν αὐτῶν τῶν ἐνθεαζόντων.

(2) C. ἀτακτον.

νίας, ἣν καὶ παρεκαλεῖ διαθρῶσαι τὸν Ζήνωνα· ταῦτά τοι καὶ ὁ Παρμενίδης ἐπήνεσεν αὐτὸν, οὐκ ἂν εἶγε πρὸς ἔλεγχον τοῦ Ζήωνος εἰρητο τὰ εἰρημένα· εἰ γὰρ ὁ μὲν Ζήνων ὁμοια καὶ ἀνόμοια κατὰ ταῦτὸν ἀπέφηνε τὰ πολλὰ, Σωκράτης δὲ καὶ (1) τᾶλλα, καὶ ἄλλο τὸ ὁμοιον ἐλάμβανε καὶ ἀνόμοιον, καὶ ταύτη τὸν ἐκείνου λόγον διέβαλλε, πῶς ἂν ὁ Παρμενίδης ἐπαινέτης ἐγίγνετο (2) τοῦ Σωκράτους; ἐπαινος γὰρ τὸ καλῶς γε, ἔφη. Καλλιον γοῦν οὐκ ἔλεγχον ταῦτα Ζήνωνος ὑπολαμβάνειν, ἀλλὰ ἄλλο εἶδος ἀπορίας τοῦ Σωκράτους, ἀξιούντος ἰδεῖν, πῶς τὰ ἐν τοῖς νοητοῖς εἶδη συγκέκραται, καὶ τίς ὁ τρόπος τῆς κοινωνίας αὐτῶν· ὁμοιον γὰρ καὶ ἀνόμοιον ἐστὶν ἐν τοῖς αἰσθητοῖς ἅμα, βουλόμεθα δὲ θεωρῆσαι αὐτῶν καὶ τὴν ἐν τῷ νοητῷ συμπλοκὴν. Ταῦτα καὶ ὁ Σωκράτης, καταφρονῶν μὲν τῆς τῶν ὀρωμένων μίξεως, ἀνατρέχων δὲ ἐπὶ τὴν τῶν νοητῶν κοινωνίαν, φθέγγεται, καὶ ὁ Παρμενίδης ὡς ψυχῆς ὄντα δόγματα γενναίας καὶ μεγαλόφρονος ἀποδέχεται.

« Χρὴ δὲ καὶ τόδε ἐτι πρὸς (3) τούτῳ ποιεῖν μὴ
 » μόνου εἰ ἔστιν ἕκαστον ὑποθέμενον (4) σκοπεῖν τὰ συμ-
 » βαίνοντα ἐκ τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ καὶ εἰ μὴ ἔστι τὸ αὐτὸ
 » τοῦτο ὑποτιθεσθαι, εἰ βούλει μᾶλλον γυμνασθῆναι ».

Εὐ μοι δοκεῖ παρὰ τῶν πρεσβυτέρων λέγεσθαι, τὸ τὸν Πλάτωνα τὰ συγγράμματα τελειοῦν ἀμφοτέρων, τοῦτε Ζήωνος καὶ τοῦ Παρμενίδου· τοῦ μὲν τὴν γυμνασίαν εἰς

(1) C. κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο. (4) Sic Ast. Bekker. C. ἀποδέμενον. D. ὑποτιθέμενον,
 D. κατ' ἄλλα καὶ ἄλλο. ut Fischer, Heindorf.

(2) D. ἐγένετο.

(3) D. πρὸς τούτῳ deest.

ἄμφω τὰ ἀντικείμενα προσάγοντα, τοῦ δὲ τὴν θεωρίαν ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄντως ἐν ἀνάγοντα (1), καὶ ταῦτα ἄμφω, διὰ τοῦ Παρμενίδου ποιοῦντα· τότε γὰρ τελειοῦσθαι πρὸς τοῦ ἔραστοῦ καὶ καθηγεμόνος ἀνεπαχθῆς τῷ Ζήνωνι, καὶ τὸ αὐτὸν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀληθεστέραν τῶν ὄντων ἐνάδα μεθίστανειν, πρεπωδέστατον τῷ δι' ἡλικίαν νεωτέραν δυναμένῳ τὰ πράγματα καθορᾶν, καὶ τὸ ὡς ἀληθῶς αἴτιον τῶν πάντων ἀνακλιναῖν, τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν, ὡς αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ (2) εἶπε (3), θεωρεῖν. Τὴν μὲν οὖν τοῦ Παρμενιδείου συγγράμματος τελείωσιν ἐν τοῖς ἐπομένοις ἀνευρήσομεν· τὴν δὲ τοῦ Ζηωνείου διὰ τούτων ἤδη κατιδῶμεν. Ὁ μὲν δὴ τοῦ Ζήνωνος λόγος ὑποθέμενος εἶδη τὰ πολλὰ κεχωρισμένα τοῦ ἐνός, συνῆγε (4) τὰ ἄτοπα, σκοπῶν (5) τί ἐπεται καὶ τί οὐχ ἐπεται, καὶ τί ἐπεται τε καὶ οὐχ ἐπεται· καὶ γὰρ ὅτι ὅμοια ἔσται συνῆγε καὶ ὅτι οὐχ ὅμοια, καὶ ἐπὶ ἐνός καὶ πλήθους, καὶ κινήσεως καὶ στάσεως ὁμοίως. Ὁ δὲ γε Παρμενίδης ἀξιοῖ, μὴ μόνον ὑποτίθεσθαι τὸ εἶ ἔστιν ἐν ταῖς διαλεκτικαῖς ζητήσεσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶ μὴ ἔστι· καὶ θεωρεῖν (6) τί τὸ συμβαῖνον καὶ ἐκ ταύτης τῆς ὑποθέσεως οἶον, μὴ μόνον εἶ ἔστιν ὁμοιότης, ἀλλὰ καὶ εἶ μὴ ἔστιν ὁμοιότης, τί τὸ συμβαῖνον ἦν ὡς ἐπόμενον, ἢ ὡς οὐχ ἐπόμενον, ἢ ὡς ἐπόμενόν τε καὶ οὐχ ἐπόμενον (7)· τί δὴ τοῦτο προστιθεῖς καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν; ὅτι, φήσω, ἐὰν μὲν μόνον

(1) C. D. ἄγοντα.

τί ἐπεται τε καὶ οὐχ ἐπεται.

(2) B. C. ἐν πολιτείαις.

(6) C. θεωρεῖ.

(3) D. φησί.

(7) C. Deest ἢ ὡς ἐπόμενόν

(4) C. συνήγετο ἄτοπα.

τε καὶ οὐχ ἐπόμενον.

(5) D. σκοπῶν τί ἐπεται, καὶ

ὑποθώμεθα τὸ εἰ ἔστι καὶ εὐρωμεν τί τὸ συμβαῖνον, οὐ πάντως εὐρωμεν οὐ καθ' αὐτό ἐστιν αἴτιον τὸ ὑποτεθέν· ἐὰν δὲ προσαποδείξωμεν ὡς εἰ μὴ ἔστιν, οὐκ ἔτι τὸ αὐτὸ τοῦτο συμβῆσεται οἷον (1) ἦν ἐκ τοῦ εἰ ἔστι τεθέντος συμβαῖνον, γίνεται δῆλον ἡμῖν, ὅτι ἄρα τὸ εἶναι ἐκείνου καὶ τοῦτο ἐστὶ· συνέβαινε γὰρ ἂν, ἐπεὶ οὐ μὴ εἶναι τεθέντος, ἐκεῖνο τῆ ἑαυτοῦ φύσει τούτου μὴ ἦν (2) αἴτιον· καὶ διὰ τὸ ἐκεῖνο εἶναι, καὶ τοῦτο συνέβαινε· εἰ γὰρ ὑποθέμενος εἶναι ψυχὴν, δείξαίμιν συμβαῖνον τὸ εἶναι κίνησιν, ἔπειτα εἶπω, ἀλλὰ (3) μὴ ἔστω ψυχὴ, δείξαίμιν κίνησιν μηκέτι συμβαίνουσαν, τῷ εἶναι τὴν ψυχὴν ἔσται κίνησις· ἔσται οὖν ἀρχὴ καὶ αἰτία κινήσεως· εἰ δὲ μὴ οὕσης ψυχῆς συμβαίνει (4) κίνησις, δῆλον ὡς οὐκ ἀπὸ ψυχῆς ἢ κινήσεως. Οὕτω καὶ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ τὴν αὐτοκίνησιον ἀρχὴν εἶναι ταῖς ἄλλοις κινήσεως ἀποδεικνύς, ἔλαβε μὴ ὄν τὸ αὐτοκίνητον, καὶ ἔφατο πάντα μὲν οὐρανόν, πᾶσαι δὲ γένησιν συμπεσόντα στήσασθαι, καὶ ἐν νόμοις πάντων ἐστώτων, κινήσας τὸ αὐτοκίνητον, ἐπεισήγαγε τοῖς ἐστώσι κίνησιν. Οὐκοῦν εἰ μὲν εἶη τὸ αὐτοκίνητον, ἔστι κινήτων (5), ἔσται κίνησις· εἰ δὲ μὴ εἶη, οὐκ (6) ἔστιν· ἄρα μόνον τὸ αὐτοκίνητον αἴτιον κινήσεως· οὐ μόνον ἄρα ἐξαρκεῖ τὸ εἰ ἔστι σκοπεῖν, ἀλλὰ (7) δεῖ καὶ τὸ εἰ μὴ ἔστιν ἐξετάζειν, εἰ μέλλοι τις ὄψεσθαι καὶ γινώσκειν τίος αἴτιον ἐστὶ τὸ προκειμένον, ἢ τί καθ' αὐτὸ αὐτῷ ὑπάρχει καὶ ἢ αὐτό· καὶ γὰρ ἐπὶ τούτων εἰ ἔστη-

(1) D. δ ἦν.

(5) B. C. Deest ἔστι κινήτων.

(2) Sic Coddss. — Leg. εἶναι.

(6) D. οὐκ ἔστι· μόνον ἄρα τὸ αὐτοκίνητον.

(3) D. ἀλλὰ δὴ μὴ ἔστω.

(7) C. ἀλλὰ δὴ.

(4) D. συμβαίνει κίνησιν.

μεν ἐν μόνῳ τῷ εἶ ἔστιν, οὐπω δῆλον ἦν (1) εἰ μόνον καθ' αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητον ἦν τοῖς ἄλλοις αἴτιον κινήσεως· τί γὰρ ἐκάλυε καὶ ἄλλοτε τὴν (2) αὐτὴν ἔχειν δύναμιν; δειχθέντος δὲ καὶ τοῦ εἰ μὴ ἔστι τὸ αὐτοκίνητον μηδὲν κινεῖσθαι τῶν ἄλλων, οὐκ ἔστιν ἀληθὲς εἶναί τι καὶ ἄλλο κινήσεως αἴτιον· ἐκίνει γὰρ ἂν ἐκεῖνο καὶ μὴ ὄντος τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ οὐκέτι δυνατόν ἦν συναγεῖν εἰ μὴ ἔστι τὸ αὐτοκίνητον μηδὲν κινεῖσθαι τῶν ἄλλων. Πρὸς τοῦτο μὲν οὖν ἔστιν ἀναγκαῖον τὸ μὴ μόνον ὑποτιθέμενον (3) τὸ εἰ ἔστι σκοπεῖν τὸ συμβαῖνον, ἀλλὰ καὶ εἰ μὴ ἔστι τὸ αὐτὸ τοῦτο ζητήσεαι ὃ ἂν τις εἰκότως, πῶς ὅλως δυνατόν τῷ μὴ ὄντι εἶναι τί (4) συμβαῖνον· τί γὰρ ὑπάρξειεν ἐν τῷ μὴ ὄντι; πῶς δ' ἂν δεκτικὸν γένοιτο τινὸς ἐκεῖνο τὸ μηδὲ ὄν; ἀπαξ γὰρ ἀναίρηθὲν, οὔτε αὐτὸ καθ' αὐτὸ τί πάσχειν δυνατόν, οὔτε πρὸς τὰ ἄλλα τι πεπονθέναι· μόνως (5) γὰρ ἔστι τὰ μὴ ὄν. ῥητέον δὲ καὶ πρὸς ταύτην τὴν ζήτησιν, ὅτι τὸ μὴ ὄν, ὡς ἐν Σοφιστῇ μεμαθήκαμεν, λέγεται καὶ τὸ μηδαμῶς ὄν καὶ ἡ στέρησις· καθ' αὐτὸ γὰρ ἔστι μὴ ὄν, κατὰ συμβεβηκὸς δὲ ὄν, καὶ ἡ ὕλη· μὴ (6) ὄν γὰρ, ὡς ἀνείδεος κατὰ τὴν ἑαυτῆς φύσιν, καὶ ἀόριστος, καὶ ἄμορφος· καὶ ἔτι τὸ ἔνυλον πᾶν, ἅτε φαινομένως μὲν ὄν, κυρίως δὲ οὐκ ὄν· καὶ ἔτι τὸ αἰσθητὸν πᾶν· γιγνόμενον γὰρ ἔστι καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέ ποτε ὄν· καὶ πρὸ τούτων, τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς μὴ ὄν, καθὸ καὶ αὐταὶ λέγονται πρῶται τῶν γιγνο-

(1) C. ἦν οὐ μόνον.

(5) D. μόνως γὰρ ἔστι μὴ ὄν.

(2) B. C. τὴν ἀρχὴν ἔχειν.

(6) B. C. μὴ ὄν γὰρ ἀνείδεος.

(3) D. ὑποθέμενον.

D. μὴ ὄν γὰρ ὡς ἀνείδεον.

(4) C. Deest τί.

μένων εἶναι καὶ οὐκ ὄντως (1) εἶναι τῶν ὄντως ὄντων (2) τῶν ἐν τοῖς νοητοῖς τεταγμένων· καὶ ἔτι πρὸ τῶν ψυχῶν τὸ ἐν αὐτοῖς τοῖς νοητοῖς μὴ ὄν, ἢ πρώτη ἑτερότης τῶν ὄντων, ὡς ὁ Σοφιστὴς ἡμᾶς ἀνεδίδαξεν, ὃ καὶ αὐτοῦ τοῦ ὄντος οὐ παρ' ἔλαττον εἶναι φησὶ καὶ ἔτι τούτων ἐπέκεινα τὸ πρὸ τοῦ ὄντος μὴ ὄν, ὃ καὶ αἴτιον ἐστὶ τῶν ὄντων ἀπάντων, ἐξηρημένων τοῦ ἐν τοῖς οὔσι πλῆθους. Εἰ δὲ τοσαυταχῶς λέγεται τὸ μὴ ὄν, δῆλον ὡς τὸ μὲν μηδαμῆ (3) μηδαμῶς ὄν οὐδέποτε ὑποθετέον· οὐδὲ γὰρ λέγειν ἐκεῖνο δυνατὸν, οὐδὲ γινώσκειν, ὡς ἐν Σοφιστῇ δέδειχεν ὁ Ἐλεάτης ξένος, κρατύνων τὸν Παρμενίδειον περὶ αὐτοῦ λόγον· ὃς καὶ ἔλεγεν ἄγνωστον εἶναι τὸ μηδαμῶς ὄν καὶ ἄρρήτον, πάσης γνώσεως καὶ οἰήσεως πάσης τί γινωσκούσης καὶ τί ἀπαγγελλούσης· τοῦ δὲ μηδαμῆ ὄντος, οὐδενὸς ὄντος· τὸ γὰρ οὐκ ὄν οὐδέν, αὐτὸς ἦν ὁ λέγων ὁ Παρμενίδης, ὅπερ ἀδύνατόν τι καὶ τὸ οὐδέν· ὅταν δὲ λέγωμεν μὴ εἶναι τὰ πολλά, ἢ (4) μὴ εἶναι τὸ ἐν, ἢ μὴ εἶναι ψυχὴν, οὕτως ἀποφάσκομεν, ὡς ἄλλο μὲν εἶναι τί, ψυχὴν δὲ μὴ εἶναι· καὶ (5) τὸ τούτῳ συμβαῖνον ζητοῦμεν· οἷον εἰ φαμέν, ἀλλὰ δὴ μὴ ἔστω τῶν ὄντων ὁ νοῦς, οὐ τοῦτο λέγομεν ὅτι ἔστω τὸ μηδαμῶς ὄν, ἀλλ' ὅτι νοῦς ἀπὸ τῶν ὄντων ἀνηρήσθω (6)· τοῦτο δὲ ταῦτόν τῳ πάντων τῶν ὄντων μὴ ἔστω νοῦς· ἄλλο οὖν ὄν, ἄλλο λέγεται μὴ εἶναι· καὶ οὕτως

(1) B. ὄντων.

(4) C. Deest ἢ μὴ εἶναι τὸ

(2) C. οὐκ ὄντως εἶναι τῶν ἐν.

ὄντων.

(5) D. καὶ τοῦτο συμβαῖνον·

(3) D. Deest μηδαμῆ.

(6) C. ἀναιρείσθω.

οὐκ ἐπὶ τοῦ μηδαμῶς ὄντος ἢ ὑπόθεσις, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πῆ μὲν ὄντος, πῆ δὲ οὐκ ὄντος· ἢ (1) τοδὶ μὲν ὄντος, τοδὶ δὲ οὐκ ὄντος· ὅλως γὰρ αἱ ἀποφάσεις ἔγγονοι τῆς ἑτερότητος εἰσὶ τῆς νοεράς· διὰ τοῦτο γὰρ οὐχ ἵππος ὅτι ἕτερον, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἄνθρωπος ὅτι ἄλλο· καὶ αὐτὸς ἐν Σοφιστῇ διὰ τοῦτο ἔλεγεν, ὅτι (2) ἂν λέγωμεν μὴ ὄν, ἄρνησιν (3) μόνον λέγομεν τοῦ ὄντος, ἀλλ' οὐκ ἐναντίον τῷ ὄντι· λέγων ἐναντίον ὁ πλεῖστον τοῦ ὄντος ἀφέστηκε, καὶ τελέως αὐτοῦ ἀποπέπτωκεν· ὥστ' οὐκ εἰ πάντες μὴ εἶναι τὸ μηδαμῶς ὄν εἰσάγομεν (4), οὐδὲ ὑποτιθέμενοι τὸ μὴ ὄν, ἐκεῖνο ὑποτιθέμεθα· ἀλλ' ὅσον δύναται γνωστόν εἶναι καὶ λόγῳ ῥητὸν τοῦ μὴ ὄντος σημαίνομενον. Ταῦτα μὲν εἰρήσθω περὶ τούτων· ἐπειδὴ δὲ τὴν Ἐλεατικὴν μέθοδον ἐν τούτοις παραδίδωσιν ὁ Πλάτων, φέρε τὸ λογικὸν αὐτῆς πρὸς γε τὸ παρὸν θεωρήσομεν. Δεῖ δὴ νοεῖν ἐκ μιᾶς ὑποθέσεως δύο τινὰς ἀποφουoméνας, ἔπειτα τρεῖς καθ' ἐκάστην τῶν τριῶν· ὥστε τὰς μετὰ τὴν μονάδα καὶ (5) δυάδα γενομένας ἐξ ὑποθέσεις, τετραπλασιαζόμενας, εἰς τὸν εἰκοστὸν τέταρτον καταλήγειν ἀριθμόν. Ἔστι δὲ μοναδικὴ μὲν ὑπόθεσις καὶ ἀπλουστάτη, τινὲς τὲ συμβαίνει· τοῦτο γοῦν κοινὸν ἐπὶ πασῶν ἐστὶ τῶν ὑποθέσεων· καὶ γὰρ ὁ τὸ καταφατικὸν ἢ ἀποφατικὸν λέγων, συμβαίνειν τί λέγει πάντως (6)· καὶ ὁ τὸ πρὸς ἑαυτὸ, καὶ ὁ τὸ πρὸς ἄλλο λαμβάνων, δῆλον ὡς τί καὶ τί λαμβάνει· καὶ τοῦτο ἐναργές ἐστι· δυαδικὴ δὲ ἢ τὴν

(1) C. ἢ τὸ μηδὲν ὄντος.

(2) B. C. ὅτι ἡνίκα ἂν λέγωμεν.

(3) D. ἄρσιν.

(4) D. εἰσαγάγωμεν.

(5) D. καὶ τὴν δυάδα.

(6) D. παντός.

εἰς δύο παρασχομένη διαίρεσιν, ὅταν μὴ ἀπλῶς εἴπῃς ὃ τινὶ συμβέβηκεν, ἀλλὰ διέλῃς τίνι ὄντι συμβέβηκε· πρώτη γὰρ διαίρεσις γίνεται κατ' ἀντίφασιν, εἰς τὸ εἶναι τὸ προκείμενον καὶ μὴ εἶναι. Καὶ δύο ἔξωσαν αὐτὰ ὑποθέσεις· ἑκατέρωθεν δὲ τούτων τρεῖς ἡμῖν ὑποθέσεις γενῶν πρότερον (1) μὲν γὰρ τὸ τινὶ λαβόντες ὄν καὶ μὴ ὄν, ἐδοχτομοῦμεν τὴν ὑπόθεσιν· νῦν δὲ ἂν τὸ συμβαῖνον τριχῶς λάβωμεν, ἑκατέρωθεν τῶν ὑποθέσεων τριπλασιάσομεν. Τὸ τοῖον συμβαῖνον, ἢ ὡς ἐπόμενον ληπτόν, ἢ ὡς μὴ ἐπόμενον, ἢ ὡς ἅμα καὶ ἐπόμενον καὶ οὐχ ἐπόμενον· ἢ γὰρ καταφατικὸν ἐστὶ τὸ συμβαῖνον, ἢ ἀποφατικόν· ἢ πῆ μὲν καταφατικόν, πῆ δὲ ἀποφατικόν· οὐ γὰρ τοῦτο φησὶν ὁ λόγος, ὅτι ἢ ἀντίφασις συναληθεύει, καὶ ἅμα τὰ ἀντικείμενα ἔπεται, ἀλλ' ὅτι τὸ αὐτὸ, πῶς μὲν ὑπάρξει τῷ αὐτῷ, πῶς δ' οὐ. Ταῦτα οὖν τὰ τρία καὶ ὄντος τοῦ πράγματος καὶ μὴ ὄντος σκοποῦντες, δῆλον ὅτι τὰς δύο τὰς ἐξ ἀρχῆς ὑποθέσεις ἐξαπλασιάσομεν· ἔσονται οὖν ἐξ ὑποθέσεις· εἴ ἐστι, τί ἔπεται, καὶ τί οὐχ ἔπεται, καὶ (2) τί ἅμα ἔπεται τε καὶ οὐχ ἔπεται· καὶ εἰ μὴ ἔστιν, ὁμοίως· τότε (3) γὰρ τί, διπλοῦν γέγονεν, ὄντε καὶ μὴ ὄν, καὶ τὸ συμβαῖνον τριπλοῦν, ἐπόμενον, καὶ οὐχ ἐπόμενον, καὶ ἐπόμενον ἅμα (4) καὶ οὐχ ἐπόμενον· ὅπως δὲ ἐπὶ τριάδα πάντως εἰς ἐξάδα καταλήγει. Πάλιν ἐκάστη τῶν ἐξ τούτων (5) ὑποθέσεων τετραπλασιάζεται διὰ τὴν τοῦ συμβαίνοντος κατὰ

(1) B. πρότερον.

(3) C. τότε γὰρ τὸ διπλοῦν.

(2) C. Deest καὶ τί ἅμα ἔπεται τε καὶ οὐχ ἔπεται.

(4) A. ἄρ.

(5) C. Deest τούτων.

τὸ ὑποκείμενον διαφορᾶν ἢ γὰρ αὐτῶ τί συμβαίνει, ἢ τοῖς ἄλλοις· καὶ τούτων ἑκατέρῳ διχῶς· ἢ αὐτῶ πρὸς ἑαυτό, ἢ αὐτῶ πρὸς τὰ ἄλλα καὶ τοῖς ἄλλοις, ἢ πρὸς ἑαυτὰ, ἢ πρὸς αὐτό· ταύτας δὲ τὰς τέσσαρας διαφορὰς ἐάν καθ' ἑκάστην πλέκῃς τῶν ἐξ πρώτων ὑποθέσεων, εἰκοσιτέσσαρας δηλονότι ποιήσεις τὰς ὅλας ὑποθέσεις. Νοείσθω δὲ τὸ λεγόμενον ἐκ τῶν ὑπογεγραμμένων, εἰ ἔστι, τί ἔπεται αὐτῶ πρὸς αὐτό· εἰ ἔστι, τί οὐχ ἔπεται αὐτῶ πρὸς αὐτό· εἰ ἔστι, τί ἔπεται καὶ (1) οὐχ ἔπεται αὐτῶ πρὸς ἑαυτό. Πάλιν εἰ ἔστι, τί ἔπεται αὐτῶ πρὸς τὰ ἄλλα· εἰ ἔστι, τί οὐχ ἔπεται αὐτῶ πρὸς τὰ ἄλλα· εἰ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται αὐτῶ πρὸς τὰ ἄλλα. Πρώτη μὲν ἐξὰς αὐτῆ· δευτέρα δὲ τοιαύτη· εἰ ἔστι, τί ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς ἑαυτά· εἰ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς ἑαυτά· πάλιν εἰ ἔστι, τί ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτό· εἰ ἔστι, τί οὐχ ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτό· εἰ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς ἑαυτά· δευτέρα μὲν οὖν ἐξὰς αὐτῆ· τρίτη δὲ ἡδε· εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται αὐτῶ πρὸς ἑαυτό· εἰ μὴ ἔστι, τί οὐχ ἔπεται αὐτῶ πρὸς ἑαυτό· εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται αὐτῶ πρὸς τὰ ἄλλα· εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται αὐτῶ πρὸς τὰ ἄλλα· εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται αὐτῶ πρὸς τὰ ἄλλα. Τρίτη μὲν οὖν ἐξὰς αὐτῆ· τετάρτη δὲ ἡδε· εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς ἑαυτά· εἰ μὴ ἔστι, τί οὐχ ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς ἑαυτά· εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς ἑαυτά· πάλιν εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτό· εἰ μὴ

(1) C. καὶ τί οὐχ ἔπεται.

ἔστι, τί οὐχ ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτό. Τέτταρες μὲν οὖν ἐξάδες αὐταὶ νοείσθωσαν, αἷς χρήσεται καὶ ὁ Παρμενίδης ἐν ταῖς ὑποθέσεσιν· ἐννέα μὲν ὑποθέσεις ἐξετάζων διὰ τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν ἐξ ἧς ποιεῖται τὴν ὑφήγησιν, ἐν δὲ ταῖς ὑποθέσεσι ταύταις, κατὰ μὲν τὰς πέντε, ταῖς δύο πρώταις ἐξάσι κεχρημένος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς τέτραισι, ταῖς δύο ταῖς λοιπαῖς ἐξάσι· καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν πέντε, τῇ μὲν μίᾳ τετράδι, κατὰ τὰς πρώτας τρεῖς ὑποθέσεις, τῇ δὲ ἑτέρᾳ, κατὰ τὰς δύο τῶν πέντε· ἐπὶ δὲ τῶν τεσσάρων, τῇ μὲν μιᾷ τετράδι, ἐπὶ τῶν δύο τῶν πρώτων, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τῶν λοιπῶν, ὅς εἰσόμεθα τοῦ λόγου προϊόντος. Τὸ μὲν οὖν εἶδος ὅλον τῆς διαλεκτικῆς μεθόδου τοιοῦτον, νοερὸν ὄντως καὶ ἐπισημονικόν, ἀλλ' οὐχὶ δοξαστικόν (1), καὶ παντελῶς ἄστατον καὶ ἀόριστον κατὰ τὴν γνῶσιν· ὑπὸ δὲ ταύτην μίαν καὶ ὅλην μέθοδον αἱ τέτταρες τελοῦσι δυνάμεις, ὀριστικὴ, καὶ διαιρετικὴ, καὶ ἀποδεικτικὴ, καὶ ἀναλυτικὴ· καὶ γὰρ ὅπου μὲν διελεῖν ἀναγκαῖον, ἢ ὡς ἀπὸ ἐνὸς γένους εἰς εἶδη, ἢ ὡς ἀπὸ ὅλου εἰς μέρη διάφορα, ἢ ἄλλως ὅπως οὖν· ὅπου δὲ ὀρίσασθαι δεῖ, τὰς τε ὀριστικῶν εἰδέναι διαφοράς, καὶ τὰς τῶν ὀρισμῶν καθ' ἐκάστην τάξιν τῶν ὄντων· ὀρίζεσθαι γὰρ δυνατόν, καὶ ἀπὸ εἶδους καὶ ἀπὸ τῆς ὕλης, καὶ δι' ἀμφοτέρων· ὅπου δὲ ἀποδείξει καὶ ἐνταῦθα, τὰς τε τῶν αἰτίων ἀνάγκη διαγινώσκειν διαφοράς· ἄλλως γὰρ ἐπὶ τῶν ἐνύλων τὰ αἷτια, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῶν ἀύλων ληπτέον· ἄλλως ἐπὶ (2) τῶν κινουμένων, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῶν ἀκινήτων· ὅπου γὰρ

(1) D. δοξαστόν.

(2) D. ἐπὶ τῶν αἰ κινουμένων.

ἀναλῦσαι μέχρι τῶν πρώτων· καὶ γὰρ ἢ ἀπὸ τοῦ ζητουμένου μετάβασις ἐπὶ τὰ ἄλλα, τοτὲ μὲν ὡς ἐπὶ τὰ αἷτια γίνεται ἀναλυτικῶς, τοτὲ δὲ ὡς ἐπὶ συναίτια, τοτὲ δὲ ὡς ἐπ' ἀμφοτέρα· ταῦτα δὲ ἀναγκαῖον ἐστὶ μὴ παρέργως ἐπισκοπεῖν τὸν τῆ μεθόδῳ χρώμενον, διότι δὴ καὶ τὸ προκειμένον ἢ ὡς τὸ ἀκρότατον ἐστὶν, ἢ ὡς τὸ ἔσχατον ἐν τοῖς οὐσίῳ, ἢ ὡς μέσην τάξιν ἔχον. Δῆλον δὲ κακεῖνο πρὸς τούτοις, ὅτι πάντων τῶν τρόπων (1) οἱ μὲν ἡμίσεις, ἀληθῆς δεκνύουσιν, οἱ δὲ λοιποὶ τὸ ἀδύνατον συμπεραίνουσιν, ὅπως ἂν ἔχοι τὸ προτεθὲν ἢ ὑπάρξεως, ἢ ἀνυπαρξίας· καὶ ὅτι ποτὲ μὲν ἀπὸ τοῦ προκειμένου ποιούμεθα τὴν μετάβασιν ἐπὶ τὸ ἐν, οἷον εἰ ἔστιν ὁμοιότης, πῶς ἔχει πρὸς τὴν ἀνομοιότητα, ποτὲ δὲ ἐπὶ (2) πολλὰ, οἷον εἰ ἔστιν ὁμοιότης, πῶς ἔχει ἐπὶ πάντα τὰ εἶδη, ποτὲ δὲ ἐπὶ πάντα, οἷον εἰ ἔστι νοῦς, πῶς ἔχει πρὸς τὰ ὄντα πάντα, τὰ τε νοητὰ, τὰ (3) τε αἰσθητὰ, ἐπειδὴ τούτοις ἀκασι τοῦ ἐπιστήμονος ἔργον συνοραῖν, ὅθεν ἀρξάμενος, ὁδὸν παρέξει ῥάστην καὶ καλλίστην ταῖς τῶν προκειμένων ἀποδείξεσι· πολλάκις μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν καταφάσεων ἄρχεσθαι δεήσει, πολλάκις δὲ ἀπὸ τῶν πρὸς τὸ ἄλλο ἢ τὰ ἄλλα συμβαινόντων· ἀπλῶς δὲ ἀπὸ τῶν γνωριμωτάτων πανταχοῦ ποιήσεται τὴν ἀρχὴν (4), καὶ διὰ τοῦτο κατασκευάσει τὰς ἐφεξῆς, ἐπόμενος ταῖς προκειμέναις τῶν τρόπων διαιρέσεσι. Τύποι μὲν οὖν τῆς μεθόδου τοιοῖδε τινὲς ἔστωσαν· εἰ δὲ δεῖ, πρὶν ὁ Παρμενίδης ἐφάπηται τῶν οἰκειῶν ὑποθέσεων, ἡμᾶς ἐπὶ τινος ὑπο-

(1) B. C. τῶν πρώτων.

(3) C. τὰ τε ἀνόητα.

(2) D. εἰς πολλά.

(4) D. τὴν ἔναρξιν.

Δίσεως γνωριμωτέρας γυμνάσαι τὴν μέθοδον, ὑποκείσθω
 ψυχῇ, καὶ σκοπῶμεν αὐτὴν τε καθ' ἑαυτὴν καὶ πρὸς τὰ
 σώματα, καὶ τοῖς σώμασι πρὸς ἑαυτὰ καὶ πρὸς ψυχὴν.
 Οὐκοῦν εἴ ἔστι ψυχὴ, ἔπεται αὐτῇ πρὸς αὐτὴν τὸ αὐτο-
 κήτητον, τὸ αὐτόζων, τὸ αὐθυπόστατον, οὐχ ἔπεται δὲ τὸ
 ἑαυτῆς (1) φθαρτικόν, τὸ ἑαυτὴν ἀγνοεῖν πάντη καὶ μηδὲν
 τῶν ἑαυτῆς ἐπιγινώσκειν· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται τὸ
 μεριστόν (2), πῶς δὲ ἀμέριστον, καὶ τὸ αἰεὶ ὄν, καὶ μὴ
 αἰεὶ ὄν· πῶς μὲν γάρ ἐστιν αἰώνιος, πῶς δὲ μεταβλητὴ· καὶ
 πᾶν ὅσον αὐτῇ κατὰ τὸ ἴδιον ὑπάρχει τῆς μεσότητος, τοιοῦ-
 τον ἐστίν. Πάλιν εἴ ἔστι ψυχὴ, ἔπεται αὐτῇ πρὸς τὰ σώμα-
 τα τὸ ζωογόνον, τὸ χορηγὸν κινήσεως, τὸ συνεκτικὸν τῶν
 σωμάτων, ἕως ἂν παρῆ τοῖς σώμασι, τὸ δεσπόμενον αὐτῶν
 καὶ ἄρχειν κατὰ φύσιν· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ ἐξωθεν κινεῖν ἴδιον
 γὰρ τῶν ἐμφύχων τὸ ἐνδοθεν κινεῖσθαι, καὶ τὸ τῆς ἡρε-
 μίας αἰτίας εἶναι τοῖς σώμασι καὶ ἀμεταβλησίας· ἔπεται δὲ
 καὶ οὐχ ἔπεται τὸ παρεῖναι αὐτοῖς, καὶ χωρὶς αὐτῶν παρεῖ-
 ναι· καὶ γὰρ πάρεστιν αὐτοῖς τῇ προνοίᾳ, καὶ ἐξήρηται τῇ
 οὐσίᾳ. Πρώτη μὲν ἐξὰς αὐτὴν· δευτέρα ἐκείνη· εἴ ἔστι ψυχὴ,
 ἔπεται τοῖς ἄλλοις τοῖς σώμασι, λέγω, πρὸς αὐτὰ τὸ συμ-
 παθές· κατὰ γὰρ τὴν αἰτίαν τὴν ζωοποιὸν (3) καὶ ταῦτα
 συμπάθειαν ἔχει πρὸς ἀλλήλα· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ ἀναίσθητον·
 ἀνάγκη γὰρ ψυχῆς οὐσης, πάντα εἶναι αἰσθητικά, τὰ μὲν,
 ἰδίως, τὰ δὲ, ὡς μέρη τοῦ παντός· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται
 τὸ ἑαυτὰ κινεῖν τὰ σώματα ψυχούμενα· πῶς δ' οὐ; κολλοῖ

(1) C. ἑαυτοῦ.

ριστον.

(2) C. D. μεριστόν· πῶς μὲν
γὰρ ἐστὶ μεριστόν, πῶς δὲ ἀμέ-

(3) D. τὴν ζωοποιητικὴν.

γὰρ καὶ τρόποι τῆς (1) αὐτοκινήσεως· πάλιν εἴ ἔστι ψυχὴ, ἔπεται τοῖς σώμασι πρὸς αὐτὴν τὸ ἐνδοθεν κινεῖσθαι ὑπ' αὐτῆς, καὶ ζωοποιεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, καὶ σώζεσθαι καὶ συν- ἔχεσθαι δι' αὐτῆς, καὶ ὅλως ἐξηρηθῆσθαι αὐτῶν· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ σκεδάννυσθαι ὑπ' αὐτῆς καὶ ἀζωίας (2) ἀναπίμπλασθαι· ζωῆς γὰρ ἐκεῖθεν μεταλαγχάνει καὶ συνοχῆς· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται, τὸ μετέχειν τε αὐτῆς καὶ μὴ μετέχειν ἀληθῆς γὰρ ἐκότερον, ὅτι πῶς μὲν αὐτῆς ἐκείνης μετέχει τὰ σώματα, πῶς δὲ οὐκ αὐτῆς. Δευτέρα μὲν οὖν ἐξᾶς αὕτη· τρίτη δὲ τοιάδε· εἰ μὴ ἔστι ψυχὴ, ἔπεται αὕτη πρὸς αὐτὴν τὸ ἄζων, τὸ ἀνούσιον, τὸ ἄνουν· οὔτε γὰρ οὐσίαν, οὔτε ζῶν ἐξεῖ μὴ οὔσα· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ ἑαυτῆς σωστικόν, τὸ αὐτῆς ὑποστατικόν, τὸ ἑαυτῆς κινήτικόν, πᾶν τὸ τοιοῦτον· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται, τὸ ἄγνωστον καὶ τὸ ἄλογον ὑφ' ἑαυτῆ· μὴ οὔσα γὰρ πῶς μὲν ἄγνωστος ἐστὶ καὶ ἄλογος, οὔτε ἄγνωστος, εἰ ταῦτα σημαίνει φύσιν τιμὰ οὔσαν, μὴ λογικὴν δὲ μηδὲ γνώσεως τυγχάνουσαν· πάλιν εἰ μὴ ἔστι ψυχὴ, ἔπεται αὕτη πρὸς τὰ σώματα τὸ ἄγονον (3) αὐτῶν, τὸ ἀμικτον (4) πρὸς αὐτά, τὸ ἀπρονόητον αὐτῶν· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ κινήτικόν αὐτῶν, τὸ ζωοποιόν, τὸ συνεντικόν· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται τὸ ἕτερον αὐτῆν εἶναι τῶν σωμάτων, τὸ μὴ κοινωνεῖν αὐτοῖς· καὶ γὰρ ἀληθές πως ἐστὶ τοῦτο καὶ οὐκ ἀληθές, εἰ οὕτω λαμβάνει τις τὸ ἕτερον ὡς ὄν μὲν, ἐξηλλαγμένον δὲ· οὕτως μὲν γὰρ ἕτερον· οὐχ ἕτερον δὲ αὐτῶν πάλιν, ὡς μηδὲ ὄν, καὶ ταύτης ἕτερον, ὅτι μὴ ὄν. Τρίτη μὲν ἐξᾶς αὕτη· Τετάρτη δὲ, εἰ μὴ ἔστι ψυχὴ, ἔπεται τοῖς

(1) C. τῆς ἀκινήσεως.

(3) C. τὸ ἄλογον.

(2) A. B. ἀζωνίας. C. ἀγονίας.

(4) D. τὸ ἀμικτός.

σώμασι πρὸς αὐτὰ τὸ ἀκίνητον, τὸ ἀδιάφορον (1) κατὰ τὴν ζωὴν, τὸ ἀσυμπαθές πρὸς ἄλληλα· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ αἰσθῆσαι γινώσκειν ἄλληλα, τὸ ὑφ' ἑαυτῶν κινεῖσθαι· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται τὸ πάσχειν ὑπ' ἄλλήλων· πῶς μὲν γὰρ πείσεται, πῶς δὲ οὐ πείσεται· σωματικῶς γὰρ μόνον, ἀλλ' οὐχὶ ζωτικῶς· πάλιν εἰ μὴ ἔστι ψυχὴ, ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτὴν τὸ μὴ προνοεῖσθαι, μηδὲ κινεῖσθαι ὑπ' αὐτῆς· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ ζωοποιεῖσθαι, τὸ συνεχέσθαι παρ' αὐτῆς· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται, τὸ καὶ ὁμοιοῦσθαι πρὸς αὐτὴν καὶ μὴ ὁμοιοῦσθαι· καθόσον μὲν γὰρ ἐκείνης μὴ οὔσης, οὐδ' ἂν ταῦτα εἴη, ὁμοιοῦται πρὸς αὐτὴν· πάσχει γὰρ ταῦτ' ὄν, ἐκείνη· καθόσον δὲ οὐ δυνατόν ὁμοιον εἶναι τινὶ τὸ μὴ ὄν, κατὰ τοῦτο πάλιν οὐκ ἀκολουθήσει τουτωνί (2) πρὸς αὐτὴν ὁμοιότης. Κατὰ πάντας ἄρα τοὺς τρόπους διεξήλθομεν ἐπὶ τοῦ παραδείγματος τὴν μέθοδον, καὶ συνάγομεν ἀπὸ τούτων τῶν λόγων, ὅτι ἄρα ἡ ψυχὴ ζωῆς αἰτία καὶ κινήσεως καὶ συμπαθείας τοῖς σώμασι, καὶ ὅλως τοῦ τε εἶναι καὶ σώζεσθαι· καὶ γὰρ οὔσης ψυχῆς, ταῦτα συνεισῆγτο· καὶ μὴ οὔσης, ταῦτα συνανήρητο· μόνως ἄρα ἀπὸ ψυχῆς ταῦτα καὶ διὰ ψυχὴν ὑπάρχει τοῖς σώμασι· καὶ τοῦτο γίνεται τῆς ὅλης μεθόδου τέλος, ἀνευρεῖν τὴν ιδιότητα τοῦ πράγματος, καὶ ὅσων ἔστι καὶ ἑαυτῶ καὶ τοῖς ἄλλοις παρεκτικόν. Καὶ ὁρᾷς ὡς ἐν ταύταις ταῖς ὑποθέσεσι γένοιτ' ἂν ῥᾶον ὁ λόγος οὐκ ἀπ' αὐτῆς ἡμῶν ἀρξαμένων τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν σωμάτων· ταῦτα γὰρ γνωριμώτερα τῆς ψυχῆς,

(1) D. τὸ ἀδιάφορον.

ὄν κατὰ τοῦτο πάλιν οὐκ ἀκο-

(2) C. D. τουτωνί πρὸς αὐτὴν ὁμοιον εἶναι τινὶ τὸ μὴ

λουθήσει τουτωνί πρὸς αὐτὴν.

καὶ τῶν ἐπομένων ἐκείνη καὶ οὐχ ἐπομένων, τὰ τούτοις ἐπό-
 μενα καὶ οὐχ ἐπόμενα, τοῦ μετέχειν ἢ μὴ μετέχειν (1) ψυχῆς·
 μετέχοντα γὰρ, καὶ ζῶντα ἐστὶ καὶ κινούμενα καὶ συμπαθεῖ
 πρὸς ἑαυτά· τὰ μὴ μετέχοντα δὲ, ἀκίνητα καὶ ἀργὰ καὶ
 ἄπονα. Δείξαντες οὖν ταῦτα πρῶτον ὅσα τοῖς σώμασιν
 ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται τῷ εἶναι καὶ μὴ εἶναι ψυχὴν, πρὸς τε
 ἑαυτὰ καὶ τὴν ψυχὴν, ῥᾶον καὶ ἐπ' αὐτῆς ταῦτα δεῖξομεν·
 οἷον ὅτι αὐτοκίνητος, ὅτι ἀθάνατος, ὅτι ἀσώματος (2)·
 ἀφ' ὧν γὰρ τὰ σώματα παρ' αὐτῆς ἔχει τὴν ἐκείνης ιδιό-
 τητα δεῖξομεν. Οὕτως ἄρα ἀληθὲς τὸ ἄλλο τε ἀπ' ἄλλων
 ὑποθέσεων χρῆναι ποιεῖσθαι τὴν ἀρχὴν, τοὺς ἀπὸ τῶν
 γνωριμωτάτων ἄρχεσθαι βουλομένους· ἢ ἀπὸ τῶν κατα-
 φατικῶν, ἢ ἀπὸ τῶν ἀποφατικῶν, ἢ ἀπὸ τῶν προκειμένων,
 ἢ ἀπὸ τῶν ἀντεξεταζομένων. Οἶδα μὲν οὖν ὅτι καὶ ὁ Ἄρισ-
 τοτέλης ταύτην τὴν μέθοδον μιμούμενος, ἀξιοῖ λαμβάνειν
 ἐπὶ τῶν κατηγορικῶν συλλογισμῶν, τὰ κατηγορούμενα καὶ
 τὰ ὑποκείμενα καὶ τὰ ἀλλότρια τοῦ τε ὑποκειμένου καὶ
 τοῦ κατηγορουμένου, τί τε ἔπεται λέγων αὐτῷ, καὶ τί οὐχ
 ἔπεται· πολλῶν δὲ ἐνταῦθα γέγονε τελειώτερα παράδοσις,
 πάντων τῶν τρόπων ἐκ διαιρέσεως ληφθέντων, δι' ὧν
 ἀνάγκη πορεύεσθαι τὸν περὶ ἕκαστον τῶν ὄντων γυμνά-
 ζοντα τὸν οἰκτεῖον νοῦν, τό, τε ζητητικὸν τῆς ψυχῆς ἀνακι-
 νοῦσα διὰ πᾶσῶν τῶν εἰρημένων ὑποθέσεων; καὶ τὸ εὐρε-
 τικὸν τελειοῦσα τῆς περὶ ἕκαστον ἀληθείας. Ζητοῦντες τὰ
 πράγματα, μᾶλλον διὰ ταύτης εὐρήσομεν ἀληθές, ἢ δι'
 ἐκείνης, γλαφυρότερον διὰ τῶν πολλῶν τούτων ὑποθέσεων

(1) C. μετέχεισθαι.

(2) D. ὅτι ἀσώματος ἐστὶ.

ἀνιχνεύοντες τὸ ζητούμενον· καὶ ὡς μὲν ἐπὶ τὸ (1) πλεῖστον, τοῖς ὑποθετικοῖς χρῆσόμεθα λογισμοῖς, τὰ τε ἐπόμενα καὶ οὐχ ἐπόμενα τοῖς ὑποθετικαῖς ἀεὶ λαμβάνοντες· καὶ γὰρ οὗτοι διαφερόντως ἡμᾶς ἐφιστάσι ταῖς τῶν πραγμάτων κοινωνίαις τί πρὸς ἄλληλα ἔχουσι, καὶ ταῖς ἀπ' ἀλλήλων αὐτῶν διαιρέσεσι· χρῆσόμεθα δὲ καὶ τοῖς κατηγορητικοῖς, ὅταν δευόμεθα κατασκευάζειν ἢ τὸ συνημμένον ἐκείνης ὑποθέσεως, ἢ τὴν πρόσληψιν.

α Πῶς λόγεις; φάναι.—Οἶον, ἔφη, εἰ βούλει περὶ ταύτης
 » τῆς ὑποθέσεως ἦν Ζήνων ὑπέθετο, εἰ πολλά ἐστι, τί
 » χρὴ συμβαίνειν καὶ αὐτοῖς τοῖς πολλοῖς πρὸς (2)
 » ταῦτα καὶ πρὸς τὸ ἐν, καὶ τῷ ἐνὶ πρὸς γε (3) αὐτὸ καὶ
 » πρὸς τὰ πολλά· καὶ αὖ εἰ μὴ ἐστι πολλά, πάλιν σκο-
 » πεῖν, τί συμβήσεται καὶ τῷ ἐνὶ καὶ τοῖς πολλοῖς καὶ πρὸς
 » αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα ».

Τὴν ὅλην μέθοδον συνοπτικώτατα παραδεδομένην διὰ τῶν προειρημένων ελεῖν ὁ Σωκράτης οὐ δυναθεὶς, ἐπανήρετο περὶ αὐτῶν, ἵνα σαφέστερον ὁ Παρμενίδης ὑφηγήσεται καὶ διαθή τὸν ὑπὲρ αὐτῆς λόγον. Τοῦτο δὴ οὖν καὶ ποιεῖ διὰ τούτων, ἐπὶ παραδείγματος αὐτὴν γυμνάζων καλῶς καὶ ἐνταῦθα λογικῶς καὶ συνοπτικῶς· ὅσους γὰρ ἡμεῖς εἴπομεν τρόπους, τοσοῦτους καὶ ἐν ταῦτοις παραδίδωσι, (4) τοὺς εἰκοσιτέσσαρας, εἰς ὀκτὼ συλλαβῶν· τί γὰρ συμβαίνει, παραλαμβάνει, καὶ τὸ ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται, καὶ τὸ συναμρότερον· ὥστε πάλιν δυνατὸν τοὺς ὀκτὼ διὰ ταύτων ἡμᾶς

(1) D. ἐπὶ τὸ πλῆθος.

(3) Editt. τε.

(2) B. C. D. πρὸς αὐτά.

(4) C. παραδίδωκε.

Sic Editt.

τριπλασιαῖζειν. Ἀλλὰ φέρε τοὺς ὀκτώ τούτους, ὡς περ εἴρηται, θεασώμεθα συντόμως ἐπὶ τῆς Ζήνωνος ὑποθέσεως. Εἰ τοίνυν πολλά ἐστίν, ἀπλῶς συμβαίνει τοῖς πολλοῖς, πρὸς ἑαυτὰ μὲν τὸ διακρίνεσθαι, τὸ ἀρχὰς μὴ εἶναι, τὸ ἀνομοίως ἔχειν πρὸς δὲ τὸ ἐν, τὸ περιέχεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐνός, τὸ γενναῖσθαι ὑπὸ τοῦ ἐνός, τὸ ὁμοιότητος καὶ ἐνώσεως μετέχειν ἀπὸ τοῦ ἐνός· τῷ δὲ ἐνί, τὸ κρατεῖν τῶν πολλῶν, τὸ μετέχεσθαι ὑπ' αὐτῶν, τὸ πρὸ αὐτῶν εἶναι. Καὶ τοῦτο μὲν πρὸς τὰ πολλά· πρὸς δὲ ἑαυτὸ, τὸ ἀμέριστον, τὸ ἀπλήθυντον, τὸ κρεῖττον τοῦ εἶναι καὶ ζῆν καὶ γινώσκειν, καὶ πᾶν ὅ,τι τοιοῦτον. Πάλιν εἰ μὴ ἔστι πολλά, συμβαίνει τοῖς πολλοῖς πρὸς ἑαυτὰ μὲν τὸ ἀδιάκριτον ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀδιαίρετον· πρὸς δὲ τὸ ἐν, τὸ ἀνεκφοίτητον ἀπὸ τοῦ ἐνός, τὸ ἀδιάφορον πρὸς τὸ ἐν· αὐτῷ δὲ τῷ ἐνί, πρὸς ἑαυτὸ μὲν, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐν τῇ ἑαυτοῦ (1) φύσει δραστήριον καὶ τέλειον τοιοῦτον γὰρ ὄν, ἐγέννησε τὰ πολλά· πρὸς δὲ τὰ πολλά, τὸ μὴ προηγεῖσθαι αὐτῶν, τὸ μὴ δρᾶν εἰς αὐτὰ μηδὲν. Οὕτω δὲ λαβόντες, συνάγομεν ὅτι τὸ ἐν πανταχοῦ τοῦ πλήθους ἐνοποιόν ἐστὶ καὶ αἴτιον καὶ κρατητικόν. Καὶ ὁρᾷς ὅτι ἐνταῦθα ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ ζητουμένου γέγονεν ἐπὶ τὸ αἴτιον αὐτῶν· τὸ γὰρ ἐν τοιοῦτον· δεῖ τοίνυν αἰεὶ μετὰ τὰς πολλὰς ἐξόδους καὶ ὑποθέσεις, εἶναι τι τὸ κεφαλαιώδῃ μενον· οὕτω γὰρ καὶ αὐτὸς διὰ πασῶν ἐπιδείξει τῶν ἐπιβολῶν ὅτι τὸ ἐν πάντως, ὑποστατικόν (2) ὄντων καὶ τῶν ἐν τοῖς οὖσιν ἐνάδων, ὃ δὴ καὶ τοῦ διαλόγου παντὸς εἶναι τέλος λέγομεν· οὐ γὰρ ἀπλῶς ὑποθέσεις εἰσὶν ἀσυμπληρέστα-

(1) C. D. ἐν τῇ αὐτοῦ φ. ὑποστατικοῦ ὄντος.

(2) B. ὑποστατικῶ. C. D.

τοι τῷ δὲ ἀμφοτέρα τίθεσθαι καὶ τῆ. εἴ ἔστι καὶ τὸ εἰ μὴ ἔστι, δυνάμεθα λαμβάνειν τι συμπέρασμα διωρισμένον καὶ ἀκριβές, καὶ ἢ αὐτὸ ἕκαστον, ἐκ τῶν ποικίλων τούτων καὶ πολυσχεδῶν ὑποθέσεων.

« Καὶ αὖθις αὖ, ἐὰν ὑποθῆ εἴ ἔστιν ὁμοιότης ἢ εἰ μὴ » ἔστι, τι ἐφ' ἐκατέρας τῆς ὑποθέσεως συμβήσεται καὶ » αὐτοῖς τοῖς ὑποτεθεῖσι καὶ τοῖς ἄλλοις καὶ πρὸς αὐτὰ » καὶ πρὸς ἄλληλα· καὶ περὶ ἀνομοίου ὁ αὐτὸς λόγος ».

Πάλιν καὶ ἐπὶ τούτων κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον ἐροῦμεν· εἴ ἔστιν ὁμοιότης, συμβήσεται αὐτῇ πρὸς ἑαυτὴν τὸ μοναδικόν, τὸ αἰθιδιον, τὸ γόνιμον, τὸ πρῶτον· πρὸς δὲ τὰ αἰσθητὰ, τὸ ἀφομοιοῦν αὐτὰ τοῖς νοεροῖς, τὸ μὴ ἔσθ' αὐτὰ διαπίπτειν εἰς (1) τὸν τῆς ἀνομοιότητος πόντον, τὸ συναπτειν τὰ μέρη ταῖς ἑαυτῶν ὁλότησι· τοῖς δὲ αἰσθητοῖς πρὸς μὲν ἑαυτὰ (2), τὸ κοινωνεῖν ἀλλήλοις, τὸ μετέχειν ἀλλήλων, τὸ χαίρειν ἀλλήλοις· τὰ γὰρ ἕμοια τοῖς ὁμοίοις καὶ καὶ χαίρει καὶ συμπάσχει καὶ συγκεράννυται· πρὸς δὲ ἐκείνην, τὸ ἐνίξεσθαι κατ' αὐτήν. Εἴ δὲ μὴ ἔστιν ὁμοιότης, αὐτῇ μὲν συμβαίνει πρὸς αὐτήν τὸ ἀνούσιον, τὸ μῆτε γόνιμον δύναμιν ἔχειν μῆτε πρωτουργὸν οὐσίαν· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα, τὸ μὴ κρατεῖν αὐτῶν, τὸ μὴ κατὰ τὸ αὐτῆς εἶδος ὅμοια ἐκεῖνα ποιεῖν, μᾶλλον δὲ τὸ συναρειν ἑαυτῇ καὶ τὸ ἐν ἐκείνοις ὅμοιον· τῆς γὰρ ἀρχῆς τῶν ὁμοίων οὐκ οὔσης, οὐδ' ἂν ταῦτα ὅμοια εἶη· τοῖς δὲ αἰσθητοῖς, πρὸς μὲν ἑαυτὸ, τὸ ἀκίνητον, τὸ ἄμικτον, τὸ ἀσυρπαθές· πρὸς δὲ

(1) Sic A. in margine. — τρόπον. B. C. τόπον.
A. D. εἰς τὸν τῆς ἀνομοιότητος (1) B. C. αὐτά.

αὐτὴν ἐκείνην, τὸ μᾶτε κατ' αὐτὴν εἰθοποιεῖσθαι, μῆτε συνεχεσθαι ὑπ' αὐτῆς. Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνομοίου φήσομεν· εἰ γὰρ ἔστιν ἀνομοιότης (1), συμβήσεται αὐτὴν πρὸς αὐτὴν μὲν εἶδος εἶναι καθαρὸν, καὶ ἄϋλον, καὶ μονοειδές, μετὰ τοῦ ἐνὸς ἔχον καὶ πλῆθος· πρὸς δὲ ἄλλα, τὰ αἰσθητὰ λέγω, διακριτικότης ἐν ἐκάστη ὠρισμένης παραγραφῆς καὶ διαιρέσεως αἰτίον· τοῖς δὲ ἄλλαις, πρὸς αὐτὰ μὲν, τὸ τὴν οὐκίαν ἕκαστον ιδιότητα σώζειν, καὶ τὸ ἀσύγχυτον τῶν εἰδῶν· πρὸς δὲ ἐκείνην, τὰ ἐξηρητῆσθαι αὐτῆς καὶ διακεκοσμηθῆσθαι κατὰ τε ὅλα καὶ μέρη πρὸς αὐτὴν. Εἰ δὲ μὴ ἔστιν ἀνομοιότης, αὐτῇ μὲν οὔτε εἶδος ἔσται καθαρὸν καὶ ἄϋλον, οὔτε ὅλως ἐν καὶ οὐχ ἐν· οὐχ ἔξει δὲ πρὸς τὰ ἄλλα τὴν αἰτίαν τῆς ἐκάστης διακεκριμένης οὐσίας· τὰ τε ἄλλα, καὶ σύγχυσις ἔξει παρτοίων ἐν ἑαυτοῖς, καὶ οὐκ ἔστι μᾶς μετέχοντα διακριτικῆς τῶν ὄλων δυνάμεως. Συνάγομεν γοῦν ἐκ τούτων, ὅτι ὁμοιότης μὲν αἰτία κοινοῦν καὶ συμπαθείας τῆς τῆδε καὶ συγκατάσεως· ἀνομοιότης δὲ διακρίσεως καὶ εἰδοποιίας, καὶ τῆς ἀσύγχυτου καθαρότητος τῶν ἐν αὐτοῖς δυνάμεων, καθ' αὐτὸ καὶ ἢ αὐτό· καὶ γὰρ ταῖς (2). Θέσεσιν αὐτῶν ταῦτα ἔπεται, καὶ ταῖς διαιρέσεσι τὰ τούτων ἐναντία.

« Καὶ περὶ κινήσεως καὶ περὶ (3) στασεως, καὶ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ μὴ εἶναι ».

Τὸν αὐτὸν τοῖς προειρημέναις τρόπον καὶ ἐπὶ τούτων γυμνασέον· πρὸς μὲν ἐκεῖνα, τὸ αἰώνιον, τὸ ἀπειροδύνα-

(1) B. ὁμοιότης.

(3) Ast. Bekker. Deest

(2) B.C. ταῖς θέσεσιν αὐταῖς. περὶ.

μον· πρὸς δὲ τὰ τῆδε, τὸ κινητικὸν αἰσῶν, τὸ ζωοποιόν, τὸ προόδων αἴτιον καὶ ποικίλων ἐνεργειῶν· τούτοις δὲ πρὸς μὲν ἑαυτὰ, τὸ ἐνεργητικόν, τὸ ζωτικόν, τὸ μεταβατικόν· ἕκαστον (1) γὰρ μεταβάλλει τὸ ἐκείνης εἶναι, τὸ ἐκ τοῦ δυνάμει εἰς τὸ κατ' ἐνέργειαν χωρεῖν· πρὸς δὲ ἐκείνην, τὸ τελειοῦσθαι ὑπ' αὐτῆς, τὸ τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως τυγχάνειν, τὸ ἀφομοιοῦσθαι τοῖς ἐστῶσιν ἀλλότως δι' αὐτήν· τὰ γὰρ μὴ θυνάμενα τυγχάνειν τοῦ ἀγαθοῦ μόνιμως, διὰ κινήσεως αὐτοῦ μεταλαγχάνειν.· Εἰ δὲ μὴ ἔστι κίνησις, αὐτὴ μὲν ἀδραγῆς ἔσται καὶ ἀργὸς καὶ ἀδύναμος, αἴτιαν δὲ οὐχ ἔξει τῶν τῆδε, οὔτε ποιητικῶς ἔξει δυνάμεις, οὔτ' οὐσίαν πρὸς τὸ ποιεῖν, καὶ πρὸς ἐκείνην ἀσύντακτα καὶ ἀόριστα καὶ ἀτελῆ, τῆς πρώτης κινήσεως οὐκ οὔσης. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐπιστάσεως τοιαῦτα (2)· ἅττα φητέον· ὡς εἰ μὲν ἔστιν ἡ ἀντο-
 γασίς, συμβήσεται αὐτῇ, πρὸς μὲν αὐτήν τὸ μόνιμον καὶ αἰώνιον καὶ μονοειδές· πρὸς αὐτὰ δὲ, τὸ ἕκαστον ἐν τοῖς οἰκείοις ὅροις διαμένειν, καὶ τοῖς αὐτοῖς μέτροις ἢ τοῖς τό-
 ποις σταθερῶς ἐνδρῦεσθαι· πρὸς δὲ ἐκείνην, πανταχόθεν ὀρίζεσθαι ὑπ' αὐτῶν, καὶ κρατεῖσθαι, καὶ βεβαιότητος ἐν τῷ εἶναι τυγχάνειν. Εἰ δὲ μὴ ἔστιν, αὐτὴ μὲν συμβαίνει πρὸς ἑαυτήν μὲν, ἀνέδραστον καὶ ἀστατον· αὐτῇ δὲ πρὸς τὰ ἄλλα, τὸ μὴ παρέχειν αὐτοῖς μόνιμον καὶ ἀσφαλές καὶ ἐδραῖον· τοῖς δὲ ἄλλοις, πρὸς αὐτὰ μὲν, τὸ πολυπλάγες καὶ ἀνίδρυτον καὶ ἀτελές καὶ ἀνέστιον· πρὸς αὐτήν δὲ, τὸ μήτε τοῖς μέτροις αὐτοῖς δουλεύειν, μήτε κατ' αὐτήν τυγχάνειν τοῦ εἶναι, πάντη δὲ πλημμελῶς φέρεσθαι, τοῦ

(1) A. C. D. ἕκαστα.

(2) D. τοιαῦτα τινά.

συνέχοντος αὐτὰ καὶ σπριζοντος (1) οὐκ ὄντος. Ἔστιν ἄρα ἡ μὲν αὐτοκίνησις, δραστηρίου δυναμέως χορηγός, καὶ ζωῆς καὶ ἐνεργείας πολυειδοῦς· ζῴσις δὲ, ἐδραιότητος καὶ μονίμου καταστάσεως καὶ τῆς ἐν τοῖς οἰκείοις ὄροις ἰδρύσεως. Ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ γενέσεως ῥητέον καὶ περὶ φθορᾶς, καὶ περὶ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ μὴ εἶναι· τάχα δὲ καὶ πρὸ τούτων σκεπτέον, πόθεν ἡ γένεσις καὶ ἡ φθορά, καὶ εἰ καὶ τούτων αἰτίαις ἐν τοῖς εἶθεσιν ἀποθετέον· ἢ τοῦτο μὲν καὶ ἀναγκαῖον· οὐ μόνον δὲ ὅτι ταῦτα τῶν αἰθῶν ἐστίν· οὔτε γὰρ γένεσιν μὴ εἶναι δυνατὸν, οὔτε φθορὰν ἀπολλυσθαι παντελῶς, ἀλλ' ἀνάγκη ταῦτα ἐν τῷ κόσμῳ συνυπάρχειν ἀλλήλοις, καθόσον καὶ αὐτὸν τὸν κόσμον ἀνέκλειπτον εἶναι ἀναγκαῖον, γινόμενον ὄντα καὶ ἀπολλύμενον, ὡς (2) ὁ Τίμαιος φησίν· ἀλλὰ καὶ ὅτι τῆς μὲν γένεσιν μετέχει οὐσίας καὶ τοῦ ὄντος λέγομεν, τὴν δὲ φθορὰν, τοῦ μὴ ὄντος· ἔκαστον γάρ, καθόσον μὲν γίγνεται, πρὸς οὐσίαν ἀνάγεται καὶ τυγχάνει τοῦ ὄντος· καθόσον δὲ φθείρεται, πρὸς τὸ μὴ ὄν καὶ τὴν τοῦ ἔξι πρὸς ἄλλο μετάρθεσιν εἶδος· διὰ (3) τοῦτο γὰρ ἄλλο εἰς ἄλλο φθείρεται, διότι προϋπάρχει τὸ μὴ ὄν τὸ διαιρετικὸν τῶν εἰδῶν· καὶ ὡσπερ ἐν ἐκείνοις, οὐ παρ' ἔλαττον ἐστὶ τοῦ ὄντος τὸ μὴ ὄν, εἰ Δέμις εἰπεῖν κατὰ τὸν Ἐλεάτην ζήνον, οὕτως ἐνταῦθα τῆς γενέσεως, οὐ παρ' ἔλαττου ἐστὶν ἡ φθορά συντελοῦσα πρὸς τὸ πᾶν· καὶ ὡς ἐκεῖ τὸ τοῦ ὄντος μετέχον, καὶ τοῦ μὴ ὄντος ἀπολαύει καὶ (4)

(1) D. καὶ κρατοῦντος.

ἄλλο φθείρεται.

(2) C. ὡς ὁ Τίμαιος ἡμᾶς ἀνεδιδάξεν.

(4) A. καὶ τοῦ μὴ ὄντος ἀπολαύει· καὶ τοῦτο τοῦ ὄντος μετα-

(3) B. C. διὰ τοῦτο γὰρ

λαμβάνει.

τοῦ ὄντος μεταλαμβάνει, οὕτως ἐν τούτοις, καὶ τὸ γιγνώμενον φθορᾶς ἐστὶ δεκτικόν, καὶ τὸ φθειρόμενον γενέσεως. Αἰτία μὲν οὖν αὕτη γενέσεως καὶ φθορᾶς, τὸ ὄν, καὶ τὸ μὴ ὄν· δεῖ δὲ καὶ ἐπὶ τούτων τὸν αὐτὸν γυμνάσασθαι τρόπον, ὑποθεμένους εἶναι γένεσιν, τί ἐπιταὶ αὐτῇ πρὸς ἑαυτὴν καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ ἐκείνοις πρὸς τε ἑαυτὰ καὶ πρὸς αὐτήν· καὶ μὴ εἶναι πάλιν ὁμοίως· οἷον, εἰ μὲν ἐστὶ γένεσις, ἀτελής ἐστὶ καθ' αὐτήν καὶ αἰτία τοῖς ἄλλοις τῆς πρὸς οὐσίαν ὁμοιότητος· τὰ τε ἄλλα, πρὸς μὲν ἑαυτὰ, τὸ μεταβάλλειν ἐξ ἀλλήλων ἔξει· πρὸς δὲ ἐκείνην, τὸ αἰεὶ μετέχειν αὐτῆς ἐν ἑαυτοῖς οὔσης. Εἰ δὲ μὴ ἔστιν, αὕτη μὲν ἀδόξα-στος ἔσαι, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδενὸς εἶδους οὐδὲ τάξεως καὶ τελειώσεως αἰτία (1)· τὰ δὲ ἄλλα ἀγέννητα ἔσται καὶ ἀπαθῆ, κοινωνίαν δὲ οὐδεμίαν ἔξει πρὸς αὐτήν, οὐδὲ μεταλήψεται δι' αὐτῆς τοῦ ὄντος. Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς φθορᾶς ἐθέλοις ὁμοίως λέγειν, εἰ μὲν ἐστὶ φθορὰ, συμδύσεται αὐτῇ πρὸς μὲν ἑαυτήν, τὸ ἀνέκλειπτον καὶ τὸ ἀπειροδύναμον καὶ τοῦ μὴ ὄντος πεπλησμένον· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα, τὸ (2) μετρητικὸν τοῦ εἶναι, τὸ τῆς αἰγιγενεσίας αἰτίον· τοῖς δὲ ἄλλοις, τὸ μεταρρῆϊν εἰς ἄλληλα, τὸ μὴ συνέχειν αὐτὰ· πρὸς δὲ ἐκείνην, τὸ αἰεὶ παρ' αὐτῆς ἐξαλλάττεσθαι, τὸ συνεζευγμένον ἔχειν τῷ ὄντι τὸ μὴ ὄν, τὸ δι' αὐτήν τὰ ὅλα δι' ὅλων αὐτῆς μετεληφέναι· εἰ δὲ μὴ ἔστι φθορὰ (3), πρὸς μὲν αὐτῇ συμδύσεται τὸ μὴ εἶναι ἑαυτῆς ἀφανισκῆν· οὐσα γὰρ, ἑαυτήν ἀφανίζει πρὸς τοῖς ἄλλοις· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα, τὸ μὴ τρέπειν (4) αὐτὰ εἰς ἄλληλα, τὸ μὴ ἀπαργεῖν τοῦ

(1) C. αἰτίον.

(3) D. διαφθορά.

(2) C. τὸ μετρηκόν.

(4) C. μετατρέπειν.

εἶναι καὶ τῆς οὐσίας· τοῖς δὲ ἄλλοις, πρὸς μὲν ἑαυτὰ, τὸ ἀμετάβλητον εἰς ἄλληλα, τὸ μὴ πάσχειν ὑπ' ἀλλήλων, τὸ τὴν αὐτὴν φυλάττειν ἕκαστον τάξιν· πρὸς δὲ ἐκείνην, τὸ ἀπαθὲς ὑπ' αὐτῆς. Ἴδιον ἄρα γενέσεως μὲν, τὸ κινεῖν ἐπὶ τὸ εἶναι· φθορᾶς δὲ, ἀπάγειν τοῦ εἶναι· τοῦτο γὰρ ἀπὸ τῶν προειρημένων συνάγομεν ὑποθέσεων, ἐπειδὴ περ ἡμῶν ἐφάνη τεθέντα μὲν ταῦτα, μεταβολῶν αἰτία πρὸς τὸ εἶναι τε καὶ μὴ τοῖς ἄλλοις, ἀναιρεθέντα δὲ, ἀκινήσιος καὶ ἀμεταβλησίας. Ταῦτα μὲν οὖν περὶ τούτων ἡμεῖς γυμναζόμενοι προείπομεν, ἄμεινον εἶναι νομίζοντες πρὸ τῆς Θεΐας τοῦ Παρμενίδου διεξόδου γυμνάσαι τὴν διάνοιαν ἡμῶν διὰ πλειόνων· καὶ αὐτὸς ἡμῶν παραδειγμάτων παρεμνημόνευσε· τὰς δὲ κατὰ τὸ εἶναι καὶ μὴ εἶναι ὑποθέσεις ἐξομεν παρ' αὐτῷ τυχούσας, εἰ ἔστι τὸ ὄν καὶ μὴ ἔστι· ὥςτε οὐδὲν δεῖ πολυπραγμονεῖν ἡμᾶς περὶ τούτων ἄπερ αὐτῷ συνεξετάσομεν, εἰ ταύτη τοῖς Θεοῖς φίλον· πλὴν τοσοῦτον ἰστέον, ὡς ἐπὶ τῶν ἀρχικωτάτων πραγμάτων πλείων ἢ ἀπορία· οἷον ἐπὶ τοῦ ἑνός, ἐπὶ τοῦ ὄντος, ἐπὶ κινήσεως, ἐπὶ γάσεως· ἐλάττων δὲ ἐπὶ τῶν μερικωτέρων.

« Καὶ ἐνὶ λόγῳ περὶ (1) ὅτου ἂν ὑποθῆ ὡς ὄντος καὶ
 » οὐκ ὄντος καὶ ὑτιοῦν ἄλλο πάθος πάσχοντος, δεῖ σκο-
 » πῆν τὰ συμβαίνοντα πρὸς αὐτὸ καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν
 » ἄλλων ὅ,τι ἂν προέλη, καὶ πρὸς πλείω, καὶ πρὸς ξύμ-
 » παντα ὡσαύτως· καὶ τᾶλλα αὐτὸ πρὸς αὐτὰ τε καὶ πρὸς
 » ἄλλο ὅτιοῦν (2) προαιρῆ αἰεὶ, εἴαν τε ὡς ὄν ὑποθῆ (3),
 » εἴαν τε ὡς μὴ ὄν, εἰ μέλλεις τελῶς γυμνασάμενος, κυρίως
 » διόψεσθαι τὸ ἀληθές ».

(1) C. περὶ οὗ ἂν. Editt. ἂν (2) Editt. ὅ,τι ἂν.
 αἰεὶ. (3) Editt. ὑποθῆ ὃ ὑπετίθετο.

Διχῶς τὴν τῶν πραγμάτων ἐξέτασιν μέτιμεν· ποτὲ μὲν εἰ ἔστιν, ἢ οὐκ ἔστιν, ἕκαστον θεωροῦντες, ποτὲ δὲ, εἰ τόδε τι αὐτῶ ὑπάρχει, ἢ οὐχ ὑπάρχει· οἷον εἰ (1) ἀθάνατος ἢ ψυχὴ· καὶ νῦν, μὴ μόνον ἐπὶ τοῦ εἰ ἔστι καὶ οὐκ ἔστι θεάσασθαι πάντα τὰ συμβαίνοντα αὐτῶ τε πρὸς αὐτὸ τῶ ὑποτεθέντι καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτὰ καὶ τὸ ὑποτεθέν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπάρχειν καὶ μὴ ὑπάρχειν· οἷον (2) γιγνέσθω γὰρ ἐπὶ παραδείγματος ὁ λόγος. Εἰ μὲν ἀθάνατος ἢ ψυχὴ, συμφυεῖ ζώην ἔχει ἢ ἀρετὴ αὐτῇ, αὐτάρκης ἐστὶ πρὸς εὐδαιμονίαν· καὶ ταῦτα μὲν αὐτῇ συμβήσεται πρὸς ἑαυτήν, πρὸς τε τὰ ἄλλα, τὸ χρῆσθαι αὐτοῖς ὡς ὄργανοις, τὸ χωρισῶς αὐτῶν προνοεῖν, τὸ ζῶν αὐτοῖς χορηγεῖν· τοῖς δὲ ἄλλοις, πρὸς μὲν ἑαυτὰ, τὸ γίνεσθαι ἐξ ἀλλήλων τὰ ζῶντα (3) καὶ τὰ τεθνεῶτα, τὸ ἐπάσασθαι ἔχειν ἀθανασίαν τὸν κύκλον τῆς γενέσεως· πρὸς δὲ αὐτὸν, τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῆς, τὸ αὐτοκινήσιος (4) μεταλαμβάνειν τινός, τὸ ἐξηρηθῆσθαι αὐτῆς ἐν τῶ ζῆν. Εἰ δὲ μὴ ἀθάνατος, οὐκ ἔστι ἀκίνητος, οὐ νοερά κατ' οὐσίαν, οὐκ αὐτόζως· οὐδὲ αἰ αὐτῆς ἀναμνήσεις (5) φθαρήσονται ὑπὸ τῆς ἰδίας κακίας· καὶ οὐκ ἔσαι γνωστικὴ τῶν ὄντως ὄντων· καὶ ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτήν· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα, μεμιγμένη τοῖς σώμασιν ἔσαι καὶ ἔνυλος, καὶ οὐχ οἷα τε ἔσαι κρατεῖν αὐτῶν οὐδὲ ἄγειν αὐτὰ ὅπη βούλεται, ταῖς τε κράσεσι

(1) C. εἰ ἀθάνατος ἔστιν ἢ.

(4) B. C. αὐτοκινήσιος.

(2) C. οἷον ἐπὶ παραδείγμα-
τος εἶπομεν.(5) A. ἀναμνήσεις et su-
pra : μαθήσεις. B. C. D. αἰ(3) C. B. ζῶντα καὶ τεθ-
νεῶτα.

αὐτῆς μαθήσεις ἀναμνήσεις-

τῶν σωμάτων ἐπακολουθήσει, καὶ πᾶσα αὐτῆς ἡ ζωὴ σωματοειδῆς ἔσαι καὶ γενεσιουργός· τὰ δὲ ἄλλα, πρὸς μὲν ἑαυτὰ, τοιαύτην ἔξει τάξιν, οἷον τὰ ἐξ ἐντελεχείας ὄντα καὶ σώματος· ζῶα γὰρ ἔσαι μόνον ἐξ ἀορίστου ζωῆς καὶ σωμάτων συγκείμενα· πρὸς δὲ αὐτὴν οὕτως, ὥστε ἄγειν (1) αὐτὴν καὶ μεταβάλλειν ταῖς ἑαυτῶν κινήσεσι, καὶ ἐν ἑαυτοῖς ἔχειν αὐτήν, ἀλλ' οὐκ ἐξωθεν ἐπιστατοῦσαν, καὶ μετ' αὐτῆς ζῆν, ἀλλ' οὐκ ἀπ' αὐτῆς. Ὅρας οὖν ὅτι κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον εὗραμεν (2), ὅπως οὐ μόνον τὸ εἰ ἔστι καὶ εἰ οὐκ ἔστιν ὑποθεῖσθαι δυνατόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο ὅτι οὖν πάθος πεπονθός, οἷον τὸ ἀθάνατον, ἢ τὸ οὐκ ἀθάνατον· ὥστε τοῦτο μὲν ἡμῶν διὰ τούτων φανερόν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πρὸς ἄλλο ποικίλως ἐστὶ λαμβάνειν· ἢ γὰρ πρὸς ἓν μόνον, οἷον πῶς ἔχει ἡ ὁμοιότης τεθεῖσα πρὸς τὴν ἀνομοιότητα, ἢ πρὸς πλείω, οἷον πῶς ἔχει οὐσία εἶναι ὑποθεθεῖσα πρὸς ζάσιν καὶ κινήσιν, ἢ πρὸς πάντα, οἷον ἂν ἢ τὸ ἓν, πῶς ἔξει πρὸς πάντα τὰ ὄντα· σὺδὲ τοῦτο παρήκεν ὁ Πλάτων, ἀλλὰ προσέθηκεν ὅτι δεῖ σκοπεῖν, καὶ πρὸς ἓν μόνον ὅτι ἂν προαιρηθῆ, καὶ πρὸς πλείω, καὶ πρὸς ξύμπαντα. Δεῖ μὲν ἐκεῖνο τὸ ἓν, ἢ πλείω ἐκεῖνα; συγγενῶς ἔχειν πρὸς τὸ προκειμένον· οἷον ὡς τῶ ἀνομοίω τὸ ὁμοιον· σύσσιχα γὰρ ταῦτα ἀλλήλοισι, καὶ τῇ οὐσίῃ κινήσις καὶ ζάσις· ἐν αὐτῇ γὰρ ταῦτα καὶ περὶ αὐτήν. Εἶδὲ διαφορὰς οὐσης κατὰ τὸ ἄλλο τὰ πρὸς ἓν, καὶ πρὸς (3) πλείω, καὶ πρὸς ξύμπαντα, ἥρεϊς εἰκοσιτέσσαρας τρόπους εἶπομεν, μοναχῶς τὸ πρὸς ἄλλο παραλαμβάνοντες, μὴ τοι θαυμάσης· ἢ γὰρ τοῦ πρὸς

(1) D. διάγειν.

(3) C. D. πρὸς πολλά.

(2) C. εὐρήσομεν.

ἄλλο διαφορὰ τῆς ὕλης ἔστιν, ὅταν ἐν, ἢ μὴ ἐν ἢ τὸ ὑπο-
 κείμενον· ἡμεῖς δὲ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς μεθόδου παραδοῦναι
 προϋθέμεθα, καὶ τὰς εἰδητικὰς ἐν αὐτῇ διαφορὰς, ἀλλ'
 οὐχὶ τὰς ὑλικὰς. Ἀλλὰ τί δὴ προσέθηκεν ἡμῖν τῆς γυμνα-
 σίας ταύτης τέλος; τὴν θέαν, φησί, τῆς ἀληθείας. Οὐχ ἀπλῶς
 οὖν ἀκουσόμεθα τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' αὐτὴν τὴν νοητὴν περὶ
 ἧς ἡμᾶς ἐν ἄλλοις ἐδίδαξεν, οὗ ἔνεκα ἢ πολλὴ σπουδὴ τὸ
 ἀληθείας ἰδεῖν πεδίον (1) οὗ ἔστι. Πᾶσα τοίνυν ἡμῶν ἡ
 ζωὴ γυμνάσιόν ἐστι πρὸς ἐκείνην τὴν θεάν, καὶ ἡ διὰ τῆς
 διαλεκτικῆς πλάνη πρὸς τὸν ὄρμον ἐκείνον ἐπείγεται διὸ
 καὶ πάνυ θυμαστικῶς εἴρηται τὸ διόψεσθαι· διὰ πολλῶν
 γὰρ μεσοτήτων αἱ ψυχαὶ τυγχάνουσι τῆς ἐκείνων θεάς.
 Ἀλλ' ἵνα πάλιν ἡμῖν καὶ ἐπ' ἄλλου παραδείγματος ἡ μέθο-
 δος γένηται καταφανῆς, φέρε εἰκοσιτέσσαρας τρόπους ἐπὶ
 τῆς προνοίας ἐξετάσωμεν· ὑποκείσθω γὰρ εἶναι πρόνοιαν
 οὐκοῦν εἰ ἔστιν, ἔπεται αὐτῇ μὲν πρὸς ἑαυτὴν, τὸ ἀγαθοει-
 δές, τὸ ἀπειροδύναμον· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ περιτρέπεσθαι (2)
 πῶς αὐτὴν, τὸ ἀμετάβλητον εἶναι, τὸ θελητὸν ἑαυτὴν· ἐπε-
 ταὶ δὲ καὶ οὐχ ἔπεται, τὸ μίαν εἶναι, καὶ οὐ μίαν πρὸς
 δὲ τὰ ἄλλα, ἔπεται μὲν τὸ ἄρχεον αὐτῇ, τὸ σώζειν ἕκαστα,
 τὸ ἀρχὰς καὶ τέλη πάντων ἔχειν, εὐθείως πάντα (3) περαι-
 νούσαν· οὐχ ἔπεται δὲ, τὸ βλαπτικὴν εἶναι τῶν προνοου-
 μένων, τὸ τοῦ παραδόξου χορηγόν, τὸ ἀταξίας αἰτίαν·
 ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται, τὸ παρεῖναι πᾶσι καὶ ἐξηρησθαι
 ἀπ' αὐτῶν, τὸ γινώσκειν αὐτὰ καὶ μὴ γινώσκειν· ἄλλως γὰρ

(1) B. παιδίον.

(5) A. τὰ ὅλα.

(2) D. παρατρέπεσθαι.

γνωσκει, και ου ταῖς συσσίχοις τῶν γνωσῶν δυνάμεσι
 τοῖς δὲ ἄλλοις πρὸς αὐτὰ, ἔπεται μὲν τὸ μηδὲν ὑπ' ἀλλή-
 λων πάσχειν εἰκῆ, τὸ μηδὲν ἀδικεῖσθαι παρὰ μηδενός· οὐχ
 ἔπεται δὲ, τὸ εἶναι τι ἀπὸ τύχης αὐτοῖς, τὸ ἀσύντακτα
 εἶναι πρὸς ἄλληλα· ἔπεται δὲ και οὐχ ἔπεται, τὸ πάντα
 εἶναι ἀγαθὰ· τοῦτο γάρ πῆ μὲν αὐτοῖς ὑπάρχει, πῆ δὲ
 οὐ· τοῖς δὲ ἄλλοις πρὸς αὐτήν, ἔπεται μὲν τὸ ἐξηρητῆσθαι
 αὐτῆς και πανταχόθεν φρουρεῖσθαι, και ἀγαθύνεσθαι παρ'
 αὐτῆς· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ ἐνίσασθαι αὐτήν, τὸ διαφεύγειν
 αὐτήν· οὐδὲν γάρ οὔθ' οὕτω μικρὸν (1) ὡς διαφεύγειν
 αὐτῆ, οὔθ' οὕτως ὑψηλὸν, ὡς μὴ καταγωνιζέσθαι ὑπ'
 αὐτῆς· ἔπεται δὲ και οὐχ ἔπεται, τὸ μετέχειν ἕκαστα τῆς
 προνοίας· πῶς μὲν γάρ αὐτῆς μεταλαγχάνει, πῶς δὲ οὐκ
 αὐτῆς, ἀλλὰ τῶν ἀπ' αὐτῆς εἰς ἕκαστον ἀπομεριζομένων
 ἀγαθῶν· Ἀλλὰ δὴ μὴ ἔσω πρόνοια· πάλιν τοίνυν, αὐτῆ
 πρὸς (2) αὐτήν, ἔπεται μὲν τὸ ἀτελές, τὸ ἄγονον, τὸ ἀδρα-
 νές, τὸ ἑαυτοῦ μόνον· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ ἀφθονον, τὸ ὑπερ-
 πλήρες, τὸ ἰκανόν, τὸ ἐκτενές· ἔπεται δὲ και οὐχ ἔπεται τὸ
 ἀπραγμον και ἀόχλητον· πῶς μὲν γάρ ὑπάρξει ταῦτα τῶ
 μὴ προνοοῦντι, πῶς δ' οὐ, μὴ κρατουμένων ὑπ' αὐτοῦ
 τῶν δευτέρων· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα, δῆλον ὡς ἔπεται μὲν τὸ
 ἄμικτον (3), τὸ ἀκοινωνητον πρὸς πάντα, τὸ μηδὲν γνωσκειν·
 οὐχ ἔπεται δὲ, τὸ πρὸς ἑαυτὴν ἀφομοιοῦν τὰ ἄλλα, τὸ πᾶσιν
 ἀγαθοῦ μεταδιδόναι τοῦ προσήκοντος· ἔπεται δὲ και οὐχ
 ἔπεται τὸ ἐφετὸν εἶναι αὐτοῖς· δυνατὸν γάρ πως τοῦτο και

(1) C. μικρόν.

(3) C. D. ἀμιγές.

(2) C. πρὸς ἑαυτήν.

οὐ δυνατόν· εἰ μὲν γὰρ δι' ὑπεροχὴν ἐξηρημένην ἀπὸ πάντων λέγοιτο μὴ προνοεῖν ὡς κρεῖττον πάσης σχέσεως καὶ ἐνεργείας, οὐδὲν κωλύεται πᾶσιν ἐφετὸν εἶναι τοῖς δευτέροις· εἰ δ' ὡς παρηρημένον ταύτης τῆς δυνάμεως, οὐδ' ἂν ἐφετὸν εἶη. Τοῖς δὲ ἄλλοις, ἔπεται μὲν πρὸς αὐτὰ, τὸ ἀκόσμητον, τὸ εἰκαῖον ἐν τῷ ποιεῖν, τὸ ἐν τῷ πάσχειν ἀόριστον, τὸ πολλὰ δέχεσθαι τὰ ἐπεισόδια ταῖς αὐτῶν φύσει, τὸ πλημμελῶς φέρεσθαι καὶ ἀτάκτως· οὐχ ἔπεται δὲ ἢ ἐντευξίς ἢ πρὸς ἓν, ἢ κατ' ἀξίαν διανομή, ἢ κατὰ νοῦν διάθεσις· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται τὸ ἀγαθὸν εἶναι (1)· καὶ γὰρ ὄντα πάντως ἀγαθὰ καὶ προνοίας οὐκ οὔσης, πόθεν ἔχει τὸ ἀγαθόν, εἰπεῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις· πρὸς δὲ γε τὴν πρόνοιαν, ἔπεται μὲν αὐτοῖς τὸ ἀπαθὲς ὑπ' αὐτῆς, τὸ ἀσύντακτον πρὸς αὐτὴν· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ μετρεῖσθαι καὶ ὀρίζεσθαι παρ' αὐτῆς· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται, τὸ ἀγνοεῖν αὐτὴν· καὶ γὰρ γινώσκειν αὐτὴν ἀνάγκη τοῖς πεφυκόσιν, ὅτι οὐκ ἔστιν εἴ περ μὴ ἔστι, καὶ μὴ γινώσκειν· οὐδὲν γὰρ ἐστὶν αὐτῆς κοινὸν πρὸς αὐτὴν· Εἰς τέλος ἄρα νῦν ἀφ' ἡμῶν τοῦ περὶ τῆς προνοίας λόγου, κατ' αὐτὴν γυμναζόμενοι τὴν μέθοδον παρακελευόμεθα δὲ καὶ διὰ πλείονων παραδειγμάτων ἄλλων (2) γυμνάσασθαι τοῖς ἐσομένοις προσήκουσιν ἀκρισταῖς τῆς τοῦ Παρμενίδου διδασκαλίας· ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τὰς ἐξῆς μέτιμεν λέξεις τοῦ Πλάτωνος.

α Ἀμήχανον (3), ἔφη, λέγεις, ὃ Παρμενίδη, πραγμα-

(1) A. εἶναι· καὶ οἷον τὰ πάντως ἀγαθὰ καὶ εἶναι ἀναγκαῖον καὶ προνοίας.

(2) B. Deest ἄλλων.

(3) Sic Bekker. — Editt. ἀμήχανόν γ'.

» τείαν, καὶ οὐ σφόδρα μανθάνω· ἀλλὰ μοι τί οὐ διήλ-
 » θες αὐτὸς ὑποθέμενός τι, ἵνα μᾶλλον καταμάθω »;

Ὡσπερ ἡ τῶν εἰδῶν οὐσία τοῖς μὲν νοερῶς αὐτὴν θεά-
 σασθαι βουλομένοις εὐληπτος ἐστὶ καὶ φανοτάτη (1), τοῖς
 δὲ δι' αἰσθήσεως καὶ φαντασίας καὶ θόξης αὐτὴν εὐρεῖν
 ἐφιεμένοις ἀγνωστος καὶ ἀθεώρητος, οὕτω δὴ καὶ ἡ τοῦ
 Παρμενίδου διδασκαλία τοῖς μὲν συνοπτικοῖς καὶ τελείοις
 ἤδη κατὰ τὴν ἕξιν εὐμήχανος ἐστὶ, τοῖς δὲ ἀτελέστερον δια-
 κειμένοις ἀμήχανος· ὁ δὴ καὶ νῦν ὁ Σωκράτης πεπονθῶς,
 καὶ τὸ πέλαιος ὄντως τῆς μεθόδου ταύτης ἰδὼν, καὶ τὴν
 εὐπορίαν τῶν ἐπιβαλῶν καὶ τὴν μεταχείρισιν καὶ τὴν εὐτα-
 ξίαν, ἀμήχανον αὐτὴν ἀπεκάλεσε πραγματείαν· διὰ μὲν
 τοῦ ἀμήχανου, τό, τε δυσπερίληπτον ὁμοῦ καὶ αὐτοφυῆς
 κάλλος ἐνδείξάμενος (2)· οὐδὲν μεμηχανευμένον οὐδὲ κε-
 κομψευμένον (3) ἐπ' αὐτῆς ἐστὶν ἰδεῖν· ὥσε καὶ ἀμήχα-
 νος (4) ἐστὶν ὡς αὐτοφυῆς, καὶ εὐμήχανος ὡς νοερά καὶ
 μιμουμένη τὴν τῶν ὄντων συμπλοκὴν τε καὶ διαίρεσιν· διὰ
 δὲ τοῦ τῆς πραγματείας ὀνόματος, τὸ διὰ τῶν πραγμάτων
 αὐτῶν ὁθεύειν αὐτήν, καὶ μὴ ἐν ψιλοῖς ὑφραίνει τοῖς λογικοῖς
 κανόσι δηλῶν. Δύσληπτος γοῦν ἐστὶ τοῖς ἀτελέσι καὶ δυσμε-
 ταχείριστος· ὅθεν καὶ ἐπήνεγκεν, οὐ σφόδρα μανθάνω·
 πάντως γὰρ ἐφήψατο τῆς περὶ αὐτῶν θεωρίας, ἀτελέστερον
 δὲ, ὡς ὁ Παρμενίδου λόγος ἐδείκνυτο· διὸ καὶ οὐ σφόδρα
 μανθάνω φησὶν. Ἔτι δὲ μειζόνως ἀντέχεται τῆς κατανοήσεως

(1) C. φαινοτάτη.

(3) B. κεκομψευμένον ἐστὶν

(2) D. ἐνδείξασθαι βουλό- ἐπ' αὐτοῖς·
 μενος.

(4) B. ἀμήχανον.

αὐτῆς, ὅση (1) δυσπερίληπτον οὔσαν τὴν μέθοδον κατεῖδεν ἴδιον δὲ τούτου, τὸ τῶν πρὸ τῆς ἀληθείας συγγενῶν ἔστιν, ὡς αὐτὸς εἶρηκεν ἐν Ἐπιστολαῖς· τὸ δὲ ἐκ τῆς χαλεπότητος καὶ τῆς δυσκολίας τῶν προβλημάτων προσφαινομένης ἐρῶμενέστερον ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς θεωρίας αὐτῶν, καὶ μὴ διαφεύγειν τὸν ἐκ τῆς ζητήσεως τόνον, ἀλλ' οἷον ὑπὸ θεοῖς ἀθλοθέταις ἀγωνιζομένους προθύμως, μετιέναι τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν· οὕτω γὰρ καὶ πρὸς τὸν νοῦν ἡ ψυχὴ βλέπουσα καὶ θεωμένη (2) τὴν μίαν αὐτοῦ καὶ ἀπλουσάτην καὶ διαίωιον νόησιν, ἀμήχανον μὲν αὐτὴν οἶεται εἶναι· παρ' αὐτῇ γὰρ αἱ παντοῖαι μηχαναὶ καὶ πλοκαὶ τῶν εἰδῶν ἔτι δὲ καὶ πλεόν ἔρα τῆς ἐκείνου τελειότητος, εἰ καὶ ἀνελιξαι μὴ δύναται τὴν νόησιν αὐτοῦ, μηδὲ τὴν ἀπλότητα τῆς θείας ἐκείνου ζωῆς, περιτρέχουσα δὲ αὐτὸν καὶ ἀντεγομένη τῷ ἑαυτῆς ποικίλῳ, μιμεῖται τὸ ἐκείνου μονοειδές (3), καὶ τῷ διηρημένῳ τὸ ἀμέριστον ἐν τῷ νοεῖν. Ταῦτόν δὴ οὖν ποιεῖ καὶ ἐν τούτοις ὁ Σωκράτης· οὐ γὰρ καταθεασάμενος τὸ χαλεπὸν τῆς μεθόδου ταύτης, καὶ τὸ συνοπτικὸν ὁμοῦ τῆς ὑψηλήσεως, ὥχεται ἀποδράς καὶ ἀποθειλιάσας πρὸς τὸν πόρον τῆς περὶ αὐτὴν γυμνασίας· ἀλλ' ὁμολογεῖ μὲν τὴν ἔνδειαν τὴν ἑαυτοῦ, καὶ τὴν ὑφἑσιν τῆς γνώσεως ταύτης, ἀντέχεται δὲ προθυμότερον τῆς ὅλης περὶ αὐτὴν θεωρίας, παρακαλεῖ δὲ τὸν Παρμενίδην εἰς λογισμὸν ἀπὸ νοῦ καταβάτα, καὶ ἀπὸ τοῦ καθόλου πρὸς τι παράδειγμα μερικόν (4), ἐπὶ τούτου γυμνάσαι τὴν μέθοδον· οὕτω γὰρ καὶ

(1) B. ὅσον.

(2) C. θεωροῦσα.

(3) D. ἐνοειδές.

(4) C. μερικότερον.

ἐν τοῖς οὐσι, τὰς ἔνδον καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς θεοῖς ἐνεργείας οὐ δυνάμενοι γινώσκειν, διὰ τῶν ἐκτὸς προϋουσῶν καὶ ἐκείνας δυνάμεθα συλλογίζεσθαι, καὶ διὰ τῶν μερικωτέρων τὰ καθολικώτερα γινώσκομεν· οὕτω δὴ οὖν καὶ ὁ Παρμενίδης (1) ἑαυτὸν ἀνέφηνε διὰ τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν ἠνωμένων νοήσεων εἰς τὴν διέξοδον ταύτην καὶ ποικιλίαν τῆς ὑψηλῆσεως προῖων, ὃ καὶ αἰτεῖ (2) νῦν ὁ Σωκράτης ἀνάλογον τετραγμένον ταῖς τρίταις τάξεσιν, αἱ τῶν πρώτων μετέχουσι κατὰ τὰς εἰς αὐτοὺς προϊούσας ἐκεῖθεν δυνάμεις, καὶ οὐδὲ τούτων ἀμέσως, ἀλλὰ διὰ τῶν μεταξὺ γενῶν.

« Πολὺ ἔργον, φάναι, ὦ Σώκρατες, προσάττεις ὡς
» τηλικῶ δε ».

Ἄμα μὲν εἰς μείζω καὶ τελειότεραν ἐπιτηδεύματα προκαλεῖται τὸν Σωκράτην, καὶ τὴν τε χαλεπότητα τοῦ πράγματος ἐξαιρῶν καὶ τὴν διέξοδον ταύτην παραιτούμενος· καὶ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπ' ἄλλων φαίνεται ποιῶν νέων καὶ ἀκούσαι τι παρ' αὐτοῦ σπουδαζόντων, τοὺς οἰκείους πατέρας μιμούμενος· ἅμα δὲ καὶ ἀλήθειαν ὁ λόγος ἔχει πολλήν, εἴτε πρὸς τὴν ψυχὴν, εἴτε πρὸς τὸ ζῶον αὐτοῦ θεωρήσειας. Εἰ μὲν γὰρ πρὸς τὴν ψυχὴν, φαίης ἂν, ὡς οὐ προσήκει τῷ νοεῖν τὰ θεῖα δυνάμενῳ διὰ τῆς λεκτικῆς φαντασίας καὶ τοῦ σώματος ἐνεργεῖν, ἀλλὰ μένειν ἐν τῇ ἑαυτοῦ περιωπῇ καὶ τοῖς οἰκείοις ἡθεσίν· ἔργον οὖν τῷ νοερῶς ζῶντι (3), τὸ λογικῶς ἐνεργῆσαι καὶ φαντασι-

(1) B. ὁ Παρμενίδης δι' αὐτῶν ἀνέφηνε τῶν λόγων.

(2) B. αἰτεῖ καὶ ὁ Σωκράτης.

(3) B, C. ζῶντι, λογικῶς.

κῶς· καὶ τῷ πρὸς ἑαυτὸν ἐςραμμένῳ, τὸ πρὸς ἄλλον· καὶ τῷ ἀπλῶ τῆς γνώσεως, τὸ ποικίλον τῶν λόγων. Εἰ δὲ πρὸς τὸ ζῶον, εἴκοις (1) δ' ἂν ὡς τῷ πρεσβύτῃ τὸ τοιούτους ἄθλους ὑφίστασθαι πολὺ ἔργον ἐστὶ τὸ γὰρ διαπλευσαι τοσοῦτον πέλαγος λόγων, δεῖται καὶ ὄργανου τοῦ πρὸς τὴν ἐνέργειαν ταύτην ἀκονήτως ὑπηρετήσουτος, ὅθλον ὡς ἀμιάζοντός· ὡς τε διχῶς τό, τε ἔργον καὶ τὸ τηλικῶθε λαμβάνοντες, ἀμφοτέρως εὐρήσομεν ἀληθεύοντα τὸν λόγον. Καὶ μὲν τοι καὶ ὡς πρὸς αὐτὰ ὑποκειμένα πράγματα πολλὴν ὁ λόγος ἀλήθειαν ἔχει· πολλαχοῦ γὰρ οἱ καθολικοὶ κανόνες εἰσὶν εὐληπτοί· περὶ δὲ τὴν χρῆσιν αὐτῶν οὐκ ὀλίγῃ δυσκολία πειρωμένοις φανταίνεται, καθάπερ ἐν γεωμετρίῃ τοὺς καλοὺς λόγους ἐγνωκόσιν, ὁμοίως εἰς τὸ δι' ἐκείνων ἐπιχειρεῖ (2) τὰ προτετινόμενα λήμματα φαίνεται χάλειπὸν. Δηλοῖ δὲ τῆς μεθόδου τῆς εἰρημένης τὴν ἐν τῷ χρῆσθῆναι δυσκολίαν, τὸ μηδὲνα τῶν μετὰ Πλάτωνα κατὰ ταύτην διαθεῖναι τι τῶν ἑαυτοῦ συγγραμμάτων· τὸν γὰρ Ἀμμικάριον χάρειν ἐάσομεν ὅς τις ποτε ἦν· δεῖπερ ἡμεῖς ἐπειράθημεν πλείστον ἐμπροσθεν αὐτῆς χρῆσασθαι παραδείγμασιν Ἄλλ' οὖν ὅτι τῶν καθόλου λόγων, ἢ μὲν γνώσις· ἐστὶ πολλάκις εὐσύνοπτος, ἢ δὲ χρῆσις· δύσκολος, ἔσω (3) διὰ τούτων ὅθλον· ὅθεν εἰκότως πολὺ ἔργον αὐτῷ προσάττεσθαι φησὶν ὁ Παρμενίδης ὑπὸ τοῦ Σωκράτους, οὐ μόνον δι' ἃς εἴπομεν ἄλλας αἰτίας, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν τὴν τῶν ζητουμένων φύσιν τοιαύτην εἶσεν.

(1) B. D. εἴκοις ἄν.

legendum ἐπιχειρεῖς.

(2) B. προχειρεῖ. Forsan

(3) B. C. ἔσω.

α Ἀλλὰ σὺ, εἶπεν τὸν Σωκράτην, Ζήνων, τί οὐ διη-
» ρεις ἡμῖν;

Ἄει τὰ τρίτα κατὰ τὴν ἀξίαν διὰ τῶν μέσων τυγχάνει
τῆς τῶν πρώτων μετουσίας· τὸ δὲ ἀτάκτον τῆς μεθέξεως (1)
τῆς ἀμέσου ταύτης, καὶ χωρὶς τῶν προσεχῶν ἐκάστος ἐξώ-
ρισται τῶν θεῶν. Ταῦτα δὴ μμρῶμενος ἐν τοῖς διαλόγοις ὁ
Πλάτων, αὐτέθεν μὲν πληρωθῆναι τῶν τοῦ Παρμενίδου
νοήσεων τὸν Σωκράτην βουλόμενον, ἀμαρτάνοντα (2) ποιεῖ
τῆς ἐλπίδος· διὰ Ζήνωνος δὲ ταῦτόν· τοῦτο ποιεῖν ἄτακτον,
καὶ τὴν τυγχάνοντα τῆς αἰτήσεως. Ὁ Ζήνων, ὡς εἴρηται πολ-
λάκις, εἰκόνας φέρει τῆς θείας μεσότητος· καὶ ἐπιφέρει πολ-
λάκις τὰ αἰτία, καὶ τισὶν ἐνέλογον· οἱ ἄλλοι δὲ τῶν Ζήνωνος
μέσος. Πρῶτον οὖν ὁ Σωκράτης λιπαρῶν, καὶ δὲ αὐτὸς
βουλόμενος ἐπιθῆναι πρὸς τὸν πατέρα τῶν λόγων, καὶ
ἐπιεικῶν ἀφῆναι πρὸς τὴν δυσκολίαν, μετέχεα καὶ αὐτὸς
Παρμενίδος· Μέχρι μὲν οὖν τῆς περὶ τῶν εἰδῶν θεωρίας,
αὐτέθεν ὁ Σωκράτης μετέχε τῆς ἐπὶ πρεσβύτου (3) ἐπι-
ρονησίας, διότι καὶ αὐτὸς παρ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν τῶν εἰδῶν
ἠρέδειαν θέων· ἐπειδὴ δὲ βλαβυτέρων γενήσεται νοημάτων
ἐφόδος, ἀναγκαστικῶς θεῖ τῆς μεσότητος, ἢ καὶ οὐκ ὁ Σω-
κράτης ἀνεγείρει, καὶ αἰτεῖ τοῦτο γενέσθαι πρὸς αὐτόν,
ὅτι πρὸς ἀεὶ οὖν ὁ Παρμενίδης· Ἰσοκλῆν οὖν πάλιν ὁ Παρ-
μενίδης τῆς πατρικῆς αἰτίας πάντων γὰρ ἐστὶ κέντρον οὕτως
ἐν τοῖς λόγοις πατήρ· ὁ δὲ Ζήνων τῆς δύναμει τῆς τῶν
πατρὸς· ὅθεν καὶ προδεδίχηται τοῦ πατρὸς καὶ πᾶν ἄλλο

(1) Ο. τὴν δὲ ἀτάκταν τῆς μεθέξεως. (2) Β. ἀμαρτάνοντα. (3) Ζηνοκράτης παρ' ἑαυτοῦ.

γωνίζεται πληθος τὸ τοῦ ἐνὸς ἀφιστάμενον· ὁ δὲ Σωκράτης τῷ νῶ (1) τῷ διὰ ζωῆς καὶ δυνάμεως ἐπιστρέφοντι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα· καὶ κατὰ ταύτας εἰ βούλει τὰς ἀναλογίας μετεῖναι τὸν τόπον, πολλὴν εὐρήσεις ἐν ὀλίγοις κεκρυμμένην θεωρίαν.

« Καὶ τὸν Ζήνωνα ἔφη γελάσαντα φάναι, αὐτοῦ, ὡ Σώ-
» κρατες, θεώμεθα Παρμενίδου· μὴ γὰρ οὐ φαῦλον ἢ ὀ
» λέγει· ἢ οὐχ ὄρας ὅσον ἔργον προσάττεις » ;

Οὕτω καὶ ἐν τοῖς Θεοῖς, τὸ μὲν τρίτον ἑαυτῷ (2) συνάπ-
τει τῷ δευτέρῳ, καὶ ἐφίεται τῆς παρ' αὐτοῦ πληρώσεως· τὸ
δὲ δεύτερον, ἅτε ἐνδρυμένον τῷ πρώτῳ, προσάγει τὴν ἀπ'
ἐκείνου ὁδὸν ἐπὶ πάντα. Θαυμαστὸν δὲ ἐν τούτοις καὶ ὅτι
πρότερον ὅτε μειδιάμα (3) μόνον ἦν ἐμειδιῶν ἀμφότεροι,
ὁ Ζήνων καὶ ὁ μέγας Παρμενίδης· νῦν δὲ ὅτε οὐκ ἔτι μει-
διᾶν λέγεται, μόνος ὁ Ζήνων γελᾷ, τοῦ Παρμενίδου μί-
νοντος ἐν τῷ ἡρεμίῳ καταστήματι· διότι τοῦ καθηγεμόνος
παρόντος τὸν ἐκείνου μαθητὴν παρακαλεῖ, τὸν καὶ αὐτῷ
τῷ καθηγεμόνι χαλεπὸν εἶναι δοκοῦντα λόγον μεταχειρί-
ζεσθαι· τοῦτο γὰρ οὐκ ἦν ἀνδρὸς τὸ καθῆκον τῷ καθη-
γεμόνι φυλάττοντος· διό· καὶ ὅτε τὸ σύγγραμμα ἀνεγίνωσκε,
μὴ παρόντος ἐποίει ταῦτο Παρμενίδου, καθάπερ εἴρηται ἐν
προοιμίῳ, ὡς φορτικῆς οὔσης τῆς ἀναγνώσεως ἐπὶ τοῦ
καθηγεμόνος. Τὸ μὲν οὖν μειδιάμα τὴν (4) ἀφανῆ μίμει-
ται τῶν θεῶν ἐνέργειαν καὶ τὸ κρύφτον· ὁ δὲ γέλως, τὴν
πρόοδον τὴν ἐπὶ τῷ ἐμφανέστερον· αἰσθητικώτερον γὰρ ὁ
γέλως τοῦ μειδιάματος. Οὐκοῦν ὁ μὲν μίμειται τὸν μένοντα

(1) B. τῷ νῶ διὰ ζωῆς. (3) B. μειδιάμα πρῶτον.

(2) Annon legendum ἑαυτῷ? (4) B. τὴν ἀπ' ἀφανῆ.

καὶ ἡρεμοῦντα καὶ κεκρυμμένον Θεόν· ὁ δὲ τὸν ἀνώ μένοντα, προϊόντα δὲ ἤδη καὶ ἐκφαινόμενον· καὶ ὁ τούτων ἔτι θαυμασιώτερον· ὁ γὰρ Ζήνων μειδιᾷ μὲν πρὸς τὸν Παρμενίδην βλέπων (1)· οὕτω γὰρ εἴρηται πρότερον· γελᾷ δὲ πρὸς τὸν Σωκράτην τὸν λόγον ποιούμενος· καὶ γὰρ ἐν τοῖς Θεοῖς, ἡ μεσότης μὲν κρύφιας καθὼ συνήνεται τῷ πρὸ αὐτῆς, ἐκφαίνεται δὲ καθὼ κοινωνεῖ τῷ μετ' αὐτὴν· γελᾷ μὲν οὖν διὰ ταῦτα ὁ Ζήνων ἐκφαινῶν (2) ἑαυτὸν τῷ Σωκράτει καθὼ συντάττων αὐτὸν ἑαυτῷ, καὶ διὰ τῆς ἐνώσεως ταύτης τὴν τοῦ Παρμενίδου προκαλούμενος νόησι· ἐπιτρέφει γὰρ καὶ τοῦτον εἰς τὸν ἑαυτοῦ καθηγεμόνα, καὶ πάντως ἀνάγει πρὸς ἐκεῖνον ὡς πρωτουργὸν αἰτίου τῆς θεωρίας, καὶ πάσης νοήσεως τῆς παρ' αὐτοῦ γεννητικῆς. Τούτου δὲ τὴν αἰτίαν προσέθηκε αὐτός· μέγα, γὰρ φησι, προστάττεις· τὰ δὲ μεγάλα καὶ ἐξηρημένα τῶν ἀποτελεσμάτων τοιούτων δεῖται καὶ τῶν αἰτίων· τὰ δὲ μέσα, τῶν μέσων ἐστὶν ἀγαθῶν αἰτία, καὶ οὐ τῶν ἀροτάτων οὐδὲ τῶν ἐξηρημένων ἀπὸ τῶν πολλῶν.

« Εἰ μὲν οὖν πλείους ἤμεν, οὐκ ἂν ἄξιον ἦν δεῖσθαι·
 » ἀπρεπὴ γὰρ τὰ τοιαῦτα πολλῶν ἐναντίον λέγειν, ἄλλως τε
 » καὶ τηλακούτῳ· ἀγνοοῦσι γὰρ αὐτὸ (3) οἱ πολλοὶ ὅτι ἄνευ
 » ταύτης τῆς διὰ πάντων διεξόδου τε καὶ πλάνης, ἀδύνατον
 » ἐντυχόντα τῷ ἀληθεῖ νοῦν ἔχειν (4)· Ἐγὼ μὲν οὖν, ὡς
 » Παρμενίδη, Σωκράτει συνδέομαι, ἵνα καὶ αὐτὸς δια-
 » κούσω (5) διὰ χρόνου ».

(1) C. ἀποβλέπων.

(4) Editt. χεῖν.

(2) D. ἐμφαίνων.

(5) Sic Bekker. Ast. —

(3) Editt. Deest αὐτὸ.

Fischer. Heindorf. ἀκούσω.

Ἦδη τις καὶ τῶν πρὸ ἡμῶν ἐπέστησε μετρίως· ὅτι πανταχοῦ τὸ καθήκον ἐν ταῖς μιμήσεσιν ἀποσώζει τοῖς προσώποις ὁ Πλάτων, ὡς ἔστι διὰ τούτων δηλός. Ἐν Γοργία μὲν γὰρ σοφιστῶν παραδοὺς συνουσίαν, ὑφαρπάζοντα (1) τῶν μαθητῶν εἰσάγει τὰς ἀποκρίσεις τοῦ καθηγεμόνος, καὶ προπηδῶντος (2) ἐν ταῖς λόγοις ἀτάκτως· τοιοῦτος γὰρ ὁ ἐκεῖ Πῶλος, βραχύνωτος ὢν, καὶ πλημμελής· καὶ περὶ αὐτὸν τὸν πατέρα τῆς τέχνης. Ἐνταῦθα δὲ φιλοσόφους μιμούμενος, ὑπεξίξιμον παραδίδωσι τὸν Ζήνωνα τῷ Παρμενίδῃ, καὶ δεόμενον ὅπως ἀν αὐτὸς ὁ λέγων ἦ καὶ τοὺς παρόντας εὐεργετῶν ἔοικε· γὰρ ἢ μὲν τῶν σοφιστῶν φύσθας τῇ ἐνώλῳ συσσοιχία πάσῃ, παρ' ἣ καὶ τὰ ἔργονα πολλάκις (3) κατὰ τῶν οἰκείων αἰτίων ἐξενίσταται, κρατεῖν ἐθέλοντα τῶν ἀμεινύων· ἢ δὲ τῶν φιλοσόφων κωνωνία τῇ τῶν θεῶν τάξει, παρ' ἣ τὰ καταθεέςερα προκαλεῖται μὲν τὰς τῶν ὑπερέρων δυνάμεις, ὑπεξίξιται δὲ αὐτῶν ταῖς ἀπίροις καὶ γεννητικαῖς περιουσίαις. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν περὶ τοῦ ἡθους τῶν ἀνδρῶν ἔσω μοι λελεγμένον· ὅτι δὲ ἀπρεπῆ τὰ θεϊότατα τῶν δογμάτων ἐστὶν εἰς ἀκόας φερόμενα (4) τῶν πολλῶν, οὐδὲν θεῖ λέγειν, αὐτοῦ Πλάτωνος εἰπόντος, ὡς πάντα ταῦτα καταγέλασα μὲν ἐστὶ τοῖς πολλοῖς, θαυμασμοῦ δὲ ἀξία τοῖς σοφοῖς. Οὕτω δὲ καὶ οἱ Πυθαγορεῖοι, τῶν λόγων τοὺς μὲν ἔφασκόν εἶναι μυθικούς, τοὺς δὲ ὑπαιθρίους· καὶ οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, τοὺς μὲν ἐσωτερικούς, τοὺς δὲ ἐξωτερικούς· καὶ αὐτὸς Παρμενίδης, τὰ μὲν, πρὸς ἀλήθειαν

(1) C. ὑφαρπάζων.

(3) B. παρ' ἣ καὶ τὰ πολ-

(2) An non legendum λάκις.

προπηδῶντα?

(4) D. καταπερόμενα.

ἔγραψε. τὰ δὲ, πρὸς δόξαν· καὶ ὁ Ζήνων δὲ, τοὺς μὲν ἀληθεῖς ἐλάλει τῶν λόγων, τοὺς δὲ χρειώδεις· ὥς εἰκότως εἴρηται καὶ νῦν ἀπρεπεῖς εἶναι παρὰ τοῖς πολλοῖς τοὺς τοιαύτους λόγους, ὡς ἀδόκτων τούτων ὄντων τῆς τοιαύτης ἀπροάσπου. Εἰ δὲ τις καὶ ἤδη ἐν γήρα ὦν περὶ τὴν ποιαῖτο τοὺς λόγους ἐπὶ τῶν πολλῶν, ἔτι μᾶλλον ἀπρεπεῖς αὐτοῖς εἶναι δοκεῖ καὶ αἰσχύνης ἄξιον· περὶ νέω μὲν γὰρ ἤττον τὰ τοιαῦτα φαινόμενα διασφύρουσιν, ὥσπερ φηαὶ καὶ Καλλικλῆς ὁ τῶν πολλῶν εἰς, καὶ τὰ ἐκείνων πάθη πεπονηδώς· προήκοντα (1) δὲ κατὰ τὴν ἡλικίαν περὶ ταῦτα διατρίβειν, ἠγοῦνται πάντων εἰς γέλωτα εἶναι πραγμάτων εὐδοκμιώτατον. Τί οὖν αἴτιον αὐτῆς τῆς τοιαύτης δόξης, οὐ χρῆ παρ' ἄλλου ζητεῖν· αὐτὸς γὰρ ὁ Πλάτων ἠνεγκεν ὅτι δι' ἄγνοιαν τοῦτο πεπόνθασιν· μεγάλων ἄρα κακῶν ἢ ἄγνοια τὴν αἰτίαν ἔχει τῆς ψυχῆς (2)· καὶ θεύουσι ὅτι πάλιν τὰ ἀμαρτήματα, ἀκούσια τῶν πολλῶν· πάν γὰρ τὸ θεῖον ἄγνοιαν πλημμελούμενον, καὶ ἀκεῦθεν ἐς, καὶ συγγνώμης ἄξιον· ἄγνοοῦσιν οὖν οἱ πολλοὶ πρόση τις ἄρα ἐστὶν ἢ τῆς διαλεκτικῆς δύναμις, καὶ ὅτι τέλος ἐστὶ τῆς πλάτης ταύτης ἢ ἀλήθεια καὶ ὁ νοῦς· οὐ γὰρ ἐστὶν ἄλλως ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἐσχάτων ἀναδραμεῖν ἐπὶ τὰ πρῶτα, μὴ διὰ τῶν μέσων πορευθέντας ὁδῶν τῆς ζωῆς· ὡς γὰρ ἡ κάθοδος ἡμῖν διὰ πολλῶν γέγονε τῶν μεταξὺ, τῆς ψυχῆς ἀεὶ ἐπὶ τὸ συνθετώτερον χωροῦσης ἀπὸ τῶν ἀπλουσιέρων ἐνεργειῶν, οὕτω καὶ ἡ ἀνοδος διὰ πολλῶν ἔσται μεσοτήτων, τῆς ψυχῆς

(1) Α. προσήκοντα.

(2) Α. εὐχαῖς.

ἀναλυούσης ὃν συνέθηκε τῆς ζωῆς διάκοσμον. Δεῖ οὖν πρῶτον, καταγνῶναι (1) τῶν αἰσθήσεων ὡς οὐδὲν ἀκριβῆς οὐδὲ ὑγιᾶς γινώσκειν δυναμένων, ἀλλὰ πολὺ τὸ συγκεχυμένον καὶ ἐνυλον καὶ παθητικὸν ἔχουσῶν, ἅτε καὶ ὄργανοις τοιούτοις δὴ τισι χρωμένων· ἔπειτα τὰς φαντασίας ἀφελεῖν, τὰς ἐν ἡμῖν πετομένας συμφαλίδας ὄντιδας, ὡσπερ κακὰ μορφωτικά καὶ ἐσχηματισμένα νοούσας, τὸ δὲ ἀσχημάτιστον (2) καὶ ἀμερές εἶδος ἐλεῖν οὐδαμῇ δυναμένας, ἀλλὰ παραποδιζούσας τὴν καθαρὰν καὶ ἄϋλον νόησιν τῆς ψυχῆς τῷ παρεμπίπτειν, καὶ θόρυβον αὐτῇ παρέχειν ἐν ταῖς ζητήσεσι τρίτον δὲ ἐπὶ τούτοις, τὰς δόξας τὰς πολυειδεῖς ἐκκόψαι, καὶ τὴν περὶ ταύτας πλάνην τῶν ψυχῶν· οὐ γὰρ ἐφάπτονται τῆς αἰτίας, οὐδὲ ἐπιστήμην ἡμῖν ἐμποιοῦσιν, οὐδὲ τοῦ χωριστοῦ νοῦ μετουσίαν· τέταρτον τοῦτον, ἐπὶ τὸ τῶν ἐπιστημῶν ἀναδραμόντα πέλαγος, ἐκεῖ τῇ διαλεκτικῇ θεωρεῖν τὰς διαιρέσεις αὐτῶν καὶ συνθέσεις, καὶ ὅλως τῶν ἐν ἡμῖν εἰδῶν τὴν ποικίλιαν, καὶ διὰ τῆς θεωρίας ἐξυφήνασαν τὸν ἑαυτῆς διάκοσμον, τὴν διάνοιαν ἡμῶν ἰδεῖν· ὅτι περ αὐτῆς ἀποσῆναι δεῖ τῆς συνθέσεως, καὶ νοερώς (3) ἤδη προσβάλλειν τοῖς ὄντως οὔσι· νοῦς γὰρ ἐστὶν ἐπιστήμης κρείττων, καὶ ἢ κατὰ νοῦν ζωὴ τῆς κατ' ἐπιστήμην προτιμοτέρα. Πολλαὶ οὖν αἱ πλάναι καὶ αἱ θενεύσεις τῆς ψυχῆς· ἄλλη γὰρ ἢ ἐν ταῖς φαντασίαις, ἄλλη πρὸ τούτων ἢ ἐν δόξαις, ἄλλη ἢ ἐν αὐτῇ τῇ διανοίᾳ· μόνη δὲ ἢ κατὰ νοῦν ζωὴ τὸ ἀπλανές ἔχει, καὶ οὗτος ὁ μυσικὸς ὄρμος τῆς ψυχῆς, εἰς ὃν καὶ ἡ

(1) C. κατιδεῖν.

(3) B. νοερώς οὔσι.

(2) D. ἄμορφον.

ποιήσις ἄγει τὸν Ὀδυσσεά μετὰ τὴν πολλὴν πλάνην τῆς ζωῆς, καὶ ἡμεῖς ἐὰν ἄρα σώζεσθαι θελώμεν, μᾶλλον ἑαυτοὺς ἀνάξομεν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τούτων ἤδη δὲ εἴρηται καλεῖνα πρότερον (1)· ὅτι προσεχῆς ὁ Ζήνων τῷ Παρμενίδῃ, καὶ πάντων συνειλεγμένων, μονὰς τί ἐστὶ καὶ ὅτι πρῶτος ἐπιστρέφει πρὸς αὐτὸν, καὶ ἑαυτῷ συνεπιστρέφων τοὺς ἄλλους, διὰ τοῦ Σωκράτους ἔχοντος πρὸς τοὺς λοιποὺς ὑπεροχὴν· ἀλλ' αὐτὸς μὲν καὶ ἄλλοτε φησὶν ἀσκηκοῦναι τῶν λεχθησομένων, οὗτοι δὲ νῦν πρῶτον ἀκούσονται· διὰ τούτων ἐνδεικνυμένου τοῦ Πλάτωνος, ὅτι καὶ ἐν τοῖς θείοις τὰ προσεχῆ τοῖς πατράσιν αἷτια, τῶν μὲν ἐξηρημένως καὶ (2) κρυφίως μετέχει παρὰ τῶν πατέρων, ὧν καὶ μόνᾳ μετέχει καὶ πρῶτα διὰ τὴν ἀρρήτον πρὸς ἐκείνους ἐνωσιν· τῶν δὲ, ἅμα τοῖς ἄλλοις τοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν προελθούσιν. Ἀνάλογον οὖν, ἢ μὲν πρώτη συνουσία τοῦ Ζήνωνος πρὸς τὸν Παρμενίδην τῇ μυστικῇ νοήσει τῶν δευτέρων· ἢ δὲ κοινῇ πρὸς τοὺς ἄλλους, ταῖς ἐπὶ πάντα ὁμοίως ποιούσαις ἀπὸ τῶν πραγμάτων μεταβάσεις. Ἐπειδὴ δὲ ὑφέται τῆς προτέρας ἢ δευτέρας, καθόσον καὶ ὁ Παρμενίδης συνοπτικώτερον (3) ὡς τὸ εἶκός αὐτὴν διετίθει πρὸς τὸν Ζήνονα ἅτε συνήθη τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις ὄντα, ποικιλώτερον δὲ πρὸς πάντας, διὰ δὴ τοῦτο τὴν ὑφῆσιν ταύτην ἐνδεικνύμενος, διὰ χρόνου φησὶν ἐλθεῖν ἀκοῦσαι· τοῦτο γὰρ σύμβολον ἐστὶ τῶν διαφόρων ἐνεργειῶν, τῆς νεωτέρας καὶ πρεσβυτέρας ἐνθεοῖς, οὐ κατὰ χρόνου, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀξίαν, οὕτω προσαγο-

(1) B. πρότερα.

(3) C. D. συνοπτικώτερα.

(2) A. C. D. καὶ μετρίως.

ρευομένων. Εἰ δὲ καὶ πρὸς τὸ σχῆμα τῆς λέξεως ἀπίθης ὅπως εἶρηται περὶ τοῦ Ζήνωνος, ἐγὼ μὲν, ὦ Παρμενίδη, Σωκράτει συνδέομαι, καὶ τούτῳ μηδὲν ἄλλο προσθέτων, εὖρος ἂν ὡς οὐδὲ τοῦτο παρὰ τῷ Πλάτῳι μάτην, οὐδὲ κόσμου χάριν, ἀλλ' ἐνδεακνύμενος παρὲιληπται πῶς πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ (1) ὠφέλειαν ἐξήρτησεν ὁ Ζήνων τῆς τοῦ Παρμενίδου βουλήσεως· καὶ οὐδὲν ἄλλο λέγων, ἢ ὅτι δεῖται· τί δὲ ἐξῆς καὶ ὀφειλόμενον τῇ δεήσει, παραλείπων ἐκεῖνο, καθάπερ δὴ (2) καὶ ὁ λόγος ἐνδεῆς εἶναι δοκεῖ τινός, μιμούμενος τὴν τοῦ λέγοντος διάνοιαν, τὸ σέβας φυλάττοντος ὁ δὴ προσήκειν (3) ὦτο τῷ πατρί τῶν τοιούτων λόγων.

« Ταῦτα δὴ εἰπόντος τοῦ Ζήνωνος, ἔφη ὁ Ἀντιφῶν »
 » φάναι τὸν Πυθόδωρον, αὐτόν τε δεῖσθαι τοῦ Παρμε-
 » νίδου, καὶ τὸν Ἀριστοτέλην καὶ τοὺς ἄλλους, ἐνδείξασθαι
 » ὃ λέγει καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖν ».

Ἀπάντων μὲν τῶν τὴν συνουσίαν πληρούντων ταύτην μονάς ἐστιν ὁ Παρμενίδης, ὡσπερ τὸ ἐν ὄν τῶν ὄντων ἀπάντων μονάς· τῶν δὲ τοῦ Παρμενίδου μετεξόντων ὁ Ζήνων μονάς· διὸ καὶ δεῖται ὑπὲρ αὐτῶν κατὰ (4) τὴν ἀνακλητικὴν δύναμιν τῶν προελθόντων, ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τεταγμένος· τῶν δὲ εἰσεληλυθόντων πρὸς (5) αὐτούς, ὁ μὲν Ζήνων ἔφατο Σωκράτει συνδεῖσθαι (6) τοῦ Παρμενίδου, τὴν ἐξηρημένην αὐτοῦ κατὰ τῶν ἄλλων ὑπεροχὴν μαρτυρῶν· τούτων δὲ ἀμφοτέρων δεομένων, πάντα κινεῖται

(1) C. αὐτοῦ.

(2) D. δέ.

(3) A. προσήκειν ἂν τις εἴποι τῷ πατρί.

(4) A. κατὰ τὴν προνοητικὴν.

(5) A. πρὸς αὐτόν.

(6) A. δεῖσθαι.

τὰ δεύτερα πρὸς τὴν ἀντοχὴν τῶν (1) πρώτων· καὶ γὰρ ὁ Πυθόδαρος καὶ ὁ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, ἐν ὄσῳ μὲν ὁ Σωκράτης ἴδμετο μόνος, ἠτύχαζον οἱ ἄλλοι· οὐ γὰρ ἦν οὗτος πάντων τῶν μετεχόντων ὁ πρότερος· Ζήνωνος δὲ δευτέρου, αὐτοφυνῶς ἀκακιστοῦνται πάντες· οὕτω γὰρ καὶ ἐν Σπᾶς τῶν ἐργοσμίῳν θεῶν ἐπαμύνων τοῖς ἀπολύτοις ἡγεμόσι, συντίπεται αὐτοῖς πάντα, καὶ ἄγγελοι καὶ δαίμονες καὶ μερκαὶ ψυχᾶί· πάντα γὰρ ἔδδει μετὰ τῶν οικείων ἀπροσότητων ἐνεργεῖν. Τίς οὖν ἡ ἀήσις, αὐτὸς προσέειπεν, ἐνδεῖξασθαι ὁ λέγει· συμβολικὸς ἄρα καὶ ἐνδεικτικὸς ἔστι· καὶ αἰνιγματιώδης ὁ τῆς διδασκαλίας τρόπος, καὶ πρέπων ταῖς μυστικωτάταις τῶν θαγμάτων, ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρηματικὸς καὶ ἐν κοινοῖς (2) ἀγῶσι τὴν πραγματείαν ὄλην ποιούμενος.

« π Τὸν οὖν Παρμενίδην, ἀνάγκη, φάναι, πείθεσθαι· καὶ »
 » τοι δοκῶ μοι τὸ τοῦ Ἰβικίου ἵππου πεπονθέναι ὡς ἐκεῖνος
 » ἀδολογῆ ὄντι (3) πρεσβυτέρῳ, ὑφ' (4) ἄρματι μέλλοντι
 » ἀγωνιεῖσθαι, καὶ δι' ἐμπειρίαν τρέμοντι τὸ μέλλον,
 » ἑαυτὸν ἀπεικάζων, ἄκου ἔφη· καὶ αὐτὸς οὕτω πρεσβύτης
 » ὢν εἰς τὸν ἔρωτα ἀναγκάζεσθαι ἴσται ».

Πάντα μὲν, ὥσπερ εἴρηται, μεδέξοντα κελεύσεται πρὸς τὴν ἀντοχὴν, καὶ λεπρωῶς ἀντιλαμβάνεται (5) τῆς μεθεκτικῆς αὐτῆς δυνάμεως, καὶ τῇ ἑαυτῶν μονάδι τῇ συνεταγμένῃ κατὰ τοῦτο συνῆψεν ἑαυτά· μέλλει δὲ ἄρα καὶ τῆς ἐξηρημένης ἀπολαύειν· καὶ γὰρ οὕτως· αἰεὶ ἐν τοῖς οὔσι τὰ

(1) B. τῶν πρῶτων.

(4) B. ἐφ' ἄρματι μάλλον τι.

(2) C. κοινοῖς.

(5) A. B. C. ἀντιλαμβάνεσθαι.

(3) Editt. καὶ.

τῶν δευτέρων τελείως ἐξηρημέγα δύνανται καὶ τῶν πρὸ αὐτῶν μετέχειν ἰκανῶς. Οὐκοῦν συνελήλυθασι μὲν οἱ ἄλλοι τῷ Σωκράτει, συνδέονται δὲ τῷ Ζήνωνι, συνέρχονται δὲ τῷ Παρμενίδῃ, καὶ πρὸ τῶν λόγων ἐν τοῖς προσώποις ἀναφαίνεται θεῖός τις ὡς ἐν εἰκόσι διακόσμοις· ὅπως τῆς διὰ πάντων τῶν θεῶν διηκούσης τριάδος πάντα ἐξήρηται τὰ δεύτερα, καὶ ὑφιστάμενα καὶ τελειούμενα δι' αὐτῆς· καὶ ὅπως τοῖς διὰ τῶν προσεχῶν εὐτάκτως ἀνοοῦσιν ἐπὶ τὰ πλεονεκτήματα, τὰ πρῶτα τῶν αἰτίων ἀναφαίνεται· καὶ ὅπως τοῖς λιπαροῦς ἀντεχομένοις τῶν θεῶν, ἔτοιμος ἐστὶ καὶ ἡ παρ' αὐτῶν δόσις ἀφθονος (1)· οὕτω γὰρ καὶ ταῖς τούτων δεήσεσιν ἐπινοεῖται λοιπὸν ὁ Παρμενίδης, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἐπινοήσεως εἶρηκε, τὴν ἀνάγκην αἰτιασάμενος, τὴν θεῖαν δηλαδὴ, καὶ πρὸς ἣν οὐδὲ θεοὺς μάχεσθαι φησὶν ὁ Ἀθηναῖος ξένος· Θεοειδοῦς ἄρα αἰτίας καὶ θείας δυνάμεως ἐστὶν ἴδιον, πᾶσι παρεῖναι τοῖς (2) μετέχειν αὐτῆς δυναμένοις. Ἄλλ' ἵνα πάλιν αὐτοῖς ἐνδείξηται πόσος ἐστὶν ὁ ἀγῶν καὶ τὸ ἄθλον οἶον, ἑαυτὸν ἐλάττω φησὶν εἶναι τῆς διεξόδου ταύτης, καὶ ταῦτόν τῷ Ἰδύκῳ πεπονθέναι, τῷ πρὸς τὰ ἐρωτικά διὰ γῆρας ἑαυτὸν ἐπιδιδόναι κατοκνοῦντι μὲν, ἀναγκαζομένῳ δέ, καὶ δὴ καὶ ἀπεικάζοντι τὴν παρουσίαν αὐτῷ ταύτην ἀνάγκην ἵππων πρεσβύτη καὶ ἡδὴ πολλὰκις ἠγωνισμένῳ, καὶ δι' ἐμπειρίαν (3) τρέμοντι τὸ μέλλον· λέγει δὲ πως οὕτως ὁ μελοποιός·

« Ἐρως αὖ τέ με κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακερὰ ὄμμασι δερκόμενος, κηλήμασι παντοδαποῖς εἰς ἔπειρα δίκτυα Κύπριδος βάλλει· ἢ μὲν τρομέω ἐπερχόμενος, ὡς

(1) B. ἀφθονος.

(2) B. τοῖς μετέχουσιν.

(3) C. δι' ὑπερβολὴν ἐμπειρίας.

ρίας.

τις φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτί γήραι ἀσκήων σὺν ὄχεσφι θεοῖς εἰς ἀμιλλαν ἔβα (1) ».

Τὰ μὲν οὖν ἀναγκαῖα πρὸς τὴν τοῦ Παρμενίδου ῥῆσιν τοῦ ἄρματος, ταῦτα ἐςί· πάλιν δὲ καὶ ἐκ τούτων λάβοις ἂν ὅπως αἰεὶ τὰ καταδέεσθαι τὰς ἑαυτῶν εἰκόνας εἰς τὰς ἀποδεεσέρας (2) ἀποπέμπει τάξεις· ὁ μὲν γὰρ Παρμενίδης εἰκόνα τοῦ (3) ἑαυτοῦ πάθους ἐποίησατο τὸν Ἴδουκον· οὗτος δ' αὖ πάλιν τὸν ἵππον· ἀπὸ νοῦ γὰρ εἰς ψυχὴν λογικὴν αἰ τῶν εἰδῶν εἰκόνες, καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς φύσιν, ἡ μαλιεσα ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ἔχει τὸ κράτος. Καὶ οἱ ἀγῶνες δὲ τῶν ἵππων, καὶ τὰ ἐρωτικά, πρὸς τὰς ἀναγομένης ψυχᾶς οἰκείως ἔχουσι· καὶ γὰρ ἐν ταύταις βρῖθει μὲν ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων, ὃ μὴ καλῶς (4) ἦν (5) τεθραμμένος τῶν ἠνιόχων, φέρεται δὲ εὐλυτος ὁ πρὸς (6) αὐτὸ τὸ ὄν ἀμιλλᾶσθαι θυνάμενος· καὶ ἡ ἀνοδος δὲ αὐταῖς (7) καὶ ἡ σωτηρία διὰ τοῦ ἔρωτος· διὰ τοῦτο γὰρ αὐτῶν καὶ τὸ ἄρμα ὑπόπτερον, ὡς τὸ διὰ ἐρωτικῆς (8) διὰ τὸ ἐρωτικὸν μανίας ἐπὶ τὸ νοητὸν κάλλος ἀνατρέχον (9) καὶ τὴν θέαν τῶν ὄντως ὄντων. Ταῦτα μὲν περὶ αὐτῶν εἰρησθῶ τῶν πραγμάτων, οἷς τὰ προκείμενα τέτακται κατὰ τὸ ἀνάλογον. Ὁ δὲ Ἴδουκος ὅτι μελο-

(1) B. ἔβαν.—Sic et Scholiastes Ruhnkenianus cum his : ος variis lectionibus. τρομέω νιν ἐπερχόμενον.—ὄχεσι.—ἀσκήων pro ἀσκήων leg. Heindorf. Quod fragmentum desideratur in Analect.

(2) A. in margine ὑποδεεσέρας.

(3) A. τοῦ αὐτοῦ.

(4) A. καλός.

(5) B. ἡ τεθραμμένος.

(6) B. πρὸς αὐτόν.

(7) A. αὐτῶν.

(8) A. in margine : ὡς τὸ διὰ ἐρωτικῆς.—A. B. C. D. ὡς διὰ τὸ ἐρωτικόν.

(9) B. C. D. ἀνατρέχων.

ποιός και ὅτι περὶ τὰ ἐρωτικά ἐσπουδαίως, καὶ ὅτι πρῶ-
 οὔτης ὦν καὶ εἰς τὸ γράφειν ἐρωτικά προαγόμενος διὰ τὸν
 τόνον τοῦ (1) ἐρώντος, κατοικνεῖν φησὶ τὴν γραφὴν ἐν τῶν
 ἑαυτοῦ μελῶν, οὐκ ἀδύνατον τοῖς τῶν ἐκείνου διακηκόσιν.

« Καὶ γὰρ μοι δοκῶ μεμνημένος μάλα φοβεῖσθαι, πῶς
 » χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανύσαι τοιοῦτόν τι (2) καὶ τοσοῦτον
 » πλῆθος λόγων ὁμῶς δεῖ χαρίζεσθαι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ζή-
 » νων λέγει, ὅσου οἰοί τε ἐσμέν (3). »

Οἶδεν ὅση τίς ἐς τὴν ἢ πλάνη τῆς ψυχῆς, οὐ μόνον ἐν αἰ-
 σθησέσι καὶ φαντασίαις καὶ θύξαις, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς
 ἀνεπίξεσι ταῖς διανοητικαῖς τῶν λόγων καὶ τούτο εἶδος, καὶ
 μεμνημένος τῶν οἰκείων ἀθλῶν, φοβεῖται πάλιν εἰς τὴν
 τοιαύτην κατιέναι πλάνην, οἷον τις Ὀδυσσεὺς, ἐπανελθὼν (4)
 μὲν οὐκ ἔτι καὶ ἤδη τὸ οἰκείον ἔχων ἀγαθόν, παρὰ καλοῦ πρε-
 νος δὲ ἐπὶ τινος ὁμοίους πολέμους βαρβαρικοῦς, καὶ δι'
 ἐμπειρίας ἐκστῆναι τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος οὐχ αἰρούμενος,
 ἅτε μεμνημένος ὦν ἔσχε πραγμάτων ἐν τε τοῖς πολέμοις
 καὶ ἐν τῇ πλάνῃ πολυχρονίως ἀναβῆς ὄντις εἰς λογισμὸν
 ἀπὸ φαντασιῶν καὶ αἰσθησέων, καὶ εἰς νοῦν ἀπὸ λογισμοῦ,
 δεδοκίμην εἰκότως τὴν (5) εἰς λογισμὸν κἀθοδὸν, καὶ τὴν ἐν
 διανοίᾳ πλάνην, μὴ πη λάθῃ εἰς τὰς φαντασίας καὶ αἰσθη-
 σεις ὑπενεχθεῖς· οὐ γὰρ ἀσφαλῆς ἢ ἀπὸ νοῦ κἀθοδός, οὐδὲ
 δεῖ τῶν πρώτων ἀφίσσασθαι, μὴ πρὸν λάθῃεν ἐν τοῖς χεῖ-

(1) A. τοῦ ἐρώ.

αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν. — Bekker.

(2) Editt. διανεύσαι τοιοῦ-
 τόν τι.

αὐτοὶ ἐσμέν. Fischer. οἱ αὐτοὶ
 γὰρ ἐσμέν.

(3) A. λέγει, αὐτοὶ ἐσμέν. —

(4) B. καὶ ἐπανελθῶν.

Editt. ὁμῶς δὲ, δεῖ γὰρ χαρί-
 ζεσθαι ἐπειδὴ καὶ ὁ Ζήνων λέγει,

(5) A. τὴν ἐκ λογισμοῦ.

ροσι μείναντες. Οὕτω καὶ ὁ ἐν Φαίδρῳ Σωκράτης ἀναγκα-
σθεὶς ὑπὸ τοῦ Φαίδρου, καὶ τὸ φυσικὸν ἰσόρησε κάλλος καὶ
τὸ ἐν τοῖς μέσοις εἶδεσι θεωρούμενον, ἔπειτα ἀποσᾶς τοῦ
Θείου ἔρωτος, ἐπὶ τὸ νοητὸν κάλλος ἀνατείνει τὰς ψυχὰς,
τόλμαν καλεῖ καὶ ἀσέβειαν καὶ ἀμάρτημα τὴν ἀπὸ τούτου
κἀνοδὸν ἐπὶ τὰ δεύτερα, καὶ ὕφασιν τῆς τοῦ (1) πρωτίσ-
του καλλοῦς νοήσεως. Ταῦτα οὖν καὶ ὁ Παρμενίδης διευ-
λαβούμενος, καὶ μεμνημένος τῆς ἑαυτοῦ πλάνης, καὶ ἐν ὄρμῳ
γεγονὸς, αὐτίς κατακινεῖ πρὸς τὸ πλῆθος κατιέναι τῶν λό-
γων ἀπὸ τοῦ νοεροῦ καὶ (2) ἀπλοῦ τῆς ἐνεργείας εἶδους·
κάτεισι δὲ ὁμῶς τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα ἐπ' εὐεργεσίᾳ τῶν
δευτέρων· ἢ γὰρ χάρις αὕτη μίμησις ἐστὶ τῆς προνοίας
τῶν Θεῶν. Τοιαύταις ἄρα δεῖ καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ νοητοῦ καθό-
δους εἶναι τῶν Θεῶν ψυχῶν, ἐχομένας τῶν Θεῶν καὶ εἰ-
δοίας (3) τὰ κακὰ τὰ ἐκ τῆς πλάνης, καὶ ἐπ' εὐεργεσίᾳ
μόνη κατιούσας, ἀλλ' οὐκ ἀποπληρώσει τῆς (4) φιλοῦσης
τῆς γένεσιν ζωῆς, καὶ μὴ εἰς βλάβος πιπτούσας (5), μηδὲ
προσκόλλημένας τοῖς αἰρίσις εἶδεσι τῆς ζωῆς· τὸ γὰρ μονὰς
εἶναι, τῆς ἀφειμένης παντὸς τοῦ ἐνύλου πλῆθους ζωῆς
σύμβολόν ἐστι.

« Πόθεν οὖν ἤδη ἀρξόμεθα; καὶ τί πρῶτον ὑπο-
» θησόμεθα; »

Ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ταῖς ἀνελίξεσι τῶν λόγων ὁ Παρμενίδης,
καὶ εἰς ἐπιστημονικὰς διεξόδους ἀπὸ τῆς νοεράς αὐτοῦ πε-

(1) A. τοῦ πρώτου.

λοῦσης τὴν γένεσιν. — A. B.

(2) A. καὶ καθαροῦ.

C. D. τῆς φιλογενέσεως.

(3) D. εἰδυίας καλῶς τὰ.

(5) C. καταπιπτούσας.

(4) A. in margine: τῆς φι-

ριωπῆς καταβαίνων, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀσχέτου πρὸς τὸ ἐν σχέσει τῆς ζωῆς εἶδος, ἐπαυερωτᾶ τοὺς ἑαυτοῦ μεθεξέοντα; πόθεν ἄρξεται, καὶ ἐπὶ (1) ποίας ὑποθέσεως ποιήσεται τὸν λόγον· οὐχὶ τῆς ἐκείνων κρίσεως ἐξάπτων τὸν ἑαυτοῦ νοῦν, οὐδὲ ὑπ' ἐκείνων ἑαυτῷ τὸ θεὸν ἀφορισθῆναι βουλόμενος· οὐδὲ γὰρ θέμις τοῖς ἀμείνοσιν ἐκ τῶν χειρόνων μετρεῖσθαι τὴν ἐνέργειαν· ἀλλ' ἐπισρέφων αὐτοὺς εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἀνεγείρων εἰς (2) τὴν ἑαυτοῦ κατανόησιν· ἵνα μὴ ὡς ἀνοήτοις ἐντιθῆ (3) τοὺς λόγους, ὡσπερ ἡ φύσις τοῖς σώμασιν, ἀλλ' ὡς καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἀνάγωσι καὶ συνεξορμῶσιν ἐπὶ τὸ ὄν· οὕτω γὰρ καὶ ὁ νοῦς ἀνάγει τὰς ψυχὰς, οὐ μόνον παρ' ἐκείνου πρὸς τὸ ἄνω φερομένας, ἀλλὰ καὶ ἑαυταῖς βοηθεῖν παρεσκευασμένας. Φυλάττειν (4) οὖν αὐτάς παρακελεύεται τὴν ἑαυτῶν (5) μεταχείρισιν, καὶ ὄραν, ὅθεν τε ἄρχεται καὶ ὅπου λήγει, καὶ δι' οἷων πρόεισι τῶν μέσων, ἀλλ' οὐχὶ ζητεῖ τὸ πρότερον αὐτῷ παρ' ἐκείνων μαθεῖν· δηλον δὲ· οὐ γὰρ ὑπέμεινε τὴν ἀπόκρισιν, ἀλλ' ὑπήνεγκε (6) δεδωγμένον αὐτῷ, καὶ πρὸς τοῦτο ποιεῖται τοὺς λόγους. Δοκεῖ δέ μοι, καὶ τὸ πόθεν ἄρξομαι καὶ τὸ τί πρῶτον ὑπόθωμαι, πάντα ταῦτα οἰκείως μὴν ἔχει πρὸς τὸ ἐν, περὶ οὗ ποιήσεται τὴν πραγματείαν· καὶ γὰρ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ πρῶτον, ἐκείνη πρεπωδέσατον τῶν ὀνομάτων· διαφέρει (7) δὲ ἀλλήλων, καθόσον ζητῶν μὲν ὅθεν ἄρξεται, δηλὸς ἐστὶν ἀξιώων ἑαυτὸν μὴ πρὸς τὰ ἔξω βλέπειν, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἐνδον

(1) A. in margine ἀπὸ ποίας.

(2) C. εἰς τὴν αὐτοῦ.

(3) C. ἐντιθῆ.

(4) D. φυλάττειν γὰρ ἄ.

(5) An non legendum ἑαυτοῦ?

(6) D. ἐπήνεγκε.

(7) A. διαφέρειν.

γνώσεως, τὴν πολλὴν ταύτην ἐξυφαίνειν τῶν λόγων πραγματείας· πάντως δὲ καὶ τρόπων ὄντων πλειόνων; εἰκότως ζητεῖν πόθεν δεῖ ποιήσασθαι τὴν ἀρχὴν· οὐ γὰρ ἐπὶ πάσης ὕλης ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀρκτέον, ὡς εἴρηκαί μοι πρότερον ἐν τοῖς τῆς μεθόδου κανόσι· ζητεῖ δὲ τί πρῶτον ὑπόθεται (1)· πολλῶν δὲ οὐσῶν ὑποθέσεων καὶ περὶ τὰ νοητὰ καὶ αἰσθητὰ, ζητεῖ ποῖαν ὑποθέμενος δυνήσεται περὶ ἀπάντων τῶν ὄκτων εἰπεῖν, καὶ μηδὲν ὄλως ἀδιερεύνητον καταλιπεῖν μήτε τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων· ὥστε ὑπόθεσιν μὲν καλεῖσθαι τὴν τοῦ προβλήματος θέσιν, ἀρχὴν δὲ τῆς ὑποθέσεως τὸ πρῶτον μέρος τῆς συμπάσης διεξόδου πολυσχεδοῦς οὔσης τῶν προκειμένων λόγων.

« Ἡ βούλεσθε, ἐπειδὴ περ δοκεῖ πραγματειωδῆ παιδιὰν »
 » παίξειν, ἀπ' ἐμαυτοῦ (2) ἀρξώμαι καὶ τῆς ἐμαυτοῦ ὑπο-
 » θέσεως, περὶ τοῦ ἐνός αὐτοῦ ὑποθέμενος, εἴτε ἐν ἐσιν εἴτε
 » μὴ ἐν, τί χρὴ συμβαίνειν; — Πάνυ μὲν οὖν, φάναι τὸν
 » Ζήνωνα ».

Ἡ μία τοῦ Παρμενίδου μέθοδος μίαν ὑπόθεσιν παραλαμβάνει (3), καὶ ἐπ' αὐτῆς ποιεῖται τὸν σύμπαντα λόγον· οὐχ ἥτις ἂν δόξειεν εἶναι μία τῶν πολλῶν, ἀλλ' ἡ πασῶν ἐς ἐν ὑποθέσεων περιληπτικὴ καὶ ἐς ἑνὴν μίαν πρὸ τῶν πολλῶν· πάντα γὰρ ἀναφαίνει τὰ ὄντα καὶ τὴν ὄλην τῶν πραγμάτων διακόσμησιν, τῶν τε νοητῶν καὶ αἰσθητῶν, καὶ (4) εἶτε τὰς ἐνάδας αὐτῶν, καὶ τὴν μίαν καὶ ἀρρήτον ἐνάδα καὶ πασῶν (5) τούτων πηγὴν· τὸ γὰρ ἐν πάντων ἐς ἐν αἴτιον·

(1) Α. ζητεῖ ποῖαν ὑπόθεσιν ὑποθήσεται.	(3) C. περιλαμβάνει.
(2) Sic Bekker. Ast. — Heindorf. Fischer. ἀπ' ἐμοῦ.	(4) Α. καὶ ὅτι.
	(5) B. C. D. Deest καὶ.

καὶ ἀπὸ τούτου πάντα ἀπογεννήσει προϊῶν. Ἄλλ' ἴσως αὐτὸ τοῦτο ἂν τις ἡμᾶς ἐπανέροιτο, πῶς ὁ Παρμενίδης ὁ περὶ τὸ ἐν οὐ διατρίβων, ἑαυτοῦ κέκληκεν ὑπόθεσιν τὸ ἐν, καὶ ἀπὸ τῆς οἰκειᾶς (1) ἀρχῆς ταύτης ἀρξασθαι φησίν. Ἡδὴ μὲν οὖν τινες εἰρήκασι καὶ ὅτι τοῦ Παρμενίδου περὶ τὸ ἐν ποιουμένου τὴν ὅλην πραγματείαν, ὁ Πλάτων εὐρῶν ὅτι τὸ ἐν ἐπέκεινα καὶ ὄντος καὶ οὐσίας πάσης ἐστὶ, διορθούμενος τὸν Παρμενίδην αὐτὸν παραδίδωσιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ποιούμενον τὴν ἀρχὴν· ὡς περ γὰρ καὶ Γοργίας καὶ Πρωταγόρας καὶ ἕκαστος τῶν ἄλλων ἄμεινον παρὰ τῷ Πλάτῳ διατίθεισιν ἢ παρ' αὐτῷ καὶ τὰς οἰκειᾶς ὑποθέσεις, οὕτω καὶ ὁ Παρμενίδης φιλοσοφώτερος ἐστὶ παρ' αὐτῷ καὶ ἐποπτικώτερος ἢ καὶ αὐτὸν ὀρώμενος· ἐπεὶ καὶ ἐν τούτοις, εἰ ἐν ἐστὶ φησίν· οὐχὶ εἰ ἐν ὄν ἐστιν ὡς ἂν περὶ μόνου τοῦ ἐνὸς ποιούμενος τὸν λόγον, ἀλλ' οὐχὶ περὶ τοῦ ἐνὸς ὄντος· καὶ ἐπὶ (2) τῶν ἐξῆς ὑποθέσεων εἰ ἐν οὐκ ἐστὶ· καὶ ἐπὶ τέλει πασῶν, ὡς εἴ τι ἐν ἐστὶν ἢ οὐκ ἐστὶ, πάντα δ' ἐστὶ καὶ οὐκ ἐστὶν· ὡς ἂν τὸ ἐν σκοπῶν ἐν πάσαις, ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἐν ὄν. Πλατωνικὸς οὖν ὁ Παρμενίδης ὄν, ἑαυτοῦ κέκληκεν ὑπόθεσιν τὴν τὸ ἐν ὑποθεμένην (3)· ὃ γὰρ τῇ ἐκείνου θεωρίᾳ προσέθηκεν ὁ Πλάτων, τοῦτο ἐκείνῳ φασὶ φέρων ἀνέθηκεν. Οὐκ ἂν δὲ θαυμάσειεν φαῖεν ἂν οἱ ταῦτα λέγοντες, εἰ περὶ αὐτοῦ τοῦ ἐνὸς ἐν μὲν τοῖς ποιήμασιν οὐ φαίνεται τι λέγων ὁ Παρμενίδης· ἀρρήτου γὰρ ἐστὶν ὡς ὑπὲρ τῶν αὐτοῦ ποιημάτων ἀπολογούμενος ἀπὸ τοῦ ὄντος τὰ ὄντα πάντα γεννῶνται (4)· ἐν δὲ ταῖς ἀγράφοις πρὸς τὸν Ζή-

(1) D. ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀ.

(2) D. ἐπὶ τῶν ἄλλων ὑ.

(3) A. ὑποθεμένην.

(4) A. γεννῶντων.

νωνα συνουσίαις ἐνεδείκνυτο τί περί αὐτοῦ, καθόσον λό-
 γοις ἦν ἀνατόν. Εἰκότως δ' οὖν ἑαυτοῦ ταύτην τὴν ὑπό-
 θεσιν ἀπεκάλεσε, τὴν τοῦ ἐνός πραγματείαν. Εἰ δὲ δεῖ τὰλη-
 θέματα (1) λέγειν, οὕτωςί ρητέον, ὡς ὁ ἡμέτερος ὑφηγεῖτο
 καθηγεμῶν, ἀρχεσθαι μὲν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐνός· τὸ γὰρ εἰ
 ἐν ἔξω ἔχων πρὸς τῷ ἐν καὶ τὸ ἔξι, ταύτη προσήκει τῇ
 τάξει τῶν πραγμάτων· ἀνατρέχειν (2) δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνός ὄντος
 ἐπὶ τὸ ἐν, δεικνύντα σαφῶς ὅτι τὸ κυρίως ἐν, μόνον τοῦτο
 βούλεται τὸ ἐν εἶναι· καὶ ἀρπάζει ἑαυτὸ ἀπὸ τοῦ ὄντος· καὶ
 ὡς δευτέρον ἀπὸ τούτου τὸ ἐν ὄν, διὰ τὴν ὑφ᾽ ἑσιν εἰς τὸ εἶναι
 προελθόν· αὐτὸ δὲ τὸ ἐν, κρεῖττον καὶ τοῦ ἔξι· καὶ ὡς εἰ
 ἔξι· ἅμα γὰρ τῷ ἔξι, οὐ μένει τὸ κυρίως ἐν· ὡσεὶ καὶ
 ὅτι τὸ ὄντος ὄν ὑποτίθεται, καὶ τὸ ἐν ὄν, ἀληθές· καὶ ὅτι
 διὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀνεισιν· ἐπ' αὐτὸ τὸ ἐν, ὅπερ
 αὐτὸς ἀνυπόθετον ἐν Ἡολιτεία προσονομάζει· δεῖν γὰρ φησιν
 αἰεὶ δι' ὑποθέσεων χωρεῖν, ἵνα τελευτήσωμεν ἀνιόντες ἐπὶ τὸ
 ἐν· πᾶσα γὰρ ὑπόθεσις ἐκ τῆς ἐξίν ἄλλης ἀρχῆς. Εἰ δὲ
 τις τὴν ὑπόθεσιν ἀρχὴν ποιήσαιο, περί τούτου ταῦτα ρη-
 τέον· ἀπὸ τῶν γεωμετρικῶν ἐπεὶ ὡς εἴρηκεν ὧ γὰρ ἀρχὴ
 μὲν (3) δι' ἐν, τελευτῇ δὲ καὶ μέσα ἐξ ὧν οὐκ οἶδεν,
 οὐδεμίαν μηχανὴν τὸ τοιοῦτον ἐπιστήμην εἶναι· μόνον οὖν καὶ
 ἀνυπόθετον τὸ ἐν· ὡσεὶ τὸ ὑποτιθέμενον ἄλλο τι ἐξί καὶ
 οὐ τὸ ἐν· ἀνεισι δὲ ἀπὸ τούτου πρὸς τὸ ἐν, ὡς ἀπὸ ὑπαθέ-
 σεως ἐπὶ τὸ ἀνυπόθετον· ὅθεν δὴ καὶ θαυμάσειεν ἄν τις
 τὸν Παρμενίδην τῆς ὅλης μεταχειρίσεως τῶν λόγων· εἴτε

(1) B. ἀληθέματα.

(3) A. B. in margine : λείπει.

(2) B. C. ἀνατρέχει.

At nihil deesse videtur.

γὰρ τὸ ἀνυπόθετον ὄν (1) εἰς ὑπόθεσιν παρέλαβε, καὶ τὸ ἀναρχον ὡς ἐξ (2) ἀρχῆς ἔθηκεν, οὐκ ἂν ἠκολούθει τῇ μεθόδῳ λεγομένη πάντως ὑποθέμενον τί σκοπεῖν τὸ ἐξῆς· εἴτε μὴ τὸ ἀνυπόθετον, ἀλλὰ (3) τι τῶν πορρωτέρω τοῦ ἐνός, οὐκ (4) ἂν τὴν ἐπ' αὐτὸ ῥαδίαν ἐποιήσατο μετάβασιν, οὔτ' ἂν αὐτοφυῶς καὶ ἀδιάσως ἀνέφηεν (5) ἡμῖν τὴν πρὸ τοῦ ὄντος αἰτίαν. Ἰν' οὖν καὶ τὸ (6) ἐν ἀνυπόθετον μένη, καὶ ὁμως ἀπὸ (7) τινος ὑποθέσεως οἰκειᾶς αὐτὸς ἐπὶ τὸ ἐν ἀναδράμη, τὸ ἐν ὄν ὑπέθετο προσεχῶς ὄν μετὰ τὸ ἐν, ἐν ᾧ τάχα καὶ πρώτως (8) τὸ ἐν κυρίως· ἐπὶ (9) γὰρ τοῦ ἐνός τοῦ ἐπέκεινα, οὐδὲ τοῦτο κυρίως· καὶ οὕτως ἀπὸ τε τῆς οἰκειᾶς ὑποθέσεως, φησὶν, ἄρχεται (10) τοῦ ἐν ὄντος, καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ εἰ ἐν ἐστὶ· καὶ ἐπὶ τὸ ἀνυπόθετον ἐκείθεν μετασᾶς, ἀναφαίνει τὴν ἀπὸ τῆς ἐξηρημένης ἐνάδος τῶν ὄντων ἀπάντων ὑπόστασιν ὅθεν εἰπὼν ὑποθέσθαι τὸ ἑαυτοῦ ἐν ἐν τῷ δεκνύναι τὰ ἐπόμενα (11), ποτὲ μὲν ὡς τῷ ἐνὶ μόνῳ χρώμενος ἀποδεύνεται τὸ ἐστὶ καταφάσσει χρώμενος, ποτὲ δὲ καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἐστὶ συμπαλαμβάνων (12), πανταχοῦ δὲ ὡς εἰς τὸ ἐν βλέ-

(1) B. C. D. ὄν.

(8) A. πρῶτον.

(2) B. C. D. ἐξ ἀρχῆς, καὶ οὐδ' ἂν ἠκολ.

(9) A. ἐστὶν ἀφ' ἐνός.

(10) A. καὶ ἄρχεται τοῦ

(3) A. ἀλλὰ τὸ πορρωτέρω. ἐνός ὄντος.

(4) A. οὐδ' ἂν.

(11) A. τὰ ἐπόμενα καὶ οὐχ

(5) A. ἀνέδραμεν εἰς τὴν. ἐπόμενα.

(6) B. τὸ ἀνυπόθετον.

(12) A. συμπαλαμβάνει.

(7) A. καὶ ὅλως ἐκ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης ἐπὶ τὸ ἐν ἀναδράμη.

πων, ἢ τὸ ἀμέθεκτον ἢ τὸ μεθεκτόν, ἵνα δείξῃ πάντα (1) διὰ τὸ ἐν ὄντα καὶ χωρὶς τοῦ ἐνὸς ἐξαφανίζοντα καὶ τὸ εἶναι ἑαυτῶν (2)· καὶ γὰρ τὸ εἶναι ὄν, διὰ τὸ ἐν ἐστίν. Πῶς οὖν ἔτι, φαίης ἂν, πολλαὶ ὑποθέσεις, εἰ περὶ τοῦ ἐνὸς λοιπὸν ἢ πᾶσα πραγματεία; ὅτι, φήσω, τοῦ ἐνὸς λεγομένου τριχῶς· ἔστι γὰρ ἐν καὶ τὸ τῶν ὄντων ἐξηρημένον, καὶ τὸ συνὸν τοῖς οὐσίαις, ὃ καὶ μετὰ τοῦ ὄντος ὑφίστησι τὰς πολλὰς τάξεις τῶν ὄντων, καὶ ἔτι τρίτον τὸ καταδεέστερον τοῦ ὄντος καὶ οἷον ὑπ' αὐτοῦ καταπινόμενον· τριχῶς δ' οὖν τοῦ ἐνὸς λεγομένου κατὰ τὰς πρώτας τρεῖς ὑποθέσεις, περὶ ἑκάστου τούτων ὁ λόγος, πῶς ἔχει πρὸς τε αὐτὴν καὶ (3) πρὸς τὰ πολλὰ τούτων ἑκαστον· ἐν δὲ ταῖς δύο ταῖς λοιπαῖς τῶν πρώτων, πῶς τὰ ἄλλα πρὸς τε αὐτὰ καὶ πρὸς τὸ ἐν, μετέχοντά τε τοῦ ἐνὸς καὶ ἀμέτοχα θεωρούμενα. Πάλιν ἐπειδὴ περ αἱ λοιπαὶ τέσσαρες ὑποτίθενται μὴ εἶναι τὸ ἐν, διχῶς δὲ τὸ μὴ ὄν, ἢ τὸ μηδαμῶς ὄν, ἢ τὸ πῆ μὲν ὄν, πῆ δὲ μὴ ὄν θεωρεῖ· τὰς μὲν δύο τῶν δευτέρων, περὶ ἑκατέρου τούτων ὅπως ἔχει πρὸς τε αὐτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, τὰς δὲ λοιπὰς δύο περὶ τῶν ἄλλων μετεχόντων τε τοῦ μὴ ὄντος καὶ αὐτῶν μὴ μετεχόντων· καὶ οὕτω συμπληροῖ τὰς ἑννέα ὑποθέσεις, ἐπὶ τέλει συναγαγὼν ὅτι τὸ ἐν αἴτιον πάντων· καὶ ὡς εἰ τὸ ἐν μὴ ἐστίν, οὐδὲν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ θεμὶς αἰτίας ἀνηρημένης, εἶναι τὰ ἀπ' αὐτῆς. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ αὐτῶν ἀκριβέστερον θεωρήσομεν· δοκεῖ δὲ μοι γε τοῖς προειρημένοις συμφώνως ἀποδοῦναι τὰ προκειμένα· τῷ μὲν πρόθεν ἄρξομαι,

(1) B. πάντα καὶ τὸ ἐν.

(3) D. καὶ πρὸς τὰ ἄλλα.

(2) B. C. ἑαυτόν.

τὸ (1) ἀπ' ἑμαυτοῦ, τῷ δὲ καὶ τί πρῶτον ὑποθήσομαι, τὸ καὶ τῆς ἑμαυτοῦ ὑποθέσεως· καὶ οὐ ταῦτον ἐνδεάνυσθαι δι' ἀμφωῖν· οὐ μὲν γὰρ τὸν τρόπον ἀφορίζεται τῆς ἐνεργείας, ὅτι ἐνδοθεν, ἔξω (2) καὶ ἀπὸ τῆς ἠνωμένης νοήσεως εἰς τὴν ποικιλίαν προΐεις τῶν λόγων· ὅπου δὲ τὸ ὑπακαίμενον αὐτῇ πράγμα περιπεσθήσεται τὴν διέξοδον τῆς εἰρημικῆς μεθόδου. Καὶ ταῦτα μόνον ἀπὸ τούτων (3) λαβίους ἐν· ἀλλὰ καὶ ὅτι Θεοιδῆς καὶ ὁ τρόπος ταύτης ἐστὶ τῆς ἐνεργείας· ἑκαστον γὰρ τῶν Θεῶν ἀφ' ἑαυτοῦ ἄρχεται ἐνεργεῖν· τὸ μὲν συνκατικόν, ἑαυτὸ (4) πρῶτον συνέχον· τὸ δὲ ἀναγωγόν, ἑαυτὸ (5) πρὸ τῶν ἄλλων ἀνάγον· τὸ δὲ γεννητικόν, ἑαυτὸ (6) γεννῶν· καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως· ὥς τε καὶ τούτῳ (7) τὸ Θεῖον μιμούμενος ὁ Παρμενίδης ἀναφθέγγεται, καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ κἀκεῖνο, τὸ πραγματειώδη παιδιῶν καί ζωῳ Θεῖον γὰρ δὴ σὺν καὶ τοῦτο, τὰς ἐμφάσεις καὶ πολυμερίους ἐνεργείας παιδιᾶς καλεῖν· καί γινου γὰρ Θεῶν καὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ἑκαστον, ὅποσα κατὰ τὰς ἔξω προϋούσας αὐτῶν ἐνεργείας ὑφέστημε· παιδιᾶ μὲν διὰ ταῦτα πᾶς ὁξὺς λόγος πρὸς τὴν ἡρεμον αὐτοῦ καὶ ἠνωμένην τοῦ ὄντος νόησιν, πραγματειώδη δὲ ἅμω, ὅτι τῆς τῶν ὄντων ἀπτεται θεωρίας, καὶ ἀνελίττει τὸ ἀπλοῦν τῆς ἐνδον νοήσεως, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, ἢ νοήσεων οἶον ἐξάπλωσις καὶ τῆς ἀμεροῦς γνώσεως σπαραγμός. Ταῦτα (8) ὁ μὲν Παρμενίδης προτείνει ὁ

(1) A. Deest τὸ ἀπ' ἑμαυτοῦ.

(2) A.C.D. ἐνδοθεν ἐξ ὧν καὶ.

(3) C. ἀπὸ ταύτης.

(4) A. in marg. ἑαυτῷ.

A. in marg. ἑαυτῷ.

(6) A. C. D. ἑαυτῷ.

(7) A. C. τοῦτο.

(8) D. ταῦτα μὲν οὖν.

δὲ Ζήνων ἐτοίμως προσήκατο, τὸ βιάσθαι τῆς θεωρίας ἐπι-
 σάμενος· ἔδει γὰρ αὐτὸν εἶναι τὸν συγκατατιθέμενον, ἅτε μο-
 νάδος ἔχοντα λόγον πρὸς ἀπαντας ὁμοῦ τοὺς μεθεξέοντας
 λόγων τῶν ῥηθησομένων, ἄλλως τε καὶ προακηκοότα πολλά-
 κισ τὰ περὶ τούτων δόγματα καὶ εἰδότα τὸ μέγεθος αὐτῶν.

« Τίς οὖν, εἰπεῖν, μοι ἀποκρινεῖται, ἢ ὁ νεώτατος; ἦμισα
 » γὰρ ἂν πολυπραγμονοῖ (1), καὶ ἂ οἴεται, μάλισα ἂν
 » ἀποκρίνοιτο· καὶ ἅμα ἐμοὶ ἀνάπαυλα ἂν εἴη ἢ ἐκείνου
 » ἀπόκρισις ».

Ὅλως μὲν ἀξιοῖ τινὰ αὐτῷ ἀποκρίνασθαι, ὅτι προσέτα-
 ται τὴν διαλεκτικὴν γυμνάσαι μέθοδον· χρὴ οὖν εἶναι τινὰ
 τὸν κατανευσόμενον καὶ ἀνευσόμενον· αἰρεῖται δὲ τὸν γε
 νεώτατον, ἵνα μόνον ὑπηρετῆται (2) μὴ πράγματα παρέ-
 χων ἐν ταῖς ἀπορίαις· δεδικασμένοις γὰρ εἰκόσιν οἱ πρε-
 σβύται, προκατισχημένοι δι' ἐμπειρίαν πλειόνων (3) τοῖς
 ἑαυτῶν δόγμασι· καὶ ὅς αὐτάς ἀπὸ ψυχῆς λέγει, μὴ διὰ
 φιλονεικίαν ἄλλως ἀποκρινόμενος, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν ἀδια-
 σρόφων ἐννοιῶν, ἀφ' ὧν καὶ αὐτὸς ποιήσεται τοὺς λόγους,
 ἀπλάστους δεκνύμενος τὰς ὑποκρίσεις (4)· καὶ τρίτον, ἵνα
 μετὰ ῥασώνης αὐτὸς διεξίη, πρὸς ὑπεῖκον καὶ ἀπαλὸν καὶ
 ἄβαστον ἦθος ἐνεργῶν. Ταῦτα μὲν οὖν αὐτὸς εἶρηκεν αἷτια
 τῆς τοῦ νεωτάτου προτιμήσεως· θεωρήσειας δ' ἂν τοῦτο καὶ
 ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ὄντος, καὶ ὅλως ἐπὶ τῶν πρωτίτων αἰτίων· ὅπως
 ἢ δύναμις αὐτῶν, καὶ τὰ ἔσχατα ἐπισρέφει πρὸς τὰ πρῶτα·

(1) Heindorf. πολυπραγμο- δόγμασι.
 νοίη.

(2) A. ἀποκρίνηται.

(4) A. ποιούμενοξ τὰς ἀπο-
 κρίσεις.

(3) A. πλείοσι δόξαι; καὶ

τι γὰρ ἔστιν ὁ μὴ μετέχει τοῦ ἐνός; καὶ αὐτὴν εἶποις τῆς
 ζήτησιν, εὐρήσεις τοῦ ἐνός ἰνδαλμα (1) φέρουσαν· τί δὲ τῶν
 ὄντων, ὁ μὴ τοῦ ὄντος ἀπολαύει; καὶ τὴν ὕλην εἶποις, ἔστι
 πῶς καὶ ἐν ταύτῃ δύναμι τοῦ ὄντος καὶ ὅλως τὰ περιληπτικώ-
 τατα τῶν αἰτιῶν καὶ ὑφίστησι καὶ ἐπιστρέφει πρὸς ἑαυτὰ καὶ
 ἔσχατα τῶν ὄντων· τοῦτο δὴ οὖν καὶ ὁ Παρμενίδης μιμού-
 μενος, τὸν νεώτατον ἐκλέγεται πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ἵνα καὶ
 τοῦτον ἐπιστρέφῃ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ λόγον. Εἰ δὲ βούλει καὶ
 τοῦτό (2) τι κατιδεῖν ὡς ἐν εἰκόσιν ἀποβόρητότερον, ἐνόη-
 σον ὅπως τῶν πρωτίστων μονάδων ἀπολαύουσιν αἱ δευτέραι
 καὶ τρίται τάξεις τῶν θεῶν, ὅτι μουσικῶς, ὅτι ἡρέμα, ὅτι
 ἀκλινωῶς· πῶς δὲ αἱ τῶν ἀγγέλων ἀκρότητες, ὅτι θεοπρεπῶς,
 ὅτι προσιδρύσασιν ἑαυτὰς τῶς θεοῦ· πῶς δὲ αἱ μερικαὶ
 ψυχαί, ὅτι μεταβατικῶς, ὅτι μετὰ πλάνης τινός· καὶ ἐνοή-
 σασ ὅπως καὶ ἐν τούτοις, θέασαι λοιπὸν· οἱ μὲν ἄλλοι πάν-
 τες ἡσυχάζοντες πληροῦνται τῆς θεωρίας· Ζήνων, Σω-
 κράτης, Πυθαγόρας. Ἄριστοτέλης δὲ μετὰ κινήσεως, ὁ κατὰ
 τὴν ψυχὴν τὴν ἀνηγμένην ἐνταχθεῖς, αὐτὸς δὲ εἰς τὴν ἐνυ-
 λον ζῶν ὑπενεχθησομένην· δῆλον (3) δὲ καὶ ἐν τούτοις,
 ὡς ἐν ταῖς ἀγιωτάταις τελεταῖς, πῶς οἱ μὲν εἰσι μιμούμενοι
 τῶν παρόντων, οἱ δὲ ἐποπτεύοντες, οἱ δὲ νῦν πρῶτον
 ἀκούοντες (4), οἱ δὲ καὶ πρόσθεν ἀκηκοότες· καὶ ὅπως προ-
 μηθεῖται τῆς ἐν τῷ λέγειν ῥασιώνης ὁ Παρμενίδης, διότι θεῖον
 ἐστὶ τοῦτο τὸ μετὰ ῥασιώνης ἐνεργεῖν· τὸ γὰρ ἄκμητον παρ'
 ἐκείνοις, οἷς ἦβη τὸ νέκταρ ἐπινάει, καὶ ἡ πρόνοια μετὰ τὴν
 πόσιν τοῦ νέκταρος, ἄφετος οὔσα καὶ ἀνεμπόδιος.

(1) C. ἰνδαλμα οὔσαν.

(3) D. δῆλον γάρ.

(2) A. τούτων τι.

(4) C. ἀκούσαντες.

« Ἐτοιμός σοι, ὦ Παρμενίδη, φάναι τοῦτο (1) τὸν
» Ἄριστοτέλην· ἐμὲ γὰρ λέγεις, τὸν νεώτατον λέγων· ἀλλὰ
» ἐρώτα ὡς ἀποκρινομένου (2) ».

Ὁ μὲν Παρμενίδης καθολικῶς καὶ ἀπεριορίσως (3) εἶπεν
ὅτι χρὴ τὸν νεώτατον εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. Ὁ δὲ γε
Ἄριστοτέλης ἑαυτὸν ὑπήγαγε τῷ λόγῳ, τὸ μερικὸν τῷ καθό-
λου συνάπτων· εἰ γὰρ αὐτὸς ὁ νεώτατος, αὐτὸν εἶναι δεῖ
τὸν ἀποκρινόμενον. Πάλιν δὴ καὶ ταῦτα φέρει τινὰ τῶν Θεῶν
ἐνδειξίν· τὸ γὰρ ὄλικόν καὶ ἠνωμένον τῆς νοήσεως τῶν Θεῶν
αἱ ψυχαὶ μερικῶς ὑποδέχονται (4) κατὰ τὴν ἑαυτῶν τάξιν,
καὶ οὐχ αἱ ψυχαὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Θεῶν αἱ δεύ-
τεραι τάξεις μερικῶς ὑποδέχονται τὰς τῶν ὑπερτέρων καθο-
λικὰς νοήσεις. Οὕτω καὶ παρὰ τῷ Θειοτάτῳ ποιητῇ, τῷ
Ἡρακλῆϊ ἀορίσως καὶ ἀπλῶς εἰπούσης,

Ἄλλ' εἴ τις καλέσειε Θεῶν Θέτιν ἄσσον ἰμοῖο (5)

ποιεῖ τὸ ἑαυτῆς μερικῶς ἢ ἀρχαγγελικὴ Θεός, ὡς ἔφατο,

Ὡρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος (6).

καὶ τοι γε οὐ πρὸς αὐτὴν ἀντικρυς εἶρητο παρὰ τῆς Ἡρακλῆϊ,
ἀλλ' ἐκείνη νοοῦσα τὸ προσαχθὲν, καὶ ὡς αὐτῇ προσῆκον
ἔγνω, καὶ γνοῦσα ποιεῖ τὸ ἑαυτῆς ἔργον· ταύτης γὰρ ἴδιον

(1) Sic Bekker. Alii τοῦ-

τον.

(2) Heindorf. Fischer.

ἀποκρινομένου δὴ.

(3) C. ἀπροσδιορίσως.

(4) C. ἀποδέχονται.

(5) A. D. ἰμοῖο. Homer.

Iliad. Lib. XXIV, 74., —

Editt. ἰμοῖο.

(6) Iliad. Ibid.

συνάγειν τὰ δεύτερα πρὸς τὰς οἰκείας ἀρχὰς κατὰ τὸν νοῦν τὸν δημιουργικόν, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν ἡγεμόνα τῶν ἐν τῷ κόσμῳ Θελειῶν Θεῶν. Ταῦτα οὖν δι' εἰκόνων ὁ Πλάτων μιμούμενος, ἐξανίστησι τὸν Ἀριστοτέλην καὶ ὑπάγει ταῖς τοῦ Παρμενίδου προσάξεσιν· ὁ δὲ καὶ τοῦτον εἰς ἑαυτὸν ἐπιγρέψας, ἀπτεται τῶν προκειμένων λόγων.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ.

FRAGMENTA

VERSIONIS INEDITÆ

COMMENTARII

IN

PARMENIDEM PLATONIS. .

PROCLUS

IN

PARMENIDEM.

LIBER TERTIUS.

ACCIPERE oportet a fide dignioribus (1) quod non ad ea solum quæ definitionibus constant, sed ad ideas abstractas Socrates intendebat, nec, uti Aristoteles inquit, ad illas inductus est definiendi studio, sed per divinum impetum.

Quatuor sunt idearum problemata; primò, an sunt; secundo quorum sunt et quorum non; tertio cujusmodi sunt et quam proprietate prodi; quarto quomodo participantur ab inferioribus et quisnam participationis modus. Ideas autem esse sic habeto: Mundus nequit esse per se subsistens; tunc enim mundus hic visibilis, indivisibilis foret; nam omne per se subsistens, indivisibile: unde omne agens et gignens incorporeum est omnino;

(1) P. 4, ἰχθυοειδῶν.

etenim agunt corpora viribus minime corporeis, calore quidem ignis, et frigiditate nix; sed si quidem agens incorporeum oportet esse, et idem sit faciens et quod fit, et gignens et quod gignitur in subsistentibus per se, erit procul dubio quidquid per se subsistit, impartibile; mundus autem non ejusmodi; omne enim corpus omnino divisibile, quare mundus non per se subsistens. Adde quod et per se subsistens omne est per se agens, nam multo prius per se (1) gignens et in se ipsum suapte natura agit, undè et ipsum hoc efficere et gignere, agere est. At mundus hic per se mobilis non est, cum sit corporeus; nihil quippe corporeum omnino moveri simul potest et movere; nec enim simul totum seipsum calefacere et à se ipso calefieri; quoniam enim calefit, *nondum* erit calidum; et quia calefacit, calorem habebit et ita erit calidum idem et non calidum. Sicut ergo nihil potest corporeum movere seipsum, quia sui ipsius non est, sic omnis corporea motio passioni potius assimilatur. Verùm motio rei per se mobilis actio est immaterialis et impartibilis; quare si mundus corporeus est, non per se mobilis, ergò nec per se subsistens, ergo ex alia causa.

(1) B. C. D. Gog: *sibi ipsi, εαυτῶ*, ut Coddss.

Sit sane nobis ostensum quod mundus ex causa quadam pendet antiquiore; hæc itaque causa utrum a proposito et instituto agat et ratione, aut ipso esse universa progeneret, id nobis excutiendum; sed si ab instituto et consilio agit, instabilis effecti conditio erit et ambigua, et alias sese habens aliter; erit igitur corruptibilis mundus. Nam si alias aliter causa varietur, quod fit mutabile et corruptibile est. At si mundus sempiternus est, quod hîc non venit in mentem quærere; per ipsam essentiam agit agens. Etenim omne a consilio operans habet quandam actionem, quam ipsa essentia facit. Etenim nostra anima multa a consilio faciens, tamen vitam corpori dat per essentiam, et tanquam aptum subjectum sit, omnino pervivit suam vitam, et non profuse. Nam si esset et hujusmodi vita a nostra pendens voluntate, facile ex omni occasione dissolveretur animal, anima in hujusmodi temporibus contradicente corporis conjunctioni. Igitur non omne per essentiam creans habet quandam etiam aliam voluntariam, ut ignis calefacit præsentia solum; sed nihil a proposito facit nix, neque prorsus ullum corporeum. Si igitur latius patet agere per essentiam quam proposito, constat illud venire à quadam sanctiore et altiore causa: idque jure optimo. Otiosa quippe actio

per essentiam operantium quod operantur; oportet vero in divinis maxime otium considerare, quoniam et nos otiosius degimus et facilius, quoties nobis divina vita est atque secundum virtutem. Si igitur causa universi est per essentiam efficiens, quodque sua facit essentia a propria substantia facit, illud est prius, et quod est prius dat ei quod fit subjecto et passo, posterius; ut ignis calorem alteri dat et est calidus. Dat quoque vitam anima et habet, et ita in omnibus quæcunque ipsa essentia agunt. Causa igitur universi agens per essentiam primo est id quod secundo mundus. Si igitur mundus plenitudo omnis generis specierum est, erunt et in causa mundi hæc primum, eadem enim causa et solem et lunam et hominem subsistere fecit et equum, et universaliter species in universo. Hæc igitur primo sunt in causa universi, alius præter visibilem sol, et alius homo, et specierum eodem modo unaquæque. Sunt ergo species ante sensibilia horum causæ opifices et quæ in una mundi universi causa præfuerunt.

Sed si quis inquit mundum habere causam non effectricem, sed finalem, et ita esse omnia ad illam ordinata, recte quidem, quod bonum dat ut causam aliis; dicat ergo utrum capiat mundus quicquam ab illo, vel nihil secundum

desiderium. Si nihil, vanum desiderium, cum re appetita minime patiatur : sed si quid ab illo capit, omnino illud primo est quod largitur mundo boni (1), et si non solum huic bonum dat, sed et secundum essentiam dat. At si id (2), et subsistere faciet universum, quoniam et prior effectu causa est, ut et secundum essentiam ipsi dat bonum, atque in eandem veniemus rationem et non modo erit finalis universa causa, verum et efficiens quoque.

Secunda autem ratio hæc est : omnia sensibilia mixta et nihil purum, idcirco hic par et impar, simile et dissimile et omnino (3) simpliciter quæcunque sensibilia minime habent de seipsis predicationem veram. Hic non est pura et vera æqualitas, sed mixta contrario; non pura similitudo, non pulchritudo in his, quoniam subjectum turpe; non bonum, bonum purum, ubi potentia cum imperfecto. Ergo unumquodque horum visibilium non est quod dicitur vere. Nec si cœlestia corpora animadverteris, sunt illa quidem materiæ meritis absolutiora : sed nec in his est quicquam absolutum et perfectum. Nec enim circulus,

(1) P. 8. Ut A. B. C.

(3) P. 9. Ut A. C. D.

(2) P. 8. A. C. D.

neque centrum, neque polus in rebus divisibilibus potest esse perfecte. Ea enim, quibus natura in impartibili et in indivisibili, quomodo erunt in re divisibili et partibili omni ex parte perfecta? At animus ipse noster multa (1) et exactiora et puriora his quæ sensibus apparent cogitare potest producere (2). Quin etiam circulum emendat apparentem, et refert quantum is a perfecto deficiat, idque manifeste, cernens quamquam hac pulchriorem aliam atque absolutiorem speciem. Non enim usquam nihil attingens neque in ullum aliud purius spectans, hoc negat vere esse pulchrum; illud autem non omnino par; hæc vero dicendo ostendit se videre pulchrum ipsum, atque omni ex latere par. Deinde anima particularis (3) valet his quæ videntur sensibus exactius quiddam et absolutius edere, atque secum volutare, et sphæram perfectam et circulum, et pulchrum et par, et unamquamque proponens figuram speciemve. At totius mundi anima et apparentium pulchrius nec edere potest, nec cernere! Et quomodo, quoniam hæc sane universi est architectus, illa vero partis universi? Nam major vis perfectiorum est contemplatrix, et magis alienus a materia motus meliorum est

(1) P. 9. Ut D.

(3) P. 10. Ut A. C. D.

(2) P. 9. U; Coddss. ἐπινοεῖν δύναται γενῶν.

cognitionum (1) speculator. Itaque multo magis grandia et exactiora et absolutiora quam species sensibilibus et edere et nosse potest omnino mundi factor; ubinam vero gignit, et ubinam speculatur? In se ipso plane. Contemplatur enim seipsum. Quare ipse seipsum contemplanus et gignens simul species sensibilibus abstractiones et absolutiores in se ipso et gignit et sustinet.

Tertia autem hæc est ratio. Si nulla causa universi est, sed omnia ex eventu fiunt, quomodo ergo (2) omnia ordine mutuo constant? Quomodo semper entia sunt, et frequentius cuncta fiunt secundum naturam eo modo, quando omnia quæ ex eventu contingunt, raro fiunt? Sed si est causa una aliqua ordine cuncta connectens, si se ipsam ignorat, quomodo non alia erit ante ipsam causa quæ norit semel ipsam, et quæ ipsi causæ rerum causa sit? Erit itaque eorum quæ in universo se cognoscunt, deterior res quæ se ignorat, dum melior est; quod fieri nullo modo potest! Si vero cognoscit se, constat quod novit se causam esse, novit et quorum sit causa; quare continebit et illa quæ cognoscit. — Universum est varium, nec eandem participant membra omnia dignitatem vel ordinem. Quisnam dignitatem

(1) P. 10. Ut C. D.

(2) P. 10. Ut C.

eorum metiens, vel sustinens ipsa? Quis ordinans unumquodque, ut decet, in propria sede et statu, sic solem, sic lunam, sic terram, sic magnum cœlum, vel formans ea, vel unam ex eis harmoniam operatus, vel qui essentiam quibusque et naturam tribuit? Si igitur, et instituit ipse omnia et eorum definivit dignitatem, nec ordinem rerum nec inordinationem ignoravit. Nam sic agere irrationabilis naturæ et non divinæ causæ, necessitatis proprium sed non intellectualis providentiæ. Quoniam si et reputans seipsum novit seipsum, et, cognito seipso, essentiam quam sortitus est novit, ut immobilem causam et desiderabilem omnibus novit, et quibus est desiderabilis. Non enim accidentarie desiderabilis existit, sed secundum essentiam. Vel nesciet quid sit per se, vel hoc scito sciet et quod desiderabilis, et post hoc (1) cognoscet et quod omnia ipsum desiderant, et quænam omnia. Eorum enim quæ non in se subsistunt alterum definite scire, alterum vero non definite, non scientiæ proprium et multo magis non intelligentiæ. Cum vero scierit desiderantia ipsum, et causas ipsorum novit, tamquam in seipsum spectans, sed

(1) P. 11. Ut C.

non quæ post seipsum. Si vero non raræ sunt causæ omnium, oportet secundum illas omnium ordinem definire, et ita esse omnium immobilem causam per ipsam existentiam omnibus præscribentem ordinem, et ita esse omnium immobilem causam. Verum aut quia debebat facere omnia cognovit ipsa, aut quia cognoscebat omnia, propterea sustinet omnia. Sed si propterea quod erat facturum omnia, ille cognoscebat, universam interius actionem et conversionem ad ipsum habebit inferiorem actioni exterius prodeunti, et aliorum causa cognitionem habebit entium, et posteriorum gratia cognoscet entia. Si vero hæc absurda, cognoscendo se factor erit omnium; si vero hoc, his quæ in se sunt exteriora similia faciet. Ejus modi enim secundum naturam rerum ordo, scilicet ab interiori actione dependere exterius prodeuntem, et omnino ab idearum unitate universum mundum, et ab abstractis unitatibus partes universi.

Adde quartam rationem: hominem ex homine gigni dicimus et ex uno quoque simile; quomodo ergo fit? Non enim casu dices horum esse generationem. Nihil enim frustra natura facit, nec Deus ipse; et hujus-

modi omnia frequentius fiunt, casu vero rarius. Si igitur non ex casu hominibus generatio, unde erit? Ex semine, inquires. Etenim triticum seminatum fert aristam: homo humano ex semine. At ego non id quærebam. Unde quidem homo quidam, et homo ipse; homo autem ipse, id est exemplaris non procedit e semine, dum contra hoc ipsum semen ex homine processit. Imo semen potentia rationes habet, non actu; corpus enim suapte natura rationes impartibiliter et secundum actum minime habet. Quidnam igitur habet secundum actum rationes? Ubique enim id quod est potentia id anteit quod actu. Imperfectum enim cum sit, altero perfecto (1) eget. Illud autem perfectum naturam matris dices; ipsa quippe et rationes perficit et format quod fit. Non enim exterius apparens matris forma facit fœtum, sed natura, scilicet vis incorporea quædam et principium motus.

Si igitur natura ab actu ad potentiam transfert seminis rationes, ipsa habet rationes potentialiter; unde et rationis experts et cogitationis est tamen causa rationum naturalium. Igitur hominum natura humanas habet rationes. Nonne et iam leonina leonis, ut capitis,

(1) Ut A. P. 13.

pedum et aliorum membrorum? Unde renascuntur elapsi sæpe dentes, nisi vi quadam insita naturæ? Ad unam igitur confugiamus naturam omnium, matrem terrestrium, spirantium, repentium. In ea omnium nascentium rationes; parit enim similia. Quomodo eodem in loco plantarum alia genera pullulant absque hominum cultu, nisi per naturam omnium in se rationes et vires parentes habentem? Immo enim sunt rationes omnium in generatione versantium et ea est abstracta naturarum in materia unitas. Etiam in natura universi omnium rationes sunt apparentium, et vires factrices et motrices. Mater universi natura omnium rationes continet et metra. Sed si natura intus rationem habet, oportet ante eam esse causam hujus modi rationum, idearum et mensurarum. Natura immersa corporibus atque in magnitudinibus habitans eorum, exinde inspirat rationes et motus. Corporibus causa motus natura necessaria est, quæ etiam careat ratione, ne ratione et arbitrio utens quandoque corpora relinquat. In ea tamen rationes ponendæ omnium, ut in terminis propriis possit servare omnia et movere; ea rationes omnium tenet sine ratione. Ideo abstracto eget agente et regulante. Nam quanto abstractius est a passo agens, tanto exactius

agit et purius, et omnino si natura vacat ratione, ducente opus est ipsam, in quo rationes. Oportet ergo statuere rationes in alio cognoscente quæ in ipso et agente. Absurdum quippe est universum nos nosse et causas eorum quæ fiunt, ipsum vero universi factorem ignorare, et se et quæ fiunt a se. Nam et ideo scientia agentis naturam Dei nostra est melior, quoniam habet rationem etiam causæ rerum; nam et novit et condidit omnia, nos vero solum cognoscimus facta. Si vero cognoscit omnia causa architectica universi, si quidem extra spectat, ignorabit rursus se, anima nostra deterior, sed si in se spectat, hic omnes sunt intellectuales et cognitivæ ideæ et non extra et in apparentibus solum.

Quintum igitur axioma et argumentum est: oportet in mente subsistere primo rerum causas et rationes immutabiles, abstractas, intellectuales, divinas. Tales existunt ideæ in rebus intellectualibus, quæ nec re ipsa variari queunt nec substantia. Nam anima, tametsi suapte natura motionem admittat nullam, est tamen ipsis actionibus varia, tum in natura, postremo in sensibilibus; factoque hic fine series conquiescit idearum.

Sexta ratio vim a demonstrationibus capit, quas constat esse debere ex prioribus, melio-

ribus natura, universalibus. Cujus modi sunt ideæ in corporibus quidem, sed substantia incorporea subsistentes, universales, fortes, substantiales, causantes magis et abstractas singularibus, unde subsistunt ipsa singularia.

Quisquis ejus modi ideas et monadas velit discernere, oportet a compositis atque a vita immersa emergat. Sic in motu, sic in cognitionibus, sic in vita et in aliis formis, ad veras res et formas imparticipes, per se subsistentes venit, depositis mixtis. Dii testes idearum in his versibus :

Mens patris cucurrit, intelligens acie consiliorum (1)
Omniformes ideas. Uno autem fonte evolantes
Edidit. A patre quippe est et consilium et finis.
At divisæ sunt intellectuali igne,
Ex aliis in alias. Mundo namque rex multiformi
Proposuit intellectualem typum immortalem cujus
juxta mundum

Vestigium urgens figuræ post mundum (2) apparuit
Omnigenis ideis gratus existens : unus fons
Unde impetu emanant partitæ aliæ, ingentes
Erumpunt mundi circa corpora, quæ in gremiis
Horrendis, alvearibus similes, gestantur
Fulgentes circum (3)
Conceptus intellectuales a fonte paterno

(1) Ut A. C. P. 23.

(2) Sic Gog. Rectius : *cum forma mundus*.

(3) Sic Gog. sine lacuna. Vid. P. 24.

Rapientes ignis florem, incogniti temporis vi,
 Archetypas ideas. Primus patris fudit has
 Exactus fons.

Esse igitur ideas dii testantur, id ipsum comprobant uno sensu, Plato, Pythagoras, Orphæus. Has Timæus in intelligibilibus reponit ut causam primitivam et vivens per se animal. Secundum ideas architecti creatur mundus, nam hæ erumpunt et insiliunt in corpora; ideæ vero quæcunque in animali per se subsistunt, sunt penitus immutabiles, nec insiliunt corporum ulli, intelligibiliter tantum subsistentes; et bifariam est architectus specificus (1), et secundum fontem in se et secundum intellectuales ideas; hic enim omnium origines et quaternio *monadum* percurrens universa; illinc vero simulachra imitantia partim obscurius, partim illustrius. — Si quisquam hominum divinas processiones assequi potest, omnem sensibilem formam cernet habere per se mobile et æternum a primis formis.

Post unum sunt rerum initia duo, infinitum et terminus; his duobus constat mens omnis seu abstracta seu mundana, universalis aut privata. Architecti mens mixta termino et

(1) ἰδῶποιός, P. 26.

infinito, ideo unum et multa. Terminus et infinitum plus continent quam unum et multa; multa sine uno infinita multitudo: et unum sine multis initium numeri, nondum numerus. — Æqui, boni, honesti idea per se stans. Mens divina multa continet unice; anima autem, dum studet æmulari mentis dignitatem, circumversat ipsam, ac in circulum tripudiât in choreis cogitationum, partiturque idearum partibile. Videt enim seorsum bonum et pulchrum; omnia secundum unum, at non simul et unice. Mens unum omnia noscit; anima secundum unum omnia videt: divisio primum in anima. Unde et Theologi mentem in laniamentis Dionysiacis impartibilem providentia Minervæ salvari ajunt, animam vero dividi omnium in septem. — Ideæ unum in architecto, in anima plura; eas enim nunc generalissimas, nunc medias, nunc particulares cogitat. — Sermo oris dissipat verbum mentis. — Temporis vice unum fit multa, simile dissimile, status motus.

Aliud species particulares, aliud divinæ unitates. Specierum particularium causas immotas præsubsistere oportet; et cujusvis particularium specierum causæ sunt intellectuales in animalibus et plantis, et illinc processiones omnium, non immediate in genera-

bilia et materialia processione facta. Nec enim fas intellectualibus et æternis et immaterialibus materialia varia, singularia et mentis expertia plura generare. Nam omnis processio per similitudinem perficitur, et antequam supervenerit causa perturbationum, causa assimilatrix acrius et certius subsistit. Erit igitur ex homine per se et cœlestis et igneus et aërius et aqueus et terrestris ille homo; et hæc omnis catena specierum semper est per descensum in particularia procedentem, unitati conjuncta intellectuali, quam hominem per se nuncupavimus. Nam causæ immutabiles ante æterna secundum speciem, solum æterna secundum numerum, et ante materialia et turpi commixta, pulchro et commensuratione contenta progenerant; ita et aer illic et aqua terra et ignis non statim materiæ mersa sunt, sed ante fuerunt cœlestia et a materia sejuncta elementa, unde et alias ex quatuor cœlum diximus constare non materialibus, sed purioribus elementis, primumque ex formis. Universaliter in omni sphaera omnia proprie ac suo stant more, in sole solariter et luna itidem; oportet speciem puram abducere ab omnibus mundanis. Omnis sane hic hominum numerus per multas processiones et ordines descendens, ex ipsa pendet unitate

illa quam per se hominem diximus, quoniam prima causa et fons hominum catenæ est, et ita ignis alius fons, alius aquarum, et unitas rerum varia cuique, et ordo ab universis ad partes vitæ progreditur.

Socrates quæcunque et in diis cernebat incorporeis et corporibus et in omnibus visibilibus splendide apparentia, eorum audacter ideas constituit, simile, dissimile, motionem, statum, unum, multa, justum, pulchrum, bonum; sed dubitat an rerum perpetuus nutantium et labentium ideæ ponendæ; æternorum quippe tantum origines ideæ; subtrahit itaque ideas rerum infimarum et vilissimarum ut fæcis et luti. Ambigitur quoque cur rebus in existentiam progressis tam magna discrimina et differentiæ sint, quarum exemplaria unitissima, imo ipsissima coeunt? Illud fit quia non tantum distinctionis intra, id est, in ideis opificis mentis, quantum in rebus extra. Exemplum occurrit commodissimum viri politici, cujus mens omnia fert intelligenter; nam complectitur omnino Imperatorem, Rhetorem, Populum, in quibus animo comprehensis parva admodum differentia accidit; omnia enim hic vivunt et conspirant; extra vero, multum dissident; nam intra solum species sunt. Sic in divina mente omnia

intelligibilia contemporanea sunt, in mundo permagna discretio. Nam mortalia quædam, alia immortalia, animata, inanimata, rationalia, irrationabilia, cum tamen omnia in mente divina sempiterna, viventia, intelligentia sunt.

Nunc investigandum quarum rerum sint ideæ, an intellectualis substantiæ et animalis; an unius et plurium; an vitæ rationis expertis: an naturarum; an corporum; an materiæ; an cælestium; an animalium generaliter solum; an etiam sigillatim plantarum; membrorum animalium, ut pote oculorum, digitorum, et rerum ante gestarum; an malorum. Oportet etiam quærere an sint ideæ naturalium, vel iis contrariorum; an naturalium solum, an cujusvis nōn hujusmodi; an æternorum vel essentialium vel totorum vel simplicium vel mixtorum.

1°. Intellectualis essentiæ, si plures (1) mentes ab una, ideas non oportet ponere. Cujus enim est exemplar, hujus imaginem oportet esse. Sed intellectualis essentia non potest nomen imaginis sortiri. Nam omnis imago simulachrum est cujus est imago. Simulachrum vero non entis, non ens. Si igitur intellectualis essentia omnis vere entium est, a

(1) Ut C. D. P. 42.

simulacri natura et imaginis abest. Natura intellectualis est processio ipsius per idem; imago vero habet mixtam cum dissimilitudine similitudinem. Ergo in intellectualibus essentiis non est imago neque simulacrum, sed causa solum, et quæ ex causa.

2°. Est in architecto monas omnium animarum, idque gemina ratione comprobatur, natura rei, et dogmate Platonico primo (1). Anima prima res genita et partita. At omnibus ejusmodi præexistunt ideæ; idcirco tempus imago ævi, anima umbra mentis et intelligentiæ. Omnium animarum divinarum una idea prima in divina mente; singulæ proprium exemplar et idea una. Nam ab exemplari animæ solaris prima exit solaris anima divina, et quæcunque solares animæ angelicæ secundo, et tertio demonicæ, ultimo particulares, ad unam ideam omnes editæ; hæ coordinationes sunt partium ad tota, servorum ad heros. Et exemplar lunare primo divinam, secundo angelicam, tertio demonicam, ultimo particularem edit animam. Omnium igitur animarum ideæ distinctæ; nec non et consequentes ordines animarum angelicarum, dæmonicarum, particularium unam communicant

(1) *Primo* non est in textu. P. 44.

ideam. Mens igitur architecti primum ideas divinarum animarum complectitur editas, una vero quæque idearum et multa et unum, cujuslibet animæ exemplar, sed divinarum imprimis animarum, in quibus formæ continentur magis particularium, etiam Timæi testimonio. Hic nempe divinis animis constitutis, et creatis post eas privatis animis, genera quæ illas animas complent reliquias generum in illis vocat, et eas quidem æquas numero astris distributas instituit. Secundum enim ideas et numeros in eo fecit earum distributionem architecti mens. Soli anima sua juxta ideam solis, et lunæ similiter, omnes secundum unam ideam, at non unam tamen speciem sunt sortitæ. Quæ cum Theologi cognovissent, alias universales animarum causas ajunt, quæ universas ipsarum procreant catenas, alias particulares, unde eis secundum speciem præexistit discretio.

3°. Deinde animarum rationis expertium est intellectuale exemplar. Si enim sunt in aliis immortales et in iis quædam. Voco autem rationis expertes, secundas vitas et partitas circa corpora. Unde autem æternitas? Ab aliqua immobili et intellectuali causa venit. Igitur animarum hujusmodi præbenda una monas et idea. Inde exeunt animæ causis quidem

æternæ, sed rationis expertes, et in principiis suis (1) numero sane et metro æternum addictæ; nam æterna quoque, ubi plura sunt, terminantur, et ideo ante se habens aliquid quod illa terminet ac numero metiatur. Irrationalia itaque a rationalibus ideoque ab exemplaribus.

4°. *An Idea naturæ sit.*

Theologi naturæ exemplar fovere aiunt Deam vitæ matrem, cujus circum terga natura immensa dependet. In sinu mentis opificis, Timæo teste, unita quæcunque immortalitatem habent : incorpora vero à genitore deo, quisquis unquam sit hic laudatus à theologis. Ab hoc enim subsistit proxime et suscitatur naturæ ordo universus et numerus naturarum.

5°. *De corporibus, an eorum Idea.*

Corporum ideæ sunt. Nam ut animæ universales, ita et corpora in deo corporum factore formam tenent. Nam unam ideam mundanam continens, ipse est primus universi pater. Ea igitur quæ à necessitate gubernantur egent

(1) Gog. in æternis vehiculis.

factrice corporum providentia; et sicut idea animarum divinarum, ita et divinorum sane corporum. Nam idea solaris corporis edit et dæmonum et animarum principia solaris; et quod anima ad animam, id principium et elementum omne ad propriam spheram. Ideæ corporum igitur divisæ (1) in corporum formatore deo.

6°. *An materiæ ideæ ponendæ.*

Plane materies ipsa coelestium corporum vel in formis, vel ens est. Si ens, aut formatum aut forma est, formæ vero experts habere imaginem formæ veræ ideæ, impossibile: si vero coelestem materiam specificari sua ratione dicamus; etenim oportet fortassis sicut in animabus et naturis et corporibus à melioribus auspiscari opificium; non secus et in materie esse ante informem, debilem, formatam esse quodammodo et in uno termino et statu considerari; tunc sane ejus idea constituetur ex duplici origine, ab exemplari et divina causa solum. Nam omne intellectuale, (*ναερόν*) cum divino agit, divinum vero per se ad simplicia et mixta progreditur; animalia

(1) P. 50. Ut A. C. D.

scilicet et plantas. Etenim iis omnibus exemplaria *voepá*; unde et horum cujusvis, non genus solum, sed et species complet universum, atque ipsum exemplari similis efficit. Etenim intelligibilis mundus omnia continet intelligibilia animalia, sicut apparens mundus quaecunque pecora; horum ergo singula similia fiunt formæ intelligibili: tamen per se animal unite et intelligibiliter continet animarum simul et corporum et animantium origines. Ut enim idearum quaternione universum ipsarum numerum contraxit; sic per unionem et eorum quæ fere simplicia et quæ fere mixta divisas in intelligibilibus causas præsumsit. — Ab ideis provenit universale, essenziale, indeficiens, sempiternum. Nam hoc non a cœli circulatione particulari; a particulari enim universali gigni quomodo potest? Igitur ex causa immota, ineffabili, invisibili, immortalis particularium ideæ sunt, Socratis scilicet, Platonis, non tantum quia homo sed quia hic homo. Quod si ita est quis non videat mortale immortale esse oportere, quod idearum opificio fit, et per causæ immortalis et incommutabilis originem? Igitur sempiternus erit Socrates, quis hoc statuatur? At idea semper existit; idque quoniam exemplari

semper subest imago; dum imago est, exemplar manet, tolle autem exemplar, et quæ particularia sunt quandoque, quandoque non sunt: imo enim brevissimo erit momento, et per tempus immensum non erit. Hac iter nobis ostendit Socrates ad ideas, ut præ multis unum teneamus; et simul, ut singularum rerum ideas minime relinquamus et repudiemus. Singularia tamen suis ex causis exierunt quoniam facta et genita; una causa istius rei ordo universi, causæ verò plures coeli motio, singulares naturæ, tempestatum proprietates, climata, horum præsidēs et præfecti; hæ omnes causæ rerum particularium mutabiles, et inde, quæ fiunt, mutabilia; hinc sua cuique hominum figura, calor, vox, incessus pro varietate locorum et climatum et materiæ et seminis; habent igitur hæc atoma suas causas, non ideo tamen exemplaria, omnis enim idea causa; non vero e contra.

7°. *De particulis membrorum an eorum idea.*

Sane et totorum ideæ et partium, non tamen partium, ut partes. Totorum enim et universorum illic origo, atque illic uniforme ante varium, ante partem universum. Est igitur

hic et digiti et dentis et horum cujusvis ratio et causa ac forma in mente.

8°. *De Accidentibus an eorum ideæ.*

Geminam cernere est accidentium sortem : perficientium substantiam, et non perficientium. Primi generis hæc similitudo, pulchritudo, robur, virtus. Secundi generis, candor, nigredo. Primorum sane exemplares origines, non secundorum, quorum tamen non est causa ulla intellectualis determinata. Substantiale, perfectivum, commune, convenit speciebus; horum vero negatio, aliunde quam primis a formis venit.

9°. *De artibus an earum ideæ.*

Socrates in Republica lectuli et mensæ inquit ideam esse, rationem artificis in mente ideam vocat et dei prolem; artifex aut formam artis inducet absque medio quod non est, aut medio ipsius naturæ quam ars imitatur. Igitur multo prius natura habet ideas artis, quæ autem arte constant, vivunt. Etenim natura vita quædam est et causa viventium. Ante facta vita penitus vacant, igitur non eorum idea. — Sed si scientias velis artes dicere et

quæ animum ad mentem erigunt, harum exemplaria sunt, ut Arithmeticæ, Musicæ, Geometricæ, Astronomiæ; de iis loquimur, non quæ vulgo dantur, sed de illis intellectualibus et speculativis, quæ nos menti conjungunt; si intellectualem harmoniam spectemus, qua edidit animas et mundum hunc universi pater, et numerum illum qui in omnibus est formis clam et partite, et figuram illam intellectualem omnium figurarum originem, si quidem architectus totum mundum circumfert et elementorum quodlibet *secundum* propriam edit figuram. Harum certe ideæ artium et quæcunque animum ducunt, et quibus opus est ad intelligibile; artes vero animi ludentis circa mortalia et humanas curantis egestates, ideæ carent sacra, in anima inferiore sitæ et opinione. Dæmones etiam artibus dicuntur præfecti; rationes quidem sunt artium in diis symbolice positæ. Ut fabrilis ferri, quidam est dæmon Vulcanus; magnus autem Vulcanus symbolice fertur cælum ipsum excudere et fabricari. Nec in sutoria secus; et quippe et dæmon Minerva præest, et Minerva, instar artificis, texere dicitur intellectualium specierum ordinem.

10°. *De malis an eorum ideæ.*

In Diis malorum exemplaria vel suspicari nefas. Nam authore deo malum non fit; bonum quippe vel essentia vel actione ex sese malum nequit parere. Nam quonam pacto ab eo quod suapte natura bonum existit, malum nasci potest, cum ne a virtute quidem aut actione boni oriri queat mali quidquam; sicut neque a sole tenebræ, ex igne non nisi calor. Mali igitur quatenus malum idea minime ponitur. Nam singulam idearum, singulum deum Parmenides putat. Dii vero non malorum authores. Et Timæus omnia sibi similia efficere architectum ait, omnia in sensibili volens fieri quæcunque in intelligibili; malum nullo modo esse secundum vim; quod si malum architectus edit, malum sibi simile edit, nam omnia sibi edit quam simillima; sed quia nolet esse malum, nolet etiam esse illum suorum exemplarium ipsum hoc exemplar, et ita demum in ipsum sermo impiorum patrem universi quiescit, cum hac hypothesis despecta hic malorum principia et exemplaria pernosse noluerit. Est nempe Timæi canon ille, quicquid ad exemplar sempiternum est genitum, pulchrum existere; si malum ad hoc exemplar,

pulchrum malum esse oportet; si pulchrum, et bonum. Malum igitur bonum fuerit, quo nihil alienius. Quis dein malum efficiet ad exemplar respiciens. Quomodo mens, cognito malo, illud efficiet? Ideæ igitur substantiarum universalium, ac ipsorum accidentium perficientium. Ab idearum vero natura sejungimus pilas, quasi partitam rem accidentariam, mixtura consecutam, arte confectam, et sordes focosque male olentes, malitias, vitia, privationes; hæc enim ideas obtinere nequeunt, cum sint earum, rerum, quarum ideæ statuuntur, privationes; ut sordes ideam subterfugiant, purgatio non subterfugit. Sol quippe lucis author est non tenebrarum, cognitionis non ignorantia mens, anima vitæ non mortis. Nam dotes a prioribus capientia, privationes habent, a largientibus desistentes, degeneres et descissentes a prima nimirum dignitate. Dices fortassis: mens hujusmodi noscit privationes, igitur habent harum ideas; ergo mens habet exemplar mali. Respondet Phædon, unam eandemque esse melioris et deterioris scientiam, et Timæus qui in architecto mali quidem sustulit exemplar, sed mali posuit notionem, et ipsa cognitio omnium malorum exemplar est; quoniam qui illud accepit, bonus existit. Etenim ignorantia malum est, non

ignorantiæ notio, cum una et sui sit et ignorantia. Ac ita loquentes nos inter duas acies adversas incedimus medii. Nam Platoniorum quidam malorum exemplaria posuerunt, alii menti bona tantum cognita censuere; nos et illi mala non ignota esse arbitramur, et eorum exemplaria tollimus.

Parmenides vero Socratem tamquam obstricans, in eo sententias de iis provocans interrogat. Socrates eorum esse ideas omnino negat oportere; Socrates hæc respondet, ad mortuum et tenue et materiale spectans interrogationum; dignum minime censuit et horum causas dicere, in solis visibilibus relicta eorum hypostasi, sed ad commune et posterius tandem aspectans, rationeque conjectans, horum nunquam esse ideam inquit. Sicut enim in multis lutis lutum unum tandem est commune, et in multis pilis una species pili, quæ etiam de multis prædicatur, ita quispiam diceret a terminatis ad genere posteriora descendens, deinde ab his ad interiores rationes, deinde ex iis ad ipsas intellectuales formas, quemadmodum in Phædro dictum est; id vero turbat Socratem. Videt enim quod si admiserit separatas horum ideas, per soritam procedens, omnium ideas statuere cogetur, etiam ipsius materiæ. Imo et hanc reformidat logicam nu-

gacitatem in quam quidquid cadit, disperditur, et omisso reali in vana decedit. Unde ad tota revertitur et substantialia, et primo subsistentia, et hic versatur.

Socrates sane miratur quod etiam minima a causa resiliant. Parmenides corrigit, nihil enim sine causa factum aut genitum, teste quoque Timæo, nihil non boni particeps, non materiem, ne malum quidem. Nam quousque duraret malum, nisi boni beneficio? At humana opinio pudore tenetur, quominus tenuia et parva dei ex causa prodire fateatur, magisque horum minimorum naturam spectat quam dei potestatem, a qua si majora, à fortiori minora eduntur et fiunt, nam veri philosophi omnia quæcunque in mundo sunt et magna et parva ad providentiam referunt; nullum atomum (1) non curatum in domo, aula et curia Jovis aspiciunt, sed omnia bona quatenus a providentia ratione subsistunt, et honesta secundum causam effecta divinam. Nihil sapientiam et providentiam fugit: nihil ejus oculos fugit.

(1) Gog. habuit fortasse *ἄτομον* pro *ἄτιμον*, p. 66.

LIBER QUARTUS.

INTELLECTUALIUM idearum participationes instar specierum et visorum in speculis fiunt. Ut enim in iis habitudo ac situs facit ut vultus imago cernatur ad centrum, non secus materiæ idoneitas protensa ad vim efficientem (1), formis inde repletur, instar figurarum in cera obsignatarum. Sed is modus varius est a priori, quatenus non nihil adportat passionis in susceptaculo. Nam nihil patitur speculum sensibiliter, quemadmodum cera. Unde et qui materiam servant impassibilem in idearum participatione, speculi instar esse aiunt, ideas instar visorum atque vultuum et imaginum. Qui autem materiam affici aiunt, eam imprimi et figurari affirmant, quemadmodum ab anulo ceram, et ideas materiæ passiones dicitant; et ii quidem in materiæ immaterialitatem intendunt, quæ, si patietur, non naturæ esse potest simplicis; non enim habet ut hac parte patiatur, alia non, sed permaneat:

(1) *Gog. architecticum porum*, P. 72. ut Codd. B. C. D.

alii vero corporeitatem; hanc enim imprimi necesse qualitatibus corporeis.

Sensibilis totus mundus umbra, idolum et simulachrum intelligibilis appellatur. Sed illud rerum indagatores fugere minime debet rem unam quamque longe a perfecto abesse, nec posse assequi totam participationis veritatem. Primum enim actio speculi partita dimensionibus est, per quam imago subsistit, deinde vultum ipsum convertit in speculum; intellectus causa in se ipsam et non in exteriora spectante. Secundo in ipsum vultum fiunt radiorum reverberationes, ut dicerent qui nullum ab intuentibus idolum excidere putant, quod idearum participationi minime convenit; quoniam et si est, idolum est, in speculo defluxus fiunt vultus quidam in speculum, quod ideis alienum prorsus videtur, nihil enim per segregationem deceditur ab illis in speculum, cum illa sint incorporea et impartibilia. At sigillorum impressio Stoicorum est affirmantium agentia corporaliter agere et patientia pati, nam impulsum recipiunt et repressionem et non aliter. Oportet enim agens impulsisse et patiens substinuisse et ita imprimi sigilli typum. Deinde ab extrinseco et agens agit et patitur patiens. Idea vero totum percurrit subjectum et ab intrin-

seco agit in se ipsum. Etenim natura intra corpus effingit et format, et non extrinsecus sicut humana. At ideas esse abstractas quis nesciat oportere, et aliorum nulli commiseri? Quod si a cera sigillum quidquam acciperet, multo id minus convenit ideis, quarum virginea et pura et sincera essentia permanet, et alterius et alieni cujusvis minime capax. Tertio imaginum analogia superficie tenus hæret, cum ideæ totum effingant, permeent, amplectantur intus et extra. Hic enim distincta sunt exemplar et agens; non enim simile sibi quidquam parit exemplar; non agens sibi assimilat quod facit; sed divinæ ideæ et simul exemplaria sunt et opifices simulacrorum, ideo minime cereis æquandæ typis, cum habeant essentiam efficacem et sui assimilativam secundorum vim. Exempla tamen allata sunt ut quædam rudium erudimenta et adjumenta, ut intelligant per omnia uti specificata per similitudinem subsistunt ad ideas, unus enim est per omnia modus per similitudinem explanans. Plato quidem ideas et imagines ait et picturas et impressiones et idola. In Timeo dodecaedro pinxit universum deus; et imprimitur ab ideis receptaculum omnium. In Sophista, non vere non ens idolum est.

In primis ad hujusmodi participationem

causa non una non convenit. Ante omnia vis efficax idearum divinarum primarum. Deinde desiderium rerum firmandarum, et inde specificationem participantium. Nec enim activum et effectivum robur idearum participationi satis. Secundo loco amor et idoneitas capessentium varia; illa sane agit non oculis non impetu, non jactibus, at suo esse, unde et quod fit, facientis est imago; cognitio simul atque essentia actio et potentia concurrunt, unde et novit, agit, et agit unde novit; et semper utrumque; ideo effectus semper ab ea fit et semper ubique cum agente quod fit. Unde in subsistentibus secundum tempus repentinus formæ adventus est, actionibus impedimenta dumtaxat tollentibus ante formæ præsentiam, idque ob subjecti idoneitatem instar genesis instantaneæ et æternæ. Sed hæc unde idoneitas? Sane a paterna causa et creatrice. Omnem enim subjectam architecto (1) naturam produxit quidem pater intelligibilis; imagines vero in ipsam alius misit pater simul et creator; universaliter pater et creator, particulariter creator solum. Alia materies formarum omnium uterus, aliud autem id quod idearum vestigia suscipit. Quid vero architecti vim quasi sponsam et virum, et suscipiens

(1) Gog. *architecti* P. 78. ut C. D.

idoneum uti sponsam, quodnam vinculum utriusque (1)? Bonum in omnibus unionis causa est. Igitur participationis causa triplex, bonitas idearum, vis effectrix, et recipientium inde illustrationes idoneitas.

Soliti participandi modi tres : impressio, emphasis, assimilatio.

Tres medii sunt ordines deorum, mundani, abstracti, duces; per mundanos mundus hic imprimitur ideis; per abstractos emphases fiunt, per assimilatores vel duces sensibilia assimilantur intellectualibus. — Quidam nomina institutione, quidam aliter ferunt. Sed quodlibet nomen rei gerit imaginem. Nomina instituta primo sensibilibus; deinde ad sublimiora. E contrario Cratylus ideis immaterialibus imposita primum nomina dicit, deinde sensibilibus; nam primo sapientibus immaterialia cognita, ideo et nominibus appellata.

Partes hominis sensibilis non sunt homines; per se homo. Undique homo, sui similis undique, nulla ex parte varius, ut pulchri omnis pars pulchrum, et motionis motio. Nulla enim (2) idearum ex opposito constat; non

(1) Hæc trunca et mutila desunt in Coddss. P. 79.

(2) P. 85. Ut C. D.

mens, non vita, non motus, non pulchrum e negatione mentis, vitæ, motus et pulchri; non homo ex non homine. Homo in idea proprie dicitur, in sensibili non proprie et vere. Nomina igitur si rerum imagines sunt haud rationis expertes, abstractarum primo sunt idearum, postea sensibilibus; illinc enim et essentiam hæc habent atque denominationem. Imo iis sensibilibus nomen est quasi adventitium. Propria nomina sunt idearum; sensibilibus vero per imitationem. Non idem est homo quum de intelligibili dicimus et quum de sensibili. Illud enim est divinæ rei imago, alterum vero materialis; sed ut si quis conspicatus Minervam, qualem inquit Homerus in cœlo, et eam a Phydia expressam, figura videbitur eadem per assimilationem, non eadem re.

Complures invenio nominum ordines, sicut et notionum atque intelligentiarum. Quatuor autem ordines: divina, quibus dii inferiores superiores vocitant: angelica, quibus angeli se et deos: dæmonica, et humana: alia effabilia, alia autem ineffabilia.

Similitudinis proprium munus secunda primis unire. Perfectum singulis pervenit per assimilationem ad ideam intellectualem. Ut enim finis animæ hic est, ut menti sit similis, ita et est

omnium sensibilibus bonum similitudo intellectualis divinasque erga species.

De magnitudine Plato divinius loquitur, quam vulgo Geometrarum pueri sentiunt. Omnem enim dimensionem eo vocabulo notant et cujusvis dimensionis rationem : at Plato eam intelligit magnitudinem quæ per singulum genus excellentiam dat rebus. Hinc majus oritur et minus. Hinc ait magnum principem Jovem Phædrus, et Amorem in Symposio magnum dæmonem ; ita animas appellare consuevimus magna sapientes, magnificas ; et magna docentes philosophos in Republica ait Plato, et corpora majora. At unice in diis, in dæmonibus secundum potentiam, in animis per vitam, in corporibus dimensione.

Pulchritudo dat commensurationem, unionem, jucunditatem, lucem, florem ; vectrix multarum idearum et rationum, vim tribuit materiæ causis fortiorem. Oportet enim potentiam formæ et ideæ præsentiam præcurrere pulchritudinis, unde et cœlestia pulchriora sunt terrestribus ; nam ibi forma naturæ subjectæ dominatur ; et intellectualia pulchriora cœlestibus ; sunt enim formæ dumtaxat intellectualis. Illic igitur primum scintillat pulchrum vehementissime et proprie, nam hic

turpi commixtum hæret, ut enim materies pulchra formæ beneficio fit, ita e contrario forma materiæ contagiis fædatur.

Varii participationum modi. Primus, quod dii deas; secundus angeli deos, tertius dæmones, angelos aut deos, quartus animæ dæmonas, angelos aut deos; quintus sensibilia animos aut diviniora; sextus corpora corpora ipsa participant.

Est pulchritudo ubique et in omnibus: sed alicubi intellectualiter, alibi materialiter. Per se pulchrum idea intellectualis, vivida commensurationis causa: hoc omni pulchro proprium. Est et auro, est et lapidibus suis elegantiae decor et lux. Sed abstractiora plures vires suscipiunt quam materiæ mersa.

Sicut dies omnibus in meridie eadem est, simul multis et eis quidem qui seorsum bonum instar solis; ideæ instar diei et lucis. Etenim hujusmodi materiæ tenebras illustrant. Parmenides instat adversus exempla. Parmenides Socratem corrigit, non servan-tem unum et idem speciei in exemplis. Intentio Zenonis non in separatis unam speciem reducere, per pugnam ad vulgus, sed ad cohærentem multis et immersam. Socrates aliam præsumit speciem ab ea quæ in

nobis est diversam, quæ non ita subsistit, ut apud nos candor et antipodibus et dies noxque. Parmenides ingenium Socratis rude auget, corrigit, perficit, quoniam unius speciei in omnia procedentis unam ubique præsentiam cogitabat; ideo inquit « *Suaviter ipsum unum in multis totum efficere* ». *Suaviter*, id est, secundum naturam; id enim est animæ quæ ad rationem mentemque convertitur.

Ostenditur quod neque per partes ideæ participantur a rebus, cum sint impartibiles monades: nam si homo unicus, quas in partes secabitur? tum nemo nostrum homo, si haberet hominis tantum particulam. Et quomodo una maneret ab altero; ita nec ignis unus, nec aqua, nec aer. At idea impartibilis, nam in divinis ab uno processio auspicatur et ab essentia; formæ in materia partitæ; formæ immateriales, impartibiles, et hinc facile colligi potest, quomodo et fabulæ dictitant, partitiones quasdam et laniamenta Deorum: cum partite eas participantur secunda, distribuentia præexistentes in eis impartibiles partibilium causas.

Idearum procul dubio generi alienum est, quidquid quanti, parvi, magni rationem habet. Non magnitudo ulla corporea, qua pars toto

minor, totum parte majus dicatur. Sed constat omnia participantia ideam magni magna, parvi parva. Etenim ignis pars ignis; et sic per harmoniæ causam et analogiæ omnibus in rebus; nam ab æquo omnes mediocritates proficiscuntur, animales et physiciæ, et finis ipsius amor atque unio. Quoniam igitur architectus omnibus utitur mediocritatibus creans, ornans, moderansque universum, et vinculis inde arithmetiis, geometricis, harmonicis, si dixeris unam horum intellectualem causam genitricem ipsarum et ornatricem sane esse æqualitatem architecticam, non aberraveris ab ipsa, ut arbitror, veritate. Nam uti illic unitas constituit numerum naturæ universum, ita illic æqualitas mediocritates progenit. Si vero in exemplaribus sic, multo in formis intelligibilibus prius æqualitas secunda genitrix erit universæ circa mundum procedentis mediocritatum varietatis. Erit igitur æqualitas et horum causa mundanis omnibus et cognati etiam ordinis; ut majus divisæ causa perfectionis, minus detrimenti, ita æqualitas coordinationis; et videntur ex hac idearum trinitate omnia ornari et constare quæ sunt, ut universorum catenæ semper indissolubiles ipsius beneficio manent.

Nam omnis catena tribus indiget iis, excellentia, defectione, æquabilitate; hinc processiones, et per se pulchrum et justum; et suam quæque idearum catenam ducit, estque omnibus in rebus intellectualibus, animalibus, corporeis, animabus quidem divinis, dæmonicis, humanis, et similiter corporibus divinis et dæmonicis. Et plane æqualitas per se ipsam intellecta æqualitatis habet partem; non enim ex non æqualibus æquale. Parvum detrimenti origo in omnibus speciebus et impartibilitatis in animis, corporibus, et universo. Hinc poli contra omnes sectiones indivisibiles, et circulorum contactus et termini duodecim particularum, et quæcunque architecti mens impartibilia metra partibilibus injecit; hinc colligitur parvum ab his secundum partem participari non posse. Nam si partem teneat, majus parte sua erit; ergo parvum, magnum, quo quid absurdius? Nec oportet parvum dividere. Solum esse in quibusdam impossibile; absurdum igitur arbitrari in parvo parvi partes. Nam ablata parvo parte quadam, illa toto minor, majus in parvo esse oportebit. Rursus si adempta reponatur, majus consurget. Sed parvi plane idea a majoris ratione et minoris prorsus abhorret; dictum ergo sit de ideis his

tribus, magno, parvo, pari, et de universis ideis simul, quod impartibiles, et essentialiter incorporeæ. Nam quælibet idearum omnium eadem eodem modo et similiter participantibus adest, id quod corporeæ naturæ alienissimum est. Ideis ergo adime distantias, tolle dimensiones, quia secundum eandem causam locis omnibus supereminet. Omnibus enim ubique participantibus adsunt absque ullo impedimento. Ideis etiam id dignitatis ut a tempore sint absolutæ; nam sine spatio temporis omnibus præsentibus simul ac semel. Nam generationes apparatus quidam sunt participationis idearum, et ipsæ utique generationes in tempore. At ideæ in generatione consistentibus sua dant participamenta. Non igitur a participantibus ad ideas quæ participantur transferat quisquam tempus, locum, divisiones corporis, compositiones, divisiones a simplicissima earum puritate alienissimas.

. Meliores homines viciniore hominis ideæ.

. In Phædone de participandis ideis, de magno et parvo discutit Plato. In Sophista unum incorporeum demonstravit. In Legibus, quod incorporeæ animæ, quoniam hypostasim tenent per se mobilem. Parmenides ostendit unum physicum participationis modum, in-

corporeum quidem : sed commune quoddam tenentem ad participantia. Intuiti multa magna et omnia hæc percurrentem ideam unam, unum quoddam magnum esse arbitramur magno quod in singularibus est commune. Multos enim cernimus homines, et ideam omnium unam; estque in naturæ sinu et ratione prius homo quidam conceptus quam partus exterius ipsius visibilis hominis pater, atque ita multos unum participare uti physicam rationem progressam in materiam; nec illa a materia separata est; at sigilli instar versantis in cera ipsa, relinquit typum suum. A corporibus commigratio ad naturas naturæ rationes monstrat degeneres ab idearum apice. Accipe hinc ideam unam nec solo nomine nec univoce multis adesse communem; sed ut sæpe meminimus, ab uno et ad unum. Quod enim est una primum idea, id multa sub ea secundo. Unum ergo et commune ideis, non opinioni, non rationi, sed mentis aspectui subest uti simplex essentia in bono atque uno sine compositione et conceptu separato. Ideo ideas uniones et monadas Philæbus appellat : monadas quoad ad unum, uniones quatenus parturiunt catenas; et quæque multitudo est et ens et vita et forma intelligibilis.

Si unum in eis vincit, notio mentis unica satis ad susceptionem unius idearum. Quisquis itaque a sensibilibus omnino partitis ad ideas velit ascendere, mente ei duce opus est per hujusmodi viam, non opinione; et quævis earum spectetur his non congesta, non mixta, non ullam habens habitudinem; nam mixtorum opinio est; ideo species intueri univ ersaliores oportet et uniones: donec ad ipsas intelligibiles terminos progressus videat formarum determinatam productionem in illis per se subsistentibus, simplicissimis, sempiternis, abstractissimis.

Hucusque progressos, videre oportet in Phædone Socratis contemplationem de participatione idearum. *Non etiam assevero, inquit, sive præsentiam, sive communionem, ipsam vocare oportet.* Neutrum modum esse posse negat argumentis, sed non tollit participandi alium; ut scilicet non sint præsentés incorporeæ, ut et ubique sint eadem, quoniam corporeæ: et nusquam quoniam abstractæ; sed communitas tollit abstractionem, et corporea præsentia præsentiam ubique impartibilem adimit. Non igitur ideæ materiæ fætus aut germina elementorum mixtione constantia, non rationes spermaticæ. Hæ enim

corporeæ et minime perfectæ. Quomodo igitur perfectionem aliis, unionem, essentiam indeficientem præberent, nisi præexisteret incorporeum et integrum idearum decus? Rursus alii id quod in singularibus commune est, permansionis idearum causam censuerunt. Homo enim hominem procreat, et simile de simili, quod eas impulit commune quoddam in singularibus perspicere unde subsistunt. Nec genus hoc esse potest cum sit materiale et partitum, et non prorsus immortale: et quidem quatenus idea est, idem permanet semper, ut sigillum idem multis impressum ceris, tametsi ceræ commutentur, idem semper in ceris manet.

Sed quænam determinatarum similitudinum causæ? Et cur secundum naturam dicimus ipsam generationem? Quando ex homine homo, vel quæ ratio est hominum, quatenus hic homines omnes? Leo physicum animal, non tamen secundum naturam. Aliam ergo oportet ante similia esse et similium causam: et oportet per hæc a communibus particularium ad hoc unum refugere, proxime sensibilem hypostaticum, ad quod Parmenides nos sursum agit. Quomodo vero dignum non putat in hac insistere causa per consequentia

demonstrabit. Etenim si in communitates vere aspicientes volumus ab eis commoti ideas confingere, indigebimus ab omnibus in illas similiter recurrentes, non solum quorum sunt, sed et quorum non sunt; ut eorum quæ præter naturam, et eorum quæ arte, quæ ratione et oratione, eorum quæ substantia carent et non subsistentium, ut hircocervorum et hypocentaurosum; sunt enim et horum communitates; et ita collocabimus earum rerum ideas, quæ minime sunt, imo et infinitorum, ut linearum ratione carentium in numeris. Infinitæ enim et ratione carentes lineæ et rationes in numeris, quarum sunt communia. Si igitur ex iis ideas quasdam confinximus, sæpe infinita faciemus. Communio certe non causa participationis, quia ita in infinitum prodiret res; in ratione communio disquirenda, ideo illinc fructus ille colligitur ut ad ideas occasio sit surgendi. Hæc enim omnia a materia divelli omnino non possunt, immersa ei prorsus: at ideæ numero causarum abstractarum adscribuntur; rerum visibilium sunt origines ac rationes, ante naturæ speciem, animæ; ante animæ intellectuale. Est unitas quædam una idearum, unde provenere omnes ultra quam quærere nefas aliam: Quod enim supergredi

potest unitatem propriam? Nec corpus extra universum, nec ante suam anima monadem, nec ante idearum unitatem idea. Sustulit ergo nos Parmenides a physicis rationibus ad animales atque in immensa progredi noluit, sed quærere jussit idearum monadem unam. Stoici semina statuunt corruptione vacantia, et Peripatetici motorem immotum in arce locant. Plato utrumque in unum conciliat quum ideas et intellectuales ponit rationes, jungitque his universum opificium. Nam et seminum rationes ipsæ se ipsas facere sospites nequeunt: tantum abest aliis salutem ut impertiant, imperfectæ et rudes in utero. At solis ideis vis ea est: ut et intellectuales existant et per suam immotæ substantiam in puro solio atque in pura mente insidentes et rudia formantes et sua autoritate chaos ingens in species dirigentes. Hinc universa pendet genitura, teste Xenocrate; hic namque ideam ponit exemplarem originem rerum natura semper constantium. Neque enim ideam fas est dicere organum utpote aut materiam formamve aut finem agensve simpliciter, tametsi esse finis omnium censeatur idearum imitatio. Sed proprie omnium quæ secundum finem causa, et cujus gratia omnia, ideis antiquior est, et agens pro-

prium post eas; quæ cum ita sint, ut Xenocrates censuit, earum idea rerum non erit, quæ præter naturam, aut arte fiunt, aut quæ tempore nascuntur. Eam certe ideæ rationem Platoni probari Xenocrates putat, abstracta uti sit et divina; non in anima igitur ideæ primum; et ita sensibilia participare ideas ut et animam. Ascendamus igitur a materialibus ad seminarias rationes, ex iis ad animales. At si in ideas vere recurramus, nihil sane reperiemus his illisque commune. Nam ideæ perfectæ, et incorporea prorsus earum actio per unum et ultra omnem generationem.

Planè constat idearum problemata quaternario contineri: primo illa maxime hypothesis extat: solum esse ideas et quidem ab iis quæ in nobis reperiuntur longe diversas: secundo quorum natura sint: tertio de modo participandi: quarto ubinam collocari eas oportet, an in animis, vel anima prioribus; et postea dicendum de natis inde scrupulis.

Quæstioni plane de natura statim quæstio de anima juncta est. Parmenides a formis abstrahit physicis, et Socrates ideam appellat animi notionem, atque ei locum præscribit animum. Nam species in animo, et unum quiddam est et incorporeum, abstractum a multis, non

immersum. Ac Socrates quidem ideas notionibus quibusdam finiri censet; cum autem intellectum dicimus, non objectum intelligendum est ut sensibile, sensu compræhensibile omnibus, sed ipsam intelligentiam intelligentem speciem, intellectum (*νοῦμα*) vocamus; ita ipsum intellectum *θεωρήματα* vocamus, et *δόγματα* in animabus quod ingenitam de rebus Deiformibus; unde Parmenides vult ea quæ intelliguntur magis ideas vocari, et *νοῦμα* id quod animæ innatum et posterius naturam, sicut apud Peripateticos usurpatum est. Animæ igitur ratio, id quod manet secundum essentiam in eis, et anima et omnes species, et specierum locus, actu et potentia. Ante ea quæ palam obvia oculis veniunt et ante partita unum oportet subsistere et idem et invisibile. At mortalium animantium, nihil hoc commune, in materia non commune, quia corruptibile; per formam singula essentiam sortiuntur. Sola habet anima communia posteriora natura. Et si in materia commune, materies animam antecelleret, quia in ea commune perfectius, et substantia magis. Nam phantasma in nobis commune, habet hypostasim et respectum ad commune singularium. Universale in multis minus eorum unoquoque; posterius vero

genere multa complectitur, unde et prædicatur; commune de toto subjecto dicitur. Si dicis commune, nascitur ex multis, quomodo ex infinitis colligemus visis? Igitur aliunde vis continendi unamquamque speciem. Si posteriora nata sola universalialia in animis posuerimus, vel ipsis particularibus viliora; ergo ante notiones nata posteriores oportet subsistere rationes substantiales semper efficaces in divinis animis, et in animis meliorum nobis; nam in nobis aliquando latentes, aliquando agentes, aliquando speculativæ, aliquando secundum providentiam, cum et nos diis conjuncti cum illis totum mundum administramus. Vera igitur idea notio est. Sed primum ut notio actus veræ mentis et paternæ, ubi entia intelligentiæ sunt, et intelligentiæ entia. Subsistentes igitur in illa primum ideas nobis interpretantia oracula vocaverunt eas notiones paternas, ubi opifices notiones, propter notionum ad ea quæ nascuntur unam hypostasim. Aiunt ergo:

Patris intelligentiæ, veremur adire (1), te, liber ignis.

Non enim ut aliæ aliorum sunt illic notiones, sed ut ipsæ sui unde et veræ notiones et simul

(1) Vid. p. 145.

ambo; et ideo patris notiones. Post vero paternas ideas in omnibus post patrem intellectualibus substantiis secundum similitudinem ad illum. Quælibet rursus idea est, neque in iis vel actione existentiae sive substantiae, vel substantia, actu intelligendi; quæ coordinatis eodem ordine collocatae singulae intelligibilibus sunt concurrentes. Sed post omnes intellectuales substantias in intelligentibus semper animabus, notiones quidem sunt et intelligibilia. In omnibus vero privatis animis conceptus duplices; conceptus substantialium rationum, et conceptus rerum ex sensibus in unum ratione collectarum. Quod vero dicitur *insitum*, indicat secundum essentiam non esse, conceptus tamen aliter, non ii quas ei committunt sensibilium acies; subsistentium enim illi conceptus sunt et semper in nobis existentium, et ipsa vere entia, et cum in hæc pervenerimus, tum verorum conceptuum pleni efficiamur; non ingenitorum aliunde, sed restauratorum, quod habentes nesciebamus.

Nec idem est *ἐννοήματα* conceptus, et *νοήματα* id est conceptus substantialium rationum. Intra igitur, a substantia nostra, conciperetur species, non a sensibilibus. Multo enim essent scibilia sensibilibus obscuriora, nunc vero sicut scientia sensu melior, ita scibilia sensibilibus

obscuriora; nunc vero sicut scientia sensu melior, ita scibilia sensibilibus⁽¹⁾. Universalia vero sunt scibilia ac de iis scientiæ; hæc igitur meliora, quoniam et causæ. Intus igitur et secundum substantiam ideas habemus. Sed in mente cuncta hæc *νοήματα καὶ νοήτα* coeunt: in anima *νοήτα* ad ea quæ in ea *νοήματα*, vocantur *νοούμενα* ea quæ intelliguntur ab ipsis. At ad ideas vere intelligibiles intelligentium habent ordinem; ubique enim intelligentia secundam oportet habere *νοητῶν* portionem; habet vero propriæ mentis natura idearum contemplationem; specificatrix enim et in universis mens et opificium universum et apparentium pulchritudo et ordo per mentis regnum fit. Cognata plane coheret mens ideæque; ideo dicuntur *νοήματα*; secundum unamquamque mentem universaliter, particulariter, animaliter, intellectualiter, et hinc anima, mens, et mentis notiones ac animi *νοήματα* dicuntur primorum imagines. A communibus singularium ad physicas species, inde ad animæ rationem; hinc ad substantiales rationes et demum ad ens pervenitur quo ducitur Socrates, eloquio sane obstetricio.

Omne intelligens se ipsum intelligit, et seip-

(1) Ut C. D., p. 147.

sum intelligens intelligit per suam intelligentiam, non extra se. Unde Plato ait: conceptus mentis est, et non addit quod ens extra conceptum, quoniam mens alia seipsam, alia se et superiora, posteriora nulla mens intelligit, nisi eas habeat causas.— Intelligibile triariam per participationem : in intelligente superiora; secundum essentiam in intelligente se ipsum, secundum causam in intelligente posteriora. Oportet enim superiora intelligens et seipsum intelligere, ubi per essentiam, non omnino participatione. Nam primus intellectus seipsum intelligit solum, nihil habens ante se intelligibile, illic et secundum essentiam.

Sicut intellectus et intelligibile unum; ita conceptus, intellectus, ac etiam intellectus se intelligens, intelligibilium est plenus. Et sicut in sensibilibus, quod apparet utcunque unum, revera multa est; sic et in intelligibilibus biformitas conceptus et entis uniformiter subsistit. Anima ergo a suis conceptibus ad entia transiens ut ab aliis in alia transfertur. At mentis conceptus entia sunt ob intellectualem conversionem et excellentem identitatem. Parmenides transfert hypothesim ab animi conceptibus ad ideas intelligibiles, his conceptibus intelligibiles. Illud igitur ens vere idea, in omnibus speciebus semper unum, idem exis-

tens et quod semper intelligitur et non intelligens solum ut conceptus animi. Si igitur omnia participant ideas, non conceptus omnia, non erunt conceptus ideæ. Nam trium unum eveniet, ut vel ea quæ conceptus participant, non intelligere, aut non esse conceptus species mentis expertes, non participare ideas; quorum duo prorsus absurda. Etenim omne particeps conceptus intelligit. Conceptus enim intelligentiam significat, et mentis expertia participant ideas, ut inanimata. Non igitur conceptus ideæ, nec in conceptibus substantiantur, sed in intelligibilibus. Oportet non ab intelligentibus inchoare res, sed ab eis quæ intelliguntur, ut omnium causæ sint, et intellectualium et non intellectualium; omnibus enim esse commune, intelligere non omnibus. In iis plane standum, dicendum cur, omnibus in mente subsistentibus intellectualiter, non omnia intelligunt quæ hic participant ideas. Dicimus quod gentium degeneratio a primis causis usque ad ima subsidens, succedens, descendens totarum et integrarum essentialium participationes hebetat et obscurat, et tamquam per universa progrediens opificium, non ab omnibus æque participatur, unde et catenæ quædam desuper apparuerunt usque ad inferiora protensæ. Plurimum vero

virium in idea et minorum, participatio prima et media et ima catenæ revelat. Ut una paterna mens omnibus metra præscribit participationis, cum præsumserit et singulorum conducibilitates ad mundum principiaque et media ac fines cujusque catenarum. Variæ quidem participationes primæ deficiunt, secundæ universales quæque idea et multa et unum perficientes, sed uno constituyente in eo multas proprietates. Quod intelligitur conceptu animi antiquius; quod intelligitur melius intelligente dicitur. Si anima intelligat, mens intelligatur, mens altior. Si mens intelligat, intelligibile vero intelligatur, τὸ νοήτων præstantius. Non igitur ideæ primæ conceptus, sed intelligibilia. Hinc constat quod ideæ non in anima primum, sed et ante mentem. Solet Plato ad intelligibilia ferre hoc naturæ nomen, ut in Philebo regia mens, regalis anima, in Jovis natura, et animalis natura sempiterna. In Timæo naturam vocat intelligibilium monadem idearum et sempiternam stare; manere in uno unum, et moveri tempus, et simul cum generatione hypostasim obtinere. Descripsit vero vim idearum et proprietatem solum exemplarem, non perficientem, non custodientem, sed idearum proprium hypostaticum et assimilativum. Habent

vim producendi et generandi suas imagines non minus quam physicae rationes. Habet ergo omnis idea divina causam paternam et creatricem per suum esse; et perficientem et bona reddentem et defectu replentem, ac materiam formantem et custodem universi ordinem indissolubilem et rationes stantes, et compassionem retinentem infractam et perfectionem per causas stantes, unientem multa et dissipata sensibilia et astringentem et continentem, quia corpus per se divisibile eget contentrice rationum vi.—Omne contentivum unum indivisibile; hic participandi modus; est enim participatio assimilatio et continentia similium et custodia et perfectio.— Non idearum secunda et ignava forma, sed potius idearum principium primifex et secundum exemplar ab afficiente sejungi non debet; utraque ei vis adest et gignendi et sibi similia patrandi, et de suae essentiae redundantia hypostasim largiendi. Et ita exemplariter agunt ideae et active exemplantur; exemplariter quidem in exemplari faciens agensque, active autem exemplar in agentem collectum. Unio igitur una exemplar et agens colligat, praeterquam multorum efficientes causae sunt, at genitorum exemplar minime. Talia quippe singularia fiunt quidem quatenus singularia, non exemplaria habentia

quatenus ejusmodi sunt. Non aliter igitur ab agente dirimitur exemplar quam quia finitum est.

Sectatores dogmatis idearum eas oportet inconcussas, inviolatas, abstractas servare et omnia præcurrentes; idque paulo ante dictis consentaneum, quibus ostensum carere habitudine ideas. Nec enim earum vis opifex ea est quæ habitudinem teneat ad secunda, neque tamen habitudine vacant et ita abstractæ ut his alienæ et incommunicabiles fiant. Sic et Plato. At qui post Platonem, ex dimidio penetrant veritatem, alii divinæ causæ providentiam cum habitudine materiali observantes; qui et divinum percurrere aiunt per materiam; alii vero absolutum, sine providentia faciunt, qui et actionem et providentiam auferunt a divinis, separata quædam intelligibilia appellantes, non opificia, non exemplaria, sed tantum desiderata sensibilibus; circa illa enim choreas ducere cœlum universum, et per desiderium illorum beatitudinem tenere. At Plato servat omnia, providentiam idearum et immobilitatem et eminentiam et absolutam vim et præsentiam et excellentiam. At quisquis solum ideas absque habitudine ponat, nec omnia percurrere addat, consequi statim videtur eas nec nosse nec nosci. At adversus negantes vim

effectricem et causam agentem intelligibilem, multa eveniunt incommoda. Imprimis quomodo cœlum divina optabit, illinc minime ortum? Quidquid enim ortum est, fontem cupit suum et originem. Etenim cuique natura indidit ad suum essentiæ autorem converti. Aut cœlum quomodo desideret, unde nihil accipiat? Nam omne desiderans spe quiddam consequendi trahitur, nisi frustra desideret. Admirari Platonis divinam sententiam licet, omnem nodum explicantem et omnem impiam de divinis ideis suspicionem; secundum ipsius mentis imaginem, quæ ante mala quæ ab hypostasi excidunt, evertendi vires constituit. Quod vero actio idearum absoluta ad habitudinem sit, prius docuit. Omnis enim habitudo eget alia quadam causa uniente et complectente. Erit igitur alia prior idea similitudine nectens. Similis enim ad simile habitudo. Quemadmodum et Pythagoræorum filii in numeris et figuris divini ordinis imaginem cernebant, et ibi versantes tanquam ex typis quibusdam divinarum rerum cognitionem colligere studebant, quid mirum si apud nos scientia dicitur quidem ad scibile et est huic suo scibili conjuncta et eodem ordine?

Idem et sciens novit et orthodoxus, sed is

melius, deterius alter, et scientia plane et ad ea quæ sunt ejusdem ordinis et ad secunda est. Sic et Plato ipse in Epistolis ait per scientiam quidem cognosci non posse, sed intelligi. Est enim scientia compositior intelligentia; mens vero proprie idearum spectatrix est; quia etiam ideæ suapte natura sunt intellectuales et simile simili cernimus suo; sensu sensibilia, opinione opinabilia, et intellectu intelligibilia, et ut theologiæ magis ascendamus progressi ad *νοερά* usque, ultra hæc non nisi ideas abstractas, intelligibiles et intellectuales nostra meliores cognitione videre est. Purgatos enim opinione animos et contactu quodam cohærentes et sequentes duodecimum principes ad contemplationem idearum sursum agit per afflatum et divinam inspirationem.—*Sane post patris conceptum Anima ego habeto*, inquit oraculum. Duo imprimis Plato edisserit, quisnam auditor non indignus, quisnam magister idearum. Auditor sane sit ingeniosus, amore sapientiæ captus, non rerum humanarum; nam qui natura ipsa philosophus, non humanarum rerum sed incorporearum sectator est; ante ea quæ oculis obvia patent, quiddam aliud subintelligens semper; deinde multarum rerum, non rerum humanarum, quæ parvæ admodum sunt, et nihil

ad beate divineque vivendum conferunt; in logicis, physicis, mathematicis non indoctus, et quum statim deos quasi solem adversum intueri nequeat, in his quasi aquis et speculis oculum exercet, atque assuetum luci facit spectandæ; cum enim in mathematicis intellexerit in uno et unitate multa et omnia contineri, par, impar, circulum, sphaeram aliasque numerorum species, minime admirabitur quonam pacto divinum sua essentia ignem edit ardentem, nivemque frigidam; nec mirabitur quomodo causæ cunctis ubique præsentibus causatis, si universalis causam in dialecticis fuerit contemplatus; quod est in multis unum et prædicatur. Per has sane imagines divinorum radios cernimus; sed ingenio tamen iis quæ vere sunt proximo et voluntate, ad ἀναγωγήν entis, sicut ad omne institutum apparatu, egemus sincera ac purgata præparatione.

Tria necessaria contemplanti, ingenium, peritia, promptitudo. Ingenium erga divina fides, peritia incoucussæ veritatis cognitio, promptitudo amoris et diligentiae vim dat. Hæc sane discipulum decent; at docentem multo prius; et doctori non convenit loquacitas, sed e contra paucis multa claudere, principiis maxime unis inniti; a presentibus alienus, divinis proximus demonstrationibus utetur, mystica mystice

tradens, et arcanas divum ideas ac notiones pandens.

Omnia in omnibus proprie sunt. In primis secundum causam et media et ima, unde et noscuntur ab ipsis sicut et ibi sunt, in mediis prima ex parte et hæc in imis utraque; unde et omnia norunt animæ quæ sunt, suo quæque more : superiora imaginibus, inferiora causaliter, rationes vero suamet cognitione quadam. In primis idearum is status ut suapte natura seipsis abstractæ stent suo in loco; intelligentia scilicet non instar sedis subjective uti accidentium substantia, non instar materiei in formis his mersis, non instar partium in toto. At mens idearum locus, ut centrum linearum et theorematum; in ea scientia, et quoniam mens non est in nobis sed anima, ideo non sunt in nobis ideæ, quarum mens sedes. Hinc constat Platona mundum intelligibilem ab animabus abstrahere.

His expeditis primum requirendum : si est *ad aliquid* (relatio) in ideis; deinde quo pacto verbum hoc verum, et in qualibus speciebus. *Ad aliquid* dicitur accidentium solum, uti et dimidium, et quicquid in idem recidit, idque logice. Adde quod et habitudo essentialium est quemadmodum in natura lævum ac dextrum, quæ in animantibus, accidentia non sunt omni

ex parte. Unde enim motus initium fit, dextrum esto; idque non accidentarium, sed natura ipsa, ideo nec commutari dextrum hujusmodi in sinistrum potest. Et Timæus utrumque in mundi periodis ponit juxta essentialium vires primorum opifices et secundorum, præcurrentes et sequentes. Alius in rebus *ad aliquid* subsistentibus per se modus exactior, in quibus utrumque sui cum sit prius, et altero est et seipso prius, et sui existit intelligibile et intelligentia sui, et hoc ipso et intelligentia ipsa intelligibili unita hæret, et intelligentiæ e contra intelligibile coeunt. At pater hic quicquid paternum habet, pendet ex altero, illic vero paterna causa, sui explet essentiam imprimis, aliis dat proinde ut progrediantur in lucem. Adime ergo inde impias ac sacrilegas habitudines, diis alienas omnino et pro habitudine sumenda identitas. — Omne ad omne totum est vel pars, vel idem vel aliud. Totum et pars in eis cernitur formis in quibus tum altera participatur altera, non conversim. At in contrariis maxime diversum dominatur pellere se mutuo contendentibus et delere. In illis idem quorum participationes oportet secundum reciprocam esse conspirationem, et impossibile non simul ambo et adesse susceptaculis et deesse. Oportet itaque unumquodque

illorum *ad aliquid* unamquamque intelligere speciem, unius hypostaticam habitudinis, non habitudinem subjectis, tametsi mutuo referantur ob mutuam invicem intelligentiam; æterna et uniformis æternorum intelligentia ipsa est scientia veritatis, facientis intelligibilia. Veritatis enim lux cum fit intelligibilis, eis vim intelligibilem communicat et multa scientiæ; nam idearum mediarum ordines tres, primus uniformium et intelligibilium, secundus continentium et colligantium, tertius perficientium et convertentium.—Sunt et cognitiones particulares, naturæ super naturam, sensuum, imaginationum, opinionum, rationis, intelligentiæ, sensuales non puræ, sine sensu puræ, omnium præcipue tres, Arithmetica, Metrica, Statica, et omnium purissima dialectica; sed scientiæ nomen solide audiendam, nec ad artes transferendum usu et necessitate compertas. Harum non ideæ, cum sunt umbræ umbrarum, imagines imaginum, imagines verarum scientiarum: hinc habent generationem. Sed scientia a prioribus subsistentibus per quas et nobis ad illas ascensio et intelligentiæ similitudo. Una igitur ante multas scientia veritatis, ipsum quod est, et veritatum multæ, nam cujusvis scientiæ proprium scibile, veri-

tas quædam est (1); et multarum scientiarum apud nos una idea, scientiæ; unde omnibus principia sumuntur, et quamvis nostra scientia a divina alienissima sit, est tamen per eam ad divinam accessus. Nec mundus intelligibilis in nobis constituendus, ut placet aliis, ut intelligibilia in nobis cognoscamus. Supra nos enim est nostræ causa essentiæ.

Propositum est monstrare quomodo ideæ abstractæ per se, sui, non in nobis cum nostra cognitione, simul non eisdem ignotæ, soli menti divinæ visibiles. Animum illis nostrum non conjungit sensus, non opinio, non ratio, non intellectualis cognitio nostra; sed sola a diis intellectualibus illustratio potentes nos docet conjungi illis νοητοῖς et νοεποῖς speciebus. Natura sane illarum abdita, quarum visio festum, et imitatio ascendentium ad subcœlestem ἀψίδα (2), ad cœlum et locum supercœlestem, ut ait Plato in Phædro, exactos et plenos aspectus, et simplices ac beatas vocans ipsorum illas visiones. Ostendimus itaque quondam per ea quæ in palinodiam conscripsimus (3), quod omnes ordines illi medii,

(1) P. 213. Ut Coddss.

(2) P. 215.

(3) P. 215. Quis autem est liber ille Procli, ignoramus.

νοερῶν sunt deorum, et primorum νοητῶν, ut puto, per methodos efficacissimas. Patet id quoque quod nunc dicitur nonnihil tenere veritatis. Intellectualium idearum intelligentiam ipse nobis indidit opifex animarum et pater. Earum vero idearum, quæ supra mentis intelligentiam stant, cognitio a nostris aspectibus et cognitionibus elevata est, et est suapte natura insita, solis ipsis nota animis divinis et afflatis.

Desuper a summo intelligibilium vertice in omnia secunda procedunt divum genera. Decori igitur mediæ ordines specierum ipsarum processionem suscipiunt, juxta bonum pleni existentes sua perfectione et sufficientia et plenitudine, secundum pulchrum jucundi secundis, et elevantes quæ processerunt, et colligantes divisas causas. Nam conversio ad pulchrum colligat omnia et unit, et quasi ad unum communit centrum. Hæc igitur, bonum inquam et pulchrum, occulta sunt et uniformiter in primis, æqualiter vero in singulis, in variis ordinibus varia, pulchrum sensui suum, opinioni suum, rationi suum, puræ intelligentiæ suum, aliud prorsus abstractum, soli sibi visibile, lumen.

Qualis erga deos communio hominum est si divina humana non norunt aut divina nos? sic valeat omnis divinorum cultus, valeant

templa, valeat jusjurandum in quo testes deas vocamus; valeant munera quæ divinitus dari dicuntur. Impia sane hæc, nefaria, stulta, inaudita. Et procul dubio novit deus omnia et facit. Qui vero tollunt Dei oculos et avertunt a rebus mortalium, his coloribus suam phantasiam adornant. Imprimis rerum perpetua vicissitudo, fortunæ casus, vitæ tanta varietas, materiæ tanta confusio, non habere res Deum in variarum et omnigenum rationum volutionibus, et a sua abesse beatitudine, et deï providentiam tollunt, eam a nostris animi affectibus metientes. Addunt *cognitiones* varias pro objectis, sensum, opinionem, scientiam, intellectum, quæ in deo minime, mentem autem materiæ expertem solum et puram. Negant ab ea et aliorum omnium notionem, quæcunque intelligibilia non sunt; si enim extra materiem et ipsum oportet esse purum, et alienum a compræhensionibus materiæ mersis, et ita purum non nosse quæ in materia non sunt et idcirco providentiam adimunt, excellentiam prætendentes, non imbecillitatem dei, ut qui plenos lucis oculos habet, fama est eos quæ in mundo spectare non posse, et multa ajunt pulchrum ignorare, ut afflatis, quæ inspirationem divellunt sapientibus, quæ deflectunt scientiam. At qui ei *sensibilium*

cognitionem tribuunt ut et providere ipsum dicant, vertunt ipsius visum in extraneâ et faciunt per sensibilia pergere et tangere quæ gubernat, et manu quasi impellere singula, et adesse loco cunctis nec posse aliter providere. Alii se ipsum nosse ajunt, at providere sensibilibus non oportere; tantum satis omnia sua essentia et procreare et exornare, illis non cognitis. Deus tantum prestat naturæ quoniam si novit. Recte ii ajunt, et non recte. Recte, quod adempta providentia non est ordo, neque habere deum res nec sentire. Non recte, quoniam eminentiam et unitatem intelligentiæ divinæ non animadvertunt. Ita excidunt a vero. Nam quicquid agit juxta vim suam et naturam agit et secundum ordinem essentiæ, sicut et deus. Non enim generatio geniti naturam sequitur, sed et aliquid agit otiose et quiete, aliquid negociose et particulariter. Aliter igitur agit deus et aliter mortalium genus. Si ergo juxta suum quodque ordinem, vim, naturam operatur, et hoc divinitus et super naturam, illud physice, aliud aliter, igitur omnia id noscunt secundum suam naturam; et non quia objectum notionis unum, ideo et cognoscentium similiter apprehendunt objecta; sensus capit candida et opinio et mens, modo non uno: sensus non penetrat ad essen-

tiam, mens causam percipit. At ipsum intelligibile non noscit et ipsa mens omnium præstantissima, et nos noscimus varie tamen; uti cognoscens natura, ita et notio; melius a melioribus noscuntur res, ab ignobilioribus deterius. Et deus, ut natura vult sua, genita sempiternæ, particularia universaliter, et omnino aliter quam natura rerum. Omnium Deus est plenus intelligibilium et omnium distinctas habet causas; quare et homines et reliqua omnia gignit secundum suas proprietates, non quatenus unum quodque divinum est, uti ante ipsum pater intelligibilis, unde hic pater appellatur eorum quæ specie sunt distincta, omnibus se insinuans. Ille vero genere differentium et omnium pater est. Et quidem multo prius ille omnium est pater, sed omnium quatenus unum quodque divinæ virtutis est particeps, et cognitio quidem huic inest et privatim humanarum rerum, et cum aliis in universum. Est enim in eadem et hominum causa, et sejuncta ab aliis, et conjuncta omnibus ipsis. Ut omnium deorum est causa, Deus archangelorum, angelorum, dæmonum, heroum, animarum, animantium, plantarum, terrestrium omnium; ita et cognitio una omnium simul horum, tamquam unius generis, et non distinctæ hu-

manarum rerum. In diis cognitiones altiores et simpliciores sequentium varietatem præsumserunt. Hominis prima cognitio est in diis tanquam entis, et est una cognitio omne ens quatenus unum unica unione compræhendens. Secunda vero cognitio ejus quod semper est. Hæc enim cognitio quicquid semper est, unice unica causa continet. Quid primo in ordine idearum ipsa per se dominatio et vera scientia sit, plane perspicuum est. Illic enim et divina intelligentia est omnium unice, et universa complectens vis; hic totius scientiæ fons, altera origo universi imperii prima, sive in diis, sive in naturis altioribus, sive in animis. Et fortassis idcirco genus scientiæ hic intelligentiam appellavit, illarum specierum contemplatricem et unicam ostendere instituens. Superiorem vero formam solum ipsam vocavit ideis in mediis; ab intelligibili enim notione implentur ordines medii sua intelligentia, et omnes dii intelligentiæ sunt. Omnis divina mens et deorum omnis ordo cognitionem in se omnium et originem tenet. Ipsum primo bonum et cæteris vult inferioribus radios sui splendoris et bonitatis impartiri, ne opere quidem suo rationis expertia sint. Nam ipsius naturæ opus vitæ infimæ hujusmodi est, non divinæ, quæ ipsas quoque substantias rationa-

biles parit. Una eademque igitur opera ; et norunt universa dii et factitant et ante hæc pro voluntate sua et consilio intelligentiam omnium præceperunt et creatricem vim ; quare et voluntate et notione et potestate præsentent universo. Atque hujus beneficio trinitatis cuncta divina fruuntur providentia et divinam ad originem referuntur. Ipsius autem naturæ sinus rationes gignendi fovet intelligentia carentes. At ingenium quod ratiocinatur cognitio est in se finem retinens, demum voluntas ipsa bonum ipsum et bonorum. Ipsa itaque in unum collige et quod voluntarium est et quod intelligens et quod efficax, divinamque unitatem cum intellexeris in deum refer, tanquam illic omnibus simul his una ratione primo subsistentibus, et deorum toto genere hæc omnia continente; et maxime in intelligibilibus primaria intelligentia est, et superferendi vis et bonitas voluntatis. Causæ primæ dignitas et majestas suprema in virtute paterna, sed bonum in voluntatis benignitate. Idcirco nunc primum ideas deos appellat, et ad primum suum fontem refugiens, et quasi unicum et bono proximum ; et ita omnium spectatrices ideæ sunt et reginæ, quatenus divinam vim universa ex parte rapiunt et quatenus ex diis pendent omnia.—Deus ipse se

novit et omnium se autorem novit et genitorem, in quo manent rationes omnium creatrices. Spectat in se igitur primas rerum origines, et universa divino quodam termino et intelligentia exactissima complectitur, unumque omnium complexum efficit ipse, quæ sunt intelligibilia tenet, quæ partibilia, quæ sensibilia, quæ pulchra, quæ turpia, adde et quæ mala idque unica boni notitia et quotquot primo bona sunt, et quæ secundo et quæ simpliciter, et quæ aliquo pacto et quæ nullo pacto, et prorsus universas omnium bonorum vires habent. Ut enim unica similis notione quicquid quovis pacto simile est intelligit, sive in incorporeis sive in corporibus intelligetur; ita et boni una intelligentia in se ipso omnia quorum est causa, utrumque bonum unice concipit. Deorum unica et simplex intuitio juxta boni unitatem; et quidem ideis in aliis itidem. Secundum enim ipsius naturam impartibilis rerum partibilium rationes tenet, per cognitionem horum cuncta etiam partibilia præsumsit; quæ quum ita esse oporteat, quodnam horum axioma tum negabimus? Numquid illud, impartibiles partibilium causæ? At negari non potest; quis enim nesciat ex unitate constare numeros? atque ex signis magnitudines ipsas, et omnino in universum

ex simplicioribus quæ magis composita sunt in multitudinem progrediuntur. Mens ipsa rerum fertiliū infertiles complectitur rationes. Et quid mirum seipsam nosse mentem, cum et nobis intellectualiter vivere sit ex eo quod ipsi nos noscimus? Nihil igitur absurdum si mens impartibiliter agnoscit quæ partiri possunt; ex causa enim nosse multo satius est atque exactius quam sine causæ cognitione; sensibilia sensitive novit, quando etiam sensus in eo intellectualis vitæ idea est. Quicquid enim in intelligentia subsistit, intellectuale est suapte natura. Nihil enim imbecillum esse potest, nihil mortuum, nihil mentis expers, quod in mente secundum actionem est. Quemadmodum igitur intellectualium idearum quæstiones diluendæ sint dictum sæpe est. Namque si seipsum auctorem omnium novit deus, et ea quoque novit quorum auctor est; hinc plane ad Aristotelem instabimus ostendentes, quemadmodum quam ipse finxit mens, seipsa cognita, tamquam omnibus desiderata, et cuncta quoque novit, quæ ejus desiderio continentur, et seipsa perspicue cognita, novit plane et ipsam appetentiam. Quisquis enim alterum eorum quæ *ad aliqui* dicuntur plane novit, et alterum itidem, scientiam certam habebit. Non igitur adimenda est

mentis notio prorsus sui ipsius notionem tenentis; quam cum habeat, novit et quemadmodum aliis desiderata est.

Quomodo autem sermones Parmenidis veri sint, et in quibus ideis, enarrare rursus oportet. Nam ideas intelligibiles constat non eam habere nostrarum rerum cognitionem, quam intellectuales, determinatum rerum humanarum quatenus sunt humanæ, et aliarum individuarum specierum et omnino sensibilibus : sed unicam et universam omnium simul quæ sub uno genere collocantur, coelestium inquam et aëreorum et aquatilibus aut gradientium, aut deorum aut meliorum generum, tanquam divinorum entium et animalium simpliciter et indivisibilium. Suprema igitur scientia et intelligentia non est propria rerum humanarum, cum sint particulares; sed omnium simul et uniformiter in mente existentium indivisibiliter. In his vero ideis intelligibilibus, verum est id quod dicitur non habere eas erga nos ullam vim, neque erga illas nos; etenim nostram notitiam prætervolant et superant in adytis et penetralibus patris latentes, et, ut inquit Theologus, soli cognitæ proximo Deorum ordini; et ipsorum melior vis atque præstantior, quam ut nos suapte natura edant; solum quippe deos procreat, ut sæpenumero dictum

est, et deos equitat, at non animas. Ab intellectualibus vero generat et idearum et animarum catervas et hominum et aliorum animantium processiones. Ergo si apud Deum suprema dominatio est, atque ipsa suprema scientia, Amant quippe homines dominos deos vocare, et in corporum ægritudinibus ad eos profugientes, et ad ea quæ ipsi nequeunt assequi deos invocantes, tanquam omnipotentes. Ambigitur autem an nostram norint, et est quidem humanarum rerum ratio; vident enim quoniam potestatis est abundantia, omnium similiter dominari et omnia imperio tenere; cognitionis vero virtutem, optima nosse. Horum principatum et rerum omnium accusant, cognitionem vero adimunt. Animi enim studium contemplandi, quantumcunque videtur optimum, tantum in divinam causam referre dignatur; et hoc rectissime, non enim oportet progressa tantum cernere sed et origines omnium in ipso; ubi et hæc longe distantia invicem cœunt similitudine quadam.

LIBER QUINTUS.

Universalia unde capit mens cum in nobis actu non sint? Quæ vero actu præ illis quæ in potentia? Alibi igitur et ante nos in divinis et

abstractis essentiis sunt ideæ a quibus et nostra perficiuntur, quæ si non essent nec nostra quidem essent nec perficerentur. Unde igitur ipsis perfectio? non a sensibilibus, quoniam deteriora. Nullo modo enim natura ab imperfectis et multis inchoat, non enim fas non circa monadas procedere multa, circa perficientia imperfecta, circa immota quæ moventur. Et si animarum ideæ non sint, quo quis mentem vertat non habebit, teste Parmenide. Sensus enim et phantasia circa sua propria, mens circa ea quæ sunt, versatur. Quorum enim erit cognitio in nobis intellectualis, iis formis ablatis? Unde demonstrationes? ex eis enim demonstrationes quæ et causæ questionum, et natura priora et altiora et universalia. Unde, puto, et illi quibus ideas esse non placet, veritate acti, in sermonibus de demonstratione universale adorant; et ii quæ secundum partem divinius vocant, sine quo neque demonstrationes neque definitiones constitui possunt, et præsertim definitio stricta ex rationibus animi essentialibus. Definitiones igitur, tota et universalia et demonstrationes itidem spectant, nec divisiones quidem possunt sine universalibus componi, non conceptibus posterioribus natu, sed essentialibus in anima rationibus sine quibus dialectica nulla stat.

Nam universa dialectica circa demonstrationes, definitiones, divisiones versatur, nec hæ quidem sine rationibus, communibus, essentialibus esse possunt; adempta imo erit methodus analytica, opposita demonstrative, uti ab effectis resolvens in causas, definitive, ut a compositis ad simpliciora, divisive a magis particularibus ad magis universalia; tot enim modis resolutio sit. Tolle igitur species, ubi rerum in nobis rationes? Tolle rationes, ubi methodus dialectica qua res noscimus? Quo se vertet igitur mens? Nam ea animi vis causas vult maxime, ideo præfugit ad ideas, et multitudinis parentes ideas monadas. Opinio solis contenta conceptibus posterioribus natu et immersis, quomodo causas reddet horum, et in quæ principia reduces theoriam? Nam ut veræ causæ sunt rerum exemplaria et activa et perfecta, et si species non sit neque exemplaria possunt esse; nec opificem deum rerum ignotarum, nec finalem causam possibile esset esse.

Dialectica non ea quæ argumentatrix et opinionem sectatur et nugacitatem, sed altera melior, melioribus utens methodis divisionum, demonstrationum, definitionum, qua fretis spes multa est nos idearum penetrare speculatum, potentes confusa distinguere, nodos

solvere, ignota monstrare, sine qua non est certa scientia sigillatim ideas digerere.

Et quomodo, diceret quis, idearum definitiones esse queunt? simplices enim et impartibiles non ullam varietatem verborum admittunt nec scientia capiuntur, ideo neque definitione; nam per se circulus, ut ait in Epistolis Plato ipse, neque nomen habet cognitum ulli nostrum, neque characterem, neque definitionem qua explicetur, neque demonstrationum habet notionem. Nam idearum quævis per se subsistens, discreta ab aliis, abstracta a participantibus, si sola intelligentia quælibet idearum capitur, non ratione, non verbo, non nomine, utrum earum erit definitio? Dicendum igitur ipsum pulchrum, ipsum justum, ipsum bonum hujusmodi ideas non in mente solum esse, verum et in animis et sensibilibus. Ideo quædam definiiri possunt, aliæ non. Igitur dicamus de ideis intellectualibus non cadere in definitionem, quoniam simplices, sola comprehensibiles intelligentia; si enim definiuntur, moverentur ab alio; in divinis vero ideis nihil hujusmodi; neque enim ens in aliud quid vadit, ut ait Timæus. Sed etsi processionem faciunt quædam a se ipsis modo quodam, ipsa sunt illa secundo orta ordine. Idearum vero quæ ani-

males et sensibiles, sunt definitiones; et simpliciter quæcunque secundum exemplarem causam sunt producta, et quæcunque dicuntur species participare, horum sunt definitiones; quæcunque vero nec uti exemplaria processerunt primissimæ formæ, non participes illarum: horum non definitiones; hæc enim non definibilia sed intelligibilia solum. Etenim dialecticam illa prima spectare, simplicibus apprehensionibus et ipsam utentem; dialecticam vero finientem et partientem imagines eorum primorum intueri, contemnere quæ videntur, et essentiam incorpoream cogitare, ad philosophum attinet ac divinum. Etenim divinum omne quod abstractum videtur et in intelligentiis, in materialibus subsistens; pulchrum ait impetum ad eorum pulchrum ducentem, quod est non in praxi, ut Stoicis placeat, sed in actibus intellectualibus; et vero amore dignum; nam amatoriam vitæ species maximopere pulchrum amplectitur et in diis ipsis existit. Igitur divinum probat impetum et pulchrum, idque jure optimo; is quoniam ad mentem excitat et in unum, ut divinus, unum amplectitur, et pulcher mentem, apud quam primum pulchrum quasi oculum animi purgans, et quod in eo divinissimum expergefaciens, viam dialectices inconcussam et

exactissimam rebus cognitam ostendit, utentem pluribus viribus ad viri captum; hæc imitatur mente, unde initia sumit, extendit ad ens, errorem circa sensibilia quiescere jubet, inredargutis singula methodis premit, donec ad ipsam perveniat unius et boni speculam. Hanc plerique ita exercitamentum a Platone dictum volunt ut cum Peripateticis et Aristotele de vulgari illa consentiant. In quos tametsi initio permulta dixerimus, jam rursus compendio nonnihil explicare in animo est, et in primis quid gymnasticum sit hujus dialecticæ aperire conabimur. Etenim in Republica Socrates exercet, inquit, per se ipsam eos qui erudiuntur. Tria ergo dialecticæ munera, purgandi argumentorum pharmaco, uti testis est Sophista, quo et Socrates utitur plurimum in Sophisticam turbam, duplicem ignorantiam tangens. Deinde secundum, res ad mentem revocandi, quod dicitur rememorativum, quo bene natos ad contemplationem levat, solam ipsam veritatem ostendens. Per argumentum quidem provocans ratio de sensibilibus certa et stans non est, neque congrua, sed commistura quædam, veri faciem præ se ferens. De intelligibilibus vero rationes immutabiles, multis argumentis convellendæ inviolabiles. Nam sensibilia id quod dicuntur exacte

non sunt, sed intelligibilia proprie sunt et intelligi magnopere queunt. Sensus non percipit ideas, nec phantasia. Opinio deinde ratione quidem eas capit et sine figura, habet tamen et ipsa varietatem et omnino quod solum nosse suapte potest natura: sed sola in nobis ratio satis potest species cernere. Ideo Timæus ait intelligentia comite ratione compræhendi id posse quod vere est. Quare quæ ratione capi summopere valent, species ipsæ sunt, quæ propriæ species sunt, merito sensibilia, quippe cuncta in ratione sunt partium, quoniam corpus omne in parte est, nec enim cuncta corporum esse queunt, nec unum in multis esse partite. Physica vero versantur circa corpora et partita, quæ ad animas attinent varia, neque instar intellectualium formarum simplicia. Quare maxime comprehensibilia et intelligibilia et quæ absunt a materia longius, hoc commodius priusquam formæ existunt ac species, puritatem retinentes perpetuo suam; itaque errore opus est dialectico ad harum intuitum specierum prius nos exercitante, et initiante ad illarum captum; isque cursus non opinione arguit, sed universam dialecticam, quam arcem, coronam, et propugnaculum vallumque scientiarum appellavit in Republica. In logicis nos vertiginibus

et methodis exercitamus ad exactiorem separatarum rerum intelligentiam. Nec ulla te admiratio teneat si scientiæ theoriam errorem dictitat. Uti enim ad puram intelligentiam νοητῶν circa falsa et vera error; error etiam in intelligentia, varietas intellectionum, objectorum pluralitas, error et deorum coelestium et intellectualium providentia ad secunda. Omne enim in multa progrediens errare dicitur. Quatuor error significat, multitudinem actionum, quamvis etiam simul sint omnes; multitudinem transitoriam, multitudinem ab oppositis in opposita pergentem, compositorum motuum multitudinem.

Unde genesis animadvertendum ac interitus, et an harum rerum etiam causas in speciebus reponi oporteat. Non genituram non esse fieri potest, neque perire prorsus corruptionem; sed oportet hæc in mundo una esse, oportet invicem, quatenus et mundus ipse non deficiat, idcirco perpetuo fit defitque, ut Timæus prodit; quin et generatio ipsa est ac partem essentialiæ capit, corruptio vero ejus quod non est. Nam ut fit quodque ad essentialiam vadit, et esse ipsum consequitur: quatenus vero corrumpitur, ad non esse pergit in aliamque pergit, commigrat speciem; idcirco aliud in aliud corrumpitur, nihilominus eo est quod est,

illud quod non est, si fas sit dicere, juxta hospitem Eleatam; ita hoc loco generationi non minus est corruptio ad universum pertinens, et quasi illic idem et non esse, et esse habet; ita in iis, quod gignitur etiam corruptionis est capax, et quod corrumpitur genituræ. Causa igitur hæc genituræ et corruptionis, ens et non ens. Si corruptio sit, ei jure obtingit indeficiens atque infinita vis, essentiæ metrum genituræ perpetuæ. Quod si corruptio non sit, se ipsam minime deleverit, cætera non dissipabit, non vertet, non commutabit, non sympathiam efficiet, non confundet ordinem.

Non mediocre studium veritatis spectare campum ubi est. Omnis itaque vita nostra ad eam contemplationem exercitatio est. Ac per dialecticam error ad portum illum, hanc verivisionem quam animæ multis mediis assequuntur. Si est Providentia, sequitur adesse omnibus et exemptam esse; nihil injuria, nihil casu, et citra ordinem, omnia bona. Hinc connexio et custodia et beneficentia, nihil eam fugit aut humile aut sublime. Tolle providentiam, ubi bonum? ubi metrum? ubi terminus?

Id mirum quod rident uterque et Zeno et magnus Parmenides. Risus arcanam imitatur

divinorum actionem et latentem ; sed risus effusior imitatur processionem ad potentiora ; plus enim cadit in sensum cachinnus nisu. Itaque nisu parcius manentem et conquiescentem et occultum deum, cachinus superne manentem imitatur, jam procedentem et apparentem, idque mirabilius. Nam Zeno subridens Parmenidem spectat et ridet ad Socratem verba faciens. Ridet igitur Zeno aperiens Socrati se et uniens et hac unione Parmenidis intelligentiam provocans. Convertit enim et hunc in ducem suum et ad eum erigit uti primariam contemplationis causam, et totius apud ipsam intelligentiæ parentem. Illud imprimis statuendum sanctissima dogmatum et divinissima in aures multitudinis proferri non oportere, vulgo sane ridicula, doctis et sapientibus mira, sicut et Pythagorei sermones quosdam mysticos, alios sub dio patulo, et peripatetici commentaria quædam secretiora intra adyta alia credebant extera ; ita quodque Parmenides quædam ad veritatem, pleraque ad opinionem conscripsit et Zeno sermones veros edidit et utiles. Secreta igitur veritatis turpe prodere in vulgus, seni præsertim, nam juveni minori probro datur assueto affectibus ; rationem eam primo adfert Plato, ignorantiam scilicet. Magnorum quippe malorum ig-

norantia occasio est, in animis. Dialectici cursus itaque et erroris finis ipsa veritas et mens. Oportet enim a postremis ad summa per medias vitæ species ire, et sicuti per media descensus, ita elevatio faciendâ; ideo contemnendi sensus nihil exactum sapientes, nihil sanum. Deinde tollendæ e medio phantasiæ in nobis instar Stymphalidum avium volitantes, nihil nisi malorum formas capientes. Ideam vero et veram elegantiam, quoniam picta et figurata non est, fugiunt. Imo vero puritatem iudicii mentisque perturbant et dejiciunt. Tertio rescindendæ prorsus opiniones variæ, animas in errorem abducentes, ignaræ causarum et scientiæ et mentis. Denique eum qui in scientiarum pelagus recurrerit, illic dialecticæ partitiones et compositiones et omnino formarum in nobis varietatem considerare oportet, quæ suum ordinem indicant menti nostræ, quoniam a compositione ipsa abesse oportet, ac intelligentia jam et mente penetrare ea quæ revera sunt. Est quippe scientia omnino præstantior mens et ipsius mentis vita. Errores ergo plurimi et vertigines animi in phantasiis, opinionibus et ratione quoque: sed unica et sola vita mentis errore vacat isque mysticus est animi portus constitutus quo sane et poemata Ulysses

post varios multosque vitæ errores ducunt.

Carminum ait confictor : *Amor rursus utique ceruleis sub palpebris refrigerata oculis conspicatus demulcimentis omnifariis in infinita retia Cypridis jecit jaculum trementi invadens, unde regalis equus palmarius in senio exercens cum curribus diis in pugnam incessit.* Quantum attinet ad id quod Parmenides de curru verba fecit, sic velim intelligas. Equorum certamina et amatoria ad animas qui consurgunt, proficiunt, elevantur, ascendunt, accomodate et concinne se habent; in iis siquidem ingravescit equus degener et pavidus, cui sit auriga non probe et liberaliter et ingenue educatus; contra fertur agilis, alacer, promptus; is cujus natura ad pugnam strenua existit. Et animorum certe ascensus amoris beneficio fit, et salus item ipsa. Proinde et currus alatus, pennatus, pervolitans, furore amatorio divinam cursu petit pulchritudinem, earumque rerum, quæ certissimæ sunt, visionem, aspectum, intuitum, contemplationem ac speculatum. Ac Ibycus amatoriæ rei perstudiosus et senior, et ad scribendos amores progrediens, ad laborem amandi vereri inquit scriptionem suo quodam in carmine.

Tum Plato ita pergit : *Cogitanti mihi idem et memoria repetenti magnopere pertimescendum*

videtur, quam potissimum ratione liceat; fasque sit tantæ ætatis viro transmittere, trannare, emetiri ejusmodi ac tantum dicendi profundum pelagus; sed tamen arbitror gratificari oportere, quoniam et Zeno ait: Unum idemque sumus. Novit plane quantus animi error in sensu, in phantasia et opinione, imo et in ratione, non oblitus laborum, difficultatum, anxietatum, certaminum, hæc eadem formidat repetere, in eadem descendere denuo, tanquam Ulysses alter reversus in patriam, jamque bono suo, voluptate, felicitate fruens, quoties in eadem bellorum vocatur discrimina barbarica, expertus domo abesse sua non lubenter, superiorum calamitatum et turbarum optime memor, bellorum tumultu jactatur atque diuturnis erroribus, cum jam in portu rationis constiterit ex phantasiarum et sensuum tempestatibus, et evectus in mentem, ex ipso rationis cursu, jure optimo perhorrescit in ratiocinationum pericula ruere ac in mentis ratiocinantis errorem sublabi, ne in phantasias sensusque recidat. Neque enim tutus esse potest a mente ipsa atque intelligentia descensus, nec omnino longius abeundum a primis, ne imprudentes fiant apud deteriora et sordidiora commorati. Hæc quoniam Parmenides optime versaret animo

jam atque memoria imprimis teneret, in portu constitutus veretur in ventum atque orationum turbas revocari a pura mentis actione ac forma. Verum fit sæpe ut descendat boni gratia ad posteriorum beneficium. Nam hæc ipsa gratia divinæ imitatio providentiæ est. Ejusmodi igitur esse oportet descensus ab intelligibili animarum divinarum divinis cohærentium malum erroris expertas ut ad solam beneficentiam demittantur, non ad explendam φιλογενέσεως vitam, nec in profundum labentes nec cohærentes glutino vitæ optimis formis; nam solos esse vitæ ab omni corporea turba abstractæ symbolum præsefert.

Unde igitur auspicabimur, atque quid subjiciemus imprimis? Seipso jam volutionibus dedito Parmenides, et scientiæ interpretationes ingresso, ab ipsa mentis et intelligentiæ arce, capite, fastigio, vertice, speculo descendit et ex absolutis ad pendentes ex habitudine formas, rursus eos percunctatur qui se participaturi sunt, unde initium sumendum; et in quam hypothese verba factururus sit, non quod a deterioribus maturius indicium consiliumque expectaretur, sed quod eos ad se potius sui que contemplationem converteret et evigilarent experfecto ingenio et excitato animo, ut non quasi mente vacantibus

verba inferret, ceu natura corporibus, et quemadmodum ipsi últro ad unum commoventur.

Presto tibi sum, inquit Aristoteles, et coram quem quæris, o Parmenides. Me namque intelligis, quum juniorem et natu minimum dicis. Sed eia agedum interroga, paratus nempe maneo ut respondeam. Sane Parmenides qui responderet certum signarat neminem, neminem privatim atque hunc indicarat, si minimum dumtaxat natu in universo ac communi dixerat; Aristoteles tamen se verbo subiecit privatim universo conjungens. Nam si ipse natu minimus est, eum ipsum respondere oportet. Rursus etiam hæc imaginem quandam et indicium præseferunt rerum divinarum. Nam universum et unitum intelligentiæ divinarum animæ partite et privatim suscipiunt suum juxta ordinem. Nec animæ solum, verum ipsorum etiam deorum posteriores ordines in parte suscipiunt superiorum exactas in universum intelligentias, nec divino in vate Juno sine definitione et discrimine locuta ac simpliciter. Archangelica dea ut fata est, insurrexit autem Iris turbinis in faciem et quidem non ad ipsam contra ait Juno. At illa probe sciens appellatam ab ipsa, et ei conveniens norat et cum nosset efficit suum opus; hujus

enim peculiare et proprium cogere, colligere, congregare, coadunare secunda ad propria principia per mentem opificem et maxime ad principem ipsum femellarum in mundo deorum. Hæc igitur per imagines Plato imitans suscitatur Aristotelem et subjungit Parmenidis ipsius imperiis.

FINIS QUINTI SEGMENTI.

INDEX HISTORICUS
AUCTORUM ET OPERUM

IN HIS TRIBUS LIBRIS

MEMORATORUM.

A.

AMMICARTUS, 306.

ANONYMI, 25.—39.—41.—101.

ARISTOTELES, 4.—21.—141.—234.—266.—
289.

E.

EMPEDOCLES, 83.

H.

HOMERUS, 14.—86.—329.

I.

IBYCUS, 316.—317.

O.

ORACULA, 23.—24.—25.—144.—145.—196.
—204.—206.—268.

ORPHEUS, 22.—23.—24.—25.—49.—227.—
228.—235.

P.

PARMENIDES et Parmenidæi. *Generaliter*. Pas-
sim.

Particulariter, 4.

PERICLES ὁ ταῖρος ἡμῶν, 115.

PERIPATETICI, 135.—141.—265.—310.

PLATO, *generaliter*. Passim.

— *Particulariter*: Cratylus, 84.—88.—262.

Epistolæ, 182.—261.—
304.

Eutyphron, 262.

Gorgias, 88.—251.—
310.

Hippias, 264.

Leges, 122.—138.

(424)

Lysis, 267.

Phædon, 62.—90.—
123.—129.—206.—269.

Phædrus, 34.—64.—87.
90.—92.—208.—215.—
264.—319.

Philebus, 44.—126.—
161.—164.—200.—211.

Parmenides, *generaliter*. *Passim*. *Particulariter*, 3.—32.—37.—39.

—41.—63.—65.—69.

89.—92.—96.—100.—

103.—105.—106.—109.

—112.—113.—116.—

120.—132.—133.—148.

—152.—153.—158.—

165.—173.—175.—176.

—187.—188.—195.—

202.—203.—207.—208.

—211.—214.—216.—

217.—230.—232.—235.

—236.—243.—246.—

247.—248.—249.—251.

—252.—259.—260.—

265.—270.—272.—275.

276.—290.—292.—293.

—297.—302.—303.—

(425)

305.—307.—308.—309.

—314.—315.—318.—

319.—321.—327.—329.

Republica, 57.—60.—

75.—90.—125.—155.—

161.—184.—266.—269.

270.—274.—323.

Sophista, 43.—66.—122.

—159.—160.—161.—

266.—269.—279.—280.

—281.—295.—316.

Theætetus, 152.—269.

Timæus, 25.—~~46.~~ 49.

—51.—60.—62.—65.—

75.—78.—81.—99.—120.

—159.—161.—163.—

164.—192.—197.—207.

—263.—273.—295.

PLATONICI, 63.—209.

PROCLUS, ad Timæum, 25.—38.—49.—59.

Libellus de mali subsis-
tentia, 59.

PYTHAGORAS et Pythagoræi, 25.—181.—310.

S.

SOCRATES. Passim.

STOICI, 74.—135.

T.

THEOLOGI, 33.—43.—47.—49 *bis.*—82.—169.
228.—234.

V.

VETERES, οι παλαιοι, 36.

X.

XENOCRATES, 136.

Z.

ZENON. Passim.

INDEX

EORUM QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

L IBER tertius.	3
Liber quartus.	69
Liber quintus.	251
Fragmenta Gogavæ.	331
Index historicus. :	422

PROCLI
PHILOSOPHI PLATONICI
OPERA.

SE VEND A PARIS :
CHEZ LEVRAULT, LIBRAIRE,
Rue de La Harpe, n° 80.

IMPRIMERIE DE FIRMIN DIDOT,
RUE JACOB, N° 24.

PROCLI

PHILOSOPHI PLATONICI OPERA,

E CODD. MSS. BIBLIOTH. REG. PARISENSIS,

NUNC PRIMUM EDIDIT,

LECTIONIS VARIETATE ET COMMENTARIIS

ILLUSTRAVIT

VICTOR COUSIN,

PROFESSOR PHILOSOPHIÆ IN ACADEMIA PARIENSI.

TOMUS SEXTUS,

CONTINENS SEXTUM ET SEPTIMUM LIBRUM

COMMENTARII IN PARMENIDEM PLATONIS,

CUM SUPPLEMENTO DAMASCIANO.

PARISIIS,

EXCUDEBAT FIRMIN DIDOT.

MDECCXXVII.

BIBLION EKTON⁽¹⁾.

«**ΕΙ**EN δὴ (2), φάναι (3)· εἰ ἔν ἐστιν, ἄλλο (4) τι οὐκ ἂν εἶη ἢ (5) πολλὰ τὸ ἔν. Πῶς γὰρ ἂν; Οὔτε ἄρα μέ-
«ρος (6) αὐτοῦ, οὔτε ὅλον αὐτοῦ (7) δεῖ εἶναι. Τί δὴ;»

Πρῶτον περὶ τοῦ πῶς τὸ πλήθος τῶν ὑποθέσεων ὁ Παρμενίδης τοσοῦτον ἐναπέφηνεν (8), ὅσον δὴ καὶ ἔστιν, ἐπισκεπτέον ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς ἡμῖν μειοῦσι τὴν ζήτησιν. Εἴτε γὰρ τέτταρες, εἴτε ἕξ εἰσὶν αἱ ὑποθέσεις, εἴτε ὀκτώ, εἴτε ἐννέα, εἴτε δέκα, πόθεν τὸ πλήθος τοῦτο παρεισέδου, κατιδεῖν ἄξιον. Καὶ γὰρ ἂν τις ἀπορήσειε λογικῶς τὴν πρώτην, μήποτε παρέλκουσιν αἱ πλείους (9), καὶ οὐδὲν πρὸς τὴν εἰρημένην μέθοδον. Ἀπὸ γὰρ ταύτης, εἶπερ ἄρα, δύο μόνας ὑποθέσεις ἔχομεν· τὴν μὲν εἰ ἔστι τὸ ἔν· τὴν δὲ εἰ μὴ ἔστι, τί χρὴ συμβαίνειν· πλείους δὲ τούτων οὐκ εἰσὶν, εἴγε

(1) B. C. D. Ἀρχὴ τῶν παρὰ τὸν Παρμενίδην ἐννέα περὶ τοῦ ἴνους ὑποθέσεων.

(2) Omitt. δὴ Heind.

(3) B. φαίνει.

(4) B. C. ἄλλο τι ἢ οὐκ.

(5) B. C. D. Deest ἢ, ut etiam in Heind.

(6) C. μέρος.

(7) D. αὐτὸ.

(8) C. ἀπέφηνεν.

(9) B. C. D. πλεῖσταί.

μεμνήμεθα τῶν προειρημένων κανόνων. Πῶς οὖν τосαῦ-
ται γεγόνασιν ἀντὶ δυοῖν, βούλομαι δὴ πρὸς ταύτην
πρῶτον ἀπαντήσας τὴν ζήτησιν, οὕτω τῆς πραγματει-
ώδους ἀντιλαβέσθαι τῶν προκειμένων ἐξετάσεως. Καὶ
δὴ καὶ λέγω, τὸ πλῆθος τῶν ὑποθέσεων ἀκολούθως
ἀναπεφάνθαι (1) τοῖς λόγοις, ἐξ ὧν ἡ ὑπόθεσις. Εἴτε
γάρ ἐστι τὸ ἓν, πέντε γένοιτο ἂν ὑποθέσεις, διὰ τὴν
τοῦ ἓνός διάφορον ὑπαρξιν, ὃ καὶ πρότερον ἐνεδειξά-
μεθα (2)· εἴτε μὴ ἔστι, τέτταρες, διὰ τὴν τοῦ μὴ
ὄντος διάφορον ἐπίνοιαν. Τό τε γὰρ ἓν λέγεται τριχῶς·
τὸ μὲν τὸ (3) κρεῖττον τοῦ ὄντος· τὸ (4) δὲ ὡς τῷ ὄντι
σύστοιχον· τὸ δὲ ὡς ὑφειμένον τοῦ ὄντος. Καὶ τὸ μὴ
ὄν διχῶς· τὸ μὲν ὡς μηδαμῶς ὄν· τὸ δὲ ὡς πῆ μὲν
ὄν, πῆ δὲ οὐκ ὄν. Ἀναγκαίως τοίνυν κατὰ τὰ σημα-
νόμενα προῖων ὁ λόγος τῶν δύο τούτων ὄρων, ποιικίλλει
τὰς ὑποθέσεις· ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ζητῶν, πῶς ἔχει τὸ
ἓν τὸ (5) κρεῖττον τοῦ ὄντος, πρὸς τε ἑαυτὸ καὶ πρὸς
τὰ ἄλλα· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, πῶς τὸ τῷ ὄντι συνόν·
ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, πῶς ἔχει τὸ ἓν τὸ καταδεέστερον τοῦ
ὄντος πρὸς τε αὐτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα· ἐν δὲ τῇ τετάρ-
τῃ, πῶς τὰ ἄλλα, μετασχόντα τοῦ ἓνός, ἔξει πρὸς τε
αὐτὰ καὶ πρὸς τὸ ἓν· ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ, πῶς τὰ ἄλλα,
μὴ μετασχόντα (6) τοῦ ἓνός, ἔξει πρὸς τε αὐτὰ καὶ
πρὸς τὸ ἓν· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, πῶς τὸ ἓν, εἰ μὴ ἔστιν (7)

(1) C. ἀναπεμφάνθαι. C. B.
δροις.

(2) C. B. ἐνεδειξάμην.

(3) C. B. ὡς.

(4) C. B. Deest ὡς.

(5) C. Deest τὸ.

(6) C. μετέχοντα.

(7) C. ἔστι παρὸν ὡς τῶς.

οὕτως, ὡς πῆ μὲν ὄν, πῆ δὲ μὴ ὄν, ἔξει πρὸς τε αὐτὸ καὶ τὰ ἄλλα· ἐν δὲ τῇ ἐβδόμῃ, πῶς τὸ ἐν, εἰ μὴ ἔστιν οὕτως, ὡς μῆδαμῆ ὄν, ἔξει πρὸς τε αὐτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα· ἐν δὲ τῇ ὀγδόῃ, πῶς τὰ ἄλλα πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς τὸ ἐν μὴ ὄν ἔξει, συνταττόμενα τῷ πῆ μὲν ὄντι, πῆ δὲ οὐκ ὄντι· ἐν δὲ τῇ ἐνάτῃ, πῶς τὰ ἄλλα πρὸς τε αὐτὰ καὶ τὸ ἐν μὴ ὄν ἔξει, συνταττόμενα τῷ ἐνὶ μῆδαμῶς ὄντι· καὶ οὕτως ἐν ταύτῃ λαμβάνει τέλος ἡ μέθοδος, ἐπεξελθοῦσα (1) πᾶσι τοῖς σημαιομένοις τοῦ τε ἐνὸς καὶ τοῦ μὴ ὄντος, καὶ διὰ πάντων τελεωσαμένη τὴν θεωρίαν εἰς ἐννέα συνηρημένην ὑποθέσεις. Ἐπὶ μὲν γὰρ ἐνὸς σημαιομένου τοῦ ἐνὸς ἀληθεύειν (2) καὶ τὰ ἀποφατικά καὶ τὰ συναμφοτέρα, τῶν ἀδυνάτων ἦν· οἷον ὅτι τὸ ἐν οὔτε ταυτόν ἐστίν, οὔτε ἕτερον (3)· καὶ τὸ αὐτὸ τοῦτο, ταυτόν καὶ ἕτερον· καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ τοῦτο, καὶ ταυτόν καὶ οὐ ταυτόν, καὶ ἕτερον καὶ οὐχ ἕτερον. Ἀνάγκη οὖν δὴ (4) τὸν θέλοντα πάντα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνάγειν, ὄντως ἀθύρειν, καὶ παιδιὰν οὐ πρεσβυτικὴν ἀλλὰ παιδαριώδη μετιέναι κατ' ἐκείνης φερόμεναν. Εἰ δὲ δεῖ πάντα ἀληθεύειν, ὅσα συμπεραίνεται περὶ τὸ ἐν, ὡς εἶναι λαβὼν τὸ ἐν, ἀναγκαίως ἐπόμενα τῷ εἶναι τὸ ἐν, ὥστε ψεύδεσθαι τὰ ἐπόμενα τῷ μὴ εἶναι τὸ ἐν (ἀδύνατον γὰρ ἢ ἀληθῆ τοῖς μαχομένοις ἀμφοτέροις ἀκολουθεῖν, ἢ τῷ αὐτῷ τὰ μαχομένα ὑπάρχειν, εἰ μὴ κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο τῶν ἐπομένων

(1) C. B. ἐπανελθοῦσα.

(2) B. C. ἀληθεύει.

(3) B. C. οὔτε τὸ ἕτερον.

(4) C. B. ἀνάγκη γοῦν ἦν.

ἀναγκαίων ὄντων) δῆλον δῆπουθεν ὅτι τὸ ἐν ληπτέον ἄλλως καὶ ἄλλως, ἴν' ἐπ' ἄλλου (1) μὲν αἱ ἀποφάσεις ἀληθεύσιν, ἐπ' ἄλλου δὲ αἱ καταφάσεις, ἀναγκαίως ἐπόμεναι τῇ θέσει τοῦ ἐνός. Καὶ οὕτω δὴ πλῆθος εἰς ἐνώσεις ἀκτέον τῶν ὑποθέσεων, κἂν ὡσι πᾶσαι περὶ τοῦ Παρμενιδείου ἐνός, τοῦ λόγου θεωροῦντος αὐτὸν καθὸ ἐν, ἢ καθὸ ὄν, ἢ ἅμα καθὸ ἐν καὶ καθὸ ὄν, καὶ διάφορα διὰ ταῦτα συνάγοντος· καὶ πάλιν, ὅταν μὴ εἶναι τεθῆ τὸ ἐν, ἢ τὸ πῆ μὴ ὄν ἡμῶν λαμβανόντων ἢ τὸ ἀπλῶς μὴ ὄν, καὶ συνάγοντος ἐπ' ἀμφοτέρων ἀδύνατα, διὰ δὲ τούτων πάντων ἐννεα τὰς ὑποθέσεις ἀποτελοῦντος, ὡς διείλομεν. Καὶ ὅτι μὲν τὸ ἐν τριχῶς, ἢ τὸ μονῶς ἐν (2)· ἢ τὸ μετεχόμενον μὲν ὑπὸ τοῦ ὄντος, ἀτελὲς δὲ ὑπάρχον· ἢ τὸ μετεχόμενον μὲν, οὕτω δὲ, ὡς ἕξις, δῆλον. Καὶ γὰρ νοῦς, ὁ μὲν ἀμέθεκτος, ὁ δὲ μετεχόμενος, ἀλλ' οὐσιώδης· ὁ δὲ μετεχόμενος, ἀλλ' ὡς ἕξις. Καὶ ψυχὴ, ἢ μὲν ἀμέθεκτος, ἢ δὲ μετεχομένη μὲν, χωριστὴ δὲ τῶν μετεχόντων· ἢ δὲ καὶ μετεχομένη καὶ ἀχώριστος· καὶ ἔχομεν πάντα ταῦτα τὰ σημαίνόμενα παρ' αὐτῶ, καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς, ἐν Τιμαίῳ διακεκριμένως. Ὅτι δὲ καὶ τὸ μὴ ὄν διχῶς, ἢ τὸ πῆ μὲν ὄν, πῆ δὲ μὴ ὄν, ἢ τὸ μηδαμῶς ὄν, αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ διεῖλεν· ὥστε εἰ τὸ μὲν τριχῶς, τὸ δὲ διχῶς, εἰκότως τοσοῦτόν ἐστι τῶν ὑποθέσεων πλῆθος. Καὶ γὰρ τὰ ἄλλα, τοῦ ἐνός ὑποτεθέντος μὲν εἶναι διχῶς ἐξ ἀνάγκης, διὰ τοῦ μετέχειν τοῦ ἐνός, ἢ μὴ μετέχειν·

(1) C. B. ἄλλω. C. Deest μὲν.

(2) C. ὄν.

· πάλιν δὲ ὑποτεθέντος μὴ εἶναι διχῶς, ἢ τοῦ πῆ ὄντος ἐνός, ἀλλὰ ὄντος, ἢ τοῦ μηδαμῶς ὄντος ἐνός, καὶ ἔχοντα ἢ τὸ πῆ ὄν καὶ ἐν, ἢ τὸ μηδαμῶς ἐν· ὥστε ἐγγέα ἂν εἶεν ἐξ ἀνάγκης αἱ ὑποθέσεις. Ὅτι γὰρ τοσοῦτόν ἐστιν αὐτῶν τὸ πλῆθος, ἱκανῶς ἐπιστώσαντο (1) καὶ οἱ (2) τὰ λογικὸν ἐπισκεψάμενοι τοῦ διαλόγου μόνον, καὶ οἷον τὰ ἔχνη τῶν τοῦ Πλάτωνος λόγων μεταδιώξαντες. Ἀπ' αὐτῶν γὰρ τούτων, ὥσπερ ἔχνην, οἱ πρὸ ἡμῶν καὶ τῆς ἀληθοῦς τοῦ Φιλοσόφου διαθήσεως, καὶ τῆς πραγματειώδους οἰκονομίας οὐκ ἠστόχησαν. Καὶ τί δεῖ πολλὰ λέγειν; Αὐτὸς γὰρ ἡμῖν ὁ Φιλόσοφος ποιήσει κατὰ δῆλον τὴν διαίρεσιν, ὅταν εἴσω αὐτῶν γενώμεθα τῶν ῥημάτων· ὡς ὅσοι τὸ πλῆθος αὐτῶν ἢ συνέστειλαν ἢ ἐμήκυναν, οὐ δέον, οἱ μὲν τὰς διαφερούσας συνέχεαν (3), οὐδὲ τὰς ἠνωμένας καὶ ἐκ μιᾶς ἀρχῆς ἡρτημένας κατέτεμον. Ἡμῖν δὲ ἐπὶ τούτων μεγατέρον τῶν ὄρων, καὶ τοσαύτας εἶναι τὰς ὑποθέσεις ῥητέον, ὀπόσας καὶ αὐτὰν οἴομεθα τὸν Πλάτωνα γνωρίμους ἡμῖν ποιήσειν τοῦ λόγου προϊόντος· οὐ γὰρ ἀλλαχόθεν, ἢ ἐκ τῶν κειμένων δεῖ λαμβάνειν τὴν ὅλην διαίρεσιν. Εἰσὶ τοίνυν ἐγγέα ὑποθέσεις, τοσαῦται γενόμεναι κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, τοῦ τε ἐνός καὶ τοῦ μὴ ὄντος διαφορῶς ἐπινοουμένων· ὥστε πρὸς ταύτην γε τὴν ζήτησιν οὐδὲν δεῖ πλείω λέγειν, ἀλλ' ἱκανὰ τὰ εἰρημένα πρὸς τὴν λογικὴν τῶν προκειμένων ἐπίσκεψιν. ἤδη δὲ τινες πραγματειωδестέρων ἀπτόμενοι λόγων, οὐκ

(1) C. B. ἐπιστάσαντο.

(3) A. συνέχεον.

(2) B. C. Deest οἱ.

ἀξιοῦσι πολλὰς εἶναι τὰς ὑποθέσεις, οὐδὲ ὅλως εἶναι
περὶ πολλῶν καὶ διαφερόντων τὰς πολυτρόπους καὶ
ποικίλας ἐπιφοράς (1)· ἀλλ' ἐρωτῶσι πότερον ἐν καὶ
ταυτόν παραλαμβάνετε (2) σημαίνονμενον τοῦ ἐνὸς ἐν
ταῖς ὑποθέσεσι πάσαις, ἢ οὐχ ἐν, ἀλλ' ἄλλο κατ' ἄλλην.
Εἰ μὲν γὰρ μοναχῶς παραλαμβάνοιτο τὸ ἐν, οὔτε
πολλαὶ αὐτοῦ ὑποθέσεις, ἀλλὰ μία· καθ' ἕκαστον γὰρ πρῶγ-
μα, μία ὑπόθεσις· οὔτε περὶ ἀρχῶν ὁ διάλογός ἐστιν,
ὡς φατε (φαῖεν ἄν), ἀλλὰ (3) ἄρα περὶ ἀρχῆς. Τὸ γὰρ
ἐν περὶ οὐ ὁ λόγος, ἀρχὴ μὲν ἐστίν, ἀρχαὶ δὲ οὐδαμῶς.
Εἰ δὲ πλεοναχῶς λέγεται τὸ ἐν, καὶ ἄλλοτε (4) ἐπ' ἄλλω
σημαινομένῳ πλέκει τὰ συνημμένα, καὶ ποικίλλει τὰς
ὑποθέσεις, ἀμαρτάνει τοῦ σκοποῦ τῆς προειρημένης με-
θοδου· δεῖ γὰρ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ τιθέμενον καὶ ἀναιροῦντα,
σκοπεῖν τὰ συμβαίνοντα, καὶ μὴ μεταπηδᾶν ἐπ' ἄλλο καὶ
ἄλλο (5) σημαίνονμενον. Ἔστι μὲν οὖν, ὅπερ ἔφη (6), ἡ
ζήτησις αὕτη πραγματειώδης μᾶλλον, λογικωτέρα δὲ
ἢ πρὸ αὐτῆς. Δεῖ δέ με, πρὶν ἐπὶ τὴν διαῶσιν αὐτῆς
τράπωμαι (7), καὶ περὶ ἀρχῆς ὀλίγα ἄττα διελθεῖν,
ὅποσα πρὸς τὴν τῶν προκειμένων ἡμῖν συντελέσει διάρ-
θρωσιν. Τὴν τοίνυν ἀρχὴν τῶν ὄντων ἀπάντων καὶ μὴ
ὄντων (8) τὸ ἐν λέγοντες· ἐπειδὴ τὸ ἦνῶσθαι πᾶσιν
ἐστὶν ἀγαθόν, καὶ τὸ τῶν ἀγαθῶν μέγιστον (9)· τὸ δὲ

(1) C. B. διαφοράς.

(6) C. ἔφη.

(2) C. B. παραλαμβάνεται.

(7) C. τρίπωμαι.

(3) B. ἀλλ' ἢ ἄρα.

(8) C. B. Deest καὶ μὴ

(4) C. ἄλλω τε.

όντων.

(5) B. Deest καὶ ἄλλο.

(9) C. μεριστόν.

παντεπόπτου ἑνὸς διαιρεῖσθαι, κακὸν, καὶ κακῶν ἔσχατον· ἀνομοιότητος γὰρ καὶ ἀσυμπαθείας ἢ διαίρεσις αἰτία γίγνεται, καὶ τῆς τοῦ κατὰ φύσιν ἐστώσεως· τὴν δ' οὖν ἀρχὴν τῶν ὄλων, ὡς τοῦ μεγίστου τῶν ἀγαθῶν πᾶσι χορηγὸν, ἐνοποιὸν τῶν πάντων, καὶ ἐν διὰ τοῦτο προσαγορεύσαντες, ἐντεῦθεν ἤδη καὶ πᾶσαν ἀρχὴν, καθὼς ταύτην ἔλαχε τὴν ἀξίαν ἐν τοῖς οὔσιν, ἐνάδα τινά φαμεν ὑπάρχειν, καὶ τὸ ἐν ἐκάστη τάξει τῶν πραγμάτων ἐνικώτατον· πρῶτον μὲν οὐκ ἐν τοῖς μέρεσιν (1), ἀλλ' ἐν τοῖς ὄλοις τιθέμενον τοῦτο τὸ ἀρχικόν· οὐδὲ ἐν τινι τῶν πολλῶν, ἀλλ' ἐν ταῖς μονάσι ταῖς συνεκτικαῖς τοῦ πλήθους· ἔπειτα καὶ τῶν μονάδων ἐν ταῖς ἀκρότησι, καὶ τοῖς ἐνικωτάτοις αὐτὸ μάλιστα θεωροῦντες, καθὼς αὐταὶ συνήνωνται πρὸς τὸ ἐν, καὶ τεθέωνται, καὶ ἀνεκφοίτητοι τῆς μιᾶς εἰσιν ἐκείνης ἀρχῆς. Οἶον ὁ λέγω (γινέσθω γὰρ ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἡμῖν ὁ λόγος) τοῦ φωτὸς αἰτία πολλὰ καθορώμενα, τὰ μὲν οὐράνια, τὰ δὲ ὑπὸ σελήνην. Καὶ γὰρ ἐκ τοῦ ἐνύλου πυρὸς καὶ ἀπὸ σελήνης καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἄστρον πρόεισιν ἄλλο (2) ἄλλως εἰς τὸν τῆδε τόπον. Ἀλλ' εἴ τις παντὸς τοῦ ἐγκοσμίου φωτὸς τὴν μονάδα τὴν μίαν ἐπιζητήσειεν, ἀφ' ἧς καὶ τὰ ἄλλα φωτεινὰ καὶ χορηγὰ φωτὸς ἐστίν, οὐκ ἄλλην, οἶμαι, θήσεται ταύτην (3), ἢ τὴν φαινομένην ταύτην τοῦ ἡλίου περιφοράν. Αὕτη γὰρ ἄνωθεν ποθὲν ἐκ τοῦ κρυφίου φωτὸς προελθοῦσα, καὶ ὑπερουρανίου διακόσμου, πᾶσιν ἐνέσπειρε τοῖς ἐγκοσμίοις τὸ σύμμετρον ἐκάστου

(1) C. μέλεσιν.

(3) B. Deest ταύτην.

(2) C. ἄλλω.

φῶς. Ἡ πόθεν ἄλλοθεν τά τε ἄστρα καὶ τὸ ἀφεγγές τῆς ὕλης, τοῦ φωτός μεταλαγχάνει; Τί οὖν ἄρα; τὸ φαινόμενον τοῦτο σῶμα τοῦ φωτός ἀρχὴν προσερούμεν; Ἀλλὰ διαστατόν ἐστι καὶ μεριστόν, καὶ ἄλλο ἐξ ἄλλου μορίου τῶν ἐν αὐτῷ πρόεισι φῶς· ἡμεῖς δὲ ἐπιζητούμεν τὴν μίαν ἀρχὴν τοῦ φωτός. Μήποτε οὖν τὴν ψυχὴν τὴν ποδηγοῦσαν (1) αὐτογεννητικὴν ὑποληπτέον τοῦ φωτός. Ἀλλὰ γεννᾶ μὲν καὶ αὕτη τὸ φῶς, οὐ μέντοι πρῶτως· πλῆθος γάρ ἐστι καὶ αὕτη· τὸ δὲ φῶς ἔμφασιν ἔχει τῆς ἀπλῆς καὶ ἐνοειδοῦς ὑποστάσεως. Μήποτε οὖν ὁ νοῦς ὁ τῆς ψυχῆς αἴτιος. Ἀλλὰ καὶ οὗτος μᾶλλον μὲν ἦνεται τῇ ψυχῇ, οὐπω δὲ ἡ κυρίως ἀρχὴ καὶ πρῶτως. Λείπεται δὴ τὸ ἐν τοῦ νοῦ τούτου καὶ τὴν ὑπαρξιν καὶ τὸ οἶον ἄνθος, τοῦτο εἶναι τὴν πρώτην ἀρχὴν καὶ τούτου τοῦ φωτός· τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ κυρίως ἥλιος ἐν τῷ ὀρατῷ βασιλεύων, ἔγγονος ὦν ἀγαθοῦ. Πᾶσα γὰρ ἐνάς ἐκείθεν, καὶ πᾶσα θεότης ἐκ τῆς ἐνάδος τῶν ἐνάδων, καὶ τῆς πηγῆς τῶν θεῶν. Καὶ ὥσπερ ἐκείνη τοῦ ἐκεῖ φωτός ἐστιν ἀρχὴ τοῖς νοητοῖς, οὕτω δὴ καὶ τῆς ἡλιακῆς τάξεως ἐνάς τοῦ τῆδε φωτός ἐστιν ἀρχὴ τοῖς ὀρατοῖς· ὡς εἰ χρὴ μίαν αἰτίαν καὶ ἀρχὴν λαβεῖν παντός τοῦ ἐγκοσμίου φωτός, ταύτην τὴν ἐνάδα ληπτέον, ἀνάλογον οὔσαν τῷ ἐνί, καὶ ἐν αὐτῷ κρυφίως ἰδρυμένην, καὶ ἀνεκφοίτητον οὔσαν ἐξ αὐτοῦ. Ταύτης δὲ τῆς ἐνάδος πρὸ τοῦ νοῦ (2) τοῦ ἡλιακοῦ τεταγμένης, ἔστι καὶ ἐν τῷ νῶ, καθὸ νοῦς, τὸ ἐν ὑπ' αὐτοῦ μετεχόμενον, οἶον σπέρμα καταβεβλημένον εἰς

(1) C. ὑποδηγοῦσαν.

(2) C. πρὸ τοῦ νοητοῦ.

αὐτὸν, δι' οὗ συνῆπταις πρὸ ἐκείνην· καὶ οὐκ ἐν τούτῳ μόνῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἡλιακῇ ψυχῇ. Καὶ γὰρ αὕτη κατὰ τὸ ἑαυτῆς ἐν ἀνάγεται διὰ μέσου τοῦ ἐν τῷ νῷ ἐνὸς πρὸς αὐτήν. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ σώματι τῷ ἡλιακῷ πάντως ἐστὶ τι καὶ ἐκείνης (1) ἀπήχημα· καὶ γὰρ τοῦτο δεῖ μετέχειν τῶν ὑπὲρ αὐτό· τῆς μὲν ψυχῆς, κατὰ τὴν ζωὴν τὴν εἰς αὐτὸ σπαρεῖσαν· τοῦ δὲ νοῦ, κατὰ τὸ εἶδος· τῆς δὲ ἐνάδος, κατὰ τὸ ἐν· ἐπεὶ καὶ ἡ ψυχὴ καὶ νοῦ μετέχει καὶ ἐκείνης, καὶ αἱ μεθέξεις ἄλλαι τῶν μετεχομένων. Καὶ εἴποις ἂν τοῦ ἡλιοειδοῦς φωτὸς αἴτιον εἶναι προσεχῶς τοῦτο τὸ ἐν, ὅπερ ἔχει κατὰ τὴν τῆς ἐνάδος ἐκείνης μέθεξιν. Ὡσαύτως, εἰ ζητοῖημεν τὴν πάντων σωμάτων οἷον ρίζαν, ἀφ' ἧς ἐβλάστησε τὰ ἐν οὐρανῷ, καὶ τὰ ὑπὸ σελήνην, τὰ τε ὅλα καὶ τὰ μέρη, λέγοιμεν ἂν ταύτην εἶναι τὴν φύσιν οὐκ ἀπεικώτως, ἀρχὴν κινήσεως οὕσαν καὶ ἡρεμίας πᾶσι τοῖς σώμασιν, ἐν αὐτοῖς ἠδρασμένην τοῖς κινουμένοις καὶ ἡρεμοῦσι. Δέγω δὲ φύσιν τὴν μίαν ζωὴν τοῦ κόσμου παντός, ὑπερέχουσαν καὶ μετασχοῦσαν μετὰ νοῦν καὶ ψυχὴν, διὰ νοῦ καὶ ψυχῆς, γενέσεως, καὶ ταύτην μᾶλλον, ἢ τῶν πολλῶν τι καὶ μερικῶν· οὐ μὴν οὐδὲ ταύτην κυρίως ἀρχὴν· καὶ γὰρ αὕτη πλῆθος ἔχει δυνάμεων, καὶ δι' ἄλλων ἄλλα κατευθύνει μέρη τοῦ παντός. Ἡμεῖς δὲ τὴν μίαν καὶ κοινὴν πάντων ἀρχὴν ἐν τῷ παρόντι ζητοῦμεν, ἀλλ' οὐ τὰς διηρημένας καὶ πολλὰς ἀρχάς. Ἀλλ' εἰ δεῖ τὴν μίαν ἐκείνην ἀρχὴν ἀναιρεῖν, ἐπὶ τὸ ἐνικώτατον τῆς φύσεως ἀναδραμεῖν χρὴ καὶ τὸ ἄνθος

(1) B. C. Deest τὶ καὶ ἐκείνης usque ad τὴν εἰς αὐτό.

αὐτῆς · καθὸ καὶ ἡ φύσις θεός · καὶ ὁ τῆς οἰκείας ἐξη-
ρηται πηγῆς, καὶ ὁ συνέχει τὸ πᾶν καὶ ἐνοῖ, καὶ ἑαυτῷ
ποιεῖ συμπαθές, ἐκεῖνο οὖν ἐστὶ τὸ ἐν, ἡ ἀρχὴ πάσης
γεννήσεως καὶ ταῖς πολλαῖς τῆς φύσεως δυνάμεσι καὶ
ταῖς μερικαῖς φύσεσι, καὶ ἀπλῶς πᾶσι τοῖς ὑπὸ φύσεως
βασιλευομένοις. Τὸ δὲ (1) τρίτον λέγομεν ἐπὶ τῆς
γνώσεως · φαμέν γὰρ εἶναι καὶ γνώσεως ἀρχὴν, οὐ δῆ-
που φαντασίαν καὶ αἰσθησιν λέγοντες · οὐδὲν γὰρ ἐν
ταύταις μέρος ἐστὶ καὶ ἄϋλον καὶ ἀσημάτιστον γνω-
στόν. Ἀλλ' οὐδὲ τὴν δοξαστὴν (2) καὶ διανοητικὴν γνῶ-
σιν, ἀρχὴν γνώσεως ἐροῦμεν · ἡ μὲν γὰρ οὐκ οἶδε τὰς
αἰτίας, ἀλλ' ἔστιν ἄλογος, ὡς φησι καὶ (3) ἡ Διοτίμα.
Τὸ γὰρ ὅτι μόνον διερευνᾶται τῶν πραγμάτων · εἰ δὲ
καὶ (4) τὴν αἰτίαν οἶδεν, ἀλλὰ μεριστῶς ἀντιλαμβάνεται
τῶν πραγμάτων, καὶ οὐκ ἔχει τὸ ὅλον, οὐδὲ τὸ αἰεὶ καὶ
ὡσαύτως, καὶ τὸ ἀθροῦν καὶ ἀσύνθετον καὶ τὸ ἀπλοῦν·
οὐδ' ἄρα ταῦτα ἀρχὰς τῆς γνώσεως θετέον. Μήποτε
οὖν ὁ νοῦς ἀρχὴ τῆς γνώσεως · καὶ γὰρ ὁμοῦ πᾶσα ἡ
ἐν αὐτῷ γνῶσις καὶ ἀμετάβατος καὶ ἀμέριστος. Ἀλλ'
εἰ μὲν ἀπλήθυντος ἦν ἡ τοῦ νοῦ γνῶσις, ὡς ἀπλήθυντος
εἶναι πάντη καὶ μία, τάχα ἂν αὐτὴν ἀρχὴν ἐθέμεθα
γνώσεως. Ἐπεὶ δὲ οὐ μία (5) μόνον ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ ποι-
κίλη, καὶ νοήσεις ἐν αὐτῷ πολλαί, καὶ ὅλου νοήσεις,
οὐχὶ καὶ τῶν ἄλλων ἐστὶν ὁμοίως νοητῶν · οὐ γὰρ τὰ
νοητὰ διακρίνεται ἀλλήλων· οὕτω καὶ αἱ νοήσεις· ἀνάγ-

(1) B. Τὸ δι.

(4) B. ἡ δὲ εἰ καὶ. C. ἡ δὲ

(2) B. C. δοξαστικὴν.

καί.

(3) B. C. Deest καί.

(5) B. C. οὐδεμία.

κη μηδεμίαν τούτων εἶναι γνώσεως ἀρχὴν · ὁμοίως γὰρ εἰσι πᾶσαι νοήσεις. Ἄλλ' εἰ χρὴ τὴν μίαν ἀρχὴν τῆς γνώσεως εἰπεῖν, τὸ ἐν αἰτιατέον τοῦ νοῦ τὸ γεννητικὸν πάσης τε τῆς ἐν αὐτῷ γνώσεως καὶ τῆς ἐν ταῖς δευτέραις τάξεσι τῶν ὄντων θεωρουμένης. Τοῦτο γὰρ ἐξηρημένον τῶν πολλῶν, ἀρχὴ τῆς γνώσεώς ἐστιν αὐτοῖς, οὐ τοιοῦτον ὑπάρχον, εἴον ἢ τῶν νοητῶν ταυτότης · αὕτη γὰρ τῇ ἑτερότητι σύστοιχος καὶ καταδεεστέρα τῆς οὐσίας ἐστὶ · τὸ δὲ ἐν ἐπέκεινα τῆς νοερᾶς οὐσίας, καὶ συνεκτικὸν αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἐν θεός ἐστι καὶ νοῦς, ἀλλὰ οὐ διὰ τὸ ταῦτον, οὐδὲ διὰ τὴν οὐσίαν · οὐδὲ γὰρ ὄλως, καθὼ νοῦς, θεός · νοῦς δὲ (1) καὶ ὁ μερικὸς νοῦς, ἀλλ' οὐ θεός · καὶ νοῦ μὲν ἴδιον τὸ θεωρεῖν καὶ νοεῖν τὰ ὄντα καὶ κρίνειν · θεοῦ δὲ, τὸ ἐνίζειν, τὸ γεννᾶν, τὸ προνοεῖν ἕκαστον τῶν τοιούτων. Τῷ οὖν (2) ἑαυτοῦ μὴ νῶ θεός ἐστιν ὁ νοῦς · καὶ τῷ ἑαυτοῦ μὴ θεῷ, νοῦς ἐστιν ὁ ἐν αὐτῷ θεός · καὶ ὁ θεῖος νοῦς, τὸ ὄλον, οὐσία νοερὰ μετὰ τῆς οἰκειᾶς ἀκρότητος καὶ τῆς οἰκειᾶς ἐστὶν ἐνόητος, ἑαυτὴν μὲν γινώσκουσα καθόσον νοερὰ, μεθύουσα δὲ, ὡς τίς φησι, τῷ νέκταρι, καὶ ὄλην γεννώσα τὴν γνῶσιν, καθόσον ἐστὶν ἄνθος τοῦ νοῦ, καὶ ὑπερούσιος ἐνάς. Πάλιν οὖν καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς γνώσεως ζητοῦντες, ἐπὶ τὸ ἐν ἀναβεβήκαμεν. Καὶ οὐκ ἐπὶ τούτων μόνων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων ὁμοίως ἂν εὑροίμεν (3) · τὰς μὲν μονάδας, ἡγουμένας τῶν οἰκειῶν ἀριθμῶν · τὰς δὲ τῶν

(1) B. Νοῦς γὰρ δὴ καὶ.

γὰς ἐκ τοῦ Προφήτου παρελη-

(2) Additur in margine φώς.

rubris litteris: Διονύσιος ὁ Μέ-

(3) B. Deest ἂν εὑροίμεν.

μενάδων ἐνάδας, ἀρχὰς κυριωτάτας τῶν πραγμάτων ὑπαρχούσας· πανταχοῦ γὰρ ἀρχὴ τὸ ἐν ἐστί. Καὶ περὶ ταύτης ἂν φήσκει τῆς ἀρχῆς καὶ ὁ ἐν τῷ Φαίδρω Σωκράτης τὸ, Ἀρχὴ δὲ ἀγέννητον· εἰ γὰρ καὶ μηδὲν τῶν εἰδῶν ὅλον ἐκλείπειν (1) δυνατὸν, πολλῶ δῆπου μᾶλλον καὶ τὴν μίαν ἀρχὴν ἐκάστου σώζεσθαι καὶ μένειν αἰδίως ἀναγκαῖον, ἵνα περὶ ταύτην καὶ πᾶν ὑφίσταται (2) τὸ πλῆθος οἰκείως ἀφ' ἐκάστης ὀρμωμένων. Ταυτὸν ἐστὶν εἰπεῖν ἐνάδα καὶ ἀρχὴν, εἴπερ ἡ ἀρχὴ πανταχοῦ τὸ ἐνικώτατον· ὥστε ὁ περὶ τοῦ ἐνὸς παντός διαλεγόμενος, περὶ ἀρχῶν ἂν ποιοῖτο τὸν λόγον, καὶ οὐδὲν ταύτῃ διενήνοχε περὶ ἀρχῶν λέγειν (3) εἶναι τὴν πρόθεσιν, ἢ περὶ τοῦ ἐνός. Πᾶσαν οὖν τὴν ἀσώματον οὐσίαν ἐν ἡξίουσιν καὶ οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι προσαγορεύειν, ἀλλὰ (4) δὲ τὴν σωματικὴν καὶ ὅλως μεριστήν· ὥστε ὅπως ἂν λαμβάνοις τὸ ἐν, οὐκ ἐκβαίνεις (5) τὴν τῶν ἀσωμάτων ὑποστάσεων καὶ τῶν ἀρχικῶν ἐνάδων θεωρίαν· πᾶσαι γὰρ αἱ ἐνάδες ἐν ἀλλήλαις εἰσὶ, καὶ ἦνυνται πρὸς ἀλλήλας· καὶ πολλῶ (6) μείζων ἢ ἔνωσις ἐκεῖνων τῆς ἐν τοῖς οὔσι κοινωνίας καὶ ταυτότητος. Ἔστι μὲν γὰρ καὶ ἐν τούτοις σύγκρισις (7) τῶν εἰδῶν, καὶ ὁμοιότης καὶ φιλία καὶ μέθεξις ἀλλήλων· ἡ δὲ ἐκεῖνῶν ἔνωσις, ἅτε ἐνάδων οὔσα, πολλῶ μᾶλλον ἐστὶν ἐνοειδῆς καὶ ἀρρήτος καὶ ἀνυπέροβλος. Πᾶσαι γάρ

(1) B. C. ἐκλείπει.

(5) B. C. ἐκβαίνεις.

(2) B. C. ὑφίσταται.

(6) B. C. πολλῶν.

(3) B. C. Deest λέγειν.

(7) B. σύγκρασις.

(4) C. In margine ἄλλη.

εἰσιν ἐν πάσαις, ὃ μὴ ἔστιν ἐν τοῖς εἶδεσι · ταῦτα γὰρ μετέχει μὲν ἀλλήλων, πάντα δὲ ἐν πᾶσιν (1) οὐκ ἔστιν. Ἄλλ' ὅμως καὶ ταύτης οὐσης ἐκεῖ τῆς ἐνώσεως, οὕτω θαυμαστή τις ἐστὶ καὶ ἀμιγῆς αὐτῷ ἢ καθαρότης, καὶ ἡ ἐκάστων ιδιότης πολλῶν τελεώτερον τῆς τῶν εἰδῶν ἑτερότητας, ἀσύγχυτα τηροῦσα τὰ θεῖα καὶ διακεκριμένα (2) τὰς οἰκείας δυνάμεις · ὥστε ἄλλα μὲν εἶναι τὰ ὀλικώτερα, ἄλλα δὲ τὰ μερικώτερα · καὶ ἄλλα μὲν τὰ κατὰ τὴν μονὴν (3), ἄλλα δὲ τὰ κατὰ τὴν πρόοδον, ἄλλα δὲ τὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν · καὶ ἄλλα μὲν τὰ γεννητικὰ, ἄλλα δὲ τὰ ἀναγωγὰ, ἄλλα δὲ τὰ δημιουργικὰ, καὶ ἀπλῶς ἄλλην ἄλλων εἶναι θεῶν ιδιότητα συνοχικὴν, τελεσιουργὸν, δημιουργικὴν, ἀφομοιωτικὴν (4), καὶ ὅσας μετὰ τούτων ὑμνουμένας παρελήφαμεν. Οὐσης δὲ ἐκεῖ καὶ ἐνώσεως ἀφράστου, καὶ τῆς ἐκάστων ιδιότητος · καὶ γὰρ πᾶσαι ἐν πάσαις αἰ ἐνάδες, καὶ ἐκάστη χωρὶς · ἡμεῖς ἀπὸ τῶν δευτέρων καὶ τῶν ἐξηρητημένων τὴν τε ἔνωσιν αὐτῶν καὶ τὴν ιδιότητα γινώσκομεν. Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἐμφανῶν θεῶν ἄλλην μὲν εἶναι τὴν ἠλιακὴν ψυχὴν, ἄλλην δὲ τὴν χθονίαν λέγομεν · ὀρώντες καὶ τὰ φαινόμενα σώματα πολλὴν ἔχοντα τὴν ἐξαλλαγὴν κατὰ τε τὴν οὐσίαν (5) καὶ τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ἐν τοῖς ὄλοις ἀξίαν. Ὡσπερ οὖν ἐκ τῆς αἰσθήσεως ὀρμώμενοι τὴν τῶν ἀσωμάτων οὐσιῶν διαφορὰν λαμβάνομεν, οὕτω δὴ καὶ ἐκ τῆς τῶν ἀσωμάτων οὐσιῶν ἐξαλλαγῆς

(1) B. C. πάσαις.

(2) C. διακεκριμένας.

(3) B. C. μόνην.

(4) B. Deest ἀφομοιωτικὴν.

(5) B. C. τὰς οὐσίας.

τὴν τῶν πρώτων ἐνάδων καὶ ὑπερουσιῶν ἀμιγῆ διάκρισιν γινώσκομεν, καὶ τὰς ἐκάστων ιδιότητος. Ἐκάστη γὰρ ἐνὰς ἔχει πλῆθος ἐξηρητημένον, ἢ μὲν νοητὸν, ἢ δὲ νοερόν· ἐχούσης τῆς μὲν καὶ νοητὸν ἅμα καὶ νοερόν ἀπλῶς· καὶ ταύτης ἢ μὲν ἀμέθεκτον, ἢ δὲ μεθεκτὸν· καὶ ταύτης ἢ μὲν ὑπερκόσμιον, ἢ δὲ ἐγκόσμιον· καὶ μέχρι τούτων ἡ τῶν ἐνάδων πρόδος. Θεωροῦντες οὖν τὸ πλάτος τῆς ἀσωμάτου πάσης ὑποστάσεως τῆς ὑπεστρωμένης αὐτοῖς, καὶ τὴν κατὰ (1) μέτρα προϊούσαν ἐξαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ κρυφίου πρὸς τὸ διακεκριμένον (2) εἶναι δήπου, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς ἐνάσιν ιδιότητα καὶ τάξιν μετὰ τῆς ἐνώσεως πιστεύομεν. Ἐκ γὰρ τῆς τῶν μετεχόντων διαφορᾶς τὴν τῶν μετεχομένων διάκρισιν γνωρίζομεν· οὐ γὰρ ἂν τοῦ αὐτοῦ μετέχοντα ἀπαραλλάκτως, τοσαύτην ἔσχε τὴν πρὸς ἄλληλα διαφοράν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰρήσθω περὶ τε τῆς ὑποστάσεως τῶν πρώτων ἐνάδων, καὶ τῆς ἐν ἀλλήλαις αὐτῶν κοινωνίας τε καὶ διακρίσεως· ὧν τὴν μὲν ιδιότητα, τὴν δὲ ἔνωσιν καλεῖν εἰώθαμεν, ἀντιδιαστέλλοντες αὐτὰς καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἀπὸ τῆς ἐν ταῖς οὐσίαις ταυτότητος καὶ ἑτερότητος· ὑπερουσιῶν γὰρ αἱ ἐνάδες αὐταί, καὶ, ὡς φησὶ τις (3), ἄνθη καὶ ἀκρότητες. Οὐσης δὲ ἐν αὐταῖς, ὡσπερ εἶπομεν, καὶ τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς διακρίσεως, τοῦτο πραγματευόμενος ὁ Παρμενίδης, ὅπως ἂν ἐκφήνη (4) πᾶσαν αὐτῶν τὴν πρόδον ἄνωθεν ἀπὸ τῆς ἐξηρημένης ἐνάδος, παραλαμ-

(1) B. C. μετὰ μέτρα.

ne : Σημείωσαι : τοῦ Μεγάλου

(2) B. C. διακεκρυμμένον.

Διονυσίου.

(3) C. Additur in margi-

(4) C. ἐκφαίνη.

βάνει μὲν εἰς ὑπόθεσιν τὸ ἐν τὸ ἑαυτοῦ, τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ ἐν τοῖς οὐσι θεωρούμενον· καὶ τοῦτο τεθῆσθαι ποτὲ μὲν ἢ ἐν, ποτὲ δὲ ἢ μετεχόμενον (1)· τὸ μὲν ἡγούμενον φυλάττεται ταυτόν ἀεὶ, θεωρῶν αὐτὸ πλεοναχῶς, ἐξαλλάττει δὲ τὸ ἐπόμενον· ἵνα διὰ μὲν τῆς τοῦ ἡγουμένου ταυτότητος τὴν ἔνωσιν ἐνδείξῃται (2) τῶν θείων ἐνάδων (ἦν γὰρ ἂν τούτων (3) λάβοις, τὴν αὐτὴν ταῖς ἄλλαις λαμβάνεις, διότι δὴ πᾶσαι καὶ ἐν ἀλλήλαις εἰσὶ καὶ ἐνεργίζονται τῷ ἐνί· καθάπερ γὰρ τὰ δένδρα ταῖς ἑαυτῶν κορυφαῖς ἐνίδρυνται τῇ γῆ, καὶ ἔστι γῆϊνα τὰ (4) κατ' ἐκείνας, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ θεῖα ταῖς ἑαυτῶν ἀκρότησιν ἐνεργίζονται τῷ ἐνί, καὶ ἕκαστον αὐτῶν ἐνάς ἐστὶ καὶ ἐν διὰ τὴν πρὸς τὸ ἐν ἀσύγχυτον ἔνωσιν)· διὰ δὲ τῆς ἐξαλλαγῆς τοῦ ἐπομένου, ποτὲ μὲν τὸ ὄλον, ποτὲ δὲ τὸ σχῆμα, ποτὲ δὲ ἄλλο τι προσλαμβάνων, καὶ ταῦτα καταφατικῶς ἢ ἀποφατικῶς, τὴν διάκρισιν αὐτῶν, καὶ τὴν ιδιότητα τῶν θείων τάξεων ἐκάστης· διὰ δὲ τοῦ συνημμένου παντός, ὁμοῦ τὴν τε κοινωνίαν τῶν θείων, καὶ τὴν ἄμικτον ἐκάστων καθαρότητα. Καὶ διὰ τοῦτο, ἐν μὲν τὸ ἡγούμενον, πολλὰ δὲ τὰ ἐπόμενα, καὶ πολλὰ τὰ συνημμένα, καὶ ὑποθέσεις πλείους δυοῖν, τοῦ Παρμενίδου διὰ τῆς τοῦ ἐνός ὄντος ὑποθέσεως ποτὲ μὲν ἐπὶ τὸ ἐν τὸ πρὸ τῶν μεθεκτικῶν (5) ἐνάδων ἀνατρέχοντος, ποτὲ δὲ τὸ ἐν τοῖς οὐσι πλάτος αὐτῶν διεξιόντος, ποτὲ

(1) C. ἢ ἐν μετεχόμενον.
καὶ τὸ.

(2) C. ἐνδείξῃ.

(3) C. τοῦτο.

(4) C. Deest τὰ.

(5) C. τὸ πρῶτον μεθεκτικόν.

δὲ τὴν ὑφειμένην τοῦ ὄντος αὐτῶν ὑπόστασιν ἀνευρίσκοντος. Ὅμως δὲ, ἐπειδὴ προεῖρηται περὶ τῆς μεθόδου ταύτης, ὅτι σκοπὸς αὐτῇ θεμένη τὸδε τί κατιδεῖν τί ἔπεται αὐτῷ πρὸς αὐτὸ καὶ τὰ ἄλλα, καὶ τί οὐχ ἔπεται, καὶ αὐ τοῖς ἄλλοις πρὸς τε ἄλληλα καὶ πρὸς τὸ ὑποτεθὲν, ὁψόμεθα ὅπως καὶ αὐτὸς κατὰ μὲν τὴν πρώτην ὑπόθεσιν λαμβάνει τίνα οὐχ ἔπεται τῷ ἐνὶ, καὶ πρὸς αὐτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα · κατὰ δὲ τὴν δευτέραν, τίνα τὰ ἐπόμενα · κατὰ δὲ τὴν τρίτην, τίνα τὰ ἐπόμενα, καὶ οὐχ ἐπόμενα · καὶ ὅπως ἐν ταῖς δύο πάλιν ὑποθέσει θεωρεῖ τίνα τὰ ἐπόμενα τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτὰ καὶ τὸ ὑποτεθὲν, καὶ οὐχ ἐπόμενα · καὶ αὐτὸ πῶς ἐν ταῖς λοιπαῖς τετράσι διαποικίλλει τὰς ὑποθέσεις ὁμοίως · ὥστε οὐ χρὴ ταράττεσθαι πρὸς τὸ πλῆθος βλέποντα τῶν ὑποθέσεων, οὐδὲ οἶσθαι αὐτῶν ἐκβαίνειν τὴν προκειμένην μέθοδον, οὐδὲ ἀφίστασθαι τῆς περὶ τῶν ἀρχῶν ἐνάδος θεωρίας, ἀλλ' ὁμοῦ τὴν τε ἔνωσιν αὐτῶν ἐπιδεικνύειν καὶ τὴν διάκρισιν · πᾶσαι γὰρ εἰσὶν ἐν τῷ μένειν ἐν ἐνὶ συνηνωμένα, καὶ διακέκρινται τῷ διάφορον τὴν πρόοδον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς πεποιῆσθαι. Καὶ μὴ θαυμάσης, εἰ ἐπὶ τῶν θείων ἐνάδων ταῦτα λέγομεν· ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν νοερῶν οὐσιῶν οὕτως εἰώθαμεν καλεῖν ἀμέριστον οὐσίαν καὶ μίαν πᾶσαν τὴν νοεράν, καὶ τοὺς νοῦς πάντας ἕνα, καὶ τὸν ἕνα τοὺς πάντας, διὰ τὴν ταυτότητα τὴν συναγωγὸν καὶ συνεκτικὴν πάσης τῆς νοερᾶς ὑποστάσεως. Εἰ δὲ ἐπὶ τούτων οὕτως, τί χρὴ περὶ αὐτῶν οἶσθαι τῶν ἐν τοῖς οὐσιν ἐνάδων; οὐχ ὡς ἡγνῶνται διαφερόντως; οὐχ ὡς ἐν ἀλληλαῖς εἰσὶν; οὐχ

ὡς ἡ σύγκρασις αὐτῶν ἐστὶν ἀνυπέρβλητος; οὐχ ὡς ἀνεκφοίτητοι τοῦ ἐνός εἰσιν; οὐχ ὡς μορφὴν ἔχουσαι πᾶσαι τοῦ ἐνός; Πανταχοῦ γοῦν τὰ πρῶτα μορφὴν ἔχει τῆς ἑαυτῶν αἰτίας. Καὶ γὰρ τῶν σωμάτων τὸ πρῶτιστον ζωτικώτατον, ψυχῇ παραπλησίως· καὶ ψυχῶν ἡ πρώτη, ἐνοειδής· καὶ νοῦς (1) ὁ πρῶτιστος, θεός· ὥστε καὶ τῶν ἀριθμῶν ὁ πρῶτιστος, ἐνοειδής καὶ ἐναδικός ἐστι καὶ ὑπερούσιος, ὡς τὸ ἐν. Εἰ οὖν καὶ αἱ ἐνάδες καὶ ἀριθμός ἐστι, καὶ τὸ πλῆθος ἐκεῖ καὶ ἡ ἐνωσις. Ταῦτα μὲν οὖν προειρήσθω περὶ τούτων ἡμῖν. Ἐπεὶ δὲ ἄλλα (2) κατ' ἄλλας ὑποθέσεις καὶ ἀναιρεῖ καὶ τίθησιν ὁ Παρμενίδης, καὶ τὰ αὐτὰ πόλλάκις ὡδὶ μὲν ἀποφάσκει, καταφάσκει δὲ ἐπ' ἄλλων, καὶ ὅλως δῆλός ἐστιν ὄντως (3) πραγματειώδη παιδιὰν παίζων, καὶ δι' αὐτῆς ὀδεύων τῆς φύσεως, ἀλλ' οὐχ, ὡς τινες ὕβλησαν, ἄψυχόν τινα καὶ κενὴν τῶν πραγμάτων μετιῶν τὴν λογικὴν γυμνασίαν, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς ἐνδόξοις ἐπιχειρήμασι μεγαλοπρεπῶς καλλωπιζόμενος, ἔδοξε τοῖς πρὸ ἡμῶν, ὅσοι δὴ καὶ γνησίως ἐφήψαντο τῆς τοῦ Πλάτωνος ἀκροάσεως, καὶ πράγματα ἅττα ταῖς ὑποθέσεσιν ἐφαρμόσαι ταύταις οἰκείως, ἵνα καθ' ἐκάστην ὑπόθεσιν ἀναφαίνηται τις τάξις τῶν ὄντων, ἀνευρισκομένη ταῖς τοῦ Παρμενίδου μεθόδοις, καὶ θεωρουμένη, τὸ διάφορον τῶν ἄλλως (4) ὑπεστηκότων, καὶ τῆς αὐτῆς, καὶ ἣν ἔχει πρὸς τὰ ἄλλα συντέλειαν. Καὶ τοῦτο δόξαν αὐτοῖς, ἄλλοι κατ' ἄλλας ἀτραπούς τῶν πραγμάτων πεποιήνται διανομήν. Τού-

(1) C. καὶ ὁ νοῦς.

(3) C. ὄντως.

(2) B. C. ἄλλας.

(4) C. τῶν ἄλλων.

οὗτον μὴν προδιοριστέον τῶν ῥηθησομένων, τί καλοῦσιν ὑπόθεσιν, οἷς ἐμέλησε τοῦ πράγματος τισὶν ἐφαρμόσαι τὰς ἀποδείξεις · καὶ ὅτι οὐ πρὸς τὴν μέθοδον ἀπλῶς ὀρῶσι (δύο γὰρ εἰσι κατ' ἐκείνην ὑποθέσεις, ἡ μὲν εἶναι τιθεῖσα τὸ προκείμενον, ἡ δὲ μὴ εἶναι μόνον), ἀλλὰ ταύτην ὀνομαζοῦσιν ὑπόθεσιν, ἣτις ἀναλαβοῦσα τῆς μεθόδου τὸ μέρος, συνάγει τὰ ὅμοια συμπεράσματα, ἢ πάντα καταφατικὸν, ἢ ἀποφατικὸν, ἢ ἀμφοτέρα. Διαφέρει δὲ αὐτοῖς οὐδὲν, εἴτε πρὸς ἑαυτὸ, εἴτε πρὸς ἄλλο τι ταῦτα συνάγομεν, ἀλλ' εἰ τὸ ποιὸν εἶη μόνον ταυτόν · καὶ οὕτως ποιοῦσιν ἄλλας μὲν ὑποθέσεις ἐπὶ (1) τοῦ ἐνός, ἄλλας δὲ (2) ἐπὶ τῶν ἄλλων τοῦ ἐνός · ἐφ' ἐκάστων δὲ ἀπλῶς, τῶν αὐτῶν ἡγουμένων, ἐὰν τὰ ἐπόμενα τῶ ποιῶ διαφέρῃ, τοῦτο καλοῦσιν ὑπόθεσιν. Τούτου δὲ διορισθέντος, ἐπὶ τὰ ἐπόμενα χωροῦμεν. Οἱ μὲν οὖν εἰς ὀκτώ τὰς ὑποθέσεις πᾶσας διελόντες, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ φασὶ περὶ τοῦ ἐνός αὐτῶ γεγονέναι τὸν λόγον · ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, περὶ νοῦ (3) καὶ τῆς νοερᾶς ὑποστάσεως · ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, περὶ ψυχῶν τῶν λογικῶν · ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, περὶ τῶν ἀλόγων ψυχῶν · ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ, περὶ ὕλης, ἣ πρόσεστιν ἤδη τις ἐπιτηδειότης πρὸς τὴν μετουσίαν τῶν εἰδῶν · ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, περὶ ὕλης, ἀλλὰ τῆς κεκοσμημένης λοιπὸν, καὶ κατ' ἐνέργειαν τὰ εἶδη καταδεδεγμένης · ἐν δὲ τῇ ἑβδόμῃ, περὶ ὕλης μὲν, ἀλλὰ τῆς ἐστερημένης πάντῃ τῶν τε εἰδῶν αὐτῶν καὶ τῆς πρὸς τὴν μετουσίαν αὐτὴν (4)

(1) C. Deest ἐπι.

(3) C. περὶ τοῦ νοῦ.

(2) C. διὰ καὶ ἐπι.

(4) C. Deest αὐτὴν.

ἐπιτηδειότητος, αὐτῆς καθ' ἑαυτὴν (1) ψιλῶς λαμβανομένης· ἐν δὲ τῇ ὀγδόῃ, περὶ τοῦ ἐνύλου εἶδους· τοῦτο γὰρ ἐστὶν ὑπόλοιπον μὲν ταῖς ἀρχαῖς μετὰ τὸ ἕν, μετὰ τὸν νοῦν, μετὰ τὰ διττὰ γένη τῶν ψυχῶν, μετὰ τὴν πολυθρύλλητον ὕλην. Ἄλλ' αὕτη μὲν ἡ διάταξις κατορθοῦσα τὸ φυλάττειν ἐκάστην περὶ ἀρχῶν· καὶ γὰρ τὸ ἐνυλον εἶδος ἀρχὴ τίς ἐστὶν, εἰ καὶ στοιχειώδης καὶ ὕλη· καὶ ἡ ψυχὴ δὲ ἀρχὴ πάντως, εἰ καὶ ἄλλως μὲν ἡ ἄλογος, ἄλλως δὲ ἡ λογικὴ· καὶ αὐτὸς πρὸς τούτοις ὁ πολυτίμητος (2) νοῦς, καὶ πολλῶ πλεον ὁ θεός· ταῦτα δ' οὖν φυλάττουσα, πλημμελεῖ περὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν τάξιν αὐτῶν· σαφῶς γὰρ ἐννεα τῶν ὑποθέσεων οὐσῶν, ὡς ἐπ' αὐτῶν δειχθήσεται τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων, συστέλλει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν οὐ δεόντως. Καὶ δὴ καὶ τὴν τάξιν ἀναιρεῖ τῶν πραγμάτων, ἔσχατον εἰσάγουσα τὸ εἶδος, ὃ κρεῖττόν ἐστι τῆς ὕλης τῆς ἐστρημένης οὐχὶ τῶν εἰδῶν μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπιτηδειότητος αὐτῆς· καὶ ἄλλως πρὸ τῆς κεκοσμημένης ὕλης τάττουσα τὴν ἀκόσμητον καὶ ἐμφάσεις ἔχουσαν ψιλᾶς τῶν εἰδῶν. Τοῦτο μὲν οὖν καὶ λόγου τινὸς παρ' αὐτοῖς τοῖς ἐπιστήσασιν ἔτυχε. Πρώτη γάρ, φασιν, ἡ κατ' ἐπιτηδειότητα μόνον τῆς ὕλης ὑπόθεσις ἄγεται, διότι τρανεστέρα μὲν ἐστὶ τῆς μηδὲ τὴν ἐπιτηδειότητα ταύτης καταδεδεγμένης, ἀμυδροτέρα δὲ τῆς ἤδη (3) κεκοσμημένης, καὶ μᾶλλον δεικνύναι δύναται τὴν τῆς

(1) C. καθ' ἑαυτῆς.

(3) C. τῆς ὕλης.

(2) C. πολύτιμος.

ὕλης φύσιν, τῆς ἤδη τοῖς εἶδεσι κατεχομένης, ἦττον
 δέ ἐστιν ἄμεμπτος λογισμῶ (1) τῆς πάντη μετὰ τῆς
 στερήσεως θεωρουμένης. Ἀλλὰ τούτοις μὲν καὶ ἄλλοι
 πλείους καὶ ἐπέστησαν καὶ ἀντέγραψαν · τῶν δὲ εἰς
 ἐννέα πεπονημένων τὰς τῶν ὑποθέσεων διαιρέσεις, οἱ
 μὲν οὕτως τὰ πράγματα διανέμουσιν · ἡ πρώτη, περὶ
 θεοῦ τοῦ πρωτίστου · πάντες γὰρ τοῦτο κοινὸν ἔχουσιν ·
 ἡ δευτέρα, περὶ τοῦ νοητοῦ πλάτους · ἡ τρίτη, περὶ
 ψυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ τῆς λογικῆς μόνον, ὡς οἱ πρὸ αὐτῶν
 ἔλεγον · ἡ τετάρτη, περὶ σώματος κεκοσμημένου τινός ·
 ἡ πέμπτη, περὶ ἀκοσμήτου σώματος · ἡ ἕκτη, περὶ
 ὕλης κεκοσμημένης · ἡ ἑβδόμη, περὶ ὕλης, ἀκοσμήτου
 δὲ ταύτης · ἡ ὄγδοη, περὶ τῶν ἐνύλων εἰδῶν, ἐν τῷ
 ὑποκειμένῳ μέντοι θεωρουμένων · ἡ ἐνάτη, περὶ τῶν
 ἐνύλων εἰδῶν ἐφ' ἑαυτῶν, χωρὶς τῆς ὕλης, ἐξεταζομέ-
 νων. Τούτοις δὲ ὑπάρχει μὲν ἡ τάξις ἐστὶν ὄπη, καὶ
 τὸ εὐδιαίρετον · δις δὲ τὰ αὐτὰ παραλαμβάνουσιν · ἡ
 γὰρ κεκοσμημένη ὕλη τίνι διαφέρει τοῦ ἀκοσμήτου
 σώματος ἢ κεκοσμημένου, λέγειν οὐχ ἔξομον. Εἴτε
 γὰρ τὸ ἄποιον γενομένη σῶμα κεκόσμηται, ταυτόν
 ἐστὶ τῷ ἀκοσμήτῳ σώματι · καὶ δὴ ἐστὶ ταυτόν. Καὶ
 ἔτι οὐκ ἀρχὰς τῶν ὄντων εἰσάγουσι · πῶς γὰρ ἡ ἀρχὴ
 τῷ σώματι κεκοσμημένον; πῶς δὲ οὐχὶ τοῦτό ἐστὶ τὸ
 ἐκ τῶν ἀρχῶν ὑφιστάμενον; πῶς δὲ καὶ ἡ πέμπτη
 περὶ ἀκοσμήτου σώματος; Αὕτη μὲν συνάγει διαβρήθην
 ὡς οὔτε ἔστηκεν, οὔτε κινεῖται τὰ ἄλλα μὴ μετέχοντα

(1) C. Deest λογισμῶ.

τοῦ ἐνός · τὸ δὲ ἀκόσμητον σῶμα, πλημμελῶς μὲν κατὰ τάκτως, κινούμενον δὲ ὁ Τίμαιος προσηγόρευκε. Πῶς δὲ καὶ τὸ ἄνευ ὕλης κατ' ἐπίνοϊαν λαμβανόμενον εἶδος ἀρχὴ ἂν εἴη τινός ; αἱ γὰρ ἀρχαὶ κατ' ἐπίνοϊαν τὴν ὑπόστασιν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ καθ' ὑπαρξιν. Ἐφ' ὧν γοῦν ἡ ἐπίνοια τὸ κῦρος ἔλαχεν, ἀρθείσης τῆς ἐπινοίας, οἴχεται καὶ ἡ τῶν ὑπονοουμένων ὑπόστασις · αἱ δὲ ἀρχαὶ δι' ἑαυτάς εἰσιν ἀρχαί, καὶ οὐ διὰ τὰς ἡμετέρας ἐπινοίας. Καὶ ἰδῶς πολλὰ καὶ πρὸς ταύτην ἀντειρήται τὴν δόξαν σαφῶς, καὶ τῆς ἐνάτης ὑποθέσεως πάντα ἀνατρεπούσης, καὶ οὐδὲν οὔτε κατ' ἐπίνοϊαν ἐώσης τῶν ὄντων τινός, καὶ ἀντιφθεγγομένης πρὸς τοῦτο τὸ κατ' ἐπίνοϊαν λεγόμενον εἶδος. Οἱ δὲ μετὰ τούτους κατ' ἄλλον τρόπον εἰσάγοντες τὰ ὄντα (1), τὴν μὲν πρώτην λέγοντες εἶναι περὶ θεοῦ καὶ θεῶν · οὐ γὰρ μόνον περὶ τοῦ ἐνός, ἀλλὰ καὶ περὶ πασῶν τῶν θείων ἐνάδων αὐτὴν (2) ποιεῖσθαι τὸν λόγον νοητῶν · τὴν δὲ τρίτην (3), οὐκ ἔτι περὶ ψυχῆς, ὡς οἱ πρὸ αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῶν κρείττωνων ἡμῶν γενῶν, ἀγγέλων, δαιμόνων, ἡρώων · ταῦτα γὰρ τὰ γένη προσεχῶς ἐξηρτῆσθαι τῶν θεῶν, καὶ εἶναι καὶ αὐτῶν κρείττονα τῶν ὄλων ψυχῶν · τοῦτο δὲ τὸ παραδοξότατόν φασι, καὶ διὰ τοῦτο τὴν πρὸ τῶν ψυχῶν ἐν ταῖς ὑποθέσεσι τάξιν λαβεῖν · τὴν δὲ τεταρτην, περὶ ψυχῶν τῶν λογικῶν · τὴν δὲ πέμπτην, περὶ τῶν

(1) A. In margine : Ἰαμβλίχου δόξα.

(2) B. C. αὐτὸν.

(3) Sic Codd. τῇ δευτέρᾳ plane omitta.

προσφαινομένων ταῖς λογικαῖς ψυχαῖς δευτέρων ψυχῶν · τὴν δὲ ἕκτην, περὶ τῶν ἐνύλων εἰδῶν καὶ πάντων τῶν σπερματικῶν λόγων · τὴν δὲ ἐβδόμην, περὶ αὐτῆς λοιπὴν τῆς ὕλης · τὴν δὲ ὀγδόην, περὶ τοῦ οὐρανοῦ σώματος · τὴν δὲ ἐνάτην, περὶ τοῦ γεννητοῦ (1) καὶ ὑπὸ σελήνην σώματος. Οὗτοι δὲ κατορθοῦσι μὲν, ὅτι δις ταυτὸν οὐ παραλαμβάνουσι · τὰ δὲ κρείττονα γένη παρεισκυκλοῦσιν (2) οὐ δεόντως · Εἴτε γὰρ νοερά ἐστιν, ἔχομεν ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει περὶ (3) παντὸς τοῦ νοεροῦ πλάτους λόγον · εἴτε ψυχικά, δῆλον ὡς εἰς τὴν περὶ ψυχῆς ὑπόθεσιν περιλήψεται καὶ τὴν τούτων θεωρίαν. Πρόσσεισι δὲ καὶ τούτοις ἀποτελέσματα παραλαμβάνειν, ἀλλ' οὐκ ἀρχὰς ἐν ταῖς τελευταίαις ὑποθέσει. Κοινὸν δὲ πάντων ἐστὶ παρόραμα ἐν τούτοις, τὸ μὴ κατιδεῖν, ὡς αἱ μὲν πέντε τῶν ὑποθέσεων ἀληθῆ συναγούσιν, αἱ δὲ λοιπαὶ τέσσαρες ἄτοπα τινὰ δεικνύουσι · καὶ γὰρ τοῦτο ἦν τὸ τῷ Παρμενίδῃ προκείμενον δεῖξαι, πῶς, τοῦ ἐνὸς ὄντος, πάντα ἀπογεννᾶται τὰ ὄντα, καὶ πῶς, μὴ ὄντος, ἀναιρεῖται τὰ πάντα καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ἔσται · καὶ ἡ πᾶσα μέθοδος τοῦτο παρακελεύεται δεικνύναι, καὶ διὰ τῆς θέσεως τῶν ἀληθῶν, καὶ διὰ τῆς ἀναιρέσεως τῶν ψευδῶν (4). Οἷόν ἐστι τὸ ὑποτεθέν · εἰ μὲν ἔστι πρόνοια, πάντα ὀρθῶς ἔξει τὰ ὄντα · εἰ δὲ μὴ ἔστι πρόνοια, οὐδὲν ἔξει καλῶς, ἀλλὰ καὶ τὰ ὄλα καὶ τὰ μέρη πολιτεύσεται (5) κακῶς·

(1) C. γεννητικοῦ.

(4) C. παθῶν.

(2) C. περικυκλοῦσιν.

(5) C. πολιτεύεται.

(3) C. περὶ τοῦ παντός.

ἔστιν ἄρα πρόνοια · καὶ γὰρ τὸ εἶναι αὐτὴν ἀγαθῶν αἴτιον, καὶ τὸ μὴ εἶναι, κακῶν. Ἔδει τοίνυν ἐπιστῆσαι καὶ ἐν τούτοις (1) ὅτι τῷ Παρμενίδῃ σκοπὸς δεῖξαι τῷ μὲν εἶναι τὸ ἐν, πάντα τὰ ὄντα λαγχάνοντα τὴν ὑπόστασιν · τῷ δὲ μὴ εἶναι, πᾶσαν ἄρδην ἀφανιζομένην τῶν πραγμάτων τὴν φύσιν · ὁ δὲ καὶ (2) ἐν τῷ συμπεράσματι πασῶν τῶν ὑποθέσεων λέγει διαρρήδην αὐτός · καὶ τοῦτο συνιδόντας, μὴ πάντως καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς τέτρασι τῶν ὑποθέσεων πράγματα εἰσάγειν ἕτερα, μὴδὲ οἷον εὐθειᾶν ὁδεύειν · ἀλλὰ (3) διὰ μὲν τῶν πέντε ὑποθέσεων θεωρεῖν τὰς τῶν ὄντων ἀρχάς, διὰ δὲ τῶν τεττάρων ἰδίας μὲν φύσεις μὴ ζητεῖν, ἀπελέγχειν δὲ ὅπως, ἀναιρουμένου τοῦ ἐνός, πολλὰ καὶ ἀδύνατα συμβαίνει τῶν δοκούντων ἡμῖν εἶναι δυνατῶν. Τοῦτο δὲ τὸ παρόραμα πρῶτος, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ὁ ἐκ Ῥόδου φιλόσοφος φυλαζόμενος, ἄλλον τρόπον καὶ αὐτὸς διατίθησι τὰς ὑποθέσεις. Δέκα μὲν γὰρ ποιεῖ τὰς πάσας, ἀντιπαρατείνει δὲ ταῖς πέντε τὰς λοιπὰς πέντε, τὴν μὲν πρώτην δεικνύει τιθέμενος, ὡς, εἰ ἔστι τὸ ἐν, ἀκολουθεῖ τὰ ἐνθουσιαστικώτατα δόγματα φιλοσοφίας, ὅσα περὶ τοῦ ἐνός ὁ Πλάτων καὶ ἐν ἄλλοις ἡμᾶς ἀνεδίδαξε · τὴν δὲ ἕκτην (4), εἰ μὴ ἔστι τὸ ἐν, οὐδὲν συμφωνήσει τῇ ὑπόθεσιν ταύτῃ τῶν περὶ τοῦ ἐνός φιλοσοφεῖσθαι δυναμένων · ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ ἐβδόμῃ, τὰ περὶ νοῦ καὶ νοητοῦ ἐξετάζεσθαι, ὅπου μὲν, ὡς εἰ

(1) C. καὶ τούτους.

(3) C. ἀλλὰ καὶ διὰ.

(2) C. ὅτι δὴ ἐν.

(4) C. ἕκτην, ὡς εἰ.

ἔστι, πάντα ἔπεται τὰ κάλλιστα δόγματα περὶ αὐτῶν, ὅπου δὲ, ὡς εἰ μὴ ἔστι, πᾶσαν ἀνατρέπομεν τὴν περὶ αὐτῶν ἀλήθειαν· ἐν δὲ τῇ τρίτῃ καὶ ὀγδόῃ, περὶ τῶν διανοητῶν· ταῦτα γὰρ ἐφεξῆς εἶναι τοῖς νοητοῖς, ποῦ μὲν, ὡς εἰ ἔστι, δεικνυμένων ταῖς ἐννοίαις ἡμῶν συμφώνων· ποῦ δὲ διαφώνων ἀποφαινομένων, εἰ μὴ ἔστιν, ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ καὶ ἐνάτῃ, περὶ τῶν σωματικῶν εἰδῶν· ταῦτα γὰρ ἔστι μὲν τὰ διανοητὰ, κατὰ τὴν ἐν Πολιτείᾳ διαίρεσιν τῆς γραμμῆς· ὡς ὄντος μὲν τοῦ ἐνός, ἔστι ταῦτα, μὴ ὄντος δὲ, οὐδὲ ταῦτα εἶναι δυνατόν· ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς δύο, τῇ πέμπτῃ καὶ τῇ δεκάτῃ, περὶ τῆς ὑποδοχῆς τῶν σωμάτων, ὅπου μὲν συμφωνούσης (1) τῇ πέμπτῃ ὑποθέσει, τοῦ εἶναι τὸ ἐν. Ταῦτα καὶ τῆς τάξεως μὲν ἐνεκα θαυμάζειν χρῆ, καὶ τῆς συνέσεως· τοῦ ποτὲ μὲν ὡς ἄτοπα τὰ συναγόμενα ληπτέον, ποτὲ δὲ ὡς ἀληθῆ καὶ ἐπόμενα τῇ φύσει τῶν πραγμάτων. Ἄλλως δὲ, καὶ ὅτι καινοτομεῖ περὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς ὑποθέσεως, καὶ οὐδὲν συνεισφέρουσαν ὑπόθεσιν ἀναπλάττει μίαν τινὰ, παραιτητέον· καὶ ὅτι πάντως σπουδάζει ταῖς πέντε τοσαύτας ἄλλας ἀντιπαρατείνειν, ἐκάστην πρὸς ἐκάστην· Ὅπως γὰρ οὐδὲ ἄτοπόν ἐστι τὸ λέγειν μὴ εἶναι τὸ ἐν, οὐδ' ἂν συναγάγοι τις περὶ αὐτῶν (2) αὐδὲν τῶν ἀδυνάτων, τοιαύτην ὑπόθεσιν παραλαβών. Ἐκεῖνο γὰρ τὸ ἐν τὸ (3) πρῶτιστον τῶν ὄλων, οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ καὶ τοῦ εἶναι κρεῖττόν ἐστιν.

(1) C. συμφωνούση.

(3) C. Deest τὸ.

(2) C. αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τὰ ἄτοπα περὶ τὰ μετ' αὐτὴν ἀκολουθεῖν ἀναγκαι-
 οῦν · ὥστε οὐκ ἂν τὴν ἕκτην ὑπόθεσιν πρὸς τὴν πρῶ-
 τὴν ἀποδιδῶμεν · οὐτ' ἄρα τὰς ἄλλας πρὸς τὰς ἄλλας·
 αὕτη γὰρ αὐτὸν ἢ τάξις ἀνέπεισε καὶ κατατεμεῖν τὴν
 μίαν ὑπόθεσιν, καὶ πλείω ποιῆσαι τὸν ἀριθμὸν. Ἐπὶ
 τούτοις Πλούταρχος (1) ὁ ἡμέτερος προπάτωρ (ἐκ
 μὲν τῆς τῶν παλαιῶν διδασκαλίας λαβὼν, ὡς ἐννέα τὸν
 ἀριθμὸν αἱ ὑποθέσεις, ἐκ δὲ τῆς νεωτέρας ταύτης, ὅτι
 κατὰ μὲν τὰς πέντε τῶ εἶναι τὸ ἓν, συνάγει τὰ ἀληθῆ
 τῶν δογμάτων, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἄτοπα δεικνυσὶν ἐπό-
 μενα τῶ μὴ εἶναι τὸ ἓν· καὶ ὅτι περὶ ἀρχῶν ἢ πραγματεία)
 παραλαμβάνει τὰς πρωτίστας καὶ ἀρχικὰς τῶν ὄντων
 ὑποστάσεις, τῶ εἶναι τὸ ἓν· τὰς τε (2) ἐξηρημένας καὶ
 τὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι ἀναφαινομένας· καὶ τῶ
 μὴ εἶναι τὸ ἓν, ἄρδην ἀφανιζομένην εὐρίσκει τὴν τάξιν
 τῶν πραγμάτων. Καὶ ταῦτα λαβὼν, τὴν μὲν πρώτην
 ὑπόθεσιν εἶναι περὶ θεοῦ διατάττεται· τὴν δὲ δευτέραν,
 περὶ νοῦ· τὴν δὲ τρίτην, περὶ ψυχῆς· τὴν δὲ τετάρτην,
 περὶ τοῦ ἐνύλου εἶδους· τὴν δὲ πέμπτην, περὶ τῆς
 ὕλης, ἐν αἷς τὰ ἄλλα ὑπόκειται τοῦ ἐνός (3). Ἔθος γὰρ
 ἦν, ὡς εἶπομεν, καὶ τοῖς Πυθαγορείοις ἐν μὲν προσα-
 γορεύειν πᾶσαν τὴν ἀσώματον καὶ χωριστὴν οὐσίαν,
 ἄλλα δὲ τὴν σωματικὴν καὶ ἐν σώμασι ὑφ' ἐστῆκυϊαν.
 Ὡστε εἰκότως αἱ μὲν τρεῖς αἱ ζητοῦσαι πῶς ἔχει πρὸς τε
 αὐτὸ καὶ πρὸς ἄλλα τὸ ἓν, περὶ τῶν τριῶν εἰσὶν ἀρχικῶν

(1) A. In margine : Πλου-
 τάρχου δόξα.

(2) C. τὰς δι.

(3) C. περὶ τοῦ ἐνός.

αἰτίων τῶν χωριστῶν· αἱ δὲ λοιπαὶ δύο, ζητοῦσαι πῶς ἔχει τὰ ἄλλα πρὸς τε ἄλληλα καὶ τὸ ἐν, εἰσάγουσι τό τε εἶδος καὶ τὴν ὕλην· ταῦτα γὰρ ἄλλα ἐστὶν ὄντως (1)· καὶ ἄλλων, ἀλλ' οὐχ (2) ἐκυτῶν, καὶ συναίτια μᾶλλον ἢ αἷτια, ὡς ἐν Φαίδωνι διώρισταί. Ταῖς πέντε ταύταις ὑποθέσει τὰς ἀρχὰς ταύτας, τὰς τε ἔξω τῶν πραγμάτων, καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς οὔσας, καταθεασάμενος τῷ εἶναι τὸ ἐν τῷ Παρμενίδῃ εἰσηνηγεμένης, ἐν ταῖς λοιπαῖς τέτρασι δείκνυσθαὶ φησιν, ὡς εἰ μὴ ἔστιν ἐκεῖνο τὸ ἐν τοῖς οὔσιν ἐν, εἰ μὲν οὕτω λάβοις τὸ μὴ ὄν, ὡς πῆ μὲν ὄν, πῆ δὲ οὐκ ὄν, μόνον ἔσται τὸ αἰσθητόν· νοητὸν γὰρ οὐκ ὄν, αἰσθητὸν μόνον ἔσται τὸ ἐν· καὶ τῶν γνώσεων αἰσθησις, ὅπερ ἐν τῇ ἕκτῃ δείκνυται ὡς ἄτοπον, τὸ μόνον εἶναι τὴν αἰσθησὶν ἐν ταῖς γνώσεσιν, καὶ μόνον τὰ αἰσθητὰ ἐν τοῖς γνωστοῖς. Εἰ δὲ μὴ ἔστιν ὄντως τὸ ἐν, ὡς μηδαμῆ μηδαμῶς ὄν, οἰγήσεται καὶ πᾶσα γνώσις, καὶ πᾶν (3) τὸ γνωστὸν, ὅπερ ὡς ἄτοπον ἐν τῇ ἐβδόμῃ δείκνυται τῶν ὑποθέσεων· τὰ τε ἄλλα, οὕτω μὲν τοῦ ἐνὸς μὴ ὄντος, ὡς εἶχεν ἡ ἕκτῃ ὑπόθεσις, ὀνειράσιν εἰκότα ἔσται καὶ σκιαῖς, ὃ δείκνυσιν ὡς ἄτοπον ἢ ὀγδόῃ τῶν ὑποθέσεων. Οὕτω δὲ μὴ ὄντος, ὡς τοῦ μηδαμῶς ὄντος, οὐ μέχρι τῆς ὀνειρωτικῆς φαντασίας ἔξει τὴν ὑπόστασιν, ὃ δείκνυσι περιφανῶς ἡ ἐνάτη τῶν ὑποθέσεων. Ὡστε εἰ φαίης τὴν μὲν πρώτην ὑπόθεσιν τοῦτον ἔχειν πρὸς τὰς ἄλλας λόγον,

(1) C. ὄντος.

(3) B. ἅπαν.

(2) C. ἄλλων καὶ οὐχ.

ὄν ἢ μία τῶν ὄλων ἀρχῇ πρὸς τὰ ὄντα, τὰς δὲ λοιπὰς τέτταρας τῶν πρώτων περὶ τῶν μετὰ ἐν ἀρχῶν πραγματευέσθαι, τὰς δὲ μετὰ ταύτας τέτταρας συνάγειν ὅτι, τοῦ ἐνὸς ἀπειρημένου (1), πάντα ἄρδην ἀναιρεῖται τὰ ἐν τοῖς πέρασι δεδειγμένα, τάχα ἂν ὀρθῶς εἰσηγήσαιο. Τῆς (2) γὰρ δευτέρας δεικνύσης ὡς, εἰ ἔστι τὸ ἐν ὄν, ἔσται πᾶσα ἢ τῆς ψυχῆς τάξις, ἢ ἐβδόμη (3) ὡς, εἰ μὴ ἔστιν, ἀνήρηται πᾶσα γνωστικὴ δύναμις, αἰσθητικὴ, φανταστικὴ, λογικὴ. Τῆς δὲ τετάρτης δεικνύσης ὡς, εἰ ἔστιν ἐκεῖνο τὸ ἐν, ἔστι πως καὶ τὰ ἐνυλα εἶδη (καὶ γὰρ ταῦτα μετέχει πως τοῦ ἐνὸς ὄντος) ἢ ὀγδόη δεικνυσιν ὡς, εἰ μὴ ἔστιν ἐκεῖνο αὐτὸ μόνον, ἔσονται τὰ αἰσθητὰ πολλὰ καὶ ὀνειράτα, καὶ οὐδαμῶς οὐσίας μετέχοντα καὶ διακρίσεως εἰδητικῆς. Τῆς δὲ πέμπτης ἀποφαινούσης ὡς, εἰ ἔστι τὸ ἐν, ἔσται καὶ ἡ ὕλη (μὴ μετέχουσα μέντοι τοῦ ἐνὸς ὄντος, καθόσον ἐστὶν ἐν, ἀλλὰ καθόσον μόνον ἐν) ἢ ἐνάτη δεικνυσιν ὡς οὐδὲν ὄλως ἔσται, οὔτε μετέχει σκιᾶς, εἰ μὴ ἔστι τὸ ἐν· ποῦ γὰρ, ἀνήρημένης ἐκείνης τῆς αἰτίας, εἶναι τι τῶν πάντων δυνατόν; Ἐχομεν οὖν κατὰ ταύτην τὴν διάταξιν, τὴν μὲν πρώτην περὶ τοῦ ἐνὸς, ὃ καὶ ἐν Πολιτείᾳ διαρρήδην ὁ Πλάτων ἔθετο οὐσίας καὶ τοῦ ὄντος· τὰς δὲ λοιπὰς τέσσαρας περὶ τῶν ὄντων, ὧν αἱ μὲν δύο περὶ τῶν αἰεὶ ὄντων, αἱ δὲ δύο περὶ τῶν γεννητῶν (4), κατὰ τὴν ἐν Τιμαίῳ διαίρεσιν, τῶν νοήσει

(1) D. ἀνηρημένου.

(2) C. τῆς δε.

(3) Fortè excidit δεικνυσι.

(4) C. γεννητικῶν.

μετὰ λόγου περιληπτῶν, ἀπὸ τῶν δόξῃ μετ' αἰσθήσεως γνωστῶν· ἢ, εἰ βούλει, κατὰ τὴν ἐν Πολιτείᾳ γραμμὴν αἱ τέσσαρες, ἧς τὸ μὲν ἀπένευμε τοῖς νοητοῖς, τὸ δὲ τοῖς αἰσθητοῖς, τὸ μὲν ταῖς ἐνάσι, τὸ δὲ τοῖς ἄλλοις ἐνταῦθα κεκλημένοις· καὶ τοῦ μείζονος, τὸ μὲν ἐν τοῖς νοητοῖς, τὸ δὲ ἐν τοῖς διανοητοῖς, ὡσπερ τῶν δύο ὑποθέσεων ἡ μὲν περὶ νοῦ, ἡ δὲ περὶ γραφῆς· καὶ τοῦ ἐλάσσονος, τὸ μὲν τοῖς αἰθητοῖς, τὸ δὲ τοῖς εἰκαστοῖς, ὡσπερ καὶ ἐνταῦθα τὴν μὲν τετάρτην περὶ τῶν ἐνύλων εἰδῶν εἰρήκαμεν εἶναι, ἃ ἔστι κυρίως αἰσθητά· τὴν δὲ πέμπτην περὶ ὕλης, ἣτις ἐστὶν ἀνάλογον τοῖς εἰκαστοῖς, διὰ τὴν ἀόριστίαν τῆς περὶ αὐτὴν (1) ἡμῖν ἐπιγινομένης (2) γνώσεως. Τέτταρες οὖν αἱ ἀρχαὶ μετὰ τὴν μίαν, δύο μὲν ἐξηρημέναι, δύο δὲ συμπληρωτικαί· τέσσαρες καὶ μετὰ τὴν πρώτην, τεθέντος εἶναι τοῦ ἐνός, καὶ ἄλλαι τέσσαρες αἱ δεικνῦσαι τὰ ἐπόμενα ἄτοπα τοῖς ἀναιροῦσι τὸ ἐν. Ταῦτα καὶ παρὰ (3) τούτου ληπτέον τοῦ ἀνδρὸς ἐπιστημόνως διακρίνοντος ἀπ' ἀλλήλων τοὺς τῶν ὑποθέσεων σκοποὺς, καὶ τὰς κυριωτάτας εἰσαγαγόντος ἀρχὰς, πάσας ἀπαραλείπτως, καὶ συνειδότος τὴν ὅλην τοῦ Παρμενίδου μεταχειρίσιν, καὶ διαρθρώσαντος τὰ παρὰ τοῖς πρεσβυτέροις συγκεχυμένως ἀναγεγραμμένα. Τί οὖν ἡμεῖς ἐροῦμεν ἐπὶ τοσοῦτοις καὶ τοιοῦτοις ἐξηγηταῖς τοῦ Πλάτωνος; καὶ τί προσθήσομεν ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐστίας; Τάχα γὰρ

(1) C. αὐτῆς.

(3) C. περὶ τούτου.

(2) B. ἐπιγινομένης.

δὴ καὶ ἡμῖν ἀρμόσει τοῦτο δὴ ἐκεῖνο τὸ Ομηρικὸν ἀνακραγεῖν, Λοῖσθος (1) ἀνὴρ ὄριστος ὁ τούτων ἡμῖν τῶν λόγων καθηγεμῶν γεγόμενος Ἀθήνησι, καὶ φῶς ἀνάψας νοερὸν τῆς (2) περὶ ταῦτα πραγματείας, τὰ μὲν ἐπὶ θεολογικώτερον εἶδος τῆς ἐξηγήσεως ἀνενεγκῶν, τὰ δὲ καὶ ὀλίγον μεταθεῖς, αὐτῷ τῷ Πλάτῳ καὶ τοῖς τοῦ Πλάτωνος ῥήμασιν ἐπομένως. Δοκεῖ (3) μὲν γὰρ αὐτῷ τὴν τε πρώτην ὑπόθεσιν εἶναι περὶ θεοῦ τοῦ πρωτίστου, καὶ τὴν δευτέραν περὶ τῶν νοητῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ πλάτος ἐστὶν ἐν τοῖς νοητοῖς, καὶ πολλαὶ αἱ τάξεις εἰσὶ τῶν θεῶν, ἐκάστην τούτων τῶν θείων τάξεων συμβολικῶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ὀνομάζεσθαι, καὶ πάσας δι' ὀνομάτων φιλοσόφων ἐκφέρεισθαι, καὶ οὔτε εἰσθότων ὑπὸ τῶν τὰς θεογονίας γραψάντων ὑμνεῖσθαι (4), οὔτε τῶν τὰς ὑπάρξεις αὐτῶν δηλούντων, οἷαι δὴ εἰσιν αἱ παρὰ τῶν θεῶν ἐκδεδομένα τῶν θείων ἐπωνυμίαι γενῶν· ἄλλως ἔφην, διὰ τῶν γνωρίμων τοῖς φιλοσόφοις, οἷον ὑλότητος, πλήθους, ἀπειρίας, πέρατος, οἰκειῶς ἐχόντων πρὸς αὐτὰς παραδίδοσθαι, τάξιν ἐχόντων πρέπουσαν, καὶ πάσας ἀπαραλείπτους (5) ἀφερμηνεύεσθαι τὰς θείας προόδους, νοητὰς, νοερὰς, ὑπερκοσμίους, καὶ διὰ τοῦτο παραλαμβάνεσθαι ἐπόμενα πάντα, σύμβολα τῶν θείων ὄντα διακόσμων, καὶ ἐπὶ τούτοις, πάντα ὅσα καταφατικῶς ἐν τῇ δευτέρᾳ λέγεται τῶν ὑποθέσεων,

(1) *Iliad*. I. XXIII, v. 536. C. αὐτῶν.

(2) C. καὶ περὶ.

(4) A. D. καθυμνεῖσθαι.

(3) A. D. γὰρ δὲ καὶ αὐτῷ.

(5) B. ἀπαραλείπτως.

ταῦτ' ἀποφάσκεισθαι κατὰ τὴν πρώτην, τοῦ τὴν μὲν πρώτην αἰτίαν πασῶν ἐξηρεῖσθαι τῶν θείων διακοσμήσεων, ἐκείνας δὲ ἄλλως κατ' ἄλλας ἀφωρισμένας ιδιότητας προεληλυθῆναι. Τὸ γὰρ ἐν ταύτῃ ἐν, οὔτε τὸ πρῶτόν ἐστι· συμπέλεκται γὰρ πάντα οὖν· οὔτε τὸ ἀχώριστον τοῦ ὄντος, καὶ οὕτως, ὡς ἕξις τις, ἐν αὐτῷ ὄν. Σαφῶς οὖν αὐτὸ διακρίνει, καὶ χωρὶς εἶναί φησι (1) τοιοῦτον τὸ ἐν τοῦτο· δῆλον δὲ ὅτι θείας ἐνάδος ἐστὶν αὐτοτελοῦς σημαντικόν· πᾶν γὰρ τὸ χωριστὸν αἴτιον, πλήθους ἡγούμενον, διττὸν ἀπογεννᾷ πλήθος· τὸ μὲν χωριστὸν ἐαυτῷ ὁμοιον, τὸ δὲ ἀχώριστον τῶν μετεχόντων. Ὡς γοῦν ἡ μία ψυχὴ τὰς μὲν ἐγεννήσατο ψυχὰς σωμάτων χωριστὰς, τὰς δὲ ἀχώριστους· ὡς ὁ εἷς καὶ ὅλος (2) νοῦς ὑπέστησε τοὺς μὲν νόας χωριστοὺς τῶν ψυχῶν, τοὺς δὲ ἐν αὐταῖς ὄντας καθ' ἕξιν, οὕτω καὶ τὸ ἐν παρήγαγε (3)· τὰς μὲν γὰρ αὐτοτελεῖς ἐνάδας, ἐξηρημένας τῶν μετεχόντων, τὰς δὲ ὡς ἐνώσεις ἄλλων οὔσας τῶν κατ' αὐτὰς ἠνωμένων, καὶ ἐν οἷς εἰσι. Πᾶσαν οὖν τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν ἐκφαίνειν ἡμῖν ἐνάδων πλήθος αὐτοτελῶν, ὧν ἐξήρηται ταῦτα, περὶ ὧν διδάσκει (4) ἡ δευτέρα ὑπόθεσις, τὰς ιδιότητας αὐτῶν διὰ τούτων, ὅποια δὴ τινές εἰσιν, ἡμῖν ἐμφανίζουσα πάσας ἐφεξῆς. Εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, δεῖ σκοπεῖν ἕκαστα τῶν συμπερασμάτων ποῖαις προσήκει τάξεσι θείαις, καὶ οὕτω δὴ κατ' ἄρθρα ποιῆσθαι τὴν τῆς δευτέρας ὑπο-

(1) D. φησὶ δὲ τοιοῦτον.

(3) D. προίγαγε.

(2) B. ὅλος. D. καὶ καθόλου νοῦς.

(4) B. διδάσκει ἡμᾶς.

θέσεως διαίρεσιν. Τὴν γε μὴν τρίτην, οὐχ ἀπλῶς εἶναι καὶ περὶ πάσης, ἀλλ' ὅσα μετὰ τὴν θείαν προεληλυθε· πᾶσαν γὰρ τὴν θείαν ἐν τῇ δευτέρᾳ περιέχεσθαι. Σαφῶς γοῦν (1) ἐν ἐκείνῃ (2) καὶ αὐτὸς (3) ὁ Πλάτων εἶρηκεν, ὅτι ἄρα τὸ ἐν καὶ χρόνου μετέχει· τὸ δὲ χρόνου μετέχειν (4) ψυχαῖς προσήκει πρώταις, καὶ οὐ ταῖς νοεραῖς οὐσίαις, παρ' αἷς οὔτε τὸ ἦν, οὔτε τὸ ἔσται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔστι τὸ αἰώνιον. Διηρημένης οὖν τῆς ὅλης οὐσίας εἰς τε τὴν ἐκθεουμένην καὶ τὴν καθ' αὐτὴν ὀρωμένην, πᾶσαν ἀπλῶς τὴν ἐκθεουμένην ἐν τῇ δευτέρᾳ παραδίδοσθαι τῶν ὑποθέσεων, εἴτε νόητην, εἴτε νοεράν, εἴτε ψυχικὴν ὑπάρχουσαν· ὥστε, εἴπερ ἐθέλεις καὶ κατ' αὐτὴν τὴν θεωρίαν ἀκοῦσαι τὰς ὑποθέσεις ἐξῆς ὅπως ἐτάχθησαν (5), τὴν μὲν πρώτην ὑπόθεσιν τίθει περὶ τοῦ ἐνὸς εἶναι θεοῦ, πῶς γεννᾷ καὶ διακοσμεῖ πάσας τὰς τάξεις τῶν θεῶν· τὴν δὲ δευτέραν περὶ τῶν θείων τάξεων πασῶν, πῶς προεληλύθασιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς καὶ τῆς συνεζευγμένης ἐκάσταις οὐσίαις· τὴν δὲ τρίτην περὶ τῶν ψυχῶν τῶν ὁμοιουμένων μὲν θεοῖς, οὐσίαν δὲ ἐκθεουμένην οὐ κληρωσαμένων· τὴν δὲ τετάρτην περὶ τῶν ἐνύλων, πῶς παράγεται κατὰ ποίας τάξεις ἀπὸ τῶν θεῶν· τὴν δὲ πέμπτην περὶ ὕλης, ὅπως ἀμέτοχος ἐστὶ τῶν εἰδητικῶν ἐνάδων, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς ὑπερουσίου καὶ μιᾶς μονάδος λαχοῦσα τὴν ὑπόστασιν·

(1) Β. γάρ.

(2) D. ἐν σκηνῇ.

(3) C. αὐτὰ.

(4) Β. μετέχον.

(5) D. διατάχθησαν.

μέχρι γὰρ τῆς ὅλης τὸ ἐν καὶ ἡ τοῦ ἐνὸς ἦκει ἑλλαμψις, φωτίζουσα καὶ τὸ ταύτης ἀόριστον. Ταῦτα μὲν οὖν κοινῇ προειρήσθω μοι περὶ τῶν ὑποθέσεων· δεῖ δὲ καὶ περὶ ἐκάστης χωρὶς ἀποδοῦναι τοὺς οἰκείους λόγους. Ἀρκτέον οὖν ἡμῖν πάλιν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν λέξεων τῆς πρώτης ὑποθέσεως, καὶ θεωρητέον τὸν ἴδιον περὶ αὐτῶν λόγον·

« Εἶεν δὴ (1), φάναι· εἰ ἐν ἔστιν, ἄλλο τι οὐκ ἂν εἶπ
· ἡ (2) πολλὰ τὸ ἐν. Πῶς γὰρ ἂν ; »

Πρῶτον εἰπεῖν χρὴ τίς ὁ τῆς πρώτης ὑποθέσεως σκοπός· ἄρα περὶ θεοῦ μόνον, ἢ περὶ θεοῦ καὶ περὶ θεῶν, καθάπερ λέγουσί τινες; Ὅτι μὲν γὰρ περὶ πράγματος ὑπαρξιν ἔχοντος ὁ (3) λόγος (καὶ οὐχ, ὡςπερ ὑπέλαβόν τινες, ἀνυπόστατόν ἐστι τοῦτο μόνως· ἐν καὶ ἀδύνατον συναίγει ἡ ὑπόθεσις· εἰ καὶ μαρτύρονται τὸ πρὸς τῷ τέλει τῆς ὑποθέσεως εἰρημένον, ἢ οὐ δυνατὰ ταῦτα περὶ τὸ ἐν· ἐκεῖνο (4) μὲν γὰρ, ἀφ' ἧς εἴρηται διανοίας ἐκεῖ, ῥηθήσεται παρ' ἡμῶν) ὅτι δὲ, ὡςπερ ἔφην, οὐκ ἀνυπόστατον τοῦτο, οὐ πάντα ἀποφάσκει νῦν ὁ λόγος, δῆλον. Πᾶν γὰρ ὅσον ἀδύνατόν τι συμπέρασμα λίαν συνημμένον δείκνυται ὄν, διὰ τὴν ὑπόθεσιν δείκνυσι τὸ ἀδύνατον, ἢ διὰ τὴν ἀκολουθίαν· ἀμφοῖν δὲ ὄντοιν τούτοις δυνατοῖν, καὶ τὸ δεικνύμενον δυνατόν· ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ ὑπόθεσις ἀληθῆς εἶναι τὸ ἐν. Δηλοῖ δὲ καὶ

(1) Omitt. δὴ Heind.

(2) C. Deest ἡ.

(3) D. Deest ὁ λόγος.

(4) C. ἐκεῖνος.

ὁ Ἐλεάτης ξένος, ὡς εἰς (1) ἄτοπον ἀπάντων τὸ μὴ εἶναι τὸ ἓν· τοῦτο τὸ ἓν πεπονθότος, μόνου ὑφιστάτου πανταχοῦ τοῦ ὡς ἀληθῶς προϋπάρχοντος. Καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ ὠρίσατο ἐκεῖ τὸ ὡς ἀληθῶς εἶναι ἓν, πάντως ἀμέρες· τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ ἓν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ πρῶτον δεικνύμενον, τὸ ἓν μὴ ἔχειν μέρη, καὶ τούτῳ πάντα ἐξῆς ἐπεταὶ τὰ λοιπὰ συμπεράσματα ἐξ ἀναγκαίων δεικνύμενα, λημμάτων. Εἰ οὖν ἀνάγκη εἶναι τὸ ὡς ἀληθῶς ἓν (καὶ γὰρ πάντα τὰλλα ἐστὶν ἀληθῶς (2)) πρὸ τῶν ἀληθῶς, γελοῖον γοῦν ἀνυπαρκτον φάναι τὸ ἀληθῶς· τὸ δὲ ἀληθές ἐνός ἐστὶ τὸ ἀμέρες, τοῦτο δὲ τὸ ἓν τῇ πρώτῃ ὑποθέσει δεικνύμενον ἐπέκεινα πάντων, εἴπερ τῶ μέρη μὴ ἔχειν ἐπεταὶ πάντα, δι' ὧν δείκνυται πρὸ πάντων τὸ ἓν. Ἀνάγκη δὴπου πάντως εἶναι τοῦτο τὸ ἓν, οὐ πάντα ἀποφάσκειται· καὶ γὰρ αὐτὸ ἐστὶν ἀναγκαίως, εἴπερ ἀληθῶς ἐστὶν ἓν τὸ ἀμέρες· τοιοῦτον γὰρ, ὡς ἐν Σοφιστῇ λέλεκται, τὸ ἀληθῶς ἓν, οἷον καὶ ἐνταῦθα δέδεικται τὸ ἓν. Δηλοὶ οὖν καὶ ἡ ἀκολουθία τῶν συνημμένων ἀναγκαία (3) οὔσα· πάντα ἄρα δείκνυται δι' αὐτῆς περὶ τῶν ὑπαρξιν ἐχόντων. Εἰ οὖν ὑφιστάτως τί ἐστὶ περὶ οὐ ὁ λόγος, πάλιν ὅτι μὲν οὐχὶ οὐσιῶδές ἐστι, δῆλον· καὶ γὰρ αὐτὴν ἀποφήσει τοῦ ἐνός τὴν οὐσίαν. Λείπεται οὖν ἡ τῶν μετὰ τὴν οὐσίαν εἶναι τοῦτο πάντως, οἷον γένεσιν (4), ἢ ὕλην, ἢ τῶν ὑπὲρ τὴν οὐσίαν, ἀλλὰ μὴν οὐχὶ

(1) Sic Codd. At legendum
fortè εἶν.

(2) D. ἀληθῶς.

(3) C. ἀνάγκη.

(4) B. γίνησιν.

τῶν μετὰ τὴν οὐσίαν. Πᾶν γὰρ τὸ τοιοῦτον μετέχει χρόνου ὡς γένεσις· τοῦ δὲ ἑνὸς ἀποφάσκει αὐτὸ καὶ τοῦτο τὸ χρόνου μετέχειν, καὶ ἔστι πῶς ὡς ἡ ὕλη· τοῦτο δὲ οὐδὲ εἶναι δείκνυσιν· ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ἄρα ἔστι τοῦτο, περὶ οὗ αἱ ἀποδείξεις εἰσὶ κατὰ τὴν πρώτην ὑπόθεσιν. Ἀνάγκη τοίνυν, εἴπερ μόνον καὶ ἅπαν τὸ θεῖον ὑπὲρ οὐσίαν ἔστιν, ἢ περὶ τοῦ πρώτου θεοῦ μόνον εἶναι τὸν παρόντα λόγον, ὃς δὴ μόνος ἔστιν ὑπὲρ οὐσίαν, ἢ περὶ πάντων θεῶν καὶ τῶν μετ' ἐκεῖνον (1), ὡς περ ἀξιοῦσίν τινες τῶν ἡμῖν αἰδύων. Ἐπειδὴ γὰρ πᾶς (2) θεός, καθὼ θεός (3), ἑνάς ἐστι (τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ πάσης οὐσίας ἐκθεωτικὸν (4), τὸ ἐν) διὰ δὴ τοῦτο συνάπτειν ἀξιοῦσι τῇ περὶ θεοῦ τοῦ πρώτου θεωρίᾳ τὴν περὶ θεῶν ἀπάντων ὑφήγησιν· πάντες γὰρ εἰσιν ἐνάδες ὑπερούσιοι, καὶ τοῦ πλήθους τῶν ὄντων ὑπερανέχουσαι, καὶ ἀκρότητες τῶν οὐσιῶν. Ἄλλ' εἰ μὲν ὡσαύτως τὴν τε πρωτίστην αἰτίαν ἐν λέγομεν καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς, ἔδει μίαν αὐτοῖς ὑπόθεσιν ἀποκληροῦν· οὐδὲν ἂν ἄλλο μᾶλλον περὶ τοῦ πρώτως ἑνός, ἢ τῶν λοιπῶν ἐνάδων φαμὲν αὐτὸν ποιεῖσθαι τὸν λόγον. Εἰ δὲ τὸ μὲν πρωτίστον ἐν, ὡς δοκεῖ που καὶ αὐτοῖς μάλιστα, πάντων μόνως ἔστι, καὶ ἀσύντακτον πρὸς τὰ ἄλλα πάντα, καὶ ἀμέθεκτον ἀρπᾶσαν, φασὶν (5), αὐτὸ πρὸς τῶν ὄλων, καὶ ἄγνωστον τοῖς πᾶσιν ἐξηρημένον, ἐκάστη δὲ τῶν ἄλλων ἐνάδων μεθεκτὴ πῶς ἔστι,

(1) C. μετ' ἐκεῖνο.

(4) C. ἐκθεωρικόν.

(2) C. πῶς.

(5) C. D. σαυτῷ. B. ἀμέ-

(3) D. Deest καθὼ θεός.

θεκτον φασὶν αὐτὸ ἀρπᾶσαν πρὸς.

καὶ οὐ μόνον ἕνας, ἀλλὰ καὶ πλήθους οἰκείου μετέχουσα, καὶ οὐσίας, ἢ νοητῆς, ἢ νοερᾶς, ἢ ψυχικῆς, ἢ καὶ σωματικῆς· μέχρι γὰρ ταύτης πρόεισιν ἢ μέθεξις· τί χρὴ τὸ μὴ συναριθμούμενον τοῖς οὖσιν ἕν, μηδὲ συνταττόμενον ὄλως τοῖς πολλοῖς, εἰς μίαν ὑπόθεσιν ἀναφέρειν ταῖς μετεχομέναις μὲν ἀπὸ τῶν ὄντων, συνεκτικαῖς δὲ τῶν πολλῶν ἐνάσιν; Οὐδὲ γὰρ περὶ ψυχῆς τῆς τε ἀμεθέκτου καὶ τῆς μεθεκτῆς ὁ αὐτὸς λόγος· οὐδὲ τῆς μεθεκτῆς ιδιότητες ἐφαρμόσειαν ἂν ποτε τῇ ἀμεθέκτῳ, οὐδὲ αἱ τῆς κρείττονος ταῖς τῆς καταδεεστεράς· οὐδὲ γὰρ ἂν ἡ μὲν ἐξήρητο τῶν πολλῶν αὐτὴ καθ' αὐτήν, ἢ δὲ συνετάττετο τῷ πλήθει τῶν ψυχῶν. Ἄλλ' οὐδὲ νοῦν τὸν ἀμεθεκτον συναριθμεῖν χρὴ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲ αἱ αὐταὶ πάντων ιδιότητες· οὐδὲ γὰρ ἂν ὁ μὲν μονάδος ἐπέιχε λόγον, οἱ δὲ ἀριθμοῦ περὶ τὴν μονάδα αὐτὴν ὑφεστηκότος. Εἰ δὲ καὶ τοὺς τρεῖς βασιλέας τοὺς ἐν Ἐπιστολαῖς διὰ τοῦ δευτέρου εἶναι τοῦ ἐνός ἀξιοῦσιν οἱ τούτων πατέρες τῶν περὶ τῆς πρώτης ὑποθέσεως λόγων (ὥσπερ οὖν ἀξιοῦσιν ἐν τοῖς περὶ αὐτῶν λόγοις οἱ τὴν πρώτην ὑπόθεσιν οὐ μόνον εἶναι περὶ θεοῦ λέγοντες, ἀλλὰ καὶ περὶ πάντων ἀπλῶς θεῶν, ἵνα μὴ οὖν συναριθμῆται τὸ ἐν τοῖς δευτέροις, κρεῖττον ὑπάρχον ἀπάσης πρὸς τὰ μετ' αὐτοῦ συναριθμήσεως καὶ οὐδενὶ συντάττεσθαι δυνάμενον, ταῦτα γοῦν γράφουσι περὶ τῆς τοῦ Πλάτωνος θεολογίας) πῶς ἔτι κατὰ μίαν ὑπόθεσιν θεὸν καὶ θεοὺς τάξομεν, καὶ τὰς αὐτὰς ἀποφάσεις ὁμοίως τοῖς πᾶσιν ἐφαρμόσομεν; Ἐστὼ μὲν γὰρ καὶ πᾶς θεὸς

ἐν· ἀλλ' οὐχ οὕτως χωριστὸν ἐν αὐτῷ τὸ ἐν, οὐδὲ οὕτως ἄγνωστον, οὐδ' οὕτως ἀπερίγραφον, ὡς αὐτὸ τὸ πρῶτιστον ἐν. Εἰ καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων ἐπὶ τέλει τῆς πρώτης ὑποθέσεως οὐδὲ οὐσίας καὶ τοῦ εἶναι φησὶ μετέχειν τὸ ἐν, οὐδὲ εἶναι ἐν τὸ ὑπὸ οὐσίας τινὸς μετεχόμενον, πῶς ἔστι τοῦτο ταῖς ἄλλαις ἐνάσις ἐφαρμόσαι δυνατόν; πᾶσαι γὰρ ὑπὸ οὐσιῶν μετέχονται. Καθάπερ οὖν εἴ τις μηδενὶ σώματι χρῆσθαι τὴν ψυχὴν ἔλεγεν, οὐ περὶ πάσης ἂν ἐποιεῖτο ψυχῆς τὸν λόγον, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀμεθέκτου μόνης· καὶ εἰ μηδὲ ὅλως μετέχεσθαι τὸν νοῦν ὑπὸ ψυχῆς, μόνον ἂν ἔλεγεν (1) νοῦν τὸν ἀμέθεκτον· κατὰ τὰ αὐτὰ δὴ καὶ ὁ τὸ ἐν ὑπερούσιον παντελῶς τιθέμενος, πάσης οὐσίας καὶ τοῦ εἶναι παντὸς ἐξηρημένον, μόνον τὸ πρῶτιστον ἐν λέγει καὶ ἀμέθεκτον, ἀλλ' οὐ πᾶν τὸ ὀπωσοῦν ἐν. Εἰ δὲ δὴ καὶ τοῦ ἐνός ἐπέκεινα καὶ τῆς οὐσίας αὐτὸς φησὶν εἶναι τὸ ἐν (οὐδὲ γὰρ τοῦτο κυρίως ἐπονομάζεσθαι) πῶς ἂν ἐπὶ τῶν μετὰ τὸ πρῶτον ἐνάδων ἐπαληθεύσει; τὸ γὰρ ὑπὸ πληθους μετεχόμενον ἐν, καὶ τὸ τοῖς οὔσι συνὸν, οὐκ ἔστι κρείττον καὶ τοῦ ἐν ὀνομάζεσθαι παντελῶς· ὁ μηδὲ ἀπλῶς ἐξήρηται τοῦ ὄντος ὁμοιον· ὡς εἴ τις καὶ τὴν ψυχὴν τοῖς σώμασι κοινωνήσασαν, κρείττονα ἔλεγεν εἶναι ψυχῆς. Εἰ δὲ καὶ πᾶν τὸ πλάτος (2) τῶν θεῶν, καὶ πᾶν τὸ ἐν τὸ μετεχόμενον ὑπὸ τοῦ ὄντος ἔχομεν ἐν τῇ δευτέρᾳ παραδεδομένον ὑποθέσει, τοῦτο ἐκεῖνο, ὅπερ ζητοῦντες συνωθοῦσι τὸν περὶ θεῶν λόγον εἰς τὴν πρῶ-

(1) C. ἔλεγεν οὖν.

(2) C. πλάτος.

την υπόθεσιν, τί χρῆ πράττειν ἐνταῦθα τὸν λόγον τοῖς περὶ τοῦ πρώτου σκέμμασι προστιθέντα τὴν περὶ τοῦ πλήθους τῶν θεῶν ἐξήγησιν; Τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ τὸ ἐν ἐκεῖνο τὸ τῷ ὄντι συντεταγμένον, καὶ μετὰ τοῦ ὄντος προῖόν, ἢ τὸ πλήθος τῶν θεῶν, τὸ πάσης ἐκθεωτικὸν (1) τῆς τοῦ ὄντος ὑποστάσεως, καὶ παντὸς τοῦ οὐσιώδους πλήθους συνεκτικόν; Πᾶσα γὰρ θεία οὐσία ταῖς ἐνάσιν ὑπέστρωται τῶν θεῶν, καὶ πᾶν τὸ μεθεκτὸν ἐν οὐσίας ἐστὶν ἐνωτικόν, νοητῆς, ἢ νοεῶς, ἢ πρὸς ταύτη καὶ ψυχικῆς ἢ σωματοειδοῦς, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἕκαστος τῶν θεῶν ἢ τὸ μετεχόμενον ἐν. Ὡς γὰρ ὁ κυρίως ἄνθρωπος κατὰ ψυχὴν, οὕτως ὁ κυρίως θεὸς κατὰ τὸ ἐν· ἐκάτερον γὰρ κυριώτατον τῶν συμπληρούντων ἐκάτερον· κατὰ δὲ τὸ κυριώτατον ἕκαστον ὑφέστηκε τῶν πάντων. Ἀναγκαῖον ἄρα τὴν πρώτην υπόθεσιν περὶ θεοῦ μόνον (2) εἶναι, καθόσον ἐστὶ γεννητικὸς οὗτος τῶν πολλῶν θεῶν, αὐτὸς ἐξηρημένος τοῦ πλήθους, καὶ ἀσύντακτος ὢν πρὸς τοὺς ἀπ' αὐτοῦ προεληλυθότας. Διὸ καὶ πάντα ἀποφάσκειται τούτου τοῦ ἐνὸς ὡς πάντων ὑπεριδρυμένου, καὶ ἀπὸ πάντων ἐξηρημένου, καὶ πάσας μὲν παράγοντος τὰς τῶν θεῶν ιδιότητας, αὐτοῦ δὲ ἀπεριορίστου καὶ ἀπεριγράφου τοῖς πᾶσιν ὑπάρχοντος. Οὐ γὰρ τι ἐν ἐστίν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐν· καὶ οὐδὲ (3) νοητὸν, ἢ νοερόν, ἀλλ' ὑποστατικὸν καὶ τῶν νοητῶν καὶ τῶν νοεῶν ἐνάδων. Πάσης γὰρ ἀρχικῆς τάξεως

(1) D. ἐνωτικὸν.

(3) C. οὐδὲν.

(2) B. μόνου.

ἡγεῖσθαι (1) χρῆ πρὸ τοῦ μετεχομένου πλήθους τὸ ἀμέθεκτον αὐτῶν καὶ πρωτουργὸν εἶδος, εἰ καὶ εἶδος κρεῖττον αἴτιον· Οὕτω (2) πω καὶ πρὸ τῶν ἐνύλων εἰδῶν ἐπὶ τὰ αὔλα, καὶ πρὸ τῆς ἐν ἄλλῳ γενομένης ζωῆς ἢ χωριστῆ, καὶ ἑαυτῆς (3) οὕσα καὶ ἀμιγῆς καὶ πανταχοῦ τῶν ἄλλου γεγονότων προηγεῖται τὰ ἐν αὐτοῖς ὑφιστατότα· καὶ τῶν πολλῶν ἄρα ψυχῶν, καὶ τὰ σώματα κατανευμαμένων ἡγεῖται κατ' οὐσίαν ἢ ἀμέθεκτος ψυχῆ, τὸν οὐράνιον (4) τόπον ἐπιστρεφομένη· καὶ τῶν πολλῶν νόων, ὁ εἷς ἀμέθεκτος νοῦς, ὁ χωριστός, καὶ ἐν ἑαυτῷ διακαινίως ἰδρυμένος, καὶ συνέχων ἀνωθεν πᾶσαν τὴν νοερὰν οὐσίαν· καὶ τῶν πολλῶν ὄντων τὸ πρόπιστον ὑπερήπλωται νοητὸν, τὸ ἄμικτον καὶ καθ' ἑαυτὸ μονοειδῶς ὑφιστατόκος. Ἄλλο γὰρ τὸ ἐν ἐκάστῳ νῶ νοητὸν, καὶ ἄλλο τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ προἰδρυμένον· καὶ τοῦτο μὲν μόνως νοητὸν, ἐκεῖνο (5) δὲ ὡς νοεροῖς νοητὸν. Καὶ τῶν πολλῶν ἄρα καὶ μετεχομένων ἐνάδων ἐπέκεινα τὸ ἀμέθεκτόν ἐστιν ἓν, πάντων, ὡσπερ εἴρηται, τῶν θείων διακόσμων ἐξηρημένον (6). Πολλοῦ ἄρα δεήσομεν ἡμεῖς νοητοῦ τὴν ἀκρότητα τοῦ λέγειν τὸν θεὸν τὸν πρῶτον, ὡσπερ ἀκούω (7) τινῶν ἐν θεολογίᾳ πρωτευσάντων, καὶ τὸν ἐκεῖ πατέρα ποιεῖν τῷ (8) πάντων αἰτίῳ τὸν αὐτόν. Οὗτος μὲν γὰρ ἐνάς ἐστι μεθεκτὴ· νοητός γοῦν λέγεται

(1) B. προηγεῖσθαι.

(2) D. οὕτω πω.

(3) C. καὶ ἢ αὐτῆς.

(4) D. ὑπερουράνιον.

(5) C. ἐκεῖνον.

(6) C. D. ἐξηρημένον.

(7) C. ἀκούων.

(8) D. τῷ πάντων.

πατήρ, καὶ ἡ τῶν νοητῶν ἀκρότης· καὶ εἰ παντὸς τοῦ νοητοῦ συνεκτικός, ἀλλὰ πατήρ· ὁ δὲ πρῶτος θεὸς διὰ τῆς πρώτης ὑποθέσεως ὑμνούμενος, οὔτε πατήρ, ἀλλὰ κρείττων καὶ πάσης τῆς πατρικῆς θεότητος. Ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἀντιδιήρηται πρὸς τὴν δύναμιν καὶ τὸν νοῦν, ὧν λέγεται πατήρ (1), καὶ συμπληροῖ τριάδα μίαν μετ' ἐκείνων· οὗτος δὲ ὁ πρῶτος οὕτω θεὸς ἐξήρηται πάσης πρὸς πάντα καὶ ἀντιδιαρέσεως καὶ συντάξεως· οὕτω πολλῶ πλέον νοητὸς πατήρ. Οὐδενὸς γὰρ ἐστὶ τῶν δευτέρων, οὐδὲ μεθεκτὸς ὄλος ἐστίν, οὐττ' ὧν ὑπὲρ (2) νοερὰν οὔτε ὑπὸ νοητὴν οὐσίαν, ἀλλ' ὑπερήνωται μὲν πασῶν τῶν μετεχομένων ἐνάδων, ὑπερήρπασται δὲ πασῶν τῶν τοῦ ὄντος προόδων. Σκοπὸς μὲν οὗτος ἡμῖν νοεῖσθω τῆς πρώτης ὑποθέσεως, ἀναδραμεῖν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὄντος ἐπ' αὐτὸ τὸ ἐν ὡς ἀληθῶς, καὶ θεωρῆσαι πῶς ἐξήρηται τῶν ὄλων ἐκεῖνος, καὶ πῶς οὐδενὶ συναριθμεῖται τῶν θείων διακόσμων. Δεύτερον δὲ ἐπὶ τούτων κατίδωμεν, ποῖος τρόπος ἀρμόσει τῶν λόγων πρὸς τὴν τοιαύτην θεωρίαν, καὶ πῶς ἂν πρεπόντως (3) ἀντιλαβοίμεθα τῆς τῶν προκειμένων ἐξηγήσεως, καὶ λογικῶς, φαίην ἂν ἐγὼ, καὶ νοερῶς ὁμοῦ καὶ θειῶς ἐνεργῆσαι δυναθεῖναι, ἵνα καὶ τὴν ἀποδεικτικὴν τοῦ Παρμενίδου δύναμιν ἐλεῖν δυναθῶμεν, καὶ ταῖς ἐπιβολαῖς αὐτοῦ ταῖς τοῦ ὄντος ὄντως ἐχομέναις παρακολουθήσωμεν, καὶ πρὸς τὴν ἄρρητον καὶ ἀπερίληπτον τοῦ ἐνὸς συναίσθησιν

(1) A. C. Deest πατήρ.

(3) C. πρεπόντων.

(2) C. οὐ τῶν.

ἐνθεαστικῶς ἀναδράμωμεν. Ἔχομεν γὰρ δὴ καὶ ἡμεῖς, ἅτε κατὰ ψυχᾶς τεταγμένοι, τῶν πρωτίστων αἰτίων εἰκόνας, καὶ μετέχομεν τῆς τε ὅλης ψυχῆς καὶ τοῦ νοεροῦ πλάτους καὶ τῆς θείας ἐνάδος. Καὶ δεῖ τὰς ἐν ἡμῖν ἐκείνων δυνάμεις ἀνεγείρειν πρὸς τὴν ἀντίληψιν τῶν προκειμένων (1). Ἡ πῶς ἐγγυτέρω τοῦ ἐνὸς ἐσόμεθα, μὴ τὸ ἐν τῆς ψυχῆς ἀνεγείραντες, ὃ ἔστιν ἐν ἡμῖν οἶον εἰκῶν τοῦ ἐνὸς, καθὼ καὶ μάλιστα τὸν ἐνθουσιασμένον γίνεσθαι φασιν οἱ ἀκριβέστεροι τῶν (2) λόγων; Πῶς δ' ἂν τὸ ἐν αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸ ἄνθος τῆς ψυχῆς ἀναλάμψαι ποιήσασιν, εἰ μὴ κατὰ νοῦν πρότερον ἐνεργήσασιν; Ἡ γὰρ κατὰ νοῦν ἐνέργεια πρὸς τὴν ἡρεμον κατὰστασιν καὶ ἐνέργειαν ἄγει τὴν ψυχὴν. Πῶς δ' ἂν τῆς νοερᾶς ἐνεργείας τελειῶς τύχομεν, μὴ διὰ τῶν λογικῶν ἐπιβολῶν πορευθέντες, καὶ πρὸ τῶν ἀπλουστέρων νοήσεων συνθετωτέραις χρῆσάμενοι; Δεῖ τοίνυν ἀποδεικτικῆς μὲν δυνάμεως ἐν ταῖς προσλήψεσι, νοερᾶς δὲ ἐνεργείας ἐν ταῖς τοῦ ὄντος διερευνήσεσιν· αἱ γὰρ τοῦ ὄντος τάξεις ἀποφάσκονται τοῦ ἐνὸς· ἐνθεαστικῆς δὲ ὀρμῆς ἐν τῇ συναισθήσει τοῦ πάντων ἐξηρημένου τῶν ὄντων, ἵνα μὴ λάθωμεν ἐκ τῶν ἀποφάσεων εἰς τὸ μὴ ὄν καὶ τὴν ἀφάνειαν αὐτοῦ διὰ (3) τῆς ἀορίστου φαντασίας ἀπωσθέντες, ἀλλὰ τὸ ἐν ἡμῖν ἐν ἀνεγείραντες καὶ ἀναθάψαντες διὰ τούτου τὴν ψυχὴν, συνάψωμεν πρὸς αὐτὸ τὸ ἐν, καὶ οἶον ὀρμήσωμεν ὑπὲρ πᾶν τὸ

(1) D. προκειμένων.

(3) C. διὰ τοῦ.

(2) B. τῶν λογίων.

ἐν ἑαυτοῖς νοητὸν στάντες, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἡμῶν ἐνέργειαν ἀφελόντες, ἵνα ἐκείνῳ μόνῳ συγγενώμεθα, καὶ ἐκείνῳ (1) περιχορεύσωμεν, ἀπολιπόντες τὰς περὶ τὰς δευτέρας στρεφόμενας τῆς ψυχῆς νοήσεις. Ὁ μὲν οὖν τρόπος τῶν λόγων τοιοῦτος ἡμῖν ἔστω, λογικὸς, νοερὸς, ἐνθεαστικὸς· οὕτω γὰρ ἂν τις τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἀντιλάβοιτο δεόντως.

Σκεπτέον τρίτον ἄλλο, τίνες αἱ ἀποφάσεις αὗται, καὶ πότερον κρείττους εἰσὶ τῶν ἀποφάσεων, ἢ χειρόους. Δοκεῖ πᾶσιν ἡ κατάφασις σεμνοτέρα τῆς ἀποφάσεως εἶναι· στερήσις γὰρ ἡ ἀπόφασις· ἡ δὲ κατάφασις, φασιν, εἶδους παρουσία καὶ ἕξις τίς ἐστίν. Ἀλλὰ τοῖς μὲν εἶδεσι καὶ τοῖς εἰδοπεποιημένοις προτιμοτέρα τῆς ἀποφάσεως ἡ κατάφασις. Αὐτὸ γὰρ τοῦτο δεῖ τοῖς εἶδεσιν ὑπάρχειν, τὴν ἑαυτῶν λέξιν (2) καὶ τὴν τῆς στερήσεως φυγὴν. Καὶ ὅπως τοῖς οὔσι καὶ τὸ εἶναι τοῦ μὴ εἶναι, καὶ ἡ κατάφασις οἰκιοτέρα τῆς ἀποφάσεως ἐστίν. Τὸ μὲν γὰρ ὄν τῆς καταφάσεως ἐστὶ παράδειγμα, τὸ δὲ μὴ ὄν τῆς ἀποφάσεως. Ὅπως δὲ αὐτὸς ἐν Σοφιστῇ τὸ μὴ ὄν ἔφατο πρὸς τὸ ὄν ἔχειν, οὐκ ἄδηλον· καὶ ὅτι κρείττον τὸ ὄν τοῦ νοῦ. Ἐλαττον (3) μὲν γὰρ οὐδὲ τὸ μὴ ὄν εἶναι φησὶν ἢ τὸ ὄν· ἀλλὰ προσθεὶς τὸ, εἰ θέμις εἰπεῖν, ἐδήλωσε τὴν τοῦ ὄντος ὑπεροχὴν. Ἐν πᾶσιν ἄρα τοῖς οὔσι κρείττων ἡ κατάφασις ἀπλῶς τῆς ἀποφάσεως. Ἐπειδὴ δὲ πολλαχῶς τὸ μὴ ὄν, τὸ μὲν

(1) C. ἐκείνος.

(2) D. ἕξις.

3) C. περὶ Πλατίων.

ὡς κρείττον τοῦ ὄντος, τὸ δὲ ὡς τῶ ὄντι συνταττόμενον, τὸ δὲ ὡς στέρησις τοῦ ὄντος· δῆλον δῆπουθεν ὅτι τριττὰ καὶ ἀποφάσεων (1) εἶδη θεωρήσομεν· τὸ μὲν ὑπὲρ τὴν κατάφασιν, τὸ δὲ καταφάσεων (2) λειπόμενον, τὸ δὲ παρισούμενόν πως πρὸς τὴν κατάφασιν. Οὐκ ἄρα μονοειδῶς ἡ κατάφασις αἰεὶ τῆς ἀποφάσεως κρείττων, ἀλλ' ἔστιν ὅπου καὶ τὴν δευτέραν ἔλκε τάξιν, ὅταν ἡ ἀπόφασις ἐκεῖνο λέγῃ τὸ μὴ ὄν, ὃ ἔστιν ἐπέκεινα τοῦ ὄντος. Ἀλλ' ἐπειδὴ διττὸν καὶ τοῦτο τὸ μὴ ὄν, τὸ μὲν ὑπὸ τοῦ ὄντος κατεχόμενον, τὸ δὲ οὐδενὶ τῶν ὄντων συναριθμούμενον· δῆλον καὶ ἐπὶ τούτου κυρίως οὔτε κατάφασις ἀρμόσειεν ἂν, οὔτε ἀπόφασις, ἐπ' ἐκεῖνου δὲ μᾶλλον ἡ ἀπόφασις· ἔτι καὶ ἡ κατάφασις καθόσον τῶ ἄντι κεκοινώνηκεν. Ἀλλ' εἰ καὶ μηδεὶς ἐπὶ ἐκεῖνου κυρίως λόγος ἀληθῆς (λέγω δὲ τοῦ ἀσυντάκτου πρὸς τὸ ὄν) κυριώτερον ἂν ἡ ἀπόφασις ἐπ' αὐτοῦ ρηθεῖ τῆς καταφάσεως. Ὡς γὰρ ἐπὶ τῶν ὄντων αἱ καταφάσεις, αἱ ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ μὴ ὄντος. Ὅπως γὰρ ἡ κατάφασις εἶδους θέλει δρᾶττεσθαι τινός, καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ ἄλλω ἄλλο λέγῃ παρεῖναι, καὶ ποιῆ κατάφασιν, τίθησι τῶν ἑαυτῆ συγγενῶν. Τὸ δὲ πρῶτον ὑπὲρ εἰδός ἐστι, καὶ οὐδὲν αὐτῶ προσήκει (3) τῶν ἐν τοῖς δευτέροις προσάγειν, οὐδὲ τὰ ἐν ἡμῖν οἰκεῖα μεταφέρειν ἐπ' αὐτό· λήσομεν γὰρ ἑαυτοὺς, καὶ οὐκ ἐκεῖνο λέγοντες. Οὐκ ἄρα καταφάσεις ἐπ' αὐτοῦ χρησόμεθα δεόντως·

(1) D. ἀποφάσεως.

(3) C. προσήκειν.

(2) D. καταφάσεως.

αλλὰ μᾶλλον ταῖς τῶν δευτέρων ἀποφάσει. Καὶ γὰρ αἱ μὲν καταφάσεις γινώσκειν τι σπεύδουσιν ἄλλο ἄλλω ὑπάρχον· τὸ δὲ πρῶτον καὶ ἄγνωστόν ἐστι ταῖς συμφύλοις πρὸς τὰ ὄντα γνώσεσι, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτῶ τι (1) λαβεῖν ὡς ὑπάρχον, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς μὴ ὑπάρχον· συνθέσεως γὰρ πάσης καὶ μεθέξεως (2). Καίτοι πρὸς τούτοις, αἱ μὲν καταφάσεις ὠρισμένον τι δηλοῦσιν, αἱ δὲ ἀποφάσεις ἀόριστον ἔχουσι δύναμιν· τὸ γὰρ οὐκ ἄνθρωπος ἀπειρότερόν ἐστι τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν οὖν ἀπερίληπτον καὶ ἀπεριόριστον τοῦ ἑνὸς αἰτίαν, οικειότερόν ἐστιν ἐνδείκνυσθαι (3) διὰ τῶν ἀποφάσεων· ἀποτεμαχίζουσι γὰρ αἱ καταφάσεις τὰ ὄντα, ἀναπλωτικαὶ δὲ εἰσιν αἱ ἀποφάσεις ἀπὸ τῶν περιγεγραμμένων ἐπὶ τὸ ἀπερίγραφον, καὶ ἀπὸ τῶν διηρημένων ὅροις οικείοις ἐπὶ τὸ ἀόριστον. Πῶς οὖν οὐχ αὐταὶ μᾶλλον πρέπουσι τῇ θεωρίᾳ τοῦ ἑνός; Τὴν γὰρ ἀπερίληπτον αὐτοῦ καὶ ἄληπτον καὶ ἄγνωστον ταῖς μερικαῖς ἐπιβολαῖς δύναμιν, εἰ θέμις εἰπεῖν, διὰ τοῦτο ἐνδείκνυσθαι μόνον δυνατόν· κρείττους ἄρα τῶν καταφάσεων αἱ ἀποφάσεις, καὶ πρέπουσαι τοῖς ἀναγομένοις ἀπὸ τοῦ μερικοῦ πρὸς τὸ ὅλον, καὶ ἀπὸ τοῦ κατατεταγμένου πρὸς τὸ ἀκατάτακτον, καὶ ἀπὸ τοῦ τετεμαχισμένου τῆς γνώσεως εἶδους ἐπὶ τὸ ἀπεριόριστον καὶ ἐνιαῖον καὶ ἀπλοῦν τῆς ἐνεργείας εἶδος. Πῶς οὖν αὐταὶ, καὶ τίνα τρόπον ἐπὶ τῆς πρώτης αἰτίας ἀρμόσουσι,

(1) C. αὐτὸ τὸ λ. aliquid.

(2) Sic Codd. Fortè deest (3) A. ἐνδείκνυται.

τέταρτον νοήσωμεν. Οὐχ οὕτω φαίην ἂν(ι) ὡς ἐπὶ τῶν δεκτικῶν μὲν τῆς καταφάσεως, οὐ μὲντοι δεδεγμένων, οἷον εἰ τὸν Σωκράτην φαῖμεν μὴ εἶναι λευκόν· ὅπως γὰρ οὐδενὸς τὸ ἓν ἐστὶ δεκτικόν, ἀλλ' ἐξήρηται παντὸς τοῦ ὄντος καὶ πάσης μετοχῆς· οὐδὲ αὖ οὕτως, ὡς τὸ ἄδεκτον πάντῃ τῆς καταφάσεως, καὶ στέρησιν ἔχον αὐτῆς, καὶ ἀμιξίαν πρὸς τὸ εἶδος, οἷον εἰ τις λέγοι τὴν γραμμὴν οὐ λευκόν, διότι δὴ οὐ λευκότητός ἐστὶν ἀμέτοχος. Τὸ γὰρ πρῶτον οὐχ ἀπλῶς ἀπέσπασται τῶν ἀποφασκομένων· οὐδὲν ἀκοινωνητά ἐστὶ πάντα ταῦτα πρὸς τὸ ἓν, ἀλλὰ παράγεται ἐκείθεν· καὶ οὐχ ὡς ἡ λευκότης οὔτε γεννᾷ τὴν γραμμὴν, οὔτε γεννᾶται ἀπ' αὐτῆς, οὕτω καὶ τὰ μετὰ τὸ ἓν οὔτε γεννᾶται ἀπὸ τοῦ ἑνός· ὑφέστηκε γὰρ ἐκείθεν· Ἀλλ' οὐδὲ οὕτως, ὡς ἂν φαῖμεν κατὰ τὸν μέσον τρόπον τοῦτον λέγεσθαι τὴν ἀπόφασιν, κατὰ τῶν μὴ δεκτικῶν μὲν, ἄλλοις δὲ, ἐν οἷς ἐστὶ, τοῦ δέχεσθαι τὴν κατάφασιν αἰτίων. Οἷον ἡ κίνησις οὐ κινεῖται, ἀλλὰ τὸ κινούμενον· κατηγορεῖται γοῦν αὐτῆς ἡ ἀπόφασις· οὐ γὰρ κινεῖται, καὶ εἰ ἄλλα κινεῖται δι' αὐτήν. Καὶ ὅπως ἕκαστον τῶν παθῶν αὐτοπαθές ἐστὶν· ἀπλοῦν γὰρ ὄν, ἢ ἐστὶν ἢ οὐκ ἐστὶ· τὸ δὲ πάσχον δι' αὐτὸ τὸ σύνθετόν ἐστιν. Οὐδὲ οὕτως οὖν ἀποφάσκειται τὰ ἀποφασκόμενα τοῦ ἑνός· οὐδὲ γὰρ ἐγγίνεται ἐνὶ τὸ ἓν, ἀλλ' αἰτίων μὲν ἐστὶ τῶν καταφάσεων, ὧν αὐτῷ προσάγομεν τὰς ἀποφάσεις, οὐδαμῶς δὲ ἐγγίνεται τούτοις, ὧν ἐστὶν αἰτίων.

(ι) C. φαίη.

Ἄλλ' εἴ με γρη συντόμως εἰπεῖν τὸ δοκοῦν, ὡσπερ τὸ ἐν αἰτίῳ ἐστὶ τῶν ὄλων, οὕτω καὶ ἀποφάσεις αἰτιαὶ τῶν καταφάσεών εἰσιν. Ὅθεν καὶ ὅσα κατέφησεν ἡ δευτέρα, καθὰ προείπομεν, ὑπόθεσις, τσαῦτα ἀπέφησεν ἡ πρώτη· πάντα γὰρ τὰ καταφατικὰ ἐκεῖνα πρόεισιν ἐκ τούτων τῶν ἀποφατικῶν, καὶ τούτων αἰτίον τὸ ἐν, ὡς πρὸ τῶν πάντων ἐν. Ὡς γὰρ ἀσώματος οὔσα ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα παρήγαγεν· ὡς ὁ νοῦς οἶον ἄψυχος (1) ὦν (ὅτι (2) καὶ μὴ ἐστὶ ψυχὴ) τὴν ψυχὴν ὑπέστησεν· οὕτω τὸ ἐν ἀπλήθυντον ὄν, πᾶν τὸ πλήθος ὑπέστησε· καὶ ἀνάριθμον ὄν, τὸν ἀριθμὸν· καὶ ἀσχημάτιστον ὄν, τὸ σχῆμα (3). Καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως· οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ὦν ὑφίστησιν. Οὐδὲ γὰρ ἄλλο αἴτιον οὐδὲν ταυτὸν ἐστὶν τοῖς ἑαυτοῦ γεννήμασιν. Εἰ δὲ μηδὲν ἐστὶν ὦν ὑφίστησιν, πάντα δὲ ὑφίστησιν, οὐδὲν ἐστὶ πάντων. Εἰ οὖν τὰ πάντα καταφατικῶς γινώσκομεν, ἐκεῖνο ἀποφατικῶς ἀφ' ἐκάστου τῶν πάντων ἐνδεικνύμεθα· καὶ οὕτω τοῦτο τὸ εἶδος τῆς ἀποφάσεως γεννητικόν ἐστὶ τοῦ πλήθους τῶν καταφάσεων· οἶον τὸ ἀσχημάτιστον ἐπὶ τοῦ ἐνός, οὐκ ἐστὶ τοιοῦτον, οἶον τὸ τῆς ὕλης, ὃ κατὰ τὴν στέρησιν θεωρεῖται τοῦ σχήματος, ἀλλ' ὃ γεννᾷ καὶ παράγει τὴν κατὰ τὸ σχῆμα τάξιν (4). Ἐπὶ μὲν οὖν τῆς ὕλης αἱ ἀποφάσεις χείρους τῶν καταφάσεων, ἐπειδή περ στέρησις εἰσὶν, αἱ δὲ καταφάσεις μεθέξεις ὦν ἐστέρηται καθ' αὐτήν· ἐπὶ δὲ τῶν ὄντων, σύζυγοι πρὸς τὰς κατα-

(1) C. ἄψυχον ἄν.

(3) B. τὸ σχῆμα ὑπέστησε.

(2) D. ὅτι μὴ ἐστὶ.

(4) B. διάταξιν.

φάσεις · οὐ γὰρ παρ' ἔλαττον τὸ μὴ (1) ὄν οὐσίας μετέχει τοῦ ὄντος, ὡς εἴρηται ἐν Σοφιστῇ. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνός, αἰτίας δηλοῦσιν ὑπεροχὴν, καὶ τούτῳ κρείττους εἰσὶ τῶν καταφάσεων. Διὸ καὶ τῶν (2) μετὰ τὸ ἐν τὰ αἷτια τὰς ἀποφάσεις τῶν δευτέρων οὕτως ἔχει κατ' αὐτῶν ἐπαληθευούσας. Οὕτω γὰρ καὶ τὴν ψυχὴν ὅταν λέγωμεν μῆτε φθέγγεσθαι μῆτε σιγᾶν, οὐχ οὕτω λέγομεν ταῦτα περὶ αὐτῆς, ὡς περὶ (3) λίθων καὶ ξύλων, ἢ ἄλλου τινὸς ἀναισθήτου πράγματος, ἀλλ' ὡς γεννητικῆς οὔσης ἀμφοτέρῳ (4) ἐν τῷ ζῳῷ φωνῆς τε καὶ σιγῆς. Καὶ πάλιν τὴν φύσιν οὔτε λευκὸν οὔτε μέλαν λέγομεν, ἀλλ' ἀχρώματον, καὶ αὐτὴ ἀδιάστατον. Ἄρ' οὖν οὕτως ὡς τὴν ὕλην; οὐδαμῶς · κρείττων γὰρ ἐστὶ τῶν ἀποφασκομένων · ἀλλ' ὡς γεννητικὴν καὶ χρωμάτων καὶ παντοίων διαστάσεων. Ὁμοίως τοίνυν ἀνάριθμον τὴν μονάδα λέγομεν, οὐχ ὡς ὑφειμένην τῶν ἀριθμῶν καὶ ἀόριστον, ἀλλ' ὡς γεννώσαν τοὺς ἀριθμοὺς καὶ ὀρίζουσαν · λέγω δὲ τὴν πρωτίστην μονάδα, καὶ ἦν πάντα ἔχειν φαμέν τὰ εἶδη τῶν ἀριθμῶν. Πάντα οὖν, ὅσα ἀποφάσκει τοῦ ἐνός, ἐξ αὐτοῦ πρόεισι· δεῖ γὰρ αὐτὸ μὴδὲν εἶναι τῶν πάντων, ἵνα ἢ πάντα ἀπ' αὐτοῦ. Διὸ μοι δοκεῖ πολλάκις καὶ ἀντικείμενα (5) ἀποφάσκειν, οἷον οὔτε ὅλον οὔτε μέρος, οὔτε ταῦτόν· οὔτε ἕτερον, οὔτε ἐστὼς (6) οὔτε κινούμενον. Πάσης γὰρ ἐξή-

(1) C. τὸ μὴ ἐν.

(2) C. καὶ τὸ.

(3) C. D. ὡς περ.

(4) D. ἀμφοτέρων.

(5) B. τὰ ἀντικείμενα.

(6) D. ἐστὼς.

ρηται τὸ ἐν ἀντιθέσεως, πάσης ὑπερήπλωται σχέσεως, πάσης δυάδος καθαρεύει, παντὸς πλήθους αὐτῶν, καὶ τῶν συστοίχων τῶν διττῶν αἰτιῶν ὄν, καὶ τῆς πρώτης δυάδος καὶ πάσης σχέσεως καὶ πάσης ἀντιθέσεως. Καὶ γὰρ ἡ φύσις αἰτία πασῶν τῶν σωματικῶν ἀντιθέσεων, καὶ ἡ ψυχὴ πασῶν τῶν ζωτικῶν αἰτιῶν, καὶ ὁ νοῦς τῶν ψυχικῶν γενῶν, τὸ δὲ ἐν ἀπασῶν τῶν διαιρέσεων ἀπλῶς· οὐ γὰρ ὧν μὲν ἐστὶν αἴτιον, ὧν δὲ ἀναίτιον. Τὸ δὲ πάσης ἀντιθέσεως αἴτιον αὐτὸ πρὸς οὐδὲν ἀντίκειται· δέοι γὰρ ἂν καὶ ταύτης εἶναι τι τῆς ἀντιθέσεως αἴτιον ἄλλο, καὶ οὐκέτι πασῶν αἴτιον τὸ ἐν. Τὰς μὲν οὖν ἀποφάσεις διὰ ταῦτα γεννητικὰς εἶναι τῶν καταφάσεων λέγομεν τὰς ἐν τῇ πρώτῃ παρελημμένας ὑποθέσεις τῶν ἐπὶ τὰς δευτέρας ἐξετασθησομένων· ὅσα γὰρ γεννᾷ τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρώτῃ, τσαῦτα ἐν τῇ δευτέρᾳ γεννᾶται καὶ πρόεισιν ἐν τάξει τῇ οἰκείᾳ, καὶ οὕτως ὁ διάκλισμος ἀναφαίνεται τῶν θεῶν ἀπὸ τῆς ἐνάδος τῆς ἐξηρημένης ὑποστάς· ἐκεῖνο δ' ἂν τις πέμπτον εἰκότως ἐπὶ τούτοις ζητήσει, πῶς εἰ ἀπὸ τοῦ οἰκείου ἐνός εἶπε ποιήσεσθαι τὴν ἀρχὴν ὁ Παρμενίδης, ἀπὸ τῶν ἀποφάσεων ἄρχεται τοῦ ἐνός, ἀλλ' οὐχὶ τῶν καταφάσεων, αὐτὸς πάντα καταφάσκων ἐκείνου καὶ οὐδὲν ἀποφάσκων ἐν τῇ ποιήσει; καὶ γὰρ ὀλομερές φησὶν αὐτὸ εἶναι, καὶ ἀτρεμές εἶναι τε (1) φησὶν αὐτὸ ἀναγκαῖον, μὴ εἶναι δὲ ἀδόκητον, σφάλλῃσθαι τε τὸν λέγοντα αὐτὸ μὴ εἶναι. Καὶ γὰρ

(1) Hæc in Fragm. Fulle. fortè ea reperire volueris, p. born. deesse videntur, nisi et p. 62.

ἢ μὲν εἶναι φάσκουσα αὐτὸ κελεῖθος, πειθοῦς ἐστὶ κατ' αὐτόν· ἢ δὲ μὴ εἶναι λέγουσα, καὶ ὡς χρεῶν ἐστὶ μὴ εἶναι,

Τὴν δὴ τοι φράζω (1) ἀπειθέα ἔμμεν' ἀταρπὸν·

Καὶ ὅλως πολλὰ κατατείνει περὶ αὐτοῦ, καὶ ὡς ῥητόν ἐστι γράφων, καὶ ὡς νοητόν. Πῶς οὖν τοῦ Παρμενιδείου ἐνὸς τοιάνδε φύσιν ἔχοντος, ἐν τούτοις εἰπὼν αὐτὸς ἀπ' ἐκείνου ποιήσεσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς προκειμένης αὐτῷ γυμνασίας, διὰ τῶν ἀποφάσεων ὁδεύει πρώτων, ὧν αὐτὸς ἐν ἐκείνοις τοῦ οἰκείου κατέφησεν (2) ἐνὸς; Δεκτέον δὴ καὶ πρὸς ταύτην τὴν ζήτησιν, ὅτι καὶ ὁ ἐν Σοφιστῇ ξένος ἐκ τοῦ διδασκάλου πρώτου ὠρμημένος δεῖξαι τὸ ἐν ὄν ἐπέκεινα τῶν πολλῶν ὄντων καὶ ταύτη τὸν Παρμενίδην κατορθοῦντα προτάξαντα τῶν πολλῶν τὸ ἐν ὄν, ἐζήτησεν εἰ ὄντως ἐν ἐστὶ τὸ Παρμενίδειον ἐν, καὶ ταυτόν ἐστὶν ἐνί γε (3) αὐτῷ εἶναι καὶ ὄντι, ἢ ἄλλο μὲν τὸ ἐν τῇ αὐτοῦ φύσει, ἄλλο δὲ τὸ ὄν· καὶ ζητήσας ἔδειξεν εἴπερ ὄλον (4) τί ἐστὶ τὸ ἐν ὄν, ὡς ὁ Παρμενίδης εἶπε, καὶ ἀρχὴν ἔχον καὶ τέλος, μεμερισμένον εἰς ταῦτα καὶ οὐλομελές ὄν πεπονθέναι μὲν αὐτὸ ἀναγκαῖον τὸ ἐν, καὶ μετέχειν διὰ τὸ ὄλον τοῦ ἐνὸς, οὐ μὲντοιγε αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθῶς ἐν· δεῖν δὲ τὴν ἀρχὴν μηδενὸς ἐτέρου μετέχειν, διότι τοῦ μετεχομένου δεῦτερον ἀναγκαῖον εἶναι τὸ μετέχον, ὡς δεόμενον ἄλ-

(1) C. φράστω. — Fragm.

(3) B. ἐνί τε.

Fulleborn, p. 56. παναπειθ.

(4) C. D. ὄλων.

(2) D. κατεφρόνησεν.

λου του και οὐ ἐφίεται μετέχειν· ὥστε εἴ τις ἐφέποιτο τῇ θέσει τοῦ ἐνός ἀποφήσει, πάντα ὅσα κατέφησεν ὁ πεπονθός (1) αὐτὸ θέμενος τὸ ἐν. ἤρξατο μὲν οὖν, ὡς πολλάκις εἶπομεν, ἀπὸ τοῦ οἰκείου ἐνός, καὶ ἐν τούτοις ὁ Παρμενίδης, ὅπερ ἦν πεπονθός (2) τὸ ἐν, ἀπιδὼν δὲ εἰς τὸ ἐν, ἢ ἐν αὐτὸ μόνον, καὶ οὐχ ὡς πεπονθός τὸ ἐν, ἀλλ' ὡς ἐν θεασάμενος τὴν μέθεξιν, ἀνήγαγε τὸν λόγον εἰς τὴν ἀκραιφνῆ τοῦ ἐνός ἔννοιαν, καὶ διὰ τοῦτο πάντα οἶδεν ἐξ ἀνάγκης ἀποφατικῶς, ὅσα τῷ πεπονθότι τὸ ἐν, ἀλλ' οὐχὶ τῷ αὐτῷ ἐνὶ ὄντι προσήγαγε καταφατικῶς. Καὶ δὴ καὶ ἤρξατο τῶν ἀποφάσεων ἀπὸ τοῦ ὄλου, δι' οὐ καὶ ὁ Ἐλεάτης ἐδείκνυ ξένος πεπονθός ὄν τὸ ἐν, τὸ Παρμενίδειον ἐν, ἀλλ' οὐκ ἀληθῶς ἐν, καὶ τοῦτο συμπεραίνεται πρῶτον, ὅτι οὐχ ὄλον τὸ ἐν· καὶ ἔδει τοὺς Πλατωνικοὺς ὄραν ὅπως ταῦτα δείκνυσιν ἐν τούτοις τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐνός ὁ Παρμενίδης, ἅπερ (3) ἐν ἄλλοις αὐτοῦ τὴν δόξαν ἐπανάγων εἰς τὸ ἀληθές ὁ Παρμενίδειος σοφὸς ἀπέδειξε, καὶ μὴ καταψηφίζεσθαι τῆς πρώτης ὑποθέσεως ὡς κενολογούσης, ἀλλὰ ζητεῖν ἐπὶ ποίου πράγματός ἐστιν ἡ ὑπόθεσις ἀληθής, καὶ τοῦτο λαμβάνειν ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὑπεμνήσθη διὰ τούτων· ἴσως δὲ ἂν τις τοῦτο αὐτὸ λοιπὸν ἡμᾶς ἐπανέροιτο, πότερον τοῖς ἀποφατικοῖς χρώμεθα διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως οὐ δυναμένης τὴν ἀπλότητα τοῦ ἐνός παραλαβεῖν δι' ἐπιβολῆς τινος

(1) D. πεπονθός.

(3) C. εἶπερ.

(2) B. πεπονθός.

ἐπεριστικῆς, καὶ θέας καὶ γνώσεως ἐρηρυσμένης, ἣ καὶ τὰ κρείττονα τῆς ἡμετέρας ψυχῆς κατὰ τὸ ἀνάλογον ἀποφατικῶς γινώσκει τὸ ἔν, φημὲν δὴ ὅτι καὶ ὁ νοῦς ταῖς μὲν συζύγοις πρὸς τὰ εἶδη νοήσεσιν αὐτὰ γινώσκει καὶ περιλαμβάνει (1) τὰ νοητά, καὶ ἔστιν αὐτὴ καταφατική τις ἢ γνώσις· ἐὼν γὰρ ἐόντι πελάζει (2)· καὶ ὁ νοεῖ τοῦτό ἐστιν, ὃ δὲ λέγει, τοῦτο νοεῖ· ὁ ἄρα ἐστὶ, τοῦτο λέγει πῶς ὁ νοῦς διὰ τῆς ἑαυτοῦ νοήσεως· τῆ δὲ ὑπὲρ νοῦν ἐνάδι συνῆπται πρὸς τὸ ἔν, καὶ διὰ τῆς ἐνώσεως ταύτης γινώσκει τὸ ἔν τῶ μὴ ὄντι τὸ ὄν· ἀποφατικῶς ἄρα γινώσκει τὸ ἔν· διττὰς γὰρ ἔχει τὰς γνώσεις, τὴν μὲν ὡς νοῦς, τὴν δὲ ὡς μὴ νοῦς· καὶ τὴν μὲν ὡς ἑαυτὸν γινώσκων, τὴν δὲ μεθύων, φησὶ τις (3), καὶ αὐτὸν ἐνθεάζων τῶ νέκταρι· καὶ τὴν μὲν ὡς ἔστι, τὴν δὲ ὡς οὐκ ἔστι. Τὴν μὲν ἄρα ἀποφατικὴν ἔχει τῶν γνώσεων, τὴν δὲ καταφατικὴν καὶ αὐτὸς ὁ πολυῦμνητος νοῦς. Ἀλλὰ μὴν εἰ νοῦς καὶ αἱ θεῖαι ψυχαὶ κατὰ μὲν τὰς ἑαυτῶν ἀκρότητας καὶ τὰς ἐνότητας ἐνθουσιῶσι περὶ τὸ ἔν, καὶ εἰσὶ θεῖαι ψυχαὶ τὸ μάλιστα ταύτης ἔνεκα τῆς ἐνεργείας· κατὰ δὲ τὰς νοεράς δυνάμεις ἐξήρηνται τοῦ νοῦ, καὶ περιχορεύουσιν αὐτόν· κατὰ δὲ τὰς νοητικὰς ἑαυτὰς γινώσκουσι καὶ τὴν ἑαυτῶν οὐσίαν ἀχράντως οὔσαν, καὶ τοὺς ἑαυτῶν λόγους ἀνελίττουσι· κατὰ δὲ τὰς δοξαστικὰς, τὰ αἰσθητὰ πάντα προειλήφασί τε καὶ κατευθύνουσι δεόντως. Καὶ πᾶσαι μὲν αἱ ἄλλαι γνώσεις αὐτῶν εἰσι καταφατι-

(1) B. D. παραλαμβάνει.

(3) Quis ille?

(2) Fragm. Parmen. p. 68.

καί· τὰ γὰρ ὄντα ὡς ἔστι γινώσκουσι, τοῦτο δέ ἐστι καταφάσεως ἴδιον· τῇ δὲ ἐνθεαστικῇ περὶ τὸ ἐν ἐνεργείᾳ τὸ ἀποφατικόν ἐστι καὶ ἐν ταύταις τῆς γνώσεως· οὐ γὰρ ὅτι ἐστὶ τὸ ἐν γινώσκουσιν, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐστὶ κατὰ τὸ κρεῖττον τοῦ ἔστιν. Ἡ δὲ τοῦ ὅτι οὐκ ἐστὶ νόησις, ἀπόφασίς ἐστιν. Ὅτε τοίνυν καὶ αἱ θεῖαι ψυχαὶ καὶ αὐτὸς ὁ πολυύμνητος νοῦς δι' ἀποφάσεως γινώσκει τὸ ἐν, τί χρὴ καταγινώσκειν ἀδυναμίαν τῆς ἡμετέρας ψυχῆς, ἀποφατικῶς αὐτοῦ τὸ ἀπερίληπτον ἐνδείκνυσθαι σπουδαζούσης; Τοῦ γὰρ πρώτου φησὶν οὐδὲν ἐστὶ τοιοῦτον, οἷον γινώσκειν εἰώθαμεν οὕτως· ὡς αὐτὸς ἐν Ἐπιστολαῖς εἴρηκε· τοῦτό ἐστι τὸ πάντων αἴτιον τῇ ψυχῇ κακῶν, τὸ τὴν ιδιότητα τοῦ πρώτου ζητεῖν, καὶ λογισμῶ τὴν ἐκείνου γνῶσιν ἐπιτρέπειν, δεόντως ἀνεγείρειν τὸ ἐν ἡμῖν ἐν, ἵνα τῷ ὁμοίῳ τὸ ὁμοιον, εἰ θέμις εἰπεῖν, γνῶναί πως κατὰ τὴν ἡμετέραν τάξιν δυνατοὶ γενώμεθα· ὡς γὰρ δόξη τὰ (1) δοξαστικά γινώσκωμεν, καὶ ὡς διανοία τὰ διανοητὰ, καὶ ὡς τῷ νοερῷ τῷ ἐν ἡμῖν τὸ νοητὸν, οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνὶ τὸ ἐν· τοῦτο δὲ ταυτὸν τῷ μὴ ὄντι τὸ ἐν, τοῦτο δὲ ταυτὸν τῷ τῇ ἀποφάσει τὸ ἐν· ἀπόφασις γὰρ τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' οὐχ οὕτως τὸ μηδαμῶς ὄν· ἐκεῖνο γὰρ μὴ ὄν, καὶ οὐδὲν ἐστὶ πρὸς τῷ μὴ ὄντι· διὸ πάσης ἀποπέπτωκεν ὑποστάσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐνός ἀφηρημένον. Λέγεται (2) δὲ οὐδὲν ἐν ὡς πρὸς ταῖς ἄλλαις πᾶσι, καὶ τοῦτο παντελῶς ἀμέτοχον ὄν τὸ μὴ μετέ-

(1) D. B. τὰ δοξαστά.

(2) B. D. λέγεται γοῦν οὐδὲ ἐν ὡς.

χον, ἀνυπόστατόν ἐστιν· ἔσχατον γὰρ ἀπολείπει τὰ πράγματα· πρὸ γὰρ αὐτοῦ τὸ ὄν, καὶ πρὸ τοῦ ἔντος τὸ ζῆν, καὶ πρὸ τούτου τὸ νοεῖν· ὅθεν μὴ νοοῦμεν ζῆν τι καὶ εἶναι δυνατόν· καὶ μείζον εἶναι καὶ μὴ ὄν, ἔν πως ὑπάρχειν· τὸ δὲ μηδὲν ἐν ὑπάρχον πρὸς τοῖς ἄλλοις, πάντων ἀναγκαῖον ἐκπεπτωκέναι, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ μηδαμῶς ὄν. Τὸ δὲ αὖ πρὸ τοῦ ὄντος ἐν, μὴ ὄν μὲν ἐστίν, οὐ μέντοι καὶ οὐδὲν· ἐν γὰρ ὄν, ἀδύνατον αὐτὸ λέγειν οὐδὲν. Μὴ ὄν οὖν αὐτὸ φῶμεν καὶ νοοῦμεν τῷ ἐν ἡμῖν ὁμοίῳ· καὶ γὰρ ἐν ἡμῖν ἐνι·τι σπέρμα ἐκείνου τοῦ μὴ ὄντος· καὶ οὕτως ἐξηρημένον αὐτὸ τῶν ὄντων λέγωμεν μόνον ὄν, μὴ πρὸς (1) ὄρον ὑπενεχθέντες λάθωμεν, καὶ φανταστικῶς τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' οὐκ ἐνθεαστικῶς προβάλλωμεν· τοῦτο γὰρ ἡμᾶς οὐ τοῦ ἐνὸς ἀποστήσει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ὄντος γνώσεως. Ὅπως μὲν οὖν οἰκεῖαι πρὸς τὸ ἐν αἰ ἀποφάσεις, καὶ τίνα τρόπον ἀποφάσεται πάντα ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι πᾶσα γνώσις τοῦ ἐνὸς δι' ἀποφάσεώς ἐστι, ἐκ τούτου δῆλον· πάλιν δὲ ἡμῖν ἔβδομον ἐπὶ τούτοις σκεπτέον, εἴτε πάντα τὰ ὄντα ἀποφάσεται τοῦ ἐνὸς, εἴτε μὴ πάντα, τίς ἡ ἀποκλήρωσις, καὶ διατί μέχρι τούτων ἐστὶ, καὶ πρὸς τί βλέπων ὁ λόγος. Πρῶτον δὲ ἴσως ἀπολογησασθαι χρὴ πάντα τὰ ἐπὶ τῆς πρώτης ὑποθέσεως ἀποφασκόμενα τοῦ ἐνὸς· ἐστὶ δὲ ταῦτα κατὰ τὸ ἐξῆς οὕτωςι κατατεταγμένα, ὅτι οὐ πολλά· ὅτι οὔτε ὅλον, οὔτε μέρος, οὔτε ἀρχὴν ἔχον, οὔτε μέσην, οὔτε τελευτήν· ὅτι οὐδὲν ἔχει πέρας· ὅτι

(1) D. πρὸς ἀόριστον.

ἀσχημάτιστον · ὅτι οὔτε ἐν ἄλλῳ ἐστίν , οὔτε κινεῖται ,
 οὔτε ταυτόν ἐστίν , οὔτε ἕτερον · ὅτι οὔτε ὁμοιον , οὔτε
 ἀνόμοιον · ὅτι οὔτε ἴσον , οὔτε μείζον , οὔτε ἔλαττον ·
 ὅτι οὔτε πρεσβύτερον , οὔτε νεώτερον · ὅτι γενέσεως οὐδα-
 μῆ μετέχει , χρόνου μὴ μετέχον · ὅτι οὐδὲ τοῦ εἶναι μετέ-
 χει , ὅτι οὔτε ὀνόμαστον , οὔτε ῥητόν ἐστίν , ὅτι οὔτε δοξασ-
 τόν , οὔτε ἐπιστητόν ἐστί . Τὰ μὲν οὖν ἀποφασκόμενα ταῦτά
 ἐστίν , ὡς ἕκαστον συντόμως εἰπεῖν · δι' ἣν δὲ αἰτίαν ταῦτα
 μόνον παρέρηται ζητοῦμεν · καὶ εἰ μὲν πάντα τὰ ὅπω-
 σοῦν ὄντα , πῶς οὐ πάντα , καὶ δι' ἣν αἰτίαν , ἐπιστῆσαι
 δήπου καὶ ἡμᾶς ἄξιον · ἤδη γὰρ καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν
 πολλὴν τοῦτο παρέσχεν ἀπορίαν . Καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις
 παραλείπω πάντα , ὅσοι τὰ δύο εἶδη τοῦ ποσοῦ , τό τε
 διωρισμένον καὶ τὸ συνεχές , ἀποφάσκεισθαι τοῦ ἐνός εἰ-
 ρήκασιν · οὔτε γὰρ δύο μόνον εἶδη τοῦ ποσοῦ κατὰ τε
 τοὺς Πυθαγορείους καὶ Πλάτωνα , πανταχοῦ καὶ αὐτὸν
 βεβῶντα τρεῖς εἶναι τὰς περὶ τὸ ποσὸν ἐπιστήμας , ἀριθ-
 μητικὴν , μετρητικὴν , στατικὴν , οὔτε πάντα , ὅσα παρέρη-
 ληπται , τῆς τοῦ ποσοῦ φύσεώς ἐστίν , οἷον τὸ σχῆμα , τὸ κι-
 νεῖσθαι , τὸ ἐστάναι · ἢ ὅσοι τὰς δέκα κατηγορίας ἐν τούτοις
 ἀνελίττουσιν · οὐ γὰρ ταῦτα μόνον ὑπὸ τὰς δέκα κα-
 τηγορίας , ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἂν εἴποι τις , ὧν οὐ-
 δεμίαν ὁ Παρμενίδης πεποιήται μνήμην · ἢ εἰ τινες τὰ
 κέντε γένη θρυλοῦσι τοῦ ὄντος · καὶ ταῦτα μὲν ἀπέ-
 φησε τοῦ ἐνός , τὴν οὐσίαν , τὸ ταυτόν , τὸ ἕτερον , τὴν
 κίνησιν , τὴν στάσιν · οὐ μόνον ταῦτα μόνον , ἀλλὰ καὶ
 τὸ σχῆμα , καὶ τὸ ὄλον , καὶ τὸν χρόνον , καὶ τὴν ἀ-

ριθμὸν, καὶ τὸ ὅμοιον, καὶ τὸ ἀνόμοιον, ἃ μὴ ἐστὶ γένε-
 τοῦ ὄντος · ὅσοι δὲ ἐν τῇ μονάδι ταῦτα πάντα δει-
 κνύειν ἐθέλουσι, πάντων εἰσὶ πιθανώτατοι. Καὶ γὰρ πολ-
 λὰ ἢ μόνος ἐστὶ κρυφίως, καὶ ὅλον καὶ μέρη καὶ σχη-
 μάτων περιεκτικὴ, καὶ ἐν ἑαυτῇ καὶ ἐν ἄλλῳ, καθὸ
 πᾶσι πάρεστι τοῖς ἐξ αὐτῆς, καὶ ἔστηκε καὶ κι-
 νεῖται, μένουσα ἅμα καὶ προϊοῦσα, καὶ ἐν τῷ πολλα-
 πλασιάζεσθαι μηδέποτε αὐτῆς ἐξισταμένη · καὶ τὸ
 ὅμοιον ἔτι αὐτῆς ἐστὶ δῆλον, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως ·
 ἀλλ' ὅτι μὲν ἐν τῇ μονάδι ταῦτα δεικνύειν βῆδιον,
 προθετόν αὐτοῖς καὶ ὅτι νοῦ μίμημά ἐστιν · ὥστε πολλῶ
 πρότερον ἐν τῷ νῷ ταῦτα πάντα προεληπται, καὶ διὰ
 τοῦτο ἀποφάσκειται τοῦ ἐνός, ὅτι ὑπὲρ νοῦν ἐστὶ καὶ πᾶ-
 σαν τὴν νοεράν οὐσίαν. Καὶ γὰρ ταῦτα καὶ ὁ Παρμενίδης
 θεώμενος ἐν τοῖς ἔπεσι περὶ τοῦ ὄντως ὄντος, ἐκεῖ καὶ σφαῖ-
 ραν ἀποτίθεται, καὶ ὅλον, καὶ ταυτὸν, καὶ ἕτερον, ἅμα γὰρ
 αὐτὸ καὶ σφαίρης ἐναλίγκιον ὄγκῳ μεσόθεν (1) ἰσοπα-
 λές πάντη καὶ οὐλομελές ἐπονομάζει καὶ ἀτρεμές · ὥστε
 πάντα ταῦτα πρῶτως μὲν ἐστὶν ἐν τῷ νῷ, δευτέρως δὲ
 καὶ εἰκονικῶς ἐν τε τῇ μονάδι καὶ τῷ αἰσθητῷ παντί ·
 φυσικῶς μὲν ἐν τούτῳ, μιμητικῶς δὲ ἐν ἐκείνῃ · ἡ
 σφαῖρα γὰρ νοητὴ μὲν καὶ ὁ νοῦς, διανοητὴ δὲ ἡ μο-
 νὰς, αἰσθητὴ δὲ ὁ κόσμος οὗτος εἰκόνας φέρων ἐν
 ἑαυτῷ τῶν αἰδίων θεῶν. Οὕτω μὲν οὖν ἔξουσι τὸ
 τέλειον οἱ τὴν μονάδα παρεισάγοντες, εἰ μεταβαίνοιν
 ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν νοῦν, καὶ ἀποφάσκοιν ταῦτα

(1) Fragm. Fulleb., p. 76.

τοῦ ἐνός, ὡς ὑπὲρ νοῦν ὄντος. Οὐδὲν γὰρ μέγα καὶ σεμνόν, εἰ τῆς μονάδος ὑπερέχοι τὸ ἐν, ἧς καὶ ὁ νοῦς ὑπέρτερος, ἀλλ' εἰ αὐτοῦ κρείττον εἶη τοῦ νοῦ, καὶ τῶν τοῦ νοῦ πληρωμάτων. Οὐ μὴν οὐδὲ οὔτοι τὴν αἰτίαν λέγουσι, δι' ἣν ταῦτα μόνον παρείληπται, πλειῶν δὲ τούτων ἢ ἐλάττω τῶν κειμένων οὐδαμῶς. Οὐδὲ γὰρ τῇ μονάδι ταῦτα μόνον ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἂν εὔροις πολλά· καὶ γὰρ περιττὴ καὶ ἀρτία, καὶ ἕκαστον ἔχει τῶν ὑπὸ ταῦτα εἰδῶν. Διότι οὖν ταῦτα μόνον ἐκ πάντων, οὐδὲν λέγουσι σαφές. Μόνος οὖν ἐκ πάντων, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ὁ ἡμέτερος καθηγεμῶν (1) αὐτῷ τῷ Πλάτῳ συγγορευσας ἐν τῇ τῶν θείων γνώσει, κατεῖδεν, ὅτι πάντα μὲν ὅσα ἐν τάξει καταφάσκει διὰ τῆς δευτέρας ὑποθέσεως, ταῦτα ἀποφάσκει τοῦ ἐνός, ὡς εἶρηται πολλάκις, ἕκαστον δὲ τούτων τάξεώς ἐστίν ἐκεῖ τινος θείας σύμβολον, τὰ πολλὰ, τὸ ὄλον, τὸ σχῆμα, τὸ ἐν αὐτῷ καὶ ἄλλω (2), τῶν ἐξῆς ἕκαστον· οὐ γὰρ ἐν πάσει τάξει τοῦ ὄντος πάντα ὁμοίως ἀναφαίνεται, ἀλλὰ ἀλλαχοῦ μὲν τὸ πλῆθος, ἀλλαχοῦ δὲ ἄλλη τις τῶν θείων ιδιότης. Ὡς γὰρ ἐν Σοφιστῇ μεμαθήκαμεν, πρῶτιστον μὲν τὸ ἐν ὄν, δεύτερον δὲ τὸ ὄλον, τρίτον δὲ τὸ πᾶν, καὶ ὡς ἐν Φαίδρῳ μετὰ τοὺς νοητοὺς θεοὺς πρῶτιστη μὲν ἡ ἀχρώματος καὶ ἀσχημάτιστος καὶ ἀναφῆς οὐσία, δεύτερον δὲ τὸ χρῶμα· τρίτον δὲ τὸ σχῆμα· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων

(1) Syrianus.

(2) D. ἄλλο.

ὁμοίως · και ἐν ἄλλῃ τάξει τοῦ ὄντος ἄλλων ἔκφανσις γίνεται πραγμάτων. Εἰ τοίνυν πάντα μὲν ταῦτα δηλοῖ τὸ πλάτος τοῦ ἐνός ὄντος, ἐξῆς και ἀπαραλήπτως · εἰ βούλεται δὲ τὸ ἐν ἐπέκεινα πάντων ὑπερεῖναι τῶν ὄντων, εἰκότως ἂν ταῦτα μόνον ἀποφάσκει τοῦ ἐνός · ὅπως δὲ ἕκαστα τούτων οὖν διήρηται ταῖς θείαις τάξεσιν, ἐπὶ τῆς δευτέρας ὑποθέσεως ἀκριβέστερον γνωσόμεθα. Τίνα μὲν οὖν ἐστὶ τὰ ἀποφασκόμενα τοῦ ἐνός, και ὅτι τосαῦτα μόνον ἀναγκαίως (τοσαῦται γὰρ εἰσι τῶν ὄντων διηριθμημέναί τάξεις), ἀπὸ τούτων δηλον · τοσοῦτον δὲ και νῦν δῆλον, ὅτι πάντα ἀπὸ τῆς τοῦ ὄντος ιδιότητος εἰληπται, και οὐκ ἀπὸ τῆς γνώσεως. Τὸ γὰρ βούλεσθαι και ὀρέγεσθαι και πᾶν ὃ, τι τοιοῦτον τῶν ζώντων ἴδια, τὸ δὲ νοεῖν, ἢ διανοεῖσθαι, ἢ αἰσθάνεσθαι, τῶν γνωστικῶν · ταῦτα γὰρ τῶν ὀκωσοῦν ὄντων κοινά. Πάντα οὖν τὰ εἰρημένα ὑπάρχει και ἐμφύχοις πᾶσιν, ὡς ἂν τοῦ εἶναι παρακολουθήματα · και εἰκότως (ἦν γὰρ ἡ ὑπόθεσις εἰ ἐν ἐστὶν) ἔκεται τосαῦτα. Ἀποφάσκει τοῦ ἐν, ἵνα τελευταῖον ἀποφήσῃ και αὐτὸ τὸ ἐν ἐστὶν, εἰπὼν εἰ ἄρα ἐν ἐστὶ, τοῦτο τὸ ἐν οὐκ ἐστὶν, ὡς κρεῖττον ὄν και τοῦ ἐστὶν · οὐδενός γὰρ ἐστὶ δεκτικὸν τῶν τῷ ἐστὶ παρακολουθούντων, και ἔοικε ταῦτα εἶναι μόνον τὰ τοῖς οὖσιν ὑπάρχοντα ἢ ὄν ἐστὶν, ὅσα καταφάσκει μὲν ἡ δευτέρα ὑπόθεσις, ἀποφάσκει δὲ ἡ πρώτη. Οὐκ ἂν εὔροιμεν τῶν ὄντων κοινὰ ἀπάντων πλὴν τούτων, τὰ μὲν ἀνωτέρω ὀλικώτερα, τὰ δὲ μερικώτερα · διὸ και τὰ ἀνωτέρω ἀνελῶν, ἀναι-

ρεῖ τὰ ἐξῆς κατὰ τὴν ὑπόθεσιν. Θαυμαστῶς ἄρα ἐξεῦρε
 τίνα ἐστὶ τὰ ἐπόμενα τῷ ὄντι ἢ ὄν, καὶ ταῦτα
 κατέφησε μὲν ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἀπέφησε δὲ ἐν τῇ πρώτῃ,
 δεῖξαι βουλόμενος τὸ ἐν τῶν ὄντων ἐπέκεινα · δεῖξας
 αὐτὸ τῶν καινῶν πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐπέκεινα ὑπάρχον ·
 ταῦτα δὲ ἐστὶ πάντα τὰ ἀποφασκόμενα τοῦ ἐνός κατὰ
 τὴν πρώτην ὑπόθεσιν, ὥστε εἰ τούτων ἀδεκτόν ἐστι ·
 καὶ αὐτοῦ τοῦ ἔστιν. Εἰ δὲ τις ἀδύνατα συνάγειν οἴε-
 ται τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀναμνήσθω καὶ τῶν ἐν Σο-
 φιστῇ γεγραμμένων ἐν οἷς ὁ Ἐλεάτης, βασανίζων τὸν
 περὶ τοῦ ὄντος λόγον τοῦ Παρμενίδου, καὶ δεικνὺς ὡς
 οὐ δύναται εἶναι μὲν, καὶ μάλιστα κατὰ αὐτὸν ὄλον
 λέγοντα τὸ ὄν, ἐπήγαγε σαφῶς · ἀμερὲς γάρ που δεῖ
 τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν · μηδὲ μάτην ἐγκαλεῖτο Παρμενί-
 δης διὰ τούτων · ἐκεῖνος γάρ που (1) τὸ ὡς ἀληθὲς
 ἐν, ὡς που καὶ ἀμερὲς, ὥστε οὐ μέρη ἔχον · ὥστε πάντα
 τὰ ἐξῆς τούτῳ δειχθέντα, πάντα ἔπεται τὰ συμπερά-
 σματα τῆς πρώτης ὑποθέσεως · ὥστε πᾶσα ἀληθὲς ἐφαρ-
 μόζουσα μόνῳ τῷ ὡς ἀληθῶς ἐνί, τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ
 πάντων αἴτιον τῶν ὄντων. Καὶ αἱ ἀποφάσεις οὐκ εἰς
 τὸ μηδαμῶς ἡμᾶς ἄγουσιν, ἀλλ' εἰς τὸ ἐν αὐτὸ τὸ ὡς
 ἀληθῶς ἐν · καὶ γὰρ ἄτοπον τὸ μὲν ὡς ἀληθῶς ὄν
 εἶναι (καὶ τί λέγω τὸ ὄν; ἀλλὰ καὶ τὸ ὡς ἀληθῶς ἴσον,
 ἢ καὶ καλὸν καὶ ἕκαστον τῶν εἰδῶν) τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς
 ἐν μηδαμοῦ εἶναι τῶν πάντων, ἀλλ' ὄνομα μόνον διὸ
 τὰ ὄντα πάντα σώζεται καὶ ἔστιν, εἰδὲ ἐστὶ δῆλον

(1) Sic Codd. Fortè excidit λέγει.

ὡς οὐ πολλά ἐστί· οὐ γὰρ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν τοῦ μη-
 δενὸς ἀναπεπλησμένον· τὰ γὰρ πολλά οὐχ ἐν· εἰ δὲ
 μὴ ἐστί πολλά, πάλιν ἔπεται πᾶσα ἡ πρώτη ὑπόθεσις,
 τούτου ληφθέντος, καὶ οὐ δεῖ κατηγορεῖν αὐτῆς ὡς
 ἀδύνατα λεγούσης. Τοῦτο μὲν οὖν δέδεικται διὰ τού-
 των. Πάλιν δὲ ὄγδοον ἐκεῖνο σκεπτόν, περὶ τῆς τάξε-
 ως τῶν ἀποφάσεων, εἴτε ἄνωθεν ἄρχονται καὶ ἀπὸ τῶν
 πρώτων, πῶς τὰ πολλά πρώτον ἀναιρεῖ, τελευταῖον δὲ
 τὸ εἶναι καὶ αὐτὸ τὸ ἐν· σεμνότερον δὲ δοκεῖ καὶ ἡμῖν τοῦ
 πλήθους εἶναι τὸ ἐν, καὶ τὸ ὄν δὴ ἐν τοῖς οὐσι σεμνότατον·
 εἴτε ἀπὸ τῶν τελευταίων, πῶς μετὰ τὰ γένη τοῦ ὄντος
 ὁμοιον παραλαμβάνει (1), καὶ ἴσον καὶ ἄνισον, καὶ μεῖ-
 ζον καὶ ἔλασσον· ταῦτα γὰρ καταγενέστερα (2) τῶν
 γενῶν εἰσι τοῦ ὄντος· ἄμεινον οὖν λέγειν ὡς ἄνωθεν τε
 ἄρχεται, καὶ πρόεισι μέχρι τῶν τελευταίων διὰ τῶν
 ἀποφάσεων. Οὕτω γὰρ καὶ ἐν Φαίδρῳ τῆς ἀκροτάτης
 τῶν νοερῶν τάξεων ἀποφάσεων τὰς ἐξῆς αὐτῇ καὶ ἀπ'
 αὐτῆς προελθούσας, ἄνωθεν πεποιήται τὴν ἄρσιν, ἀχρώ-
 ματον αὐτὴν πρώτον εἰπὼν, καὶ ἀσχημάτιστον ἐξῆς,
 καὶ τρίτον ἀναφανῆ. Καὶ γὰρ ἦν ἐκείνη τριῶν βασιλεύου-
 σα νοερῶν τριάδων, τῆς συνοχικῆς, ἦν κατὰ τὸ χρῶμα
 τάττει (3)· τῆς τελεσιουργοῦ δευτέρας, ἦν κατὰ τὸ σχῆ-
 μα παρελάμβανε· τῆς νοεράς, ἦν διὰ τῆς ἀφῆς ἡμῖν
 συμβολικῶς ἀνεδείκνυτο, καθάπερ ὑπομένηται διὰ τῶν
 εἰς τὴν παλινοφθίαν ἡμῖν πεπραγματευμένων. Καὶ ταύ-

(1) D. περιλαμβάνει

(3) D. κατατάττει.

(2) B. μεταγενέστερα.

την ἔλαχοναί τριάδες αὐταὶ τάξιν, ἣν καὶ αἱ ἀποφάσεις. Οὕτως οὖν καὶ ἐν τούτοις ἄνωθεν αἱ ἀποφάσεις ἄρχονται καὶ συμπρόερχονται τῇ τάξει τῶν θείων διακόσμων, ὧν ἀπάντων γεννητικὸν τὸ ἐν. Ὅπως δὲ ἐπὶ τέλει τὸ ἐν αὐτὸ καὶ τὸ εἶναι ἀφεῖλε, μὴ θαυμάσωμεν. Ἐὰν γὰρ τῇ ὅλῃ τάξει τοῦ λόγου παρακολουθήσωμεν, ἔσται ἡμῖν καὶ τοῦτο γνωριμώτατον· καὶ γὰρ δῆλον οἶμαι καὶ αὐτόθεν, ὡς ἐπὶ μὲν τῶν καταφατικῶν συμπερασμάτων, ἀπὸ τῶν μάλιστα συγγενῶν ἄρχεσθαι (1) δεῖ, καὶ διὰ τούτων δεικνύναι τὰ ἥττον συγγενῆ ἐπόμενα τῇ ὑποθέσει· ἐπὶ δὲ τῶν ἀποφάσεων (2), ἀπὸ τῶν μάλιστα ἀλλοτρίων, καὶ διὰ τούτων δεικνύναι τὰ ἥττον ἀλλότρια, μὴ ἐπόμενα τῇ ὑποθέσει· δεῖ γὰρ, ἔφημεν, τοὺς τῇ μεθόδῳ ταύτῃ χρωμένους ἀπὸ τῶν γνωριμωτάτων ἄρχεσθαι. Διὰ ταῦτα τοίνυν πρῶτον μὲν ἀποφάσκει τὰ πολλὰ τοῦ ἐνός, οἷς ἀποφανθεῖσι πρώτοις ἔπεται πάντα ἐξῆς (3), ὅσα μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀποφάσκειται καὶ τοῦ ἐνός· ἔσχατον δὲ αὐτὸ τὸ ἐν, ὃ ἐστὶ θέσει μὲν αὐτὸ συγγενέστατον, μεταδέχεται δὲ ὑπὸ οὐσίας (4), καὶ διὰ τοῦτό τι ἐστίν, ἀλλ' οὐχ ἀπλῶς ἐν. Ἐδεῖ οὖν, ἀποφατικῶν ὄντων συμπερασμάτων, ἀρχὴν μὲν εἶναι τὸ οὐ πολλὰ τῆς ὑποθέσεως πάσης, τέλος δὲ τὸ οὐχ ἐν. Τούτων δὲ διωρισμένων ἡμῖν, τί τὸ πρῶτον ἀποφασκόμενον, ὄγ-

(1) D. ἐξάρχεσθαι.

(2) B. τῆς ἀποφάσεως.

(3) D. τὰ ἐξῆς.

(4) B. ἀπὸ οὐσίας.

δοον θεωρήσωμεν. Οὐκοῦν αὐτός φησιν ὅτι τὸ ἐν οὐ πολλά · τὰ ἄρα πολλά πρῶτον ἀποφάσκει τοῦ ἐνός · ποῦ οὖν τὰ πολλά ταῦτα, καὶ τί τὸ πλῆθος, ὃ μὴ ἔστι τὸ ἐν; Εἰσὶ δὴ τινες, οἱ φασὶ τὰ πανταχοῦ πολλά τοῦ ἐνός αὐτὸ ἀφαιρεῖν, διότι παντός ὑπερέχει πλῆθους τὸ ἐν νοητοῦ (1) τε καὶ αἰσθητοῦ · οὐκ εἶναι οὖν τὸ ἐν οὐδὲν πλῆθος, οὔτε νοητὸν, οὔτε αἰσθητὸν. Ἄλλ' ἀξιόσωμεν αὐτούς μεμνησθαι καὶ ὅτι ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει καταφάσκειται τὰ πολλά · ποῖον οὖν αἰσθητὸν πλῆθος ἐν ἐκείνῃ θεωροῦμεν · πάντα γὰρ ἐπὶ τῶν ὄντων ὄντων λέγεται (2), διότι τὸ ἐν ἐκεῖ παρισσῶται καὶ τὸ ὄν. Ἄλλοι δὲ ἔτι σεμνότεροι τούτων τὸ νοερὸν πλῆθος αὐτὸν ἀξιοῦσιν ἀποφάσκειν τοῦ ἐνός εἶναι γὰρ δὴ τὸ μὲν πρῶτον ἐν, ἀπλήθυντον · τὸν δὲ νοῦν, ἐν πολλὰ τὴν δὲ ψυχὴν, ἐν καὶ πολλά, διὰ τὸν μερισμὸν τῶν συνδέσμων δεηθεῖσαν · τὸ δὲ σῶμα, πολλά καὶ ἐν, ὡς μεριστὸν τῷ πλήθει χαρακτηριζόμενον · τὴν δὲ ὕλην, πολλά μόνον. Τεῦτο οὖν τὸ πολλά τὸ νοερὸν πλῆθος τῆς πρώτης αἰτίας ἀφαιρεῖ, ἢ ἐν ἡ μόνον, καὶ ὑπὲρ νοῦν. Τί ποτε οὖν τὸν νοῦν τι λέγουσιν, ἐρωτήσωμεν (3) αὐτούς. Εἰ μὲν γὰρ τὸν κυρίως νοῦν, ὅς τοῦ νοητοῦ δευτέρος ἐστίν, οὐ μόνον ἐστὶ τὸ ἐν ἐπέκεινα τοῦ νοεροῦ πλῆθους, ἀλλὰ καὶ τὸ νοητὸν, ἅτε τοῦ νοῦ κρεῖτ-

(1) D. νοεροῦ.

(2) D. καταλέγεται.

(3) D. τὸν νοῦν ὅσοι λέγουσιν, ἐρωτήσ.

τον ὑπάρχον · εἰ δὲ πᾶν τὸ νοητὸν (1) νοῦν προσαγορεύουσιν, ἀγνοοῦσι τὴν διαφορὰν τὴν ἐν τοῖς θείοις, καὶ τὴν κατὰ μέτρον προιοῦσαν τῶν ὄντων ἀπογέννησιν. Ἄλλ' οἱ τοίνυν καὶ τούτων ἐνθεαστικώτεροι (2) χαίρειν εἰπόντες τῷ πλήθει τῷ αἰσθητῷ, καὶ μηδὲ τῷ νοερῷ ἀνασχόμενοι πολλῷ φασὶ πρὸ τῶν νοερῶν ἀριθμῶν εἶναι τὰς νοητὰς μονάδας, ἀφ' ὧν ἀνεφάνη πᾶν τὸ νοερὸν πλῆθος κατὰ πολλὰς τάξεις διηρημένας · ἐκεῖνο οὖν ἀφαιρεῖσθαι τὸ πλῆθος τοῦ ἐνός, ὃ ἐστὶ νοητὸν, ἄτε προσεχὲς ὄν μετὰ τὸ ἐν, ἀλλ' οὐ τὸ νοερὸν, ἀλλ' οὐ τοῦτο θαυμαστὸν, εἰ τὸ ἐν ἐξήρηται τοῦ νοεροῦ πλῆθους, οὐ καὶ αἱ νοηταὶ μονάδες ὑπερήπλωνται. Θεῖος μὲν οὖν ὁ λόγος ἐπὶ τινὰς ἀπλουτέρας αἰτίας ἀναδραμῶν · δεῖ δὲ καὶ ἐννοεῖν ὅτι ἐν τοῖς νοεροῖς πολλὰι τάξεις εἰσὶ, καὶ, ὡς ὑμνηται παρὰ τοῖς θεολόγοις, τρεῖς αἱ ἐν ἐκείνοις τριάδες, ἃς ἀποδείξομεν σαφῶς ἐπὶ τῆς δευτέρας ὑποθέσεως ἐξενηγεγμένας · εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς νοητοῖς καὶ νοεροῖς ἀνάλογον ἐκείναις τρεσῦται τριάδες. Εἰ δὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει, δῆλον ὅτι καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα, ἢ κατὰ πρῶτον καὶ νοητὸν πλῆθος ὑποθετέον · ταῦτα γὰρ τὰ πολλὰ, καθὼ πολλὰ, μόνον ἀπὸ τοῦ ἐνός ὑφέστηκεν, ἀφ' ὧν καὶ τὸ τριαδικὸν ἄνωθεν πρόεισι μέχρι τῶν ἐσχάτων, ἐν νοεροῖς, ἐν ὑπερκοσμίοις, ἐν αἰσθητοῖς (3), καὶ πᾶν τὸ ὅπως οὖν τοῦ εἶναι μετακαταχᾶνον, τῆς τριάδος ταῦτης μετείληκεν. Εἰς τρία

(1) B. νοερὸν.

(3) B. αἰσθητικοῖς.

(2) D. ἐνθεαστικώτεροι.

γάρ νοῦς, εἴπερ προστέμεσθαι (1) ἅπαντά φησί τις θεῶν, οὐ τὸ θέλει κατανεῦσαι, καὶ ἤδη πάντ' ἐτέμμητο (2)· τοῦτο οὖν ἔστι πρῶτον πλῆθος τὸ νοητὸν ἀπὸ τοῦ ἐνός ἐκφανθὲν, ὃ δόξειεν ἂν πρῶτον ἀποφάσκειν τοῦ ἐνός· καὶ μέχρι ταύτης ἤδη τινὲς τῆς τάξεως ἐναδραμόντες, τὸ ἀκρότατον αὐτῆς εἰς ταυτὸν ἤγαγον πρὸς τὸ ἐν. Ἡ οὖν κατὰ τὸ νοητὸν πλῆθος διὰ ταῦτα θετέον τὰ πολλὰ τοῦ ἐνός ἀποφασκόμενα νῦν, ἢ κατὰ τὸ πρῶτιστον πλῆθος ἐν τοῖς νοεροῖς ὃν ὄνομα καὶ νοητοῖς· τὰς γὰρ πολλὰς ἐνάδας οὐκ ἐν τοῖς νοητοῖς εἶναι θεοῖς, ἀλλ' ἐν τοῖς μετ' ἐκεῖνα εὐθύς. Μία γὰρ ἐνάς ἐστι καθ' ἐκάστην τριάδα νοητὴν· ἐνάδων δὲ πλῆθος ὤφθη (3) πρῶτον κατὰ τὴν πρώτην τῶν νοητῶν καὶ νοερῶν τάξιν, ὡς ἔσται καὶ τοῦτο δῆλον ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκ τῶν δειχθησομένων ὑποθέσεων (4). Νῦν οὖν ληπτέον, ὡς ὁ Πλάτων παντὸς τοῦ τῶν ἐνάδων πλῆθους ἐξαίρει τὸ ἐν, ὡς γεννητικὸν αὐτοῦ καὶ ὑποστατικόν, καὶ τοῦτο ποιεῖ κατὰ τὰς κοινὰς ἡμῶν ἐννοίας προλαβὼν, ὡς οὐ πολλὰ τὸ ἐν. Ἀπὸ ταύτης οὖν τῆς τάξεως ἄρχεται τῶν ἀποφάσεων; ἐν ἣ τὸ πρῶτον τῶν ἐνάδων πλῆθος ἀπὸ τῆς πρώτης ἐνάδος ἀνεφάνη· ποῦ δὲ τὸ πρῶτον πλῆθος τῶν ἐνάδων, ὡς εἶπμεν, ἢ δευτέρα ποιήσει δῆλον ὑπόθεσις. Δείξει γοῦν (5) ὁ λόγος τῶν νοητῶν αὐτὸ θεῶν καὶ νοερῶν ὃν ἐν πρώτοις, ἀλλ' οὐχὶ τῶν μόνως

(1) D. πατρὸς τέμεσθαι.

(3) D. κατώφθη.

(2) Sic Codd. At quo è fonte

(4) B. ὑποθέσει.

oritur hæc versus particula?

(5) B. γὰρ.

ὕμνουμένων νοητῶν, εἰ δὲ καὶ ἔστι πλῆθος καὶ ἐκεί-
 νοις (1) ἄλλον τρόπον· καὶ οὐχ ὥστε τὸ ἐν καὶ εἶναι
 πολλὰ, ἀλλ' ὥστε εἶναι τὰ πολλὰ ἐν· τῷ μὲν γὰρ τὸ ἐν
 οὐ πολλὰ, δῆλον ὅτι ἀντίκειται τὸ ἐν πολλὰ εἶναι, τῷ
 δὲ τὸ ἐν ὄν πολλὰ, τὸ ἐν ὄν οὐ πολλὰ, ὥστε εἰ
 μὲν εἶπε τὸ ἐν ὄν οὐ πολλὰ, τὰ πολλὰ ταῦτα τῶν νοη-
 τῶν ἂν ἔθεμεν εἶναι πολλῶν· ἐπειδὴ δὲ τὸ ἐν εἶπεν οὐ
 πολλὰ, ἐκεῖ θήσομεν ὅπου ποτ' ἂν δειχθῆ· πρῶτον εἶ-
 ναι τὸ ἐν πολλὰ, καὶ οὐχὶ τὸ ἐν ὄν, δειχθήσεται δὲ
 τοῦτο μετὰ τὰς νοητὰς τάξεις, ὡς ἡμεῖς φαμέν, καὶ
 ἐν τοῖς νοητοῖς ὑμνουμένοις καὶ νοεροῖς διακόσμοις
 τῶν θεῶν, ὅταν χωρὶς μὲν τὸ ἐν πληθυνόμενον δείξῃ,
 χωρὶς δὲ τὸ ὄν ὁ λόγος, αὐτὸ δὲ τὸ νοητὸν πλῆθος
 τελευταῖον ἀφαιρήσει τοῦ ἐνός, τέλος ἀρχῆ συν-
 ἄπτων, ἐν οἷς ἀποδεικνύσιν, ὅτι τὸ ἐν οὔτε τὸ ἐν
 ὄν, ὡς γνωσόμεθα δι' ἐκείνων. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ
 τούτων· αὐτὴν δὲ τὴν λέξιν λοιπὸν ἐπισκεπτέον, ἵνα
 καὶ ταύτην ἐπὶ τὴν τῶν πραγμάτων θεωρίαν ἐπαναγά-
 γωμεν. Ἐκεῖνο οὖν, ὅτι τὸ μὴ πολλὰ εἶναι τὸ ἐν, οὐδὲ
 ἀποδείξεως οὐδὲ παραμυθίας ἠξίωσεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοι-
 νὴν ἔλαβεν αὐτὴν καὶ διάστροφον ἔνοιαν· δεῖ γὰρ ἐν
 ταῖς περὶ τοῦ πρώτου μάλιστα θεωρίαις ἀνεγεῖραι τὰς
 κοινὰς αἰτίας, ἐπειδὴ πάντα αὐτοφυῶς εἰς ἐκεῖνο τέλα-
 κται καὶ ἀνεπιτηθεύτως, καὶ ὅσα κατὰ νοῦν ἐνεργεῖ, καὶ
 ὅσα κατὰ φύσιν μόνον· καὶ ὅπως ἀπάσης ἀποδείξεως
 ἀρχὴν εἶναι τὸ ἀναπόδεικτον, καὶ τὰς κοινὰς ἐνοίας

(1) D. ἐν ἐκείνοις.

ἡγεῖσθαι (1) τῶν ἀποδείξεων, ὡςπερ καὶ γεωμέτραι
 φασί· τοῦ δὲ, ὅτι τὸ ἓν οὐ πολλὰ, γνωριμώτερον οὐδὲν
 ἐστὶν ἡμῖν καὶ σαφέστερον, ὅθεν τοῦτου οὐ δεηθεὶς κα-
 τασκευῆς, οὐδὲ πλείονος λόγου παρέλαβεν. Εἰληπται
 μὲν οὖν ἀπὸ τῆς κοινῆς ἐννοίας, ὅτι οὐ πολλὰ τὸ ἓν·
 εἰ δὲ χρὴ τινὸς αὐτὸ καὶ παραμυθίας ἀξιῶσαι, λέγομεν
 ὅτι πανταχοῦ τὸ πρῶτως ἕκαστον ἓν ἐξήρηται τῶν
 οἶον ἀντικειμένων, καὶ καθαρῶς ἐστὶν ὅπερ ἐστίν· ὡς-
 περ δὴ καὶ τὸ καλῶς τὸ πρῶτως οὐδαμῶς ἐστὶ μὴ
 καλὸν καὶ τὸ οὕτως ὄν, οὐχὶ καὶ μὴ ὄν, ὥστε καὶ τὸ
 πρῶτως ἓν οὐχὶ καὶ πολλὰ· μόνον ἄρα ἓν τούτῳ ἐστὶ
 τὸ ἓν, οὐχὶ δὲ καὶ πλῆθος. Εἰ γὰρ δὴ καὶ ἐστὶν
 ἓν αὐτῷ πλῆθος, ἠνωμένον ἔσται καὶ οὐχ ἓν ἀπλῶς·
 πρὸ δὲ τοῦ ἠνωμένου τὸ ἐνοῦν ἐστίν, ὡςπερ δὴ καὶ
 πρὸ τοῦ εἰδοποιουμένου, τὸ εἰδοποιοῦν ἐστὶν· ἄρα
 τι καὶ τοῦ ἐπέκεινα πρῶτου ὄντος, ὅπερ ἀδύ-
 νατον. Καὶ ἐὰν ἐκεῖνο πάλιν ἔχη πλῆθος πρὸ αὐτοῦ,
 ζητήσομεν ἕτερον, καὶ ἢ ἐπ' ἄπειρον χωρήσομεν, ἢ τὸ
 μόνως ἓν εὐρόντες, ἐκεῖνο φήσομεν εἶναι πάντως μόνον
 αἴτιον. Τὸ δὲ ἠνωμένον πλῆθος τῇ ἀρχῇ συγγενές ἐστὶν,
 ἀλλ' οὐκ ἀρχὴν, οὐκ ἄρα πολλὰ τὸ ἓν, ἀλλ' αἴτιον
 τῶν πολλῶν· οὕτω γὰρ οὐ πολλὰ, ὥστε μὴ πολλὰ
 τῶν πολλῶν εἶναι γεννητικόν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ
 τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὴν κοινὴν ἐννοίαν ὡς εἴρηται λη-
 φθείσης· αὐτὸ δὲ πάλιν τοῦτο ζητητέον, ποῖον ἓν ὁ
 Παρμενίδης λαμβάνει λέγων, εἰ ἓν ἐστὶν. Εἰ μὲν γὰρ

(1) B. προηγεῖσθαι.

τὸ ἑαυτοῦ ἐν, ψευδὸς τὸ, οὐκ ἂν εἶη πολλὰ τὸ ἐν;
 τὸ γὰρ ἐν ὄν, πολλὰ ἔστιν. Εἰ δὲ τὸ πρῶτως ἐν τὸ ἀμέ-
 θεκτον, ἀληθές μὲν τὸ ἐπόμενον, οὐ μέντοι τοῦτό ἐστι
 τὸ Παρμενίδειον ἐν· ἦν γὰρ ἐκεῖνο τὸ ἐν ὄν, ἢ καὶ
 πρότερον εἴρηται. Καὶ νῦν ὑπομνηστέον ὅτι τὸ ἑαυτοῦ
 ἐν ἐπαγγειλάμενος ὑποθέσθαι, καὶ τοῦτο μέντοι ὑπο-
 θέμενος τῷ (1) λέγειν εἰ ἔστι· τὸ γὰρ ἔστιν ἐπὶ τού-
 του κυρίως· τῇ ἐννοίᾳ μόνῃ τοῦ ἐνός ἀποχρώμενος,
 ἀνατρέχει λοιπὸν ἀπὸ τούτου πρὸς αὐτὸ τὸ ἐν, ὃ μῆτε
 πολλά ἐστι, μῆτε τῶν ἄλλων μηδέν· ὅλον γὰρ τὸ ἐν
 ὄν λαβὼν, ποτὲ μὲν τῷ ἐνὶ τὴν διάνοιαν ἐπερείδων,
 τῷ δὲ ἔστι κατὰ μόνην χρώμενος τὴν δεκτικὴν φαν-
 τασίαν, ἵνα ποιήσῃ λόγον, εὐρίσκει τὴν περὶ αὐτοῦ
 ἐνός ὄντος αἰτίαν· τότε δὲ ἀμφοτέροις ὡσαύτως
 ἐπιβάλλων, πᾶν τὸ πλῆθος ἐξελίττει τῆς θείας οὐσίας
 ἄνωθεν μέχρι τῆς τελευταίας· ποτὲ δὲ τὸ μὲν ἔστιν
 ὡς προηγουμένῳ προσκειμένος, τῷ δὲ ἐνὶ χρώμενος
 ἵνα μὴ στερήσας αὐτὸ τοῦ ἐνός, μηδὲν ὄν ἀποφήνῃ,
 τὴν ἐπομένῃ πρὸς τὴν θείαν οὐσίαν ὑπόστασιν ἐμφαί-
 νει (2). Τὸ μὲν γὰρ ἐν μὴ ἔχειν τοῦ ἐνός δυνατὸν, τὸ
 δὲ εἶναι μὴ μετέχειν τοῦ ἐνός ἀδύνατον. Καὶ γὰρ τὸ
 μὲν μὴ ὄν δυνατὸν ὑπάρχει, τοιοῦτον γὰρ τὸ ἐν· τὸ
 γὰρ μηδὲν ἀμήχανον εἶναι πως ἐστρημένον πάντῃ τοῦ
 ἐνός. Ἀπὸ τοῦ ἐνός οὖν ὄντος ἢ ἐπὶ τὸ ἄνω ἢ ὀδός, ἢ ἐπ'
 αὐτὸ, ἢ ἐπὶ τὸ κατωτέρω· κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ τὸ ἄνω ὀδὸν

(1) D. τὸ, λέγειν.

(2) B. ἐμφαίνει.

κὺτὸ ὡς ἀληθῶς ἐν ἀναφαίνεται, παντὸς ἐκβεβηκὸς τοῦ ὄντος, ὅθεν καὶ τελευταῖον αὐτοῦ καὶ τὸ ἐν ἐστὶν ἀφείλεν, ὡς οὐδὲ τοῦτο τῷ ἐνὶ προσήκον. Τοσαῦτα καὶ πρὸς ταύτην τὴν ζήτησιν · ἡ δὲ εἰσβολὴ τῆς πρώτης ὑποθέσεως ἐναργῆ τὴν ὀρμὴν ἐποίησε τοῦ λέγοντος σὺν πάσῃ τῇ πρὸς τὸ προσκειμένον τάσει, καὶ τὸν ἀκροατὴν εἰς αὐτὸ ἐπιστρέφων. Τοῦτο γὰρ τὸ εἰ ἐν ἐνεργητικόν ἐστι τῆς ψυχῆς καὶ ἀναγωγόν, οὐκ ἐὼν ἡμᾶς οἷον καθεύδειν πρὸς τὴν ῥηθισομένην θεωρίαν, οὐδὲ νωθρότητας ὄντας ἀνάπλεως αὐτῇ πελάζειν, μονονουχὶ τὸ περὶ (1) θεῶν ῥηθὲν λέγων, ὡς ἄρα ἔκλυσις ἐστὶ θεοῦ, νωθρὸς βροτὸς, ἐς τὰδ' ἔχων. Δεῖ γὰρ εἰ μέλλομεν ταῖς ἀποφατικαῖς ταύταις νοήσεσι προσχωρήσαι τοῦ ἐνός, καὶ αὐτοὺς ἐξαναστῆναι τῶν οἰκείων ἡθῶν, ἀφελεῖν τὴν ποικιλίαν τῆς ζωῆς, καὶ ἀπαδύσασθαι τὰς πολλὰς φροντίδας, μόνην αὐτὴν καθ' αὐτὴν ποιήσασθαι τὴν ψυχὴν, οὕτω πρὸς τὸ θεῖον αὐτὴν ἀναπλῶσαι, καὶ πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῆς ἐνθεαστικῆς δυνάμεως, ἵνα αὐτοὶ πρότερον ἀποφατικῶς τοῦ ἐν ἡμῖν πλήθους ζήτησαντες, οὕτως ἐπὶ τὴν ἀπλήθυντον τοῦ ἐνός ἐννοίαν ἀναδράμωμεν · ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον. Ἐκεῖνο δ' ἂν τις ζητήσει · διὰ τί μὴ καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων τὰ ἀντικείμενα ἀφαιρεῖ τοῦ ὡς ἀληθῶς ἐνός, οἷον ὅτι οὐ ταῦτόν, ὅτι οὐχ ἕτερον δεικνύς, ὅτι οὐχ ἐστὼς, ὅτι οὐ κινούμενον · οὕτως καὶ ὅτι οὐ

(1) D. περὶ τῶν θεῶν.

πολλά, καὶ ὅτι οὐχ ἓν ἐπιδείκνυσιν· ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον προσέλαβεν, ἢ ἀπέδειξεν, ἵνα πανταχοῦ δεικνύηται τῶν ἀντικειμένων ἐκεῖνο καθαρεῦον, μήτ' ἀμφοτέρω εἶναι δυνάμενον, οὐ γάρ τι ἓν τὸ ἀμφοτέρω ὄν, μήτε θατέρω μαχόμενον δέηται προόντος ἑνὸς τοῦ καὶ αὐτὸ κακεῖνο ποιήσοντος. Ἐν λέγομεν οὖν λογικῶς μὲν ὅτι τὴν ὑπόθεσιν ἔδει φυλάττειν ἀφ' ἧς ὁ λόγος πρόεισιν· ἔστι δὲ ἡ ὑπόθεσις εἰ ἓν ἔστι, ταύτη δὲ ἀκόλουθόν ἐστιν ἐπάγειν τὸ οὐ πολλά ἔστιν· ἀνάγκη γάρ ἢ τοῦ ἑνὸς ἔννοια τὸ πλῆθος· οὐκ ἀκόλουθον δὲ τὸ οὐχ ἓν ἔστι, καὶ εἰ ἄλλο ἔστι τὸ ἀντικείμενον ἓν τῷ πλῆθει· καὶ εἰ τοῦτο δυνακτὸν, ἀφαιρῶν τοῦ ὡς ἀληθῶς ἑνός, ὃ καὶ ποιήσει τελευταῖον (1)· ἀποφήσει γάρ τὸ ἓν ὅ ἔστι μετὰ τοῦ ἔστι· προσλαβὼν δὲ αὐτὸ καθάπερ τὸ μὴ εἶναι πολλά, τὸ ἓν οὐκ ἦν, διότι τὸν λόγον ἀπὸ τῶν ἀναμφισβητήτων ἔδει τροῦναι πάντως ἐμολογημάτων, καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ λόγου δεομένων (2)· ἓν γὰρ ἦν καὶ τοῦτο παράγγελμα τῶν εἰς τὴν γυμνασίαν ταύτην συντεινόντων. Ῥητορικῶς (3) μὲν οὖν, ὅπερ ἔφη, οὕτως εἰ ῥητέον· εἰς δὲ τὰ πράγματα βλέπουσιν, ὅτι τὸ ἓν ἐκεῖνο πάντως, ὡς τὰ πολλά ἀντίκειται, τῷ πλῆθει σύνεστι καθάπερ ἑτέρω τὸ ταῦτόν, καὶ οὐκ ἔστιν ἀπλήθυντον ἓν, καὶ οὐδὲ ἄνευ ἐνώσειως τὸ πλῆθος, ἔστι γὰρ τὸ ἓν τῷ πλῆθει ἓν, διὸ πεπονθὸς ἦν τὸ πλῆθος τὸ ἓν. Ἄμα οὖν ὁ Παρμενίδης τὰ πολλά τοῦ ἑνός

(1) D. τελευταῖον.

(3) D. ῥητορικῶς μὲν γάρ.

(2) B. προσδεομένων.

ἀπέφηνε καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐν ὡς συναποπεφασμένον παρήκεν· εἰ γὰρ εἶη ἐκεῖνα τὸ ἐν ὡς ἀληθῶς ἐν, οὐκ ἂν εἶη μόνως, οὐ πολλά, ὡς συνυπάρχον τοῖς πολλοῖς, καὶ καθ' αὐτὸ μὲν οὐ πολλά, κατὰ συμβεβηκὸς δὲ πολλά, καὶ οὐδαμοῦ ἂν εἶη τὸ ἀπλῶς, οὐ πολλά, ἀλλὰ τὸ πῆ οὐ πολλά μόνον, καὶ τοι γε πανταχοῦ τῆς ἐννοίας (1) πρὸ τοῦ πῆ τὸ ἀπλῶς ἀπαιτούσης, καὶ ἄρχεσθαι ἀπὸ τῶν πῆ μόνως ὄντων ἃ ἐστὶν ἀναινομένης, διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τὰ εἶδη πρὸ τῶν αἰσθητῶν ἔθετο, τὰ νοητὰ ζητοῦσα τὰ ἀπλῶς πρὸ τῶν πῆ ὄντων καὶ ὁμωνύμων ἐκείνοις. Λαβῶν οὖν ὅτι τὸ ἐν οὐ πολλά, καὶ τοῦτο τὸ οὐ πολλά, ἀπλῶς οὐ πολλά λαβῶν, εἰκότως οὐκ ἔδεηθη καὶ τὸ ἐν συναφελεῖν, τὸ πῆ οὐ πολλά ὄν καὶ οὐχ ἀπλῶς. Ἀπὸ δὲ τούτων ἐπὶ τὰ πράγματα μεταβάτες, λέγομεν ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ ἐν, ὅπερ ἐν Σοφιστῇ μὲν εἶπεν ὡς ἀληθές (2) ἐν ἀμερές ὄν, καὶ ἄλλο τοῦ πεπονθότος τὸ ἐν· ἐν δὲ Ἐπιστολαῖς τὸ πρῶτον τῶν πάντων φημὶ μὴ δεῖν προσάγειν τὸ ποιὸν τι μὴν· πᾶν γὰρ τὸ ποιὸν οὐκ ἐστὶν ἀπλῶς, οἷον τὸ ποιὸν καλὸν, ἢ τὸ ποιὸν ἴσον, τὸ γοῦν ποιὸν διαφορὰ ὄν, τί ποιεῖ καλὸν καὶ τί ἴσον, ὥστε καὶ τῷ αὐτῷ ἐνί, καὶ ἀπλῶς οὐ προσαιτέον τὸ ποιὸν, ἵνα μὴ τοιόνδε ἐν γένηται ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ἐνός. Εἰ οὖν τὸ αὐτὸ ἐν καὶ πρῶτον ταυτόν, τὸ δὲ πρῶτον θεός, δῆλον ὅτι ταυτόν τὸ αὐτὸ ἐν καὶ θεός, καὶ οὔτις ἐκεῖνο θεός, ἀλλ' αὐτὸ θεός· καὶ ὅσοι ἄρα δημιουργῶν λέγουσι (3) τὸν πρῶτον ἢ πατέρα, οὐκ ὀρθῶς λέγουσιν· ὁ γὰρ

(1) D. τῆς ἐννοίας ἡμῶν πρὸ.

(3) B. καὶ ὅσοι οὖν ἄρα.

(2) D. ὡς ἀληθές.

δημιουργός καὶ ὁ πατήρ, τίς θεός; δῆλον δὲ οὐ γὰρ πᾶς θεός ἢ δημιουργός ἢ πατήρ, τὸ δὲ πρῶτον ἀπλῶς θεός, καὶ πάντες θεοὶ δι' ἐκεῖνο θεοὶ, τινὲς δὲ ὅσοι δημιουργοὶ διὰ τὸν δημιουργόν, καὶ πατέρες διὰ τὸν πρῶτον δημιουργόν ἢ πατέρα. Λεγέσθω οὖν τὸ ἐν ἀπλῶς θεός, ὡς πᾶσιν αἴτιον τοῦ εἶναι θεοῖς τοῖς θεοῖς, ἀλλ' οὐχὶ τισὶ θεοῖς, οἷον δημιουργικοῖς ἢ πατρικοῖς, ἢ ἄλλο ἔχουσιν εἶδος τι θεότητος μερικόν, ὃ δὴ ποιόν ἐστι θεῖον, ἀλλ' οὐχὶ ἀπλῶς· διὰ ταῦτα γὰρ δὴ καὶ ἐν Ἐπιστολαῖς ποιόν τι μὴν ἐπ' ἀρετὴν τὸ πρῶτον οὐκ ἐδοκίμαζεν, ἵνα μὴ τὸ πρῶτόν τι ποιήσωμεν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς. Καὶ γὰρ τὸ ποιόν ζῶον ἀληθὲς ἐπὶ τοῦ τινός ζώου καὶ οὐ τὸ ἀπλῶς· ἄποιον γὰρ τὸ ἀπλῶς πᾶν, ὡς πρὸ διαφορᾶς ὄν, ἥτις ποιεῖ τὸ ἔχον τι, καὶ οὐχ ἀπλῶς· τί γὰρ ζῶον; τὸ ποιόν ζῶον. Ἐχομεν οὖν διὰ τούτον ὅτι τὸ πρῶτον ταυτὸν καὶ τὸ ἐν. Προσκειίσθω δὲ ὅτι τοῦτ' ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Πολιτεία τάγαθόν ἐπέκεινα τοῦ εἶναι καὶ τῆς οὐσίας ἐκεῖ ρηθὲν καὶ ὄν ὑπερούσιον· καὶ γὰρ τὸ ἐν καὶ τὸ ἀγαθὸν ταυτὸν, εἶπερ, ὡς ἐν Φαίδωνι λέγεται, τάγαθόν ἐστὶ τὸ πάντα συνέχον, τὸ δὲ πάντα συνέχον τῷ ἐνὶ ταυτόν. Ἡ ἔστιν ἐπέκεινα τοῦ ἐνός, ἢ οὐδέν ἐστιν, ἢ οὐχ ἐν, ἐκάτερον δὲ ἄτοπον. Τὸ ἄρα πρῶτόν ἐστὶ τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν καὶ ὁ πάντων βασιλεὺς καὶ τάγαθόν.

«Οὔτε ἄρα μέρος αὐτοῦ, οὔτε ὅλον αὐτὸ δεῖ εἶναι.—
«Τί δὴ;—Τὸ μέρος (1) τοῦ ὅλου μέρος ἐστί;—Ναί.—

(1) Bekker. που μέρος ὅλου ἐστί.

α Τί τὸ ὅλον; οὐχὶ οὐ ἂν μέρος μηδὲν ἀπῆ, ὅλον ἂν α εἶη; — Πάνυ γε. — Ἀμφοτέρως ἄρα τὸ ἐν ἐκ μερῶν α ἂν εἶη ὅλον τε ὄν καὶ μέρη ἔχον. — Ἀνάγκη. »

Πρώτη τοῦ ἐνὸς ἀπόφασίς ἐστίν, ὅτι οὐ πολλὰ τὰ ἐν· πρώτως γὰρ ἦν τῶν πολλῶν γεννητικόν· καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ πρῶτον πλῆθος τῶν πάντων ἀκρότατον, ἐκ τοῦ ἐνὸς προελήλυθε. Δευτέρα μετὰ ταύτην ἀπόφασίς, ὅτι οὔτε ὅλον ἐστίν, οὔτε μέρη ἔχει τὸ ἐν· δευτέραν γὰρ ὑφίστησι ταύτην τάξιν τὸ ἐν μετὰ τὸ πρῶτον πλῆθος, ὃ πρῶτον ἀπέφησε (1) τοῦ ἐνὸς· καὶ ἵνα τοῦτο καταμάθωμεν σαφέστατα, λογικῶς αὐτὸ τὴν πρώτην μετέλωμεν· φανήσεται γὰρ ὃ λέγομεν ὀρθῶς τῆ ταύτην μετιόντι τοὺς λόγους. Οὐκοῦν τοῦτο πᾶσιν ἐστὶ καταφανές, ὡς ὅταν ἡ συνημμένον ἐκ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ ἡγουμένου τὴν ἀναίρεσιν τοῦ ἐπομένου πιστούμενον, καθολικώτερον ἐστὶ τὸ ἡγούμενον, οἷον ἐν τῆ εἰ μὴ ζῶον, οὐχὶ ἄνθρωπος, ἀλλὰ μὴν οὐ ζῶον οὐδὲ ἄνθρωπος, ἄρα τὸ ζῶον τοῦ ἀνθρώπου καθολικώτερον· καὶ πῶς γὰρ ἄλλως ἀναιρεθὲν συναναιροῖται θάτερον, εἰ μὴ δύναμιν ἔχει καθολικωτέραν; Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν λεγομένων, ἐξισάζειν, ἐστὶ τις ὑπεροχὴ τῶν συναναρούμενων πρὸς τὰ συναναρούμενα, καθ' αὐτὸ τοῦτο τὸ ἡγεῖσθαι θατέρω τῆς ἀναιρέσεως, καὶ δι' ἑαυτὸ κείκῃ ἀναιρεῖ, εἰ καὶ μὴ κατὰ τὸ ποσὸν, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν. Τοῦτο δ' οὖν κείκῃ διωρισμένον (2), ὅτι ἐν τοῖς

(1) D. ἀπέφηνε.

(2) B. προσδιωρισμένον.

ἀποφατικοῖς συμπεράσμασιν, ὅταν διὰ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ ἐπομένου τὸ ἡγούμενον συμπέρασμα συνάγωμεν ἀποφατικόν, τὸ ἡγούμενον δυνατώτερον ἐστίν· ὅταν δὲ διὰ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ ἐπομένου τὸ ἡγούμενον ἀναιρῶμεν, τὸ ἐπόμενον· καὶ ἀπλῶς τὸ τῆ ἐαυτοῦ ἀναιρέσει τὸ λοιπὸν συναναιροῦν εἴτε ἡγούμενον, εἴτε ἐπόμενον, κρατητικώτερον ἐστίν αὐτοῦ καὶ δυνατώτερον. Ἐν μὲν οὖν τοῦτο κείσθω διωμολογημένον· δεῦτερον δὲ ἕτερον ταιοῦτον. πᾶν τὸ περιληπτικώτερον κατὰ τὴν δύναμιν τινος, ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός ἐστίν εἰκότως, διότι γὰρ αὐτὸ τὸ ἐν πάντων ἐστίν, εἰ θέμις εἰπεῖν, περιληπτικώτατον, καὶ οὐδὲν ἔξω τοῦ ἐνός, οὐδ' ἂν αὐτὴν εἰκοίς τὴν στέρησιν καὶ τὰ ἀμενηνότα τῶν πραγμάτων, ἀλλ' εἰ οὐδόλως ὑφέστηεν ἐν πῶς ἐστίν, ἀνάγκη καὶ τὰ ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός περιληπτικώτερα εἶναι τῶν πορρωτέρω, μμιούμενα τὴν ἀπεριόριστον αἰτίαν καὶ τὴν ἄπειρον ὑπερβολὴν τοῦ ἐνός. Οὕτω καὶ τὸ ὄν (1) περιληπτικώτερον ὄν ζωῆς καὶ νοῦ, τοῦ ἐνός ἐστίν ἐγγιον, καὶ ἡ ζωὴ μᾶλλον ἢ ὁ νοῦς. Δύο δὲ τούτων ἡμῖν ἀξιωματῶν ὑποκειμένων, κατίδωμεν ὅπως συλλογίζεται ὁ Παρμενίδης, ὅτι τὸ ἐν, οὔτε ὅλον ἐστίν, οὔτε μέρος ἔχει, καὶ παρασιουθήσωμεν αὐτοῦ τῆ ἀγωγῇ· εἰ ὅλον ἐστὶ, φησὶν, ἢ μέρη ἔχει, πολλὰ ἐστὶ τὸ ἐν· ἀλλὰ μὴν οὐ πολλὰ ἐστίν, ὡς εἴρηται (2) πρῶτερον, οὔτε ἄρα ὅλον ἐστὶ, οὔτε μέρη ἔχει τὸ ἐν. Καὶ πάλιν εἰ μὴ πολλὰ

(1) D. Deest οὕτω καὶ τὸ ὄν
usque ad μᾶλλον ἢ ὁ νοῦς.

(2) B. ὡς προεῖρηται.

τὸ ἓν, οὔτε ὅλον ἐστὶν, οὔτε μέρη ἔχει τὸ ἓν · ἐν δὴ ταύταις ἀμφοτέραις ταῖς ἀγωγαῖς τῇ ἀναιρέσει τῶν πολλῶν συναναιρεῖται τὰ μέρη καὶ τὸ ὅλον · ἐκεῖτο γὰρ ἡμῖν τὸ συναναιροῦν ἑαυτῷ τὸ λοιπὸν ἐν τοῖς συνημμένοις δυνατώτερον καὶ περιληπτικώτερον · τὸ δὲ περιληπτικώτερον ἐγγύτερον τοῦ ἐνός, τὸ ἄρα πολλὰ ταῦτα, ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός ἐστὶ τὰ μέρη καὶ τὸ ὅλον · καὶ γὰρ τὰ μέρη πολλὰ, τὰ δὲ οὐ πάντως ἐστὶ μέρη ὥστε τῶν μερῶν τὰ πολλὰ περιληπτικώτερα ἐπέκεινα οὖν ἐστὶ τῶν μερῶν. Πρῶτα ἄρα (1) τὰ πολλὰ ἐν τοῖς οὐσίῳ ἐστὶ · δευτέρα δὲ τὸ ὅλον καὶ τὰ μέρη, καὶ διὰ τοῦτο τὰ μὲν πρῶτα παράγει τὸ ἓν · τὰ δὲ δευτέρα διὰ τῶν πολλῶν · αἰεὶ γὰρ τὰ πρῶτα προϊόντα συμπαράγει τοῖς ἑαυτῶν αἰτίοις τὰ ἐξῆς. Εἴπερ οὖν αἱ ἀποφάσεις γεννῶσι τὰς καταφάσεις, δῆλον ὡς ἡ μὲν πρώτη τὰ πρῶτα γεννᾷ, ἡ δὲ δευτέρα τὰ δευτέρα, τὰ τοῦ ὅλου καὶ μέρη ἔχοντος παντὸς ἐκ πεπερασμένων ὄντος (2), ὡς εἴτι μὲν ἔχει μέρη, δεῖται τῶν πολλῶν, εἴτι δὲ πλήθος, ἐξ ἀνάγκης ἐστὶν ὅλον. Καὶ ὄρα τὴν γεωμετρικὴν τάξιν, ὅπως ὅτι μὲν οὐ πολλὰ τὸ ἓν εἴληπται ὡς ἀξίωμα καὶ ὡς κοινὴ ἔννοια · ὅτι δὲ οὔτε ὅλον ἐστὶν οὔτε μέρη ἔχει κατασκευάζεται δι' ἐκείνης τῆς κοινῆς ἐννοίας, καὶ πάλιν ὅτι οὔτε ἀρχὴν ἔχει οὔτε τελευτὴν, διὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐξῆς αἰεὶ κατὰ τὴν χρυσὴν ὄντως σειρὰν τῶν ὄντων, ἐφ' ὧν πάντα μὲν ἐκ τοῦ ἐνός, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀμέσως, τὰ δὲ διὰ μιᾶς με-

(1) B. πρῶτα οὖν, ἄρα.

(2) D. ὄντως.

σότητος, τὰ δὲ διὰ δυοῖν, τὰ δὲ διὰ πλειόνων, πάντα δὲ ἀπλῶς ἐκ τοῦ ἐνός. Οὕτω μὲν οὖν λογικῶς ἀποδείκνυται τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸ τοῦ ὅλου τεταγμένα καὶ τῶν μερῶν· εἰ δὲ θέλοις καὶ πραγματικώδესτερον, ὄρα τὰ πολλὰ, καθὼς πολλὰ, μίαν αἰτίαν ἔχει τὸ ἐν· οὐ γὰρ ἀλλαχόθεν πᾶν πλῆθος ἐστὶν ἢ ἐκ τοῦ ἐνός· ἐπεὶ καὶ τὸ τῶν ὄντων πλῆθος, καθόσον μὲν νοητόν ἐστιν, ἐκ τοῦ ὄντος ἐστὶ· καθόσον δὲ πλῆθος, ἐκ τοῦ ἐνός ὑφέστηκεν. Εἰ γὰρ ἦν τὸ πλῆθος ἕκτινος ἄλλης αἰτίας παρὰ τὸ ἐν, ἐκείνην ἀναγκάϊον ἂν ἦν πάλιν ἢ ἐν εἶναι, ἢ οὐδέν, ἢ οὐχ ἐν. Ἄλλ' εἰ μὲν οὐδέν ἦν οὐδ' ἂν αἰτίαν εἶναι δυνατόν ἦν αὐτήν, εἰ δὲ οὐχ ἐν πάλιν, οὐχ ἐν οὔσαν μηδέν διαφέρειν τῶν πολλῶν, τῆς αἰτίας πανταχοῦ διαφερούσης τῶν ἀπ' αὐτῆς. Λείπεται οὖν ἢ ἀναίτια εἶναι τὰ πολλὰ καὶ ἀσύντακτα ἀλλήλοις, καὶ ἀπειράκις ἄπειρα, μηδενὸς ἐν αὐτοῖς ὄντος ἐνός, ἢ τὸ ἐν αἴτιον εἶναι τοῦ εἶναι τοῖς πολλοῖς· ἢ γὰρ οὔτε ἕκαστον τῶν πολλῶν ἐν, οὔτε τὸ ἐκ πάντων, καὶ οὕτως ἀπειράκις ἄπειρα ἔσται πάντα· ἢ ἕκαστον μὲν ἐν, τὸ δὲ ἐκ πάντων οὐχ ἐν, καὶ ἀσύντακτα ἔσται ἀλλήλοις, συνταχθέντα γὰρ ἐνός ἀνάγκη μετέχειν, ἢ ἔμπαλιν (1)· καὶ εἰ ἕκαστον ἀπειράκις εἶναι, ἄπειρον μηδενὸς ὄν ἐνός μετέχον, ἢ ἄμφω ἐνός μετέχει, καὶ δὴ πρὸ αὐτῶν εἶναι τὸ ἐνοποιὸν ἀμφοτέρων καὶ τῶν μερῶν καὶ τοῦ ὅλου, μήτε ὅλον μήτε

(1) B. ἀνάπαλιν.

μέρη ἔχον. Πάλιν καὶ τοῦτο ἐπιδεικνύεται ἐνός, καὶ εἰ ἐκ' ἄπειρον ἦν, ἤξομεν εἰς τὸ πρὸ τοῦ ὅλου καὶ τῶν μερῶν ἐν. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ εἰ ἄλλο τι αἴτιον ἦν παρὰ τὸ ἐν τῶν πολλῶν, οὐκ ἂν ἦ πλῆθος ἐνάδων, ἅς παράγει ὡς τὸ ἐν· εἰ ἄρα εἰσὶ πολλὰ ἐνάδες (1), αἴτιον τῶν πολλῶν καθὼς πολλὰ τὸ ἐν· τῶν γὰρ ἐνάδων πρῶτως αἴτιον ἐν, διὸ καὶ ἐνάδες λέγονται, τὸ δὲ τῶν ὄντων πλῆθος ἐστὶν ἐκ τοῦ τῶν ἐνάδων πλῆθους· ὥστε πᾶν πλῆθος ἐστὶν ἐκ τοῦ ἐνός, τὸ δὲ γε ὅλον τῶν ὄντων ὄν καὶ τὰ μέρη· καὶν τε γὰρ ὅλον ἢ τὸ ἐν ὄν, δῆλον δῆπουθεν ὅτι μετὰ τοῦ εἶναι ἐστὶν ὅλον, καὶν τε τὸ ἐν μετεχόμενον, πάντως καὶ τοῦτο τῷ ὄντι σύνεστι· δῆλον δῆπουθεν ὅτι μετὰ τοῦ εἶναι ἐστὶν ὅλον, καὶν τε τὸ ἐν μετεχόμενον, πάντως καὶ τοῦτο τῷ ὄντι σύνεστι, καὶν αὐτὸ μόνον τὸ ὄν αὐτόθεν, καὶ τοῦτό ἐστιν οὐσία. Εἰ οὖν τὸ ὅλον καὶ τὸ μέρος ὄντα πως ἐστὶν ἢ καθ' ὑπαρξιν ἢ κατὰ μέθεξιν, παράγεται μὲν καὶ ταῦτα ἐκ τοῦ ἐνός, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς οὐσίας, εἴπερ εἴη τὸ ὅλον τῶν ὄντων καὶ τὸ μέρος. Οὕτως οὖν ὁ Παρμενίδης ἔλεγεν ἐν τῷ ἐνὶ ὄντι ταῦτα τιθέμενος, ὅλον αὐτὸ λέγων εἶναι τὸ ἐν ὄν καὶ μέρη ἔχειν· καὶ τὸ μὲν ὄν τοῦ ἐνός ἐξάψας, τὸ δὲ ὅλον ἐν τῷ ὄντι ἐνὶ θεωρῶν, καὶ τι τῷ ὄντι ὅλον ποιῶν εὐκρίτως. Πάντα μὲν γὰρ ὅσα ἐλότῃτος οὐσιώδους μετέχει, ταῦτα καὶ οὐσίας· οὐ πάντα δὲ ὅσα οὐσίας, ταῦτα καὶ ἐλότῃτος.

(1) D. πολλῶν ἐνάδων.

Αὐτὰ γοῦν τὰ μέρη τῆς οὐσίας, καθὼ μέρη ἐστὶ μετέχοντα τῆς οὐσίας, ὁλόκλητος οὐ μετέχει καθὼ τοιαῦτά ἐστιν· εἰ δὲ τοῦ ἐπέκεινα τῆς οὐσιώδους ὁλόκλητος ἡ οὐσία μετέχει, ἄρα τῆς οὐσίας τὸ οὐσιώδες ὅλον καὶ οὐκ ἐστὶ τῆ οὐσία ταυτόν. Οὕτω δὲ καὶ εἴ τις ἐνοσιδῆς ἐστὶν ὁλόκλητος, μετέχει (1) τοῦ ἐνός, τὸ δὲ ἐνιαῖον μέρος, ἀλλαμὴν ἢ οὐσιώδες ἐστὶ τὸ ὅλον καὶ μέρος ἢ ἐνικίον· ἔστι γὰρ καὶ ἐν ταῖς οὐσίαις καὶ ἐν ταῖς ἐνάσιον ὅλον καὶ μέρος. Τὸ ἄρα ἐν ἐπέκεινα τοῦ ὅλου καὶ μέρους, καὶ τῶν οὐσιωδῶν καὶ τῶν ἐνιαίων, καὶ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πολλὰ τοῦ τε ὅλου προϋπάρχει καὶ τῶν μερῶν, ἐκάτερον πάντων πολλὰ πῶς ἐστὶν ὡς δεῖξωμεν (2)· ἀλλαμὴν τὰ πολλὰ τὰ πρώτως ληφθέντα μόνου μετέχει τοῦ ἐνός· ἐπέκεινα ἄρα τὰ πολλὰ τοῦ τε ὅλου καὶ τῶν μερῶν. Ταύτη (3) μὲν οὖν καὶ τὸ δεικτέον ἡμῖν, θεατέον δὲ τὴν τῶν ἀποδείξεων τούτων ἀλήθειαν· καὶ εἰ οὕτως ἀποδείξεις εἰσὶ, δεῖξουσιν ὅτι πᾶν ὅλον πάντως συνάγει τι πλῆθος. Πᾶσα οὖν ὁλόκλητος πάντως ἔμφασιν ἔχει τῶν οἰκείων μερῶν· ἡ μὲν γὰρ ἐν τῷ μέρει καὶ πάντως συντέτακται πρὸς τὸ μέρος, καὶ οὐ μόνον ὅλον ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ μέρος· ἡ δὲ ἐκ τῶν μερῶν συμπεπλήρωται τοῖς ἑαυτοῖς μέρσιν· ἡ δὲ γὰρ πρὸ τῶν μερῶν τὰς αἰτίας ἔχει (4) τῶν μερῶν, ὥστε καὶ πλῆθους· οὐδαμῶς ἄρα ὅλον ἐστὶ τὸ ἐν. Εἰ γὰρ

(1) D. μετέχουσα.

το· δεικτέον δὲ ἡμῖν.

(2) B. ἐδείξαμεν.

(4) B. συνέχει.

(3) D. ταύτη μὲν οὖν καὶ τοῦ-

πᾶν ὄλον μετὰ πλήθους, τὸ δὲ ἐν ἄνευ πλήθους, οὐκ ἄρα ὄλον τὸ ἐν· πάλιν μέρος ἄλλου μέρος ἔστιν, ὥστε τὸ μέρη ἔχον, πλήθος ἔχει, πᾶν γὰρ μέρος ἐντι μετ' ἄλλων ἐθέλει συμπληροῦν· τὰ δὲ ἄλλα ταῦτα δῆλον ὡς πολλά ἔστιν. Εἰ τοίνυν τὸ ἐν οὐδενός ἐστι πλήθους μετέχον, τὸ δὲ μέρη ἔχον πλήθος ἔχει, φανερόν ὅτι τὸ ἐν οὐκ ἂν ἔχοι μέρη (1)· δέδεικται δὲ ὅτι οὔτε ὄλον ἔστιν, οὔτε ἄρα ὄλον ἔστιν, οὔτε μέρη ἔχον τὸ ἐν· εἴτε γὰρ ὄλον ἔστιν, εἴτε μέρη ἔχει, πολλά ἔστιν, ἀλαμῆν οὐ πολλά ἔστιν, οὔτε ἄρα ὄλον ἔστιν, οὔτε μέρη ἔχον. Καὶ ὁρᾷς ὅτι τοῦτο πρῶτόν ἐστιν ἀποδεδειγμένον διὰ τῶν οὐ πολλῶν, ὡσπερ δὴ καὶ ἐν τοῖς οὔσιν ἢ ὀλότης παράγεται διὰ τοῦ πρώτου πλήθους, τὸ δὲ δι' αἰτίας δεικνύμενον, τοῦτό ἐστι κυρίως ἀποδεικτικόν· εἰ οὖν τὸ ὄλον ὄλον ἐστὶ διὰ τὰ πολλά, τὸ μὴ εἶναι πολλά πάλιν αἴτιον τοῦ μὴ ὄλον εἶναι, ἀμφοτέρων δὲ τούτων ἢ τοῦ ἑνός μονότης· τοῦτο δὲ ἦν ὁ καὶ ὁ Ἐλεάτης σοφός (2) ἐδείκνυ, μὴ δυνάμενον εἶναι ὡς ἀληθῶς ἐν, λέγω δὴ τὸ ὄλον· πάθος μὲν γὰρ αὐτό, φησιν, ἔχειν τοῦ ἑνός, οὐδὲ κωλύειν, τὸ δὲ ἐν αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. Ὅπερ οὖν ἐκεῖ δέδεικται (3) δεικνύς ὅτι μὴ ἔστιν ἐν ὡς ἀληθῶς τὸ Παρμενίδειον ἐν, τοῦτο ἐν τούτοις ἀπέδειξε μὴ ὄν τὸ ὡς ἀληθῶς ὄν, ἀντιστρέψας πρὸς ἐκείνην τὴν ἀπόδειξιν τὴν εὐταῦθα πρώτην ἐφοδον· ἐκεῖ μὲν γὰρ

(1) B. μέρη αὐτό.

(2) B. ὁ Ἐλεάτης ξένος.

(3) C. *suprascriptum* δέδει-

χα. D. δέδειξι.

ἔδειξεν εἰ ὅλον ἐστίν, οὐκ ὄν ἀληθῶς ἐν, ἐνταῦθα δὲ
 εἰ ἐστίν ὡς ἀληθῶς ἐν, ὅτι οὐχ ὅλον ἐστίν· ὥστε ἢ
 ἐκείνοις ἀπιστεῖτω τις, ὡς οὐ Πλάτωνος θεάμασιν,
 ἢ καὶ τούτοις συγχωρεῖτω, καὶ ταύτην ἡγείσθω κατὰ
 Πλάτωνα τὴν πρώτην ἀρχὴν, καὶ τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν
 εἶναι τὸ πρῶτον, καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον· εἰ δὲ ταύ-
 τόν πως εἶναι δοκεῖ τό τε ὅλον καὶ τὸ μέρη ἔχον, οὐ
 χρῆ θαυμάζειν. Ὁρῶμεν γὰρ ὡς ἠνωμένον τὸ αὐτὸ καὶ
 ὡς διακεκριμένον· ὡς μὲν ἠνωμένον ὅλον αὐτὸ προσα-
 γορεύομεν, ὡς δὲ διακεκριμένον μέρη ἔχον, τὸ δὲ ἐν
 οὔτε ἠνωμένον ἐστίν, ὥστε οὐχ ὅλον, οὔτε διακεκριμέ-
 νον, ὥστε οὐ μέρη ἔχον. Εἴτε γὰρ ἠνωμένον, πολλά
 ἐστίν· εἴτε διακεκριμένον· καὶ γὰρ τὸ ἠνωμένον πλη-
 θός ἐστι τῷ ἐνὶ κρατούμενον, τὸ δὲ ἐν ἐπέκεινα παντός
 πλήθους, τοῦ δὲ ὡς ἠνωμένου καὶ πολλῶ μᾶλλον τοῦ
 διακεκριμένου. Ταῦτα καὶ περὶ τούτων. Λοιπὸν δὲ
 ἂν τις ἐπιζητήσκειν, πότερον ταῦτα ἀποφάσκει τοῦ
 ἐνός, αὐτὸ (1) πρὸς αὐτὸ λαμβάνον τὸ οὐχ ἐπόμενον
 αὐτῷ ἢ πρὸς τὰ ἄλλα. Καὶ γὰρ τοῦτό τισιν ἔδοξεν,
 ὡς τῶν πολλῶν ὄλων ὄντων παρὰ τὸ ἐν, καὶ τούτων
 ἀποφασκομένων τοῦ ἐνός, καὶ τοῦ ὄλου καὶ τοῦ σχή-
 ματος, καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος
 ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ὑποθέσεως παραλαμβάνων ὅσα οὐχ
 ἔπεται τῷ ἐνὶ αὐτῷ πρὸς αὐτό· καὶ γὰρ ὅτι ἀπλήθυν-
 τον, καὶ ὅτι οὐχ ὅλον, αὐτὸ καθ' αὐτὸ σκοπούμεθα,
 καὶ εἰ μηδὲν εἶη τῶν ἄλλων· ἐν μέσοις δὲ ὅσα οὐχ

(1) D. αὐτοῦ.

ἔπεται, οὔτε αὐτῷ πρὸς ἑαυτὸ, οὔτε πρὸς τὰ ἄλλα, οἷον ὅτι οὔτε ταὐτὸν ἑαυτῷ, οὔτε ἕτερον ἑαυτῷ, οὔτε ταὐτὸν τοῖς ἄλλοις, οὔτε ἕτερον τῶν ἄλλων, οὔτε ὁμοιον, οὔτε ἀνόμοιον ὡσαύτως, οὔτε ἀπτόμενον, οὔτε χωρὶς ὁμοίως· ἐπιτέλει δὲ ὅσα οὐχ ἔπεται τῷ ἐνὶ πρὸς τὰ ἄλλα μόνον, ὅπου καὶ δεῖκνυται, ὡς οὔτε βητόν ἐστίν, οὔτε δοξαστὸν, οὔτε ἐπιστητὸν, οὔτε ὅλων γνωστὸν ἐστὶ τιμὴ τῶν ἄλλων· ἀλλ' αὐτὸ τῶν ἄλλων ἐστὶν ἐξηρημένον καὶ γνώσεων, καὶ γνωστὸν εἰ οἷόν τε εἰπεῖν ἐφ' ἑαυτοῦ μένον οὐδενὶ τῶν ἄλλων συνταττόμενον, ἀλλ' ἀπεριόριστον τοῖς πᾶσι· καὶ ὅταν οὖν λέγη μὴ εἶναι πολλὰ τὸ ἐν, οὐχὶ τὰ ὅλα λέγει τοῦ ἐνὸς μὴ εἶναι τὸ ἐν, ὡς ἐπέκεινα τοῦ ἐνὸς μὴ εἶναι αὐτὸ πλῆθος ἐν ἑαυτῷ μὴ ἔχειν· μηδ' εἶναι τὸ ἐν ἅμα τῷ ἐνὶ καὶ πολλὰ, μόνως δὲ ἐν εἶναι καὶ αὐτὸ ἐν, παντὸς πλῆθους καθαρεῖον· καὶ γὰρ ἔταν ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει διή (1) καταφάσκων, ὅτι πολλὰ τὸ ἐν, ἀπλήθυντον αὐτὰ εἶναι καὶ μόνως ἐν, καὶ οὕτω μήτε ὅλον εἶναι, μήτε μέρη ἔχειν πρὸς ἑαυτὸ σκοποῦσα πῶς ἔχει τοῦτο τὸ ἐν.

« Δεῖ δέ γε μὴ πολλὰ, ἀλλ' ἐν αὐτὸ εἶναι. — Δεῖ. κ — Οὔτε ἅρα ὅλον ἔσται, οὔτε μέρη ἔξει, εἰ ἐν ἔσται αὐτὸ ἐν. — Οὐ γάρ. »

Συμπεραίνεται μὲν ἐν τούτοις τὴν ὅλην ἀπόδειξιν, ἣν καὶ πρότερον εἶπομεν, καὶ νῦν δὲ ὅσως ὑπομνήσαι πάλιν εὐκαιρον (2), τὸ ἐν οὐ πολλὰ, τὸ ὅλον πολλὰ· τὸ ἅρα ἐν οὐχ ὅλον· καὶ πάλιν τὸ ἐν οὐ πολλὰ, τὸ

(1) Codd. διή.

(2) D. οὐκ ἀκαιρον.

μέρη ἔχον, πολλά, τὸ ἐν ἄρα οὐκ ἔχει μέρη· ὡς εἶναι τὸν συλλογισμόν ἐν δευτέρῳ σχήματι, τὸ ἄρα ἐν οὐκ ἔχει μέρη, καὶ ὑποθετικῶς, εἰ ὅλον ἐστὶ, μέρη ἔχει τὸ ἐν· εἰ μέρη ἔχει τὸ ἐν, πολλά ἐστὶν· ἀλλαμὴν οὐ πολλά τὸ ἐν· οὔτε ἄρα ὅλον ἐστὶν, οὔτε μέρη ἔχει· Καὶ θέα μοι τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Πλάτωνος ὅτι οὐκ ἀμερές ἔφατο τὸ ἐν, ἀλλὰ μέρη μὴ ἔχον· οὐ γὰρ ταῦτόν ἐστι τὸ ἀμερές τῷ μέρη μὴ ἔχειν. Τοῦτο μὲν γὰρ κατὰ τοῦ ἐνός λέγειν δυνατόν· τὸ δὲ ἀμερές οὐ πάντως· φύσιν γὰρ τινα δηλοῖ τὸ ἀμερές ἔστιν ὅτε, καὶ οἷον εἰδός τι· μάλλον δὲ καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐνοειδές εἶδος, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅπερ ὁ Τίμαιος κέκληκεν ἀμερίστον. Δῆλος γοῦν ἐστὶ καὶ αὐτὸς ἐν ἐκείνοις τὸ αὐτὸ καὶ ἀμερίστον ἀδισφόρως καὶ ἀμερές, ὡς ἐν ἀνθ' ἐνός, ἀποκαλῶν, ὡς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ψυχογονίας (1) γέγραπται. Ἐν δὲ Σοφιστῇ, καὶ τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν, ἀμερές ἐκάλεσεν εἰπὼν, Ἀμερές γὰρ που δεῖ τό γε ὡς ἀληθῶς ἐν εἶναι, ταῦτόν ἐν τούτῳ λέγων τὸ ἀμερές, ὅπερ ἐνταῦθα μέρη μὴ ἔχον εἶπεν. Ὡστε εἴ τι μὲν ἔστι μέρη μὴ ἔχον, ἀμερές ἐστὶ κατ' αὐτόν· ὥστε (2) εἴ τι δὲ ἀμερές, τοῦτο μέρη μὴ ἔχον, εἴπερ ἐστὶν ἕκαστον τῶν γενῶν τοῦ ὄντος, τὸ μὲν ἀμερές, τὸ δὲ μεριστόν, τὸ δὲ μέσον ἀμφοτέρων. Οὕτω δὲ καὶ τὸ σημειῶν ἀμερές, ὡς οὐκ ἔχον μέρη, οἷα τοῦ διαστατοῦ μέρη γένοιντ' ἂν, οὐχ ἀπλῶς ἀμερές, ὡς μηδὲν ἔχον μέρος· συμπληροῦται γὰρ ὑπὸ τινῶν ὁ τοῦ σημείου λόγος· πάντα δὲ τὰ συμπληροῦντα μερῶν ἔχει τάξιν

(1) B. ψυχολογίας.

ex antecedenti ὥστε.

(2) Sic Codd. At fortè natum

πρὸς τὸ ἀπ' αὐτῶν συμπληρούμενον. Οὕτω καὶ ἡ μονάς, διότι μὴ ἐστὶν ἐκ διωρισμένων τινῶν μερῶν, ὡς ὁ ἀπ' αὐτῆς ἀριθμὸς πᾶς· διότι δὲ ἐκ τινῶν ἐστὶ τῶν μονάδα ποιούντων αὐτὴν καὶ τοῦ σημείου διαφέρειν μέρη, ταῦτά τις εἰπὼν εἶναι τοῦ λόγου τῆς μονάδος, οὐκ ἂν ἀμάρτοι. Τὰ γὰρ εἰς τὸν ὄρον ἐκάστου εἶδους συντελοῦντα, μέρη πάντως ἐστὶν ἐκείνου, καὶ ἐκεῖνο ἐκ τούτων ἐστὶν ὡς μερῶν καὶ ἄλλο (1) τι πεπονθὸς ὃν τὸ ἐν, αὐτὸ δὲ οὐκ ὃν τὸ ἐν, μόνον δὲ τὸ ἀπλῶς ἐν, οὔτε ὡς συνεχῶν ἐστὶ μερῶν, οὔτε ὡς διηρημένων, οὔτε ὡς συμπληρούντων αὐτὸ, μόνως ὃν ἐν καὶ ἀπλῶς ἐν, ἀλλ' οὐχ ἠνωμένον. Τοῦτο μὲν οὖν οὐκ ἂν ἄλλως ἔχει. Πολὺν δὲ ἐνταῦθα καθορῶμαι (2) θόρυβον ἐγειρόμενον τῶν οἰθηέντων τὰς ἀποφάσεις ταύτας εἰς τὸ μηδαμῶς ὃν ἀπάγειν ἡμᾶς, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο, διὰ τῆς ἀοριστίας τῆς ἡμετέρας φαντασίας, οὐκ ἐχούσης ὠρισμένου τινὸς ἀντιλαβέσθαι πράγματος, ἄτε μηδενὸς τιθεμένου, πάντων δὲ ἀπλῶς ἀναιρουμένων ἀπὸ τοῦ ἐνός, καὶ διὰ ταῦτα ἀναπεπεισμένων, ὅτι χρή τινα φύσιν εἰσηγεῖσθαι καὶ ιδιότητα τοῦ ἐνός. Ταῦτα γὰρ δὴ τινες ὑπολαβόντες, οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ νοῦ καὶ τῆς νοεῶς οὐσίας ἐπὶ τὸ ἐν ἀναβαίνοντες ἀξιοῦσι τοῦ μὲν νοῦ τὴν νοότητα προτάττειν τῆς νοότητος, ὡς ἀπλουστέρας οὔσης τοῦ νοῦ, καὶ οἷον ἔξωσ τοῦ νοεῖν· αἱ γὰρ ἐνέργειαι, φασί, πρὸ τῶν οὐσιῶν εἰσιν, ὡς ἐνικώτεραι αὐτῶν, καὶ πρὸ τούτου τὸ νοοῦν, οὐ τὸ ἐνεργοῦν τοῦτο λέγοντες, ἀλλὰ

(1) D. καὶ ὄλον τι.

(2) B. καθορῶ καὶ θ. D. καθορῶ μσι.

τὸ τῆς ἐνεργείας αἷτιον, ὡς νόησιν ποιῶν, ὡς εἰτις λέγει τὸ ψυχῶν ἢ τὸ κινῶν· καὶ πρὸ τούτου παλιν τὸ νόημα· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον ἀξιῶντες ὡς ἀμερέστατον, καθάπερ τὸ κίνημα τῆς κινήσεως· καὶ οὐκ ἐπὶ ταύτης μόνῃ τῆς ὁδοῦ τοῦτο ποιῶντες, ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἐκάστου τῶν εἰδῶν· ὥστε αἰεὶ τελευτᾶν εἰς τὰ ὅμοια, λέγω δὲ οἶον ἀγάθωμα, κάλλωμα, ἀρέτωμα, ταῦτωμα, τὰ ὅμοια τούτοις, καὶ πᾶν εἶναι ταῦτὸν ἐν οὗς ἐρωτητέον, πότερον τὰ πολλὰ ταῦτα τῇ φύσει διαφέροντα ἀλλήλων ἐστίν, ἢ ὀνόματι μόνον; Οὐδὲ λέγουσι τί τὸ ἐν, ὡς προὔθεντο, ἀλλὰ διακενῆς ἀθύρουσι περὶ τὰ θεϊότατα τῶν πραγμάτων, οὐδὲ οὐσίᾳ ταῦτα διενήνοχεν ἀλλήλων, πλῆθος ἐν τῷ ἐνὶ καταλήψουσι· καὶ τοι γὰρ ὁ Πλάτων τοῦτο πρὸ πάντων ἀνενδοιάστως ἀπέφησε τοῦ ἐνός. Πόθεν δὲ καὶ τὰ ὀνόματα ταῦτα παρελήφασιν, ἢ ποιῶν θεολόγων ἀκηκόασι τὰς οὐσίας δευτέρας τῶν ἐνεργειῶν ποιούντων; Πανταχοῦ γὰρ καὶ ὁ Πλάτων, καὶ οἱ ἄλλοι θεολόγοι, τὰς μὲν ἐνεργείας ἀπὸ τῶν δυνάμεων, τὰς δὲ δυνάμεις ἀπὸ τῶν οὐσιῶν ἐξηρτῆσθαι λέγουσιν. Ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτους οὐδὲν χρὴ λέγειν, καὶ ἄλλοις εὐθύνας δεδωκότας. Εἰσὶ δὲ οἱ διακρίνειν ἠξίωσαν θεὸν καὶ τὸ θεῶ εἶναι, καὶ ἀπονέμειν τῷ πρώτῳ τὸ θεῶ εἶναι, καὶ ὡς ταύτην ιδιότητα παραδιδόναι τοῦ ἐνός· οὗς ἐρωτητέον πῶς τὸ εἶναι τοῦτο αὐτῷ ὑπολάβομεν, τοῦ Πλάτωνος καὶ τὸ ἐστὶν ἀφαιροῦντος· πῶς δὲ ἐν ἐκείνοις διακρίνομεν ἕκαστον, καὶ τὸ εἶναι ἕκαστον, καὶ ἀπὸ τῶν συνθέτων ἐπὶ τὰ ἀπλᾶ καὶ θεῖα καὶ ἐνικώτατα τῶν πάντων με-

ταφέρομεν (1) τοὺς τοσοῦτους κανόνας· οὐδὲ γὰρ ἐπὶ ψυχῆς ἠνεχόμεθα λέγειν, ὡς ἕτερον ψυχῆ καὶ τὸ εἶναι ψυχῆ, οὐδὲ ἐπ' (2) ἄλλου τούτων αὐτῶν εἰδῶν· πολλῶ ἄρα μᾶλλον ἐπὶ τῶν θεῶν αὐτῶν παραιτησόμεθα τὰς τοιαύτας εἰσάγειν διαφοράς. Καὶ πῶς γὰρ ἄλλο ἔσται τὸ ἐν καὶ τὸ ἐνὶ εἶναι; λήσομεν οὖν οὕτω τὸ ἐν ποιοῦντες οὐχ ἐν, εἴπερ ἀφεῖται τοῦ ἐνὶ εἶναι, καὶ μετέχει κρείττονος ὄντος. Ἄλλοι τοίνυν εἰρήκασιν, ὅτι πάντων αἴτιον ἦν τὸ πρῶτον ὑπὲρ ζώων, ὑπὲρ νοῦν, ὑπὲρ αὐτὸ τὸ ὄν ἰδρυμένον, ἔχει πως τὰς τούτων αἰτίας ἀπάντων ἀφράστως καὶ ἀνεπινοήτως, καὶ τὸν ἐνικώτατον τρόπον· καὶ ἡμῖν μὲν ἀγνώστως· καὶ ἔστι τὰ ἐν αὐτῷ κρυφία τῶν ὄλων αἴτια παραδείγματα πρὸ παραδειγμάτων· καὶ τὸ πρῶτον αὐτὸ ὄλον πρὸ ὄλων, οὐ δευτὴν μερῶν. Τὸ μὲν γὰρ πρὸ τῶν μερῶν, ὄλων δεῖσθαι πως τῶν μερῶν, καὶ τοῦτο εἶναι, ὅπερ ἂν οἶδεν ὁ Πλάτων· τὸ δὲ ὄλον πρὸ τῶν ὄλων οὐδὲν δεῖσθαι (3) μερῶν. Οἱ δὲ ταῦτα λέγοντες οὐδὲν ἐπαίτουσι τοῦ Πλάτωνος, μόνη τῇ ἀφαιρέσει χρῆσθαι δοκιμάζοντες ἐπὶ τοῦ ἐνός· οὐδὲ μνημονεύουσι τῶν ἐν τῇ πρὸς Διόνυσον ἐπιστολῇ γεγραμμένων, καὶ τῆς ἐκεῖ παραινέσεως, μηδὲν τῶ ἐνὶ προσφέρειν, ἀλλὰ πάντα ἀφαιρεῖν ἐγκλεισομένης, ἵνα μὴ λανθάνωμεν (4) τὸ συγγενές τε καὶ ἡμῖν προσῆχον ἀνατιθέντες· τούτω γὰρ δὴ πάντων ἐν ἐκείνοις αἴτιον ἀπεφάνετο

(1) D. μεταγάγομεν.

aut : ἐπ' ἄλλου τῶν.

(2) B. ἐπ' ἄλλου τόνων τῶν

(3) B. προσδεῖσθαι.

αὐλ. C. ἐπ' ἄλλου τόνου τῶν αὐλων.—Leg. ἐπ' ἄλλου τίνος τῶν.

(4) D. λάθομεν.

καρκεῖνο τὸ ζητεῖν ὁποῖόν τι τὸ ἐν. Χωρὶς δὲ τούτων, πῶς ἔτι τὸ ἐν φυλάττομεν (1); τὸ γὰρ τῶν ὄλων (2) ὄλως περιλεπτικώτερον ἐστὶ τῶν ὄλων· ἐνοεῖδες οὖν τὸ ἐν ἐξηρῆται καὶ ὑπερέχει πασῆς ὀλότητος· καὶ τὸ μὲν τῶν ὄλων ὄλον, εἴπερ ἄρα τῇ μέσῃ προσήκει τάξει τῶν νοητῶν, ὡς δεῖξομεν· αὕτη γὰρ ὑπερέχει τῆς νοεράς ὀλότητος, καὶ περιεῖληφε πανταχόθεν αὐτήν· τὸ δὲ ἐν ἐπέκεινα τῶν νοητῶν ἐστίν. Εἰ δὲ καὶ μὴ μόνον ἀπὸ νοῦ καὶ ζωῆς καὶ ὄντος ἀνιόντες πάντων τὰς ἀγνώστους αἰτίας ἐν τῷ ἐνὶ θῆσομεν ἀλλὰ καὶ ἀφ' (3) ἐκάστου τῶν ὄντων, οἶον κάλλους, ἀρετῆς, δικαίου, τῶν ἄλλων ἐκάστου τοσαῦτα ἐστὶ τῷ πλήθει τὸ ἐν ὅποσα καὶ ὁ νοῦς, καὶ οὐκ ἂν ἔτι εἴη οὐδαμῶς ἐν, καὶ οὕτω λάθοιμεν ἂν διπλασιάσαντες (4) τὰ ὄντα· αὐτὰ γὰρ ἐστὶ καὶ τὰ αἰτία αὐτῶν τὰ ἐν τῷ ἐνὶ ὑπάρχοντα· καὶ περὶ τούτων ζητήσομεν, πῶς πολλὰ ὄντα ἤνωται, καὶ ἀναγκάσομεν εἶναι καὶ πρὸ τούτων ἐν, καὶ ἢ κυρίως ἐν αὐτὸ φυλάττοντες πάντα ἀφαιρήσομεν, ἢ πάλιν ἐν ἐκείνῳ πάντα θησόμεθα, καὶ τριπλασιάσομεν τὰ ὄντα, καὶ οὕτως ἐπ' ἀπειρον ἀνιόντες (5), οὐκ ἔτι που στησόμεθα καὶ ἡμεῖς λέγειν πλάτος ἔχειν καὶ τὸ ἐν· ὅπερ ἤδη τινὲς τῶν Πλάτωνος φίλων ἐτόλμησαν λέγειν, καίτοι παντὸς πλάτους ἀπαιτοῦντος ἄλλο τι τῷ πλάτει τὴν ἔνωσιν διδόν, ἢ, μηδενὸς ὄντος τοιούτου, τὸ πλάτος ἐπέισαχτον ἔχειν ἔνωσιν εἶναι πρῶτον οὐκ αὐταρχὲς διὰ τὴν ἐνώ-

(1) D. φυλάζομεν·

(3) D. ἐφ' ἐκάστου.

(2) Sic Codd.—B. φυλάττομεν;

(4) B. πολλαπλασιάσαντες.

τὸ γάρ τῶν ὄλων ὄλον, εἴπερ ἄρα...

(5) D. προϊόντες.

σεως ἔνδειαν. Καλλίον οὖν, ὡσπερ ὁ Πλάτων πεποίηκεν, ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων ἴστασθαι, καὶ διὰ τούτων ἐνδείκνυσθαι τὴν ἐξηρημένην τοῦ ἐνός ὑπερβολὴν (1), ὡς οὔτε νοητὸν ἐστίν, οὔτε νοερὸν, οὔτε ἄλλο τι τῶν ἡμῖν δι' ἐπιβολῶν μεριστῶν γινομένων οὐδέν· πάντων γὰρ ὃν αἴτιον, οὐδέν ἐστι τῶν πάντων· καὶ οὐχ ἡμῖν μὲν ἄγνωστον, ἑαυτῷ δὲ γνωστὸν ἐστίν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἄγνωοῦμεν, ἐπεὶ καὶ τὸ λέγειν ὅτι πηγὴν θεότητος ἐστίν, ὡσπερ ἓνας τῶν καλῶν πάντων τὸ αὐτὸ καλὸν καὶ τὸ πρῶτως καλόν, καὶ ἓνας τῶν ἴσων πάντων τὸ αὐτὸ ἴσον καὶ ἡ πρῶτως ἰσότης· οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τούτων ζητοῦμεν τί τὸ αὐτὸ καλόν, ἀλλ' ἔγνωμεν ὅτι πηγὴ τῶν καλῶν, καὶ τοῦτο (2) ἐξαρχεῖν νομίζομεν. Οὕτως ἄρα καὶ τὸ ἐν, ἡ πηγὴ θεότητος πάσης, καὶ ὁ ἐστὶν αὐτὸ θεός· πᾶς γὰρ θεός, καθὼς θεός, ἀπὸ τοῦ ἐνός ὑφέστηκεν. Οὐδὲ τοῦτο οὖν ἀπλῶς ὀρθόν· εἰ γὰρ, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, μηδὲ (3) ὄνομά ἐστίν ἐκείνου μηδὲν, πῶς ἂν αὐτὸ θεὸν, ἢ ἄλλο τι προσαγορεύοιμεν (4); ἀλλὰ καὶ τοῦτο καὶ τὰ ἄλλα πάντα καταδεέστερα παντελῶς ἐστὶ τῆς ἀγνώστου τοῦ ἐνός ὑπεροχῆς. Εἰ δὲ ὅλως χρή τι καταφατικῶς περὶ αὐτῶν λέγειν, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Πλάτωνος ψῆφον, ἄμεινον αὐτὸ πηγὴν θεότητος πάσης καλεῖν (5) ἄλλωσπερ, ἐπεὶ καὶ ἀρχὴν αὐτὸ καὶ αἴτιον τῶν πάντων λέγομεν, καὶ τέλος πάντων, καὶ ἐφετὸν τοῖς πᾶσιν· ἐκείνου γὰρ ἕνεκα πάντα, καὶ ἐκεῖνο

(1) B. περιβολήν.

(3) D. μηδέν.

(2) C. D. καὶ τοῦτο αὐταρχεῖ νομίζομεν.

(4) D. προσαγορεύομεν.

(5) B. ἀποκαλεῖν.

αἴτιον πάντων καλῶν, ὡς φησιν αὐτὸς ἐν Ἐπιστολαῖς· διὸ οὐκ αὐτὸ λέγομεν τί ἐστίν, ἀλλ' ὅπως ἔχει τὰ μετ' αὐτὸ πρὸς αὐτὸ, καὶ ὧν ἐστίν αἴτιον. Συντόμως οὖν, πᾶσα μὲν θεότης ἐναγές ἐστίν, τὸ δὲ αὐτὸ ἐν οὐδὲν ἄλλο ἐστίν ἢ αὐτοθεότης, δι' ἣν πᾶσιν ὑπάρχει θεοῖς τὸ εἶναι θεοῖς· ὡς πᾶσιν οἷς τὸ εἶναι νοῦς ἐκ τοῦ πρώτου νοῦ, καὶ τὸ εἶναι ψυχᾶς, ἐκ τῆς πρώτης ψυχῆς. Τὸ γὰρ πρώτως ὄν αἴτιον τοῖς ἄλλοις τοῦ εἶναι δευτέρως, ὅπερ λέγεται πρώτως. Ταῦτα μὲν οὖν περὶ τούτων· προσακτέον (1) δὲ καὶ τῆ λέξει, καὶ ὅπως ὁ Πλάτων ἐνδείκνυται περὶ τῶν ἀποφάσεων τούτων ὡς οὐχὶ στερητικῶν οὐσῶν, ἀλλὰ καθ' ὑπεροχὴν τῶν καταφάσεων ἐξηρημένην (2). Τὸ γὰρ ἐν, φησιν, οὔτε ὅλον, οὔτε μέρη ἔχον εἶναι δεῖ· τοῦτο δὲ τὸ δεῖ τὴν κατὰ τὸ ἀγαθὸν ὑπεροχὴν ἐνδείκνυται. Τεκμήριον δὲ· τοῖς γὰρ ἐστερημένοις οὐ προστίθεμεν τὸ δεῖ· τίς γὰρ ἂν εἴποι δεῖ τὴν ψυχὴν ἀγνοεῖν ἑαυτήν; ἢ γὰρ ἀγνοια τοῖς γνωστικοῖς στέρησις ἐστίν· οὕτω καὶ αὐτὸς εἶπε περὶ τῶν κακῶν πάντων ὅτι ἀναγκαῖον αὐτὰ εἶναι ἐν τῷ Θεαιτήτῳ. Τὸ οὖν δεῖ μὴ εἶναι οὐ τοῖς ἐστερημένοις ἐστὶ προσειστέον, ἀλλὰ τοῖς κρείττοσι τῶν ἐξέων· οἷον, δεῖ τὸ πρῶτον μὴ νοεῖν ἑαυτὸ, ὡς κρείττον τοῦ νοεῖν, καὶ δεῖ μὴ πολλὰ εἶναι, ὡς κρείτταν τοῦ πολλὰ, καὶ δεῖ μὴ ὅλον εἶναι, μήτε μέρη ἔχειν, ὡς κρείττον καὶ τούτων· τὸ γὰρ δέον οὐκ ἔστι στερήσεως, ἀλλ' ὑπεροχῆς σημαντικόν. Τοῦτο δὴ οὖν καὶ ὁ Πλάτων

(1) Sic Codd. et rectè. Sed (2) D. ἐξηρημένων.

forte etiam προσεικτέον.

ἐνδεικνύμενος, ὅπερ ἔφην, τὸ δ' εἰ προστίθησιν, εἰς ὑπόμνησιν ἀρκυῖν τῆς τῶν ἀποφάσεων τούτων δυνάμεως, καὶ ἅμα διὰ τούτου δεικνύς ὅτι περὶ ὑφιστάτος τινος ποιεῖται τὸν λόγον, ἀλλ' οὐχὶ περὶ ἀνυπάρκτου πράγματος. Τίς γὰρ ἂν εἶποι περὶ τοῦ ἀνυποστάτου, ὅτι δεῖ αὐτὸ εἶναι ἀνυπόστατον ὄν; τὸ γὰρ ἐν (1) φέρεται (2) κατὰ τῶν ὄλων ὑπαρξιν ἐχόντων.

«Οὐκοῦν εἰ μηδὲν ἔχει μέρος, οὔτ' ἀρχὴν, οὔτε τελευτὴν, οὔτε μέσον ἔχει· μέρη γὰρ ἂν ἤδη αὐτοῦ τὰ τρι-
αὐτὰ εἴη. — Ορθῶς.»

Πρότερον ἐχώρισε τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ πρώτου πλήθους· δεύτερον ἀφείλε τοῦ ἐνὸς τὴν ὁλότητα, ἢ συνέχει τὸν σύνδεσμον τῶν νοερῶν θεῶν. Καὶ ὅτι ταύτην ἀφείλεν, ἀλλ' οὐ τὴν νοητὴν μόνον, ἔσται φανερώτατον ἡμῶν ἀπὸ τῆς δευτέρας ὑποθέσεως. Εἰσόμειθα δὲ προϊόντες ἔτι φανερώτερον κακεῖνο, δι' ἣν αἰτίαν ἤρξατο τῶν ἀποφάσεων ἀπὸ τούτου τοῦ πλήθους, ὃ καὶ πρότερον εἶπομεν, ἀλλ' οὐχὶ τῆς ἀκρότητος νοητῆς, ἥτις ἐστὶν αὐτὸ τὸ ἐν ὄν, ἀλλὰ τοῦτο τελευταῖον ἀφαιρήσει, παντὸς τοῦ νοητοῦ δεικνύων ἐπέκεινα τὸ ἐν. Τρίτον, ἀφαιρεῖ νῦν τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ μέσον καὶ τὴν τελευτὴν, τάξεως τοῦτο σύμβολον ὑφειμένης, ἢ κατὰ τὸ ὄλον καὶ τὸ μέρη ἔχον· καὶ ἐπιστήσομεν ὅπως καὶ τοῦτο πάλιν ἐκ τοῦ πρὸ αὐτοῦ δείκνυσιν ἐπόμενος τοῖς ἀποδεικτικαῖς κανόσιν. Εἰ γὰρ μὴ ἔχοι (3) μέρη τὸ ἐν, οὔτε ἀρχὴν, οὔτε μέσον, οὔτε τέλος ἔξει. Πᾶν γὰρ τὸ

(1) B. C. D. δέον.

(3) B. ἔχει.

(2) D. συμφέρεται.

ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος ἔχον, μέρη ἔχει· ἀλλαμὴν τὸ ἡγούμενον, τὸ ἄρα ἐπόμενον· ἀναιρεθεὶς ἄρα τὸ ἡγούμενον, συνανεῖλε τὸ ἐπόμενον. Μερικωτέρας οὖν τὸ ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τελευτὴν ἔχον τάξεώς ἐστι σύμβολον· τὸ γὰρ καθολικώτερον αἰτιώτερόν ἐστι, τὸ δὲ μερικώτερον πορρωτέρω τῆς ἀρχῆς (1). Ἐπεὶ καὶ συμβαίνει τοῖς πράγμασι· τὰ γὰρ μέρη ἔχον, οὐ δῆλον εἰ ἀρχὴν ἔχει καὶ μέσον καὶ τελευτὴν· τί γὰρ (2) δυοῖν εἶη μερῶν ὄλων; καὶ γὰρ ἡ δυὰς ὄλον τί ἐστι τρόπον τινὰ, καὶ οὕτως ὡς ἀρχὴν πάντων τῶν μεριστῶν· τὸ δὲ ἀρχὴν ἔχον καὶ τελευτὴν, ἐν τριάδι πρῶτον. Εἰ δὲ πᾶν ὄλον λέγει τις εἶναι τριαδικόν, ἀλλ' οὐδὲν κωλύει καὶ οὕτως τὸ μέρη ἔχον κατ' αὐτὸ τοῦτο μήπως εἶναι τέλειον, προϋπάρχον τοῦ τελείου καὶ ὄλου· διὸ καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄλου πεποιήται τὴν ἀπόδειξιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μέρη ἔχειν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον καὶ ἀπὸ τῶν προειρημένων· ἀποροῦσι δὲ (3) εἰκότως τινές, πῶς ἐπήνεγκεν ὁ Παρμενίδης ἀνενδοιάστως τὸ, Μέρη γὰρ ἂν ἤδη τὰ τοιαῦτα εἶη. Τοῦτο μὲν γὰρ ἡμῖν ἐπιδείκνυσι σαφῶς, ὅτι πᾶν τὸ ἔχον ἀρχὴν καὶ τέλος μέρη ἔχει τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ ἑαυτοῦ τέλος· τὸ δὲ οὐκ ἐστὶν ἀληθές· ἢ γοῦν (4) γραμμὴ καὶ ἀρχὴν ἔχει σημεῖον καὶ τέλος· ἀλλ' οὐ μέρη τοσαῦτα φησὶ γραμμῆς· οὐδὲ νοὸς γὰρ ἄπειρα τὰ μέρη πέρας ἔχοντος· τὰ δὲ σημεία ἄπειρά ἐστι· γραμμὴ δὲ ἐκ σημείων οὐκ ἐστὶν, οὐδὲ ὄλως ἐκ σημείων εἶναι τὸ μέγεθος

(1) D. τῆς ἀρχῆς ἐστι.

(3) D. ἐπαποροῦσι.

(2) B. τί γὰρ, εἰ δ.

(4) B. ἢ γὰρ.

δυνατόν. Πρὸς δὴ ταύτην τὴν ἀπειρίαν ῥητέον, πρῶτον μὲν ὅτι Πλάτων ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποιούμενος τὸν λόγον εἰκότως εἴρηκεν, εἰ ἔχει ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος, μέρη ἂν αὐτὰ τὰ τοιαῦτα εἴη· οὐ γὰρ ἐξ ἀνομοίων ἔσται τὸ ἐν συμπεφορημένον ὡς ἡ γραμμὴ, οὐδὲ ἔξει τοιαύτας ἀποπερατώσεις· ἀλλ' εἴπερ ὅλως ἐν αὐτῷ τέλος τις ὑποθεῖτο καὶ μέσον καὶ ἀρχὴν, ἔσται ταῦτα συμπληρωτικά τοῦ ἐνὸς, ὥστε καὶ μορίων ἂν ἔχοι λόγον πρὸς αὐτό. Καὶ γὰρ ταῦτα ἔξει μέρη, ὥσπερ ἡ τριάς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ τέλος αὐτὰ ἔχει μέρη· ἐπειθ' ὅτι καὶ εἴτι πέρατα ἔττα ἔχει, ταῦτα καὶ ἄλλα ἂν ἔχοι μέρη πάντα τὰ ὑπὸ τούτων ὀριζόμενα (1)· πέρατα γὰρ ὄντα, τινῶν ἔστι πέρατα· καὶ τὸ ταῦτα ἔχον, καὶ ἐξ ἐκείνων ἔσται πάντως, ἐν οἷς ταῦτα, καὶ μέρη ἔξει ἐκεῖνα· ὥστε τὸ Μέρη ἂν αὐτοῦ τὰ τοιαῦτα εἴη, οὐ τὰ ὡς πέρατα, ἀλλὰ τὰ ὡς πεπερασμένα ἀκουσόμεθα. Καὶ γὰρ εἴτι μὲν ἔχει πέρατα, καὶ μέρη ἔχει οὐκ εἴτι δὲ μέρη, πάντως καὶ πέρατα ἔχει, ἀλλὰ ἄλλ' ἄττα τῶν μερῶν, ὥσπερ καὶ ἕκαστος τῶν ἀριθμῶν. Ὄρθως οὖν εἶπεν, ὅτι πᾶν τὸ ἔχον ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τελευτήν, ἔχει ἂν μέρη· ἢ γὰρ ταῦτα, ἢ ἐν οἷς ταῦτά ἐστι. Πρῶτον μὲν οὖν ταῦτα ῥητέον, δεύτερον δὲ, καὶ ὁ πολλῷ φαίη ἂν τις ἀληθέστερον, ὅτι τὸ μέρος τῶν πολλαχῶς (2) ἔστι λεγομένων· καὶ γὰρ τὸ ταῦτά πως τῷ ὅλῳ καὶ πάντα ἔχον μερικῶς, ὅσα τὸ ὅλον ὀλικῶς, μέρος καλοῦμεν, οἷον τοῦ ὅλου νοῦ μέρος εἶναι τῶν πολλῶν ἕκαστον, καίτοι πάντων ὄντων ἐν ἐκάστῳ τῶν εἰδῶν,

(1) D. ὀρισόμενα.

(2) D. πολλαχού.

καὶ τὰ ἀπλανῆ μέρος τοῦ παντός, καίτοι καὶ ταύτης τὰ πάντα περιεχούσης, ἀλλ' ἕτερον τρόπον ἢ ὡς ὁ κόσμος. Καὶ ἐτι δεύτερον τὸ συμπληρωματικόν τινος, ὡσπερ λέγομεν μέρη τοῦ παντός τὰς ὄλας σφαίρας, καὶ μέρη τῆς ψυχῆς τὸ διανοητικόν καὶ δοξαστόν (1)· τὰς μὲν γὰρ συμπληροῖ τὸ πᾶν, τὸ δὲ τὴν ψυχὴν. Καὶ πρὸς τούτοις κατὰ τι κοινὸν σημαίνόμενον μέρος λέγομεν πᾶν τὸ ὀπωσοῦν τισι συντεταγμένον εἰς ἑνὸς συντέλειαν. Οὕτω γὰρ καὶ τοῦ κόσμου μέρος ἂν εἴποις ἕκαστον ἡμῶν· οὐχ' ὅτι συμπληροῦται τὸ πᾶν, ὡς πᾶν δι' ἡμῶν· οὐδὲ γὰρ ἀτελὲς γίνεται τὸ πᾶν, φθαρέντος τινὸς ἡμῶν· ἀλλ' ὅτι συντετάγμεθα καὶ ἡμεῖς τοῖς ὄλοις μέρεσι τοῦ παντός, καὶ συνδιοικούμεθα τοῖς ἄλλοις πᾶσι (2), καὶ ἐσμὲν ὄλωσ, ὡς ἐν ἐνὶ ζῶῳ τῷ κόσμῳ, καὶ αὐτοὶ μέρη τοῦ παντός, καὶ συμπληροῦμεν αὐτὸ, οὐχ ἢ ἐστίν, ἀλλ' ἢ γόνιμόν ἐστι. Τριχῶς οὖν λεγομένου τοῦ μέρους, πρὸς τὸν Πλάτων, ὡς οὐδὲν ἔχει μέρος τὸ ἐν, δῆλον ὅτι πάσας ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὰς ἐννοίας τοῦ μέρους· καὶ γὰρ πᾶν τὸ ὀπωσοῦν μέρος ἔχον, πλῆθος ἔχει· τὸ δὲ ἐν οὐκ ἔχει πλῆθος, οὐδὲ μέρη ἄρα ἔξει οὐδαμῶς· εἰ ταῦτα, οὔτε ἀρχὴν οὔτε μέσον οὔτε τέλος ἂν ἔχοι. Καὶ γὰρ ταῦτα μέρος ἂν φαίης εἶναι τοῦ ἔχοντος αὐτὰ κατὰ τὸ τρίτον σημαίνόμενον τοῦ μέρους, ὃ πᾶν τὸ ὀπωσοῦν τισι συντεταγμένον μέρος εἶναι τούτου φησὶ, καὶ διὰ τῆς συντάξεως ἐκείνων

(1) D. δοξαστικόν.

(2) D. ἅπασι.

συμπεπλήρωται. Καὶ γὰρ ἡ γραμμὴ, καθὸ ἂν γραμμὴ, πάντως ἄλλα ἂν ἔχοι μέρη· καθὸ δὲ μὴ πέρας, πεπερασμένη πάντως ἐκ τούτων ἐστὶν ὡς συμπληρωτικῶν αὐτῶν· διὰ γὰρ ταῦτα πεπερασμένη καλεῖται (1)· καὶ ταῦτα οὖν πεπερασμένα λέγοιτο ἂν, εἰ καὶ μὴ ὡς γραμμὴ. Πρὸς μὲν οὖν ταύτην τὴν ἀπορίαν οὕτως ἀπαντησόμεθε τὴν τοῦ μέρους διαφορότητα σημήναντες, καὶ ὅπως ἂν λέγοιτο μέρος καὶ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος ἐκείνου ἐν, ἢ ἐστὶ. Καθ' ἑτέραν δὲ αὐτῶν ζήτησιν, ἀποροῦσὶ τινες πᾶς ὁ μὲν Ἀθηναῖος ξένος ἐν Νόμοις φησὶ τὸν θεὸν ἀρχὴν τε καὶ μέσα καὶ τελευτὴν πάντων (2) ἔχειν· ὁ δὲ Παρμενίδης ἐν τούτοις δείκνυσιν, ὡς οὔτε ἀρχὴν οὔτε τελευτὴν οὔτε μέσον ἔχει· ταῦτα γὰρ ὑπεναντία φασὶ πᾶς ἐστὶ. Πάλιν δὲ πρὸς ταύτην τὴν ἀπορίαν φασὶ τινες, ὅτι καὶ ἔχει τὸ πρῶτον ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τελευτὴν, καὶ οὐκ ἔχει· κρυφίως γὰρ ἔχει, διηρημένως δὲ οὐκ ἔχει. Πάντα γὰρ ἀφράστως ἐν αὐτῷ καὶ ἀνεπινοήτως, αὐτῷ δὲ γνωστῶς· οὐς οὐκ ἀποδεξόμεθα πάλιν πλῆθύνοντας τὸ πρῶτον καὶ ὀπωσοῦν· τὸ γὰρ κρύφιον τοῦτο καὶ ἀδιαίρετον πλῆθος ἄλλη προσήκει τάξει τῶν δευτέρων τινὶ καὶ οὐκ αὐτῷ τῷ πρώτῳ τῷ παντὸς καθαρῶν πλῆθους. Ὅλως γὰρ αἱ διαιρέσεις, αἱ μὲν μοναδικαὶ καὶ μέχρι τῶν νοητῶν εἰσιν, αἱ δὲ εἰς ἀριθμοὺς ἐκτεινόμεναι (3) περὶ τὰς ἐφεξῆς καὶ τούτων θεωροῦνται διακοσμήσεις· τὸ δὲ ἐν πρὸ πάσης ἐστὶ διαιρέσεως καὶ πρὸ παν-

(1) D. ἀποκαλεῖται.

(2) C. πάντως ἔχει.

(3) D. διατεινόμεναι.

τὸς πλήθους, τοῦ τε ἠνωμένου καὶ διακεκριμένου μόνως ἐνυπάρχον. Ἄλλ' ὁ μὲν τούτων λόγος διαβεβλήσθω σαθρὰ φβεγγόμενος· οὐδὲ γὰρ ἄλλοις ἀντιλέγειν προϋθέμεθα, οὐδὲ τὰ τῶν ἄλλων ἐξετάζειν, εἰ μὴ ὅσον πάρεργον (1). Οἱ δὲ γε χαριέστερον πρὸς τὴν ἀπορίαν λέγουσιν, ὅτι περὶ θεοῦ μὲν καὶ ὁ Ἀθηναῖος ξένος ποιεῖται τὸν λόγον, περὶ θεοῦ δὲ καὶ ὁ Παρμενίδης· ἀλλ' οὗτος μὲν περὶ τοῦ πρώτου θεοῦ καὶ παντὸς ἐξηρημένου πλήθους, ἐκεῖνος δὲ περὶ τινος θεοῦ κατ' ἄλλην τεταγμένου τάξιν. Καὶ τί γὰρ οὐ δεῖ λέγειν, σαφῶς τοῦ δημιουργοῦ καὶ πατρὸς ὀρθότατα λέγοντος; καὶ γὰρ τὸ, παραπορευόμενος, οὐδὲν προσήκει τῷ ἐνὶ, καὶ τὸ ἐπεσθαι τὴν δίκην αὐτῷ παντελῶς ἄλλην ἡμῖν ἐνδείκνυται τάξιν καὶ ἄλλον θεόν, καὶ ἔχει λόγον ἐπὶ τὸν δημιουργὸν ἀναπέμπειν ἐκεῖνα, τὸν τριχῆ μὲν διελόντα τὸ πᾶν κατὰ τὴν τριάδα τὴν δημιουργικὴν, τῇ δὲ νοερᾷ γνώσει τὰ πάντα περιειληφότα (2), μετὰ δὲ τῆς δίκης τὰ ἄλλα κατευθύνοντα. Εἴρηται μὲν οὖν ὡς περ καὶ ταῦτα ὀρθῶς· ἔτι δὲ τελεώτερον ὁ ἡμέτερος καθηγεμὼν ἔλυε τὴν ἐνστασιν λέγων, ὅτι μὴ ταυτόν ἐστιν ἐπισκοπεῖν ἡμᾶς ὅπως ἔχει πρὸς ἑαυτὸ καὶ πῶς πρὸς τὰ ἄλλα τὸ ἐν, καθάπερ ἐπισημηνάμεθα πολλάκις. Τούτων δὲ διακεκριμένων τῶν προβλημάτων, εἰκότως ὁ Πλάτων νυνὶ θεωρῶν τίνα οὐχ ἔπεται τῷ ἐνὶ πρὸς ἑαυτὸ, καὶ ἀρχὴν καὶ μέσον αὐτοῦ καὶ τελευτὴν ἀπέφησε· ταῦτα γὰρ πλήθος ἂν ἡμῖν τῷ

(1) B. καθ' ὅσον πάρεργον.

(2) D. συμπεριειληφότα.

— D. πάρεργόν ἐστι.

ἐνὶ συνεισηνεγχεν. Ὁ δὲ γε Ἀθηναῖος ξένος οὐ πῶς ἔχει πρὸς ἑαυτὸν ὁ θεὸς εἶρηκεν, ἀλλὰ πῶς ἔχει πρὸς ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀρχὴν ἔχει καὶ τὰ μέσα καὶ τὴν τελευτήν, τούτων μὲν ἐν τοῖς πᾶσιν ὄντων, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ θεῷ, τοῦ δὲ θεοῦ, διότι πρὸ πάντων ἐστὶ, καὶ τοῦ ἔχειν ἀρχὴν καὶ μέσα καὶ τελευτήν καθαρεύοντος, συνέχοντος δὲ τὰ ὄντα πάντα, ἐν οἷς τὰ τρία ταῦτά ἐστιν· ὥστε καὶ εἰ περὶ τοῦ πρώτου ποιεῖται τὸν λόγον καὶ ἐν ἐκείνοις, οὐ μάχεται τοῖς ἐνταῦθα λεγομένοις. Οὐ γὰρ ὅτι ἐν ἑαυτῷ καὶ πρὸς ἑαυτὸν τὴν τριάδα ταύτην ὁ θεὸς ἔχει, λέγει ὁ Ἀθηναῖος ξένος, ἀλλ' ὅπως πᾶσιν ἐπιτέθηκε τοῖς οὐσίς, ἐν οἷς τὰ τρία ἐστὶ ταῦτα. Εἰ δὲ ἐν Ἐπιστολαῖς περὶ τὸν πάντων βασιλέα τὰ πάντα εἶναι φησι, καὶ ἐκείνου ἕνεκα πάντα καὶ ἐκεῖνον (1) αἰτίον πάντων τῶν καλῶν, δῆλον δὴ ὅτι καὶ ἀρχὴ πάντων ἐστὶν ἐκεῖνος καὶ τέλος καὶ μέσον· ἀλλ' οὐδὲ διὰ τοῦτο αὐτὸς ἀρχὴν ἔχει καὶ μέσον καὶ τελευτήν. Καὶ γὰρ ἐκεῖνα πῶς ἔχει πρὸς τὰ ἄλλα διδάσκει, καὶ οὐ πῶς ἔχει πρὸς ἑαυτόν. Τῶν οὖν ἄλλων ἐστὶν ἀρχή, μέσον, τέλος τὸ πρῶτον, ἀλλ' οὐκ αὐτὸ διαιρεῖται εἰς ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος· καὶ γὰρ ἐστὶν ἀρχὴ μὲν πάντων, ὅτι ἀπ' αὐτοῦ πάντα· τέλος δὲ, ὅτι ἐπ' αὐτὸ πάντα· πᾶσα γὰρ ὡδὶς καὶ πᾶσα κατὰ φύσιν ὀρεξίς πρὸς τὸ ἐν, ὡς μόνως ἀγαθὸν, ἀνατείνεται (2)· μέσον δὲ, ὅτι πάντα τὰ κέντρα τῶν ὄντων εἴτε νοητῶν, εἴτε νοερῶν, εἴτε ψυχικῶν, εἴτε

(1) A. B. C. ἐκεῖνο.

(2) D. ἀποτείνεται.

αἰσθητῶν, εἰς ἓν αὐτὰ διαιρεῖται (1)· ὥστε ἀρχὴ καὶ τέλος ἐστὶ καὶ μέσον πάντων τὸ ἓν, αὐτὸ δὲ πρὸς ἑαυτὸ τούτων οὐδὲν ἔχει, διότι μηδὲ ἄλλο τι πλῆθος· ἀλλὰ μὴν οὐδὲ πρὸς ἕτερον. Οὐγε γὰρ ἀρχὴν ἔχει, διότι μηδὲν αὐτοῦ κρείττον, μηδὲ ἀπ' αἰτίας ἐστίν· οὔτε τέλος· οὐδενὸς γὰρ ἐστὶν ἕνεκά του· πᾶν δὲ τὸ ἔχον τέλος, ἕνεκά του πάντως ἐστὶ· τὸ δὲ ἓν μόνον, οὐ ἕνεκα, καθάπερ ἡ ὕλη, καὶ τὸ ἔσχατον τῶν ὄλων ἕνεκά του μόνον, οὔτε μέσον ἐστὶ τοῦ ἑνός, περὶ ὃ ἐστὶν ὡς μέσον τὸ ἓν, ἵνα μὴ πολλὰ εἴη τὸ ἓν, ὧν ἐστὶ μέσον πάντων· ἄρα τούτων ἐξήρηται τὸ ἓν, καὶ οὐδὲν δεῖ τούτων αὐτῷ προσφέρειν, ἀλλ', ὥσπερ ὁ Πλάτων ὑφηγεῖται, μένειν ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων (2). Καὶ γὰρ ὅταν αὐτὸ λέγωμεν ἐφετὸν, ἢ τέλος τὴν τῶν ἄλλων δηλοῦμεν ἀνάτασιν· φύσεως γὰρ ἀνάγκη πάντα τὰ μετὰ τὸ πρῶτον ἐφίεται τοῦ πρώτου· καὶ πῶς γὰρ ἂν κεκεντρισμένα τῷ πρώτῳ καὶ ἐνερρίζωμένα δύναίτο μὴ ἐφίεσθαι τῆς ἑαυτῶν αἰτίας; Ταῦτα οὖν ἐστὶ τὰ πρὸς ἐκεῖνο τὴν σχέσιν ἀναδεδεγμένα, ἐκεῖνο δὲ ἀπάντων ὁμοίως ἐξήρηται.

« Καὶ μὴν (3) τελευταίη γε καὶ ἀρχὴ πέρας ἐκάστου;
 « πῶς δ' οὐ;—Ἄπειρον ἄρα τὸ ἓν, εἰ μήτε ἀρχὴν μήτε
 « τελευταίην ἔχει. — Ἄπειρον.

Ἐπὶ μὲν τῆς δευτέρας ὑποθέσεως πρὸς τὴν τρι-
 ἄδα ταύτην ὑποστήσασθαι, τὴν ἀρχὴν λέγω, τὸ μέσον,

(1) D. ὑποδιαιρεῖται.

(3) D. καὶ μὴν γε τελευταίη

(2) D. ἀποφάσεων αὐτῶν.

καὶ.

τὴν τελευταίαν ὑφίστησι μετὰ τὸ ἓν καὶ πολλὰ καὶ τὸ ὅλον καὶ μέρη ἔχον, τὸ πεπερασμένον καὶ ἄπειρον, τὰς τρεῖς ταύτας ἀντιθέσεις συντάττων· μιᾶς γὰρ ἐστὶ τάξεως θείας ταῦτα σημαντικά, μενούσης καὶ προϊούσης καὶ πρὸς ἑαυτὴν συννεούσης, καὶ ἑαυτὴν κατ' ἄκραν ὑπερβολὴν συνεχούσης. Ἐπειθ' οὕτωςι γεννᾷ πρῶτον μὲν τὸ τὰ ἔσχατα ἔχον· ἔπειτα τὰ ἔχοντα τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ μέσον καὶ τὴν τελευταίαν· τρίτον δὲ, τὸ εὐθὺ καὶ περιφερὲς καὶ μικτὸν ἄλλης τάξεως θείας δευτέρας ὄντα συνθήματα, μετ' ἐκείνην· ἐν δὲ αὐτοῖς νυνὶ προκειμένης, μετὰ τὸ ὅλον καὶ τὸ μέρη ἔχον, ἀπέφησε (1) τοῦ ἐνὸς τὴν ἐξηρημένην τριάδα, τὴν ἀρχὴν, τὸ μέσον, τὴν τελευταίαν, καὶ ἀπὸ τούτου συνήγαγεν ὅτι καὶ ἄπειρόν ἐστι· τὸ τοιοῦτον δὲ ἐστὶ τὸ ἔσχατον οὐκ ἔχον. Ἐν γὰρ τῷ ἀπείρῳ οὐδὲν ἐστὶν ἔσχατον, οὔτε ὡς ἀρχὴν ὄν, οὔτε ὡς τέλος. Ἡδύνατο μὲν οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν ἔσχατα δεῖξαι τὸ ἓν ἀναρχὸν καὶ ἀτελεύτητον· τὸ δὲ μὴ ἔχον ἔσχατα, ἀπὸ τοῦ μὴ μέρη ἔχειν· εὐθύς ἐδειξεν ὡς ἄρα ἀναρχόν ἐστὶ τὸ ἓν καὶ ἀτελεύτητον, ἵνα ἢ μὲν τρία ἀνθ' ἐνός. Ἀπὸ τούτου δὲ δειχθέντος ἔλαβεν ὡς πόρισμα λοιπὸν ὅτι καὶ ἄπειρον τὸ ἓν, εἰ ἀναρχόν ἐστὶ καὶ ἀτελεύτητον, μεταλαβὼν τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν τελευταίαν καὶ τὸ πέρασ, ὃ δὴ τῷ ἐσχάτῳ ταυτόν. Δοκεῖ οὖν μοι τὸ μὲν ἄπειρον τοῦτο νῦν, οὐχ ἀπλῶς δηλοῦν τὸ τοῦ πέρατος ἀποφατικόν, ἀλλὰ τὸ τῶν ἐσχάτων ἀναι-

(1) D. ἀπέφησε.

ρετικόν. Ἐν τῇ δευτέρᾳ τοίνυν καταφάσκων τὸ ἔσχατον ἔχειν, εικότως ἐνταῦθα τοῦτο ἀποφάσκων ἄπειρον ἀποδείκνυσι τὸ ἐν, ὡς μὴ ἔχον ἔσχατα, ἃ δὴ πέρατα καλεῖν (1) εἰώθαμεν· ἐκεῖνο δὲ τὸ πεπερασμένον καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῷ ἄπειρον, ἃ δὴ μετὰ τὸ ὅλον καὶ τὰ μέρη καταφήσει τοῦ ἐνός, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν παραλείπει, ὡς ἔχων αὐτὸ μετὰ τοῦ ὅλου καὶ τῶν μερῶν ἀνηρημένον ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος, ἢ καὶ πρὸ τούτου διὰ τῶν πολλῶν. Πᾶν γὰρ πεπερασμένον καὶ πᾶν ἄπειρον πλήθος ἢ πολλά ἐστὶ μόνον, ἢ καὶ ὅλον ἅμα καὶ μέρη ἔχον· εἰ μὲν δυνάμει τὸ ἄπειρον ἔχον, κατ' ἐνέργειαν δὲ πεπερασμένον καὶ ὅλον τι ὄν, καὶ μέρη ἔχον, διὰ τούτου πολλά ὄν· εἰ δὲ χωρὶς μὲν πεπερασμένον ὄν, χωρὶς δὲ ἄπειρον, κατ' ἐνέργειαν. Ἄμα δὲ ἀδύνατον τῇ μὲν ὅλον τι ὄν, καὶ μέρη ἔχον, τῇ δὲ πολλά μόνον εἶναι μὴ κωλυόμενον· καὶ γὰρ τὸ ἄπειρον οὐχ ὅλον ἐν, πολλά ὁμως ἐστίν· ἤπερ οὖν ἀπέφησε τὸ ὅλον καὶ τὸ μέρη ἔχον, ταύτῃ τὸ πεπερασμένον καὶ τὸ ἄπειρον ἦν ἀποφάσκειν δυνατόν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὅτι ποτὲ νοεῖ, καὶ ὅπη συντέτακται ἀλλήλοις τὸ ὅλον, καὶ τὰ μέρη τῷ πεπερασμένῳ καὶ ἀπείρῳ, δι' ἐκείνων ἡμῶν ἔσται κατάδηλον, ὅταν περὶ τοῦ πλήθους λέγωμεν (2) τῶν θεῶν· νῦν δὲ ὅπως τὸ ἐν πάντων αἴτιον πρόκειται λέγειν, καὶ ὅπως ὑφίστησι πάντας τοὺς θεῖους ἀριθμούς. Ζητεῖν δὲ πάλιν τούτοις εἰώθασι, πῶς ἄπειρον τὸ ἐν·

(1) Β. ἀποκαλεῖν.

(2) Β. εἰπόμεν.

καὶ οἱ μὲν τοῦτο φασιν ἄπειρον προσειρηθῆσθαι τὸ ἐν, ὡς ἀδιεξίτητον (τὸ δὲ οἶον ὁ πέρασ ἐστὶ τὸ μὴ ἔχον ἄλλο πέρασ· καὶ τὸ ἐν οὖν ἀμφοτέρως εἶναι ἄπειρον, ὡς ἀληπτόν τε καὶ ἀπεριήγητον πᾶσι τοῖς δευτέροις, καὶ ὡς πέρασ τῶν ὄλων, καὶ μὴ δεόμενον αὐτὸ πέρατος ἄλλου μηδενός)· οἱ δὲ ὡς ἀπειροδύναμον, καὶ ὡς πάντων γεννητικόν, καὶ ὡς πάσης τῆς ἐν τοῖς οὔσιν ἀπειρίας αἰτιον, καὶ δι' ὄλων τῶν ὄντων ἐκτεῖνον τὴν ἑαυτοῦ δύσιν πάντα γὰρ ἐν τῷ ἐνὶ κατέχεται, καὶ ἐστὶ διὰ τὸ ἐν, καὶ οὐδ' ἂν ἀποστῆναι δύναιτο μὴ ἐν γενόμενα κατὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν· οἱ δὲ ὡς, ἐπεὶ δὴ πέρασ ὁ νοῦς, ὅτι ὑπὲρ νοῦν τὸ ἐν, διὰ τοῦτο καὶ ἄπειρον εἰρήκασι (1)· δύο γὰρ, φασι, ταῦτα μόνον τίθησιν ἐπὶ τοῦ ἐνός ὁ Πλάτων, τὸ τε ἄπειρον καὶ τὸ ἀκίνητον, ἐπειδὴ νοῦς μὲν πέρασ, ἡ δὲ ψυχὴ κίνησις, ἐνδεικνύμενος ὅτι κρεῖττον ἐκεῖνο καὶ νοῦ καὶ ψυχῆς· τρεῖς γὰρ εἶναι τὰς ἀρχικὰς ὑποστάσεις, ὧν τὴν πρώτην ἐξηγεῖσθαι ταῖν δυοῖν. Ἡμεῖς δὲ χαρίεντα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα νομίζομεν, εἰ καὶ τὰ μὲν μᾶλλον, τὰ δὲ ἥττον ἀποδεχόμεθα· πεισόμεθα δὲ τῷ ἡμετέρῳ καθηγεμόνι πάνυ γε σφόδρα, καὶ ἐν τούτοις εὐθυβόλως τὴν τοῦ Πλάτωνος τετρακοτί διάνοιαν, καὶ ἀξιόσομεν τοὺς τῆς ἀληθείας φιλοθεάμονας ὄραν, πρῶτον μὲν πόσαι τάξεις εἰσὶν ἐν τοῖς οὔσι τῆς ἀπειρίας· ἔπειτα ποῖαι τοιαῦται, οἶον ἀντικείμεναι τοῦ πέρατος πρόοδοι· καὶ μετὰ ταῦτα λοιπὸν

(1) D. εἰρήκασιν αὐτό.

ἐπισκέπτεσθαι τί τὸ ἐνταῦθα ἄπειρον· τοῖς γὰρ τὸν τρόπον τοῦτον μετιούσι τὴν τοῦ προκειμένου ζήτησιν, ῥαδίως ἀναφανήσεται πᾶν τὸ Πλάτωνος βούλημα. Τὴν τοίνυν ἀπειρίαν, ἵνα κάτωθεν ποιησώμεθα τὴν ἀρχὴν, θεατέον μὲν καὶ ἐπὶ τῆς ὕλης, διότι ἀοριστὸς καθ' αὐτὴν καὶ ἄμορφος καὶ ἀνείδος· τὰ δὲ εἶδη καὶ αἱ μορφαὶ πέρατα τῆς ὕλης· θεατέον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποίκου σώματος κατὰ τὴν διαίρεσιν· ἐπ' ἄπειρον γὰρ τοῦτο πρῶτον ἀδιαίρετον, ἅτε πρῶτον διαστατόν· θεατέον δὲ κατὰ τὰς περὶ τὸ ἄπειρον πρώτας ὑφισταμένας ποιότητας, ἐν αἷς τὸ μᾶλλον ἔστι καὶ ἥττον πρώταις· τούτοις γὰρ καὶ ὁ ἐν Φιλήβῳ Σωκράτης ἐχαρχτήρισε τὸ ἄπειρον. Θεατέον μὴν καὶ ἐπὶ πάσης τῆς γνώσεως· καὶ γὰρ αὕτη τὸ ἄπειρον ἔχει κατὰ τε τὴν αἰγιγεννησίαν, καὶ τὸν ταύτης ἄπαιστον κύκλον, καὶ κατὰ τὰς ἀορίστους τῶν γεννητικῶν ἐξαλλαγὰς, γινομένων αἰεὶ καὶ φθειρομένων, ἐν οἷς καὶ ἡ κατὰ πλῆθος ἀπειρία τὴν γένεσιν ἔχει ἐν τῷ γίνεσθαι μόνον οὔσα, περιδεομένου (1) μηδέποτε οὔσα. Πρὸ δὲ τούτων τὸ ἄπειρον θεατέον ἐπὶ τῆς τοῦ οὐρανοῦ κυκλοφορίας· ἔχει γὰρ καὶ αὕτη τὸ ἄπειρον διὰ τὴν ἀπειροδυναμίαν τοῦ κινουῦντος· σῶμα μὲν γὰρ, καθὼς σῶμα, δύναμιν ἄπειρον οὐκ ἔχει· διὰ δὲ τὴν τοῦ νοῦ μετουσίαν, καὶ τὸ σῶμα αἰεὶ ἔστι, καὶ ἡ κίνησις ἄπειρος·

(1) D. περιδεομένου δὲ. Sic aut περιδίντος, aut περατο-
Codd. Non liquet quid indē δύνατος, aut περατοείδης.
elici possit. Fortè περιδινή;

ἀκατάληκτος γοῦν ἐστὶ καὶ συνεχῆς τὸ αὐτὸ ποιουμένη
τελευτήν τε καὶ ἀρχήν. Καὶ πρὸ τούτων ἐπὶ τῆς ψυχῆς
τὸ ἄπειρον ληπτέον· μεταβατικῶς γὰρ νοοῦσα, δύναμιν
ἀπταίστου κινήσεως ἔχει, καὶ ἔστιν ἀεικίνητος, συνά-
πτουσα τὰς περιόδους ἀλλήλαις, καὶ ἄτρωτον ποιουμένη
τὴν ἐνέργειαν, καὶ μίαν αἰεὶ καὶ ἀνέκλειπτον. Ἔτι πρὸ
τῆς ψυχῆς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ χρόνου θεατέον τοῦ μετροῦν-
τος τῆς ψυχῆς πᾶσαν περίοδον· καὶ γὰρ οὗτός ἐστιν
ἄπειρος ὅλος, διότι ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ, δι' ἧς ἀνελίσσει
τὰς κινήσεις τῶν ψυχῶν, καὶ δι' ἧς μετρεῖ τὰς περιόδους
αὐτῶν, κατ' ἀριθμὸν ἰοῦσα ἄπειρός ἐστι κατὰ τὴν
δύναμιν· οὐδέποτε γὰρ ἀπυλῆγει μένουσα καὶ προί-
οῦσα, καὶ τοῦ ἐνὸς ἀντεχομένη, καὶ τὸν ἀριθμὸν ἀνελίτ-
τουσα τὸν τῶν κινήσεων τῶν ἄλλων μετρητικόν. Ἀλλὰ
δὴ καὶ πρὸ τοῦ χρόνου θεῶ μοι τὸ ἄπειρον ἐπ' αὐτοῦ
τοῦ νοῦ καὶ τῆς νοερᾶς ζωῆς· αὕτη γὰρ ἀμετάβατος
καὶ αἰεὶ πᾶσα καὶ ἀθρόα πάρεστιν, αἰώνιος δὲ καὶ ἀπει-
ροδύναμος· τὸ δ' ἀεικίνητον αὐτῆς καὶ ἀνέκλειπτον,
οὐσίας ἐστὶ καὶ δυνάμεως οὐκ ἐπιλειπούσης, ἀλλ' αἰεὶ τὸ
ζῆν ἄγρυπνον ἐχούσης, δι' ἣν καὶ πᾶν τὸ κινούμε-
νον, αἰεὶ δύναται κινεῖσθαι, μετέχον ἐν τῇ κινήσει
τῆς ἐστώσης ἀπειρίας. Καὶ οὐκ ἄχρι τούτων μόνων τὸ
ἄπειρον, ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ νοῦ πάντως αὐτὸς ὁ πολυ-
ῦμνητος αἰὼν ἄπειρος, ὃς καὶ πᾶσαν περιέχει τὴν νοε-
ρὰν ἀπειρίαν· πόθεν γὰρ τῷ νῷ τὸ αἰωνίως ζῆν ἢ ἐκ
τοῦ αἰῶνος; Οὗτος οὖν ἄπειρος πρὸ νοῦ κατὰ τὴν
δύναμιν· μᾶλλον δὲ τὰ μὲν ἄλλα κατὰ τὴν δύναμιν
ἄπειρα, ὁ δὲ αἰὼν δύναμις· καὶ γὰρ οὐκ ἄλλο τί ἐστὶν

ἡ δύναμις ὁ πρῶτος αἰὼν. Ἐπ' αὐτὴν δὴ τὴν πρωτίστην πηγὴν τῆς ἀπειρίας ἀνάδραμε λοιπὸν, καὶ τὴν κρύφιον αἰτίαν πάντων τῶν ὁποιοῦν ἀνάπειρον γεννήσας καὶ ἀναδραμῶν, ὅψι κατὰ τὴν δύναμιν πάντα ἐκείθεν ἄπειρα. Τοιοῦτον γάρ, εἰ βούλει, τὸ αὐτοάπειρον · τοιοῦτον παρ' Ὀρφεῖ (1) τὸ χάος, περὶ οὗ καὶ ἐκεῖνος εἶρηκε τὸ Οὐδέ τι πείρας ὑπῆν. Ὁ μὲν γὰρ αἰὼν, εἰ καὶ διὰ τὸ αἰεὶ ἄπειρος, ἀλλὰ ὡς μέτρον δήπου τῶν αἰωνίων καὶ περας ἐστί · τὸ δὲ χάος πρῶτως ἄπειρον, καὶ μόνως ἄπειρον, καὶ πηγὴ πάσης ἀπειρίας, νοητῆς, νοεραῆς, ψυχικῆς, σωματικῆς, ὑλικῆς. Ὁραῖς οὖν ὅσαι τάξεις τῆς ἀπειρίας, καὶ ὡς αἰεὶ αἰ δευτέραι τῶν πρὸ αὐτῶν ἐξήρτηνται · ἦτε γὰρ ὑλικὴ ἀπειρία συνέχεται διὰ τῆς αἰιγενεσίας, ἦτε αἰιγενεσία διὰ τὴν αἰικινησίαν τοῦ αἰθέρος ἐστὶν ἀνέκλειπτος, καὶ ἡ αἰικινησία τοῦ αἰθέρος διὰ τὴν τῆς θείας ψυχῆς ἄπαυστον περίοδον ἀποτελεῖται · μίμημα γάρ ἐστὶν ἐκείνης, καὶ ἡ ταύτης περίοδος διὰ τὴν τοῦ χρόνου συνεχῆ καὶ ἀνέκλειπτον δύναμιν ἀνελίττεται, τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ποιουμένη καὶ τελευτὴν διὰ τὸ νῦν τὸ χρονικόν, καὶ ὁ χρόνος ἀπείρως ἐνεργεῖ διὰ τὴν νοεράν ἀπειρίαν τὴν αἰεὶ ἐστῶσαν. Τὸ γὰρ κατ' ἀριθμὸν ἰὺν, ὅταν ἄπειρον ἦ, διὰ τὴν μένουσαν αἰεὶ αἰτίαν ἄπειρον, περὶ ἣν ἀνελίττεται τοῦτο, καὶ ἦν αἰεὶ ὡσαύτως περιχορεύει. Καὶ ὁ νοῦς ἐπ' ἄπειρον ζῆ διὰ τὸν αἰῶνα · τὸ γὰρ αἰῶνιον πᾶσιν, ἐκ τοῦ αἰῶνος · καὶ οὗτός ἐστιν, ὅθεν ἐξήρη-

(1) Hæc accedant Orphicis.

ται πᾶσι, τοῖς μὲν ἀμυδρότερον τὸ εἶναι τε καὶ ζῆν (1). Καὶ ὁ αἰὼν ἄπειρος διὰ τὴν πηγὴν τῆς ἀπειρίας, ἢ καὶ οὐσίαις πάσαις καὶ δυνάμεσι καὶ ἐνεργείαις καὶ περιόδοις καὶ γεννήσεσιν ἄνωθεν χορηγεῖ τὸ ἀνεκλείπτον, καὶ μέχρι ταύτης ἀνιούσι, καὶ ἀπὸ ταύτης κατιούσιν ἢ τῶν ἀπείρων τάξις· καὶ γὰρ ἡ τῶν καλῶν ἀπὸ τοῦ αὐτοκάλλους, καὶ ἡ τῶν ἰσοτήτων ἀπὸ τῆς πρώτης ἰσότητος, καὶ ἡ τῶν ἀπειριῶν ἀπὸ τῆς αὐτοαπειρίας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν τοῦ ἀπείρου τάξεων εἰρήσθω τοσαῦτα· τὴν δὲ τοῦ πέρατος σειρὰν ταύτην συμπροϋούσαν ἄνωθεν ἐπισκεπτέον Δύο γὰρ ταύτας αἰτίας ἅμα παρήγαγεν ὁ θεὸς, πέρασ καὶ ἄπειρον· ἢ, ἐπεὶ βούλει λέγειν ἡμᾶς Ὀρφικῶς, αἰθέρα καὶ χάος. Τὸ μὲν γὰρ ἄπειρον, χάος ἐστίν· ὡς χωρητικὸν πάσης δυνάμεως καὶ πάσης ἀπειρίας, καὶ ὡς περιληπτικὸν τῶν ἄλλων, καὶ οἶον τῶν ἀπείρων τὸ ἀπειρότατον· τὸ δὲ πέρασ, ὁ αἰθῆρ, ὅτι καὶ οὗτος ὁ αἰθῆρ τὰ πάντα περατοῖ καὶ μετρεῖ. Πρῶτον μὲν οὖν πέρασ τὸ αὐτοπέρας, πηγὴ καὶ στίγμα πάντων ἐστὶ τῶν περάτων, νοητῶν, νοερῶν, ὑπερχοσμίων, ἐγκοσμίων, μέτρον αὐτὸ τῶν πάντων καὶ ὄρος προϋπάρχον. Δεύτερον δὲ τὸ κατὰ τὸν αἰῶνα· αἰὼν γὰρ ὁμοῦ καὶ ἄπειρός ἐστιν, ὡς εἴρηται, καὶ πέρασ· καθὸ μὲν γὰρ ἀνεκλείπτου ζωῆς ἐστὶν αἴτιος, καὶ ὡς δύνάμις τοῦ αἰεὶ χορηγός, ἄπειρός ἐστι· καθὸ δὲ μέτρον ἐστὶ πάσης νοεραῆς ἐνεργείας, καὶ ὄρος τῆς τοῦ νοῦ ζωῆς, ἄνωθεν αὐτὴν ὀρίζων, πέρασ ἐστὶ· καὶ ὅλως καὶ αὐτὸς τῶν μικτῶν ἐστὶ τῶν ἐκ πέρατος καὶ ἀπειρίας ὑφιστα-

(1) Sic Codd. Hic tamen aliquid deesse videtur.

μένων · ὅθεν αὐτὸν οὔτε τὸ πρῶτως ἄπειρον λέγειν ἀξιούμεν · τὸ γὰρ πρῶτως ἐκατέρου ἐξήρηται τῶν μικτῶν πάντων, ὡς φησιν ὁ ἐν τῷ Φιλήβῳ Σωκράτης. Τρίτον τοίνυν τὸ πέρασ ἐν τῷ νῷ θεατέον · καθὼ γὰρ ἐν αὐτῷ μένει κατὰ τὴν νόησιν, καὶ μίαν καὶ αἰεὶ καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει ζωὴν, ὥρισται καὶ πεπεράσται · τὸ γὰρ ἀμετάβατον καὶ τὸ ἐστῶς πεπερασμένης ἐστὶ φύσεως · καὶ ὅλως ἀριθμὸς ὧν δηλονότι ταύτη μετέχει τοῦ πέρατος. Τέταρτον τοίνυν ὁ χρόνος πέρασ, καὶ ὡς κατ' ἀριθμὸν προῖων, καὶ ὡς μέτρον τῶν ψυχικῶν περιόδων · πανταχοῦ γὰρ τὸ μετροῦν, καθὼ μετρεῖ, καὶ τὸ ἀφορίζον τὰ ἄλλα, τῆς τοῦ πέρατος αἰτίας μετέχον, μετρητικὸν ἐστὶν αὐτοῦ καὶ ἀφοριστικόν. Πέμπτον ἐπὶ τούτοις ἡ τῆς ψυχῆς περίοδος, καὶ ὁ κύκλος ὡσαύτως ἀποτελούμενος, μέτρον ἐστὶν ἀφανῆς πασῶν τῶν φαινομένων κινήσεων · ἀπὸ γὰρ τῆς ζωτικῆς περιφορᾶς ὀρίζεται πᾶσα τῶν ἑτεροκινήτων ἡ ἀνέλιξις. Ἑκτον ἡ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ περὶ τὸ αὐτὸ τοῦ αἰθέρου κινήσις περατοῦ πανταχόθεν τὸ ἄτακτον τῶν ἐνύλων, καὶ εἰς ἓνα συνελίσθαι κύκλον καὶ αὐτὸ καθ' αὐτὴν ὥρισται · τὸ γὰρ ἄπειρον αὐτῆς ἐν τῷ πάλιν καὶ πάλιν ἐστὶν, ἀλλ' οὐ τῷ μὴ ἀνακάμπτειν, οὐδὲ οἶα κατ' εὐθεῖαν ἄπειρον, οὐδ' ὡς ἐστερημένον πέρατος κἀνταῦθα τὸ ἄπειρον · ἡ δὲ μία περίοδος τῷ πολλάκις ἐστὶν ἄπειρος. Ἑβδομον ἡ ἀνέκλειπτος τῶν εἰδῶν ὑπόστασις, τῶν ἐνύλων λέγω, καὶ τὸ μηδὲν τῶν ὄλων ἀπολλύσθαι, καὶ τὸ πάντα ὥρισθαι, τὰ μὲν

καθ' ἕκαστα τοῖς κοινοῖς, τὰ δὲ μέρη τοῖς ὅλοις, δείκνυσι τὴν ἐνταῦθα τοῦ πέρατος πρὸς τὸ ἄπειρον ἀντιθέσιν· ἀπειραχῶς γὰρ ἐξαλλαττομένων τῶν γεννητῶν, ὅμως ὄρισται τὰ εἶδη, καὶ τὰ αὐτὰ διαμένει, μήτε πλείω μήτε ἐλάττω γιγνόμενα. Ὅγδοον καλεῖσθαι πέρας τὸ ποσὸν πᾶν ἰδίως ἐν τοῖς ὕλικοις, καθάπερ τὸ ποιὸν ἐλέγετο πρότερον ἄπειρον· οὐ γὰρ ἐπιδέχεται τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ὡς ἐν Φιλήβῳ λέγει Σωκράτης. Ἐννατον ἄποιον σῶμα ὡς ὅλον πέρας ἐστίν, οὐ γὰρ ἐστι κατὰ μέγεθος ἄπειρον, ἀλλὰ τοσοῦτον ὅσον τὸ πᾶν· δεῖ γὰρ ὅλον ὑποκειμένον αὐτὸ λέγεσθαι τοῦ παντός. Δέκατον αὐτὸ τὸ ἐνυλον εἶδος, ὃ κατέχει τὴν ὕλην, καὶ περιορίζει τὸ ἀόριστον αὐτῆς καὶ ἄμορφον, εἰς ὃ καὶ ἀπιδόντες τινὲς, μόνον εἰς ὕλην καὶ εἶδος ἀνάγουσι τὸ τε πέρας καὶ ἄπειρον. Τοσαῦται μὲν οὖν καὶ αἱ τοῦ πέρατος τάξεις· ὡς συλλήβδην γὰρ εἶπειν, τούτων πολλὰς θεωρήσομεν διαφορότητας. Λοιπὸν δὲ ἐπισκεπτέον πότερον οὕτως ἄπειρον εἴρηται τὸ ἐν, ὡς τὴν ἐν τοῖς οὖσιν ἀπειρίαν λαμβάνομεν καταφατικῶς, ἢ ἄλλως πως. Ἄλλ' εἰ πρὸς τοῦτο λέγοιτο τὸ ἄπειρον, εἶδει μᾶλλον αὐτὸ λέγειν οὐκ ἄπειρον· ἐπὶ πάσης γὰρ ἀντιθέσεως, ἀναγκαῖον ἢ ἐξαιρεῖσθαι τὸ ἐν ἀμφοτέροις τῶν ἀντικειμένων, καὶ μὴ εἶναι μῆδέτερον αὐτῶν, ἢ τῶ τοῦ κρείττονος αὐτὸ μᾶλλον ὀνόματι προσαγορεύεσθαι. Καὶ γὰρ τῶ πάντων ἀρίστῳ γρῆ προσφέρειν τὸ ἀόριστον, ἀλλ' οὐ τὸ ὀπωσοῦν καταδεέστερον. Οὕτως ἀντιθέσεως οὔσης τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸ πλῆθος, ἐν ἐκεῖνο πρᾶσειπομεν

καὶ αἰτίου πρὸς αἰτιατόν, αἴτιον ἐκεῖνο προσονομάσομεν κρεῖττον γὰρ τοῦ μὲν αἰτιατοῦ τὸ αἴτιον, τοῦ δὲ πλήθους τὸ ἓν. Δέον δὲ ἦν ἢ καὶ ὑπὲρ αἴτιον αὐτὸ καὶ ὑπὲρ ἓν ἀποκαλεῖν, ἢ ἓν καὶ αἴτιον, ἀλλὰ μὴ πλήθος καὶ αἰτιατόν (1)· τίμη γὰρ ἀπονέμοιμεν τὰ σεμνότερα, τὰ χείρονα αὐτῶν εἰς τὸ ἓν ἀναπέμποντες; Εἰ τρῖνυν καὶ τὸ πέρασ τοῦ ἀπείρου κρεῖσσον, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀπείρου τὸ ὄνομα ἐκεῖνο προσοίσομεν· οὐδὲ γὰρ ἦν θέμις ἀπὸ τοῦ χείρονος εἰς ἐκείνας τὰς ἐπωνυμίας ἀναπέμπειν, ἀλλ' ὅπερ ἐνδειξάμεθα καὶ πρότερον, κατὰ τὴν ἀπόφασιν ἀπὸ τοῦ κρεῖττονος· τὸ γὰρ ἄπειρον τοῦτο ταῦτόν τῷ οὐ πέρασ ἔχον, καὶ τῷ ἀμερίστῳ τὸ οὐ μέρη ἔχον, ὅταν τάττηται τὸ ἀμερές ἐπὶ τοῦ ἑνός. Εἰ δὲ καὶ μήποτε ἀπ' αἰτίας ἄλλης ἐστὶ, μήτε ἐστὶν αὐτοῦ ἄλλο τι τελικὸν αἴτιον, εἰκότως ἄπειρον· περατοῦται γὰρ ἕκαστον ἀπὸ τοῦ αἰτίου, καὶ ἐστὶ τοῦ οἰκείου τέλους τυγχάνον. Εἴτε οὖν νοητόν τί ἐστὶ πέρασ, εἴτε νοερὸν, ἐπέκεινα τὸ ἓν ἐστὶ πάσης τῆς τοῦ πέρατος σειρᾶς. Εἰ δὲ ἐν Νόμοις μέτρον λέγεται τῶν ὄλων ὁ θεός, οὐ χρῆθαι θαυμάζειν. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ὡς πάντων (2) ἐφετόν, καὶ ὡς ἀφορίζον πᾶσι τό τε εἶναι καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν τελειότητα, μέτρον προσηγόρευται πάντων· ἐνταῦθα δὲ ὡς αὐτὸ πέρατος οὐδενός, οὐδὲ ἄλλου μέτρου δεόμενον, ἄπειρον εἶναι δέδεικται· πάντα γὰρ ὡς αὐτοῦ πρὸς αὐτὸ διὰ τούτων ἀποφασκόμενα. Ἄπειρον οὖν καὶ ὑπὲρ πᾶν πέρασ· οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ἐν τῷ πρὸς αὐτὸ πέρασ· οὐδὲ

(1) B. καὶ αἰτιατῶν ὁμοῦ.

(2) D. πάντως.

γὰρ ἀρχή, καθάπερ εἶπομεν, οὐδὲ μέσον, οὐδὲ τέλος. Ὅθεν ἡμεῖς εἰς ταυτὸν ἤγομεν τὸ ἄπειρον τοῦτο τῷ ἔσχατα μὴ ἔχειν, ὡς τὸ ἀμερὲς τῷ μέρη μὴ ἔχειν, καὶ ἐκεῖνο λέγομεν ἀποφάσκεισθαι τὰ ἔσχατα ἔχον διὰ τοῦ ἀπείρου, μῆτε δύναμιν εἰς τὸ ἐν ἀναπέμποντες, μῆτε πλῆθος ἀορίστον, μῆτ' ἄλλο τι τῶν ὑπὸ τοῦ ἀπείρου σημαυνομένων, ἀλλὰ τὸ παρ' οὐδενὸς ὀριζόμενον, οὐδὲ ἔχον ἢ οἰκείαν ἀρχὴν ἢ τελευτήν, ἅπερ ἔσχατα λέγεται τῶν ἐχόντων αὐτά· μόνον εἰς τὸ ἐν ἀναπέμποντες, ἐπομένως τοῖς ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει καταφατικῶς δεικνυμένοις.

« Καὶ ἄνευ σχήματος ἄρα, οὔτε γὰρ στρογγύλον, οὔτε εὐθέος μετέχει. — Πως; »

Πρῶτον ἀφείλε τοῦ ἐνός τὰ πολλά· τοῦτο μὲν οὖν ὡς ἀπὸ κοινῆς ἐννοίας· δεύτερον δὲ τὸ μέρη καὶ τὸ ὅλον ἔχον· τοῦτο διὰ τοῦ μὴ εἶναι πολλά τὸ ἐν· τρίτον ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος μὴ ἔχειν· τοῦτο διὰ τοῦ μέρη μὴ ἔχειν· τούτῳ δὲ ὡς πόρισμα ἐπόμενον ἔλαβον ὅτι ἐπέκεινα καὶ τοῦ πέρατός ἐστι τοῦ συντεταγμένου τοῖς μέρεσι, καὶ ποιοῦντος τὸ ἔσχατον ἔχον· τὸ δὲ πέρας δισσὸν, ὡς ἀρχὴ καὶ ὡς τέλος· τέταρτον νῦν ἀναιρεῖ τὸ εὐθὺ καὶ περιφερὲς, ὅπερ καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει τάξει μετὰ τὸ ἔσχατον ἔχον καὶ τὸ ἀρχὴν καὶ μέσον ἔχον καὶ τελευτήν. Πρὶν δὲ συλλογιστικῶς ἀποδείξῃ τὸ τέταρτον, προαγορεύει τὸ συμπέρασμα λέγων, καὶ ἄνευ σχήματος ἄρα. Δεῖ γὰρ τὰς ἐπιβολὰς νοερὰς ἠγεῖσθαι τῶν ἐπιστημονικῶν συλλογισμῶν, ἐπειδὴ καὶ ὁ νοῦς τὰς ἀρχὰς περιέχει τῆς ἐπιστήμης. Μιμεῖται οὖν ἢ μὲν τοῦ συμπεράσματος πρόληψις τὴν

ἀθρόαν ἐπιβολὴν τοῦ νοῦ · ἡ δὲ διὰ τῶν συλλογισμῶν ἀγωγή, τὴν τῆς ἐπιστήμης ἀνέλιξιν τὴν ἀπὸ τοῦ νοῦ προερχομένην. Καὶ ὅρα ὅπως τὸ συμπέρασμα κοινότερον ἐστὶ τῶν συλλογισμῶν · οἱ μὲν γὰρ χωρὶς ἀπολαβόντες τὸ εὐθύς καὶ χωρὶς τὸ στρογγύλον, οὕτω ποιῶνται τὴν ἀπόδειξιν · τὸ δὲ ἀπλῶς ἄνευ σχήματος εἶναι τίθεται τὸ ἐν. Τοῦτο μὲν οὖν δῆλον · ἤδη δὲ περὶ αὐτῶν λέγωμεν. Ἔστι δὴ οὖν κοινὰ ταῦτα εἶδη πάντων τῶν διαστημάτων · καὶ γὰρ τὰς γραμμάς τῷ εὐθεῖ καὶ περιφερεῖ διαιροῦμεν καὶ μικτῷ, καὶ τὰς ἐπιφανείας ὡσαύτως, καὶ τὰ στερεά · πλὴν ὅτι τὸ μὲν ἐν γραμμαῖς εὐθὺ καὶ περιφερὲς ἀσχημάτιστόν ἐστι· τὸ δὲ ἐν ἐπιφανείαις ἢ στερεοῖς, σχήματός ἐστι δεκτικόν · καλεῖται δὲ τὰ μὲν εὐθύς γραμμικὰ, τὰ δὲ περιφερῆ γραμμικὰ, τὰ δὲ μικτὰ ἐκ τούτων. Ἔοικεν οὖν ταῦτα παραλαβεῖν ὁ Πλάτων, ὅσα δηλωτικὰ σχημάτων ἐστίν, ἀλλ' οὐκ εἴτι εὐθὺ μόνον ἢ περιφερὲς ἀσχημάτιστον. Εἴρηται γὰρ ἤδη τὸ ἐν καὶ δέδεικται μὴ ἔχον πέρατα · ὥστε τοῦτο δεῖ αὐτοῦ ἀποφάσκεισθαι, τὸ εὐθὺ τὸ πέρατα ἔχον · τιοῦτον δὲ τὸ ἐσχηματισμένον · πέρατα γὰρ τὰ περιληπτικὰ λαμβάνει τῶν πεπερασμένων, ἃ δὴ μόνοις ὑπάρχει τοῖς ἐσχηματισμένοις. Καὶ μὴν καὶ τὴν ἄλλην ἀκρίβειαν τῆς λέξεως θαυμάζειν ἄξιον · οὐ (1) γὰρ εἶπε τὸ μήτε εὐθὺ μήτε στρογγύλον εἶναι (τοῦτο γὰρ οὕτω συνῆγεν (2) ὅτι ἄνευ σχήματός ἐστι · τί γὰρ ἐκώλυε τῶν μέσων τι σχημάτων ἔχειν, οἷον κύλινδρον, ἢ κῶνον, ἢ ἄλλο τι τῶν μικτῶν;) ἀλλὰ μήτε εὐ-

(1) B C. D., εἰ.

(2) D. συνήγαγεν.

θέος αὐτὸ, μήτε στρογγύλου μετέχειν. Καὶ γὰρ εἴτι τῶν μικτῶν αὐτῷ σχῆμα δοίημεν, μεθέξει τούτων ἀμφοτέρων · λέγω δὲ πότερον · εἰ ζητοῦμεν λευκὸν ἐστὶν ἢ φύσις ἢ μέλαν, εἰ μὲν δεῖξαιμι μήτε λευκὸν οὖσαν αὐτήν, μήτε μέλαν, οὐπω δέδεικται πάντως ὅτι ἀχρώματος (1) · εἰ δὲ ὅτι μήτε λευκοῦ μετέχει μήτε μέλανος, δέδεικται πάντως ὅτι ἀχρώματος · καὶ γὰρ τὰ (2) μέσα χρῶνται τῇ χρημάτων μεθέξει τούτων ἀμφοτέρων, ἐπειδὴ τὰ μέσα ἐκ τῶν ἄκρων. Αὐτὸς οὖν καὶ τὸ ἐν ἔφατο μὴ μετέχειν στρογγύλου καὶ εὐθέος, ἵνα μήτε τούτων ἔχη μηδέτερον, μήτε τῶν μέσων μηδὲν, ἅ τὸ ἔχον τούτων ἀναγκαῖον μετεिल्χέναι. Καὶ γὰρ ὁ κῶνος καὶ ὁ κύλινδρος ἔχει τινὰ πάντως ἔσχατα, καὶ ἀρχὴν, καὶ τελευτήν, διότι μετέχει πως ταῦτα τοῦ στρογγύλου καὶ τοῦ εὐθέος, ὡς ὁ ταῦτα καὶ τὴν τούτων μέθεξιν ἀναιρῶν λόγος συναναιρεῖ καὶ τὴν τῶν μέσων καὶ ἐσχάτων (3) μέθεξιν. Καὶ μὲν δὴ καὶ τοῦτο δῆλον, ὅτι τοῦτο τὸ συμπέρασμα τοῦ πρὸ αὐτοῦ μερικώτερόν ἐστιν · εἴτι γὰρ μετέχει σχήματος, ἔχει καὶ ἄκρα καὶ μέσον · οὐ μόντοι πᾶν τὸ ἔχον ἄκρα καὶ μέσον · ἤδη μετέχει σχήματος · καὶ γὰρ γραμμὴν ἔχειν ἄκρα καὶ μέσον δυνατὸν, καὶ ἀριθμὸν καὶ χρόνον καὶ κίνησιν (4), ἅ δὴ πάντα ἐστὶν ἀσχημάτιστα. Καθολικώτερον ἄρα τοῦτό ἐστι μᾶλλον, ἢ τὸ σχήματος μετέχειν, ἀλλ' οὐχὶ τοῦτο αἴτιον (5) τῆς ἐκείνου ἀποφά-

(1) D. ἀχρώματος ἐστὶ.

(3) B. μέσων ἐν τούτοις μεθ.

(2) B. τοῦ μέσων. A. B. C. D.

(4) B. καὶ κίνησιν ὁμοίως.

ἐχρῶντι. Locus hic corruptus videtur.

(5) D. τοῦτ' αὐτὸ.

σεως. Ἀλλαμὴν καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπὶ τὸ στρογγύλον καὶ εὐθύ μετάβασις πάνυ γέγονεν εἰκότως· δυνατόν μὲν γὰρ ἦν καὶ καθόλου τὸ σχῆμα ἀποφῆσαι τοῦ ἐνός, ἐν δειζόμενον ὅτι τὸ μὲν σχῆμα πέρας ἔχει καὶ ὄρον, τὸ δὲ ἐν οὐδενός περάτος οὐδὲ ὄρου δεκτικόν ἐστιν· ἀλλὰ βούλεται κατὰ τὰς δύο συστοιχίας ἄνωθεν προσάγειν τὸν λόγον, καὶ οὕτως ἐξ ἀρχῆς ἔλαβε μετὰ τὰ πολλὰ τὸ ὅλον καὶ τὰ μέρη, καὶ πάλιν ἄκρα καὶ μέσον, καὶ πάλιν εὐθὺ καὶ στρογγύλον, καὶ αὐθις τὸ ἐν αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλῳ, καὶ ἐφεξῆς τὸ ἐστάναι καὶ κεῖσθαι· καὶ διὰ τῆς λήψεως ταύτης ἐνδεικνύμενος ὅτι τὸ ἐν οὐδὲν ἐστὶ τούτων· οὔτε γὰρ ἄμφω τὰ ἀντικείμενα δυνατόν αὐτὸ εἶναι· (οὐ γὰρ ἂν ἔτι μένει κατὰ τὴν ὑπόθεσιν) οὔτε τὸ ἕτερον τούτων· ἔχει γὰρ ἂν τι ἐαυτῷ μαχόμενόν πως καὶ ἀντικείμενον. Δεῖ δὲ πρὸ πάσης ἀντιθέσεως εἶναι τὸ ἐν, ἢ οὐ πάντων ἂν εἶη αἴτιον· οὐ γὰρ ὦν καὶ τὸ ἀντικείμενον. Κατὰ τὰς δύο οὖν σειρὰς τῶν ὄντων προῖων, εἰκότως καὶ νῦν ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπὶ τὸ στρογγύλον καὶ εὐθὺ μετῆλθε, καὶ μετελθὼν οὕτω πεποίηται τὸν λόγον, ὡς ἂν μετὰ τούτων καὶ ἅπαν ἄλλο σχῆμα τοῦ ἐνός ἀποφῆσαι, τῷ μετέχειν χρησάμενος, ὃ καὶ τοῖς μικτοῖς ὑπάρχει τῶν σχημάτων. Ταῦτα μὲν οὖν εἰρήσθω περὶ τῶν· λέξεων ἡμῖν· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐν Φαίδρῳ τὴν νοητὴν ἀκρότητα τῶν νοερῶν, ἦν ἐκάλεσεν (1) ὑπερουράνιον τόπον, ἐν ἐκείνοις ἀκρότατον καὶ

(1) D. ἀπικάλισεν.

ἀσχημάτιστον καὶ ἀναφῆ προσείρηκεν, ἄρα ὡσαύτως
 ἐκείνην τε τὴν τάξιν ἀσχημάτιστον καὶ τὸ ἐν εἶναι
 φατέον ἡμῖν, ἢ ἄλλον τρόπον; καὶ τίνα τοῦτον; Οὐδὲ
 γὰρ ὁ αὐτὸς τῆς ἀποφάσεως τρόπος ἐπὶ τε ἐκείνης καὶ
 τοῦ ἐνός. Ἐκείνης μὲν γὰρ τὰ μὲν ἀπέφησε, τὰ δὲ
 κατέφησε· καὶ γὰρ οὐσίαν αὐτὴν εἶπε, καὶ ὄντων οὐσαν
 καὶ ψυχῆς κυβερνήτη μόνῃ θεατὴν, καὶ περὶ αὐτὴν
 εἶναι τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος, διότι καὶ πρὸ
 αὐτῆς ἄλλην· καὶ τῶν μὲν ἐξήρητο, τῶν δὲ αὐτὰ
 μετελάχων. Τοῦ δὲ ἐνός πάντα ἀποφάσκει, κατα-
 φάσκει δὲ οὐδέν· οὐδὲν γὰρ ἦν πρὸ τοῦ ἐνός, ἀλλὰ
 πάντων ὁμοίως ἐξήρητο τῶν ὄντων. Ἐτέρος οὖν ὅγε
 τρόπος τῆς ἀφαιρέσεως, καὶ εἰ βούλει μὴ παρέργως
 προσέχειν καὶ αὐτοῖς τοῖς ὀνόμασιν, εὐρήσεις εἰκότως
 ἐκείνην μὲν ἀσχημάτιστον, οὕτωςι κεκλημένην, τὸ δὲ
 ἐν οὐδενὸς σχήματος μετέχον. Ἔστι δὲ οὐ ταῦτόν τού-
 των ἑκάτερον τῷ λοιπῷ, καθάπερ οὐδὲ τὸ ἀμερές τῷ
 μηδὲν μέρος ἔχειν. Κατὰ τὸν αὐτὸν οὖν τρόπον κα-
 κείνην μὲν τὴν οὐσίαν ἀσχημάτιστον προσείρηκε, τὸ δὲ
 ἐν μηδενὸς σχήματος μετέχον. Εἰ οὖν δεῖ τὰ δοκοῦντα
 διαρρήδην εἰπεῖν, ἐκείνη μὲν, ἅτε τὸ νοερὸν σχῆμα
 παράγουσα, ἀσχημάτιστος εἴρηται, ὡς κρείττων αὐτοῦ
 παντελῶς ὑπάρχουσα, καὶ ὡς γεννητικὴ τοῦ τοιοῦτου
 σχήματος. Ἀλλ' οὐδὲ ἄρα σχήματος ἦν ὑφειμένη
 τοῦ νοητοῦ. Καὶ γὰρ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὄλου καὶ
 τοῦ πλήθους καὶ πάντων ὁ νοητὸς νοῦς περιέχει τὰς
 νοητὰς αἰτίας· καὶ ἔστι σχήματα μὲν πάντα ἄγνωστα

καὶ ἄρρητα, ὧν ἀπὸ τῶν νοητῶν ἡ ἔκφανσις ἄρχεται, γνώριμα (1) μόνῳ τῷ νοητῷ νῶ, καὶ ἐν ἄλλοις, ἢ τι τοιοῦτον, ὥσπερ οὖν ἐστὶ, τῶν μετ' ἐκεῖνον τῶν θεῶν ἀπ' ἐκείνου πᾶσιν ἔγκειται· τὰ δὲ γνωστὰ καὶ ῥητὰ ταῖς δυνάμεσι προσήκοντα τῶν θεῶν, ἀλλ' οὐχὶ ταῖς ὑπάρξεσιν αὐταῖς, καθ' ἃς ἔχουσι τὸ εἶναι θεοὶ, καὶ ταῖς νοεραῖς οὐσίαις, δι' ὧν ἐκφάνονται τοῖς νοεροῖς ὁμμασι τῶν ψυχῶν. Τούτων δὲ πάντων ὁ νοητὸς νοῦς περιέλιπε τὴν ἐνοειδῆ καὶ μόνην αἰτίαν, ὁ δὲ ὑπερουράνιος τόπος, ἐν τοῖς νοεροῖς ὧν ἀκρότατος, τῶν νοερῶν σχημάτων ἐστὶν ἀρχὴ πάντων, ὡς ἐνδείκνυμεν ἐξηγούμενοι τὸν Φαῖδρον. Διόπερ ἀσχημάτιστος μὲν, οὐχ ἀπλῶς δὲ παντὸς ἐξηρημένη σχήματός ἐστι· προῆλθε μὲν κατὰ τὴν ἀκρότητα τὴν τοῦ πατρὸς, καὶ τὸ ἄρρητον αὐτοῦ σύνθημα· καταδεέστερος δὲ ἐστὶ τῶν ἐν ἑαυτῷ σχημάτων. Τὸ δὲ ἐν παντὸς τοῦ τῶν σχημάτων διακρίσμου τοῦ τε κρυφίου καὶ τοῦ νοεροῦ τελείως ὑπερίδρυται τῶν, τε ἀγνώστων πάντων καὶ τῶν γνωστῶν ἐξήρηται σχημάτων. Τίνα δὲ ἔχει ταῦτα διαφορὰν, αὐτοῖς ἐστὶ γνώριμον τοῖς τῶν θεῶν ὑπηκόοις γενομένοις. Καὶ ὅτι καὶ Πλάτων οἶδε καὶ ἐκεῖνα τὰ σχήματα, δι' ἄλλων δεδείχαμεν λόγων. Διόπερ οὐδενὸς μετέχειν σχήματος λέγει τὸ ἐν· καὶ γὰρ ἡ νοητὴ τῶν σχημάτων αἰτία καὶ τὸ νοερὸν σχῆμα ὑφεῖται τοῦ ἐνός· οὐκ ἄρα τούτων ἐστὶ τὸ ἀσχημάτιστον τῷ μηδὲν σχῆμα ἔχειν, καθάπερ προεῖρηται.

(1) B. γνώρισμα μόνον. D. γνώριμα.

«Στρογγύλον δέ πού ἐστὶ τοῦτο, οὐ ἂν τὰ ἔσχατα
 «πανταχῆ (1) ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχαι; — Ναί.
 « — Καὶ μὴν εὐθύ γε, οὐ ἂν τὸ μέσον ἀμφοῖν τοῖν
 «ἐσχάτοις (2) ἐπίπροσθεν εἴη. — Οὕτως.»

Τὸ εὐθὺ τοῦτο καὶ τὸ στρογγύλον, καὶ ὅπως
 ἐπὶ τῶν θείων πραγμάτων ἐπαληθεύουσιν οἱ ῥηθέντες
 λόγοι, δῆλον ὡς οὐ μαθηματικῶς ταῦτα καὶ δεδημευ-
 μένως ἀκουστέον, ἀλλὰ τῇ προκειμένη θεωρίᾳ πρεπόν-
 τως. Ἢδη μὲν οὖν τινες τοῦτο τὸ εὐθὺ, τὸ ἀκλινές
 εἰρήκασιν εἶναι τοῦ νοῦ καὶ τὸ ἄτρεπτον· τὸ δὲ στρογ-
 γύλον, τὸ εἰς ἑαυτὸ συννεῦον καὶ τὸ περὶ ἑαυτὸ ἐνεργοῦν.
 Τοῦτο δὲ ὁ Παρμενίδης μνημονεύει σφαιρῆς ἐναλίγκιον
 ὄγκῳ μεσόθεν ἰσοπαλές πάντη (3) τὸ δὲ ἀποφηνάμενος,
 ὅθεν καὶ φασὶ τινες τὸν Πλάτωνα διὰ τῆς ἀποδείξεως
 ταύτης ὑπομνησθεῖν τὸν ἐν τοῖς ποιήμασι Παρμενίδην,
 ὡς τὸ ἐν ἐξήρηται παντὸς σχήματος περιφεροῦς καὶ
 εὐθέος. Ἡμεῖς δὲ ταῦτα μὲν οὐκ ἀποδεχόμεθα δι-
 στάντα τῆς τῶν παλαιῶν φιλοσοφίας, καὶ αὐτὸν ἑαυτοῦ
 ποιῶντα (4) τὸν Παρμενίδην κατήγορον, καὶ ταῦ-
 τα ἐν Πλατωνικῇ σκηνῇ, παρ' ἧς (5) πολλαὶ καὶ τοῦ
 Παρμενίδου γεγόνασιν ἀναρρήσεις τὸ τοῦ Πλάτω-
 νος περὶ τὸν ἄνδρα ἐκείνον σέβας ἀνακηρύττουσαι.
 Καὶ γὰρ ὁ μὲν εἰς ἄλλο ἐν, ὁ δὲ εἰς ἄλλο βλέπων ἀπο-
 φάσκει τὸ σφαιρικὸν εἶδος ἢ καταφάσκει τοῦ ἐνός· τὸ
 δὲ εὐθὺ τοῦτο καὶ τὸ στρογγύλον ἐξηγοῦμεθα κατὰ τε

(1) D. πάντα.

(4) B. διστᾶν τὰς . . . κη-

(2) B. D. ἀκριν.

εῦντες.

(3) Fragm. Parmen. p. 76.

(5) D. παρ' ἡμῖν.

τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἐπιστροφήν · ἡ μὲν γὰρ πρόοδος κατὰ τὸ εὐθὺ θεωρεῖται καὶ τοῦτο ποιουμένη τέλος ἑαυτῆς. Ἐκαστον οὖν τῶν νοερῶν καὶ πρόεισιν ἐπὶ πάντα κατὰ τὸ εὐθὺ, καὶ ἔστραπται πρὸς τὸ ἑαυτῶν ἀγαθόν · ὃ δὴ μέσον ἐστὶν ἐν ἑκάστῳ, διότι πανταχόθεν ἕκαστον ὁμοίως αὐτὸ περιπτύσσεται, καὶ ὡς εἰς κέντρον ἐκεῖνο συνερίδει πᾶν τὸ ἑαυτοῦ πλήθος καὶ πάσας ἑαυτοῦ τὰς δυνάμεις. Εἰ τοίνυν λέγεις στραγγύλον μὲν εἶναι τῶν νοερῶν ἕκαστον, καὶ πάντα ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχειν · παντὶ γὰρ ἑαυτῷ κατὰ τὸ ἴσον ἦνωται πρὸς τὸ οἰκειὸν ἀγαθόν, καὶ οὐ τῇ μὲν μᾶλλον ἀφίστηκεν αὐτοῦ, τῇ δὲ ἥττον, καθάπερ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς τὸν ἵππον ὁ μὲν ἄγει πρὸς τὸ ἀγαθόν, ὁ δὲ βρίθει πρὸς τὴν γῆν, ἀλλὰ πανταχόθεν ὁμοίως αὐτοῦ περιδράττεται κέντρον τάξιν ἔχοντος. Εὐθὺ δὲ, οὐ τὸ μέσον ἐπιπροσθεῖν τοῖς ἄκροις · ὅτι δὴ κατὰ τὴν πρόοδον τὰ πράγματα χωρίζεται ἀλλήλων, ἀπὸ τοῦ μείναντος τὸ προϊὸν, καὶ ἀπὸ τοῦ ἠνωμένου τὸ πληθυνόμενον, ὀρθῶς ἂν εἴποις καὶ τῶν πραγμάτων ἐστοχασμένως · εἰ γὰρ ἐθέλοις κατιδεῖν, εὖροις ἂν ὡς ἡ πρόοδος ἐστὶν ἡ διακρίνουσα τὰ πράγματα ἀλλήλων, καὶ προϊοῦσα τὰ μὲν πρῶτα, τὰ δὲ μέσα, τὰ δὲ τελευταῖα, καὶ τὰ μέσα τῶν τελευταίων ὄντα καὶ πρῶτον διοριστικά, καὶ οἷον ἐμπροσθεν · ἡ δὲ ἐπιστροφή πάντα συνάπτει πάλιν, καὶ εἰς ἓν συναγει τὸ κοινὸν τῶν ὄντων ἐφετόν. Ἔστιν ἄρα ἐν ἑκαίνοις καὶ τῶν ὀρισμῶν τούτων ἑκάτερος, ὡς πρῶτως μετέχει τὰ νοερὰ γένη τῶν θεῶν ἕνα καὶ πρὸς ἑαυτὰ · ταῦτα γὰρ ἐστὶ τὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μά-

λιστα χαρακτηριζόμενα · δευτέρως δὲ ἀπὸ τούτων αἰ
 ψυχαὶ μετέχουσι τοῦ τε εὐθείου καὶ τοῦ περιφεροῦς,
 προϊῶσαι μὲν γραμμικῶς, εἰς κύκλον δὲ αὐθις κατα-
 καμπτόμεναι, καὶ ἐπιστρέφουσαι πρὸς τὰς ἑαυτῶν ἀρ-
 χὰς · ἐσχάτως δὲ τὰ αἰσθητὰ · καὶ γὰρ τὰ εὐθύγραμμα
 σχήματα ἐν τούτοις ἤδη διαστατῶς καὶ μεριστῶς, καὶ
 τὸ σφαιρικὸν εἶδος τὸ πάντων τῶν ἐγκοσμίων σχημά-
 των περιληπτικὸν · διὸ καὶ ὁ Τίμαιος ὅλον μὲν ἐσφαι-
 ρωσε τὸν κόσμον, διὰ δὲ τῶν πέντε σχημάτων, ἰσοπλεύ-
 ρων ὄντων μόνον καὶ ἰσογωνίων, τὰς πέντε μερίδας
 αὐτοῦ κατεκόσμησεν, ἐγράψας αὐτὰ πάντα τῇ σφαιρῇ
 καὶ ἀλλήλοις · ὧ καὶ δῆλον ὅτι τὰ σχήματα ταῦτα ἀνω-
 θεν ἀπὸ τινος ἤκει θείας τάξεως ὑψηλῆς, πάντων ὄντα
 κοσμητικὰ τῶν ἀμεριστῶν, ὡς τοῦ νοῦ τῶν μεριστῶν,
 ὡς τοῦ ὄρατοῦ κόσμου τῶν μέσων, ὡς τῆς ψυχῆς.
 Ἐξεστὶ δὲ καὶ ἐν τῇ γενέσει τὰ δύο ταῦτα θεωρεῖν,
 κατὰ μὲν τὸν κύκλον, τὰ ἐνταῦθα · καὶ γὰρ ἡ γένεσις
 ἀνταποδίδεται κυκλικῶς πρὸς ἑαυτήν, ὡς ἐν Φαίδωνι
 γέγραπται · τὸ περιφερές, κατὰ δὲ τὴν ἐκάστου μίαν
 πρόοδον ἀπὸ τῆς γενέσεως ἐπὶ τὴν παρακμὴν, τὸ εὐθὺ
 καὶ τὸ ἐνταῦθα τῶν ἄκρων ἐπίπροσθεν τὸ μέσον
 ἢ ἀκμὴ · τίς γὰρ ἂν ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ ἕτερον, καθάπερ
 δὴ καὶ ἐπὶ τῆς εὐθείας διὰ τοῦ μέσου πάντως ἢ ἀπὸ θα-
 τέρου τῶν ἄκρων ὁδὸς ἐπὶ τὸ λοιπόν; Ἄνωθεν ἄρα ἀπὸ
 τῶν νοερῶν δεικνύει ταῦτα μέχρι τῶν γεννητῶν, πρόοδον
 μὲν αἴτιον τὸ εὐθὺ γιγνόμενον, ἐπιστροφῆς δὲ τὸ περι-
 φερές. Εἰ τοίνυν τὸ ἐν μήτε πρόεισιν ἀφ' ἑαυτοῦ, μήτε
 ἐπιστρέφει πρὸς ἑαυτό, ὅτι τὸ τε προῖον δευτέρον

ἔστι τοῦ παράγοντος καὶ τὸ ἐπιστρέφον ἐνδεές τοῦ ἐφετοῦ, ὁπλον ὡς οὔτε εὐθέος μετέχει σχήματος, οὔτε στρουγγύλου· καὶ πῶς γὰρ προῖται μηδὲ μίαν ἔχον ποιητικὴν ἀρχὴν ἑαυτοῦ, μήτε ἐν ἑαυτῷ, μήτε πρὸ αὐτοῦ, ἵνα μὴ τοῦ ἐνός στερῆται δεύτερον ὄν ἢ δυοειδές; πῶς δ' ἂν ἐπιστρέφου μηδὲν ἔχον τέλος καὶ ἐφετόν; οὐδὲ ἄρα σχῆμα τῷ ἐνὶ προσήκει μήτε τέλος, μήτε ἀρχὴν ἔχοντι· καὶ δέδεικται διὰ τούτων. Οὐ δεῖ δὲ ζητεῖν δι' ἣν αἰτίαν ἀπὸ τῶν εἰδῶν τοῦ σχήματος, τοῦ περιφεροῦς καὶ τοῦ εὐθέος, ἔδειξε τὸ ἐν ἐπέκεινα παντός σχήματος, ἀλλ' οὐχὶ τὸ γένος αὐτὸ ὀρισάμενος, οἷον ὅτε σχῆμά ἐστι πέρασ σφηκλεῖον, ἢ τὸ ὑπὸ τινος, ἢ τινῶν ὄρων περιεχόμενον· δέδεικται γὰρ αὐτῷ διὰ τῶν ἀντικειμένων προῖέναι, καὶ τούτῳ ἐξηρημένον δεικνύναι τὸ ἐν, καὶ κατ' ἐκείνον τὸν ἐπὶ πάντων ὄντα λόγον κοινόν, ὡς οὔτε τὸ χειρὸν εἶναι δυνατὸν τῶν ἐντικειμένων τὸ ἐν, ἵνα μὴ ἔχη τι κρεῖττον, οὔτε τὸ κρεῖττον ἵνα μὴ ἔχη τι μαχόμενον. Οὕτως οὖν καὶ τοῦ εὐθέος αὐτὸ δείκνυσι καὶ τοῦ περιφεροῦς καθαρὸν, καὶ ἄρα πάλιν ὅπως καὶ ταῦτα διὰ τῶν προσηρημένων συνήγαγεν, ὡς οὔτε ἀρχὴν, οὔτε μέσον, οὔτε τελευτὴν ἔχοντος τοῦ ἐνός, γεωμετρικαῖς ἀνάγκαις αἰεὶ τὰ δεύτερα διὰ τῆς πρὸ αὐτῶν ἀποδείξεως, καὶ πρὸ τούτων μιμούμενος τὴν τῶν ὄντων ἐν τάξει πρόθετον ἀπὸ τῶν πρώτων αἰεὶ πρὸς τὰ δεύτερα καὶ τὰ μερικώτερα τὴν ἀπόβασιν (1) σοιοῦμενος.

(1) B. ἀπέρασιν.

« Οὐκοῦν μέρη ἂν ἔχοι τὸ ἐν, καὶ πολλὰ ἂν εἴη, εἴτε εὐθέως σχήματος εἴτε περιφεροῦς μετέχοι; — Πάνυ μὲν οὖν. — Οὔτε (1) ἄρα εὐθὺ οὔτε περιφερές ἐστίν, ἐπεὶ κερ οὐδὲ μέρη ἔχει. — Ὄρθως οὖν (2). »

Πεπλήρωται πᾶσα ἡ μέση τάξις ἐν τούτοις τῶν τε νοητῶν καλουμένων καὶ νοερῶν· δεδειγμένων πασῶν τῶν ἐν αὐτῇ προῦδων, ἐπὶ τάδε τοῦ ἐνὸς τεταγμένων, καὶ, ὡς πολλάκις εἶπομεν, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἐξηρημένων, ἐπεὶ κερ αἱ ἀποφάσεις, ὡς δέδεικται, μητέρες εἰσὶ τῶν καταφάσεων. Εἰκότως ἄρα καὶ ἐν τῷ συμπεράσματι πᾶσαν ἐπιστρέφων τὴν τάξιν εἰς ἐν ἄνεισι, καὶ μέχρι τῶν πρώτων ἀποπεφασμένων· εἰ γὰρ σχῆμα ἔχοι τὸ ἐν καὶ πολλὰ ἂν εἴη· συνάπτει ἄρα τὸ σχῆμα τοῖς πολλοῖς διὰ τῶν μερῶν, πάντα δὲ ταῦτα τὰ γένη δεύτερα τοῦ ἐνὸς ἀποδείκνυσι. Τοσαύτη παρ' αὐτῷ διάκρισις ἐστὶ τῶν θείων δικόσμων, ὥστε οὐκ ἀνέσχατο συνάψαι τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις μὴ ταύτην πρότερον τὴν τάξιν εἰς ἑαυτὴν ἐπιστρέψας, καὶ τὸ σχῆμα τοῖς πολλοῖς συνάψαι, καὶ τὴν συγγένειαν τῶν προειρημένων ἀπάντων γενῶν ἐνδειξάμενος. Ἐν ποίᾳ μὲν οὖν τάξει τῶν ὄντων τὸ εὐθὺ καὶ τὸ περιφερές ἐστίν, ἐν τοῖς ἐξῆς γνωσόμεθα σαφέστερον, καὶ ὅτι μέχρι ταύτης τὰ νοητὰ καὶ νοερὰ γένη τῶν ὄλων· νῦν δὲ τοσοῦτον μόνον δῆλον, ὅτι μηδὲ ταύτης ἡμῖν τῆς τάξεως θετέον τὸ ἐν, ἀλλὰ καὶ ταύτην ἀπ' ἐκείνου παρακτέον, καθάπερ δὴ καὶ τὰς ἄλλας τὰς πρὸ αὐτῆς εἰρημένας.

(1) D. ἄρα οὔτε εὐθὺ.

(2) Bekk. Deest οὖν.

BIBLION EBΔOMON.

« **Κ**αὶ μὴν τοιοῦτόν γε ὄν οὐδαμοῦ (1) ἂν εἶη : οὔτε
« γὰρ ἐν ἄλλῳ οὔτε ἐν ἑαυτῷ εἶη. — Πῶς δὴ ; »

Μέτειςιν ἐφ' ἑκατέραν τάξιν ὁ λόγος τὴν ἀκρότητα τῶν ἰδίως καλουμένων νοερῶν θεῶν, καὶ ταύτην ἀποφάσκει τοῦ ἐνός, δεικνύς ὡς οὐδαμοῦ τὸ ἐν, οὔτε ὡς ἐν ἄλλῃ περιεχόμενον αἰτία, οὔτε ὡς αὐτὸ ὑφ' αὐτοῦ περιεχόμενον, καὶ αὐτὸ ἑαυτοῦ ὄν· πρὶν δὲ ἄψεται τῆς τῶν συλλογισμῶν ἀνάγκης, προανεκήρυξε πάλιν τὸ συμπέρασμα πρὸ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐφοδῶν, χρώμενος ταῖς νοεραῖς ἐπιβολαῖς, καὶ οὕτως ποιήσει καὶ ἐπὶ πάντων αἰεὶ τῶν ἐφεξῆς· ὅτι δὲ ἀπ' (2) ἄλλης ἄρχεται τάξεως, ἱκανῶς ἡμῖν ἀνεδείξατο καὶ διὰ τοῦ ἐτι καὶ τοῦ τοιοῦτόν γε ὄν, τὸ ἀποδεδειγμένον πάντων ἐπέκεινται τῶν μέσων ἐν τοῖς θεοῖς γενῶν τῆς τε νοητῆς καὶ νοεραῖς διατάξεως (3), πῶς ἂν ἐπὶ τῶν νοερῶν μετὰσχοι τινὸς ἢ τῆς ἀκρότητος τῶν νοερῶν. Τὸ γοῦν τῶν θειοτέρων αἰτίων ἐξηρημένον πολλῷ δήπου μᾶλλον ἐκβέβηκε

(1) B. μηδαμοῦ.

(3) B. C. τάξεως.

(2) B. C. ἐκ ἄλλης.

τῶν τοιούτοις ἐφεξῆς τεταγμένων. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ὅλης τάξεως τοῦ λόγου κατακολουθοῦντος τῆ τάξει τῶν πραγμάτων · πάλιν δὲ ὅταν λέγωσιν ἐν ταῦτα τινὲς ἀντιλέγουσι τῶν (1) Παρμενίδειον ἐν τῷ ἐν ταῖς ποιήμασι τὸν Πλάτωνα, οὐκ ἀποδεξόμεθα τοῦ λόγου. Λέγει μὲν γὰρ ἐκεῖνος περὶ τοῦ καθ' ἑαυτὸ ἑνός, ὅτι

Ταῦτόν ἐν ταῦτῳ μένει, καθ' αὐτό τε κείται,
 Οὕτως ἐμπεδον αὐθι μένει, κρατερὴ γὰρ ἀνάγκη
 Πείρατος ἐν δισμοῖσιν ἔχει τὸ μὴ ἀμφὶς ἔργου (2).
 Τούνεκεν οὐκ ἀτέλευτον τοῖον (3), εἰ θέμις εἰπῆν (4).

Ἄλλ', ὡς καὶ αὐταὶ δηλοῦσιν, αἱ βήσεις περὶ τοῦ ὄντος φιλοσοφεῖ ταῦτα καὶ οὐ (5) περὶ τοῦ ἑνός · ἃ δὴ καὶ ἡ δευτέρα καταφήσει περὶ ἐκείνου ὑπόθεσις, μετὰ τοῦ ἑνός συμπλέκουσα τὸ ὄν. Ἐἴ οὖν ἐν τούτοις καὶ πέρας οὐκ ἔχον ἀποδείκνυται τὸ ἐν καὶ μὴ κείμενόν που, μήτε ἐν αὐτῷ μήτ' ἐν ἄλλῳ καὶ οὐχὶ τὸ ὄν, οὐκ ἄλεγχός ἐστι ταῦτα τῆς Παρμενίδου φιλοσοφίας, ἀλλ' ἐκείνης μειώσεως, πρόσθεσις τῆς ὑπερέρας. Ταύτη μὲν οὖν ταῦτα διορίζομεν · ὅτι δὲ τὸ οὐδ' α μ ο ὕ κυριώτατα καὶ ἀπλῶς ἐπὶ τῆς πρώτης αἰτίας λέγομεν, ὑπομνηστέον. Λέγεται μὲν γὰρ καὶ ἡ φύσις πολλάκις οὐδαμοῦ, καὶ διαφερόντως ἡ ἀσχετος ὑπὲρ οὐδενός γὰρ κατέχεται τῶν δευτέρων, αὐδὲ περιείρηται διὰ δὴ τινος σχέσεως ἢ ἐνέργεια αὐτῆς, καθάπερ σχετικῆν δεδομένης πρὸς τὰ μετὰ ταύτην. Λέγεται δὲ

(1) A. D. τὸν Παρμενίδην
 τῶν.

(2) A. ἐνεργεῖ.

(3) B. τοιούτου.

(4) Fragm. Parmenidis, P.
 72; ubi vid. varias lectiones.

(5) B. C. deest οὐ.

καὶ ὁ νοῦς εἶναι, πανταχοῦ γάρ ἐστιν ὁμοίως, καὶ πᾶσι
 πάρεστιν ἐξ ἴσου, πολλῶ μᾶλλον καὶ διὰ τῆς τοιαύτης
 παρουσίας ἐν οὐδενὶ κατέχεται τῶν αὐτοῦ μετεχόντων·
 λέγεται καὶ θεὸς εἶναι οὐδαμοῦ, ὅτι πάντων ἐξήρτηται·
 ὅτι ἀμέθεκτός ἐστιν, ὅτι κρείττων ἐστὶ πάσης κοινωνίας
 καὶ πάσης σχέσεως, καὶ πάσης πρὸς τὰ ἄλλα συντά-
 ξεως. Λέγεται μὲν οὖν περὶ τῶν τριῶν ἀρχικῶν ὑποστά-
 σεων ὅπερ εἶπεν ἕκαστα τούτων ὀρθῶς, ἀλλ' οὐχ ὁ
 αὐτὸς τρόπος ἐπὶ πάντων τοῦ οὐδαμοῦ. Ψυχὴ μὲν γὰρ
 οὐδαμοῦ τῶν μετὰ ταύτην (1), ἀλλ' οὐχ ἀπλῶς οὐδα-
 μοῦ· πάντως γάρ ἐστι καὶ ἐν ἑαυτῇ, ὡς αὐτοκίνητος,
 καὶ ἐν τῇ αἰτίᾳ τῇ ἑαυτῆς· ἐπειδὴ καὶ πανταχοῦ τὸ
 αἷτιον προσέληψε τὴν τοῦ ἐπιτελέσματος καὶ περιέλη-
 φεν ἐνοειδῶς δύναμιν· νοῦς δὲ οὐδαμοῦ καὶ αὐτὸς τῶν
 μετ' αὐτόν· ἐπεὶ καὶ ἐν αὐτῷ ἐστὶν αὐθυπόστατος,
 καὶ ἔτι περιέχεται γε ὑπὸ τῆς οικείας αἰτίας· εἰ μὲν
 βούλει θεολογικῶς φάναι, τῆς πατρικῆς· πᾶς γὰρ νοῦς,
 πατὴρ ἐστὶ νοῦς· ὁ μὲν τοῦ ὄλου πατὴρ, ἡ δὲ τοῦ
 τῆς οικείας τριάδος πατὴρ· περιέχεται γοῦν ὑπὸ τοῦ
 πατὴρ ὁ νοῦς. Εἰ δὲ κατὰ τοῦτον βούλει τὸν τρόπον
 οὐχί, ἀλλ' ὅτι πᾶς νοῦς ἐφίεται τοῦ ἐνός, καὶ ἐν τῷ ἐνὶ
 κρατεῖται (2), καὶ διὰ τοῦτο ψεῦδος οὐδαμοῦ φάναι
 τὸν νοῦν, μόνον δὲ τὸ ἐν ἀπλῶς οὐδαμοῦ ἐστὶν· οὔτε
 γὰρ ἐν τοῖς μετ' αὐτό ἐστιν, ἄτε ἐξηρημένον ἀπὸ πάν-
 των, ὅπου γε οὐδὲ ὁ νοῦς, οὐδὲ ἡ ψυχὴ· αἱ μετὰ τὸ ἐν

(1) B. C. μετ' αὐτήν.

(2) D. διακρατεῖται.

ἀρχαί, οὔτε ἐν ἑαυτῷ, οὔτε ἀπλοῦν ὄν και παντὸς πληθους ἄδεκτον, οὔτε ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ, διότι μηδὲ ἔστι κρεῖττον τοῦ ἐνός, τοῦτο ἄρα τὸ ἀπλῶς, οὐδαμοῦ· πάντα δὲ τὰ ἄλλα, δευτέρως ἔχει τὸ οὐδαμοῦ· και πῶς μὲν ἔστιν οὐδαμοῦ, πῶς δὲ οὐκ ἔστιν. Εἰ γὰρ ἐθελήσεις θεωρῆσαι πᾶσαν τὴν τῶν ὄντων τάξιν, ὅφει τὰ μὲν εἶδη τὰ ἐνύλα (1) ἐν ἄλλοις ὄντα μόνον, και ἄλλων ὄντα, και ἐν τισιν ὑποκειμένοις ἐδραζόμενα· τὰς δὲ φύσεις, ἐν ἄλλοις μὲν και ταύτας· δύνουσαι γὰρ κατὰ τῶν σωμάτων, και ἐν ὑποκειμένῳ πῶς εἰσιν· ἤδη μέντοι και τοῦ ἐν ἑαυτῷ φερούσας ἀπήχημά τι και εἰδῶλον, καθόσον ζωαί τινες ἤδη και οὐσίαι, και πάσχοντος ἐνός μορίου τινός, ἑαυταῖς συμπάσχουσι· τὰς δὲ ἐν σχέσει ψυχᾶς, ὡς μὲν σχέσιν ἐχούσας, ἐν ἄλλῳ και ταύτας· αὐτὴ γὰρ ἢ σχέσις ἢ πρὸς τὰ δεύτερα τὸ ἐν ἄλλῳ πάντως συνεισφέρει· καθόσον δὲ ἐπιστρέφειν εἰς ἑαυτὰς δύνανται, καθαρώτερον ἐν ἑαυταῖς οὔσας. Αἱ μὲν γὰρ φύσεις, πᾶσαν ἐνεργειαν περὶ τὰ σώματα συντείνουσι, και ὅπερ ἐν ποιοῦσιν (2), εἰς ἄλλο ποιοῦσιν· αἱ δὲ ψυχαὶ ταῖς μὲν τῶν ἐνεργειῶν περὶ τὸ σῶμα χρῶνται, ταῖς δὲ εἰς ἑαυτὰς ἐνεργοῦσι και πρὸς ἑαυτὰς ἐπιστρέφουσι· τὰς δὲ ἀσχέτους ἐν ἑαυταῖς ἤδη, και ἐν ἄλλοις μὲν οὐκ ἔτι (3) τοῖς δευτέροις, ἐν ἄλλῳ δὲ τῷ πρὸ αὐτῶν οὔσας· διχῶς μὲν γὰρ τὸ ἐν ἄλλῳ, τὸ μὲν τοῦ ἐν αὐτῷ καταδέ-

(1) B. τῶν ἐνύλων.

(2) C. ποιοῦσιν.

(3) C. οὐκ ἔτι δευτέροις.

στερον τῷ σχέσιν ἔχειν πρὸς τὰ δεύτερα· τὸ δὲ ἤδη κρεῖττον, κάκεινο μὲν μέχρι τῶν ἐν σχέσει ψυχῶν, τοῦτο δὲ μόνον ἀπὸ τῶν θείων ἄρχεται, καὶ ὅλως ἀσχέτων. Καὶ οἷς μὲν ὑπάρχει τὸ (1) πρότερον· πάντα γὰρ ἐν τοῖς ἑαυτῶν ἐστὶν αἰτίοις, ἢ οὐκ ἂν εἶη, τῶν αἰτίων ἐκφοιτήσαντα τελείως· οἷς δὲ τὸ δεύτερον, ἔλλειψις γὰρ ἐποίει δυνάμεως τὸ (2) πρῶτον, ἢ ἐν τοῖς ἐσχάτοις οὔσαν (3), οὐκ ἀνάγκη καὶ ἐν τοῖς πρώτοις εἶναι· τὰς γοῦν θείας ψυχὰς ἐν τοῖς πρὸ (4) αὐτῶν εἶναι μόνως, οἷον ἐν τοῖς νοῖς, ὧν ἐξέχονται· τὸν δὲ νοῦν λοιπὸν, ἐν ἑαυτῷ τε καὶ ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ πατρὶ λέγω καὶ τῇ δυνάμει τοῦ πατρὸς εἰ βούλει· πάντα γὰρ ἄχρι τούτου τὸ ἐν ἄλλῳ ἔχει, αὐτὸς δὲ πῶς ἂν ἔχοι; πότερον ἐν ἑαυτῷ (5) μόνον ἐστὶν, ἢ καὶ ἐν ἄλλῳ, μετὰ ταῦτα σκοπεύον, ὁπόταν περὶ τοῦ ἀυθυποστάτου λέγωμεν. Τὸ τοίνυν οὐδαμοῦ (τοῦτο γὰρ ἡμῖν προκείμενον ἦν κατιδεῖν) τοῖς μὲν ἔχουσι τὸ ἐν ἄλλῳ (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ ἐν αὐτῷ καταδειέστερον) οὐδαμῶς ἂν ὑπάρχοι· πῶς γὰρ ἂν τοῖς μὲν ἐν ἄλλῳ γεγονόσιν ἐφαρμόσει τὸ οὐδαμοῦ, τὸ ἐν τινι μαχόμενον; τοῖς δ' ἔχουσιν ἐκεῖνο τὸ τοῦ ἐν αὐτῷ κρεῖττον ἐν ἄλλῳ, πάρεστι μὲν ἀλλ' οὐχ ἀπλῶς· ἔστι γὰρ ἐν ταῖς αἰτίαις ἕκαστα ταῖς ἑαυτῶν· μόνως δὲ τῷ ἐνὶ, πρώτως ὑπάρχει τὸ οὐδαμοῦ καὶ ἀπλῶς

(1) A. τὸ δεύτερον.

(4) C. D. πρὸς αὐτάς.

(2) A. τὸ πρότερον.

(5) A. D. ἐν αὐτῷ.

(3) Sic Codd.

οὔτε γὰρ ἐν τοῖς μετ' αὐτὸ, οὐ γὰρ θέμις, οὔτε ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ, οὐ γὰρ ἐστίν, οὔτε ἐν ἑαυτῷ, οὐ γὰρ πέφυκε, τὸ μὲν ὅτι ἄσχετον, τὸ δὲ ὅτι πρότιστον, τὸ δὲ ὅτι μόνως ἐστίν ἐν, ὥστε οὐδαμοῦ. Τοῦτο⁽¹⁾ μὲν οὖν παντάπασιν ἀληθές, τὸ δὲ πανταχοῦ, μετὰ τοῦτο ζητητόν, πότερον κρεῖττόν ἐστι τοῦ οὐδαμοῦ καὶ τελειότερον, ἢ καταδειότερον. Εἰ μὲν γὰρ κρεῖττον, διατί μὴ τῷ πρώτῳ τὸ κρεῖττον ἀκονέμομεν, τὸ οὐδαμοῦ δὲ δειδώκαμεν; ἀλλ' οὐ φαμὲν ὅτι οὐδαμοῦ ἐστὶ μόνον εἰ δὲ καταδειότερον, πῶς⁽²⁾ οὐκ ἄμεινον ἐστὶ, τὸ μὴ προνοεῖν τοῦ προνοεῖν; Τὸ μὲν γὰρ προνοεῖν, πᾶσι πάρεστι τοῖς τῆς προνοίας ἀξιουμένοις· τὸ δὲ μὴ προνοεῖν, οὐδαμοῦ τῶν δευτέρων εἶναι διπνάγασται. Μήποτε οὖν τὸ πανταχοῦ διττόν, τὸ μὲν ὡς πρὸς τὰ μετ' αὐτὸ λεγόμενον, ὡς ὅταν φῶμεν πανταχοῦ τὴν πρόνοιαν παρεῖναι, τὸ μηδενὸς ἀποστατεῖν τῶν δευτέρων, ἀλλὰ πάντα σώζειν καὶ συνέχειν καὶ διακοσμεῖν, δι' αὐτῶν τῇ μεταδόσει διήκουσαν· τὸ δὲ ὡς πρὸς πάντα τὰ πρὸ αὐτοῦ καὶ τὰ μετ' αὐτὸ. Κυρίως γοῦν πανταχοῦ τοῦτό ἐστιν, ὃ καὶ ἐν τοῖς δευτέροις ἐστὶ καὶ ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐν τοῖς πρὸ αὐτοῦ, διότι καὶ κυρίως ταῦτα πάντα ἐστὶ· καὶ τοῦτου τοῦ πανταχοῦ ἀπόφασίς ἐστι, τὸ οὐδαμοῦ τὸ νῦν παρελημμένον δηλοῦν τὸ μήτε ἐν ἑαυτῷ, μήτε ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ ὄν,

(1) B. C. D. τοῦτο μὲν οὐ π. ἐπὶ τούτου, τὸ μὴ προνοεῖν.

(2) B. C. D. πῶς οὐκ ἄμεινόν

καὶ τοῦτο τὸ οὐδαμοῦ τοῦ πανταχοῦ κρεῖττον, καὶ μόνου τοῦ ἐνὸς ἐξαίρετον, ἄλλο δὲ ἐστὶ μηδαμοῦ τὸ τῷ πανταχοῦ σύστοιχον, ὃ πρὸς τὰ δευτέρα μόνον λέγειν εἰώθαμεν, ὡν ἑκάτερον ἀληθές ἐστι διὰ τὸ λοιπὸν · οὐδαμοῦ γὰρ τὸ ὄν, διότι πανταχοῦ · τὸ γὰρ ὑπὸ τινος τόπου κρατούμενον, ἐν τινὶ ἐστὶ, τὸ δὲ πᾶσιν ὁμοίως παρὸν, οὐδαμοῦ ἐστὶν ἀφωρισμένως, καὶ διότι πάλιν οὐδαμοῦ, διὰ τοῦτο πανταχοῦ · διὰ γὰρ τὸ πάντων ὁμοίως ἐξηρησθαι, πᾶσιν ὁμοίως πάρεστιν, ὡς ἐξίσου τῶν πάντων ἀφεστώς. Ταῦτα μὲν οὖν σύστοιχα ἀλλήλοις, ἐκεῖνο δὲ τὸ μηδαμοῦ κρεῖττον παντός τοῦ πανταχοῦ, καὶ τῷ ἐνὶ μόνῳ (1) δυνάμενον ἐφαρμόζειν, ὡς ἀπόφασις τοῦ ἐν τινὶ παντός. Εἴτε γὰρ τὸ ὡς ἐν τόπῳ λέγοις, εἴτε τὸ ὡς ἐν ὄλῳ, εἴτε τὸ ὡς ἐν μέρεσιν, εἴτε τὸ ὡς ἐν τέλει, εἴτε τὸ ὡς ἐν τῷ ἄρχοντι τὰ τῶν ἀρχομένων, εἴτε ὡς γένος ἐν εἶδεσιν, εἴτε ὡς εἶδη ἐν γένεσιν, εἴτε ὡς ἐν χρόνῳ πάντων ὁμοίως τοῦτο ἐξήρηται τὸ ἐν, οὔτε γὰρ τόπος ἐστὶ περιεκτικὸς τοῦ ἐνός, ἵνα μὴ πληθὸς ἀναφανῆ τὸ ἐν, οὔτε ὄλον ἐστὶ τι περιληπτικόν · οὐδὲ γὰρ ἐστὶ τινος μέρος, ἵνα μὴ μέρος ὄν, καὶ ἐν τῷ ὄλῳ ἦ, ὃ ἐστὶ πεπονθὸς τὸ ἐν · πᾶν γὰρ ὄλον, πέπονθε τὸ ἐν, καὶ ἐπιθεῖς ἐστὶ τοῦ μὴ ὡς ἀληθῶς ἐνός, αὐτὸ ὡς ἀληθές ἐνυπάρχον · οὔτε αὐτὸ ἐν μέρεσιν ἐστὶν, οὐδὲ γὰρ ἔχει μέρος, ἀμερὲς ὄν, οὔτε ἄλλο τι αὐτοῦ τέλος ἐστὶ · δέδεικται γὰρ μηδαμῶς

(1) C. D. μόνον.

ἔχον τέλος, οὔτε ὡς ἐν τῷ ἄρχοντι, δέδευκται γὰρ
 μηδὲν ἔχον τινὰ ἀρχήν · οὔτε ὡς γένος ἐν εἶδασιν,
 ἵνα μὴ πάλιν πλῆθος περὶ αὐτὸ συμβῆ διὰ τὴν τῶν
 εἰδῶν περιοχὴν, οὔτε ὡς εἶδος ἐν γένει, τινὸς γὰρ εἶδος
 ἔσται μηδενὸς αὐτοῦ κρείττονος · οὔτε ὡς ἐν χρόνῳ ἐν
 πλῆθος ἐστὶ · δευθῆσεται οὖν μηδὲ χρόνου μετίχον.
 Πάντων ἄρα τῶν τρόπων τοῦ ἐν τινι κρείττον ἐστὶ τὸ
 ἐν. Εἰ δὲ πᾶν τὸ ἐν τινι ψεῦδος, ἀληθὴς ἢ ἀπόφασις τῷ
 οὐδαμοῦ · τὸ γὰρ ἐν τινι τῷ οὐδὲν ἀντίκειται · κα-
 θάπερ δὴ καὶ τὸ τίς, τῷ οὐδεὶς, ὥστε οὐδαμοῦ ἂν εἶ
 τὸ ἐν; Τοῦτο μὲν οὖν τοιοῦτόν ἐστι. Πάλιν δὲ διαφε-
 ρὸ ἐν τινι ὄν διχῶς, εἰς τε τὸ ἐν ἑαυτῷ καὶ τὸ ἐν
 ἄλλῳ, πάντας ἐκείνους τοὺς πολυθρῦλλήτους τρόπους
 διὰ τούτων παραλαβῶν, ἵνα, εἴπερ ἐπιδειξέται τὸ ἐν
 μήτε ἐν ἑαυτῷ, μήτε ἐν ἄλλῳ δυνάμενον εἶναι,
 δεδειγμένον ἔχοι τὸ οὐδαμοῦ. Εἰ γὰρ ἐν τινὶ ἐστὶ,
 ἢ ἐν αὐτῷ, φησιν, εἴη, ἢ ἐν ἄλλῳ · ἀλλαμὴν ὅτι
 ἐν ἄλλῳ · οὐκ ἄρα ἐν τινὶ ἐστὶν· εἰ μὴ ἐν τινι δὲ ὅλως
 οὐδαμοῦ ἂν εἴη · τούτου δὲ δευθέντος, φανήσεται
 τὸ ἐν κακείνης ἐξηρημέναν τῆς τάξεως ἢ τοῦτο
 προσήκει τὸ σύμβολον τὸ ἐν αὐτῷ λέγω καὶ ἐν
 ἄλλῳ. Τοῦτου δὲ φανέντος, ἔχομεν ἂν ὅτι οὐδὲ ὁ
 νοῦς τὸ πρῶτον · ἴδιον γὰρ τὸ ἐν αὐτῷ καὶ τὸ ἑαυτὸν
 γινώσκειν, καὶ εἰς ἑαυτὸν νοήσει, ὃ καὶ τῆ ἀκρότητι τῶν
 νοερῶν διαφερόντως ἐν φαίνεται μετὰ τῆς εἰς τὰ πρῶ-
 τα στροφῆς, καὶ ἢ εἰς ἑαυτὴν εἰσοδος; καὶ τὸ οἶον ἐγκά-

κλον (1) τῆς οὐσίας ἐν ἑαυτῇ, κατέχειν τε ἑαυτῆς καὶ περιλαμβάνειν αἰεὶ βουλομένην.

«Ἐν ἄλλῳ μὲν ὄν κύκλω πού ἂν περιέχοιτο ὑπ' (2) αὐκείνου, ἐν ᾧ ἂν εἴη, καὶ πολλαχοῦ ἂν αὐτοῦ ἄπτοιτο ἀπυλλοῖς· τοῦ δὲ ἐνός τε καὶ ἀμεροῦς καὶ κύκλου μὴ ἀμετέχοντος, ἀδύνατον πολλαχῆ κύκλω ἄπτεσθαι. — «Ἀδύνατον.»

Ἡ μὲν ὅλη τοῦ προκειμένου συμπεράσματος ἀπόδειξις τοιαύτη τίς ἐστι· τὸ ἐν οὔτε ἐν ἑαυτῷ ἐστίν, οὔτε ἐν ἄλλῳ· πᾶν δὲ τὸ ἐν τινι ὄν, ἢ ἐν ἑαυτῷ ἐστίν, ἢ ἐν ἄλλῳ· τί ἄρα ἐν οὐδαμῶς ἐστίν ἐν τινι, τὸ δὲ μηδαμῶς ἐν τινι ὄν οὐδαμοῦ ἐστι. Λοιπὸν δὲ τὴν πρότεραν τῶν προτάσεων ἀποδείκνυσιν οὕτω· τὸ ἐν, οὐδενὸς ἄπτεσθαι δύναται πολλοῖς· τὸ ἐν ἄλλῳ ἄπτεται ἐκείνου πολλοῖς ἐν ᾧ ἐστι· τὸ ἄρα ἐν ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ ἐστί. Πάλιν τὸ ἐν οὔτε ἀρχὴν ἔχει, οὔτε τελευτήν, οὐθ' ὅλως περιέχον ἐστί καὶ περιεχόμενον· τὸ δὲ ἐν ἐν ἑαυτῷ ὄν ἔξει τὸ μὲν περιέχον, τὸ δὲ περιεχόμενον· τὸ ἄρα ἐν οὐκ ἐστίν ἐν ἑαυτῷ· δέδεικται δὲ ὅτι οὐδὲ ἐν ἄλλῳ· τὸ ἐν ἄρα οὔτε ἐν ἑαυτῷ ἐστίν, οὔτε ἐν ἄλλῳ. Καὶ τοιοῦτοι μὲν οἱ τοῦ προκειμένου δεικτικοὶ συλλογισμοὶ, γεωμετρικῶς ἀπὸ τῶν προωμολογημένων τὸ ζητούμενον ἐπιδεικνύντες ἡμῖν. Ἐπὶ δὲ τὴν τῶν πραγμάτων ἐξέτασιν μετέλθωμεν, καὶ θεωρήσωμεν πῶς

(1) B. ἀγγύλον. A. C. D. (2) A. ὑπ' ἐκείνου τὸ ἐν ᾧ ἂν ἰγκύλον. Leg. ἀγκύλον, a ut potest ἐν εἴη. τῆς ἐγκύκλον ἐ sequenti κύκλω...

φῆσιν ὁ Παρμενίδης πᾶν τὸ ἐν ἄλλῳ ὄν, κύκλῳ περιέχεται ὑπ' ἐκείνου ἐν ᾧ ἐστὶ, καὶ ἄπτεσθαι αὐτοῦ παραλαχῆ πολλοῖς. Ἦδη καὶ τῶν πρὸ ἡμῶν (1) οἱ μὲν μερικώτερον ἤκουσαν τὸ ἐν ἄλλῳ τὸ ἐν, τὸ ἐν τόπῳ, καὶ τὸ ἐν ἀγγείῳ μόνον λαβόντες, καὶ τούτοις τὴν λέξιν ἐφαρμόσαντες εἰκότως· ἐφάπτεται γὰρ τοῦτό που τὸ ἐν τόπῳ, καὶ τοῦ ἀγγείου ἐν τῷ ἀγγείῳ, καὶ περιέχεται πανταχόθεν ὑπ' αὐτοῦ· τὸ γὰρ κύκλῳ τῷ πανταχόθεν (2) ἴσόν ἐστὶ τοῦ περιέχοντος δύναμιν δηλοῦν ἐν ἑαυτῇ τὸ περιεχόμενον ἔχουσαν. Τοῦτο οὖν εἶναι φασὶ τὸ δεικνύμενον ἡμῖν· ὅτι οὐκ ἐν τόπῳ τὸ ἐν, εἴπερ τὸ μὲν ἐν τόπῳ δεῖ εἶναι πολλὰ ὄν καὶ πολλοῖς ἑαυτοῦ τοῦ περιέχοντος ἄπτεσθαι, τὸ δὲ ἐν πολλὰ εἶναι ἀδύνατον. Καὶ τί τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε θαυμαστόν, εἰ μὴ ἐν τόπῳ τὸ ἐν; οὐδὲν γὰρ τοῦτο σεμνόν, ἃ καὶ ταῖς μερिकाῖς ὑπέρχει ψυχαῖς· ἀλλὰ δεῖ τὸ δεικνύμενον ἐξαίρετον ὑπάρχειν τῷ ἐνὶ καὶ τῇ αἰτία τῇ πάντων ὑπεριδρυμένη τῶν ὄντων. Οἱ δὲ, εἰς τὰ πράγματα βλέποντες, εἰρήκασιν, ὡς πᾶν τὸ ἐν τινι ὄν τοῦ ἐνός ἀποφάσκειται, καὶ ὁρθῶς εἰρηκάσιν· οὐδαμῶς γὰρ ἐν τινι τὸ ἐν, ὡς παρ' ἡμῶν εἴρηται πρότερον· ἀλλὰ πῶς ἔτι τὴν λέξιν ἐφαρμόσωμεν τοῖς ἐν τινι τρόποις πολλοῖς οὕτι· τὸ γὰρ σημείον ἐν τῇ γραμμῇ λέγεται εἶναι, δῆλον ὡς ἐν ἄλλῳ. καὶ γὰρ ἄλλο μὲν σημείον, ἄλλο δὲ γραμμῆ· καὶ οἷα ἐπειδὴ ἐν ἄλλῳ ἐστὶ, διὰ τοῦτο περιέχεται ὑπὸ τῆς

(1) B. C. D. ἤδη δὲ καὶ πρὸ ἡμῶν.

(2) B. C. D. τοῦ πανταχόθεν.

γραμμῆς, καὶ πολλοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἀπτεται τῆς
 γραμμῆς. Ἔστι μὲν δὴ καὶ πρὸς τοῦτο ἀπαντᾶν λέγον-
 τας ὅτι εἰ καὶ μὴ διαστηματικῶς περιέχει τὸ σημεῖον
 ἢ γραμμῆ, ἀλλὰ τρόπον ἄλλον αὐτὸ περιέχει· τὰς
 γὰρ ιδιότητας αὐτοῦ περιέχει· πέρας γάρ ἐστι τὸ ση-
 μεῖον μόνον, ἢ δὲ γραμμῆ καὶ πέρας καὶ ἄλλο τι μῆ-
 κος οὔσα ἀπλατῆς καὶ ἀδιάστατον τὸ σημεῖον. Ἀλλὰ
 καὶ ἡ γραμμῆ καὶ ἀδιάστατον, καὶ ἀλλαχοῦ διαστα-
 τόν. Καὶ γὰρ ὁλῶς, ἐπεὶ οὐ ταῦτόν σημεῖόν ἐστι, καὶ ἐν
 ἀνάγκῃ πολλὰ εἶναι τὸ σημεῖον, οὐχ ὡς μέρη ἔχον δια-
 στηματικῶς, ταύτῃ γὰρ ἀμερῆς, ἀλλ' ὡς ιδιότητος
 πλείονας συμπληρωτικᾶς αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο μερῶν
 ἐχούσας λόγον· ἄς ἡ γραμμῆ περιέχουσα, κατὰ πολλὰ
 ἂν λέγοιτο τῷ σημείῳ συνάπτεσθαι. Ὅτι δὲ οὐ ταῦτόν
 σημεῖόν ἐστι καὶ ἐν, θῆλον· τὸ μὲν γὰρ ἀρχὴ πάντων,
 τὸ δὲ μεγεθῶν μόνον· ἀλλ' οὐδὲ τὸ σημεῖον πρὸ τοῦ
 ἐνός· καὶ γὰρ ἡ μονὰς ἐν, καὶ τὸ ἐν τῷ χρόνῳ ἀμερῆς.
 Λεῖπεται μὲν οὖν τὸ σημεῖον εἶναι μετὰ τὸ ἐν, καὶ μετὰ
 ἔχειν τοῦ ἐνός, ὥστε καὶ οὐχ ἐν ἔστιν· εἰ δὲ τοῦτο,
 κωλύεται οὐδὲν, ἀσωμάτους ἔχον ιδιότητος πολλὰς, αἱ
 εἰσι καὶ ἐν τῇ γραμμῇ, καὶ περιέχεσθαι ὑπ' αὐτῆς. Οὕτως
 μὲν οὖν δυνατὸν ἀπαντᾶν, ἀλλ' οὐκ ἐστι συνορῶντος
 ἔπως ὁ Πλάτων ἔλαβε τὸ ἐν τινι, καὶ πρὸς τί βλέπων
 τῶν ὄντων ἀποφάσκει τοῦτο τοῦ ἐνός. Ἄμεινον οὖν, ὡς
 ὁ ἡμέτερος ὑφηγεῖται πατῆρ, κατ' ἐκείνην τὴν ἐμφο-
 ρεστάτην καὶ ἀσφαλεστάτην ὁδόν, ταῦτα λέγειν τοῦ
 ἐνός ἀποφάσκειν αὐτόν, ἃ καταφάσκειται ἐν τῇ δευτέρᾳ

τοῦ ἐνὸς ὄντος, καὶ οὕτως ἀποφάσκειν, ὡς ἐν ἐκείνοις ἀποφάσκειται (1). Καὶ δὴ καὶ τὸ ἐν ἄλλῳ τοιοῦτον θεωρεῖν, οἷον ἐν ἐκείνοις, δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος λαμβάνων. Σαφῶς οὖν ἐκεῖ τάξιν τινὰ θεῶν ἐκφαίνων, καὶ ἐν ἑαυτῇ φησιν αὐτὴν εἶναι καὶ ἐν ἄλλῳ, καθότι καὶ ἔστραπται πρὸς ἑαυτὴν νοερώς, καὶ μένει διαιωνίως ἐν τοῖς αἰτίοις ἑαυτῆς μοναδικῶς· μονὰς γάρ ἐστιν ἐν ἐκείνῃ τῶν νοερῶν θεῶν, μένουσα μὲν κατὰ τὴν ἑαυτῆς ὑπεροχὴν ἐν τοῖς πρὸ αὐτῆς νοητοῖς θεοῖς, ἐμφαίνουσα δὲ καὶ τὸ ἰδίωμα τὸ νοερὸν κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ καὶ περὶ αὐτὴν ἐνεργεῖν. Τὸ τοίνυν ἐν ἄλλῳ τοιοῦτόν ἐστιν, ὁποῖον τὸ ἐν τῇ αἰτία μένον, καὶ περιεχόμενον ὑπὸ τῆς οἰκειᾶς αἰτίας. Τοῦτο οὖν ἐστιν εἰκότως καὶ τὸ πολλαχῇ, καὶ πολλοῖς ἑαυτοῦ τοῖς αἰτίοις ἀπτόμενον· διότι γὰρ περιέχεται ὑπ' αὐτῆς, μερικώτερόν ἐστιν αὐτῆς· πᾶν δὲ τὸ μερικώτερον, μᾶλλον πεπληθυσται τῆς ἑαυτοῦ περιληπτικωτέρας αἰτίας· μᾶλλον δὲ πεπληθυσμένον τὰς ἑαυτοῦ ποικίλαις δυνάμεσι, συνάπτεται πρὸς ἐκεῖνο, καὶ ἄλλως ἄλλαις· τοῦτο γὰρ τὸ πολλαχῇ· κατ' ἄλλας γὰρ καὶ ἄλλας δυνάμεις ἄλλως καὶ ἄλλως ἐνοῦται πρὸς τὸ πρὸ αὐτῆς νοητόν. Ἄλλ' αὕτη μὲν ἡ τάξις τῶν ὄντων, ἢ τὸ ἐν ἑαυτῷ προσήκει μετὰ τοῦ ἐν ἄλλῳ, καὶ πολλὰ ἐστὶ· μετέχει γὰρ τοῦ νοητοῦ πλήθους καὶ μέρη ἔχει· μετέχει γὰρ τῶν μέσων ἐν ταῖς πρὸ αὐτῆς αἰτίασι γενῶν, καὶ κυκλική πως ἐστὶ· μετέχει γὰρ τῆς τελευταίας τῶν

(1) Β. ταῦτα λέγειν τοῦ ἐνὸς ἀποφ. ἀποφάσκειν αὐτὸν ὡς ἐν ἐκείνοις

μέσων τάξεως, λέγω δὴ τοῦ ἐκεῖ σχήματος, διόπερ οὔτε ἓν ἐστὶν ἀπλῶς, ἀλλὰ πολλά· οὔτε ἀμερῆς, ἀλλὰ μέρη ἔχουσα· οὔτε ἐπέκεινα σχήματος παντός, ἀλλὰ κυκλική. Καὶ, ὡς μὲν πολλά οὔσα, δύναται πολλοῖς ἀπτεσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς, ὡς δὲ μέρη ἔχουσα, πολλαχῆ αὐτοῖς κοινωνεῖν καὶ διαφόρως, ὡς δὲ ἐσχηματισμένη, κύκλῳ περιέχεσθαι ὑπ' αὐτῶν· τὸ γὰρ σχηματιζόμενον πᾶν ὑπὸ τοῦ σχηματίζοντος περιέχεται· τὸ δὲ ἓν οὔτε μέρη ἔχει, οὔτε κύκλου μετείληχεν. Ὡστε οὐ δυνατόν αἰτίαν εἶναι πρὸ αὐτοῦ τὴν πολλαχῆ καὶ κύκλῳ τοῦ ἐνὸς ἀπτομένην, ἀλλ' ἐστὶν ἐπέκεινα πάντων, ὡς αἰτίαν κρείττονα οὐκ ἔχον· ἀδύνατον γὰρ εἶναι τι κύκλῳ αὐτοῦ καὶ πολλαχῆ ἀπτόμενον, ἐνὸς ὄντος καὶ ἀμεροῦς καὶ κύκλου μετέχοντος· ταῦτα γὰρ προσέθηκεν ἵνα φανῆ τὰ πολλά τὸ μέρη ἔχειν, τὸ κύκλου μὴ μετέχειν. Ἄ δὲ ταύτῃ τῇ τάξει τῶν ὄντων προσήκει πάντα, ἐν ἧ τὸ ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐν ἄλλῳ προσφέρομεν· πολλά τε γὰρ ἐστὶν ὡς πρὸς τὴν νοητὴν ἔνωσιν, καὶ μέρη ἔχει καὶ κύκλου μετείληχεν, ἐπειδὴ τὰ δεύτερα δεῖ μετέχειν τῶν πρὸ αὐτῶν· ἐπεὶ καὶ ὅταν λέγηται μονάς, ὡς ἐν νοεροῖς, ἐστὶ μονάς· εἰ δὲ μὴ, πλῆθος ἐστὶ πρὸς τὰς νοητὰς μονάδας, καὶ ὅταν λέγηται ὅλη καὶ ἀμέριστος, ὡς ἐν νοεροῖς, καὶ ταῦτα λέγεται παρ' ἡμῶν· εἰ δὲ μὴ μέρη ἔχει, πρὸς τε τὴν ὁλότητα τὴν νοητὴν, καὶ ὅταν ἀσχημάτιστος πάλιν ἐν νοεροῖς, ἐπεὶ πάντως αὐτὴν ἀναγκαῖον μετέχειν τοῦ

σχήματος τοῦ πρὸ αὐτῆς. Ἀφαιρετέον ἄρα καὶ ταύτην τὴν τάξιν ἀπὸ τοῦ ἐνός, καὶ ῥητέον ὡς καὶ ταύτης αἴτιον τὸ ἐν· πᾶσαι γὰρ αἱ τάξεις ἀθρώως ἀπὸ τοῦ ἐνός ὑπέστησαν, καὶ τὸ ὑπὲρ πάντα πάντων αἴτιον ἐστὶ τῶν ὄντων τὸ ἐν, αὐτοῦ δὲ αἴτιον οὐδὲν ἐστίν. Εἰ γὰρ αἴτιον ἔχοι τὸ ἐν, δεῖ δὴ πού τὸ αἴτιον τὸ πρὸ αὐτοῦ μείζονων αἴτιον εἶναι καὶ καλλιόνων τοῖς ἐφεξῆς· τὰ γὰρ ὑψηλότερα τῶν αἰτίων ὑψηλοτέρων ἐστὶν ἀγαθῶν τοῖς ἑαυτῶν δευτέροις παρεκτικά. Τί οὖν τοῦ ἐνός καὶ τῆς ἐνώσεως θειότερον ἔξει τὰ πράγματα παρ' ἐκείνης τῆς αἰτίας, ἢν τοῦ ἐνός ἐπέκεινα τάττειν ἀξιούμεν; Εἰ μὲν γὰρ μηδὲν δώσει τοῖς μεθ' ἑαυτὴν, ἄγονος ἔσται καὶ ἀκοινωνήτος πρὸς πάντα, καὶ οὐδὲ ὅτι ἐστὶν εἰσόμεθα, μηδεμίαν ἔχοντες πρὸς αὐτὴν κοινωνίαν· νῦν γὰρ αὐτοφυῶς πάντες τὸ ἐν ἐπιζητοῦμεν, καὶ ἀνατεινόμεθα πρὸς αὐτὸ, πρὸς δὲ ἐκείνην τὸ συνάψον οὐκ ἂν ἔχομεν, εἴπερ μηδὲν ἀπ' αὐτῆς· εἰ δέ τι δώσει κάκεινη τοῖς οὔσι, πότερον καταδεέστερόν τι δώσει τοῦ ἐνός, ἀλλ' οὐ θέμις τὸ κρεῖττον μόνον αἴτιον εἶναι χειρόνων, ἀλλὰ πότερον κρεῖττόνων, καὶ τί τοῦ ἐνός ἔσται κρεῖττον· οὐδὲ πλάθος (1) δυνατόν· πάντα γὰρ τὰ ἄλλα κρεῖττω λέγεται καὶ χεῖρω κατὰ τὴν τούτου μείζω καὶ ἐλάττω μετουσίαν· καὶ αὐτὸ οὖν τὸ κρεῖττον ἐνός μετουσία κρεῖττον. Καὶ ὅλως οὐκ ἂν ἦν τοῦτο πᾶσι περισπούδαστον ἐν, εἴ τι κρεῖττον εἶχομεν αὐτοῦ· οὐ (2) γὰρ πάν-

(1) B. πᾶσαι.

(2) A. D. οὐδ' ἂν.

των οὕτω τῶν ἄλλων κατολιγωροῦντες τὸ ἐν ἐδιώκομεν, καὶ τὸ δίκαιον παρορῶντες, καὶ τὸ καλὸν οὐ προσποιούμενοι διὰ τὴν τοῦ δοκοῦντος ἡμῖν ἐνὸς περιποίησιν. Εἰ τοίνυν τοῦ μὲν ἐνὸς χάριν, πάντων τῶν ἄλλων καταφρονοῦμεν, τὸ δὲ ἐν οὐδέποτε τῶν ἄλλων ἕνεκα τινὸς παρορῶμεν, σεμνότατον ἂν εἴη τὸ ἐν εἰκότως, ὡς συγχόν πάντα καὶ σωζόν ταῖς ἐννοίαις ἡμῶν. Τὸ ἄρα τῆς ἐνώσεως παρεκτικὸν πρῶτιστον ἂν εἴη τῶν πάντων· τοῦτο ἄρα πρῶτιστον τῶν πάντων· οὐκ ἄρα ἔστι τι τοῦ ἐνὸς ἀπλῶς κρεῖττον αἴτιον, οὐκ ἄρα ἐν ἄλλῳ τὸ ἐν, οὐ σμικρὸν ἄρα τὸ δεικνύμενον, οὐδ' οἷον τὸ ταῖς ψυχαῖς ἢ τὸ τοῖς δευτέροις ὅλως ὑπάρχειν δυναμένον· ἀλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἔστιν ἀπ' ἄλλης αἰτίας τὸ ἐν, διὰ τούτων δῆλον· ὅτι δὲ καὶ τῶν αὐθυποστάτων τὸ (1) αὐθυπόστατον κρεῖττον, διὰ τῶν ἐξῆς τούτων ἀποδεικνύεται λόγων.

« Ἀλλὰ μὴν αὐτὸ γε ἐν ἑαυτῷ ὄν, καὶ ἐαυτὸ εἶη περιέχον, οὐκ ἄλλο ἢ αὐτὸ, εἶπερ καὶ ἐν ἑαυτῷ εἴη· ἐν τῷ γάρ τι εἶναι μὴ περιέχοντι, ἀδύνατον. — Ἀδύνατον γάρ. »

Τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐτέρας (2) τῶν προτάσεων διὰ τούτων ἐξήτασται τῶν ῥημάτων· τὸ (3) μὲν γὰρ πᾶν τὸ ἐν τινι ὄν ἢ ἐν ἑαυτῷ ἔστιν ἢ ἐν ἄλλῳ, παν-

(1) Α. τῶν αὐθυποστάτων εἰ αὐθυπόστατον.

(2) Β. C. δευτέρας.

(3) Α. τὴν μὲν γὰρ πᾶν τὸ ἐν τινι.

τάπασιν ἀληθές ὄν, οὐδὲ ὑπομνήσεως ἠξίωσεν· εἰ γὰρ ἐστὶν ἐν τινι, δῆλον ὡς τὸ ἐν τινι τοῦτο ἐν ᾧ ἐστὶν ἢ αὐτό ἐστὶν ἢ οὐκ αὐτό, καὶ τῷ ἄλλῳ ταῦτόν· ὥστε ἢ αὐτό ἐστὶν ἢ ἄλλο τούτου (1) ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ ἐν τινι ὄν. Ἐὰ δὲ τὸ ἐν οὔτε ἐν ἄλλῳ, οὔτε ἐν ἑαυτῷ, μετὰ τινος παραμυθίας καὶ στάσεως (2) εἴρηκε, καὶ πρότερον μὲν ὅτι οὐκ ἐν ἄλλῳ τὸ ἐν, κατεσκεύασε· νῦν δὲ ὅτι οὐκ ἐν ἑαυτῷ ποιήσεται τὸν λόγον, ἀπὸ τοῦ τιμιωτέρου τὴν ἀρχὴν τῆς ἀποδείξεως λαβών· τὸ γὰρ ἐν ἄλλῳ τοῦτο τοῦ ἐν αὐτῷ τιμιώτερον, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐν τῇ αἰτίᾳ εἶναι κρεῖττον τοῦ ἐν ἑαυτῷ. Καὶ αὕτη μὲν ἡ σύμπασα τῶν λόγων μεταχειρίσις· ὅτι δὲ οὐκ ἐν ἑαυτῷ τὸ ἐν, δείκνυσι τὸν τρόπον τοῦτον. Τὸ ἐν, οὐ τὸ μὲν ἔχει περιέχον ἑαυτοῦ, τὸ δὲ περιεχόμενον, τὸ δὲ ἐν ἑαυτῷ ὄν ἔχει τὸ μὲν ἑαυτοῦ περιέχον, τὸ δὲ περιεχόμενον, διὸ καὶ ἐν ἑαυτῷ ἐστὶν ὡς περιέχοντι περιεχόμενον· τὸ ἄρα ἐν οὐκ ἔστιν ἐν ἑαυτῷ. Ὁ μὲν λόγος τοιοῦτος· τούτων δὲ τῶν δύο προτάσεων, τὴν μὲν ἐτέραν εἰσαῦθις ἐπισκεπτέον, ὅταν αὐτῆς καὶ ὁ Πλάτων μνησθῆ. Πῶς δὲ τὸ ἐν ἑαυτῷ ὄν ἔχει τὸ μὲν περιέχον ἑαυτοῦ, τὸ δὲ περιεχόμενον, νῦν ῥητέον· τί γὰρ δὴ ἐστὶ τοῦτο τὸ περιέχειν, καὶ τί τὸ περιέχον, σκαπτέον. Λέγεται μὲν οὖν ἐν ἑαυτῷ εἶναι πᾶν τὸ ἑαυτοῦ αἷτιον, καὶ ὁ αὐθυπόστατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ὡς περ λέγουσὶ τινες ὅτι πᾶν τὸ παραγόμενον ὑπ'

(1) A. B. D. τοῦτο.

(2) A. ἐπιστάσεως.

ἄλλης αἰτίας παράγεται, καὶ ἡμῖν ῥητέον, ἀλλ' ὥσπερ εἰώθαμεν τὰ αὐτοκίνητα προτάττειν τῶν ἑτεροκινήτων, οὕτω καὶ τὰ αὐθυπόστατα προθετέον τῶν ὑπ' ἄλλου παραγομένων. Εἰ γὰρ ἐστὶ τὸ ἑαυτὸ τελειοῦν, ἐστὶ καὶ τὸ ἑαυτὸ (1) γεννῶν· εἰ δὲ ἐστὶ τὸ αὐθυπόστατον, δῆλον ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον καὶ παράγειν ἑαυτὸ καὶ παράγεσθαι ὑφ' ἑαυτοῦ· τοῦτο γὰρ τὸ εἶναι αὐτὸ ἑαυτοῦ ὑποστατικὸν καὶ αὐτογενές, λέγω γὰρ αὐθυπόστατον, οὐχ ὅτι ἂν μηδὲν παράγη· πρὸς ὃ τινες ἀποδιδόντες, τὸ πρῶτον εἶπον αὐθυπόστατον ὡς μηδὲν ἔχον αἴτιον· εἶθ' ὡς μηδὲν ἔχον αἴτιον, ἀπὸ ταύτομάτου τὴν ὑπαρξιν ἔχειν ἐκεῖνο τετολμήκασιν εἶπεῖν, ἀλλ' ὃ ἂν ἑαυτὸ παράγη. Τῆς οὖν περιεκτικῆς δυνάμειως κατ' αἰτίαν αἰεὶ περιεχούσης, τὸ ὑφ' ἑαυτῆς παραγόμενον, ἀνάγκη τὸ ἑαυτοῦ παρακτικόν, ἑαυτοῦ τε εἶναι περιεκτικὸν καθόσον αἰτιόν ἐστιν, ὑφ' ἑαυτοῦ τε περιέχεσθαι, καθόσον αἰτιατόν ἐστιν· ὁμοῦ δὲ αἴτιον ὄν καὶ αἰτιατόν περιέχον τε εἶναι καὶ περιεχόμενον. Εἰ τοίνυν τὸ ἐν ἄλλῳ τοῦτο ἦν, τὸ ὑπ' ἄλλης αἰτίας τῆς κρείττονος παραγόμενον, τὸ ἐν αὐτῷ τοῦτο ῥητέον, ὃ ἐστὶν αὐτογενές καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ παραγόμενον· καὶ ὡς ἐκεῖνο περιείχετο ὑπὸ τῆς (2) ἑαυτοῦ αἰτίας, οὕτω τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ περιέζεται (3), καὶ ἔσται αὐτὸ ἑαυτοῦ περιεκτικὸν καὶ συνεκτικόν, τὸ αὐτὸ ἑαυτὸ συνέχον ἅμα καὶ συνεχόμενον, περιέχον τε καὶ περιεχόμενον· ἑαυτὸ γὰρ σῶζον, ἑαυτὸ περιέζει. Ταῦτα

(1) B. Deest ἑαυτὸ.

(3) A. περισχεθήσεται. —

(2) A. πρὸς τῆς. — B. C. D. B. C. D. περισχεθήσεται.

πρὸς τῆς.

μὲν οὖν εἰρήσθω περὶ τῆς πραγματειώδους τῶν προκειμένων θεωρίας· περὶ δὲ τὴν λέξιν, ἐπισημαντέον· ὅτι οὐκ ἄλλο ἢ αὐτὸ, εἴπερ καὶ ἐν ἑαυτῷ εἶη, βραδίως μὲν σαφὲς ποιήσεως αὐτὸ, τὸν καὶ σύνδεσμον μεταθεῖς, ἴν' ἢ τὸ ὅλον τοιοῦτον· καὶ οὐκ ἄλλο ἢ αὐτὸ, εἴπερ ἐν ἑαυτῷ εἶη. Εἰ γὰρ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ ἐστίν, αὐτὸ ἐστὶ τὸ περιέχον, καὶ οὐκ ἄλλο, τοιοῦτον γὰρ τὸ αὐθυπόστατον. Ἢδὴ δὲ τινες καὶ ἄλλο πρόσωπον αὐτὸ λέγειν ὑποθέμενοι, τὸ Ἀριστοτέλους δηλαδὴ, συννεύοντος τοῖς τοῦ Παρμενίδου λόγοις, ἐξηγήσαντο τῷ Παρμενίδῃ, τὸ ἐξῆς ἀπονεύσαντες· ἐν τῷ γὰρ τι εἶναι μὴ περιέχοντι ἀδύνατον· ἀλλ' εἴ γε καὶ οὕτως ἀδύνατον, ὡς προείπομεν, οὐδὲν πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων θεωρίαν· ὥστε ἐπὶ τὰ ἐξῆς ῥήματα τοῦ Πλάτωνος ἡμῖν μεταβατέον.

« Οὐκοῦν, ἕτερον μὲν ἂν τι εἶη αὐτὸ τὸ περιέχον, « ἕτερον δὲ τὸ περιεχόμενον· οὐ γὰρ ὅλον γε ἄμφω ταῦ- « τὸν ἅμα πείσεται καὶ ποιήσει· καὶ οὕτω τὸ ἐν, οὐκ « ἂν εἶη ἔτι ἐν, ἀλλὰ δύο. — Οὐ γὰρ οὖν. »

Ὁ πᾶς συλλογισμὸς, ὡς προεῖρηται, τοιοῦτός (1) ἐστὶ· τὸ ἐν οὐκ ἔχει τὸ μὲν ἑαυτοῦ περιέχον, τὸ δὲ περιεχόμενον, ἵνα μὴ δύο ἀνθ' ἑνὸς γένηται· τὸ δὲ ἐν ἑαυτῷ ὄν ἔχει τὸ μὲν ἑαυτοῦ περιέχον, τὸ δὲ περιεχόμενον· τὸ ἄρα ἐν οὐκ ἐστὶν ἐν ἑαυτῷ. Τοῦ δὲ συλλογισμοῦ τοιοῦτου τινὸς ὄντος, ἤδη μὲν καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων

(1) D. τοιοῦτος τίς.

περὶ τῆς ἐτέρας ἐδίδαξε τῶν προτάσεων· προσθεὶς δὲ ἐν τούτοις καὶ ὅσον ταύτην ἐναργεστέραν ποιεῖ, καὶ ὅσον τὴν ἐτέραν, συμπεραίνεται τὸ προκειμένον· εἰ γὰρ ἕτερον μὲν τὸ περιέχον, ἕτερον δὲ τὸ περιεχόμενον, οὐκ ἂν εἴη τὸ ἐν περιέχον καὶ περιεχόμενον ὑφ' ἑαυτοῦ· δεῖ γὰρ ἂν πού αὐτὸ δύο εἶναι, καὶ οὐχ ἓν, καὶ εἰ ἐν, ἐν ἑαυτῷ ἐστὶ τοῦτο, οὐ τὸ μὲν περιέχει, τὸ δὲ περιέχεται. Δεῖ δὴ δυάδα εἶναι τοῦλάχιστον τὸ ἐν ἑαυτῷ ὄν· ἕτερον γὰρ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον· ὅλον γὰρ τι τὸ αὐτὸ κατ' αὐτὸ καὶ περιέχειν καὶ περιέχεται ἀδύνατον. Ἡ μὲν οὖν ἀκολουθία τῶν λόγων τοιαύτη· δεῖ δὲ ἕκαστον ἀνασκέψασθαι τῶν λεγομένων· Πρῶτον οὖν θεωρήσομεν πῶς ἀδύνατον ὅλον ἅμα καὶ καὶ ποιεῖν ἅμφω καὶ πάσχειν· τοῦτο γὰρ ὡς κοινὸν καὶ ὡς πάντῃ διωμολογημένον παρέλαβε. Μὴ ποτε οὖν τὸ αὐτοκίνητον ἡμῖν οὐκ ἔτι μένει τῆς ψυχῆς· οὐ γὰρ ἄλλο μὲν τι τὸ κινεῖν ἐν τοῖς αὐτοκινήτοις, ἄλλο δὲ τὸ κινούμενον, ἀλλ' ὅλον ἅμα κινεῖν τέ ἐστὶ καὶ κινούμενον, ὡς ἐν ἄλλοις ἡμῖν τοῦτο διὰ πολλῶν ἀποδέδεικται. Πῶς οὖν ταῦτα ἀληθῆ κάκεινα πειστέον καθ' ὅσον δυνατόν. Τῶν τοίνυν ψυχικῶν δυνάμεων τὰς μὲν εἶναι φῶμεν γεννητικὰς, τὰς δὲ ἐπιστρεπτικὰς τῆς ψυχῆς αὐτῆς πρὸς ἑαυτήν· καὶ γὰρ ἐν τοῖς θεοῖς διαφορὰς τοιαύτας μεμαθήκαμεν εἶναι τῶν ἰδιοτήτων, καὶ τὰς μὲν γεννητικὰς ἀπ' αὐτῆς ἀρχομένας τῆς ψυχῆς, τὴν ἑαυτῆς παράγειν ζῶην, καὶ μετὰ ταύτην, τὴν εἰς τὸ σῶμα προιοῦσαν καὶ ἐν ὑποκειμένῳ γιγνομένην· τὰς δὲ ἐπιστρε-

πτικᾶς (1) ἀνελίσσειν τὴν ψυχὴν εἰς ἑαυτὴν κατὰ τινὰ κύκλον ζωτικόν, καὶ ἐπὶ τὸν νοῦν τὸν πρὸ τῆς ψυχῆς ἰδρυμένον. Ὡς γὰρ αἱ γεννητικαὶ διττὴν ἀποτίκτουσι ζωὴν, τὴν μὲν μένουσαν, τὴν δὲ προελθοῦσαν ἐπὶ τὰδε τῆς ψυχῆς, οὕτως αἱ ἐπιστρεπτικαὶ διττὴν ποιοῦνται τὴν ἐπιστροφὴν, καὶ πρὸς ἑαυτὴν, καὶ πρὸς τὸν νοῦν τὸν ἐπέκεινα αὐτῆς. Αὗται οὖν εἰσιν αἱ γεννώσαι δυνάμεις ἰδίως τὴν ὅλην ζωὴν· μετέχει δὲ αὐτῶν πᾶσα ψυχῆ, διότι χωροῦσι δι' ἀλλήλων αἱ δυνάμεις, καὶ ἐνεργοῦσι μετ' ἀλλήλων· ὅθεν δὴ λέγεται πᾶσα ψυχὴ γεννᾶν ἑαυτὴν· ὅλη γὰρ δι' ὅλης μετέχει τῶν γεννητικῶν δυνάμεων ἑαυτῆς, ὥσπερ ἐπιστρέφειν πρὸς ἑαυτήν. Καὶ οὔτε τὸ γεννῶν ἀνεπίστροπον, οὔτε τὸ ἐπιστρέφον ἀγονοῦν διὰ τὴν ἀλλήλων γίγνεται (2) μετουσίαν, ὥστε ἀμφοτέρους ἂν εἴποις εἶναι τοὺς λόγους ἀληθεῖς, τὸν τε αὐτὴν ἑαυτὴν τὴν ψυχὴν γεννᾶν ἀποφαινομένον, καὶ τὸν νοῦν λεγόμενον, ὡς οὐ δυνατόν ὅλον ἅμα ποιεῖν καὶ κάσχειν· ἄλλη γὰρ ἡ γεννητικὴ δύναμις καὶ εἰς ἐν τὸ παράγον καὶ τὸ παραγόμενον, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐνώσεως ἐστὶ καὶ ἑτερότητα, δι' ἣν οὐκ ἔμεινε τὸ τοιοῦτον ἀκλήβυτον· ὅλον μὲν γὰρ ἔσται παραγόμενον, ἀλλ' οὐ καθὲ παράγον, κατὰ (3) τοῦτο καὶ παραγόμενον· τὸ γὰρ παράγον πρῶτως τὸ γεννητικόν ἐστὶ τῆς ψυχῆς, ἐπειδὴ γε δυνατόν μέρος μὲν τι γεννᾶν, μέρος δὲ γεννᾶσθαι,

(1) Α. ἐπιστρεπτικᾶς εὐν ἐλίσσειν
σαιν.

(2) Β. C. δύναται.

(3) Β. C. καὶ τοῦτο παραγόμενον.

καθάπερ τῷ κόσμῳ γεννᾶν μὲν τὸν οὐράνιον λέγομεν
καὶ δημιουργεῖν, γεννᾶσθαι δὲ τὰ ὑπὸ σελήνην· καὶ αὐ-
τὰ πάλιν μὴδὲν μέρος, ἀλλ' ὅλον γεννᾶσθαι καὶ γεννᾶν,
κατ' ἄλλον καὶ ἄλλον χρόνον, καὶ πάλιν ὅλον ἐν τῷ αὐτῷ
χρόνῳ ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἀλλὰ ποιεῖν μὲν ἄλλο τι,
πάσχειν δὲ αὐτὸ ἄλλο τι καὶ οὐ ταυτόν. Καὶ τί γὰρ εἰ
θερμαῖνον ψύχοιτο, καὶ λευκαῖνον μελαινοῖτο; Διὰ δὲ
τούτων (1) πάσας τὰς τοιαύτας ἐνστάσεις ἀναιρῶν, ἀκρι-
βῶς προσέθηκε τὸ ὅλον, τὸ ἅμα, τὸ ταυτόν, ἵνα μὴ ὠδὶ
μὲν ποιῆ, πάσχη δὲ ὠδὶ, μὴδὲ κατ' ἄλλον καὶ ἄλλον
χρόνον, μὴδὲ ἕτερον καὶ ἕτερον. Οὕτω μὲν οὖν καὶ τὸ
αὐτοκίνητον, καὶ ἅπαν τὸ ἐν αὐτῷ ὄν ἀπέφηγε δυά-
δος (2) μετέχον, καὶ οὐχ ἓν ἐν ἑαυτῷ, δῆλον ἀπὸ τού-
των· οὐ γὰρ ἔνεστιν ἐν τῷ ἐνὶ δυάδι, πρῶτον ὅτι ἀνήρηται
πᾶν πλῆθος ἐκ τοῦ ἐνός, καὶ ἡ δυὰς δὲ πηγὴ καὶ αἰτία
πλῆθους ἐστὶ, καὶ ἔχει πως ἐν ἑαυτῇ πᾶν τὸ πλῆθος·
ἔπειθ' ὅτι καὶ περιέχον ἐν ἑαυτῷ δεῖ καὶ περιεχόμενον
εἶναι. Δέδεικται δὲ ὡς οὐδὲν ἐστὶν ἐν τῷ ἐνὶ τοιοῦτον,
οὔτε γὰρ ὡς ὅλον μέρη περιέχειν δυνατόν, οὔτε ὡς σχῆ-
μά τι μετέχον τοῦ σχήματος, ὥστε μέρει μὲν περι-
έξει, μέρει δὲ περιέξεται. Προαποπέφαται δὲ τὸ μέρη
ἔχειν τοῦ ἐνός, εἰ καὶ μὴ καθ' αὐτὸ ἄρα προῦδέδεικτο
τὸ δυάδος μετέχειν τὸ ἐν, ἀλλὰ τοῖς εἰρημένοις ἔπεται
καὶ τοῦτο, διόπερ αὐτῷ κέχρηται καὶ νῦν ὁ Παρμενίδης.
Τὰ μὲν οὖν ἄλλα μετρίως οἶμαι πεπεισθαι διὰ τῶν λεγο-

(1) A. τοῦτο.

(2) A. D. τοῦ ἐνός.

μένων· ἐκεῖνο δὲ τὸ ἐν τούτοις ἄξιον ἐπισημῆσθαι δεικνύντος τοῦ Πλάτωνος, ὃ καὶ τῶν μετ' αὐτόν τινες ἰκανῶς κατεσκευάσαν· ἄλλοι δὲ οὐ προσήκοντο, καίτοι τοῦ Πλάτωνος εἶναι βουλόμενοι μύσται, καὶ περὶ αὐτὸν χορεύειν ἐφιέμενοι. Τὸ γὰρ πρῶτον, οἱ μὲν αὐθυπόστατον λέγειν ἀξοῦσιν, ὡς τῶν κινουμένων ἀρχὴν τὸ αὐτοκίνητον, οὕτω καὶ τῶν ὀπωσοῦν ὑφιστατότων ἀρχὴν τὸ αὐθυπόστατον λέγοντες· πάντα γὰρ τὰ μετὰ τὸ πρῶτον ἐστὶ καὶ ἐκ τοῦ πρώτου. Τοῦτο οὖν κυρίως αὐθυπόστατον τὸ πρῶτόν ἐστιν, ὡς ἐκ μηδέτινος ἐτέρου τὴν ὑπόστασιν ἔχον, δέον, ὡς φασιν, ἢ ὑφ' ἑαυτοῦ πᾶν ὑφίστασθαι, ἢ ὑπ' ἄλλου πάντως. Ἐπινεανιεύομενοι δέ τινες ἤδη, καὶ αὐτοκίνητον αὐτὸ προσειρήκασιν ἀπὸ τοῦ αὐθυποστάτου κατὰ τὸ συγγενὲς ἐπὶ τοῦτο μεταβάντες· καίτοι τοῦτο τὸ αὐτοκίνητον ἀνάγκη κινεῖσθαι, καὶ μὴ εἶναι κυρίως ἐν, ἀλλὰ πλῆθος· καὶ τὸ αὐθυπόστατον ἀνάγκη διαιρετὸν εἶναι κατὰ τὸ κρεῖττόν τε καὶ χειρόν· κρεῖττον γὰρ καθὸ ὑφίστησιν· ἢ δὲ ὑφίσταται καταδέεστερον, τὸ δὲ ἐν ἀδιαίρετόν ἐστι πάντη καὶ ἀπλήθυντον· οὐ γὰρ ἠνωμένον ἐστὶ πλῆθος, εἴτε διακεκριμένον ἐν πολλοῖς ἔσται οὐχ ἐν, εἴτε ἠνωμένον, ἄλλο ἔσται πρὸ αὐτοῦ τὸ ἐνοῦν· τὸ γὰρ ἠνωμένον, πεπονθός ἐστι τὸ ἐν, ἀλλ' οὐκ αὐτὸ ἐν, ὡς φησὶν ὁ Ἐλεάτης ξένος. Εἰ τοίνυν τὸ αὐθυπόστατον ὀπωσοῦν διαιρετὸν ἐστὶ, τὸ δὲ ἐν οὐ διαιρετὸν, οὐκ ἂν εἴη τὸ ἐν αὐθυπόστατον, ἀλλὰ καὶ τῶν αὐθυποστάτων ἀπάντων αἴτιον, τῶ πάντα σώζεσθαι διὰ τὸ ἐν, καὶ ὅσα παρ' ἑαυτῶν, καὶ ὅσα παρ' ἄλλων ὑφίστηκεν. Οἱ δὲ ἐπόμενοι

τῷ Πλάτῳ κρεῖττον καὶ τούτου τὸ πρῶτον εἶναι δια-
 ῥήδην εἰρήκασι· κρεῖττον δὲ αὖ καὶ πατρικῆς αἰτίας
 ἀπάσης εἶναι καὶ γεννητικῆς, ἅτε δὴ καὶ δυνάμεως ἀπά-
 σης ἐξηρημένον· καὶ τοι γε τοῦ Πλάτωνος βοῶντος καὶ
 ἐκεῖνο αἷτιον εἶναι πάντων τῶν καλῶν· ἀλλ' οὐχ οὕτως
 αἷτιον ὡς δυνάμει χρώμενον, δι' ἧς τῶν πάντων ἐστὶ
 παρεκτικόν. Καὶ γὰρ ἡ δύναμις δευτέρα τῶν οἰκειῶν
 δυνάμεων ὑφίστησιν ὅσα ὑφίστησι· τῶν δὲ μετὰ τὸ ἐν,
 τὰ μὲν ἐγγυτάτῳ τοῦ ἐνὸς καὶ ἀρρήτου ἀπ' ἐκείνου φα-
 νέντα, καὶ κρυφίως πατρικὴν καὶ γεννητικὴν ἀξίαν ἔχειν
 πρὸς τὰ ὄντα πάντα, καὶ παράγειν ἄλλα ταῖς ἐαυτῶν
 δυνάμεσιν ἀφ' ἐαυτῶν, καὶ ταύτῃ τοῦ ἐνὸς πλεονάσαι
 τῷ γεννᾶν τὰ αὐθυπόστατα τῶν ὄντων (1)· τὰ δὲ
 ἤδη διακρινόμενα καὶ πληθυόμενα ἐν ἑαυτοῖς, τὴν τῶν
 αὐθυποστάτων εἰληχέαι δύναμιν, ὑφιστάμενα μὲν καὶ
 ἀπὸ τῶν πρωτουργῶν αἰτίων, παραγόμενα δὲ καὶ ἀφ'
 ἐαυτῶν· καὶ ταῦτα μὲν εἰς τὰς πατρικὰς αἰτίας ἀνηρ-
 τῆσθαι καὶ γεννητικὰς τῶν εἰδῶν· ἐκεῖνας δὲ εἰς τὸ ἐν
 τὸ κρεῖττον ἀπάσης τοιαύτης αἰτίας ἀγνώστως τοῖς
 πᾶσιν ἐκφῆναν ἀφ' ἐαυτοῦ τὰ ὄντα, κατὰ τὰς τῶν ὄν-
 των ἀρχάς. Εἰ δὴ ταῦτα οὕτως ἔχει, δῆλον ὅτι πᾶν μὲν
 τὸ ἐαυτοῦ ὑποστατικόν, καὶ ἄλλων ἐστὶ παρακτικόν·
 οὐ γὰρ ἐστὶ τὰ αὐθυπόστατα τῶν ὄντων, οὔτε πρῶτα
 οὔτε ἔσχατα· τὸ δὲ ἄλλων παρακτικόν, ἄνευ τοῦ
 αὐτὸ ἐαυτὸ παράγειν, διττόν· τὸ μὲν τῶν αὐθυποστά-

(1) B. C. D. τῶν πάντων.

των κρείττον, τὸ δὲ χεῖρον. Τὰ μὲν δὴ παράγοντα, τοιαῦτα· τῶν δὲ παραγομένων ἀπ' αἰτίας παρακτικῆς τὰ μὲν πρῶτα πρόεισι τὰ αὐθυπόστατα, παραγόμενα μὲν, αὐτογόνως δὲ ἀπὸ τῶν σφετέρων αἰτίων ὑφιστάμενα· δευτέρα δὲ τάξις, ἄλλην αἰτίαν ὑποστατικὴν ἀνηρημένα, ἑαυτὰ δὲ παράγειν οὐ δυνάμενα, καὶ ὑφ' ἑαυτῶν παράγεσθαι· καὶ αὕτη τῶν ὄντων ἡ τάξις ἀνωθεν μέχρι τῶν τελευταίων ἔσχε τὴν πρόοδον. Καὶ γὰρ εἴ ἐστι τὸ ἄλλα γεννῶν, ἑαυτὸ δὲ μὴ γεννῶν ἔσχατον, εἴ τι δὲ αὐτὸ γεννᾷ καὶ ἄλλα γεννᾷ, δεῖ δὴ καὶ πρὸ τῶν ἑαυτὰ γεννῶντων, εἶναι τὰ ἄλλων γεννητικά· τὰ γὰρ περιληπτικώτερα, ἀρχικώτερα· καὶ εἰ ζητοῦμεν κοῦ τὸ αὐτὸ ἑαυτοῦ γεννητικὸν πρῶτως, εἴπομεν ὅπου ἐνέργεια πρῶτον· ἐνέργεια δὲ πρῶτον ἐν τῷ ὄντι ὡς δύναμις ἐν τῇ πρὸ τοῦ ὄντος ἐνάδι, καὶ ὑπαρξίς ἐν τῇ πρὸ ταύτης, ὡς τὸ πρῶτιστον ὄν ἑαυτοῦ παρακτικὸν, καὶ τοῦτο μὲν οὐσιωδῶς, νοερῶς δὲ, τὸ τρίτον ἀπὸ τούτου, ζωτικῶς δὲ τὸ μέσον ἀμφοῖν.

« Οὐκ ἄρα ἐστι που τὸ ἐν, μήτε ἐν ἑαυτῷ, μήτε ἐν ἄλλῳ ὄν (1); — Οὐκ ἔστιν.

Πάνυ γεωμετρικῶς ἐφ' ἐκάστου τῶν θεωρημάτων πρῶτην λέγει τὴν πρότασιν, ἔπειτα τὴν ἀπόδειξιν, καὶ τελευταῖον τὸ συμπέρασμα. Διὰ μὲν οὖν τῆς προτάσεως τὴν ἀθρόαν καὶ μόνιμον ἐνέργειαν τοῦ νοῦ μιμούμενος· διὰ δὲ τῆς ἀποδείξεως (2) τὴν πρόοδον

(1) Editt. ἐνόν.

(2) B. C. τῶν ἀποδείξεων.

τὴν εἰς τὸ πλῆθος τῶν νοήσεων ἑαυτὴν ἀνελίττουςαν· διὰ δὲ τοῦ συμπεράσματος τὴν κατὰ κύκλον ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ νοῦ στροφὴν, καὶ τὴν μίαν τελειότητα πάσης νοεῶς ἐνεργείας. Τοῦτο οὖν καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τούτου θεωρημάτων ποιήσας, διαφερόντως ἐν τούτῳ ποιεῖ· καὶ γὰρ οἰκεῖον τῇ τάξει ταύτῃ τὸ καὶ αὐτῆς εἶναι, καὶ μένειν ἐν τοῖς πρὸ αὐτῆς. Μιμεῖται οὖν διὰ μὲν τῆς λογικῆς διεξόδου τὸ ἐν ἑαυτῷ, διὰ δὲ τοῦ συμπεράσματος καὶ τῆς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀνακάμψεως τὸ ἐν ἄλλῳ.

« Ὅρα δὴ, οὕτως ἔχον, εἰ οἶόν τε ἐστᾶναι, ἢ κινεῖσθαι. — Τί γὰρ δὴ οὐ; »

Καὶ ἐπ' ἄλλο μὲν αὐτὸς πρόβλημα μετῆλθεν, ἀποφαίνων τὸ ἐν μῆτε κινούμενον, μῆτε ἐστῶς, ὃ δὴ ὁ Παρμενίδης κατέφαινε (1) ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ποιήμασιν εἰκότως, ἅτε περὶ τοῦ ἐνός ὄντος ἐν ἐκείνοις φιλοσοφῶν, ὡσπερ καὶ οὗτος ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει τυχῦτα καταφῆσει. Λέγει γοῦν ἐκεῖνος ποτὲ (2) μὲν οὐλομενές τε καὶ ἀτρεμές, ἢ δ' ἀγέννητον (3)· καὶ πάλιν· αὐτοκίνητ' ἄρα κινήτων μεγάλων ἐν πείρασι δεσμῶν (4)· καὶ πάλιν· ταυτὸν ἐν ταυτῷ μίμημα, καθ' ἐν τε κεῖται (5)· καὶ πάλιν· ἔμπεδον αὔθι μένειν (6)· ποτὲ δὲ ταυτὸν ἐστὶν ἐκεῖ νοεῖν τε καὶ εἶναι (7)· καὶ πάλιν· οὐ γὰρ ἄνευ τοῦ ὄντος, ἐφ' ᾧ πεφωτισμένον ἐστὶ, εὐρήσεις τὸ νοεῖν (8)· λεύσει δ' ὅμως

(1) B. C. κατέφαινε.

(5) Ibid 72.

(2) A. D. τοτέ.

(6) Ibid. 72.

(3) Fragm. Parmenid. p.

(7) Ibid. 74.

62.

(8) Ibid. 74.

(4) Ibid. 68.

ἀπεόντα νόων, παρεόντα βεβαίων (1). Διὰ μὲν οὖν τούτων, νοεῖν ἐν τῷ ὄντι θέμενος, δῆλός ἐστι κίνησιν αὐτῷ τινα τὴν νοητικὴν δῆπου συγχωρῶν ὑπάρχειν, ἣν καὶ Πλάτων οἶδεν· αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ λέγων ὅτι νοῦν ἄνευ κινήσεως, οὐδὲ ἐπινοῆσαι δυνατόν· ὥστε εἰ ἔστιν ἐν τῷ ἐνὶ ὄντι νόησις, κατὰ Παρμενίδην, ἔστι καὶ ἡ κίνησις, ἐπεὶ καὶ ζωὴ πάντων ἅμα τῷ νοεῖν ἐστι· πᾶν δὲ τὸ ζῶν κινεῖται, καὶ ταυτό τὸ ζῆν. Διὰ δὲ τῶν προτέρων ἀκίνητον δῆ που φησὶν εἶναι τὸ ἐν ὄν, ἀτρεμές αὐτὸ καὶ μόνον καλῶν καὶ αὐτόθεν ἀκίνητον. Οὕτω δὲ καὶ ὁ Πλάτων, ὅπου νοῦς, οὐ κίνησιν μόνην εἶναι φησὶν, ἀλλὰ καὶ στάσιν ἤδη. Καὶ περὶ μὲν τὸ ἐν ὄν, ἐκάτερος ἀποτίθεται ταῦτα, καθάπερ καὶ διὰ τῆς δευτέρας ἔσται δῆλον ὑποθέσεως, καὶ οὐκ ἂν ἐλέγχοιτο διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ὁ Παρμενίδης, ἀλλὰ προσθήκην δέχοιτο φιλοσοφίας ἄλλης τῆς περὶ τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν διατριβούσης. Τοῦτο μὲν οὖν ὑπομένησται καὶ διὰ τῶν προτέρων λόγων· νυνὶ δὲ κατὰ τὴν ἡμετέραν θεωρίαν ῥητέον, ὅτι τῶν νοερῶν τάξεων τριχῆ διηρημένων, καὶ αὐτῶν μὲν ἐν αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλῳ διὰ τῶν ἔμπροσθεν ἀποφήσας, ἔδειξε τὸ ἐν ὑπὲρ τὴν ἀκρότητα τὴν νοεράν· τὸ δὲ κινεῖσθαι καὶ ἐστᾶναι διὰ τούτων ἀποφάσεων, μεταβέβηκεν ἐπ' ἄλλην τάξιν ἀπὸ τῆς νοεραῖς μονάδος ἐπὶ τὴν ζωογόνον, καὶ ταύτης τὸ ἐν ἐξηρημένον ἀποφαίνων. Δεῖ τοίνυν, ἰδόντας ἡμᾶς τὰ ιδιώματα καὶ ταύτης τῆς τάξεως, δεῖξαι τὸ ἐν κρεῖττον τῶν τοιούτων

(1) Fragm. Parmenid. p. 92.

ιδιοτήτων. Ἔστι δὴ οὖν τῆς ζωογόνου ταύτης θεότητος
 ἐξαίρετα (1) κίνησις καὶ στάσις, ἡμὲν τὰς πηγὰς ἐκφαί-
 νουσα τῆς ζωῆς, ἡ δὲ ἐδράζουσα αὐτὴν σταθερῶς, ἐξηρη-
 μένων τῶν οἰκείων ὀχετῶν. Ἐὰν τοίνυν ἐπιδείξωμεν τὸ ἐν
 ἀπάσης μὲν στάσεως, ἀπάσης δὲ κινήσεως ὑπεριδρυμένον,
 ἔχομεν ἂν ἐντεῦθεν, ὅπως καὶ πάσης ἐκβέβηκε τῆς τοι-
 αύτης σειρᾶς. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰσαυθίς· ὅτι δὲ οὐ δεῖ
 τὰς φυσικὰς μόνον κινήσεις ἀφαιρεῖν τοῦ ἐνός, αὐτὸς
 δηλοῖ λέγων. Κατὰ πᾶσαν τοίνυν κίνησιν, τὸ ἐν ἀκίνη-
 του. Εἰ δὲ πᾶσα ἐνέργεια, κατ' αὐτὸν, κίνησις, καὶ πρὸ
 ἐνεργείας τὸ ἐν, ὥστε καὶ πρὸ δυνάμεως, ἵνα μὴ δύ-
 ναμιν ἀτελῆ ἔχη καὶ ἀνενέργητον· καὶ ταῦτα ἀναγκαίως.
 Δεῖ γὰρ πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ ἐνός ἔχειν καὶ τὸ ἐν, ὡς καὶ
 τὰ ἀπὸ τοῦ ὄντος, τὸ ὄν. Ἀλλὰ μὴν ὕλη ἀνενέργητος·
 τὸ γὰρ ἐνεργοῦν εἰς ἑαυτὸ ἐνεργεῖ, ἢ εἰς ἄλλο· καὶ ἡ
 ὕλη ἐν οὐσα ἐπὶ τοῦ ἐνός ἐστίν· οὐκ ἄρα ἐνέργειαν
 ἐν τῷ ἐνὶ θετέον, ὥστε οὔτε δύναμιν, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο
 τὸ ἐν μόνον. Διὰ τί δὲ προέθηκε τὴν κίνησιν ταύτου
 καὶ ἑτέρου, ῥηθήσεται μὲν καὶ αὐθίς (2) ἄλλο αἴτιον
 ἀπὸ τῆς λογικῆς ἀκολουθίας. Λεγέσθω δὲ καὶ νῦν ἀπὸ
 τῶν πραγμάτων, ὅτι κίνησις καὶ στάσις ἐν ταῖς οὐσίαις
 ὁρῶνται τῶν ὄντων καὶ ἐν ταῖς ἐνεργείαις· κίνησις γὰρ
 οὐσιώδης ἢ πρόοδος, καὶ στάσις ἢ ἐν τοῖς αἰτίοις ἴδρυ-
 σις· μένον γὰρ δὴ πρόεισι τὸ ἐν ἅπαν, καὶ ὡς (3) αἰτίαι
 οὐσιώδεις, πρὸ ταυτότητός ἐστι καὶ ἑτερότητος· ταυ-

(1) B. Deest ἐξαίρετα.

(2) A. ἄλλοι.

(3) B. καὶ ὡς αἰ μὲν οὐσιώ-

δεις.

τοῦται γὰρ καὶ ἑτεροιοῦται προελθόντα τὰ ὄντα ἀπὸ τῶν αἰτίων μετὰ τοῦ μένειν ἐν αὐτοῖς, ἑτεροιούμενα μὲν τῷ προελθεῖν ὅλως, ταυτούμενα δὲ τῷ ἐπιστρέψαι πρὸς τὸ μεῖναν, καὶ διὰ ταῦτα ἡ κίνησις καὶ ἡ στάσις προτάττονται ποτὲ ταυτότητος καὶ ἑτερότητας, ὡς περ ἐκείνων ἀρχόμεναι. Διὸ καὶ ἐν Σοφιστῇ μετὰ τὸ ὄν τάττει κίνησιν καὶ στάσιν· εἶτα ταῦτόν καὶ ἕτερον· καὶ γὰρ τὸ μὲν ὄν μοναδικόν ἐστίν οὐκ ἔχον ἀντίθεσιν, ἡ δὲ κίνησις δυαδική· πόθεν γὰρ πῆ πᾶσα πρόοδος; ἡ δὲ στάσις τριαδικὴν ἀνακάμψασα καὶ ἰδρῦσασα μετὰ τὸ προελθεῖν, ἡ δὲ ταυτότητος τριαδικόν· ταυτομήκης γὰρ ἡ πρώτη τῶν ἀριθμῶν ἡ τετράς· ἡ δὲ ἑτερότης πενταδικόν· διίστησι γὰρ καὶ αὕτη τὸ ἄρτιον καὶ περιττόν ἀκρατῶς. Ταῦτα μὲν οὖν ἀπὸ τῆς τῶν πραγμάτων θεωρίας· ἡ δὲ ἀνάγκη τῆς ἀκολουθίας τῶν προβλημάτων ἐν τοῖς προκειμένοις μικρὸν ὕστερον καταφανῆς ἔσται.

« Ὅτι κινούμενόν γε (1) ἢ φέροιτο ἢ ἀλλοιοῖτο ἂν (2)·
 « αὐται γὰρ μόναι κινήσεις. — Ναί. »

Ἐπειδὴ ζητοῦμεν εἴτε κινεῖται τὸ ἐν, εἴτε μὴ, τοῦτι γὰρ πρότερον σκεπτόν, διειλόμεθα τὰς κινήσεις πάσας ἀλλὰ ταύτας διειλόμεθα μὲν καὶ ἐν Νόμοις κατὰ τὴν παντελεῖ τῆς δεκάδος διαίρεσιν, ὀκτῶ μὲν τὰς παθητικὰς εἰπόντες, μίαν δὲ τὴν ἐνεργητικὴν μὲν, ἀλλὰ ἄλλου τοῦ δεομένου τοῦ κινουῦντος, καὶ ἄλλου τοῦ κινουμέ-

(1) B. Deest γι.

(2) Sic Editt. — Codd. Deest ἐν.

νου, καὶ ἐξ ἀμφοτέρων μίαν ἀποτελουμένην, λοιπὴν δὲ
 τὴν ἐνεργητικὴν τε καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ἀρχομένην, καὶ ἐν τῷ
 κινούμενον ἔχουσαν καὶ κινουῦν, οἷαν τὴν αὐτοκίνητον
 λέγειν εἴωθε. Νυνὶ δὲ ἄλλον τρόπον συνοπτικώτερον
 διελεῖν προσῆκεν, ἵνα μὴ φυσιολογοῦντες ἐν τοῖς περὶ
 τῶν θεῶν λόγοις διατρίψωμεν. Πῶς οὖν ἂν πάσας συν-
 τόμως περιλάβωμεν, ἢ εἰς δύο τεμόντες αὐτάς; ὅτι
 γὰρ δὴ τὰς προκειμένας κινήσεις μὴ μόνον ἡγεῖσθαι
 σωματικὰς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀσωμάτων κινήσεων πασῶν
 περιληπτικὰς, δῆλον ἐποίησεν αὐτὸς εἰπὼν, αὐταὶ γὰρ
 μόναι κινήσεις. Εἴτε οὖν ψυχῶν εἰεν κινήσεις, εἴτε
 νοεραὶ, δεῖ λαβεῖν ὅπως ὑπὸ ταύτας ἀναχθῆσονται, τὴν
 φορὰν καὶ τὴν ἀλλοίωσιν. Καὶ δῆλον ὅτι καὶ πᾶν τὸ
 ζωογονικὸν τῶν θεῶν γένος τῶν τοιούτων ἔσται κι-
 νήσεων πασῶν, εἴπερ πᾶσα ζωὴ κινήσεις, κατὰ τὴν
 τοῦ Πλάτωνος ψῆφον· καὶ πᾶσα κίνησις ὑπὸ ταύτας
 ἀνάγεται τὰς κινήσεις, ὡς ὁ παρῶν διατείνεται λόγος.
 Ὁρῶμεν δὲ οὖν ἅπαν τὸ κινούμενον, γινέσθω δὲ πρῶ-
 τον ἡμῖν ἐπὶ τῶν σωμάτων ὁ λόγος, ἢ τῶν ἐν αὐτῷ τὸ
 μεταβάλλον, ἢ τῶν ἐξωθεν. Τὸ μὲν γὰρ τόπον ἐκ τό-
 που μεταβάλλον τῶν ἐξωθέν τινος ὑπομένει μεταβο-
 λήν· τὸ δὲ γιγνόμενον, ἢ φθειρόμενον, ἢ αὐξόμενον, ἢ
 μειούμενον, ἢ συγκρινόμενον, ἢ διακρινόμενον, τῶν ἐν
 αὐτῷ τινος μεταβάλλοντος, γίγνεσθαι λέγεται· που καὶ
 φθείρεσθαι, καὶ τὰ ἄλλα πάσχειν. Τὸ μὲν οὖν κατὰ τὸ
 ἐξωθεν μεταβάλλον φέρεσθαι λέγεται· τοπικὴ γὰρ ἢ τοι-

αὕτη κίνησις · ὁ γὰρ τόπος ἔξω τῶν σωμάτων ἐστὶ, τὸ δὲ κατὰ τι τῶν ἐν ἑαυτῷ κινούμενον ἀλλοιοῦσθαι λέγεται πᾶν, εἴτε γένεσιν, εἴτε φθορᾶν, εἴτε αὔξησιν, εἴτε μείωσιν, εἴτε σύγκρισιν εἴτε διάκρισιν ὑπομένει. Κατὰ τόπον μὲν γὰρ κινούμενον, οὐδὲν ἄλλοῖον γίνεται · καὶ δὴ καὶ τοῖς θείοις σώμασιν ἡ τοιαύτη κίνησις ὑπάρχει κατ' οὐσίαν ἔχουσι τὸ ἀναλλοίωτον, ἐπεὶ γὰρ ἔδει κινητὰ μὲν, ἔδει καὶ ἐκεῖνα, διότι τὸ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον αἰεὶ τοῖς πάντων θειοτάτοις προσήκει μόνοις, σώματος δὲ φύσις οὐ ταύτης τῆς τάξεως, ὡς ἐν Πολιτικῷ μεμαθήκαμεν · πρῶτιστα δὲ ὄντα τῶν ὀρατῶν αἰδίων ἔχει τὴν ὑπόστασιν. Τὰ γὰρ ἐν ἐκάστη τάξει πρῶτιστα μορφήν ἔχει τῶν πρὸ αὐτῶν, καὶ κινεῖται μὲν, κατὰ δὲ τὴν κίνησιν μόνην ταύτην, ἥτις φυλάττει τὴν οὐσίαν τῶν κινουμένων ἀνεξάλλακτον(1) Τὸ μὲν δὴ κατὰ τόπον κινούμενον τοιοῦτον, κατὰ δὲ τι τῶν ἑαυτῶν μεταβάλλον ἀλλοῖον γίγνεται. Τὸ γὰρ τοιόνδε μάλιστα προσήκει τοῖς ἐνύλοις εἰδέσιν, ὡς καὶ ὁ Τίμαιος ἀνεδίδαξεν, ὥστε καὶ τὸ ἀλλοῖον οἰκειῶν ἐσπταῖς τούτων μεταβολαῖς, εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόντων τῶν εἰδῶν. Ἄλλ' αἱ μὲν σωματικαὶ κινήσεις οὕτω · διὰ δὲ τῆς φορᾶς περιλαμβάνονται πᾶσαι καὶ τῆς ἀλλοιωσεως, εἰς ἃς καὶ ὁ ἐν Θεαιτήτῳ Σωκράτης μόνας ὀρεῶν, ἔτε πρὸς Ἡράκλειτον ἀγωνιζόμενος, ταύτην πεποιήται κακεῖ τῶν κινήσεων τὴν τομήν. Ἐπὶ δὲ τὰς ψυχὰς ἀναβάντες ὀρεῶμεν, ὅτι καὶ ἐν ταύταις μὲν ἄλλως τὴν τομικὴν

(1) D. ἀνεξάλειπτον.

ἂν εἴποις μεταβολὴν, ἄλλως δὲ τὴν ἀλλοιωτικὴν. Καθ-
 ὅσον μὲν γὰρ ἄλλοτε ἄλλοις εἶδεσιν ἐπιβάλλουσαι, διὰ
 τῆς ἐπαφῆς τῶν ποικίλων εἰδῶν ἐξομοιούμεναι τοῖς
 ἑαυτῶν νοητοῖς, καὶ αὐταὶ πολυειδεῖς πῶς ἀναφαίνονται
 μετέχουσαι ταῖς ἐνεργείαις τῶν νοουμένων, αἰεὶ ἄλλων
 καὶ ἄλλων ὄντων, καὶ συνδιατιθέμεναι (1) αὐτοῖς· κατὰ
 τοσοῦτον, οἶμαι, καὶ ἐν ταύταις ἐστὶν ἀλλοιώσις· καθ-
 ὅσον δὲ αὐτὴν τὸν νοητὸν τρόπον ἐνεργοῦσι, καὶ πᾶν τὸ
 πλάτος τῶν εἰδῶν διεξοδεύουσιν, ἔξω τε αὐτῶν ὄν, καὶ
 περιέχον αὐτὰς ἀπανταχόθεν, κατὰ τοσοῦτον πάλιν ποι-
 ητικὴν ποιοῦνται τὴν κίνησιν, καὶ τοῦ Πλάτωνος ἐν
 Φαίδρῳ τὸν νοητὸν τρόπον εἰδόντος (2), καὶ περιόδου κα-
 λούντος ἐκεῖ τὴν περὶ αὐτῶν ψυχῶν ἐνέργειαν καὶ περι-
 φοράν, ὥστε καὶ ἀλλοιοῦνται καὶ κατὰ τρόπον κινουῦ-
 νται. Καὶ κατὰ μὲν τὸ ζῳτικὸν ἀλλοιοῦμεναι· τοῦτο
 γὰρ τὸ συνδιατιθέμενον τοῖς θεάμασι καὶ ἐξομοιούμενον·
 κατὰ δὲ τὸ γνωστικὸν μεταβαίνουσαι τοπικῶς ἀπ' ἄλ-
 λων εἰς ἄλλα νοητὰ καὶ περιῶδουσαι ταῖς νοήσεσι, καὶ
 ἀπὸ τῶν αὐτῶν εἰς τὰ αὐτὰ ἀνακάμπτουσαι, μᾶλλον δὲ
 τῆς ἀλλοιώσεως καὶ τῆς κατὰ τρόπον μεταβολῆς τὰς
 αἰτίας ἐν ἑαυταῖς προειλήφασιν. Ἐἰ δὲ καὶ αὐτὸν θεω-
 ρήσεως τὸν πολυῦμνητον (3) νοῦν, εὐρήσεις καὶ ἐν τούτῳ
 τῆς τε ἀλλοιώσεως τὰ παραδείγματα νοερώς, καὶ τῆς
 κατὰ τρόπον κινήσεως. Τῷ μὲν γὰρ μετέχειν τῆς τοῦ
 νοουμένου φύσεως ἐν τῷ νοεῖν, καὶ γίνεσθαι νοητὸν τι

(1) Codd. συνδιατιθέμενοι.

(3) D. πολυῦμνηστον.

(2) B. εἰδότης. C. ἰδότης.

καὶ αὐτὸς νοήσας, ἀλλοῖος γίνεται καὶ περὶ τὴν ιδιότητα τὴν νοεράν· αἱ γὰρ μεθέξεις διδόναι τι παντελῶς λέγονται τῷ μετέχοντι τῆς αὐτῶν (1) φύσεως ἀλλοιώτερον, μετέχει δὲ τοῦ νοητοῦ ὁ νοῦς, ἀλλ' οὐκ ἔμπαλιν· τῷ δὲ ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως νοεῖν, καὶ οἶον περὶ κέντρον αὐτοῦ τὸ νοητὸν ὑπάρχον ἐνεργεῖν τῆς ἐνταῦθα περιφορᾶς τὸ παράδειγμα προεἶληφεν. Οὕτω καὶ ἐν Νόμοις, αὐτοῦ τὴν τοῦ νοῦ κίνησιν εἰκάσαντος σφαίρης ἐντόρνου κινήσει, διὰ τὸ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως καὶ περὶ αὐτὰ κινεῖσθαι καὶ τὸν νοῦν, ὡς περ καὶ τὴν σφαῖραν. Ἔστι γὰρ ἐν νῷ χορεία, φασί, καὶ διέξοδος, ἀλλ' οὐχ ὡς ἐν ψυχαῖς, ἄλλη τοῦ κεχορευέ- ναι τε καὶ διεξωδευκέναι κατὰ τὴν μίαν καὶ ἀκλῆν καὶ ἀθρόαν ἐνέργειαν τοῦ νοῦ. Πανταχοῦ ἄρα τὰς κινήσεις εὐρωμεν ἀλλοιώσεις οὔσας καὶ φορᾶς, νοερῶς ἐν τῷ νῷ, ψυχικῶς δὲ ἐν τῇ ψυχῇ, σωματικῶς δὲ καὶ μεριστῶς ἐν τοῖς αἰσθητοῖς, ὥστε οὐ δεῖ θαυμάζειν, ἔαν αὐταὶ μόναι κινήσεις· πᾶσαι γὰρ διὰ τούτων προελήφθησαν. Οὐδὲ δεῖ λέγειν ὅτι τὴν αὐτοκίνητον ἀφῆκε, διότι καὶ τὸ ἐν αὐτοκίνητον. Σαφῶς γὰρ αὐτὸς ἐν τοῖς ἐξῆς ἐρεῖ κατὰ πᾶσαν κίνησιν ἀκίνητον εἶναι τὸ ἐν, καὶ γὰρ γελοῖον αὐτοκίνητον φάναι τὸ ἐν, εἴπερ τὸ μὲν ἐν πολλὰ εἶναι, ἀδύνατον καὶ μέρη ἔχειν καὶ ἐν αὐτῷ εἶναι· τὸ δὲ αὐτοκίνητον κινουῖν ἔστι καὶ κινούμενον, καὶ ἕτερον μὲν πανταχοῦ κινεῖν, ἕτερον δὲ τὸ κινεῖσθαι· διὸ καὶ οὐχ ἀπλῶς ἐν τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ πεπονήθως καὶ αὐτὸ τὸ ἐν, καὶ μετὰ τῆς ἐνώσεως πληθυόμενον. Ἀλλὰ

(1) Α. αὐτοῦ.

καὶ ἐν Θεαιτήτῳ διελὼν οὕτως ὁ Σωκράτης τὰς κινήσεις, καὶ ἐν τούτῳ ὁ Παρμενίδης οὐδὲ μίαν ἀφήσιν ἕξω κίνησιν ἄλλην, ὅπου μὲν τῶν σωματικῶν, ὅπου δὲ τῶν πασῶν. Ἀλλὰ διὰ τῆς δυάδος ταύτης ἐνταῦθα τὴν δεκάδα παραλαμβάνει τῶν ἐν Νόμοις κινήσεων.

« Ἀλλοιούμενον δὲ τὸ ἐν ἑαυτοῦ ἀδύνατόν που ἐγέτι
« εἶναι; — Ἀδύνατον. — Οὐκ ἄρα κατ' ἀλλοίωσίν γε (1)
« κινεῖται. — Οὐ φαίνεται. »

Ἐζητεῖ πρῶτον εἰ κινεῖται τὸ ἐν· τοῦτο δὲ ζητῶν διαιρεῖ τὰς κινήσεις εἰς ἀλλοίωσιν καὶ φοράν, καὶ δείξας ὡς οὔτε ἀλλοιοῦται τὸ ἐν, οὔτε φέρεται, συλλογίζεται λοιπὸν ὡς οὐδὲ κινεῖται τοῦτον τὸν τρόπον τὸ ἐν, οὔτε ἀλλοιοῦται, οὔτε φέρεται· πᾶν τὸ κινούμενον ἀλλοιοῦται καὶ φέρεται, τὸ ἐν ἄρα οὐ κινεῖται. Πόθεν οὖν ὅτι οὐκ ἀλλοιοῦται δείξομεν τὸ ἐν· εἰ δὲ ἀλλοιοῦται, πλῆθος ἂν ἔχοι. Καὶν τε γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ μεταβάλλοι (2), πάντως εἰς πλῆθος μεταβάλλει, καθάπερ δὴ τὸ ὄν εἰς τὸ μὴ ὄν· καὶν τε αὐτὸ μὲν μένη, μεταβάλλη δὲ τι αὐτοῦ, πάντως οὐχ ἐν ἔσται, ἀλλὰ πλῆθος· ἔσται γὰρ αὐτό τε τὸ ὑποκείμενον, αὐτό τε τὸ μεταβάλλον· δέδεικται δὲ ὅτι τὸ ἐν οὐδαμῶς μετέχει πλῆθους. Καὶ ψυχὴ τοίνυν ἀλλοιουμένη ταῖς περὶ τὰ ὄντα κινήσεσιν ἀναγκαίως οὔσα φαίνεται πλῆθος, ἄλλοτε ἄλλοις ἐξομοιοῦσα τῶν ὄντων ἑαυτὰ, καὶ ἀναματτομένη τὴν πρὸς ἕκαστα αὐτὴν συνάπτουσαν ἰδιότητα ζωτικὴν, καὶ νοῦς ὡσαύτως ἐφιέμενος τοῦ νοητοῦ καὶ μετέχων αὐτοῦ μετὰ τοῦ μένειν νοῦς πληθύνεται, τοσαῦτα γιγνώ-

(1) B. τι.

(2) D. μεταβάλλη.

μενος καὶ ὢν, ὅσα τὸ νοητὸν πλήθος· ὡσπερ καὶ τὸ ἐν, εἴπερ ἀλλοιοῖτο μένον ἐν, ὡς ἐκείνων τὸ μὲν ψυχῇ, τὸ δὲ νοῦς μετέχων ἀλλοίου τινὸς παρὰ τὸ ἐν, οὐκέτ' ἂν εἶη ἐν μόνον· ἀλλ' ἢ μὲν γέγνηται νοερά διὰ τὸ μὴ μετασχεῖν τῆς τοῦ νοῦ φύσεως· ὁ δὲ νοητὸς διὰ τὸ μακρῆτι νοῦς εἶναι μόνον ἑαυτὸν νόβην, ἀλλὰ καὶ νοητὸν ἀφ' ἑαυτοῦ νοηθείς. Οὕτως οὖν εἰ καὶ τὸ ἐν ἀλλοιοῖτο, οὐκ ἔτ' ἂν εἶη μόνον ἐν· ὁ γάρτι προσέλαβεν, ἄλλο τι παρὰ τὸ ἐν ὑπάρχον, οὐκέτι τὴν τοῦ ἐνός εἶα μένειν ἐνότητα. Πολλῶ δὲ αὐτῷ μᾶλλον, εἰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐν αὐτοῦ μετέβαλεν (1), ἐγίγνητ' ἂν οὐχ ἐν· καὶ γὰρ πᾶν τὸ ἀλλοιούμενον εἰς ὃ μὴ ἔστι μεταβάλλειν ἀναγκάσιον. Οὐκ ἄρα ἀλλοιοῦται τὸ ἐν· ἢ γὰρ μεταβάλλει καὶ αὐτὸ τὸ ἐν, ἢ μένον πάλιν, οὐκ ἔσται ἐν, ἀλλὰ πολλὰ τὸ μὲν ἑαυτοῦ μεταβάλλον, τὸ δὲ ὑπομένον. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐδὲ ἐξήτασεν ὁ Πλάτων ὡς ἤδη διαβεβλημένον ἀπὸ τοῦ μήτε μέρη μήτε πλήθος ἔχειν τὸ ἐν· ἐκεῖνο δὲ μόνον ὑπέμνησεν ὅτι οὐδὲ αὐτὸ ἀλλοιωθήσεται τὸ ἐν, ἵνα μὴ ἀπολέσῃ τὸ ἐν.

« Ἀλλ' ἄρα τῷ φέρεσθαι ; — Ἴσως. — Καὶ μὴν εἰ φέροιτο τὸ ἐν, ἢτοι ἐν τῷ αὐτῷ ἂν περιφερόιτο κύκλῳ, ἢ μεταλλάττοι χώραν ἑτέραν ἐξ ἑτέρας. — Ἀνάγκη. »

Μεταβέβηκεν ἐπὶ θάτερον τῆς κινήσεως εἶδος, τὸ τῆς φορᾶς· καὶ δείκνυσιν (2) ὡς οὐδὲ κατὰ τοῦτο κινεῖται τὸ ἐν, διελόμενος πρῶτον τὴν φορὰν εἰς τε τὴν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον κίνησιν, καὶ εἰς τὴν ἀπ' ἄλλης ἐπ' ἄλλην χώραν μεταβελήν. Πᾶν γὰρ τὸ κατὰ τόπον κινούμε-

(1) B. μετίβαλλεν.

(2) D. B. Deest δείκνυσιν.

νον, ἢ τὸν αὐτὸν φυλάττει τόπον, ἢ (1) ὄλον μὲν ἀμετάστατον μένον, τοῖς δὲ μορίοις μόνοις (2) κινούμενον, ἢ καὶ τῷ ὄλω κινεῖται καὶ τοῖς μορίοις, ἐν ἄλλῳ καὶ ἄλλῳ τόπῳ γιγνόμενον. Τέτταρά γὰρ ταῦτά ἐστι, τὸ τῷ ὄλω κινεῖσθαι καὶ τοῖς μορίοις ἐν ἄλλῳ καὶ ἄλλῳ τόπῳ γιγνόμενον, τὰ μῆτε τῷ ὄλω, μῆτε τοῖς μορίοις, τὸ τῷ ὄλω μὲν, μὴ τοῖς μορίοις δὲ, τὸ τοῖς μορίοις μὲν, μὴ τῷ ὄλω δέ. Τούτων δὲ τῶν τεττάρων τὸ μὲν ὄλον κινεῖσθαι, τῶν μορίων μενόντων, ἀδύνατον· ἅμα γὰρ τῷ ὄλω κινεῖται καὶ τὰ μέρη, ἐξ ὧν τὸ ὄλον· τὸ δὲ μῆτε τὸ ὄλον μῆτε τὰ μόρια κινεῖσθαι τοῖς ἐστῶσιν ὑπάρχει. Λείπεται δὴ οὖν, ἢ τὸ ὄλον μὴ κινεῖσθαι, τῶν μορίων κινουμένων, ἢ καὶ τὸ ὄλον καὶ τὰ μέρη κινεῖσθαι. Ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ποιεῖ σφαιρικὴν ἢ κυλινδρικὴν κίνησιν, ὅταν ταῦτα κινῆται περὶ τοὺς ἑαυτῶν ἄξονας. Τὸ δὲ δεύτερον τὴν ἀπ' ἄλλης χώρας εἰς ἄλλην μετάστασιν, ὅταν καὶ ὄλον ἀμείβον τὸν ἑαυτοῦ τρόπον ἄλλον καὶ ἄλλον καταλαμβάνῃ τόπον. Ὅτι μὲν οὖν εἰς ταῦτα γίνεσθαι τὴν διαίρεσιν τῆς διαφορᾶς ἀναγκαῖον, ἀπὸ τούτων δῆλον. Ὅρωμεν δὲ, οὐ μόνον ἐν τοῖς αἰσθητοῖς τὰς δύο ταύτας κινήσεις (περὶ μὲν οὖν τὸν οὐρανὸν τὴν κύκλῳ, περὶ δὲ (3) τοὺς ὑπὸ τὴν σελήνην τὴν καθ' ὅλα μετάστασιν), ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπέκεινα τούτων, τῆς μὲν μερικῆς ψυχῆς, διὰ τῆς ἄνω τε καὶ κάτω καὶ τῆς κατὰ μῆκος μεταβατικῆς (4) ἐνεργείας, παράδειγμα φερούσης τῶν καθ' ὅλα κινήσεων, τοῦ δὲ νοῦ

(1) B. D. Deest ἢ.

(3) Codd. Deest δι.

(2) B. Deest μόνοις.

(4) B. ἐνεργητικῆς.

διὰ τῆς εἰς τὸ νοητὸν ἀμεταβάτου στροφῆς τὴν κυκλικὴν κίνησιν κραταιὰν προσηληφότος, καὶ οὐ τοῦ νοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πάσης θείας ψυχῆς, διὰ τῆς περὶ τὸν νοῦν χορείας πρᾶσθαι τὴν ἀσώματον κυκλοφορίαν. Ὅθεν εἵπομεν ἤδη ὡς καὶ ὁ Ἀθηναῖος ξένος ἐν Νόμοις σφαίρας ἐντόρνου μιμήματι τὴν ἐνέργειαν ἀπέεικασε τοῦ νοῦ. Καὶ μέντοι καὶ αὐτὸς ὁ Παρμενίδης σφαῖραν ἀποκαλῶν τὸ ὄν, καὶ νοεῖν αὐτὰ λέγων, δῆλος (1) ὅτι καὶ τὴν νόησιν αὐτοῦ κίνησιν προσερεῖ σφαιρικὴν. Ὁ δὲ δὴ Τίμαιος εἰς κύκλους κατακάμψας τὴν κατὰ μῆκος πρόσδον τῆς ψυχῆς, καὶ τὸν μὲν ἔσω, τὸν δὲ ἔξω τοῖν κύκλοιν ποιήσας, ἀμφοτέρους κατὰ τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν, αἰδῖον αὐτοῖς ἐνδέδωκε καὶ νοεράν πρόσδον πρὸ τῶν σωμάτων, καὶ τῶν θεολόγων εἰδότην τὴν ἀσώματον κυκλοφορίαν, ὅταν ὁ (2) μὲν Ἑλλήνων λέγη θεολόγος περὶ τοῦ πρώτου καὶ κρυφίου θεοῦ τοῦ πρὸ τοῦ Φένητος, ὃ δ' ἀπειρίσιον κατὰ κύκλον ἀτρύτως φοροῖτο (3)· τὰ δὲ Λόγια πάσας πηγὰς ἀποφαίνεται καὶ ἀρχὰς δινεῖν, αἰεὶ τε μένειν ἀόκνη στροφάλιγγι (4). Παντὸς γὰρ τοῦ κύκλου στρεφομένου συμμιγῆ τῇ κινήσει τὴν μονὴν ἔχοντος, εἰκότως εἴρηται καὶ αἰεὶ μένειν ἐν τῷ περιστρέφεσθαι, ταῦ ἀόκνου τὴν αὐλίαν σημαίνοντος. Ἐχομεν ἄρα καὶ τὰς τῶν ἀσωμάτων κινήσεις ἐν τῇ διαιρέσει ταύτῃ περιεχομένας (5), καὶ οὕτως ἀκίνητον δείκνυται

(1) Codd. δῆλον.

(2) B. Deest ὁ.

(3) Vid. Orph. edit. Herm.

— Fragm. p. 491.

(4) Vid. Collect. Oracal. Tay-

lor. in Class. Ephemerid. T. 17,

p. 249.

(5) D. ἐμπεριχομένας.

τὸ ἐν, ὡς πάσης ὑπεριδρυμένον κινήσεως, ἀλλ' οὐχ ὡς πῆ μὲν ἀκίνητον, πῆ δὲ κινούμενον ὑπάρχον.

« Οὐκοῦν κύκλω μὲν περιφερόμενον ἐπὶ μέσου βεβη-
 « κέναι ἀνάγκη, καὶ τὰ περὶ τὸ μέσον φερόμενα ἀλλὰ
 « μέρη ἔχειν ἑαυτοῦ· ὧ δὲ μήτε μέσου μήτε μερῶν προσ-
 « ἦκει, τίς μηχανὴ τοῦτο κύκλω ποτὲ ἐπὶ τοῦ μέσου
 « ἐνεχθῆναι; — Οὐδεμία. »

Μετὰ τὴν διαίρεσιν τῆς φορᾶς δείκνυσιν ὅτι κατ' οὐδετέραν τῶν κινήσεων τούτων κινεῖται τὸ ἐν, οὔτε κατὰ τὴν τῶν μερῶν περιφορὰν, οὔτε κατὰ τὴν τοῦ ὄλου μετάστασιν, καὶ πρότερον ὅτι κατὰ τὴν τῶν μερῶν περιφορὰν οὐ κινεῖται τὸ ἐν· ταύτης γὰρ ἴδιον τὸ μέσον τι ἔχειν, καὶ δὴ καὶ τὰ ἔσχατα κινεῖσθαι περὶ τὸ μέσον, καὶ ἕτερον αὐτὸ μένειν μὲν κατὰ τὸ ὄλον, φέρεσθαι δὲ κατὰ τὴν τῶν μορίων ἀντιμετάστασιν. Τὸ δὲ ἐν οὔτε ὄλον ἐστὶ καὶ μέρη ἔχον, οὔτε μέσον ἐν αὐτῷ τι δυνατόν εἶναι καὶ ἔσχατον. Πῶς ἂν οὖν περιφέροίτο μῆδέτερον τῶν ἰδίων τῆς περιφορᾶς καταδεδεγμένον; Ταῦτα μὲν οὖν οὕτω συλλελογίσται διὰ τῶν προειρημένων, κατὰ τὰς γεωμετρικὰς, φασὶν, ἀνάγκας· περὶ δὲ τὴν λέξιν ἐκείνοις ἐπισημαντέον ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ μέσου βεβηκέναι τὴν σφαῖραν εἰκότως εἴρηται, διότι τὸ κέντρον ἐστὶ τὸ πᾶσαν ἐδράζον τὴν περιφορὰν, καὶ ὅτι τοῦτο κινήθην κινεῖ τὸ ὄλον· καὶ ἐπὶ τούτου βέβηκε τὸ ὄλον, οἷον ἐστίας αὐτοῦ καὶ συνοχῆς. Οὕτω καὶ ἐν Πολιτικῷ τοῦ ἐκεῖ σοφοῦ λέγοντος ἐπὶ σμικροτάτου ποδὸς βεβηκέναι τὸ πᾶν, καὶ τὸ κέντρον πόδα σμικροτάτον καλυόντος, τὸ δὲ καὶ τὰ περὶ τὸ μέσον φερό-

μενα ἄλλα μέρη ἔχειν αὐτοῦ, μικρὸν ὑπερβιάσαι
 χρῆ, τοῦ σαφοῦς χάριν, ἵν' ἦ τὸ ὅλον τοιοῦτον, καὶ ἔχειν
 μέρη ἄλλα ἑαυτοῦ πᾶν τὸ περιφερόμενον ἀνάγκη, πῶς
 ταῦτα τὰ περιφερόμενα περὶ τὸ μέσον· τὰ γὰρ μόρια
 αὐτοῦ κινεῖται μόνα τοῦ ὅλου μένοντος. Τὸ δὲ ὅ μῆτε
 μέσου μῆτε μερῶν προσήκει σαφῶς ἀντιδιεῖλε τὸ
 μέσον τοῖς μέρεσιν, ὡς μὴ ὄν μέρος· ἕτερον γὰρ τὸ μέσον
 παρὰ πάντα ἐστὶ τὰ τοῦ κινουμένου μέρη, μένον αὐτὸ,
 κινουμένων ἐκείνων πάντων. Τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ μέσου ἐν-
 εχθῆναι τοιοῦτον ῥητέον τι σημαίνειν, οἷον τὸ ἔξωθεν
 ὄν τοῦ μέσου καὶ ἐπ' αὐτοῦ (1) φερόμενον, ἀλλ' οὐκ ἐπ'
 αὐτό· τοῦτο γὰρ τῶν εὐθυφορουμένων ἐστὶν ἴδιον, κυ-
 κλεῖσθαι πανταχόθεν αὐτὸ περιλαμβάνον. Τὰ μὲν γὰρ
 ἐπ' εὐθείας κινούμενα ἢ ἐπὶ τὸ μέσον κινεῖται, ἢ ἀπὸ
 τοῦ μέσου. Τὸ δὲ κυκλικῶς φερόμενον λέγοιτ' ἂν καὶ
 περὶ τὸ μέσον κινεῖσθαι, καθάπερ εἶπε πρότερον ἔχειν
 αὐτὰ μέρη φερόμενα περὶ τὸ μέσον· καὶ αὐτὸν ἄλλον
 τρόπον ἐπὶ τοῦ μέσου ὡς ἐπὶ κινούμενον αὐτῷ καὶ ἐφ-
 απλούμενον διὰ τὴν ὄρεξιν τῆς κατὰ τὸ μέσον ἕδρας.
 Εἰ μὴ ἄρα καὶ ἄλλως ἐπὶ τοῦ μέσου κύκλω λέγοιτε
 ἂν κινεῖσθαι ὡς ἐπὶ τούτου μὲν βαῖνον, κύκλω δὲ κινού-
 μενον, ὡς εἴρηται καὶ ἐν Πολιτικῷ ἐπὶ σμικροτάτω
 ποδῶς βαίνειν, ἵνα τὸ μὲν μένη, τὸ δὲ φέρηται περὶ τὸ
 μέσον, καθάπερ ἤδη προεῖρηκεν ἐπὶ τοῦ μέσου βεβη-
 κέναι τὸ περιφερόμενον. Ταῦτα καὶ ἐπὶ τῶν λέ-
 ξων, ἐπὶ δὲ τὰ ἐξῆς μεταβατέον τοῦ Πλάτωνος.

(1) C. ἐπ' αὐτῷ.

« Ἀλλὰ δὴ χώραν ἀμείβον ἄλλοτ' ἄλλοθι γίγνεται
 « καὶ οὕτως κινεῖται; — Εἴπερ γε δὴ. — Οὐκοῦν εἶναι
 « μὲν που ἐν τινι αὐτὸ, ἀδύνατον εἶναι; — Ναί. — Ἄρ'
 « οὐν γίγνεσθαι, ἐτι ἀδυνατώτερον; — Οὐκ ἐννοῶ ὅπη. —
 « Εἰ ἐν τῷ τι γίγνεται, οὐκ ἀνάγκη μῆτε πω ἐν ἐκείνῳ εἶ-
 « ναι ἐτι ἐγγιγνόμενον, μῆτε τι ἔξω ἐκείνου παντάπα-
 « σιν, εἴπερ δὴ ἐν (1) γίγνεται; — Ἀνάγκη. — Εἰ ἄρα
 « τι ἄλλο πείσεται τοῦτο ἐκεῖνο ἂν μόνον πάσχοι οὐ
 « μέρη εἶη· τὸ μὲν γὰρ ἂν τι αὐτοῦ ἤδη ἐν ἐκείνῳ· τὸ
 « δὲ ἔξω εἶη ἅμα· τὸ δὲ μὴ ἔχον μέρη οὐχ οἶόν
 « τέ που ἔσται τρόπῳ οὐδενὶ ὅλον ἅμα μῆτε ἐντὸς
 « εἶναι τινος, μῆτε ἔξω. — Ἀληθῆ. — Οὐ δὲ μῆτε
 « μέρη εἰσὶ, μῆτε ὅλον τυγχάνει ὄν, οὐ πολὺ ἐτι ἀδυ-
 « νατώτερον ἐγγίγνεσθαι που, μῆτε κατὰ μέρη, μῆτε
 « κατὰ ὅλον ἐγγιγνόμενον; — Φαίνεται. »

Τοῦτό ἐστι τὸ λειπόμενον τῆς κινήσεως εἶδος, ὅταν μεταβάλλῃ τόπον ἐκ τόπου τὸ κινούμενον ὅλον. Ὅ δὴ πρόκειται δεῖξαι διὰ τούτων μηδαμῶς τῷ ἐνὶ πρόσῃκον, καὶ δείκνυται (2) καὶ τοῦτο πάλιν διὰ τῶν προδεδειγμένων ἀποπέφαται γὰρ ἡμῖν τοῦ ἐνὸς τὸ ἐν τινι, καὶ δέδεικται ὡς ἐν οὐδενὶ τὸ ἐν. Πᾶν δὲ τὸ κατὰ τόπον ὅλον κινούμενον γίγνεται ἐν τινι· τὸ ἄρα ἐν οὐ κινεῖται κατὰ τόπον ὅλον. Ὅτι δὲ ἀδύνατον γίγνεσθαι τὸ ἐν ἀπ' ἄλλου τόπου μεταβαῖνον εἰς ἄλλον, δῆλον. Ἡ γὰρ ὅλον ἑκατέρου ἐστὶν ἐντὸς, ἢ ὅλον ἑκατέρου ἐκτὸς, ἢ τὸ μὲν αὐτοῦ ὡδὶ,

(1) Βεῖπερ δὴ ἐγγίγν. — Bekk. (2) D. ἀποδείκνυται.
 ἠδὴ γίγν.

τὸ δὲ ἐν ἄλλῳ. Ἄλλ' εἴ τε ὄλον ἐκατέρου (1) ἐκτός (2), ἐν οὐδετέρῳ ὄν, οὐκ ἂν φέροιτο ἐκ τοῦ ἐτέρου εἰς τὸ ἕτερον· εἴτε ὄλον ἐκατέρου ἐντός ἢ πάλιν, οὐκ ἂν πάλιν ἔτι κινοῖτο ἀπὸ τοῦ προτέρου τόπου· μίς τὸν ἐχόμενον. Εἰ δὲ τὸ μὲν αὐτοῦ ὡδὶ εἴη, τὸ δὲ ἐν τῷ λοιπῷ, μεριστὸν ἔσται. Τὸ δὲ ἐν οὐδαμῶς μεριστὸν, οὐκ ἔρα δύναται γίγνεσθαι ἐν τινὶ τὸ ἐν· εἰ γὰρ ἔσται μεριστὸν, ἀνάγκη ἢ ὄλον ἐκτός εἶναι ἀμφοῖν, ἢ ὄλον ἐντός γιγνόμενον τὸ ἐν· ταῦτα δὲ ἀδύνατα. Οὐκ ἄρα ἐγγίγνεται τὸ ἐν. Ὅτι δὲ ἀδυνατώτερον τοῦτο τοῦ εἶναι ἐν τινι, δῆλον. Λάβοις γὰρ ἂν τι τῶν ὄντων ὄλον, μῆτε ἐκτός ὄν, μῆτε ἐντός τινος, ἀλλὰ καὶ ἐκτός καὶ ἐντός. Οὕτω γὰρ ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νοῦς καὶ ἐν τῷ κόσμῳ λέγονται εἶναι καὶ ἔξω τοῦ κόσμου· γιγνόμενον δὲ ἐν τινὶ ὄλον, ὃ μῆτε ἐκτός ἐστὶν μῆτε ἐντός, ἀδύνατον ὑπάρχειν. Ἀδύνατον ἄρα τὸ (3) γίγνεσθαι ἐν τινὶ τὸ (4) εἶναι ἐν τινὶ, καὶ ὡς ὄλον καὶ ὡς μέρη ἔχον τὰ ἐν. Εἰ ἄρα τὴν ψυχὴν λέγουμεν μὴ τὴν ἡμετέραν μόνην, ἀλλὰ καὶ τὴν θεῖαν τῆς τοιαύτης κινήσεως ἔχειν τὴν αἰτίαν διὰ τὸ μεταβατικῶς ἐνεργεῖν, εἰς τὸ μεριστὸν αὐτῆς ἀποβλέπομεν. Καὶ ὡς διαφόρους ἔχουσιν λόγους, ἄλλο κατ' ἄλλους ἵστασθαι φησομεν, μῆτε ὄλον κατ' ἐκεῖνο μόνον τὸ ἐνεργούμενον οὔσαν, μῆτε ἐκτός ἐκείνου παντελῶς· οὔτε γὰρ ὄλην αὐτὴν ὁμοῦ ταῖς τοῦ νοῦ παράγειν νοήμασιν· οὐ γὰρ ἀθρόως αὐτὰ πέφυκεν ὄραν, οὔτε ὄλη χωρίζεται τοῦ νοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὰς διαφόρους ἐαυτῶν (5) νοήσεις,

(1) B. Deest ἐκατέρου.

(2) D. ἐντός.

(3) B. τοῦ.

(4) Codd. τοῦ.

(5) B. αὐτῶν.

γίνεται πως ἐν τοῖς διαφοροῖς εἶδεσι τοῦ νοῦ, καὶ οἷον εἰσοικίζει τὴν ἑαυτῆς νόησιν εἰς τὸν νοῦν, ὡς οἰκεῖον αὐτῆς τόπον. Διὸ καὶ ὁ Τίμαιος οὐκ ὤκνησε καὶ γεννητὸν εἰπεῖν τὴν ψυχὴν, ὡς μεριστὴν αὐτὴν προσίρηκεν· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀθροῦν κατὰ τὴν νόησιν, ἀλλὰ γίνεται αὐτῆς ἡ ἐνέργεια πᾶσα, καὶ ἐν μεταβάσεσιν οὐσίωvται αὐτῆς αἱ νόησεις. Ὅθεν καὶ ἀπ' αὐτῆς ὁ χρόνος ἄρχεται, καὶ τὰς αὐτῆς μετρεῖ πρώτας ἐνεργείας. Ἔοικεν οὖν ὁ μὲν νοῦς εἰλικρινῶς τῆς κύκλω κινήσεως ἔχειν τὸ παράδειγμα, κέντρον(1) μὲν ἔχων(2) τὸ ἑαυτοῦ μένον, τὰς δὲ πολλὰς τῶν εἰδῶν ἀπὸ τοῦ ὄντος τούτου καὶ τῆς οἷον ἐστίας αὐτοῦ προόδους, ὡς τὰς ἀπὸ τοῦ κέντρου εὐθείας, τὰς(3) δὲ νοερὰς πάσας ἐνεργείας τὰς νοητικὰς τῶν(4) καὶ τοῦ ὄντος αὐτοῦ, ὡς τὴν μίαν ἐπιφάνειαν τὴν παραθέουσαν τὰς τε ἐκ τοῦ κέντρου καὶ τὸ κέντρον· ἡ δὲ θεία ψυχὴ καὶ τῆς εὐθυπορίας εἰληχένας τὸ παράδειγμα καὶ τῆς κυκλοφορίας, ὡς μὲν περιούσα τόπον ταύτης, μένουσα μὲν ὡς ὄλη, ταῖς δὲ μεταβάσεσιν ἐξελίττουσα τὸ νοητόν· ὡς δὲ αἰεὶ κατὰ τὸ νοούμενον ὄλην ἑαυτὴν ἐπερείδουσα(5) ἐκείνης. Καὶ γὰρ ὡς ὄλη μένει τε καὶ κινεῖται, λοιπὴ δὲ ἡ μερικὴ ψυχὴ ταῖς κατὰ μῆκος κινήσεσι σαφῶς τῆς ἐπ' εὐθείας κινήσεως ἐκφέρει τὴν ἀσώματον αἰτίαν.

« Οὔτε ἄρα ποιῶν καὶ ἐν τῷ γιγνόμενον χώραν

(1) B. μέτρον.

(4) Sic Codd. Fortè excidit

(2) Codd. ἔχων.

εἰδῶν.

(3) B. Τὰς δὲ ἐνεργητικὰς

(5) Codd. ἐπερείδουσαν.

πάσας νοερὰς τὰς νοητικὰς.

« ἀλλάττει, οὐτ' ἐν τῷ αὐτῷ περιφερόμενον, οὔτε ἀλλοιούμενον. — Οὐκ ἔοικε. — Κατὰ πᾶσαν ἄρα κίνησιν, τὸ ἐν ἀκίνητον. »

Ἐν τούτοις συνάγει πάντα τὰ προειρημένα περὶ τῆς κινήσεως συμπεράσματα, καὶ πρότερον ἀπαριθμησάμενος αὐτὰ διηρημένως, ἐν ποιῆ καθ' ὅλου συμπέρασμα ἐπὶ πᾶσι διδάσκων ἡμᾶς καὶ διὰ ταύτης τῆς ἀπόδοι, πῶς χρὴ τὴν τοῦ ἐνός θεῶν στελλόμενον (1) συναυρεῖν ἐπὶ τὸ πλῆθος ἐπὶ τὸ κοινόν, καὶ τὰ μέρη διὰ τοῦ ὅλου παραλαμβάνειν. Ἄ γὰρ πρότερον κατεκεραμάτισεν ἀπὸ τῆς κινήσεως λαβὼν τὰς τρεῖς κινήσεις, τὴν ἀλλοίωσιν, τὴν περιφορὰν, τὴν εὐθυφορὰν, καὶ ἐφ' ἑκάστης συλλογισάμενος ὡςοῦ κινεῖται ταύτην τὸ ἐν, ταῦτα νῦν ἕκαστα χωρὶς ἀπαριθμησάμενος τῷ εἰπεῖν οὔτε ποῖ ἰόν, οὔτε περιφερόμενον οὔτε ἀλλοιούμενον, καὶ τὴν ἀπαρίθμησιν εὐτακτον ποιησάμενος, ἀπὸ τῶν προσεχῶς δεδειγμένων ἐπὶ τὰ πρὸ αὐτῶν ἀνατρέχει, ἵνα συνάψῃ τέλος τῇ ἀρχῇ, καὶ μιμησεται τὸν κύκλον τὸν νοερὸν, κοινὸν ἐπήγαγε (2) συμπέρασμα καθολικὸν ἅπασιν, ἐπὶ κατὰ πᾶσαν κίνησιν ἀκίνητον τὸ ἐν. Καὶ ὁρᾶς πάλιν ὡς ἡ μὲν πρότασις καὶ τὸ συμπέρασμα καθολικά, εἰ δὲ ἀποδείξεις μετὰ τῶν διαιρέσεων προεληλύθασιν, εἰ μὲν γὰρ μόνιμοι νοήσεις καὶ ἐπιστροφαὶ συναυροῦσι τὸ πλῆθος, αἱ δὲ κατὰ τὴν πρόοδον ἰστάμεναι, διαρουῖσι τὸ ὅλον εἰς τὰ μέρη, καὶ τὸ ἐν εἰς τὸν οἰκτεῖον ἀριθμόν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἶρηταί μοι περὶ τῆς ὅλης αὐτοῦ μετα-

(1) D. συσσελλόμενον.

(2) A. B. C. ἐπήγαγε.

χειρήσεως. Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἰώθχαι πρὸς τοὺς ἀναιροῦντας λόγους ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τὴν κίνησιν ἀπορεῖν τινες, φέρε καὶ πρὸς τούτοις ἀπόλογισώμεθα συντόμως. Λέγουσι δὲ ὅτι τὸ πρῶτον ἐνεργεῖν εἰς τὰ δεύτερα, πάντως ἀναγκαῖον, δίδωσι γὰρ αὐτοῖς τὴν ἔνωσιν πᾶσι, καὶ ἔστι πάντων αἴτιον τῶν μετεχομένων ἐνιαίῳν εἰδῶν ἐν τοῖς οὐσι. Τί οὖν κωλύει ταύτην αὐτὴν (1) τὴν ἐνέργειαν κίνησιν ἀποκαλεῖν; Ὅτι, φήσω, τὴν ἐνέργειαν οὐ δεῖ πρὸ οὐσίας τάττειν, οὐδὲ ὄλω; ἐνέργειαν τῷ ὄλω δίδόναι· πᾶν γὰρ τὸ ἐνεργοῦν δύναται τοῦτο πάντως ὁ ἐνεργεῖ. Δέον οὖν ἔσται καὶ δύναμιν τῷ πρώτῳ δίδόναι τοὺς τὴν ἐνέργειαν συγχωρήσαντας· δυνάμεως δὲ ἐκεῖ καὶ ἐνεργείας οὐσης, πλήθος ἡμῖν ἐν τῷ ἐνὶ πάλιν ἀναφανήσεται, καὶ οὐχ ἐν ἔτι τὸ ἐν. Ἡμεῖς δὲ· εἰρείσθω γὰρ τὸ δοκοῦν· εὐθύς καὶ (2) μετὰ τὸ ἐν κρεῖττον εἶναι δυνάμεως φαμέν καὶ ὑποστατικὸν τῆς δυνάμεως καὶ πάσης ἐνεργείας. Πόσον ἄρα μᾶλλον τὸ ἐν, τὸ πᾶσαν ὑπαρξίν ὑπεραῖρον (3) κρεῖττον εἶναι θησόμεθα τοῦ ἐνεργεῖν, καὶ θαυμασόμεθα πῶς πάντα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς, ἐκείνου μὴ ἐνεργοῦντος. Κινδυνεύει γὰρ τὸ τῷ ἐνεργεῖν τι παράγον δι' ἔλλειψιν τοῦτο πάσχειν δυνάμεως· κρεῖττον δὲ εἶναι τὸ τῷ εἶναι μόνῳ παράγειν. Τοῦτο οὖν ἄπραγμον ἐστὶ ποιήσεως (4). Οὕτω καὶ ψυχὴ ζῆν (5) ποιεῖ πᾶν τι ὧ ἂν παρῆ τῷ εἶναι, ζωὴ μόνον, οὐκ ἄλλην ἔχουσα τινὰ ἐνέργειαν παρὰ

(1) D. Deest αὐτήν.

(4) C. τῆς ποιήσεως.

(2) B C. D. ὅτι pro καί.

(5) A. B. C. ζῶα. D. ζῶσα.

(3) D. ὑπερέχον.

τὸ ζῆν, ἀλλ' ἐν τῷ ζῆν μόνῳ, παντὶ τῷ δυναμένῳ ζῆν μεταδιδούσα τοῦ ζῆν. Καὶ νοῦς ὑφίστησι τὰ μετ' αὐτὸν τῷ εἶναι ὅ ἐστιν, οὐ ἔχων ἄλλην ἐνέργειαν παρά τὸ εἶναι(1) τὴν διδοῦσαν τὸ εἶναι οἷς δίδωσιν. Ἐπειδὴ δὲ ὡ μόνον τῷ εἶναι ποιεῖ νοῦς ὦν, ἀλλὰ καὶ νοεῖ ἃ ποιεῖ, καὶ ἡ ψυχὴ γινώσκει τοῦτο ὅ τι ποιεῖ ζῆν, καὶ τῷ ζῆν δοκεῖ καὶ νοῦς καὶ ψυχὴ δι' ἐνεργείας γνωστικῆς ποιεῖν· ποιεῖ δὲ κατ' ἀλήθειαν μετ' ἐνεργείας μὲν γνωστικῆς, ὡ δι' ἐνεργείας δὲ γνωστικῆς· κἄν ἀφέλης ταύτην καταλιπὼν τῇ μὲν τὸ εἶναι ζῶν· ὅ ἐστι παράξει καὶ ψυχὴ καὶ νοῦς, ἃ δὴ μετὰ τοῦ γνωστικῶς ἐνεργεῖν παρήγεν. Εἰ δὲ ταῦτα τῷ εἶναι παράγει, πολλῷ μᾶλλον τὸ ἐν ἐκεῖνο πρὸ τούτων αὐτῷ τῷ ἐν ὑπάρχειν παράξει τὰ πάντα μὴ δι' ἐνεργείας μετὰ τὸ εἶναι ἐν δεόμενον. Καὶ γὰρ εἰ δι' ἐνεργείας παρήγεν, ἔδει ζητεῖν, ἐπειδὴ ἐνεργεῖ, πότερον ὑφίστησι τὴν ἐνέργειαν ἑαυτοῦ τὸ ἐν ἢ οὐχ ὑφίστησιν. Εἰ μὲν γὰρ οὐχ ὑφίστησι, δύο ἔσταν τὰ πρῶτα, τὸ ἐν καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ παντὸς διαφέροντα ἀλλήλων· εἰ δὲ ὑφίστησιν, ἀνάγκη ταύτην ὑφιστάνειν τὸ ἐν πρὸ ἐνεργείας, ἢ ἐπ' ἄπειρον ἀνμει ἐνέργειαν πρὸ ἐνεργείας τιθέντες, ὥστε ἀνάγκη τὸ ἐν πρὸ ἐνεργείας παράγειν αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν. Εἰδὲ τοῦτα, θαυμαστὸν οὐδὲν εἰ καὶ τὸ πάντων αἴτιον οὕτως εἶε πρὸ πάσης ἐνεργείας. Εἰ μὴ ἄρα τὸ πρὸ πάσης ἐνεργείας τὸ πρῶτον ἀπ' αὐτοῦ παραχθὲν ἐνέργειαν αὐτοῦ τις ἐθέλει καλεῖν, πολλαχοῦ καὶ ἐπὶ τῶν τῆδε πραγ-

(1) Fortè excidit ἢ.

μάτων τὰ ἀποτελέσματα καλούντων ἡμῶν ἐνεργείας τῶν ἀποτελεσάντων αὐτά. Καὶ εἰ τοῦτο λέγει τις, δῆλον ὅτι οὐκ ἐν αὐτῷ ἡ ἐνέργεια, ἀλλὰ μετ' αὐτόν, ὥστε τὸ ἐν οὐ δεηθὲν ἐνεργείας ὑπέστησεν ὁ πρῶτον ὑπέστησεν· ὡς δὲ πρῶτον, οὕτω καὶ πᾶν ὑπέστησε· πάντα ἄρα μὴ ἐνεργῆσαν ὑπέστησεν. Εἰ δ' αὐτὸ τοῦτο λέγοντες ὑπέστησε καὶ παρήγαγεν, ἐνεργείας ὀνόματα λέγομεν, οὐδὲ τοῦτο χρὴ θαυμάζειν· ἀπὸ γὰρ τῶν ὄντων αὐτῷ τὰ ὀνόματα προσάγομεν (1), ὀνόμασιν ἐνεργητικῶς τὴν ἀνεργῆτον ἀπ' ἐκείνου τῶν πάντων σημαίνοντες ἔκφρασιν. Καὶ μοι δοκεῖ καὶ ὁ δαυμόνιος Ἀριστοτέλης διὰ ταῦτα τὸ καθ' ἑαυτὸ πρῶτον ἀπλήθυντον φυλάττων τελικὸν αἴτιον τῶν πάντων ποιεῖν μόνον, ἵνα μὴ ποιοῦν πάντα διδούς ἀναγκασθῆ δούναί τὴν πρὸς τὰ μετ' αὐτὸ ἐνέργειαν αὐτῷ· εἰ γὰρ μόνον τελικὸν ἐστὶ, πάντα μὲν πρὸς αὐτὸ ἐνεργεῖ, αὐτὸ δὲ πρὸς οὐδέν.

« Ἄλλα μὴν καὶ εἶναί γε φαμέν ἐν τινὶ αὐτὸ ἀδύνατον. —
 « Φαμέν γάρ. — Οὐδ' ἄρα ποτὲ ἐν τῷ αὐτῷ ἐστὶ. — Τί
 « δὴ; — Ὅτι ἤδη ἂν ἐν ἐκείνῳ εἶη, ἐν ᾧ τὸ αὐτό (2) ἐστὶ; —
 « Πάνυ μὲν οὖν. — Ἄλλ' οὔτε ἐν ἑαυτῷ οὔτε ἐν ἄλλῳ οἶόν
 « τε ἦν αὐτῷ ἐν εἶναι (3); — Οὐ γὰρ οὖν. — Οὐδέποτε
 « ἄρα ἐστὶ τὸ ἐν ἐν τῷ αὐτῷ. — Οὐκ ἔοικεν. — Ἄλλα
 « μὴν τόγε μὴδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ὄν οὔτε ἡσυχίαν ἄγει οὐδ'
 « ἔστηκεν; — Οὐ γὰρ οἶόν τε. — Τὸ ἐν ἄρα, ὡς ἔοι-

(1) C. προσάγομεν.

(3) Bekk. ἐν εἶναι.

(2) Sic Codd. Leg. τῷ αὐτῷ,

(4) C. D. ἐν ἑαυτῷ.

ut infra p. 163.

« κεν, οὐθ' ἔστηκεν οὔτε κινεῖται. — Οὐκουν δὴ φαίνε-
« ταί γε. »

Τὸ προκειμένον ἦν δεῖξαι ἐξ ἀρχῆς τὸ ἐν στάσει
καὶ κινήσεως ἀπροσδεῆς καὶ ἐπέκεινα ἀμφοῖν καὶ αἰτίων
αὐτῶν. Οὐ γὰρ οὕτως ἐπ' αὐτοῦ τὸ μήτε ἐστάναι μήτε κινεῖσθαι
ὡς ἐπὶ τῆς ὕλης · μετέχει γὰρ αὐτῶν ἄχρι δια-
σεως ψιλῆς ἢ ὕλη πάντων, ἀλλ' ὡς κρεῖττον ἀμφοῖν, καὶ
ὡς δι' αὐτὸ (1) καὶ τούτων ἐν τοῖς οὔσι διαφανέντων γε-
νῶν. Διότι γὰρ, ὅστις ἔφη καὶ τῶν πρὸ ἡμῶν, οὐχ ἔστηκε
τὸ ἐν, κινεῖται τὸ ἐν, καὶ διότι οὐ κινεῖται, ἔστηκε·
μιμεῖται γὰρ τῷ μὲν ἑαυτοῦ στασίμῳ τὸ ἐκείνου ἀκί-
νητον, τῷ δὲ ἑαυτοῦ δραστηρίῳ ἐκείνου ὑπὲρ τὴν στάσιν
καὶ τὴν ἔδραν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ δι' ἀμφοτέρων ὁμοιοῦται
πρὸς τὸ ἐν οὐδέτερον ὄν. Τὸ μὲν οὖν προκειμένον τοιοῦτόν
ἐστί. Διελὼν δὲ ὁ λόγος τὰ προβλήματα πρῶτον ἔδει-
ξεν ὅτι οὐ κινεῖται τὸ ἐν διὰ τῶν προειρημένων συλ-
λογισμῶν· ἔπειτα αὐθις ἐπιδείκνυσιν ὅτι οὐδὲ ἔστηκε
διὰ τούτων τῶν νῦν προκειμένων τοιόνδε τινὰ τρόπον·
πᾶν τὸ ἐστὼς ἐν τῷ αὐτῷ βούλεται εἶναι, καθάπερ δὲ
καὶ τὸ κινούμενον ἐν διαφοροῖς εἶδεσιν ἐστὶν ἢ τόπος·
πᾶν δὲ τὸ ἐν αὐτῷ ὄν ἐν τινι ἐστί· διὰ τοῦτο δὴ
λον ὅτι ἐν ᾧ ὄν ἐν τῷ αὐτῷ ἐστί. Πᾶν ἄρα τὸ ἐστὼς
ἐν τινι ἐστὼς· τὸ μὲν γὰρ ζωτικῶς ἐστὼς ἐν ἑαυτῷ
ἐστί, τὸ δὲ σωματικῶς ἐν ἄλλῳ. Καὶ τὸ ἐν αὐτῷ δὲ (2)
καὶ τὸ ἐν ἄλλῳ πάντως οὐ διαφεύγει τὸ ἐν τινι εἶναι·
εἰ δὲ πᾶν τὸ ἐστὼς ἐν τινι ἐστί, τὸ ἐν τινι μὴ ὄν οὐχ

(1) C. δι' αὐτοῦ.

(2) Sic Codd. Malim ὄν.

ἔστηκε κατὰ τὴν σὺν ἀντιθέσει τῆς προτάσεως ἀντιστροφὴν (1). Εἰ τοίνυν τὸ ἐν μὴ ἔστιν ἐν τινι, καθάπερ δέδεικται πρότερον, τὸ δὲ μὴ ὄν ἐν τινι οὐχ ἔστηκε, ὅπλον δῆπουθεν ὅτι τὸ ἐν οὐχ ἔστηκεν· ὁ συμπερασμὸν τελευταῖον ἐπήγαγε διὰ μὲν τοῦ καὶ εἶναί γε φαμὲν αὐτὸ ἐν τινὶ ἀδύνατον, τὴν ἐλάσσονα πρότασιν λαβὼν, ὅτι τὸ ἐν (2) οὐχ ἔστιν ἐν τινι, διὰ δὲ τοῦ ὅτι οὐδέποτε ἄρα ἐν τῷ αὐτῷ ἔστι, τὴν μείζονα. Μᾶλλον δὲ τὸ συμπεράσμα τὸ ἐξ ἀμφοῖν. Ἡ γὰρ μείζων ἦν ὅτι τὸ μὴ ἐν τινι ὄν οὐδὲ ἐν τῷ αὐτῷ ἔστιν, ὃ κατεσκευάσεν ἐξῆς, εἰπόντος τοῦ προσδιαλεγομένου, τί δὴ; καὶ ἐπιζητήσαντος αὐτῷ δειχθῆναι καὶ τὴν μείζονα πρότασιν, ἦν καὶ ἐπιδείξας ὁ Παρμενίδης ἐπήγαγεν οὐδέποτε ἄρα ἔστι τὸ ἐν ἐν τῷ αὐτῷ, οὐδὲν διαφέρων τοῦ οὐδ' ἄρα ποτὲ ἐν τῷ αὐτῷ ἔστιν, ὅτι μετὰ τὴν ὑπόμνησιν εἴληπται τῶν προτάσεων ἀμφοτέρως (3)· ἢ τῆ τοιοῦτος ὁ λόγος· τὸ ἐν οὐχ ἔστιν ἐν τινι· τὸ μὴ ὄν ἐν τινι οὐδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ἔστιν. Ἐπειτα δεύτερος λόγος τοιοῦτος· τὸ ἐν οὐδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ἔστι· τὸ μηδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ὄν οὐχ ἔστηκε· τὸ ἄρα ἐν οὐχ ἔστηκεν. Ὁ δὲ προσέθηκεν, οὐδ' ἡσυχίαν ἄγει· δοκεῖ γὰρ ἐστάναι μὲν καὶ τὸ ἐν ἄλλῳ ἰδρυμένον, ἡσυχίαν δὲ ἄγει (4) τὸ ἐν ἑαυτῷ μένειν δυνάμενον. Ἀμφοτέρα δὲ ἀπέφησε τοῦ ἐνός, ὡς μήτε ἐν ἄλλῳ ὄντος, καθάπερ δέδεικται πρότερον. Εἴτε οὖν γαλήνη τίς ἐστιν ὑμνουμένη νεερά παρὰ τοῖς σοφοῖς, εἴτε ὄρμος μυστικὸς εἴτε σιγὴ πατρικὴ,

(1) C. ἐπιστροφὴν.

(2) B. C. D. Deest ἐν.

(3) C. ἀμφοτέρων.

(4) D. ἄγειν.

δῆλον ὡς ἀπάντων τῶν τοιούτων ἐξήρηται τὸ ἐν, ἐκείνα ὃν καὶ ἐνεργείας καὶ σιγῆς καὶ ἡσυχίας, καὶ πάντων ὁμοῦ τῶν ἐν τοῖς οὖσιν ἀνυμνουμένων στασίμων συνθημάτων. Διὰ τούτων μὲν οὖν ἐπέδειξεν ὅτι οὐδὲ ἔστηκε· τὸ δὲ ἐν κοινόν ἐστιν ἐπὶ τούτοις πᾶσι, καὶ τοῖς πρότερον ἐπήγαγε συμπέρασμα τὸ μῆτε κινεῖσθαι τὸ ἐν, μῆτε ἐστάναι πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς εἰρημένην πρότασιν, τοῦ πάντος τούτου λόγου τέλος ἐπενεγκάσθαι. Ἴσως δ' ἂν τις ἀπορήσειε πρὸς ἡμᾶς λέγων· τὸ μὲν μῆτε κινεῖσθαι τὸ ἐν μῆτε ἴστασθαι ἰκανῶς εἴρηται· τίς γὰρ ἀντιφθέγγασθαι δύναίτο ἂν τοῖς εἰρημένοις λόγοις; στάσιν δὲ οὐδὲν κωλύει λέγειν αὐτὸ ἢ κίνησιν. Πρὸς δὲ ταύτην λεκτέον ἡμῖν τὴν ζήτησιν τὸν ἔμπροσθεν εἰρημένον πολλάκις κοινόν περὶ τούτων κανόνα ὄντα τοιούτων ὅτι δυοῖν ἀντικειμένοις ὁπωσοῦν ὄνται, οὔτε συναμφότερόν ἐστι τὸ ἐν, ἵνα μὴ γένηται οὐχ ἐν καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ τὰ ἀντικείμενα μίξαν, οὔτε τὸ κρεῖττον μόνον τοῖν ἀντικειμένοις, ἵνα μὴ ἔχη τι μαχόμενον καὶ ἢ ἐκεῖνο οὐχ ἐν, καὶ μὴ ἐν ὃν ἐξ ἀπειράκις ἀπείρων ἢ διὰ τὴν τοῦ ἐνὸς στέρησιν· οὔτε τὸ χεῖρον, ἵνα μὴ ἔχη κρεῖττον καὶ τὸ κρεῖττον καθ' αὐτὸ πάλιν ἐξ ἀπειράκις ἀπείρων. Ῥητέον δὲ καὶ ὅτι ἡ πρώτη στάσις καὶ ἡ πρώτη κίνησις ἀφ' ἑαυτῶν ἀρχονται· καὶ ἡ μὲν ἐστὶ ἐστῶσα, ἡ δὲ κινουμένη, ὥσπερ καὶ ἕκαστον τῶν ὄντων. Ὁ αὐτὸς οὖν λόγος καὶ ὅτι οὐ κινεῖται τὸ ἐν καὶ ὅτι ἡ αὐτοκίνησις οὐκ ἐστι, καὶ ὅτι οὐχ ἔστηκε τὸ ἐν καὶ ὅτι στάσις οὐκ ἐστι· καὶ γὰρ ἡ στάσις ἔστηκεν, οὐχ

ὡς ἄλλης τινὸς μετέχουσα στάσεως, ἀλλ' ὡς ἑαυτῆς οὔσα, καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ἀρχομένη τῆς μονίμου δυνάμεως. Ἡ μὲν γὰρ ἐν ἄλλῃ στάσει αὕτη οὐχ ἔστηκεν, ὥσπερ οὐδὲ ἡ κίνησις κινεῖται, ἡ δὲ ἐν ἑαυτῇ οὔσα ἔστηκεν, ὥσπερ δὴ καὶ ἡ κίνησις κινεῖται· καὶ γὰρ οὐκ ἔμελλε κρείττων οὔσα ἑκατέρα τῆς ἐν ἄλλοις οὔσης ἑαυτῆς εἶναι καὶ εἰς ἑαυτὴν ἐνεργεῖν. Καὶ πρὸ κινήσεως ἄρα τὸ ἐν καὶ πρὸ κινουμένου παντός, καὶ πρὸ στάσεως καὶ πρὸ ἐστῶτος παντός, ὥστε οὐδὲ εἴ τις αὐτὸ λέγει τῶν μὲν ἐστῶτων ἐδραιότατον, τῶν δὲ κινουμένων ἐνεργότατον, ἀποδεξόμεθα τὸν τοιόνδε λόγον· αἱ γὰρ ὑπερβολαὶ τῶν μεθέξεων οὐκ ἀφαιροῦσι τὰς μεθέξεις, ἀλλὰ κρατύνουσιν. Εἰ οὖν μηδὲν ἔστηκεν, οὐκ ἔστιν ἐδραιότατον· ἡ γὰρ ὄνομα μόνον ἐστὶ τὸ ἐδραιότατον καὶ οὐδὲν λέγει περὶ τοῦ ἑνός, ἢ, εἰ τὸ στασιμώτατόν ἐστι, δίδωσιν ἐστᾶναι μᾶλλον τὸ μηδὲν ἔστῶς. Καὶ εἰ μηδὲν κινεῖται, οὐκ ἔστιν ἐνεργότατον· εἰ μὲν γὰρ μηδὲν ἐστι τὸ ἐνεργότατον, οὐδὲν λέγει περὶ τοῦ ἑνός· εἰ δὲ τὸ κινήσεως μάλιστα μετέχον, οὐκ ἂν εἴη ἐνεργότατον· καὶ γὰρ ἡ ἐνέργεια κινήσεως τίς ἐστι κατὰ Πλάτωνα, εἰ καὶ κατ' ἄλλους ἡ ἐνέργεια διαφέρει κινήσεως. Δέδεικται δὲ ἡμῖν ἔμπροσθεν ὅτι καὶ πρὸ ἐνεργείας ἐστὶ πάσης τὸ ἐν οὔτε δι' ἑαυτὸ οὔτε διὰ τὰ παραγόμενα δεόμενον ἐνεργείας.

• Οὐδὲ μὴν ταυτόν γε οὔτε ἑτέρῳ οὔτε ἑαυτῷ ἔσται,

« οὐδ' αὖ ἕτερον οὔτε ἑαυτοῦ οὔτε ἐτέρου ἂν εἴη. — Τί
 « δὴ(1); »

Πᾶσιν ἐπέρχεται τοῖς ἐν Σοφιστῇ μὲν καλουμένοις τοῦ ὄντος γένεσιν, ἐνταῦθα δὲ συνθήμασι θείων καὶ νοερῶν τάξεων, καὶ δείκνυσιν ὅπως (2) τὸ ἐν αἴτιον μὲν αὐτῷ ἐστὶ ταῖς καλουμέναις ὑπεραποφάσεσιν, οὐδενὸς δὲ μετεἴληγεν, οὐδὲ ἐστὶ τι αὐτῶν, ἵνα διὰ τῆς τούτων πύτων ἀναιρέσεως ἐπέκεινα δείξῃ τὸ ἐν ἀπάσης ἰδρυμένον (3) τῆς νοεῶς διακοσμήσεως. Τοῦτο γὰρ δὴ τὸ ταυτὸν καὶ ἕτερον ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις φανέσεται πάντα τὸν δημιουργικὸν ἡμῖν χαρακτηρίζον διάκοσμοι, ὡς περ τὰ πρὸ τούτου τὸν ζωογονικὸν, καὶ τὰ πρὸ τούτου τὸν ἀκρότατον ἐν τοῖς νοεροῖς. Φανήσεται δ' αὖ προήκοντα μάλιστα τῇ δημιουργίᾳ ταῦτα κατὰ τε τὰς Πλατωνικὰς περὶ αὐτῆς ὑφήγησεις, καὶ τὰς τῶν ἄλλων Θεολόγων. Καίτοι γε ἀποροῦσι τινὲς φιλοσόφων μόνον ταῦτα λαμβάνοντες, τὴν κίνησιν, τὴν στάσιν, τὸ παυτὸν, τὸ ἕτερον, καὶ οὐχ ὀρώντες ὅτι περὶ τὸ ἐν ταῦτα θεωρεῖται πρότερον, ἀλλ' οὐ περὶ τὸ ὄν, καὶ ὅτι, ὡς περ ἀριθμὸς διττὸς κατὰ ταυτὸν ὑπερούσιός τε καὶ οὐσιώδης, οὕτω καὶ ἕκαστον τούτων πρῶτως ὑπάρχει τῆς ἐνάσις, ἔπειτα τοῖς οὔσι, καὶ ὡς τάξεων αὐτῶν ἐστὶ ταῦτα συνθήματα θείων καὶ διακόσμων αὐτοτελεῶν, ἀλλ' οὐχὶ μόνον γένη τῶν ὄντων ἢ εἰδῆ. Πῶς γὰρ καὶ δυνατὸν ἦν, περιληπτῶν ὄντων τῶν εἰδῶν, τὰ τε μόνον ἀποφῆσαι τοῦ ἐνὸς ἀλλ' οὐχὶ πάντα, πῶς δὲ κᾶσιν ἐκ-

(1) Bekk. Πῆ δὴ;

δείκνυσιν δὲ ὅτι.

(2) B. δείκνυσιν ὅτι. C. D.

(3) D. ὑπεριδρυμένον.

εξήλθε τοῖς εἶδεσιν; Ἄλλ' οὖν ὅπερ ἔλεγον γένη τοῦ ὄντος ταῦτά τινες εἰπόντες τὰ γένη τοῦ ὄντος εἶναι· πάντων γὰρ εἶναι γένη καὶ διὰ πάντων πεφοιτηκέναι (1) τῶν ὀψω- οὖν ὄντων, καὶ τὸ πρῶτως ὄν ὃ τί ποτέ ἐστι πάντων εἶναι τῶν τοιοῦτων παρεκτικόν· καθόσον μὲν ἀπὸ τοῦ ὑπερου- σίου προελήλυθεν οὐσία γεγονός, καθόσον δὲ ὁμοίωται πρὸς τὸ παράγον, ταυτότητος (2) ἀντὶ τῆς ἐνώσεως τυχόν, καθόσον δὲ ἐξήλλακται τοῦ ἐνός, οὐχ ἐνός ὄν (3) ἑτερότη- τος· ὅπου γὰρ ταυτότης, ἐκεῖ καὶ ἑτερότης, διὰ τὴν ἐν τῷ αὐτῷ ταυτῷ τῆς ἐνότητος ὕφεσιν (4) καὶ τῆς διακρίσεως ἀναφανείσης· καθόσον δὲ πρόεισιν ὅλως εἰς κίνησιν κατα- στάν, καθόσον δὲ ἐνίδρυται τῷ ἐνὶ καὶ προελθὸν στάσεως μετασχόν. Ὅλως γὰρ αἱ μὲν πρόοδοι, φασὶ, κινήσεως εἰσιν ἐναντία τῷ ὄντι καὶ ἑτερότητος, αἱ δὲ ἐπιστροφαὶ ταυτότητος καὶ στάσεως. Οἱ δὲ ἐν τοῖς νοεροῖς εἶναι γένη ταῦτα διατεινόμενοι· μὴ γὰρ ἂν εὐθύς ἀπὸ τοῦ ἐνός ὑποστῆναι τοσοῦτον ἀριθμόν. Ἀνάγκη οὖν, ὥσπερ καὶ δι' ἄλλων ὑπομέμνησται πολλάκις, ἀπὸ τοῦ ἐνός τὸ προσεχῶς ἀναφαινόμενον πλῆθος συγγενέστατον εἶναι πρὸς τὸ ἐν, τῷ μὲν ποσῷ συνηρημένον, τῇ δὲ δυνάμει ἀπεριήγητον (5), ἵνα διὰ μὲν τῆς τοῦ ποσοῦ συναίρε- σεως μιμῆται τὸ ἄτοπον τοῦ ἐνός, τῷ δὲ ἀπεριλήπτῳ τῆς δυνάμεως τὸ πρὸ δυνάμεως ἄπειρον. Ἡ δὲ πεμ- πὰς πόρρω τοῦ ἐνός καὶ τὸν πρῶτον διάκοσμον τῶν ἀριθμῶν ἐκθέβηκε, λέγω δὴ τὸν γε τριαδικόν. Ἄλλ' οὖν

(1) B. C. D. πεφοικέναι.

(4) B. C. D. ὕφεσιν τῆς.

(2) B. C. D. ταυτότης.

(5) C. ἀπερίληπτον.

(3) B. C. D. οὐχ ἐν ὄν.

ὁ Πλάτων τὸ ἀκρότατον τῶν ὄντων ἐν ὄν προσηγόρευσε
ὡς μονάδα τοῦ ὄντος· οἱ δὲ Θεολόγοι μονάδας ἀνυμνοῦσι
καὶ τριάδας νοητάς, ἀλλ' οὐ πεμπάδας οὐδὲ ἄλλους
ἀριθμούς· οὐκ ἄρα μετὰ τὸ ἐν εὐθύς τὰ γένη τοῦ ὄντος.
Οὗτοι μὲν οὖν διαποροῦντες τοιαῦτα λέγουσιν. Εἰ δὲ
δεῖ καὶ διαιτῆσαι τοῖς λόγοις τῶν οὕτω κλεινοτάτων
καὶ θείων ἀνδρῶν καὶ ταῦτα τῶν προκειμένων, ἐξ
τῆς τοιαύτης οὔσης ἐν τῷ παρόντι ζητήσεως καὶ ἐν ἄλ-
λοις ἡμῖν διὰ πλείωνων ἐξετασθείσης ἀπὸ τῆς τοῦ καθηγε-
μόνος ἡμῶν (1) ὑφηγήσεως, ἰστέον καὶ τούτων τὴν κρίσιν
ἀξιούσαν ἀμφοτέρας (2) λέγειν ὀρθῶς, καὶ τοὺς παντα-
ποχὰ τὰ γένη τιθεμένους, καὶ τοὺς μετὰ τὸ ἐν οὐ προσι-
μένους τοῦτον τετάχθαι τὸν ἀριθμόν· εἶναι μὲν γὰρ καὶ
ἐν τοῖς νοητοῖς καὶ ἐν τοῖς νοεροῖς τὰ γένη κατὰ τὴν
αὐτῶν τάξιν, ἀλλὰ ἄλλως μὲν ἐν τοῖς πρώτοις, ἄλ-
λως δὲ ἐν τοῖς δευτέροις, ὅπου μὲν νοητῶς, ὅπου δὲ
νοερῶς. Τοῦτο μὲν ταυτὸν τῷ ὅπου μὲν νοερῶς καὶ ἀδια-
κρίτως, ὅπου δὲ διακεκριμένον ἰδίᾳ κατὰ τὸν αὐτὸν
ἀριθμόν, ὥστ' οὐκ ἂν θαυμάσαι εἰ ἢ μονὰς ἢ νοητὴ
περιέχει τὴν νοερὰν πεμπάδα πᾶσαν ἀδιαιρέτως καὶ
ἐνοειδῶς ὅπου διὰ τὴν ἔνωσιν, καὶ ἢ στάσις τρόπον
τιγὰ καὶ ἢ κίνησις ἐν καὶ ἢ ταυτότης καὶ ἢ ἑτερότης,
ἀδιακρίτων πάντων ὄντων κατὰ σκοπέσσαν ὁμίχλην,
φησὶν ὁ Θεολόγος (3). Ὅπου γὰρ καὶ ἢ τῶν μοναδικῶν
ἀριθμῶν αἰτία μονὰς πάντας ἀποδείκνυται περιέχουσα

(1) Syrianus.—Hic mentio pro ἰστέον.
est probabilis commentarii in

Timæum.

(3) Orph. Argon. v. 523.

Édit. Herman. p. 105.

(2) Sic Codd. — Δ. ἰστέον

τοὺς λόγους οὕς δεκαδικῶς μὲν ἢ δεκάς περιέληψε, τε-
 τραδικῶς δὲ ἢ τετράς, τί δεῖ θαυμάζειν εἰ καὶ ἐπὶ
 τῶν ὄντων μοναδικῶς μὲν ἢ νοητῇ μονάς περιέχει πάντα
 τὰ γένη καὶ ἀδιακρίτως, δυαδικῶς δὲ ἄλλη τις τάξις,
 καὶ ἄλλη τετραδικῶς, ἐπεὶ καὶ τὰς ιδέας εἶναι καὶ ἐν
 τοῖς νοητοῖς, ὅμως οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον αὐτὰς ὄν περ
 ἐν τοῖς νοεροῖς ὑφ'εστάναι λέγομεν ὀλικῶς, ἠνωμένως,
 πατρικῶς, ἐνταῦθα δὲ διηρημένως, μερικῶς, δημιουργ-
 γικῶς, ἀνάγκη δὲ πάνταχοῦ τὸν τῶν ιδεῶν ἀριθμὸν ἐξ-
 ηρητῆσθαι τῆν τοῦ ὄντος μερῶν; Εἶπερ οὖν αἱ νοεραὶ
 ιδέαι μετέχουσι τῶν νοερῶν εἰδῶν, δηλονότι καὶ αἱ νοη-
 ται μεθέξουσι τῶν νοητῶν. Εἰ δὲ κατὰ τὸ πέρασ τῶν
 νοητῶν αἱ πρῶτισται τῶν ιδεῶν τέτταρες, δεῖ πρὸ τῆς
 εἰδητικῆς τετραδος εἶναι μοναδικὴν ὑπόστασιν τῶν γε-
 νῶν· οὕτω γὰρ καὶ ἐν τοῖς νοεροῖς πρὸ τῆς δεκαδι-
 κῆς ὑπάρξεως τῶν ιδεῶν ἡ πεμπαδικὴ τῶν γενῶν ἐστὶν
 αἰτία. Περὶ μὲν οὖν τῶν γενῶν τοῦ ὄντος καὶ αὐθις
 πλείονα ποιησόμεθα λόγον, νῦν δὲ εἰ βούλει τὴν τάξιν
 κατίδωμεν, δι' ἣν πρότερον μὲν κίνησιν καὶ στάσιν ἀφ-
 εἶλε τοῦ ἐνός, ὕστερον δὲ ταυτὸν καὶ θάτερον. Εἴρηται
 μὲν οὖν μοι καὶ πρότερον τὸ αἴτιον, ἠνίκα τὴν κίνησιν
 ἔλεγον διττὴν εἶναι καὶ τὴν στάσιν, καὶ τὰς μὲν πρὸ
 ταυτοῦ καὶ ἑτέρας, καθ' ἃς ἕκαστα πρόεισι καὶ ἐπιστρέ-
 φεται πρὸς τὰ αἴτια αὐτῶν, τὰς δὲ μετὰ τὸ ταυτὸν
 καὶ ἕτερον ἐν ταῖς ἐνεργείαις ὀρωμένας τῶν ὄντων. Λε-
 γάτω δὲ καὶ νῦν ἕτερον τρόπον, ἀπὸ τῶν προβλημά-
 των ἡμῶν ποιουμένων τὴν ἐπιβολὴν τῆς προειρημένης
 μεθόδου· ἀποφάσκει κατὰ τὴν πρώτην ὑπόθεσιν τοῦ

ένός. Ἄλλα τὰ μὲν ἔμπροσθέν που διειλόμεθα αὐτοῦ πρὸς αὐτὸ, τὰ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἑαυτὸ καὶ τὰ ἄλλα. τὰ δὲ αὐτοῦ πρὸς τὰ ἄλλα μόνως· τὸ μὲν γὰρ πλῆθος καὶ τὸ ὄλον καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ ἐν τινι καὶ τὴν κίνησιν καὶ τὴν στάσιν αὐτοῦ πρὸς αὐτὸ τοῦ ἐνός ἀναιρεῖ, τὸ δὲ ταυτὸν καὶ ἕτερον καὶ ὁμοιον καὶ ἀνόμοιον καὶ ἴσον καὶ ἄνισον καὶ πρεσβύτερον καὶ νεώτερον αὐτοῦ πρὸς ἑαυτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα (1). Ταυτὸν γὰρ οὔτε ἑαυτῷ ἐστὶ τὸ ἐν οὔτε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἕτερον ὁμοίως καὶ τῶν λοιπῶν ἕκαστον· τὸ δὲ δοξαστὸν ἢ ἐπίσθητὸν ἢ ὀνομαστὸν ἢ ῥητὸν αὐτοῦ πρὸς τὰ ἄλλα· πᾶσι γὰρ ἐστὶ τοῖς δευτέροις ταύταις ταῖς γνωστικαῖς ἐνεργείαις ἄγνωστον. Τριχῶς οἷν τῶν ἀποφάσεων λαμβανομένων, τῶν μὲν αὐτοῦ πρὸς αὐτὸ, τῶν δὲ αὐτοῦ πρὸς τε αὐτὸ καὶ τὰ ἄλλα, τῶν δὲ πρὸς τὰ ἄλλα μόνως, καὶ τῶν μὲν πρώτων, τῶν δὲ μέσων. τῶν δὲ τελευταίων ἢ κινήσεις καὶ ἢ στάσεις ἀποφάσκειται τοῦ ἐνός ὡς αὐτοῦ πρὸς αὐτό. Τὸ δὲ ταυτὸν καὶ ἕτερον διχῶς αὐτοῦ τε πρὸς αὐτὸ καὶ αὐτοῦ πρὸς τὰ ἄλλα διόπερ ἐκεῖνα (2) μὲν συντάττονται ταῖς πρώταις ἀποφάσεσιν, αὐταὶ δὲ ταῖς μέσαις, καὶ οὐκ ἀπεικότως. Περὶ ἐκείνων μὲν πρότερον πεποιήται τὸν λόγον, περὶ τούτων δὲ ὕστερον. Οὕτω δὲ καὶ τὸ ὁμοιον ἀποφήσει καὶ τὸ ἀνόμοιον καὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ ἄνισον καὶ τὸ πρεσβύ-

(1) B. C. D. τὰ δὲ αὐτοῦ. mel atque iterum usurpantur.
πρὸς τὰ ἄλλα μόνως usque ad (2) C. ἐκείναι.
πρὸς ἑαυτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα se-

τερον και τὸ νεώτερον αὐτοῦ τε πρὸς ἑαυτὸ και αὐτοῦ πρὸς τὰ ἄλλα, τούτων πάντων ἀποφάσκων διὰ τούτων και, ὡς φασιν, ἀφαιρῶν τοῦ ἐνὸς τὴν οὐσίαν, τὸ ποιὸν, τὸ ποσόν, τὸ ποτέ. Τούτοις γὰρ ὑπάρχει ταῦτα τὸ μὲν ταυτὸν και ἕτερον ταῖς οὐσίαις, τὸ δὲ ὁμοιον και ἀνόμοιον τοῖς ποιοῖς, τὸ δὲ ἴσον και ἄνισον τοῖς ποσοῖς, τὸ δὲ πρεσβύτερον και νεώτερον τοῖς ποτέ οὔσι. Σκόπει δὲ ὅπως και ταῦτα, τὸ ταυτὸν λέγω και τὸ ἕτερον, ἀποφάσκει τοῦ ἐνὸς, εἰδῶς ἐν τῷ ἐνὶ ὄντι τὸν ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτὰ Παρμενίδην εἶναι θέμενον. Λέγει γοῦν ἐκεῖνος ταυτὸν ἐν ταυτῷ μίμνει· καθ' αὐτό τε κεῖται (1). Δεῖ δὲ οὖν τὸ αὐτὸ ἐν ὑπεριδρυμένον τοῦ ἐνὸς ὄντος δειχθῆναι μηδαμῶς ὄν ταυτὸν, μηδὲ πολλῷ πλέον ἕτερον· συγγενέστερον γὰρ τῷ ἐνὶ τὸ ταυτόν. Ἄλλ' οὖν και τοῦτο και τὸ ἕτερον ἀφαιρεῖ τοῦ ἐνὸς, ἵν' ἐπιδειχθῇ τοῦ ἐνὸς ὄντος ἐκβεβηκός, ἐν ᾧ τὸ ταυτὸν ἦν, κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἔπεσι Παρμενίδην· και ἕτερον οὐκ ἐκείνων ἐλεγχομένων, ἀλλὰ τούτων προστιθεμένων, και διὰ τὴν ἐκείνων παραδοχὴν. Εἰ γὰρ τὸ μετέχον ταυτότητος και ἐτερότητος οὐκ ἔν ὡς ἀληθῶς ἐστίν, ἀνάγκη τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν πρὸ τούτων ὑπάρχειν τούτων καθαρεῦον, και μετέχον και αὐτὸ τούτων οὐκ ἔσται μόνως ἐν, ἀνάπλεον ὄν τῶν ἀλλοτρίων τοῦ ἐνὸς. Ὁ γὰρ ἂν τῷ ἐνὶ προσθήῃς, διὰ τῆς προσθήκης ἀφανίζει τὴν ἐνότητα τοῦ προσλαβόντος ἀναινομένην τὸ ἀλλότριον πᾶν.

« Ἐτερον μὲν που ἑαυτοῦ ὄν τοῦ ἐνὸς ἕτερον ἂν εἶη, και οὐκ ἂν εἶη ἐν. — Ἀληθῆ. »

(1) Vid. suprà p. 118.

Τεττάρων ὄντων περὶ τὸ ταυτὸν καὶ ἕτερον ἀποφα-
 τικῶν προβλημάτων τοῦ ἐνός, ἀπὸ τῶν προτέρων τοῦ
 ἐνός καὶ ἡμῖν εὐληπτοτέρων ἀρχόμενος, οὕτω πρόεισι
 διὰ τῶν λοιπῶν. Ἔστι δὲ τὰ τέτταρα προβλήματα
 ταῦτα, τὸ ἐν οὐκ ἔστιν ἑαυτοῦ ἕτερον, τὸ ἐν οὐκ ἔστι
 τῶν ἄλλων ἕτερον, τὸ ἐν οὐκ ἔστιν ἑαυτῷ ταυτὸν,
 τὸ ἐν οὐκ ἔστι τοῖς ἄλλοις ταυτὸν. Τούτων δὲ σε-
 φέστατα μὲν εἰσι τὰ ἄκρα· καὶ γὰρ ὅτι ταυτὸν
 τοῖς ἄλλοις οὐκ ἔστι, δῆλον καὶ ὅτι ἕτερον ἑαυτοῦ
 οὐκ ἔστι· τὰ δὲ λοιπὰ δύο δυσμεταχείριστα· πῶς
 γὰρ ἂν τις παραδέξαιτο ὅτι οὐκ ἔστιν ἑαυτῷ ταυ-
 τὸν ὃ γε ἐν ἔστιν, ἢ πῶς ἂν πεισθεῖη τις ὅτι οὐκ
 ἔστιν ἕτερον τῶν ἄλλων ὃ γε ἐξήρηται αὐτῶν; Ἀπὸ
 τῶν σαφεστάτων οὖν ὁ Παρμενίδης ἀρχόμενος δείκνυσι
 πρῶτον ὡς οὔτε ἑαυτοῦ ἕτερον οὔτε τοῖς ἄλλοις ταυτὸν
 ἔστι τὸ ἐν. Αὐτοῖν δὲ τούτοις γνωριμώτερον ὄν, ὅτι οὐκ
 ἑαυτοῦ ἕτερον τὸ ἐν, πρότερον διὰ τῆς ἀποδείξεως βε-
 βαιοῖ. Καὶ γὰρ ἔστιν, ὡς ἔφην, τὸ ταυτὸν ἐγγυτέρω τῷ
 ἐνός, τὸ δὲ ἕτερον πορρώτερον· τὸ δὲ ἐγγύτερον χα-
 λεπώτερον ἀφαιρεῖν, ῥᾶον δὲ τὸ πορρώτερον, ἅτε ἀπὸ
 αὐτοῦ μᾶλλον κεχωρισμένον. Ὅθεν δὴ καὶ οἱ διαλεκτικῶς
 λέγειν εἰώθασιν ὅτι τὰς ἀνομοιότητας ἐν τοῖς συγγε-
 νέσι ζητεῖν χρῆ, τὰς δὲ ὁμοιότητας ἐν τοῖς διαφοραῖς,
 ἀλλ' οὐκ ἀνάπαλιν τὸν γυμνασόμενον. Ταῦτα μὲν οὖν
 εἴρηται τῆς τάξεως ἕνεκα τῶν προβλημάτων· πῶς δὲ
 αὐτὸ τοῦτα δείκνυται τῶν τεττάρων τὸ πρῶτιστον, ὅτι
 οὐκ ἕτερον ἑαυτοῦ τὸ ἐν, νῦν ἡμῖν ῥητέον· ἔπειτα αὐ-

θις εἰ δυναίμεθα περὶ ἐκάστου τῶν ἄλλων ἐροῦμεν. Δεικνυται μὲν οὖν τὸν τρόπον τοῦτον· εἰ τὸ ἐν ἑαυτοῦ ἕτερον, ἐνὸς ἂν εἴη πάντως ἕτερον· αὐτὸ γὰρ ἐστὶν ἐν· τὸ δὲ τοῦ ἐνὸς ἕτερον οὐχ ἐν· καὶ γὰρ τὸ ἀνθρώπου ἕτερον οὐκ ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἵππου οὐχ ἵππος, καὶ ἀπλῶς τὸ ἐκάστου τινὸς οὐχ ἕκαστον· εἰ τὸ ἐν ἄρα ἑαυτοῦ ἕτερον, τὸ ἐν οὐχ ἐν ἐστίν. Ἀλλαμὴν ἄτοπον τοῦτο παράγον ἡμᾶς εἰς ἀντίφασιν ὅτι τὸ ἐν οὐχ ἐν· οὐκ ἄρα ἕτερον ἑαυτοῦ τὸ ἐν. Ἀπορήσειε δ' ἂν τις πρὸς τὴν ἀπόδειξιν ταύτην· μὴ ποτε καὶ ἡ ἑτερότης οὕτως ἀποδειχθήσεται μὴ οὔσα ἕτερον ἑαυτῆς· καίτοι γε τοῦτο ἀναγκαῖον. Ἐκαστον γὰρ τῶν ὄντως ὄντων ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐνεργεῖαν ἄρχεται, καθάπερ εἴρηται πολλάκις, καὶ ὁ Ἑλσατίας μὲν ξένος καὶ τὴν θατέρου φύσιν ἔλεγε τῶν ἄλλων γενῶν ἕτερον οὔσαν κατὰ τοῦτο ἑαυτὴν εἶναι μὴ ὄν, ὡς τὴν κίνησιν καὶ τὴν στάσιν. Ἄλλ' εἰ ἑαυτῆς ἕτερον ἢ ἑτερότης, ἔσται ἕτερον ἢ ἡ ἑτερότης, οὐκ ἔσται ἑτερότης, ὡς περ καὶ τὸ ἐν οὐχ ἐν· οὐκ ἄρα ἑαυτῆς ἕτερον ἢ ἑτερότης. Μὴ ποτε οὖν ἀφ' ἑαυτῆς μὲν ἄρχεται τοῦ ἐνεργεῖν ἢ ἑτερότης καὶ ποιεῖ ἕτερον ἑαυτὴν, οὐχ ἑαυτῆς δὲ ἕτερον, ἀλλὰ τῶν ἄλλων· καὶ γὰρ ἐκεῖνα διακρίνειν ἀπ' ἀλλήλων δύναται, καὶ ἑαυτὴν ἀπ' ἐκείνων πολλῶ πρότερον· καὶ οὕτως εἰς ἑαυτὴν ἐνεργεῖ τῷ φυλάττειν ἑαυτὴν ἀσύγχυτον τοῖς ἄλλοις. Εἰ δὲ ἐτι βούλει λέγειν ἀληθέστερον, καὶ ἡ ἑτερότης καθόσον ἑαυτῆς ἕτερόν ἐστίν, οὐκ ἔστιν ἑτερότητος· ἑαυτῆς γὰρ ἕτερον τῷ μετέχειν καὶ τῶν ἄλλων γενῶν. Ταύτη οὖν οὐχ ἑτερότης,

ἢ τῶν ἄλλων μετείληχε, καὶ οὐδὲν ἄτοπον ἐπὶ γε τῆς ἑτερότητος· πλήθος γὰρ ἔστιν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνός ἄτοπον· ἐν γὰρ ἔστι μόνον, ἄλλο δὲ οὐδέν. Δεῖ δὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ τινος ποιεῖσθαι καὶ μὴ ἄλλου, λέγω οἶον δὲ εἶ τι ἐστὶ ἀνθρώπου ἕτερον τοῦτο λέγειν οὐκ ἄνθρωπον, καὶ εἶ τι λευκοῦ, τοῦτο οὐ λευκόν· οὐ μέντοι λέγειν, ἐπειδὴ ὁ Δίων τοῦ ἀνθρώπου ἕτερος, εἴπερ τὸ μὲν ἄτομον, τὸ δὲ εἶδος, ὁ Δίων ἄνθρωπος οὐκ ἔστιν· αὐτὸ μὲν γὰρ τι εἶδος οὐκ ἔστιν, οὐ ἐλέγετο εἶναι ἕτερος· οὐ γὰρ ἔστι ὁ ἄνθρωπος· μετέχει δὲ τοῦ εἶδους, καὶ οὕτως ἐστὶ ἄνθρωπος, ὡς κατὰ μέθεξιν τις ἄνθρωπος ὢν.

« Καὶ μὴν ταυτὸν γε ἐτέρω ὃν ἐκεῖνο ἂν εἴη (1),
 « αὐτὸ δ' οὐκ ἂν εἴη· ὥστε οὐδ' ἂν οὕτως εἴη, ὡς ἐστὶ,
 « ἐν, ἀλλ' ἕτερον ἐνός· — Οὐδαμῶς (2). »

Τοῦτό ἐστι τῶν τεττάρων τὸ δεύτερον εὐληπέτερον μὲν ὃν τῶν ἐξῆς, τοῦ δὲ πρὸ αὐτοῦ χαλεπέτερον. Θαρρέει δ' οὖν καὶ τοῦτο τῷ μηδὲν εἰσδέχεσθαι τι ἐν ἀπὸ τῶν ἄλλων· τοῦτο γὰρ τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπὶ τῷ ἐνός καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων θείων αἰτίων ἐστὶ πάντων ἀπὸ θέστατον. Οὔτε γὰρ ὁ οὐρανὸς εἰσδέχεται τι τῆς θητικῆς δυσχερείας εἰς ἑαυτὸν, οὔτε ὁ δημιουργὸς ἀπὸ τῆς περὶ τὸν κόσμον ὅλον γενέσεως, οὔτε τὰ νοητὰ ἀπὸ τοῦ νοεροῦ πλήθους καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς διαίρεσως, ὥστε οὔτε τὸ ἐν ἀπὸ τῆς τῶν ὄντων ιδιότητος ἀνα-

(1) B. C. D. Εἴη τὸ ἐν. A. ut scriptos.

Bekk. Sed habet alterâ manu

(2) Sic Codd. Bekk. ὃν γὰρ

τὸ ἐν in modum glossæ quæ ab-

ὄν.

iit in alios Codd. ex A. de-

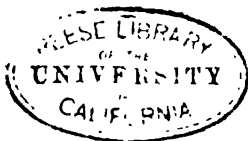
πιμπλάσαι δυνατόν. Οὐδαμῶς ἄρα τοῖς ἄλλοις ἔσται ταυτόν· μετέχει γὰρ ἂν αὐτῶν ἢ μετέχει τὰ ὑπ' αὐτό, ἢ καὶ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνα μετέχει ἂν ἑνός τινος ἄλλου. Ἄλλ' οὔτε ἑνός ἄμφω μετέχειν δυνατόν· κρεῖττον γὰρ οὐδέν ἐστι τοῦ ἑνός, οὐδὲ μᾶλλον ἓν· ἦν γὰρ ἂν τι πρὸ τοῦ ἑνός· ἢ γὰρ ἄνοδος ἐπὶ τὸ ἓν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τὸ πλῆθος· ἐνικώτερα γὰρ τὰ ἀνωτέρω, ψυχὴ μὲν σώματος· οὐδέν γὰρ εἰσδέχεται ἀπ' αὐτῶν χειρόνων ὄντων, οὔτε μετέχεται ὑπ' αὐτῶν· ἐξήρηται γὰρ ἀπάντων ὁμοῦ τῶν ὄντων καὶ ἄλλο ἐστὶ τὸ μεθεκτὸν νέ, τὸ δὲ πρώτως ἓν καὶ τὸ ἐφετὸν πᾶσι τοῖς οὔσιν ἀμέθεκτον προὔπαρχει τῶν ὄλων, ἵνα μένη ἓν ἀπλήθυντον· τὸ γὰρ μετεχόμενον οὐ παντάπασιν ἐστὶν ἓν. Οὐδαμῶς ἄρα ταυτόν ἐστὶν τοῖς ἄλλοις τὸ ἓν. Καὶ (1) οὕτω μὲν ἀπὸ τῶν κοινῶν ἐνοιῶν ὑπομνήσεως (2) ὡς ἐστὶν ὁ λόγος ἀληθοῦς, κατίδωμεν δὲ καὶ τὴν Παρμενίδειον ἀπόδειξιν τοιαύτην τινὰ οὔσαν· εἰ τὸ ἓν ἐτέρω τινὶ τῶν πάντων ταυτόν ἐστὶν, οὐκ ἐνὶ ὄντι ἔσται ταυτόν· αὐτὸ γὰρ ἐστὶ τὸ ἓν, καὶ ἅμα διὰ τούτων δῆλον ὅτι δύο εἶναι τὸ ὡς ἀληθῶς ἓν ἀμήχανον· δῆλον γὰρ ὅτι δῆλον ἂν εἴη διαφέροντα ἀλλήλων. Ἐν οὖν ἕτερον ὄν καὶ τοῦ ἑτέρου διαφέρον μετὰ τῆς διαφορᾶς οὐκέτ' ἂν εἴη ἓν· ἓν ἄρα μόνως (3) τὸ ἓν· τὸ οὖν ἕτερον αὐτοῦ ὄν οὐκ ἓν. Εἰ οὖν ἐτέρω ταυτόν τὸ ἓν, οὐκ ἐνὶ δήπου τούτῳ ταυτόν ἐστὶ· καὶ γὰρ τὸ τῷ ἐνὶ ταυτόν ἓν ἐστὶ, καὶ τὸ τῷ οὐκ ἀνθρώπῳ ταυτόν οὐκ ἀνθρώπος. Εἰ ἄρα ἐτέρω παρ' ἑαυτοῦ (4) τινὶ

(1) Sic Codd. Legend. κᾶν.

(3) B. μόνον.

(2) D. ὑπομνήσεις.

(4) D. παρ' ἑαυτοῦ.

ταυτὸν τὸ ἐν, οὐχ ἓν ἐστὶ τὸ ἐν· εἰ δὲ οὐχ ἓν, ἕτερον ἑνός, ὃ δέδεικται πρότερον ἄτοπον. Ἦρκει μὲν οὖν καὶ τὸ εἰς ἀντίφασιν τῷ διὰ τριῶν παράγειν τὸν λόγον εἰς τὸν τῆς ὑποθέσεως ἔλεγχον. Οὐ μὴν ἀλλὰ κάκεινο προστίθῃσι, τὸ καὶ ἕτερον τοῦ ἑνός, ἵνα καὶ διὰ τοῦ προεχῶς ἀτόπου δειχθέντος ἀποφάνῃ σαθρὰν καὶ ταύτη τὴν ὑπόθεσιν. Οὕτω δ' ἂν ἀποδείξῃαι καὶ τὴν ταυτότητα αὐτὴν ἔστιν ὅπῃ ταυτότητα μὴ οὔσαν, εἴπερ εἴη πως τῇ ἑτερότητι ταυτὸν ἢ ἄλλω (1) τινὶ τῶν ὁρῶν παρ' ἑαυτὴν· λεγέσθω γὰρ ὅτι ἡ ταυτότης ταυτὸν ἐστὶν ἑτερότητι, καθόσον μετέχει τῆς ἑτερότητας. Ἐοῦν τὸ ἑτερότητος ταυτὸν ἕτερόν ἐστὶ καὶ οὐ ταυτὸν, ἢ ἄρα ταυτότης ἕτερον καὶ οὐ ταυτὸν. Καὶ οὐδὲν γε ἄτοπόν ἐστι· τῇ μὲν γὰρ οὐσίᾳ τῇ ἑαυτῆς (2) ταυτότης ἐστὶ, τῇ δὲ μετουσίᾳ τῇ ἐκείνης, ἕτερον· γίγνεται δὲ ἐκείνη ταυτὸν, τῷ μετέχειν (3) ἐκείνης· ὃ καὶ παραδοξότατόν ἐστι τὸ ἕτερον γενέσθαι τὸ πρὸς τὴν θατέρω γενόμενον φύσιν. Καὶ οὕτω δὴ ὁ λόγος ἠρωτημένος ἐπὶ τοῦ ἑνός ἐστὶν ἀληθής. Διότι τὸ ἐν οὔτε γένος ἔχει πρὸ ἑαυτοῦ οὔτε εἶδος, τὰ μὲν πρὸ ἑαυτῶν ἔχοντε γένος ἢ εἶδος, οἷον ἄνθρωπος καὶ ἵππος, ἢ Σωκράτης καὶ Ζήνων, ταυτὰ ὄντα κατὰ τὸ γένος ἢ εἶδος, οὐκέτι ἀλλήλοις ἀπλῶς ἐστὶ ταῦτα· μὴ εἶναι δὲ ἀνάγκη πρὸς τοῦ ἑνός γένος ἢ εἶδος, εἰ μὴ γένηται τὸ ἐν, ἢ γένους μετέχον ἢ εἶδους, οὐχ ἓν. Τὸ γὰρ μετέχον τοῦ γένους ἔχει τι παρὰ τὸ γένος· καὶ τὸ μετέχον (4) ὡσαύτως τοῦ

(1) C. ἐν ἄλλω.

(3) D. μετέχον.

(2) C. D. αὐτῆς.

(4) C. μετεχόμενον.

είδους, ἔχει τι παρὰ τὸ εἶδος· καὶ καθόλου πᾶν τὸ μετέχον τινὸς ἔχει τι παρὰ τὸ μετεχόμενον· εἰ γὰρ μηδὲν, αὐτὸ ἂν ἐκεῖνο εἶη παντελῶς καὶ οὐ μετέχον ἐκείνου μόνον. Ἐἰ οὖν τὸ ἐν μήτε ἐν γένει ἐστὶ μήτε ἐν εἴδει, ταυτὸν δὲ ἢ ἐτέρῳ τινι, αὐτὸ ἂν ἐκεῖνο εἶη, ὧς ἐστὶ ταυτὸν οὐκ ἄλλο ὂν.

« Ταυτὸν μὲν ἄρα ἐτέρῳ ἢ ἕτερον ἑαυτοῦ οὐκ ἐστὶ.

« — Οὐ γάρ. »

Τῶν δύο προβλημάτων ἐν τούτῳ κοινὸν ποιεῖται συμπέρασμα κοινωνίαν ἔχόντων καθόσον ἀντιστρόφως ἀλλήλοις λαμβάνεται (1), τὸ μὲν ἕτερον πρὸς ἑαυτό, τὸ δὲ ταυτὸν πρὸς τὰ ἄλλα· δοκεῖ γὰρ τὸ μὲν ἕτερον οἰκειῶς ἔχειν (2) τῇ πρὸς τὰ ἄλλα ἀναλήψει, τὸ δὲ ταυτὸν τι πρὸς ἑαυτό. Διὸ κακείνα μὲν ῥᾶον πρὸς τὴν ἀπόδειξιν· ἀνοικεῖα (3) γὰρ μᾶλλον πρὸς τὸ ἐν· ταῦτα δὲ χαλεπώτερα· μᾶλλον γάρ ἐστι τοῦ ἐνὸς ἐγγύς ἢ μὲν πρὸς τὰ ἄλλα ἑτερότης διὰ τὴν ἐξηρημένην τοῦ ἐνὸς ὑπεροχὴν, ἢ δὲ πρὸς ἑαυτὸ ταυτότης διὰ τὴν ἄρρητον αὐτοῦ καὶ ἄφραστον ὑπερένωσιν, διχῶς δὲ λεγομένου καὶ τοῦ ταυτοῦ καὶ τοῦ ἐτέρου. Λέγεται γὰρ ταυτὸν καὶ ἡ ταυτότης καὶ τὸ μετέχον (4) τῆς ταυτότητος, καὶ ἕτερον ὁμοίως ἢ ἑτερότης καὶ τὸ μετέχον τῆς ἑτερότητος. Δεῖξει προῖων ὁ λόγος ὅτι κατ' οὐδέτερον τρόπον τὸ ἐν ἕτερον ἢ ταυτὸν· οὔτε γὰρ ὡς ἑτερότης, οὔτε ὡς ἕτερον τῶν ἄλλων ἕτερον, οὔτε ὡς ταυτότης, οὔτε ὡς

(1) C. λαμβάνονται.

(3) D. ἀνοικεῖον.

(2) Codd. ἔχει.

(4) C. μετεχόμενον.

ταυτοῦ μεταλαβόν, ἑαυτῷ ταυτόν· ὅπως δὲ ταῦτα εἴρηται, προϊόντος γνωσόμεθα.

« Ἔτερον δὲ ἐτέρου οὐκ ἔσται ἕως ἂν ἢ ἔν· οὐ γὰρ ἐνὶ προσήκει ἐτέρῳ τινὸς εἶναι, ἀλλὰ μόνῳ ἐτέρῳ ἐτέρου (1), ἄλλῳ δὲ οὐδενί. — Ὅρθως. — Τῷ (2) μὲν ἄρα ἔν εἶναι οὐκ ἔσται ἕτερον· ἢ οἶε; — Οὐ δῆτα. — Ἀλλαμὴν, εἰ μὴ οὕτω (3), οὐχ ἑαυτῷ ἔσται· εἰ δὲ μὴ αὐτῷ, εὐδὲ αὐτό· αὐτὸ δὲ μηδαμῆ (4) ὄν ἕτερον, εὐδενὸς ἔσται ἕτερον. — Ὅρθως ».

Τῶν δύο τῶν λειπομένων προβλημάτων, καλὴν τὴν ῥᾶον εἰς τὴν ἀπόδειξιν παραλαμβάνει πρότερον θατέρου, ῥᾶον δὲ ἐκεῖνο τὸ πορρώτερον κείμενον τοῦ ἐνός, ἀποφασκεῖν ἐθέλον (5) αὐτοῦ τοῦ ἐνός. Τοιοῦτον δὲ ἡ ἐπιρότης, ὡς πολλάκις εἴρηται· συγγενέστερον γὰρ ἢ ταυτότης πρὸς τὸ ἔν· διὸ δυσδιάκριτον ἔχει πρὸς αὐτὸ τὴν φύσιν καὶ λόγου δεομένην πλειόνης. Καὶ γὰρ αὐτοῦ καὶ τοῦτο κερφυλακτέον ὅτι μετρεῖ τῶν πραγμάτων σαφήνειάν τε καὶ ἀσάφειαν τῶν λόγων τὸ μῆκος, ἵνα μηδὲν μένῃ αὐτῷ, μηδὲ ἄνευ χρείας πραγματειώδους παραλαμβάνεται. Ταῦτά τοι καὶ πλείω μὲν ἐρεῖ περὶ τοῦ τετάρτου προβλήματος, ἐλάχιστα δὲ εἴρηται περὶ τοῦ πρώτου, ἐλάττω δὲ περὶ τοῦ δευτέρου μᾶλλον ἢ τοῦ τρίτου. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς τάξεως· διχῶς δὲ, ὥσπερ ἀπομὲν τοῦ ἐτέρου λεγομένου, καθ' ἑκάτερον οὐ φησὶν ἕτερον εἶναι τὸ ἔν· καὶ πρότερον ὅτι οὐχ ὡς μετέχον

(1) Bekk. Decst ἐτέρου.

(4) D. μηδαμῶς.

(2) B. C. D. τὸ.

(5) Sic Codd. Leg. ἐθέλον.

(3) Sic Codd. Bekk. οὕτω.

ἑτερότητας· τὸ γὰρ ἐν καθὼ ἐν οὐ μετέχει ἑτερότη-
 τος, εἰ δὲ μὴ, ἔσται οὐχ ἐν μεταλαβὼν αὐτοῦ· πᾶν
 δὲ τὸ ἕτερον ἐτέρου λέγεται διὰ τὴν ἑτερότητα· τὸ γὰρ
 ἢ ἐν οὐκ ἔστιν ἕτερον, διότι οὐ μετέχει ἑτερότητος·
 μόνῳ γὰρ ἐτέρῳ εἶναι προσήκει τῷ ἐτέρου ἐτέρῳ, ἀλλ'
 οὐ τῷ ἐνί. Τοιοῦτον δὲ ἐστὶ τὸ ἑτερότητας μετασχόν.
 Εἰ δὲ δι' ἑτερότητα τὸ ἐν ἕτερον ἔσται, μεταλήψεται
 τῆς ἑτερότητας· ἄλλο γὰρ ἐν, καὶ ἄλλο ἕτερον τὸ μὲν
 καθ' αὐτὸ, τὸ δὲ πρὸς ἕτερον λεγόμενον, ὥστ' οὐ τῷ
 ἐνί ἕτερον τὸ ἕτερον, ἀλλ' ἐκείνῳ ὃ ποιῶ ἕτερον. Ἐπὶ
 δὲ τούτῳ δείκνυσιν ὅτι οὐδὲ ἑτερότης τὸ ἐν· τί γὰρ
 εἰ ἕτερον μὲν ὡς ἑτερότητας μετέχον μὴ ἔστιν, ἑτε-
 ρότης δὲ ἐστὶν; Ἄλλ' οὐδὲ τοῦτό φησιν ἀληθές· εἰ γὰρ
 μὴ καθὼ ἐν ἕτερόν ἐστι, οὐκ ἔσται τῷ ἐνί ἕτερον·
 εἰ δὲ μὴ ἔστι τῷ ἐνί ἕτερον, οὐδὲ αὐτὸ ἑτερότης ἔσται.
 Πάνῳ δαιμονίως· ἢ γὰρ ἑτερότης ἑαυτῇ καὶ δι' ἑαυ-
 τὴν ἕτερον, τὸ δὲ ἐν οὐχ ἑαυτῷ ἕτερον, ἀλλὰ καὶ ἐν-
 νοια παντελῶς ἐνὸς καὶ ἐτέρου· οὐκ ἄρα τὸ ἐν ἢ ἑτερότης
 ἐστίν. Εἰ ἄρα μὴ ἑαυτῷ τὸ ἐν ἕτερον, οὐδὲ ἑτερότης
 ἐστί· καὶ τοῦτό ἐστιν ὅπερ αὐτὸς εἶπε συντόμως· εἰ δὲ
 μὴ αὐτῷ, οὐδὲ ἑαυτῷ, τουτέστιν εἰ μὴ ἑαυτῷ ἐνί ὄντι
 ἕτερόν ἐστι, διότι ἐν καὶ ἑτερότητας διεστήκεν, οὐδὲ
 αὐτὸ ἐστὶν ἑτερότης· ἦν γὰρ ἐν ταυτὸν, φάναι τῷ ἐνί
 ἕτερον εἶναι καὶ τῇ ἑτερότητι ἕτερον, εἴπερ τὸ ἐν ἑτερό-
 ττης, ὅπερ ἀνεῖλεν ὁ λόγος. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κοινὸν
 ἐπάγει συμπέρασμα τοιοῦτον· αὐτὸ δὲ μηδαμῇ ὄν ἕτε-
 ρον, μήθ' ὡς ἑτερότης, μήθ' ὡς μετέχον ἑτερότητας,
 μηδενὸς ἕτερον· πᾶν γὰρ τὸ τινὸς ἕτερον ἢ ἑτερό-

της ἐστίν, ἢ ἑτερότητος μετέχει· τὸ δὲ ἐν, οὔτε ἑτερότητος μετέχει· οὐδενὸς ἄρα ἐστίν ἕτερον. Ὅμως δὲ, εἰ ταυτότης ἀντίκειται καὶ ἑτερότητος, κρείττων δὲ ταυτότης ἑτερότητος, οὐδαμοῦ θέμις τὸ χεῖρον ἀνάγειν ἐπὶ τὸ ἐν· ἀλλ' ἢ μηδέτερον ἢ κρείττον τοῖν δυοῖν, ὡσπερ καὶ ἐπὶ τῶν πρότερον ἐλέγομεν. Ἡ γοῦν ἑτερότητος καὶ ἀντακειμένως πως ἔχει πρὸς τὸ ἐν, εἰ θέμις εἶπειν, καθόσον ἐνώσεως μὲν τὸ ἐν, διαίρεσεως δὲ αἰτίον ἢ ἑτερότητος· ἢ δὲ ταυτῆτος διὰ τῆς συνοχῆς καὶ τῆς κοινωνίας τῶν ὄντων μιμνῆται τὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἐφήκουσαν ἐνωσιν· οὐδαμῶς ἄρα ἕτερόν ἐστι τὸ ἐν, ἀλλὰ μᾶλλον μὲν ταυτόν καὶ ἕτερον. Οὐ μὲν οὐδὲ ταυτόν, ὡς ἔστι προῖουσιν εὐδὴλον. Ἴσως δ' ἂν τις ἀπορήσειε πρὸς ἡμᾶς πῶς οὖν ἐξηρησθαι λέγεται τὸ ἐν τῶν πάντων, εἰ μὴ ἐστίν ἕτερον αὐτῶν; τὸ γὰρ ἐξηρημένον διακέκριται τούτων ὧν ἐξήρηται, καὶ ἐστὶ χωρισμένον παντὸς, οὐ διήρηται ἀπ' αὐτοῦ· πᾶν δὲ τὸ διηρημένον διὰ τῆς ἑτερότητος διήρηται· διαίρετικὸν μὲν γὰρ, ὡς εἶπομεν, ἢ ἑτερότητος, συνεκτικὸν δὲ ἢ ταυτότητος. Πρὸς δὲ ταῦτα φαίην ἂν ὅτι ἐξήρηται τὸ ἐν ἀπὸ τῶν ὄντων καὶ χωριστὸν ἐστὶ, καὶ οὐ κατὰ τὴν ἑτερότητα τὸ χωριστὸν ἔχει τοῦτο καὶ ἐξηρημένον πρεσβεῖον τῶν ὄντων, ἀλλὰ κατ' ἄλλην ἄφραστον ὑπεροχὴν, καὶ οὐχ οἷαν ἢ ἑτερότητος παρέχει τοῖς οὖσιν. Ὡς γὰρ ἐστὶ μὲν αἰεὶ καὶ ὁ κόσμος, ἐστὶ δὲ αἰεὶ καὶ ὁ νοῦς· ἀλλ' οὐ ταυτό τὸ αἰεὶ τοῦτο ἐπ' ἀμφοτέρα, ἀλλ' ὅπου μὲν χρόνικόν, ὅπου δὲ αἰώνιον καὶ χρόνου παντὸς ἐπέκεινα· οὕτως ἐξήρηται μὲν καὶ ὁ νοῦς τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἐν τῶν ὄντων, ἀλλ'

ἐπὶ μὲν νοῦ τὸ ἐξηρηθῆσθαι κατὰ τὴν ἑτερότητα τὴν διακριτικὴν τῶν ὄντων, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνὸς πρὸ ἑτερότητας μιμεῖται γὰρ τὸ ἐξηρημένον ἐκείνου καὶ τὸ ἀμιγές (1) ἢ ἑτερότης, καθάπερ τὴν ἑτερότητα τὴν ἄφραστον ἢ ταυτότης. Ἄλλως οὖν ἐκεῖνο κεχώριστα τῶν ὄλων καὶ ἄλλων ἢ ἑτερότης χωρίζει τὰ ὄντα ἀπ' ἀλλήλων. Δῆλον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν οἴων ἀντικειμένων· καὶ γὰρ τὸ μηδαμῶς ὄν οὐκ ἔστιν ἕτερον, φάναι, τοῦ ὄντος, διότι τὸ ἕτερον μὴ ὄν μὲν πῆ καὶ ὄν ἐστι. Καὶ οὐ παρ' ἔλασσον, φησὶ, τοῦ ὄντος τὸ οὕτω μὴ ὄν· καὶ πῶς γὰρ ἂν μηδαμῶς ὄν γένους τινὸς μετέχοι τῶν ὄντων; ἕτερον, ἵνα μὴ γενόμενον ἕτερον μὴ (2) πάντων ἐκπεσὸν ἢ τῶν ὄντων. Οὕτω τὸ ἐν ἐξηρημένον πάντων τῶν ὄντων, οὐ διότι ἕτερον, ἐστὶν ἐξηρημένον, ἵνα μὴ ἕτερον ὄν μηκέτι πάντων ἢ τῶν ὄντων ἐξηρημένων. Οὐ γὰρ δεῖ τὴν ἀπόφασιν, καθ' ἣν οὐδὲν ἐστι τῶν πάντων, εἰς κατάφασιν μεταλαμβάνειν ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων· τὸ δὲ ἕτερον κατάφασιν, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἐξηρηθῆσθαι κυρίως λέγομεν, οὐδ' ἄλλο τι τῶν εἰς τὰ ὄντα φερόντων ὀνομάτων.

« Οὐδὲ μὴν ταυτόν (3) γε ἑαυτῷ ἔσται. — Πῶς δ' οὐ;
 « — Οὐχ ἢ περ τοῦ ἐνὸς φύσις, αὐτῆ δῆπου καὶ ταυ-
 « τοῦ (4). — Τί δή; — Ὅτι οὐκ ἐπειδὴν ταυτόν γένηται
 « τῷ τι, ἐν γίγνεται. — Ἀλλὰ τί μὴν; — Τοῖς πολλοῖς
 « ταυτόν γενόμενον πολλὰ ἀνάγκη γίνεσθαι, καὶ (5) οὐχ
 « ἐν. — Ἀληθῆ. — Ἄλλ' εἰ τὸ ἐν καὶ τὸ ταυτόν μηδαμῆ

(1) C. ἀμικτον.

(3) Bekk. Deest γε.

(2) Sic Codd. At fortè na-

(4) Bekk. τοῦ ταυτοῦ.

tum ex præcedenti μὴ.

(5) Bekk. ἀλλ'.

« διαφέρει, ὁπότε τι ταυτὸν ἐγίγνετο, αἰεὶ ἂν ἐν ἐγίγνετο,
 « καὶ ὁπότε ἐν, ταυτὸν. — Πάνυ γε. — Εἰ ἄρα τὸ ἐν
 « ἐαυτῷ ταυτὸν ἔσται, οὐχ ἐν ἐαυτῷ ἔσται· καὶ οὕτω (1)
 « ἐν ὄν οὐχ ἐν ἔσται. — Ἀλλαμὴν τοῦτό γε ἀδύνατον.»

Τοῦτό ἐστι τὸ τέταρτον τῶν προβλημάτων, ὅτι οὐχ
 ἔστιν ἐαυτῷ ταυτὸν τὸ ἐν οὔτε ὡς ταυτότης οὔτε
 ὡς μετέχον ταυτότητος· καὶ πρότερον ὅτι οὐχ ὡς ταυ-
 τότητος. Εἰ γάρ ἐστι ταυτότης τὸ ἐν, δεῖ πᾶν τὸ μετ-
 ἔχον ταυτότητος, κατ' ἐκεῖνο γίγνεσθαι ἐν καὶ μετέχον
 τοῦ ταυτοῦ· κατ' ἄλλο μὲν γὰρ καὶ ἄλλο, πάντως ἀν-
 αγκαῖον. Καὶ ἢ δεύτερον (2) ἢ ταυτότης τοῦ ἐνός οὐδὲν
 ἀμέτοχον τοῦ ἐνός παντελῶς ἀδύνατον· καθὸ δὲ ταυτὸν
 ἔσται, κατὰ τοῦτο ἐξ ἀνάγκης, ἐπεὶπερ ἢ ταυτότης τὸ
 ἐν ἐστίν. Ἀλλαμὴν ἔστι τι καθὸ μεταλαμβάνει ταυτό-
 τητος πολλὰ γιγνόμενον, οἷον ποίοις (3) πολλοῖς ταυτὸν
 γιγνόμενον καὶ οὐχ ἐν· οὐκ ἄρα ἢ ταυτότης τὸ ἐν.
 Ὡσπερ γὰρ τὸ τῷ ἀνθρώπῳ ταυτὸν γιγνόμενον ἀνθρω-
 πός ἐστι, καὶ τὸ τῷ ἵππῳ ἵππος, καὶ τὸ τῷ λευκῷ
 ταυτὸν γιγνόμενον λευκὸν, καὶ τὸ τῷ μέλανι μέλαν, καὶ
 ἐπὶ πάντων ἀπλῶς τὸ ταυτούμενον πρὸς τι εἶδος, ἐκεῖνο
 λέγεται πρὸς ὃ λέγεται ταυτοῦσθαι πάντως, οὕτω τὸ
 τοῖς πολλοῖς ταυτὸν γιγνόμενον τῷ πολλὰ γίγνεσθαι,
 ταυτὸν γίγνεται τοῖς πολλοῖς. Ταυτὸν οὖν τοῖς πολλοῖς
 γιγνόμενον καθὸ πολλὰ, ταυτὸν ἐστίν αὐτοῖς· ἄλλαμὴν

(1) Bekk. οὕτως.

*diversum ab uno. At quoque
 legas: ἢ δὲ ἕτερον, omisso καί.*(2) Sic Codd. Nec prave.
 Nam δεύτερον τοῦ ἐνός usurpa-
 tur tanquam *infra unum*, ergo(3) Sic Codd. *Leg. ταῖς,*
 ut *infra et supra in Platon.*

καθὸ πολλά εἶναι ἀδύνατον, οὐκ ἄρα ταυτότης ἐστὶ τὸ ἐν· ἦν γὰρ ἂν πάντα ταυτότητος μετέχοντα κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἐν γιγνόμενα. Δέδεικται δὲ ἐπὶ τῶν πολλῶν (1) οὐκ ἔστι διὰ τῶν πολλῶν οἶον ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν· τούτῳ δὲ δειχθέντι συνῆψε καὶ ὅτι οὐχὶ ταυτὸν οὕτω τὸ ἐν, ὡς ταυτότητος μεταλαβόν (2)· εἰ γὰρ ἔσται ταυτὸν ἑαυτῷ οὕτως, ὡς μετέχον ταυτότητος ἄλλης οὐσης, οὐχ ἐν ἔσται τὸ ἐν· ἔσται γὰρ τῷ μεταλαβεῖν ταυτότητος ἐν τε καὶ ἄλλο τι ὃ μὴ ἔστι, καὶ οὐκέτι φυλάξει τὴν ιδιότητα τοῦ ἐνός, πλήθος ἀντὶ τοῦ ἐνός γενόμενον. Ταῦτα δὲ πάντα συντόμως περιέλαβεν (3) εἰπών· ὥσπερ ἑαυτῷ ταυτὸν ἐστὶ τὸ ἐν, οὐχ ἐν ἑαυτῷ ἐστὶ· ταυτάτης γὰρ ἕτερον δέδεικται τοῦ ἐνός. Δυνάμει οὖν ὁ σύμπασις ἐστὶ λόγος τοιοῦτος· πᾶν τὸ αὐτὸ τισιν ὄν ἢ μετέχει ταυτότητος, ἢ ταυτὸν ταυτὸν ἐστὶ· τὸ δὲ ἐν οὔτε μετέχει ταυτότητος ὡς ἄλλης οὐσης, ἵνα μὴ μετέχον ἄλλου τοῦ παρὰ τὸ ἐν ἢ οὐχ ἐν, οὔτε ἐστὶ ταυτὸ ταυτότητος· οὐ γὰρ οἷς ὑπάρχει ταυτότης ταύτοις καὶ τὸ ἐν· τὰ γὰρ πολλά τοῖς πολλοῖς ταυτὰ εἶναι δυνατόν, ἐν δὲ εἶναι οὐ δυνατόν, ἕως ἂν ἢ πολλά· οὐκ ἄρα τὸ ἐν ταυτότης, οὔτε ὡς μετέχον ταυτότητος εἶναι δυνάμενον ταυτὸν· Ὁ μὲν οὖν σύμπασις λόγος, τοιοῦτος. Ἀπορήσασθε δ' ἂν τις πρὸς ἡμᾶς, ἵν' ἀπὸ τῶν τελευταίων ἀρξώμεθα, ποῦ καὶ ἐν τισιν ἔδειξεν, ὡς ἔστι τι γιγνόμενον ἐν καὶ οὐ ταυτὸν. Ὅτι μὲν οὖν τὸ ταυτὸν γιγνόμενον οὐ πάντως

(1) Sic Codd. Absque vitio.

(2) D. μεταλαχόν.

Namque οὐκ ἔστι pro τὸ οὐκ ἔστι.

(3) D. παραλαβέν.

Fortè tamen excidit δτι.

κατὰ ταυτὸ τοῦτο γίνεσθαι καὶ ἐνὶ, δεδείχθη δὲ ὅτι πρὸς τοῖς πολλοῖς ταυτὸν γιγνόμενον οὐ γίγνεται ἐν, ἀλλὰ πάλιν· τούτου δὲ μόνου προσδειχθέντος, πῶς δύο ἐπήγαγον εἰπόντων, ὡς εἶπον τι ταυτὸν ἐγίγνετο, αἰεὶ ἐν ἐγίγνετο, καὶ ὁπότε ἐν, ταυτὸν, εἰ ταυτὸν ἦν, ταυτὸς καὶ ἐν. Ῥητέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν (1) τοῦ λόγου καὶ τοῦτο προσθήσομεν ἐν γάρ τι γιγνόμενον ἑαυτῷ γίγνεται τῶν πολλῶν. Καίτοι γε εἰ ταυτὸν ἦν ταυτὸς καὶ ἐν, ἔδει τὸ ἐν γιγνόμενον εὐθύς γίγνεσθαι καὶ ταυτὸν, ἀλλὰ μὴ ἕτερον· ὡς γὰρ ταῖς πολλοῖς ταυτὸν ἦν, οὕτω τὸ ἐν οὐ ταυτὸν τοῖς πολλοῖς. Εἴποι δ' ἔτι ὅτι τὸ ἐν γιγνόμενον οὐχ ἐν ὄν πρότερον γίγνεσθαι οὐχ ἐν, ἑαυτῷ δὲ ταυτὸν καὶ διὰ τοῦ τὸ ἔπειτα τῷ οὐχ ἐν, ὅτι ἑαυτῷ ταυτὸν. Μὴ ποτε οὖν τὸ ἐν γιγνόμενον ἐξ ἀνάγκης μὲν ἕτερον γίγνεται τῶν οὐχ ἐν, οὐ συνέρι δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ αὐτοῦ καθόσον ἐστὶν ἐν· τῶν μὲν γὰρ οὐχ ἐν διὰ τὴν ἀντίθεσιν ἕτερον γίγνεται, καὶ δὲ ἐν τὸ ἐν ἐστὶν ἐν, οὐκ ὄν τῶν πρὸ τι· καθ' αὐτὸ γὰρ τὸ γὰρ ταυτὸν τῶν πρὸς τι τὸ ἐν γίγνεσθαι τι τὸ ταυτὸν οὐ συνεισφέρει. Ἐὰ γὰρ καθ' αὐτὸ προεπάγει ἐπιταχού τῶν πρὸς τι, διότι τὸ γιγνόμενον ἐν οὐ πάντως ταυτὸν, διότι τὰ καθ' αὐτὸ πρὸ τοῦ πρὸς τι· τὸ δὲ ταυτὸν τῶν (2) πρὸς τι λεγομένων ἐστίν· ἅμα γὰρ καὶ οὐ ταυτὸν ἐστὶ τι καὶ ἐν. Οὐκ ἄρα ἀπλῶς ἐν ἢ ταυτὸς καὶ τὸ ἐν. Διόπερ ὁ Πλάτων τῷ λόγῳ βαρῶν ἐπήγαγεν ὡς εἰ ἦν τὸ ἐν ταυτότης, ἦν ἂν καὶ τὸ ταυ-

(1) B. ἰδίαν.

(2) C. τὸ πρὸς τι λεγόμενον.

τὸν ἐν καθὸ ταυτὸν, καὶ τὸ ἐν ταυτὸν καθὸ ἐν· ἐφάνη
 δὲ καὶ τὸ ταυτὸν τοῖς πολλοῖς πολλά, καὶ κατὰ
 ταῦτό τὸ σὺχ ἐν, καὶ τὸ ἐν γιγνόμενον οὕτω ταυτὸν.
 Πάλιν τοίνυν ἀπορήσουσί τινες πῶς ταυτὸ γίνεσθαι
 φαίμεν τοῖς πολλοῖς· ἴσον γὰρ ἦν δικαιότερον εἰπεῖν,
 ἀλλ' οὐ ταυτὸν· ῥητέον δὲ πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἐστὶν οὐσι-
 ῶδες πλῆθος ἐν τοῖς οὐσί, τὸ δὲ καὶ ἔξωθεν ἐπιγιγνώ-
 μενον, καὶ ἐπεισοδιῶδες· καὶ τὸ μὲν ἐν τοῖς εἶδεσιν ὑφ-
 εσθηκός, τὸ ἐν τοῖς ἐνύλοις πράγμασιν, ὅταν τῷ οὐσιῶ-
 δει πλήθει καὶ τῷ ἀριθμῷ γίγνηται ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς,
 οὐχ ὅς ἐστιν ἐν τοῖς ἠριθμημένοις, ἀλλ' ὅς ἐστιν ἀπλοῦς
 ἀριθμὸς, τηνικαῦτα ταυτὸν λέγεται γίνεσθαι τὸ πλῆθος
 τῷ πλήθει, ἀλλ' οὐκ ἴσον· ἢ γὰρ κατὰ τὴν οὐσίαν κοι-
 νωνία ταυτότης ἐστίν, ἢ δὲ κατὰ τι ποσὸν ἰσότης,
 οὐ τὸ οὐσιῶδες ποσόν. Ὡς γὰρ ποιὸν, ἄλλο μὲν τὸ μόνως
 ποιὸν, ἄλλο δὲ τὸ περιουσίαν τὸ ποιὸν ἀφορίζον, οὕτω
 καὶ ποσόν ἄλλο μὲν τὸ κυρίως ποσόν, ἄλλο δὲ τὸ ἐν
 οὐσίᾳ ποσόν· καὶ ὅταν τοιαῦτα δύο ποσὰ κοινωνῇ πρὸς
 ἀλληλα, διὰ ταυτότητος κοινωνεῖ, καθάπερ δὴ καὶ τὰ
 ποιά τὰ οὐσιῶδη κοινωνεῖ διὰ ταυτότητος, ἀλλ' οὐ δι'
 ὁμοιότητος. Ταῦτα μὲν οὖν πρὸς τὴν ἀπορίαν. Ἐνδεί-
 κνυται δὲ καὶ δι' αὐτῶν τούτων ὁ Φιλόσοφος ὅτι ταυ-
 τότητα μὲν ἐτερότητι καὶ πλήθει συνεῖναι δυνατόν,
 ἢ δὲ ἔνωσις καὶ τὸ ἐν ἐπέκεινα τῆς πρὸς τὸ πλῆθος εἴ-
 ρηται συντάξεως· εἰ γὰρ τὰ πολλά, ταυτότητος μὲν
 μετασχεῖν δυνατόν, ἐν δὲ οὐκ ἔσται, καθὸ πολλά, καί-
 τοι διὰ τοῦτο ὄντα ταῦτα τοῖς ἑτέροις ὅτι πολλά, πρό-
 δηλον ὅτι ταυτότης μὲν ἐστὶ καὶ ἐν πλήθεσιν, ἐνότης

δὲ ἐξηρησθαι βούλεται τοῦ πλήθους. Ὄθεν εἰκότως δεικνυται τὸ ἐν ὡς οὐκ ἔστι ταυτότης· οὐ γὰρ ἀποστει τοῦ πλήθους ἡ ταυτότης, τὸ δὲ ἐν ἕξω τῶν πεπλασμένων ἐστίν· ἐκάστη γὰρ τάξις συνεισφέρει τι ἐκτὴ πάντως ὃ μὴ ἦν πρὸ αὐτῆς, οἷον ἡ μὲν γένεσις τῆ καθ' οὐσίαν μεταβολῆν ἦν οὐκ εἶχεν ὁ οὐρανός, ὁ δὲ οὐρανός τὴν κύκλω κίνησιν τὴν τοπικὴν ἦν οὐκ εἶχε ἡ ψυχὴ καθ' αὐτήν, ἡ δὲ ψυχὴ τὴν μεταβατικὴν κίνησιν ἦν οὐκ εἶχεν ὁ νοῦς, ὁ δὲ νοῦς τὴν τοῦ νοῦ ἕξιν ἦν οὐκ εἶχε τὸ ὄν, τὸ δὲ ὄν τὴν ταυτότητα καὶ ἑτερότητα, ὧν ἐξήρηται τὸ ἐν αὐτὸ, μηδὲν δέον τούτων, μήτε τῆς ταυτότητος· εἶχε γὰρ αὐτὴν κρείττονα ταυτότητος· μήτε ἑτερότητος· εἶχε γὰρ αὐτὴν μεταβολὴν κρείττονα ἑτερότητος.

« Ἀδύνατον ἄρα καὶ τῷ ἐνὶ ἡ ἑτέρου ἕτερον εἶναι
« ἡ ἑαυτῷ ταυτόν. — Ἀδύνατον. »

Τῶν δύο τῶν προσεχῶς δεδειγμένων θεωρημάτων κοινὸν τοῦτο συμπέρασμα ἐπήγαγεν, ἀδύνατον γάρ εἰσιν ἡ ἕτερον εἶναι τινῶν τὸ ἐν ἡ ἑαυτῷ ταυτόν. Τῶν μὴ τι νομίσης ἀσθένειαν εἶναι καὶ δυνάμεως ἐλλείπει, μηδὲ αὐτὴ ὑπερβολὴν δυνάμεως· ἔστι γὰρ τοι καὶ τοῦτον ἀδύνατον, ὡς εἰώθαμεν λέγειν τὸν σπουδαῖον ἀδύνατον εἶναι ἀμαρτεῖν, ἀλλὰ τὴν κρείττω πάσης δυνάμεως ὑπεροχὴν. Οὕτω γὰρ τὸ ἀδύνατον ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ἀπλῶς, ὡς πάσης ἐξ αὐτοῦ προϊούσης δυνάμεως, ἑτεροποιεῖται καὶ ταυτοποιεῖται τῶν ὄντων· ἐκεῖθεν γὰρ καὶ τὸ πέραν τὸ πάσης ταυτότητος χορηγὸν τοῖς οὐσί, καὶ τὸ ἄπει-

ρον πάσης διακρίσεως και διαίρεσεως γεννητικόν. Ως οὖν ὑπὲρ πᾶν πέρας ἐστὶ και ὑπὲρ πᾶσαν ἀπειρίαν, οὕτω και ὑπὲρ πᾶσαν ταυτότητα, πολλῶ μᾶλλον και ὑπὲρ πᾶσαν ἑτερότητα, και θείαν τε και ἐν τοῖς οὖσιν ὑφραστῶσαν. Εἴτις οὖν θεία τάξις κατ' αὐτὰ χαρακτηρίζοιτο μάλιστα πασῶν τῶν θείων τάξεων ἐπέκεινα, και ταύτης ἂν εἴη τὸ ἐν· και τὸ μὴ εἶναι ταυτὸν ἢ ἕτερον ἐκφαίνοι τὴν κατὰ ταῦτα διαφερόντως προϋούσαν διακρίσμησιν τῶν θεῶν.

« Οὕτω(1) δὴ ἕτερόν γε ἢ ταυτὸν τὸ ἐν οὐτ' ἂν αὐτῶ
« οὐτ' ἂν ἐτέρῳ εἴη. — Οὐ γὰρ οὖν. »

Τοῦτο κοινόν ἐστι συμπέρασμα τῶν τεττάρων προβλημάτων, ἀνακάμπτου μὲν ἐπὶ τὴν πρώτην πρότασιν, ἀλλοιότερον δὲ πως διαπεπραγμένον. Ἐκεῖ μὲν γὰρ εἶπεν, οὐδεμὴν ταυτὸν γε οὐτε ἐτέρῳ οὐτε ἑαυτῷ τὸ ἐν, τοῦ ἐτέρου τὸ ταυτὸν πρότερον διελὼν, εἶτα τὸ ἕτερον· ἐνταῦθα δὲ ἅμα ἅμφω προσθεῖς τὸ ἕτερον και ταυτὸν κοινήν ἐπήγαγε τὴν διαίρεσιν, οὐτ' ἂν αὐτῷ, οὐτ' ἂν ἐτέρῳ προσθεῖς, και ἤρξατό γε ἀπὸ τοῦ ἐτέρου και κατέληξεν εἰς τὸ ἕτερον, και διὰ τῆς συντομίας και διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸ αὐτὸ καταλήξεως, μιμούμενος τὸν κύκλον τῆς νοερᾶς ἐνεργείας. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τούτων· ἴσως δ' ἂν τις ἡμᾶς ἐπανέροιτο(2), τούτων δεδειγμένων, εἰ τάγε ἄλλα τοῦ ἐνὸς ἕτερα αὐτοῦ ἂν εἴη· τὰ γὰρ ἄλλα συνεισφέρειν δοκεῖ

(1) B. οὕτω.

τούτων.

(2) D. ἐπανέροιτο, λίγων,

καὶ τὴν τοῦ ἕτερα εἶναι φήμην αὐτὰ τοῦ ἐνός. Ταῦτα μὲν γὰρ οὐδαμῶς· οὐ γὰρ ἐστὶ καὶ ταῦτα ἐν· μήποτε δὲ, ὡς εἶπομεν, τὸ πολλὰ τοῦ ἐνός ἢ ἕτερα μὲν τὰ πολλὰ καὶ ἄλλα πάντη πάντως ἐστὶν, οὐχ ἕτερα δὲ τοῦ ἐνός. Ὡς γὰρ αὐτὸς προείρηκε τὸ ἕτερον ἐτέρου ἕτερον· καὶ εἰ λέγοιτο οὖν ἄλλα καὶ ἕτερα τοῦ ἐνός, οὐχ οὕτως λέγεται ὡς δι' ἑτερότητας ἀπ' ἐκείνου· ποιησάμενα πρὸς πρόοδον· ἦν γὰρ ἂν δευτέρα μετὰ τὸ ἐν ἢ ἑτερότητα καὶ μέση τοῦ ἐνός καὶ τῶν πολλῶν, ἵνα καὶ ταῦτα πρὸς κατ' αὐτήν. Ἀλλ' ἐστὶ μὲν τούτοις ὕφεις περὶ τὸ ἐν, οὐ πᾶσα δὲ ὕφεις ἑτερότητός ἐστιν ἔκγονος, ἀλλ' ἐν τοῖς εἰδητικοῖς διακόσμοις ὕφεις. Ὅθεν δὴ καὶ πρὸς τὸ ἕτερον τῆς οἰκείας αἰτίας καὶ ὑφεῖται αὐτῆς, ἐν τῶν δὲ τὸ ὑφειμένον ἡτεροῖώται πρὸς ἐκεῖνο τὸ αἴτιον ἐκ τοῦ· Τάχα δ' ἂν καὶ οὕτως λέγοιτο τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός εἶναι ἕτερα τοῦ ἐνός, ὡς διὰ τὴν εἰσελθοῦσαν αὐτῆς ἑτερότητα τὴν ἀπόστασιν ποιησάμενα τὴν ἀπὸ τοῦ ἐνός ἡτεροῖηθέντος (1)· τὰ γὰρ αὐτὰ τοῦ ἀνετεροῖώτου διὰ τὴν ἀπλότητα τάξιν ὑφειμένην ἔλαχεν, ὥστε καὶ ἄλλα φηθήσεται τοῦ ἐνός, ὡς διὰ τῶν ἄλλων ἄλλα γενέσθαι χωρισθέντα τοῦ τὴν ἀλλήλων προσηγορίαν ἀναινομένου παντάπασιν ἐνός. Διττῆς οὖν, μᾶλλον δὲ τριττῆς ἐν τοῖς οὔσιν οὔσης τῆς ἑτερότητας, τῆς μὲν τῶν κρειτόνων, τῆς δὲ τῶν χειρόνων, τῆς δὲ τῶν ὁμοστοίχων, ἀντὶ μὲν τῆς τῶν κρειτόνων πρὸς τὰ χειρόνα τῶν εἰδῶν ἑτερότητας τὴν ὑπεροχὴν λεπτότερον ἐν τοῖς ὑπερουσίαις,

(1) Codd. ἡτεροῖηθεν.

ἀντί δὲ τῆς τῶν χειρόνων πρὸς τὰ κρείττονα τὴν ὑφ-
 εσιν, ἀντί δὲ τῆς τῶν ὁμοστοίχων ἀπ' ἀλλήλων δια-
 κρίσεως τὴν ιδιότητα. Πάντα οὖν ὑφεῖται τοῦ ἐνός, καὶ
 πάντων ὑπερέχει τὸ ἐν, καὶ οὔτε τὸ ἐν ἕτερον τῶν ἄλ-
 λων οὔτε τὰ ἄλλα ἕτερα τοῦ ἐνός. Εἰ δέ που καταχρώ-
 μεθα τοῖς ὀνόμασι τὰλλα τοῦ ἐνός λέγοντες, σύγγνωμην
 εἶναι δεῖ πρὸς τὴν συνήθειαν ἀποβλέποντας. Ὅτι γὰρ
 οὐδὲν κυρίως ἐπὶ τοῦ ἐνός λέγομεν, προϊόντες ἀκουσά-
 μεθα τοῦ Φιλοσόφου δεκνύντος· λέγομεν δὲ ὁμῶς τι
 περὶ αὐτοῦ διὰ τὴν αὐτοφυῆ τῆς ψυχῆς ὡδινὰ περὶ
 τὸ ἐν.

« Οὐδεμὴν ὁμοίον τι ἐστὶ οὐδ' ἀνόμοιον οὔτ' ἂν
 αὐτῶ οὔτε ἐτέρῳ. — Τί δὴ ; »

Μεταβέβηκεν ἀπ' ἄλλης τάξεως ἐπ' ἄλλην τὴν προσ-
 εχῆ, καθάπερ δεῖξομεν ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει, καὶ
 ἀπὸ τῆς δημιουργικῆς τάξεως ἐπὶ τὴν ἀφομοιωτικὴν
 ὑμνουμένην παρ' ἄλλων διακρίσμησιν, ἧς ἴδιον τὸ μόνως
 ὑπερκόσμιον εἶναι, δι' ἧς καὶ τὰ ἐγκόσμια πάντα καὶ
 τὰ ἀπόλυτα γένη τοῖς νοεροῖς ἀφομοιοῦνται θεοῖς, καὶ
 συνάπτεται πρὸς τὴν μονάδα τὴν δημιουργικὴν τὴν ἐξ-
 ηρημένως τῶν ὄλων βασιλεύουσαν, καὶ δείκνυσιν ὅπως
 καὶ ταύτης ὑφειμένον τὸ ἐν γεννητικόν ἐστὶν αὐτῆς,
 εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, τὰξιν ὄλην ἐκφῆναν (1) μετὰ τῶν πρὸ
 αὐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ εἶδος ἐν νοερὸν ἀνάκινόμενον. Οὐδὲ γὰρ
 τοῦτο σεμνὸν εἰ ἐνός τινος εἶδους ὑπερίδρυται τὸ ἐν,
 ὁμοιότητος ἢ ἀνομοιότητος, οὐδὲ περὶ ταῦτα διατρί-
 βειν οἰητέον τὸν παρόντα λόγον· πάμπολλα γὰρ εἶδη (2),

(1) C. ἐμφῆναν.

(2) D. τὰ εἶδη.

καὶ οὐκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν δι' ἣν αἰτίαν τὰ μὲν παρῆναι, τὰ δὲ πρὸς τὴν ἀφαίρεσιν τὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς προσήκατο (1) μόνον τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ δὴλόν ἐστι τοῖς τὰ θεῖα γένετα διηρημένοις ὅτι τάξεων ὄλων ὑπέρτερον αὐτὸ δέσσιν, ὕμνον διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἓνα θεολογικῶς ἀναπέμπων εἰς τὸ ἓν. Οὐκ ἄρα ἀποδεχόμεθα (2) τὸν ἕνα γόν τὸν ἀπλῶς καὶ ἡμεῖς ὅτι ταῖς δέκα κατηγορίαις ἐφέπεται, τὸ μὲν ταυτὸν καὶ ἕτερον ἀπ' οὐσίας λαβόν, τὸ δὲ ὁμοῖον καὶ ἀνόμοιον ἐκ ποιότητος, τὸ δὲ ἴσον καὶ ἄνισον ἐκ ποσότητος, τὸ δὲ πρεσβύτερον καὶ νεότερον ἀπὸ τοῦ ποτέ. Καίτοι ταῦτα ἀληθῆ καὶ ἐπιείκομεν καὶ ταῦτα ἡμεῖς, ἀλλὰ ταῦτα πάντι ἐπιείκοις αἰσθητοῖς ἐστι καὶ περὶ τὰ αἰσθητά· τοῦ δὲ Πλάτωνος περὶ τὰς ὑπερκοσμίου τάξεις διατρέβοντος, κείνου ἐξηρημένον τὸ ἓν ἀποφαίνοντος, οὐδὲν ἕνα πᾶς τις ἀποφάναιτο τῶν κατηγοριῶν, καθαρῶν τῶν καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς θεμένους (3) εἶναι τὰς κατηγορίας ὑφειμένους τῶν νοητῶν. Ἡ πῶς ἐκεῖ συμβεβηκός τίς ἐστι, πῶς δὲ οὐσίαν τοιαύτην ἐκεῖ ῥητέον, ἥς ἴδιον μάλιστα τὸ ταυτὸν οὐσαν καὶ ἀριθμῶ ἐν δεκτικῇ εἶναι τῶν ἐναντίων; Οὔτε γὰρ τὸ τοιοῦτον ἐν χώρᾳ ἐπὶ τῆς κατὰ τῆς ἔχει καὶ διαγωνίου φύσεως, οὔτε τὰ γένετα καὶ τὰ εἶδη τὰ ἀτιμότερα τῶν (4) τοιούτων οὐσιῶν, ὅπου μάλιστα αὐταὶ τιμιώτεροι οὐσαι ἐκείνων, οὔτε μᾶλλον τὰ συμβεβηκότερα τῶν τοιούτων γενῶν ἀμυδρότερα καὶ εὐδῶν.

(1) C. προσήκατο.

(2) D. ἀποδεχόμεθα.

(3) C. τιθέμενος.

(4) D. τούτων τῶν οὐσιῶν.

Εἰ οὖν καὶ πᾶσαν νοητὴν οὐσίαν τούτων καθαρεύειν φάμεν τῶν πολυθρυλλήτων κατηγορίων, τίνα ἂν ὑπερβολὴν δεικνύοι τοῦ κρείττονος τῶν νοητῶν ἑνὸς ἢ τούτων ἀφαίρεσις; Τὰς μὲν οὖν κατηγορίας διὰ ταῦτα χαίρειν ἑατέον, εἴτε ὀρθῶς διήρηνται τοῖς θρυλλοῦσιν αὐτάς, εἴτε καὶ μὴ· διαφέρει γὰρ πρὸς τὸ παρὸν οὐδέν. Εἰ δέ τις οἶοιτο τῶν νοερῶν γίνεσθαι διὰ τούτων εἰδῶν τὰς ἀποφάσεις, εἴρηται καὶ πρὸς τοῦτον ὅτι καὶ ταῦτα οὐδέν ἔχει θαυμάσιον, οἷον εἰ εἶδους ἑνὸς ὑπερέχει τὸ ἓν, πάντων αἴτιον ἂν τῶν νοητῶν. Τούτων γὰρ ἐξήρηται καὶ ἡ ἑνάς ἢ τοῦ νοῦ, δι' ἣν ὁ νοῦς ἐστὶν ἐνοειδής, καὶ αὐτῷ τῷ ἐνὶ διαφερόντως· οἷον ἐρριζομένως καὶ πάντα μὲν τὰ ὄντα διὰ τοῦ ἐν ἑαυτοῖς ἑνὸς ἐκείνω συνῆπται, μάλιστα δὲ ὁ νοῦς, εἴπερ οὗτος μετὰ τὸ ἓν. Ἄλλ' εἴ τι περὶ τῶν προκειμένων ἀποφάσεων καὶ τούτων ἐνδείξασθαι ἄξιον, ῥητέον ὅτι πρόβεισι μὲν ἡ ἀφομοιωτικὴ πᾶσα τάξις ἀπὸ τῆς δημιουργικῆς μονάδος, μιμνῆται δὲ τὴν μὲν ἐκεῖ ταυτότητα διὰ τῆς ὁμοιότητος, τὸ συναγωγὸν αὐτῆς καὶ τὸ συνεκτικὸν τῶν ὄλων μερικώτερον ἐπιδεικνυμένη, τὴν δὲ ἑτερότητα τὴν δημιουργικὴν διὰ τῆς ἀνομοιότητος, τὸ διακριτικὸν αὐτῆς καὶ διαιρετικὸν διὰ τῆς ἀσυγχύτου πρὸς τὰ ἄκρα καθαρότητος ἀπεικονισαμένη. Ταυτότητα μὲν γὰρ ἀνειμένη τὴν ὁμοιότητα λέγειν, τοῦτο δὲ τὸ τῶν πρὸ ἡμῶν τισιν ἀρέσαν, ἡ ἑτερότητα ἀνειμένη τὴν ἀνομοιότητα παραιτητέον· οὐ γὰρ ἐστὶ θεοῖς ἀνεσίς τις καὶ ἐπίτασις, οὐδὲ ἀοριστία καὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἀλλὰ πάντα

κατὰ ταυτὸ τοῦτο γίγνεται καὶ ἐνὶ, δεδειχθῆ δὴ καὶ τοῖς πολλοῖς ταυτὸν γιγνόμενον οὐ γίγνεται ἐν, ἀλλὰ καὶ λά· τούτου δὲ μόνου προσδειχθέντος, πῶς δύο ἐπέφηνεν εἰπὼν, ὡς εἶπον τι ταυτὸν ἐγίγνετο, αἰ ἐν ἐγίγνετο, καὶ ὁπότε ἐν, ταυτὸν, εἰ ταυτὸν ἦν, ταυτὸς καὶ ἐν. Ῥητέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν (1) τοῦ λόγου καὶ τοῦτο προσθήσομεν ἐν γὰρ τι γιγνόμενον ἔφη γίγνεται τῶν πολλῶν. Καίτοι γε εἰ ταυτὸν ἦν ταυτότης καὶ ἐν, ἔδει τὸ ἐν γιγνόμενον εὐθύς γίγνεσθαι καὶ ταυτὸν, ἀλλὰ μὴ ἕτερον· ὡς γὰρ ταῖς πολλοῖς ταυτὸν ἢ ἐν, οὕτω τὸ ἐν οὐ ταυτὸν τοῖς πολλοῖς. Εἴποι δ' εἶπε ὅτι τὸ ἐν γιγνόμενον οὐχ ἐν ὄν πρότερον γίγνετο καὶ οὐχ ἐν, ἑαυτῷ δὲ ταυτὸν καὶ διὰ τοῦ τὸ ἕτερον τοῦ οὐχ ἐν, ὅτι ἑαυτῷ ταυτὸν. Μὴ ποτε οὖν τὸ ἐν γιγνόμενον ἐξ ἀνάγκης μὲν ἕτερον γίγνεται τῶν οὐχ ἐν, οὐ σφίρα δὲ τὴν ἐννοιαν τοῦ αὐτοῦ καθόσον ἐστὶν ἐν· τῶν μὲν γὰρ οὐχ ἐν διὰ τὴν ἀντίθεσιν ἕτερον γίγνεται, καὶ δὲ ἐν τὸ ἐν ἐστὶν ἐν, οὐχ ὄν τῶν πρό τι· καθ' αὐτὸ γὰρ τὸ γὰρ ταυτὸν τῶν πρός τι τὸ ἐν γίγνεσθαι τι τὸ ταυτὸν οὐ συνεισφέρει. Ἐὰ γὰρ καθ' αὐτὸ προῦπάρχει ἐπιταχοῦ τῶν πρός τι, διότι τὸ γιγνόμενον ἐν οὐ πάντως ταυτὸν, διότι τὰ καθ' αὐτὸ πρό τοῦ πρός τι· τὸ δὲ ταυτὸν τῶν (2) πρός τι λεγομένων ἐστίν· ἅμα γὰρ καὶ οὐ ταυτὸν ἐστὶ τι καὶ ἐν. Οὐκ ἄρα ἀπλῶς ἐν ἢ ταυτότης καὶ τὸ ἐν. Διόπερ ὁ Πλάτων τῷ λόγῳ ἀναφύων ἐπήγαγεν ὡς εἰ ἦν τὸ ἐν ταυτότης, ἦν ἂν καὶ τὸ ταυ-

(1) B. ἰδέαν.

(2) C. τὸ πρός τι λεγόμενον.

τὸν ἐν καθὼ ταυτὸν, καὶ τὸ ἐν ταυτὸν καθὼ ἐν· ἐφάνη
 δὲ καὶ τὸ ταυτὸν τοῖς πολλοῖς πολλά, καὶ κατὰ
 ταῦτό τὸ οὐχ ἐν, καὶ τὸ ἐν γιγνόμενον οὐκ ἐν ταυτὸν.
 Ἰάλιν τοίνυν ἀπορήσουσί τινες πῶς ταυτὸ γίγνεσθαι
 φαίμεν τοῖς πολλοῖς· ἴσον γὰρ ἦν δικαιότερον εἰπεῖν,
 ἀλλ' οὐ ταυτὸν· ῥητέον δὲ πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἔστιν οὐσί-
 ωδες πληθὺς ἐν τοῖς οὐσί, τὸ δὲ καὶ ἔξωθεν ἐπιγιγνό-
 μενον, καὶ ἐπιεποδιῶδες· καὶ τὸ μὲν ἐν τοῖς αἰδέσειν ὑφ-
 εσθηκός, τὸ ἐν τοῖς ἐνύλοις πράγμασιν, ὅταν τῶ οὐσιώ-
 δει πληθῆι καὶ τῶ ἀριθμῶ γίγνηται ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς,
 οὐχ ὅς ἐστιν ἐν τοῖς ἠριθμημένοις, ἀλλ' ὅς ἐστιν ἀπλοῦς
 ἀριθμὸς, τηλικαῦτα ταυτὸν λέγεται γίνεσθαι τὸ πλήθος
 τῶ πληθῆι, ἀλλ' οὐκ ἴσον· ἡ γὰρ κατὰ τὴν οὐσίαν κοι-
 νωνία ταυτότης ἐστίν, ἡ δὲ κατὰ τι ποσὸν ἰσότης,
 οὐ τὸ οὐσιώδες ποσόν. Ὡς γὰρ ποιὸν, ἄλλο μὲν τὸ μόνως
 ποιὸν, ἄλλο δὲ τὸ περιουσίαν τὸ ποιὸν ἀφορίζον, οὕτω
 καὶ ποσόν ἄλλο μὲν τὸ κυρίως ποσόν, ἄλλο δὲ τὸ ἐν
 οὐσίᾳ ποσόν· καὶ ὅταν τοιαῦτα δύο ποσὰ κοινωνῇ πρὸς
 ἀλλήλα, διὰ ταυτότητος κοινωνεῖ, καθάπερ δὴ καὶ τὰ
 ποιὰ τὰ οὐσιώδη κοινωνεῖ διὰ ταυτότητος, ἀλλ' οὐ δι'
 ὁμοιότητος. Ταῦτα μὲν οὖν πρὸς τὴν ἀπορίαν. Ἐνδεί-
 κνυται δὲ καὶ δι' αὐτῶν τούτων ὁ Φιλόσοφος ὅτι ταυ-
 τότητα μὲν ἑτερότητι καὶ πληθῆι συνεῖναι δυνατόν,
 ἡ δὲ ἔνωσις καὶ τὸ ἐν ἐπέκεινα τῆς πρὸς τὸ πλήθος εἰ-
 ρηται συντάξεως· εἰ γὰρ τὰ πολλά, ταυτότητος μὲν
 μετασχεῖν δυνατόν, ἐν δὲ οὐκ ἔσται, καθὼ πολλά, καί-
 τοι διὰ τοῦτο ὄντα ταῦτα τοῖς ἑτέροις ὅτι πολλά, πρό-
 δηλον ὅτι ταυτότης μὲν ἐστὶ καὶ ἐν πληθεσιν, ἐνότης

δὲ ἐξηρησθαι βούλεται τοῦ πλήθους. Ὅθεν εἰκότως δεικνυται τὸ ἐν ὧς οὐκ ἔστι ταυτότης· οὐ γὰρ ἀποστατεῖ τοῦ πλήθους ἡ ταυτότης, τὸ δὲ ἐν ἔξω τῶν πεπληθυσμένων ἐστίν· ἐκάστη γὰρ τάξις συνεισφέρει τι ἐαυτῇ πάντως ὃ μὴ ἦν πρὸ αὐτῆς, οἷον ἡ μὲν γένεσις τὴν κατ' οὐσίαν μεταβολὴν ἦν οὐκ εἶχεν ὁ οὐρανός, ὁ δὲ οὐρανός τὴν κύκλω κίνησιν τὴν τοπικὴν ἦν οὐκ εἶχε ἡ ψυχὴ κατ' αὐτὴν, ἡ δὲ ψυχὴ τὴν μεταβατικὴν κίνησιν ἦν οὐκ εἶχεν ὁ νοῦς, ὁ δὲ νοῦς τὴν τοῦ νοῦ ὄρξιν ἦν οὐκ εἶχε τὸ ὄν, τὸ δὲ ὄν τὴν ταυτότητα καὶ ἑτερότητα, ὧν ἐξήρηται τὸ ἐν αὐτῷ, μηδὲν δεόμενον τούτων, μήτε τῆς ταυτότητος· εἶχε γὰρ ἀκλόπιτε κρείττονα ταυτότητος· μήτε ἑτερότητος· εἶχε γὰρ ὑπερβολὴν κρείττονα ἑτερότητος.

« Ἀδύνατον ἄρα καὶ τῷ ἐνὶ ἡ ἑτέρου ἕτερον εἶναι
« ἡ ἐαυτῷ ταυτόν. — Ἀδύνατον. »

Τῶν δύο τῶν προσεχῶς δεδειγμένων θεωρημάτων κοινὸν τοῦτο συμπέρασμα ἐπήγαγεν, ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἡ ἕτερον εἶναι τινῶν τὸ ἐν ἡ ἐαυτῷ ταυτόν. Τοῦτο μὴ τι νομίσης ἀσθένειαν εἶναι καὶ δυνάμεως ἔλλειψιν, μηδὲ αὐτὴ ὑπερβολὴν δυνάμεως· ἔστι γὰρ ται καὶ τοιοῦτον ἀδύνατον, ὡς εἰώθαμεν λέγειν τὸν σπουδαῖον ἀδύνατον εἶναι ἀμαρτεῖν, ἀλλὰ τὴν κρείττω πάσης δυνάμεως ὑπεροχὴν. Οὕτω γὰρ τὸ ἀδύνατον ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ἀληθῶς, ὡς πάσης ἐξ αὐτοῦ προϊούσης δυνάμεως, ἑτεροποιῶν τε καὶ ταυτοποιῶν τῶν ὄντων· ἐκεῖθεν γὰρ καὶ τὸ πέραν τὸ πάσης ταυτότητος χορηγὸν τοῖς οὐσί, καὶ τὸ ἄπει-

ρον πάσης διακρίσεως και διαιρέσεως γεννητικόν. Ως οὖν ὑπὲρ πᾶν πέρας ἐστὶ και ὑπὲρ πᾶσαν ἀπειρίαν, οὕτω και ὑπὲρ πᾶσαν ταυτότητα, πολλῶ μάλλον και ὑπὲρ πᾶσαν ἑτερότητα, και θείαν τε και ἐν τοῖς οὔσιν ὑφρεστώσαν. Εἴτις οὖν θεία τάξις κατ' αὐτὰ χαρακτηρίζοιτο μάλιστα πασῶν τῶν θείων τάξεων ἐπέκεινα, και ταύτης ἂν εἴη τὸ ἐν· και τὸ μὴ εἶναι ταυτόν ἢ ἕτερον ἐκφαίνοι την κατὰ ταῦτα διαφερόντως προοῦσαν Διακόσμησιν τῶν θεῶν.

« Οὕτω(1) δὴ ἕτερόν γε ἢ ταυτόν τὸ ἐν οὐτ' ἂν αὐτῶ
« οὐτ' ἂν ἐτέρῳ εἴη. — Οὐ γὰρ οὖν. »

Τοῦτο κοινόν ἐστὶ συμπέρασμα τῶν τεττάρων προβλημάτων, ἀνακάμπτον μὲν ἐπὶ τὴν πρώτην πρότασιν, ἀλλοιότερον δέ πως διαπεπραγμένον. Ἐκεῖ μὲν γὰρ εἶπεν, οὐδεμὴν ταυτόν γε οὔτε ἐτέρῳ οὔτε ἑαυτῶ τὸ ἐν, τοῦ ἐτέρου τὸ ταυτόν πρότερον διελῶν, εἶτα τὸ ἕτερον· ἐνταῦθα δὲ ἅμα ἅμφω προσθεῖς τὸ ἕτερον και ταυτόν κοινήν ἐπήγαγε τὴν διαίρεσιν, οὐτ' ἂν αὐτῶ, οὐτ' ἂν ἐτέρῳ προσθεῖς, και ἤρξατό γε ἀπὸ τοῦ ἐτέρου και κατέληξεν εἰς τὸ ἕτερον, και διὰ τῆς συντομίας και διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸ αὐτὸ καταλήξεως, μιμούμενος τὸν κύκλον τῆς νοεραῆς ἐνεργείας. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τούτων· ἴσως δ' ἂν τις ἡμᾶς ἐπανέροιτο(2), τούτων δεδειγμένων, εἰ τάγε ἄλλα τοῦ ἐνός ἕτερα αὐτοῦ ἂν εἴη· τὰ γὰρ ἄλλα συνεισφέρειν δοκεῖ

(1) B. οὔτε.

τούτων.

(2) D. ἐπανέροιτο, λέγων,

καὶ τὴν τοῦ ἕτερα εἶναι φήμην αὐτὰ τοῦ ἐνός. Ταῦτα μὲν γὰρ οὐδαμῶς· οὐ γὰρ ἐστὶ καὶ ταῦτα ἐν· μήτε δὲ, ὡς εἶπομεν, τὸ πολλὰ τοῦ ἐνός ἢ ἕτερα μὲν τὰ πολλὰ καὶ ἄλλα πάντη πάντως ἐστὶν, οὐχ ἕτερα δὲ τοῦ ἐνός. Ὡς γὰρ αὐτὸς προείρηκε τὸ ἕτερον ἐτέρου ἕτερον· καὶ εἰ λέγοιτο οὖν ἄλλα καὶ ἕτερα τοῦ ἐνός, οὐχ οὕτως λέγεται ὡς δι' ἐτερότητος ἀπ' ἐκείνου· ποιησάμενα τὴν πρόοδον· ἦν γὰρ ἂν δευτέρα μετὰ τὸ ἐν ἢ ἐτερότητα, καὶ μέση τοῦ ἐνός καὶ τῶν πολλῶν, ἵνα καὶ ταῦτα κινήσῃ κατ' αὐτήν. Ἄλλ' ἐστὶ μὲν τούτοις ὑφesiς περὶ τὸ ἐν, οὐ πᾶσα δὲ ὑφesiς ἐτερότητός ἐστιν ἔκγονος, ἀλλ' ἐν τοῖς εἰδητικοῖς διακόσμοις ὑφesiς. Ὅθεν δὴ καὶ πᾶν τὸ ἕτερον τῆς οἰκείας αἰτίας καὶ ὑφείται αὐτῆς, οὐ πᾶν δὲ τὸ ὑφειμένον ἠτεροῖεται πρὸς ἐκεῖνο τὸ αἶτιον ἐπιτοῦ. Τάχα δ' ἂν καὶ οὕτως λέγοιτο τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός εἶναι ἕτερα τοῦ ἐνός, ὡς διὰ τὴν εἰσελθοῦσαν αὐτῆς ἐτερότητα τὴν ἀπόστασιν ποιησάμενα τὴν ἀπὸ τοῦ ἐνός ἠτεροῖηθέντος (1)· τὰ γὰρ αὐτὰ τοῦ ἀνετεροῖώτου διὰ τὴν ἀπλότητα τάξιν ὑφειμένην ἔλαχεν, ὥστε καὶ ἄλλα μὴ θήσεται τοῦ ἐνός, ὡς διὰ τῶν ἄλλων ἄλλα γενέσθαι χωρισθέντα τοῦ τὴν ἀλλήλων προσηγορίαν ἀναγινόμενου παντάπασιν ἐνός. Διττῆς οὖν, μᾶλλον δὲ τριττῆς ἐν τοῖς οὖσις οὖσης τῆς ἐτερότητος, τῆς μὲν τῶν κρείττονων, τῆς δὲ τῶν χειρόνων, τῆς δὲ τῶν ὁμοστούχων, ἀντὶ μὲν τῆς τῶν κρείττονων πρὸς τὰ χειρόνα τῶν εἰδῶν ἐτερότητος τὴν ὑπεροχὴν ληπτέον ἐν τοῖς ὑπερουσίαις,

(1) Codd. ἠτεροῖθεν.

ἀντί δὲ τῆς τῶν χειρόνων πρὸς τὰ κρείττονα τὴν ὑφ-
 εσον, ἀντί δὲ τῆς τῶν ὁμοστοίχων ἀπ' ἄλληλων δια-
 κρίσεως τὴν ἰδιότητα. Πάντα οὖν ὑφείται τοῦ ἐνός, καὶ
 πάντων ὑπερέχει τὸ ἐν, καὶ οὔτε τὸ ἐν ἕτερον τῶν ἄλ-
 λων οὔτε τὰ ἄλλα ἕτερα τοῦ ἐνός. Εἰ δέ ποτε καταχρώ-
 μεθα τοῖς ὀνόμασι τὰλλα τοῦ ἐνός λέγοντας, συγγνώμην
 ἔχειν δεῖ πρὸς τὴν συνήθειαν ἀποβλέποντας. Ὅτι γὰρ
 οὐδὲν κυρίως ἐπὶ τοῦ ἐνός λέγομεν, προϊόντες ἀκουσό-
 μεθα τοῦ Φιλοσόφου δεσπύοντος· λέγομεν δὲ ὁμῶς τι
 περὶ αὐτοῦ διὰ τὴν αὐτοφυῆ τῆς ψυχῆς ὡδινὰ περὶ
 τὸ ἐν.

* Οὐδεμὴν ὁμοιὸν τινεῖ ἔσται οὐδ' ἀνόμοιον οὐτ' ἂν
 * αὐτῷ οὔτε ἐτέρῳ. — Τί δὴ ; *

Μεταβέβηκεν ἀπ' ἄλλης τάξεως ἐπ' ἄλλην τὴν προσ-
 εχῆ, καθάπερ δεῖξομεν ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει, καὶ
 ἀπὸ τῆς δημιουργικῆς τάξεως ἐπὶ τὴν ἀφομοιωτικὴν
 ὁμνουμένην παρ' ἄλλων διακρίσμησιν, ἧς ἴδιον τὸ μόνως
 ὑπερκόσμιον εἶναι, δι' ἧς καὶ τὰ ἐγκόσμια πάντα καὶ
 τὰ ἀπόλυτα γένη τοῖς νοεροῖς ἀφομοιοῦνται θεοῖς, καὶ
 συνάπτεται πρὸς τὴν μονάδα τὴν δημιουργικὴν τὴν ἐξ-
 ηρημένως τῶν ὄλων βασιλεύουσαν, καὶ δέκνυσιν ὅπως
 καὶ ταύτης ὑφειμένον τὸ ἐν γεννητικόν ἐστὶν αὐτῆς,
 εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, τάξιν ὄλην ἐκφῆναν (1) μετὰ τῶν πρὸ
 αὐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ εἶδος ἐν νοερὸν ἀναινόμενον. Οὐδὲ γὰρ
 τοῦτο σεμνὸν εἰ ἐνός τινος εἶδους ὑπερίδρυται τὸ ἐν,
 ὁμοιότητος ἢ ἀνομοιότητος, οὐδὲ περὶ ταῦτα διατρί-
 βειν οἰητέον τὸν παρόντα λόγον· πάμπολλα γὰρ εἶδη (2),

(1) C. ἐμφῆναν.

(2) D. τὰ εἶδη.

καὶ οὐκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν δι' ἣν αἰτίαν τὰ μὲν παρῆν.
 τὰ δὲ πρὸς τὴν ἀφαίρεσιν τὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς προσήκατο (1)
 μόνον τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ δῆλόν ἐστι τοῖς τὰ θεῖα γὰρ
 διηρημένοις ὅτι τάξεων ὄλων ὑπέρτερον αὐτὸ δέκα-
 σιν, ὕμνον διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἓνα θεολογικῶς
 ἀναπέμπων εἰς τὸ ἓν. Οὐκ ἄρα ἀποδεχόμεθα (2) τὸν ἵ-
 γον τὸν ἀπλῶς καὶ ἡμεῖς ὅτι ταῖς δέκα κατηγορίαις
 ἐφέπεται, τὸ μὲν ταυτὸν καὶ ἕτερον ἀπ' οὐσίας λαβόν.
 τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον ἐκ ποιότητος, τὸ δὲ ἴσον
 καὶ ἄνισον ἐκ ποσότητος, τὸ δὲ πρεσβύτερον καὶ νεώ-
 τερον ἀπὸ τοῦ ποτέ. Καίτοι ταῦτα ἀληθῆ καὶ ἐπι-
 είπομεν καὶ ταῦτα ἡμεῖς, ἀλλὰ ταῦτα πάντι ἐν ταῖς
 αἰσθητοῖς ἐστι καὶ περὶ τὰ αἰσθητὰ· τοῦ δὲ Πλάτωνος
 περὶ τὰς ὑπερκοσμίου τάξεις διατρέβοντος, καίτινον
 ἐξηρημένον τὸ ἓν ἀποφαίνοντος, οὐδὲν σεμνόν, οὐδὲ, ἢ
 πᾶς τις ἀποφῆναιτο τῶν κατηγοριῶν, καθαρῶν τὸ ἓν
 καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς θεμένους (3) εἶναι τὰς κατηγορίας
 ὑφειμένας τῶν νοητῶν. Ἢ πῶς ἐκεῖ συμβεβηκός τί ἐστι,
 πῶς δὲ οὐσίαν τοιαύτην ἐκεῖ ῥητέον, ἧς ἴδιον μάλιστα
 τὸ ταυτὸν οὐσαν καὶ ἀριθμῶ ἐν δεκτικῇν εἶναι τῶν
 ἐναντίων; Οὔτε γὰρ τὸ τοιοῦτον ἐν χώραν ἐπὶ τῆς κα-
 τῆς ἔχει καὶ διαγωνίου φύσεως, οὔτε τὰ γένη καὶ τὰ
 εἶδη τὰ ἀτιμότερα τῶν (4) τοιούτων οὐσιῶν, ὅπου μετὰ
 αὐταὶ τιμιώτεροι οὐσαι ἐκείνων, οὔτε μᾶλλον τὰ συμ-
 βεβηκότα τῶν τοιούτων γενῶν ἀμυδρότερα καὶ εἰδῶν.

(1) C. προσήκατο.

(2) D. ἀποδεχόμεθα.

(3) C. τοθεμένους.

(4) D. τούτων τῶν οὐσιῶν.

Εἰ οὖν καὶ πᾶσαν νοητὴν οὐσίαν τούτων καθαρεύειν φάμεν τῶν πολυθρυλλήτων κατηγορίων, τίνα ἂν ὑπερβολὴν δεικνύοι τοῦ κρείττονος τῶν νοητῶν ἑνὸς ἢ τούτων ἀφαίρεσις; Τὰς μὲν οὖν κατηγορίας διὰ ταῦτα χαίρειν ἑατέον, εἴτε ὀρθῶς διήρηνται τοῖς θρυλλοῦσιν αὐτάς, εἴτε καὶ μὴ· διαφέρει γὰρ πρὸς τὸ παρὸν οὐδέν. Εἰ δέ τις οἶοιτο τῶν νοερῶν γίνεσθαι διὰ τούτων εἰδῶν τὰς ἀποφάσεις, εἴρηται καὶ πρὸς τοῦτον ὅτι καὶ ταῦτα οὐδέν ἔχει θαυμάσιον, οἷον εἰ εἶδους ἑνὸς ὑπερέχει τὸ ἓν, πάντων αἴτιον ἂν τῶν νοητῶν. Τούτων γὰρ ἐξήρηται καὶ ἡ ἑνάς ἢ τοῦ νοῦ, δι' ἣν ὁ νοῦς ἐστὶν ἐνοειδής, καὶ αὐτῷ τῷ ἐνὶ διαφερόντως· οἷον ἐρρίζομένως καὶ πάντα μὲν τὰ ὄντα διὰ τοῦ ἐν ἑαυτοῖς ἑνὸς ἐκείνω συνῆπται, μάλιστα δὲ ὁ νοῦς, εἴπερ οὗτος μετὰ τὸ ἓν. Ἄλλ' εἴ τι περὶ τῶν προκειμένων ἀποφάσεων καὶ τούτων ἐνδείξασθαι ἄξιον, ῥητέον ὅτι πρόβεισι μὲν ἡ ἀφομοιωτικὴ πᾶσα τάξις ἀπὸ τῆς δημιουργικῆς μονάδος, μιμεῖται δὲ τὴν μὲν ἐκεῖ ταυτότητα διὰ τῆς ὁμοιότητος, τὸ συναγωγὸν αὐτῆς καὶ τὸ συνεκτικὸν τῶν ὄλων μερικώτερον ἐπιδεικνυμένη, τὴν δὲ ἑτερότητα τὴν δημιουργικὴν διὰ τῆς ἀνομοιότητος, τὸ διακριτικὸν αὐτῆς καὶ διαιρετικὸν διὰ τῆς ἀσυγχύτου πρὸς τὰ ἄκρα καθαρότητος ἀπεικονισαμένη. Ταυτότητα μὲν γὰρ ἀνεμένη τὴν ὁμοιότητα λέγειν, τοῦτο δὲ τὸ τῶν πρὸ ἡμῶν τισὶν ἀρέσαν, ἡ ἑτερότητα ἀνεμένη τὴν ἀνομοιότητα παραιτητέον· οὐ γὰρ ἐστὶ θεοῖς ἀνεσίς τις καὶ ἐπίτασις, οὐδὲ ἀοριστία καὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἀλλὰ πάντα

ἐπὶ τῶν οἰκείων ὄρων ἰδρυταὶ καὶ τῶν οἰκείων μέτρων, οὔτε ἐπίτασιν οὔτε ἄνεσιν οὔδεμίαν ἐπιδέξασθαι δύναμενα. Ἐκεῖνα δὲ μᾶλλον ἀρμόσει λέγειν, ὅσα τὰς ἐν τοῖς θείοις ἀναλογίας διασαφεῖ· τὴν γὰρ ἀναλογίαν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῶν θείων προσήκατο, τὸν ἦλιον ἀναλογῶν ὄντα τοῖς νοητοῖς καθὼ καὶ τὰ ὄρατὰ θέμενος. Τούτων οὖν ἑστὶν ἐν τοῖς δευτέροις ἡ ὁμοιότης ὅπερ ἐν τοῖς πρὸ αὐτῶν ἡ ταυτότης, καὶ ταῦτό ἐστιν ἡ ἀνομοιότης ὅπερ ἡ ἑτερότης, καὶ ἡ ὁμοιότης μερικῶς καὶ ὡς ἐφ' ἑκαστῶν, καὶ ἔστι πρῶτα γεννήματα ταυτότητος καὶ ἑτερότητος τὸ ὁμοιον καὶ ἀνόμοιον. Καὶ τὸ ἴσον γὰρ ἴσθαι καὶ τὸ ἄνισον, ἀλλὰ πρὸ τούτων ὁμοιότης καὶ ἀνομοιότης· μᾶλλον γὰρ ἐν εἶδεσι καὶ τὸ ὁμοιον καὶ τὸ ἀνόμοιον ἢ τὸ ἄνισον, ὥσπερ δὲ ταῦτα προσεχῶς ἐξήρηται τῆς δημιουργικῆς μονάδος· ἐν αὐτῇ γὰρ ὅλως καὶ ἡ ἀφομοιωματικὴ προὔφασται αὐτῇ. Διὸ καὶ ὁ Τίμαιος οὐ μόνον ποιοῦντα παραδίδωκε τὸν κόσμον τὴν ἐκείνῃ δημιουργόν, ἀλλὰ καὶ ἀφομοιοῦντα τὸν πρὸς τὸ αὐτοζῶον, μειζρόνως ἢ πρότερον, καὶ διὰ τοῦτο πάντα τὸν χρόνον μέτρον ἐσόμενον τῶν περὶ αὐτοῦ παντὸς, ὥσπερ ὁ αἶψα τῆς τοῦ αὐτοζῶου φύσεως μέτρον προὔπτερχε. Εἰκότως ἄρα μετὰ τὴν μονάδην τὴν δημιουργικὴν ἐπὶ τὴν ἀφομοιωματικὴν προὔφασται τάξιν, ἀφαιρῶν καὶ ταύτην τοῦ ἑνός· ἡ δὲ μεθόδος τῶν προβλημάτων ἡ αὐτὴ τοῖς προειρημένοις· πάντα γὰρ καὶ ἐνταῦθα προβλήματα, εἰ ἑαυτῷ ὁμοιον τὸ ἐν, εἰ ἑαυτῷ ἀνόμοιον τὸ ἐν, εἰ τοῖς ἄλλοις ὁμοιον τὸ ἐν,

εἰ τοῖς ἄλλοις ἀνόμοιον τὸ ἐν· αἱ δὲ ἀποδείξεις τούτων, ὡς εὐδὲν αὐτῶν ἐφαρμόζει τῷ ἐνί, πᾶσαι ἀπὸ τῆς ταυ-
τότητος ὠρμῆνται (1) καὶ ἑτερότητος κατὰ τοὺς ἀποδει-
κτικούς κανόνας τῶν μέσων αἰτίων κυρίως ὄντων τοῦ
πράγματος. Ὅθεν δὴ πολλάκις καὶ οὐκ ἐκ τῶν προσ-
εχῶς δεδειγμένων φέρει τὴν ἀπόδειξιν· οὐ γὰρ αἰεὶ τὰ
ἀνωτέρω καὶ τὰ πρότερα γεννητικὰ τῶν δευτέρων ἐστίν,
ἀλλὰ τελεσιουργὰ μὲν ἢ φρουρητικὰ ἢ ἄλλως προνοη-
τικά, γεννητικὰ δὲ οὐ πάντως· οἷον ἀνωθεν γὰρ, εἰ
βούλει, θεωρήσον τὴν τάξιν, οἷον οὐχ ὅλον ἢ μέρη ἔχον
ἀπὸ τῶν πολλῶν ἀπέδειξεν (2)· ἐκεῖθεν γὰρ ἡ νοερά προ-
ῆλθεν ὁλότης, ὅτι ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τελευτήν οὐκ
ἔχον ἀπὸ τοῦ ὅλου καὶ τῶν μερῶν. Ἐκ τούτων γὰρ
παράγεται προσεχῶς ὅτι οὔτε εὐθὺ οὔτε στρογγύλον
ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ μέσου καὶ τῆς τελευτῆς· ἐκεῖ-
θεν γὰρ ἔλαχε τὴν ἀπογέννησιν, ὅτι οὔτε ἐν ἑαυτῷ
οὔτε ἐν ἄλλῳ ἀπὸ τοῦ μήτε ὅλον εἶναι μήτε μέρη ἔχειν.
Τὸ γὰρ ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐν ἄλλῳ ὄν ἀπὸ τῆς τάξεως
ἐκείνης προῆλθεν, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ σχήματος, καίτοι
πρὸ αὐτοῦ τεταγμένου κατὰ τὴν πρόοδον, ὅτι οὔτε
ἴστηκεν οὔτε κινεῖται πολλαχόθεν, ἕκ τε τοῦ μὴ εἶναι
ἐν τινι καὶ ἐκ τοῦ μὴ ἔχειν μέσον καὶ ἐκ τοῦ μέρη μὴ
ἔχειν. Ἀπὸ πασῶν γὰρ τούτων τάξεων πρόεισιν ἢ κατὰ
τὸ εἶσταναι καὶ κινεῖσθαι τάξις· καὶ ταῦτα δῆλα ποι-
ήσομεν, ὅταν αὐτῶν ἕκαστα τοῖς Θεολόγοις ἐφαρμόσω-
μεν ὑφηγήσεσι περὶ τῶν θείων προόδων. Ὡς οὖν ἐπὶ

(1) B. ὠρμηται.

(2) D. προαπέδειξεν.

τούτων ἀπ' ἐκείνων πεποιήται τὴν ἀποδείξιν, ὅσα ἐκ
αἰτία προηγείται τῆς αἰεὶ θεωρουμένης τάξεως, οὕτω
δὴ καὶ ἐν τοῖς περὶ ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος λό-
γοις, ἀπὸ ταυτέτητος καὶ ἑτερότητος φέρει τὰς ἐπι-
βολὰς τὰς ἀποφατικὰς τοῦ ἑνὸς καὶ τούτων, ἐπειδή τε
ἐκείθεν ταύτης ἡ πρόοδος. Τούτων δὴ προειρημένη
ἡμῶν, ἐξῆς τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ἐκάστην ἐν ταῖς προ-
χειρίζομένοις, ἐπισκεπτέον.

« Ὅτι τὸ ταυτόν που πεπονθὸς ὁμοιον. — Ναί. —
« Τοῦ δὲ γε ἑνὸς χωρὶς ἐφάνη τὴν φύσιν τὸ ταυτόν. —
« Ἐφάνη γάρ. — Ἀλλαμὴν εἴ τι πέπονθε χωρὶς τοῦ ἑ
« εἶναι τὸ ἐν, πλείω ἢ εἶναι πεπόνθοι ἢ ἐν· τὸ
« δὲ ἀδύνατον. — Ναί. — Οὐδαμῶς ἐστὶν ἐπι-
« τὸν πεπονθὸς εἶναι τὸ ἐν, οὔτ' ἄλλω οὔτε ἐαυτῷ. —
« Οὐδὲ ὁμοιον ἄρα δυνατόν αὐτὸ εἶναι οὔτε ἄλλω οὔτε
« ἐαυτῷ. — Οὐκ ἔοικεν. »

Ὁ μὲν συλλογισμὸς διὰ τοῦ κατασκευάζειν τὸ ἑ
ὡς οὐκ ἐστὶν ὁμοιον οὔτε ἐαυτῷ οὔτε ἄλλω, τασαί-
τις ἐστὶ κατὰ τοὺς γεωμέτρας, πρότερον ἡμῶν ὁμοι-
μένων τί ποτέ ἐστιν ὁμοιον· ὅτι τὸ ταυτόν τι πεπο-
θὸς ὁμοιον ἐκείνῳ λέγομεν ἢ ταυτόν τι πέπονθε· τί
γὰρ δύο λευκὰ φαμέν ὁμοια, καὶ τὰ δύο μέλανα τα-
τόν τι πεπονθότα τὸ μέλαν καὶ τὸ λευκόν, καὶ ἐπι-
πέσειν ἀλλήλαις, ἐάν λέγης ὁμοια τὸ μέλαν καὶ τὸ λε-
κόν, ὁμοια ἐραῖς τῷ μετέχειν ταυτοῦ τινος τοῦ αὐτοῦ
γένους αὐτῶν τοῦ χρώματος. Ὁ δ' οὖν συλλογισμὸς τα-
οὔτος· τὸ ἐν οὐδὲν πέπονθε ταυτόν, οὔτε ἐαυτῷ οὔτε
ἄλλω· τὸ ὁμοιον ἢ ἐαυτῷ ἢ ἄλλω ταυτόν τι πέπονθε.

τὸ ἐν ἄρα οὐκ ἔστιν ὁμοιον οὔτε ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ. Τοιούτου δὲ ὄντος τοῦ συλλογισμοῦ, τὴν ἐτέραν μόνην τῶν προτάσεων παραμυθίας ἠξίωσε (1), τὴν λέγουσαν ὅτι τὸ ἐν οὐ πέπονθέ τι ταυτὸν οὔτε ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ. Πῶς καὶ τίνα τρόπον; Τὸ ἐν, φησι, χωρὶς ἐφάνη τῆς ταυτότητος· ἐδείχθη γὰρ ὡς οὐδαμῶς ἐστι ταυτὸν· τὸ δὲ χωρὶς ταυτότητος εἰ πεπόνθοι τὸ ταυτὸν, κλείω ἔσται καὶ οὐχ ἐν· πᾶν γὰρ τὸ ὅτιοῦν πεπονθός, πολλὰ, ὃ ἐστι καὶ ὃ πέπονθε. Καὶ τί θαυμαστόν, ὅπου γε καὶ καὶ τὸ ἐν αὐτὸ πεπονθός τι πολλὰ ἐστιν; οὐ γὰρ ἐστιν αὐτὸ τὸ ἐν πεπονθός τὸ ἐν, ἀλλὰ τὰ πολλὰ τὰ μετέχοντα τοῦ ἐνός· αὐτὸ δὲ ἐν ἐνεστιν ἐν καὶ οὐ πέπονθε τὸ ἐν· εἰ δέ τι ἄλλο πεπόνθοι αὐτὸ, κλείω ἂν εἴη καὶ οὐχ ἐν. Καὶ πάλιν οὖν ρητέον· εἰ χωρὶς ἐστι τῆς ταυτότητος τὸ ἐν, οὐ πέπονθε τὸ ταυτὸν, ἵνα μὴ γένηται τότε ἄλλο τι παθεῖν ὃ μὴ ἐστιν οὐχ ἐν· ἀλλαμὴν χωρὶς ἐστι ταυτότητος (2) τὸ ἐν. Οὐδαμῶς ἄρα πέπονθε τὸ ταυτὸν τὸ ἐν οὔτε πρὸς ἑαυτὸ οὔτε πρὸς ἄλλο· τοῦτο δὲ ἔπεται τὸ μηδὲ ὁμοιον εἶναι τὸ ἐν μήτε ἑαυτῷ μήτε ἄλλῳ· τὰ γὰρ ὁμοιον ταυτὸν τι πέπονθε. Ταῦτα μὲν δὴ περὶ τῆς τῶν προτάσεων ἀκολουθίας. Ὅρα δὲ πῶς ἀσφαλῶς οὐκ εἶπε τὸ ἐν πέπονθέναι τὸ ἐν, ἀλλὰ μηδὲν ἄλλο πέπονθέναι, κλην τὸ εἶναι· τοῦτο γὰρ ἔστι καὶ οὐ πέπονθε· πᾶν γὰρ τὸ ὅτιοῦν πεπονθός, πολλὰ ἐστι· πάθος γὰρ καλεῖ τὴν μέθεξιν ἄλλου τινός. Μηποτε δὲ καὶ οὕτως λέγων τὸ ἐν οὐδὲν ἄλλο πέπονθέναι

(1) D. κατηξίωσε.

(2) C. τῆς ταυτότητος.

ἢ τὸ ἐν, πάνυ θαυμαστῶς ἐνδείκνυται ὅτι καὶ τὸ ἐκ καταδεέστερόν ἐστι τῆς πάντων ἀρχῆς, ὃ καὶ ἐπὶ τῆς τῆς ὑποθέσεως ἐρεῖς ταύτης, καὶ ὅτι καὶ τοῦτο ὡς ἐλ-
 λότριον αὐτῇ προστίθῃσιν ὁ λόγος, εἰ καὶ τῶν ἄλλων
 οἰκειότερον. Διότι τοῦ ἐνὸς οὐδ' ἐννοῆσαι τι δυνατὸν
 σεμνότερον· ὥστε καὶ τοῦτο μὲν πεπονθὸς ἔσται ἐκεῖν.
 δεῖ δὲ μέχρι τούτου τὸν λόγον ἴστασθαι, καὶ μηδὲν ἐπι-
 προστιθέσθαι πλεῖον, ἵνα μὴ τὸ καὶ τοῦ ἐνὸς αὐτοῦ κρεί-
 ττον εἰς πλῆθος ἀγαγόντες λάθωμεν. Εἰ δὲ αὖ ταυτὸς
 ἐπιζητοῖται πάλιν πῶθεν ὅτι τὸ ταυτὸν πεπονθὸς ὁμοί-
 ὄτης, ῥητέον ὅτι τῆς ταυτότητος ἕγγονός ἐστιν ἡ ὁμοι-
 ότης, ὡσπερ τοῦ ἐνὸς ἡ ταυτότης. Ἡ τε οὖν ὁμοιότης
 μετέχει τοῦ ἐνὸς, καὶ ἡ ὁμοιότης μετέχει τῆς ταύ-
 τητος· τοῦτο δὲ ἐστὶ πεπονθέναι τὸ μετέχειν ἄλλου
 καὶ προἰέναι κατ' ἄλλην αἰτίαν πρεσβυτέραν. Καὶ ὡς
 ὅπως, ἐπειδὴ τὸ μετέχειν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς λαμβάνει τὸν
 μὴ μετέχειν, οὐχ ὡς κρείττονος ἀλλ' ὡς καταδεεστέ-
 ρου καὶ ἐξημμένου τοῦ ἐνὸς, ὡς ἐπὶ τῆς δευτέρας ὑπο-
 θέσεως, ἢ μὴ ἐξημμένου, ὡς ἐπὶ ταύτης, ἵνα μὴ ταυτὸς
 τῷ ὀνόματι ταυτῷ χρώμενος, τὴν ὡς κρείττονος με-
 εξὶν πάθος προσείρηκεν (1), εἰπὼν τὸ ὁμοιον πεπονθέναι
 καὶ τὸ ἀνόμοιον καὶ τὸ ἕτερον· ὀλιχώτερα γὰρ ταυτὸς
 ἐκείνων, καθάπερ γὰρ εἶπομεν καὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ ἀ-
 ἴσον ταυτὸν ἐστὶν ἐν ποσῶ καὶ ἕτερον. Οὕτως δὲ καὶ ἐν
 Σοφιστῇ πάθος ἐκάλεε τὴν μεθέξιν, καὶ τὸ ὅλον πεπον-
 θέναι τὸ ἐν, οὐκ ὄν αὐτοῦ, ἀλλὰ μετέχον τοῦ ἐνός.

« Οὐδὲ μὴν ἕτερόν γε πέπονθεν εἶναι τὸ ἐν· καὶ γὰρ

(1) D. προσείρηκεν.

« οὐτω, πλείω ἂν πεπόνθοι εἶναι ἢ ἔν. — Πλείω γάρ.
 « — Τό γε μὴν ἕτερον πεπονθὸς ἢ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου
 « ἀνόμοιον ἂν εἴη ἢ ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ, εἶπερ τὸ ταυτὸν
 « πεπονθὸς ὁμοιον. — Ὄρθῳς. — Τὸ δὲ γε ἔν, ὡς ἔοι-
 « κεν, οὐδαμῶς ἕτερον πεπονθὸς οὐδαμῶς ἀνόμοιον
 « ἐστὶν οὔτε ἑαυτῷ οὔτε ἑτέρῳ. — Οὐ γὰρ οὖν ».

Πάλιν ἐν τούτοις ὁ συλλογισμὸς τοιοῦτός τις ἐστὶ·
 τὰ ἐν οὐ πέπονθε τὸ ἕτερον οὔτε πρὸς ἑαυτὸ οὔτε πρὸς
 ἄλλο· τὰ δὲ ἀνόμοιον ἕτερόν τι πέπονθεν ἢ ἑαυτῷ ἢ
 ἄλλῳ· τὸ ἐν οὐκ ἐστὶν ἀνόμοιον. Πόθεν οὖν ὅτι τὸ ἐν
 οὐ πέπονθε τὸ ἕτερον; ὅτι μὲν ἑτερότητος οὐδαμῶς με-
 τέχει, προεῖρηται· τὸ δὲ ἑτεροιωμένον, δῆλον, ὡς ἀνάγκη
 μετέχειν ἑτερότητος. Εἰ οὖν μὴ δυνατὸν ἄλλο τι εἶναι
 τὸ ἐν ἢ ἔν, ἵνα μὴ πλείω γένηται τὸ ἐν, οὐκ ἂν πεπόνθοι
 τὸ ἕτερον. Πόθεν δὲ ὅτι τὸ ἀνόμοιον ἢ ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ
 ἕτερόν τι πέπονθεν; ὅτι τὸ ἀνόμοιον τῆς κατὰ τὴν ἑτε-
 ρότητα συστοιχίας ἐστίν. Ὡς οὖν ἡ ἑτερότης μετέχει
 τῆς ἀπειρίας, οὕτως ἡ ἀνομοιότης μετέχει τῆς ἑτερό-
 τητος· πᾶν γὰρ τὸ ἀνόμοιον, καὶ ἕτερόν ἐστίν, οὐ πᾶν
 δὲ τὸ ἕτερον ἤδη καὶ ἀνόμοιον ἐστίν· ἡ γὰρ οὐσιώ-
 δης ἑτερότης ἢ ἀνομοιότης οὐκ ἐστίν, ἀλλ' ἡ τῶν δυ-
 νάμεων κοινωνία ποιεῖ τὴν ὁμοιότητα, καὶ ἡ διαφορότης
 τὴν ἐναντίαν αὐτῇ ἀνομοιότητα. Φαίνεται οὖν καὶ διὰ
 τούτων τῶν λόγων, ὡς οὔτε ταυτὸν ὁμοιότης καὶ ἀ-
 νομοιότης, ἀνομοιότης τὲ καὶ ἑτερότης· οὔτε ἑτέρα μὲν
 κρείττων ὑπεριδρυμένη κατὰ τάξιν, ἀλλὰ δευτέρα μετ'
 ἐκείνας ἑκατέρα τούτων, ὡς περ καὶ ὁ Πλάτων ἔταξεν
 αὐτάς. Καὶ γὰρ ἐστὶν ἡ μὲν ταυτότης περιληπτικο-

τέρα τῆς ὁμοιότητος, ἢ δὲ ἑτερότης τῆς ἀνομοιότητος, καὶ τοῦτον οὐκ ἔχουσι λόγον ἐκεῖνα πρὸς ταύτας, ὅν ἐπῆγε, φασὶν οἱ θεολόγοι, πρὸς τὰς ἀπ' αὐτῶν προελθούσας ἀρχάς, ἢ καὶ ὅν μονάδες ὀλικαὶ πρὸς μονάδας ὀλικωτέρας, πρώτας μὲν ὑποστάσας ἀπ' αὐτῶν, ὑφειμένῃ δὲ οὖσαν (1) καὶ δύναμιν ἐπιδεικνυμένας, καὶ εἰ ταύτην τὴν ἔφρασιν (2) τινὲς μικρὸν παρεγκλίναντες ἄνεσιν προσαγορεύουσιν, ἴσως οὐκ ἂν ἄτοπον λέγοιεν.

« Οὔτε ἄρα ὅμοιον οὔτε ἀνόμοιον οὔθ' ἐτέρῳ οὔτε ἑαυτῷ ἂν εἶη τὸ ἓν. — Οὐ φαίνεται. »

Τοῦτό ἐστι τὸ κοινὸν συμπέρασμα τῶν τεττάρων προβλημάτων, καὶ ἐφύλαξέ τι σχῆμα ταυτὸν τῆς ἀκαγγελίας πρὸς τὴν πρότασιν· καὶ γὰρ ἐκεῖ τὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον προσθεῖς κοινῶς ἐπήγαγε περὶ ἀμφοῖν τὸ οὔτε αὐτῷ οὔτε ἐτέρῳ. Προσφόρως οὖν τῇ τάξει ταύτῃ τὴν ἀφομοιωτικὴν πεποίηκε καὶ ἐνταῦθα... (3). Ἀρχὴ τὸ τίλος ἀφομοιοῦται τῶν περὶ αὐτῶν λόγων, ἄλλον δὲ τρόπον ἐπὶ τῶν πρώτων τοῦτο ἐγένετο συμπερασμάτων καθόσον ἐκείνων ἐκάστη τῶν τάξεων συνένευεν εἰς ἑαυτήν, καὶ ἀνεκφοιτήτος ἦν ἑαυτῆς. Εἰ δὲ τις ἀποροίη πότερον τὰ ἄλλα τοῦ ἑνὸς ὅμοια πρὸς ἓν ἐστὶν ἢ ὄν· καὶ γὰρ εἰώθασί τινὲς τὸν νοῦν λέγειν εἰκόνα τοῦ ἑνὸς ὡς ἐνωιδῆ καὶ ἀμέριστον, εἴπερ ἀμερὲς τὸ ἓν· εἰ οὖν τις ταῦτα ζητοίη τίς ἢ τοιαύτη ὁμοιότης, καὶ πῶς οὐ καὶ τὸ ἓν ὅμοιον ἐστὶ τοῖς ἄλλοις, ἐροῦμεν ὅτι τὸ ὅμοιον, εἴτε τὸ ἓν, γένος εἶη τι ἢ εἶδος τοῦ ὄντος· εἴτε καὶ πᾶσα

(1) B. μὲν οὖσαν (sic natum à ὑφειμένῃν). — D. μένουςαν, An non οὖσαν?

(2) C. ἔφρασιν.

(3) A. B. C. D. Iudicium lacunulae.

λέγεται τῶν θεῶν ἡ ἀφομοιωτικὴ τάξις, σὺ ποιῶ
 πάντα ὅμοια πρὸς τὸ ἓν· οὐ γὰρ ἐστὶν ἀκρότης τῶν ὄντων
 ἢ τὸ εἶδος τῶν εἰδῶν ἢ ἡ τάξις τῶν . . . (1) πασῶν τά-
 ξεων, ἀλλ' ἔχουσι μέσσην ἓν τε τοῖς εἶδεσι καὶ τοῖς θεοί-
 οῖς γένεσι πρόσθετον. Καὶ εἰ ὅμοια οὖν τὰ πάντα λέγεται
 πρὸς τὸ ἓν, ἀλλ' οὐ κατὰ ταύτην ὅμοια τὴν ὁμοιότητα
 φήσεις, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν μάνην τὴν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἐφ-
 ἤκουσαν ἔνωσιν πᾶσι τοῖς οὔσι, καὶ τὴν αὐτοφυῆ τῶν
 πάντων ἔφεσιν περὶ τὸ ἓν· πάντα γὰρ ἐστὶν ἃ ἐστὶ
 κόθω τοῦ ἑνὸς διὰ τὸ ἓν· καὶ κατὰ τὴν ὁδοῦ ταύτην
 ἕκαστον ἐνώσεως τῆς αὐτῆς προσηκούσης πληρούμενον
 ὁμοιοῦται πρὸς τὴν μίαν τῶν πάντων αἰτίαν, καὶ οὐ
 πρὸς ὅμοια ὁμοιοῦται, ἵνα καὶ ἐκείνη φανῆ ὁμοία τοῖς
 ἄλλοις, ἀλλ', εἴπερ θέμις εἶπεῖν, πρὸς παράδειγμα τῶν
 ὁμοίων πρὸς αὐτήν. Καὶ ὁμοιοῦται ἄρα τὰ ὅμοια πρὸς
 τὸ ἓν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἔφεσιν τὴν ἄρρητον τοῦ ἑνὸς ὁμοι-
 οῦται καὶ οὐ διὰ τὴν ἀφομοιωτικὴν ταύτην τάξιν ἢ
 τὸ ἓν τῆς ὁμοιότητος εἶδος· οὐ γὰρ ταύτη δύνατον
 πάντα τὰ ὄντα συνάπτειν πρὸς τὸ ἓν καὶ ἀνασπᾶν, ἀλλὰ
 ταύτης τὸ ἔργον πρὸς τὴν νοερὰν μονάδα τὴν δημιουργι-
 κὴν ἀνέλκειν τὰ μετ' αὐτῆν, ὡς περ ἄλλης πρὸς (2) τὴν
 νοητὴν, ἣτις ἔχει διαπόρθμιον δύναμιν, ὡς οἱ Θεολόγοι
 λέγουσι, πάντων ἀπ' ἐκείνης μέχρι τῆς ὕλης καὶ πάλιν
 ἐκ' ἐκείνης τῶν πάντων. Ταύτης οὖν ἰδίου πρὸς τὴν
 νοερὰν ἐπιστρέφειν δεῖ ὁμοιότητος, καὶ συνάγειν τοὺς
 διηρημένους ἀπ' αὐτῆς τῶν ὄντων διακόσμους· καὶ γὰρ

(1) A. B. C. D. Indieium videtur.

lacunulae, quae tamen nulla (2) D. πρὸς τὴ νοητῆ.

αὐτὸ ὁμοιον ἐπιδέξῃ ἐστὶ τοῦ ἐνὸς καὶ μετέχει ἐκάτερον ἐκείνου καὶ ἔστιν ὃ ἐστὶ, καὶ ἄλλοις αἰτιὸν ἐστὶ τοῦ εἶναι τοῖς μετέχουσιν αὐτῶν, καὶ οὐ δι' ὁμοιότητος αὐτοῖς ἀλλὰ δι' ἐνώσεως ἢ πρὸς πάντα τὰ ὄντα κοινωνία γίνεται, καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ ἐν ἐπέκεινα τῶν πάντων ὄν. Καὶ λέγωμεν οὖν πᾶσαν πρόοδον δι' ὁμοιότητος ἀποτελεῖσθαι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν ὄντων ὡσαύτως, συγγινώσκειν χρῆ τῶν ὀνόμασιν οἷς ἐπὶ τῶν ὄντων εἰθισμένοι χρῆσθαι, καὶ παραδείγματα καὶ εἰκόνας λέγειν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς αὐτοῖς χρώμεθα καὶ τῆς ἀπ' ἐκείνων τῶν ὄντων ἐκφάνσεως. Ὡς γὰρ αὐτὸ προείπομεν . . . (1) αὐτῶν τῶν ὀνομάτων προσάγοντες, οὐδὲν ἐν ταῖς οἰσι τούτου σεμνότερον οὐδὲ ἀγιώτερον βλέποντες, οὕτως καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ τῶν πάντων πρόοδον ὁμοιότητι χαρακτηρίζομεν, οὐκ ἔχοντες ταύτης ὄνομα τῇ προόδῳ θέσθαι (2) τελειότερον. Καὶ ἐπεὶ, ὡς εἶπομεν, εἰ τὰ ἄλλα ὅμοια τῷ ἐνὶ λέγοι τις εἶναι, καθόσον ἐνὸς τινος ἕκαστα μετέχει, οὐ κατὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο τοῖς ἄλλοις ὁμοιον ἐστίν· οὐδὲν γὰρ ἐπὶ τῶν εἰδῶν τὰ ὅμοια τοῖς εἶδεσιν ὁμοίοις ὅμοια συγχωροῦμεν ὑπάρχειν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐν τῶν Παρμενιδείων ἦν ἀπόρων, ἀλλὰ καὶ παραδείγμασιν ὅμοια. Καὶ τὰ μετασχόντα οὖν τοῦ ἐνὸς ὅμοια θέντες τῷ ἐνὶ, οὐκ ἀντιτρέψομεν ὅτι καὶ ἐκεῖνο τοῖς μετέχουσιν ὁμοιον, ἀλλ', εἰ θέμις εἶπεῖν, παραδείγμασιν ὁμοιον· τὰ γὰρ ἄ . . . (3) ἐν τούτοις . . . (4) τοῦ ἐνὸς εἰσὶ δόσεις καὶ οἶον εἰκόνας·

(1) A. B. C. D. Indicium cium lacunulæ.
lacunulæ.

(2) D. τι θέσθαι.

(4) A. B. C. D. Indicium lacunulæ.

(3) Sic A. — B. ἄ. Indi-

καὶ εἰ οὕτως ἔλεγον τὸ ἐν ἄν τινες, οὐ καλῶς ἔλεγον, μόνον εἰ μετ' ἀσφαλείας λέγοιεν, καὶ μὴ διὰ τὸ τῆς ιδέας ὄνομα καὶ τοῦ παραδείγματος, ἢ πλῆθος ἐκεῖνο ποιοῖεν, ἢ τοῖς εἶδεσιν αὐτὸ συναριθμοῖμεν, ἀλλὰ κατὰ ἀναλογίαν (1) μόνην αὐτὸ προσαγορεύοιμεν ιδέαν, ὡς ὁ Σωκράτης ἔφατο τάγαθὸν ιδέαν τοῦτο τάγαθοῦ οὐσαν πρὸς τὰ ὄντα πάντα, ὅπερ ἕκαστον τῶν νοητῶν εἰδῶν πρὸς τὴν οἰκείαν σειρὰν τὴν ἀπ' αὐτοῦ καὶ πρὸς αὐτὸ ὑποστᾶσαν, λάβοις δ' ἂν καὶ ἀπὸ τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ ὁμοίου τὴν λύσιν, εἶναι γὰρ ὅμοιον τὸ ταυτὸν τι πεπονθὸς ὠρίσατο· τὸ δὲ ἐν πέπονθεν οὐδὲν ἢ ταυτὸν ἢ οὐ ταυτὸν, ἀλλὰ ἔστιν ἐν αὐτὸ μόνον· τὰ δὲ μετέχοντα αὐτοῦ πέπονθεν ἀλλήλοις ταυτὸν τὴν τοῦ ἐνὸς μετουσίαν ὥστε ἀλλήλοις μὲν ἔστιν ὁμοια κατὰ τὸ ἐν, τῷ δὲ ἐνὶ οὐχ ὁμοια, διότι μὴ ἔστιν ἐκεῖνο πεπονθὸς τὸ ἐν, ἀλλ' αὐτὸ ἐν. Πολυοῦ ἄρα δεῖ (2) τὸ ἐν ὁμοιον εἶναι τοῖς ἄλλοις, ὅπου μὴδὲ τὰ ἄλλα κατὰ τοῦτον τὸν ὅρον ὁμοιά ἐστι τῷ ἐνὶ, τὸ μὴδὲν πεπονθότα τῆς ὁμοιότητος ἐν τοῖς ταυτὸν τι πεπονθόσι κατ' αὐτὸ τὸ πεπονθέναι τὸ ταυτὸν περιγεγραμμένης· οὐ γὰρ εἴρηται ὁμοιον εἶναι ἄλλο ἄλλῳ, τὸ ἐκεῖνο πεπονθὸς, ὃ ἔστιν ὁμοιον, ἀλλὰ τὸ ταυτὸν ἐκεῖνῳ πεπονθὸς, ἐν' ἢ ἄμφω ταυτὸν πεπονθότα ὡσαύτως. Ταῦτα καὶ πρὸς ταύτην ὑφ' ἡμῶν ἀποκεκρίσθω τὴν ἀπορίαν. Ἐπὶ δὲ τὰ ἐξῆς τοῦ Πλάτωνος ἡμῖν μεταβατέον.

« Καὶ μὴν τοιοῦτόν γε ὄν οὔτε ἴσον οὔτε ἄνισον
 « ἔσται οὔτε ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ. — Πη; (3) »

(1) C. κατὰ τὴν ἀναλογίαν.

(3) Bekk. πῆ δὴ;

(2) C. δεῖται.

Μετὰ τὴν ἀφομοιωτικὴν τάξιν τῶν θεῶν ὑπερκόσμιον μόνως οὔσαν, τὴν ἀπόλυτον ἰδίως προσαγορευμένην οἱ θεολόγοι τάττειν ἀξιοῦσιν, ἧς ἰδίον ἐστίν, ὡς ἡ ἐκείνων λόγος, καὶ ἐξηρῆσθαι τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πραγμάτων καὶ κοινωνεῖν αὐτοῖς καὶ προσεχῶς ἐπιβεβῆκεναι τοῖς ἐγκοσμίῳ θεοῖς· διὸ τὴν μεσότητά κεκληρῶσθαι αὐτὴν φασὶν τῶν τε ὑπερκοσμίων μόνως ὄντων καὶ τῶν ἐγκοσμίων θεῶν. Ταύτην δὲ οὖν τὴν ἀπόλυτον τάξιν παραδώσει μὲν καὶ αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει, καὶ ἔρει τὸ ἴδιον ἐκεῖ ὅπου ἐστὶν αὐτῆς, καὶ ὅτι τοῦτο ἀπτεσθαι, οἷον ὅτι καὶ ἐγκόσμιός ἐστί πως καὶ ὑπερκόσμιος, συναγωγὸς μὲν οὔσα τῶν ἰδίως καλουμένων ἐγκοσμίων θεῶν, προάγουσα δὲ εἰς πλῆθος τὴν ἔνωσιν τῆς ἀφομοιωτικῆς καὶ ὑπερκοσμίου μόνως οὔσης πάσης σφαιρῆς. Ἐκεῖ μὲν οὖν, ὅπερ ἔφη, παραδώσει καὶ ταύτην τὴν τάξιν, ἐνταῦθα δὲ παρήκεν αὐτὴν καὶ μεταβέβηκεν ἐπὶ τοὺς ἐγκοσμίους μόνως ὄντας θεοὺς· δι' ἣν δὲ αἰτίαν, ἐν ἐκείνοις ἀκριβέστερον ἐπιγνωσόμεθα· τότε γὰρ, εἰ θεοῖς φίλον, καὶ πᾶσαν αὐτῶν τὴν τάξιν κατανοήσομεν. Ἄλλ' ἵνα μὴ θαυμάζωμεν καὶ ἐν ἐκείνοις, προεπεσημασμένα καὶ ἐν τούτοις καὶ ἅμα ὅπως πρὸς τὸ ζητῶν τὴν αἰτίαν τρέψωμεν τοὺς τῆς ἀληθείας φιλοθεάμονας. Μεταβέβηκε μὲν οὖν ἐπὶ τοὺς ἐγκοσμίους θεοὺς, ὡς ἐστὶν ἴδιον τὸ ἴσον καὶ ἄνισον, τὸ μὲν διὰ τὸ κλῆρος αὐτῶν καὶ μήτε προσθήκην οὐδεμίαν μήτε ἀφαίρεσιν δεχόμενον· τοιοῦτον γὰρ τὸ ἴσον ἑαυτῷ τὸν αὐτὸν ὄρον αἰεὶ διαφυλάττον· τὸ δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν δυνάμεων καὶ τὴν ἐν αὐταῖς ὑπεροχὴν καὶ ἑλλειλιν· ἐπὶ τούτων γὰρ

αἱ διαιρέσεις μάλιστα καὶ αἱ ποικιλίαι τῶν δυνάμεων (1) καὶ αἱ τῶν προόδων διαφορότητες καὶ ἀναλογίαι καὶ οἱ διὰ τούτων δεσμοὶ τὴν χώραν ἔλαχον, ἀφ' ὧν καὶ ὁ Τιμαῖος ὑπέστησε τὰς ἐξημμένας αὐτῶν ψυχὰς, οἷς ἀπὸ τῆς ἰσότητος πᾶσιν ἢ γέनेσις. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς ἐπομένοις γενήσεται γνωριμώτερα μᾶλλον ἡμῖν, εἰ καὶ ἔστι δῆλον, ὡς εἶπομεν καὶ ἐκ τῶν ἐν Τιμαίῳ ῥηθέντων, ὅτι καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν σωμάτων δι' ἀναλογίας συνέστησαν, ὧν τὰς αἰτίας δεῖ προὔπαρχειν ἐν τοῖς προσεχῶς αὐτῆς ὑφ' ἑστῶσι θεοῖς. Ἐκαίνων οὖν ἴδιον εἰκότως τὸ ἴσον καὶ τὸ ἄνισον· ποιεῖται δὲ τὰς περὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἴσου καὶ ἀνίσου νῦν ἀποδείξεις ἐκ τε τῆς ταυτότητος καὶ ἐκ τῶν πολλῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ τοῦ ἀνομοίου. Καίτοι ταῦτα προεῖρηται προσεχῶς εἰκότως· πᾶσα γὰρ ἡ ἐγκόσμιος θεούτης ἀπὸ τῆς δημιουργικῆς πρόεισι μονάδος καὶ τοῦ πρωτίστου πλήθους, ὁ πρῶτον ἀπέφησε τοῦ ἐνός· ὅπως δὲ πρόεισι καὶ ταῦτα ἀληθῆ, προῖοῦσιν ἔσται κατάδηλον. Πάνυ δ' εὖν τοῦτο (2) πειστέον ὅτι ἐξ ὧν αἱ ἀποδείξεις, ταῦτά εἰσιν αἷτια προηγούμενα τούτων περὶ ὧν ὁ λόγος, ὥστε καὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ ἄνισον, καθόσον ἀπὸ τοῦ ἐνός καὶ διὰ τῆς ταυτότητος ὑφέστηκε καὶ τῶν πολλῶν, κατὰ τοσοῦτον ἀποφάσκειται διὰ τούτων τοῦ ἐνός· διὸ καὶ οὕτως ἤρξατο τοῦ λόγου, καὶ μὴν τοιοῦτόν γε ὄν, οὐχ οἷον νῦν, ἀλλ' οἷον ἔμπροσθεν ἐδείχθη παντελῶς ἄδεκτον ταυ-

(1) B. C. D. Deest καὶ τὴν· (2) C. τούτοις.

ἐν αὐταῖς usque ad καὶ αἱ τῶν προόδων.

τοῦ καὶ ἑτέρου καὶ ἀπλήθυντον. Τοιοῦτον οὖν ὄν οὔτ' ἴσον ἐστὶν οὔτ' ἄνισον οὔτε ἑαυτῷ οὔτε τοῖς ἄλλοις· πάλιν γὰρ καὶ ταῦτα διπλᾶ ἐστὶ τὰ συμπεράσματα, καθάπερ τὰ περὶ τοῦ ὁμοίου καὶ ἀνομοίου καὶ τούτου καὶ ἑτέρου. Καὶ εἰ ταυθ' οὕτως ἔχοι, καὶ ἀπὸ τοῦ ταυτοῦ καὶ ἑτέρου δυκνύοιτο μῆτε ἴσον ἢ μῆτ' ἄνισον, εἰκότως ἐπέκεινα τὸ ταυτὸν δῆπου καὶ ἕτερον τοῦ ὁμοίου καὶ ἀνομοίου, διότι μὴ τούτοις ὑπάρχει μόνοις ἀλλὰ καὶ τοῖς ἴσοις καὶ ἀνίσοις, καὶ ὡσαύτως τοῦ τε ὁμοίου καὶ ἀνομοίου ὀλικώτερα ὑπάρχει γὰρ καὶ τοῖς ἴσοις καὶ ἀνίσοις· τὸ γὰρ ἐπὶ πλειόνων μετεχόμενον ὀλικώτερον ἐστί. Καὶ περὶ τα μὲν περὶ τῆς τάξεως τῶν προβλημάτων. Ὅτι δὲ καὶ ταῦτα τὰ δύο τῆς διττῆς εἴρηται συστοιχίας τῶν θείων οὐκ ἄδηλον· ἀνατέταται γὰρ τὸ μὲν ἴσον εἰς τὸ ὁμοιον καὶ ταυτὸν, καὶ τὸ ἐν ἄλλῳ καὶ τὸ περιφερὲς καὶ τὸ ὅλον, τὸ δὲ ἄνισον εἰς τὸ ἀνόμοιον καὶ τὸ ἕτερον καὶ τὸ ἐν ἑαυτῷ καὶ τὸ εὐθὺ καὶ τὸ μέρη ἔχον, πάλιν δὲ τούτων τὰ μὲν εἰς τὸ πέρας, τὰ δὲ εἰς τὸ ἄπειρον. Καί μοι δοκεῖ καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τινας οἶον ἀντιθέσεις προάγειν τὸν λόγον, ἵνα δείξῃ τὸ ἐν ἐπέκεινα πάσης ἀντιθέσεως μηδενὶ συνταττόμενον, ἅπαν δ' ἐν ἀντικείμενον ἀπάντων ὁμοίως ἐξηρημένον (2). Καὶ γὰρ αὐτῷ, ὡς εἴπομεν πολλάκις, εἰ μὲν τὸ χεῖρον τῆς ἀντιθέσεως, ἀτοπον· οὐδὲν γὰρ κρεῖττον ἔσται αἴτιον τοῦ χείρονος, ἀλλὰ κοινωνήσει μὲν πως αὐτῷ, κυρίως δὲ αἴτιον οὐκ ἔσται.

(2) C. ἐξημμένον.

οὔτε γὰρ ἡ ταυτότης ὑφίστησι τὴν ἑτερότητα, οὔτε ἡ
στάσις τὴν κίνησιν, οὔθ' ὅλως ἐστὶ τὸ τοῦ παράγοντος
πρὸς τὸ παραγόμενον, ἀλλὰ περιοχὴ καὶ ἔνωσις ἀπὸ
τοῦ κρείττονος ἐφήκει τῷ χείρονι.

« Ἴσον μὲν ὄν τῶν αὐτῶν μέτρων ἔσται ἐκείνῳ ᾧ
« ἂν ἴσον ᾗ. — Ναί. — Μειζόν δέ που ἡ ἑλαττον ὄν,
« οἷς μὲν ἂν σύμμετρον ᾗ τῶν μὲν ἑλαττόνων πλείω μέτρα
« ἔξει, τῶν δὲ μειζόνων ἐλάττω. — Ναί. — Οἷς δ' ἂν
« μὴ σύμμετρον, τῶν μὲν σμικροτέρων, τῶν δὲ μειζό-
« νων μέτρων ἔσται. — Πῶς γὰρ οὐ; »

Τὸ μὲν ἴσον καὶ τὸ ἄνισον τὸ νῦν παραλαμβάνομενον
ὡς οὔτε τὸ φυσικὸν ἀπλῶς ἐκληπτόν, οὔτε τὸ μαθη-
ματικόν, οὔτε τὸ ἐν λόγοις ἰδρυμένον ψυχικοῖς, οὔτε
αὐτὸ τὸ νοερὸν εἶδος εἴρηται ἡμῖν διὰ τῶν ἔμπροσθεν
πάντα γὰρ ταῦτα μερικῶς ἐφάπτεται τῶν θείων πραγ-
μάτων, καὶ ἔστιν ἀνάξια τῆς περὶ τοῦ ἐνὸς ὑποθέσεως
ποῦ γὰρ ἂν εἶη σεμνόν, ὡς ἤδη προείπομεν, ὡς ἐνὸς
εἶδους νοεροῦ; τί γὰρ ἂν λέγοις τὰ ἄλλα κρείττον εἶναι
τὸ ἐν; Ἀλλ', ὥσπερ εἵπομεν, ἐνὸς ἰσότητα καὶ ἀνισότητα
ληπτόν, τὴν διὰ πάσης φοιτῶσαν τῆς ἐγκοσμίου θεότη-
τος, εἰ καὶ ἐφαρμοζουσι αἱ ἀποδείξεις καὶ τοῖς φυσικαῖς
ἴσοις καὶ τοῖς μαθηματικοῖς καὶ τοῖς ἐν τοῖς λόγοις τοῖς
ψυχικοῖς καὶ τοῖς ἐν τοῖς εἶδεσι τοῖς νοεροῖς. Δεῖ γὰρ ἄνω-
θεν ἐπὶ πάντων ἄρχεσθαι (1) τὰς ἀποδείξεις καὶ διατεί-
νειν διὰ πάντων τῶν δευτέρων, ἵνα πάντων ἐξηρημένον
ἀποδεικνύηται τὸ ἐν τῶν θείων, τῶν νοερῶν, τῶν ψυχι-
κῶν, τῶν μαθηματικῶν, τῶν φυσικῶν εἰδῶν. Πάντα οὖν

1) C. κατέρχεσθαι.

ὅσα λέγεται νῦν ἀξιώματα περί τε τῶν ἴσων καὶ ἀ-
 ἴσων, ἐφαρμοστέον τῇ τάξει ταύτῃ τῶν θεῶν· ἐπεὶ γὰρ
 εἰσι καὶ ἐν ταύτῃ πολλαὶ δυνάμεις, αἱ μὲν ἀλλήλας
 σύστοιχοι καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ τέλος καὶ ἀγαθὸν ἀναπα-
 νόμεναι, αἱ δὲ διαφέρουσαι κατὰ τὴν ὑπεροχὴν καὶ ὑφ-
 εσιν, ἐκείνας μὲν κατὰ τὴν ἰσότητά χαρκτηρίζεσθαι
 ῥητέον· τὸ γὰρ ἀγαθὸν μέτρον ἐκάστων. Τὰ γοῦν τῶν
 αὐτῶν ἀγαθῶν συνηνωμένα τῶν αὐτῶν μέτρῳ μεμέτρηται
 καὶ ἔστιν ἴσα ἀλλήλοις, τὰς δὲ γε μὴν συστοίχους ἀλ-
 λήλαις κατὰ τὸ ἄνισον πεποιῆσθαι τὴν πρόδοον θεῶν,
 ἐπειδὴ τὰς μὲν ὑπερέχειν, τὰς δὲ ὑφεῖσθαι λέγομεν.
 Ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τῶν ἀνίσων τὰ μὲν σύμμετρα, τὰ δὲ
 ἀσύμμετρα, δῆλον ὅτι καὶ ταῦτα τοῖς θεοῖς ἐπιμέ-
 σομεν, τὴν μὲν συμμετρίαν, ἐφ' ᾧ τὰ δεύτερα σπ-
 ανακεράννυται τοῖς πρὸ αὐτῶν καὶ ὅλων μετέχει τῶν
 κρειττόνων (οὕτω γὰρ καὶ ἐν τοῖς μέτροις τὸ ἐλατ-
 τὸν ἐθέλει μέτρον κοινὸν ἔχειν πρὸς τὸ μείζον, ὅλοι
 ἐκάτερον τοῦ αὐτοῦ μετροῦντος), τὴν δὲ ἀσύμμετρίαν,
 ἐφ' ᾧ τὰ καταδεέστερα διὰ τὴν τῶν κρειττόνων ἐξ-
 ῥημένην ὑπεροχὴν μετέχει μὲν πως αὐτῶν, ὅλοι δὲ ἐπὶ
 τοῖς συνάπτεσθαι διὰ τὴν ἑαυτῶν ὑφесιν ἀδυνάτως ἔχει.
 Ταῖς γὰρ μερικαῖς αἰτίαις καὶ πολλοσταῖς ἀπὸ τῶν
 πρώτων, ἀσύμμετρός ἐστιν ἢ πρὸς ἐκεῖνα κοινωνία, καὶ
 ἢ πρὸς τὸ αὐτὸ νοητὸν ἀγαθὸν ἐκείνοις ἀνάτασις· καὶ
 ὅμοιον εἰ τῶν ἐγκοσμίων ἐστὶ θεῶν ταῦτα συνθήματα,
 τὸ ἴσον λέγω καὶ τὸ ἄνισον, εἰκότως ἐνταῦθα καὶ τὸ
 σύμμετρον ἀναφανῆναι τοῦτο καὶ τὸ ἀσύμμετρον. Ἐν
 μὲν γὰρ τοῖς ἀσωμάτοις καὶ αὐλοῖς χώραν ἢ τοῦτων

ἀντίθεσις οὐκ ἔχει, πάντων ἐκεῖ ρητῶν ὄντων καὶ ἐν εἶδει καθαροῖς ὑφεστώτων· ὅπου δὲ ἐστὶ καὶ ὑλικὸν ὑποκειμένον καὶ μίξις εἶδους καὶ ἀνειδέου τινός, εἰκότως καὶ συμμετρίας ἐστὶν ἐνταῦθα ἀντίθεσις ὣν οἱ ἐγκόσμιοι προσεχῶς εἰσι, συνεκτικοὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων εἶδους καὶ ὕλης. Εἰκότως ἄρα πέφυκεν ἐν αὐτοῖς κατὰ τὴν ἄνισον διαίρεσιν τὸ σύμμετρον καὶ ἀσύμμετρον· διὸ καὶ τούτων ὁ ἐκαπορῶν ἐμνημόνευσε λόγος. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ εἰσαυθὶς ἐπιπλέον ἀνασκαψόμεθα· νῦν δὲ ὅτι γεωμετρικῶς πρὸς (1) τῶν ἀποδείξεων ὅρους λαμβάνει τοῦ ἴσου, τοῦ συμμέτρου, τοῦ ἀσύμμετρου, λεπτέον· ἴσον μὲν λέγων, τὸ τοῖς αὐτοῖς μέτροις μετρούμενον· σύμμετρον δὲ τὸ τῷ αὐτῷ μέτρῳ μετρούμενον, ἐὰν (2) μὲν μείζων ἢ, πλεονάκις ἢ τὸ ἕλαττον, ἐὰν δὲ ἕλαττον, ἐλαττονάκις ἢ τὸ μείζον· ἀσύμμετρον δὲ τὸ διαιρούμενον εἰς ἴσα μὲν κατ' ἀριθμὸν, ἄνισα δὲ κατὰ μέγεθος. Εἰ μὲν ἕλαττον εἴη, δῆλον ὡς εἰς ἐλάσσονα, εἰ δὲ μείζον, δῆλον ὡς εἰς μείζονα· τὸ μὲν ἕλαττον σμικροτέρων ἔσται μέτρων ἴσων κατ' ἀριθμὸν, τὸ δὲ μείζον μειζόνων. Ἐὰν γὰρ λάβῃς τὴν πλευρὰν καὶ τὴν διάμετρον, καὶ διέλῃς ἐκάτεραν δίχα, δῆλον ὡς ἡ μὲν μείζων ἔξει τῶν μερῶν ἐκάτερον, ἡ δὲ ἕλαττον. Ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ τῶν συμμέτρων καὶ τῶν ἀσύμμετρων ὁμοίως πρὸς μείζονα καὶ ἐλάσσονα τῆς παραβολῆς οὔσης, ἐφ' ὧν μὲν τῶν μέτρων τῶν αὐτῶν ὄντων, ἄλλη πλεονάκις ἢ ἐλασσονάκις, ἐφ' ὧν δὲ εἰς ἴσα μὲν τῆς διαιρέσεως γυγνομένης (3), ἄλλη

(1) C. πρὸς ταῖς ἀποδείξεις.

(3) C. γενομένης.

(2) D. ἐὰν μὲν γὰρ μείζον.

εις μείζονα κατὰ τὸ μέγεθος ἢ εἰς ἐλάσσονα, ὅπου μὲν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς διαφορᾶς οὐσης, ὅπου δὲ κατὰ τὸ μέγεθος ἀσυμμέτρων ὑπαρχόντων. Τούτων δὴ τῶν ὄρων προειλημμένων ἕξις ἐπάγει τὰς ἀποδείξεις δι' ὧν ἀποδείκνυται πρῶτον μὲν ὅτι οὐκ ἔστιν ἴσον τὸ ἐν οὐκ ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ, ἔπειτα ὅτι οὔτε ἄνισον πάλιν οὔτε ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ· λέγει δὲ οὕτως·

« Οὐκοῦν ἀδύνατον τὸ μὴ μετέχον τοῦ αὐτοῦ ἰ
 « μέτρων τῶν αὐτῶν εἶναι ἢ ἄλλων ὄντινωνοῦν τῶ
 « αὐτῶν; — Ἀδύνατον. — Ἰσον ἄρα μὲν οὔτ' ἂν ἑα
 « τῷ, οὔτε ἄλλῳ εἴη, μὴ τῶν αὐτῶν μέτρων ὄν. —
 « Οὐκοῦν φαίνεται γε. »

Συλλογισμὸς ἐπὶ τοῦ ἴσου γενόμενος καὶ ἐφαρμῶν αὐτὸ τοῦ ἐνός τοιοῦτος ἐστί· τὸ ἐν οὐδενὸς μετῆ ταυτοῦ· τὸ ἴσον μετέχει πῶς τοῦ ταυτοῦ κατὰ τὴ ταῷ μέτρου δύναμιν· τὸ ἐν ἄρα οὐδαμῶς ἐστὶν ἴσον ὅτι δὲ ταυτόν· τὸ γὰρ ταυτόν πολλαχῶς ἐστί. Ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ εἶδος καὶ κατὰ τὸ ὑποκείμενον καὶ κατὰ τὸ μέτρον καὶ κατὰ τὸν χρόνον ἐστί καὶ κατὰ τὸν τόπον τῶν πραγμάτων ταυτότητος λαβεῖν· ἐστί γὰρ καὶ τῷ μέτρῳ ταυτὰ ἀλλήλοις καὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῷ εἶδει καὶ τῷ ἀριθμῷ καὶ ἄλλοις πολλοῖς· δι' ὧν (1) ἢ τῆς ταυτότητος διήκει δύναμις. Τὸ μὲν οὖν ἴσον ὡς δεύτερον τῆς (2) ταυτότητος ὑφίσταται κατ' αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐνός, τὸ δὲ ἐν ἐπέκεινα ταυτότητος ὄν πολλῷ δήκου μάλλον ἐξήρηται καὶ τῆς ἰσότητος, ὅπου γε οὐδὲ εἰ μέγε-

(1) B. δι.

(2) C. τῆ ταυτότητι.

θός τι εἶη, μὴ ὁμοειδές δὲ πρὸς ὃ ἀντεξετάζεται, οὐκ ἂν ποτ' ἐκεῖνο ρηθεῖη οὔτ' ἴσον οὔτ' ἄνισον· ἐν γὰρ τοῖς ὁμοειδέσι ταῦτα μόνως ἐστί. Τίς οὖν ἂν εἶη εἰς (1) γραμμὴν καὶ ἐπιφάνειαν ἴσην καὶ ἄνισον, ἐπίπεδον καὶ στερεόν· οὐ γὰρ συμβλητὰ ταῦτα ἀλλήλοις, καλῶς καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν τοῖς περὶ κινήσεως λόγοις τὰς ὁμοειδεῖς ὀρίζοντος εἶναι συμβλητάς, ἀλλ' οὐχὶ τὰς ἀνομοιοειδεῖς, οἷον αὐξησίν τε καὶ ἀλλοιώσιν ἢ γένεσιν καὶ τοπικὴν κίνησιν. Τὸ οὖν ἐν ἀσύμβλητον πᾶσι τοῖς μετ' αὐτὸ καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν ὑπαρξιν ἔχουσιν οὔτ' ἴσον οὔτ' ἄνισον εἶναι δύναίτο ἐκείνοις, ἀλλ' οὐδ' ἐαυτῶ τὴν ἐνοειδῆ κρείττονα οὔσαν ἔχον, καὶ οὐδὲν ἰσότητος δεόμενον· ὧ καὶ δῆλον ὅτι οὐχ ὡς ποσόν τι λέγεται τὸ ἐν, ἵνα καὶ ἰσότητος ἢ δεκτικόν, ἀλλ' ὡς τῆς ἀπλότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀμερίας διὰ τούτου μόνου σημαίνεσθαι δυναμένης· τὸ γὰρ ἐκβεβηκὸς ἀπὸ πά...(2) δεῖξασθαι θέλοντες, ἐν αὐτὸ προσείπομεν, οὐχ ὁμοταγῆς τοῖς πεπληθυσμένοις, οὐχ ὡς τῶν μονάδων τὸ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ἐντιθέντες, ἀλλ' ὡς ὑπαρξιν οὐδὲν οὔσαν τῶν πάντων σημαίνοντες, ἧς ὁ μετασχὼν πάντως ἄψεται πῶς ἐκεῖνο ἔστιν ἐν. Δέδεικται δ' οὖν μέχρι τούτων ὅτι μηδαμῶς ἐπιδέχεται (3) τὸ ἴσον, διότι μηδὲ τὸ ταυτὸν, μήτε κατὰ χρόνον μήτε κατὰ ἀριθμὸν, μήτε κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, ὡς ταυτότητος ὅλως ἄδεκτον ὑπάρχον.

« Ἀλλὰ μὴν πλειόνων γε μέτρων ὄν ἢ ἐλαττόνων,

(1) Sic Codd. — A habet cunulæ.

εί, vel ὅς. An non εἶποι?

(3) C. ἀποδέχεται.

(2) Sic Codd. Indicium la-

« ὅσων περ μέτρων, τοσούτων καὶ μερῶν ἂν εἴη· καὶ
 « οὕτως αὐτὸ οὐκέτι ἔν ἐσται, ἀλλὰ τοσαῦτα ὅσα περ
 « καὶ τὰ μέτρα. — Ὄρθως. — Εἰ δέ γε ἐνὸς μέτρου εἴη
 « ἴσον ἂν γένοιτο τῷ μέτρῳ, τοῦτο δὲ ἀδύνατον ἐφαίη,
 « ἴσον αὐτὸ (1) αὐτῷ εἶναι. — Ἐφάνη γάρ.»

Δεύτερος ἐπὶ τούτοις παραδίδεται συλλογισμὸς ἀναιρῶν τὴν ἀνισότητα παντελῶς ἀπὸ τοῦ ἐνός, τοῦτος· τὸ ἐν πολλῶν μέτρων ἢ καὶ μερῶν οὐκ ἐστὶ ἐκτικόν· ἅπαν δὲ ἄνισον πολλῶν ἐστὶ μερῶν δεκτικόν· τὸ ἐν ἄρα οὐκ ἐστὶν ἄνισον. Καὶ τε γὰρ πλείων ἢ μέτρων τὸ ἄνισον καὶν ἔλασσόνων, πλείθος ἴση τῶν μέτρων· πᾶν δὲ πλείθος ἀφείλομεν ἐκ πλείωνος τε ἔλασσον καὶ τὸ πλείον· τὸ ἄρα ἄνισον κτικόν μὲν ἐστὶ τοῦ πλείθους τοῦ πρώτου καὶ ὑφέσται καὶ αὐτὸ, μετέχει δὲ καὶ τῆς τοῦ ἐνός αἰτίας· ἢ γὰρ ἀφαιρέσεις γένεσις ἐστὶν, ὡς πολλακίς εἴρηται, τῆς κατασκευῆς. Διὰ τούτων μὲν οὖν ἔδειξε τὸ ἐν καὶ τῆς ἀναιρητικότητος ἐξηρημένον· ἐπειδὴ δὲ εἶποι ἂν τις ἀπορίων, ἀλλὰ ἴσον μήτε ἐλαττόνων ἐσται μέτρων μήτε πλείωνων· ἀλλ' ἐνός, ἵνα μὴ πλείθος ἐν τῷ ἐνὶ καταλίπωμεν, αὐτὸ οὐκ ἐστὶν ἑαυτοῦ μέτρον· διὰ δὲ ταύτων λύειν τὴν ἀπορίαν ταύτην ἐπήνεγκεν· ὅτι ἄρα εἰ τις τοῦτο ὑπόθειτο τὸ ἐν, ἐσται ἴσον· τινὲ πάντως τῷ ἑαυτοῦ μέτρῳ· καὶ εἰ μὴ αὐτῶν τὸ ἴσον καὶ τὸ ἐν, διότι τὸ μὲν καθ' αὐτὸ, τὸ δὲ πρὸς τι, δῆλον ὡς ἴσον ὅτι τὸ ἐν ἐσται καὶ οὐκ ἐν διὰ τὸ ἴσον οὐκ ἐν ὄν· ὁ γὰρ ἂν αὐτῷ προσθῆ, ἀφαιρεῖ τὸ ἐν, ἀναινομένου τοῦ ὡς

(1) B. C. D. ἴσον αὐτῷ εἶναι. — Bekk. rectè: ἴσον τῷ αὐτῷ εἶναι.

ἀληθῶς ἐνὸς παντός, ἀλλ' οὐ προσθήκη οὐ (1) προστιθέν-
τος · οὐκέτι μόνον ἔσται μετ' ἄλλου ἐν, οὐδὲ αὐτοῦν,
ἀλλὰ τι ἐν τὸ μετὰ τοῦ προστιθέντος φανταζόμενον.
Ἔσται οὖν οὐχ ἐν ἴσον ὄν, κἄν τε ὑπ' ἄλλου τινὸς ἐνὸς
μετρηῆται κἄν τε ὑφ' ἑαυτοῦ· δέδεικται δὲ ὡς οὐδὲν τὸ ἐν
ἴσον ἔστιν· οὔτε ἄρα ἐν ἔχει μέτρον τὸ ἐν, οὔτε πολλά·
καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑαυτοῦ μέτρον εἶη . . . (2) ἀνέκφατον
ἔσται μετροῦν ἑαυτὸ καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ μετρούμενον, καὶ
ἔσται οὐχ ἐν ὡς ἀληθῶς ἀλλὰ δυοειδές (3). Τοῦτο δὲ
ἡμᾶς ἀνέπειθεν ἀπογῶναι καὶ ὅτι ἐν ἑαυτῷ ἔστιν, ὧ καὶ
δῆλον ὅτι καθ' αὐτὸ μὲν ἀποδοτέον τῷ ἐνί, πρὸς ἑαυτὸ
δὲ οὐδέν, ἵνα μὴ διπλασιάσαντες αὐτὸ λάβωμεν καὶ
ποιήσαντες πεπονηθὸς τὸ ἐν, ἀλλ' οὐκ αὐτοῦν . . . (4) μετ'
αὐτὸ μέτρον συντεταγμένον ἔσται τοῖς μετρούμεναις
καὶ ἐν αὐτοῖς ὄν ἑαυτῷ, κάκεινα μετροῦν ὡς τὸν ἀρι-
θμὸν ἢ μονὰς ἐν τῷ ἀριθμῷ οὔσα· δεῖ δὲ ἐξηρημένον αὐτὸ
πάντων ὑπάρχειν· καὶ μέρος οὐδὲν ὅσον, ἵνα μὴ ἀτε-
λέστερον ἢ τῶν ἄλλων ὧν ἔστι μέρος· πᾶν γὰρ μέρος
ἀτελές. Εἰ οὖν ὡς μέρος τῶν μετρούμενων εἶη μέτρον,
ἀτελέστερον ἔσται τῶν ἄλλων· οὐκ ἄρα ἐκείνων ἔστι
μέτρον τὸ ἐν ἐπέκεινα· εἰ ἔστι μέρος ἄλλων τι, ἐν
ἔσται καὶ οὐκ αὐτοῦν· ἢ γὰρ πρὸς τὰ ἄλλα μέρη δια-
φορῆς τι ἐν αὐτὸ ποιήσεται· καὶ γὰρ ἐκείνων ἕκαστον
μέρος ὄν ἐν τι ἔστι πάντως. Εἰ οὖν μηδὲ ὄλον ἔστι τὸ

(1) Sic Codd.

(3) B. δυοείς.

(2) A. B. C. D. Indicium le-
cunulis. B. εἶη, σχί . . . ἀνέκ-
φατον.(4) A. B. C. D. Indicium le-
cunulis.

αὐτὸ, ἵνα μὴ πεπονθὸς ἦ τὸ ἐν, ὡς ἐν Σοφιστῇ δέδειχε, πολλῷ μᾶλλον μέρος οὐκ ἔστιν, ἵνα μὴ καὶ ἀτελής ἢ πρὸς τῷ καὶ πεπονθὸς εἶναι τὸ ἐν. Ἐκ δὲ τούτου φερὸν ὡς οὐκ ἔστι τὸ αὐτὸ ἐν τῶν εἰδῶν τι ἐν· τῷ γὰρ εἶδος μέρος ἐστὶ τοῦ νοητοῦ παντός, ἀλλ' ἐξήρηται καὶ τοῦ ὅλου νοητοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ εἰδῶν μερῶν ὄντων. Ὡς οὖν λέγεται μέτρον αὐτὸ τῶν ὅλων ἢ ἢ τὰ μέτρα πᾶσι χορηγοῦν, οὕτω γὰρ καὶ ἐν ἐκονομίζεται ὡς τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς συνοχῆς πᾶσιν εἴπω. ἐπεὶ καθ' αὐτὸ γὰρ τούτων οὐδέν ἐστι. Καὶ πῶς γὰρ ἂν εἴη μέτρον, ἐπέκεινα παντός πέρας ὄν καὶ ἄπειρον καὶ ἐνότῃτος; πᾶν δὲ μέτρον πέρας ἐστὶ τοῦ μετρομένου καὶ ὄρος. Ὄταν οὖν ὁ Πλάτων ἐν Νόμοις μετὰ λέγει τὸ θεῖον τῶν πάντων, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ τὸν ἀνθρώπον, ὡς πού τις τολμᾷ τῶν πρὸ αὐτοῦ λέγειν, δεῖ πῶς αὐτὸ εἶναι φησι μέτρον, εἰ περὶ τοῦ πάντων (1) ἐπέκεινα ποιοῖτο τὸν λόγον, καὶ ὅτι (2) ὡς ὀρίζονται πᾶσι τό τε εἶναι τοῖς οὔσι καὶ τὸ εὖ εἶναι τῶν ἢ ἐκάστοις μέτρων ὄντων προαίτιον. Δηλοῖ γοῦν καὶ ἐν τῷ Φιλήβῳ Σωκράτης ἐν τῇ ἀπαριθμῆσει τῶν τούτων ἀγαθῶν, ἐν τοῖς πρώτοις μετεχομένοις ἀγαθῶν καὶ οὐπω περατοειδέσι θέμενος μέτρον, ὡς περὶ καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὸ μέτρον, καὶ περὶ ταῦτα εἶναι τὸ πρῶτον εἰπὼν ἀγαθόν, ἀλλ' οὐ τῶν πάντων ἐπέκεινα τῶν ὀπωσοῦν ἢ μιχτῶν ἢ περατοειδῶν ἢ τῆς ἀπείρου φύσεως εἶναι λεγομένων, ὥστ' εἰ λέγειν τολμᾷ τις ἐκεῖνο μέτρον, ὡς πάντων ὄν ἐφετὸν, αὐτὸ θήσεται μέτρον

(1) D. περὶ τοῦ παντός. aliquod subesse videtur.

(2) Sic Codd. Hic mendum

ἀλλ' οὐχ ὡς ὁμοταγῆς τοῖς ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενοις.

«Οὔτε ἄρα ἐνὸς μέτρου μετέχον οὔτε πολλῶν οὔτε ὀλίγων, οὔτε τὸ παράπαν τοῦ αὐτοῦ μετέχον, οὔτε «ἐαυτῷ ποτε ὡς ἔοικεν ἔσται ἴσον, οὔτε ἄλλω· οὔτε (1) «αὐ μείζον οὐδὲ ἔλαττον, οὔτε ἑαυτοῦ οὔτε ἑτέρου. «— Παντάπασι μὲν οὕτως.»

Παρατηρητέον (2) ὅπως ἐν τῷ συμπεράσματι κατὰ τάξιν ἀπὸ τῶν προσεχῶς δεδειγμένων ἀνατρέχει διὰ τῶν μέσων ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῶν προβλημάτων. Οὔτε γάρ, φησιν, ἐνὸς μέτρου μετέχον ἐστὶ τὸ ἐν, τοῦτο δὲ ἦν τὸ ἔσχατον τῶν δεδειγμένων· οὔτε πολλῶν οὔτε ὀλίγων, ταῦτα δὲ ἦν, ἅπερ ἐν τοῖς μέσοις ἐδείκνυμεν· οὔτε τὸ παράπαν τοῦ αὐτοῦ μετέχον, τοῦτο δὲ ἦν ὁ πρῶτιστον εἶρηται· δείκνυσι δ' ὅμως ὡς οὐδαμῶς ἐστὶν ἴσον τὸ ἐν, ἔπειτα λοιπὸν αὐτὸ τὸ πρόβλημα, τὸ μῆτε ἴσον εἶναι μῆτε ἄνισον αὐτό. Διεῖλε δὲ τὸ ἄνισον ἐν τῷ συμπεράσματι, μείζον καὶ ἔλαττον εἰπὼν, ἅπερ ὠνόμαζεν ἐν τῇ προτάσει κοινῶς, διὰ τοῦ ἀνίσου παραλαμβάνων, ἀμφοτέρωθεν δεικνύς ἡμῖν καὶ διὰ ταύτης τῆς τάξεως ὅτι ἄρα καὶ τὸ τῶν ἐγκοσμίων θεῶν γένος, οἷς προσήκει τὸ ἴσον τοῦτο καὶ ἄνισον, ἄνω μὲν καὶ κατὰ τὰς ἄκρας αὐτῶν ἠνωμένον ἐστὶ, κάτω δὲ καὶ κατὰ τὸ προῖον διήρηται καὶ μέχρι τῶν μερικωτάτων προῖον ἀπὸ τῶν αὐτῶν μέτρων ἐπὶ τὰ πολλὰ, καὶ τὰ ὀλίγα καὶ τὸ ἐν οὐ δεῖ (3)· καὶ μὴ μέτρον ἰσότητι κρατούμενον ἀνακαλύπτει καὶ συναλίσσεται πάλιν ἐπὶ

(1) Bekk. οὐδὲ.

(3) Locus hic corruptus vi-

(2) D. Παρατηρητέον ἐν τούτοις. detur.

τὴν ἀρχὴν· ἢ γὰρ ἀνισότης πᾶσα αὐτῶν κρατεῖται πανταχοῦθεν ὑπὸ τῆς ἰσότητος. Δέδεικται ἄρα τὸ ἢ ἐπέκεινα τῶν ἐγκοσμίων θεῶν ἀπάντων, εἴπερ τούτων ἴδιον τὸ ἴσον καὶ ἄνισον. Ὅπως μὲν οὖν τῇ τούτων τάξει προσήκειν φαμέν τὴν ἀντίθεσιν ταύτην, ἐν ταῖς ἐφεξῆς γνωσόμεθα, τοῖς τοῦ Πλάτωνος ῥήμασιν ἐπόμενα λάβωμεν δὲ νῦν ἐκ τῶν προβῆθέντων τοσοῦτον, ὡς ἐπιτόν τὸ ἐν οὐ δεῖ λέγειν οὔτε κατὰ τὴν ἔνωσησιν οὔτε κατὰ τὴν ἀμέρειαν οὔτε (2) κατὰ τὸν τῆς αἰτίας λόγον τῶν μετὰ τὸ ἐν, οὔτε μεῖζον οὔτε ἔλασσον οὔτε ἴσον· ἐν οἷς γὰρ ἐπιτολή σύγκρισις ταῦτα μόνως ἔχει χώραν· ἔστι δὲ καὶ ἐπιτολή τοιαύδε σύγκρισις ἐν οἷς ταυτόν τί ἐστὶν ἐπιτολή καὶ ἄνεσιν δεδεγμένον· ὅπου δὲ μηδὲν ἐστὶν ἐπιτολή, πῶς ἂν τι τῶν κατὰ σύγκρισιν ἢ παράθεσιν ὀνομασθῆναι λέγειν εἴη δυνατόν; οὐδ' ἄρα τὰς ὑπερθέσεις ἐκ τῶν ἄλλων ἀνοιστέον πᾶσιν, ἅς εἰώθασί τινες αὐτὰ πρὸς φέρειν, ἐθέλοντές τι πλεόν τῶν ἀποφάσεων περὶ αὐτῶν διδάσκειν, στασιμώτατον αὐτῶν καὶ ἐνεργητικώτατον ὑμνοῦντες. Καὶ γὰρ τῶν τοιοῦτων ὑποθέσεων ἐκείνη κρεῖττον ἐστὶ, πᾶν σῶμα δεκτικὸν ὃν ἐκείνων ἀφ' ἧς αἱ ὑπερθέσεις, αἰτιοὶ δὲ πάντως ἐλήφθησαν· τὸ γὰρ μετὰ τὸ λευκὸν οὐκ ἂν τις εἴποι λευκώτατον, καὶ τὸ μετὰ τὸ μελάν, μελανώτατον· δευτέραι γὰρ αἱ ὑπερθέσεις τῶν ἀπλῶν μεθέξεων.

· Τί δὲ; πρεσβύτερον ἢ νεώτερον ἢ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχειν τὸ ἐν δοκεῖ τῷ δυνατόν εἶναι; — Τί
· δὴ γὰρ οὐ; (1) »

(1) B. Deest δγ.

Μέχρι τῶν ἐγκοσμίων θεῶν προῆλθεν ὁ λόγος, ἀφαι-
 ρῶν αἰεὶ τὰ ἐφεξῆς ἀπὸ τοῦ ἐνός διὰ τῶν μέσων γενῶν·
 μᾶλλον δὲ ἵνα σαφέστερον εἶπω, παράγων αἰεὶ τὰ δεύ-
 τερα διὰ τῶν τῆ ἐνὶ προσεχῶν ἀπὸ τῆς ἐξηρημένης (1)
 τῶν ὄλων αἰτίας· μέλλει δὲ ἄρα λοιπὸν, τὴν θείαν
 οὐσίαν αὐτὴν τοῦ ἐνός· μᾶλλον δὲ, καὶ ταύτην παρά-
 γειν (2) ἐκ τῆς ἀρρήτου τῶν ὄντων ἀπάντων, ἵν' οὕτως
 εἶπω, πηγῆς, δι' ἣν πάντα τὰ θεῖα μετέχει τῆς αἰδιό-
 τητος ταύτης, τὰ τε πρώτως θεῖα καὶ τὰ ἀπὸ τούτων
 ἐκθεοῦμενα. Καθάπερ γὰρ ἀπὸ τῆς μεγάδος τῶν ὄντων
 ὑψίσταται πᾶν τὸ ὀπωσοῦν ὄν, τό τε ὄντως ὄν καὶ τὸ
 ὁμοιούμενον πρὸς ἐκεῖνο, καὶ καθ' ἑαυτὸ μὲν οὐκ ὄν,
 δεῖ δὲ τὴν πρὸς τὸ ὄντως ὄν κοινωνίαν ἀμυδρὰν ἔμ-
 φασιν τοῦ εἶναι παραδεχόμενον (3). Κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ
 καὶ ἐκ μιᾶς ἐνάδος πάσης θεότητος, ἥς ἴδιον, εἰ θέμις
 εἰπεῖν, τὸ θεοῦν πάντα κατὰ τινὰ ὑπεροχὴν ἐξηρημένην
 καὶ ἀφραστον, ὑπίστη πᾶς τε θεῖος ἀριθμὸς, καθ' ὃν
 ἐστὶ τὸ εἶναι, μᾶλλον δὲ προσεῖναι (4) τοῖς θεοῖς, καὶ πᾶσα
 ἢ ἐκθεοῦμένη τάξις τῶν ὄντων. Σωπῆς μὲν σὺν καὶ ταύ-
 τῆς, ὥσπερ εἶπομεν, τῆς οὐσίας ἐξηρημένον ἀποφῆναι τὸ
 εἶν· καὶ μοι προσέχειν ἀξίῳ τὸν νοῦν ἐκείνου, εἰ ψυχὴν ἢ
 ἄλλο τι τοιοῦτον εἰρήκασι τὸ πρῶτον, ὅπως αὐτῶν περι-
 αιρεῖ τὴν ὑπόθεσιν ὁ Πάρμενίδης, δευτέρως δὲ τὸ ἐν ἀδε-
 κτον χρόνου, τὸ δὲ ἀδεκτον χρόνου (5) ψυχὴν ἀδύνατον
 εἶναι· πᾶσα γὰρ μετέχει χρόνου, καὶ χρῆται περιόδῳ

(1) C. ἐξημένης.

(4) C. προσεῖναι.

(2) D. παράγειν.

(5) B. C. D. Deest τὸ ἐν ἀδε-

(3) D. παραδεχόμενον.

ἀδεκτον χρόνου.

ὑπὸ χρόνου μετρούμεναι· τοῦ μὲν δὴ νοῦ κρείττον καὶ
 ἐπέκεινα τὸ ἐν, διότι νοῦς πᾶς κινεῖται καὶ ἔστηκε, τὸ
 δὲ ἐν δέδεικται μῆτε κινούμενον μῆτε ἔστώ· τῆς δὲ
 ψυχῆς, διότι πᾶσα ψυχὴ μετέχει χρόνου, τὸ δὲ ἐν
 δειχθήσεται χρόνου μὴ μετέχον. Ἀλλὰ μὲν καὶ νοῦς ψυ-
 χῆς ἕτερος διὰ τὰ αὐτὰ, χρονικῆς ἐνεργείας καθαρεύων,
 ὥστε διὰ τούτων τὰς τρεῖς ἀρχικὰς ὑποστάσεις ἔχου-
 μεν ἂν γνωρίμους γεγενημένας· ὅτι δὲ τὸ ἐν χρόνῳ
 παντελῶς ἐστὶν ἀμέτοχον, δείκνυσιν ἀποδείξας πρότε-
 ρον μῆτε νεώτερον αὐτὸ μῆτε πρεσβύτερον μῆτε ἰσό-
 λικον ἑαυτοῦ μῆτε ἑτέρου τινός· τὸ γὰρ χρόνου με-
 τέχον πᾶν τούτων (1) ἀνάγκη μετέχειν, ὡς τε ἐν πρῶ-
 των δειχθῆ καθαρεύσον τὸ ἐν, ἡ δὲ συμπτώματι ἐπι-
 τῶν χρόνου μετεχόντων πάντων, δεδειγμένον ἵστα
 μηδὲ χρόνου μετέχον· τοῦτο δὴ τὸ δοκοῦν ἄπειρον
 εἶναι πολλοῖς, καὶ μάλιστα τοῖς πρὸ (2) αὐτοῦ φι-
 σιολόγοις, οἱ πάντα περιέχεσθαι ὦντο ὑπὸ τοῦ χρόνου
 καὶ εἴ τι αἰδιόν ἐστι, τὸν ἄπειρον εἶναι χρόνον, μὴ δὲ
 δὲ ἀκαταμέτρητον ὑπὸ τοῦ χρόνου τῶν πάντων εἶναι.
 Καὶ γὰρ ὡς περ ἐν τόπῳ πάντα ὦντο εἶναι, σώματα
 οἰόμενοι πάντα ὑπάρχειν, ἀσώματον δὲ μηδέν, οὕτω
 καὶ ἐν χρόνῳ πάντα εἶναι, κινούμενα ὄντα, ἀκίνητον δὲ
 μηδέν· συνεῖχε γὰρ τὸν μὲν τόπον ἢ τῶν ἀσωμάτων
 ἔννοια, τὸν δὲ χρόνον ἢ κίνησις. Ὡς οὖν δέδεικται
 τὸ ἐν οὐκ ὄν ἐν τόπῳ, διότι μηδὲ ὅλως ἐν ἄλλῳ, καὶ διὰ
 τοῦτο ἀσώματον, οὕτω δείκνυται μηδὲ ἐν χρόνῳ διὰ

(1) B. πάντων.

(2) B. περί.

τούτων τῶν ἐφόδων, καὶ διὰ τοῦτο μὴδὲ ψυχὴ μὴδὲ ἄλλο τι τῶν χρόνου δεομένων μετεχόντων ἢ κατὰ τὴν οὐσίαν ἢ κατὰ τὴν ἐνέργειαν, ὥστε διὰ τούτων εἶναι δεδειγμένον πάντων ὅτι οὔτε σῶμα τὸ ἐν, οὔτε ψυχὴ, οὔτε νοῦς, τὸ μὲν διότι μὴ ἔστιν ἐν ἄλλῳ, τὸ δὲ διότι μὴ μετέχει χρόνου, τὸ δὲ διότι μὴ κινεῖται καὶ ἴσθηκε.

Ταῦτα δὴ τοῖς πολλοῖς τῶν ἐξηγητῶν εἰωθότα φιλοσοφεῖσθαι περὶ τοῦ ἐνός· ὁ δὲ πρῶτον θέμενοι φασίν· οὔτε σῶμα εἶναι ἔλεγον οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, οὔτε ψυχὴν ἀσώματον, ὡς Ἀναξαγόρας ἔλεγεν, οὔτε νοῦν ἀκίνητον, ὡς Ἀριστοτέλης ὕστερον· οἷς καὶ διαφέρειν τὴν τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφίαν τῶν ἄλλων ἐπ' αὐτὸ τὸ ὑπὲρ νοῦν αἴτιον ἀναδραμοῦσαν. Τοιαύτης δ' οὖν προθέσεως οὔσης, ἤδη τὸν ἐπὶ τὸ πεπληθυσμένον τοῦ λόγου πρόεδον ἡμῖν ἐνδεικνύμενος, οὐκ ἠνάσχετα μῆναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς εἰρημένους (1) ἐπὶ τῆς δυάδος, ἀλλὰ τριαδικῶς τὰ ἴδια τῆς τάξεως ταύτης ἀπληριθμήσατο, τὸ πρεσβύτερον, τὸ νεώτερον, τὸ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον, καίτοιγε δυνατόν κἀνταῦθα δυαδικῶς εἰπεῖν, ἰσηλικόν τε καὶ ἀνισηλικόν, ὥσπερ ἐκεῖ τό τε ἴσον καὶ ἀνίσον· ἀλλ' ἐκεῖ μὲν προτέραν τὴν δυάδα θεῖς, οὕτως ἀπὸ τῆς τοῦ ἀνίσου· διαιρέσεως εἰς τὴν τριάδα κατήντησεν, ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ τῆς τριάδος αὐτῆς πεποιήται τὴν ἀρχὴν· ἐκεῖ μὲν γὰρ προηγεῖτο τοῦ πλήθους ἡ ἔνωσις καὶ τὸ ὅλον τῶν μερῶν, ἐπὶ δὲ ταύτης τῆς τάξεως τῶν ὄντων, καὶ τὸ πλῆθος ἐκφανέστατόν ἐστι καὶ ἡ εἰς τὰ μέρη διαίρεσις, ὡς φησιν ὁ

(1) D. προειρημένους.

(2) B. ἀρχῆς.

Τίμαιος, ἦν καὶ ἐν τούτοις ὁ Παρμενίδης ἀπομιμούμενης ἄρχεται μὲν ἀπὸ τριάδος, πρόεισι δὲ ἄχρι τῆς ἐξάδος καὶ γὰρ τὸ πρεσβύτερον καὶ τὸ νεώτερον καὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον διπλασιάζεται τῷ ἑαυτοῦ καὶ τῷ πρὸς ἄλλο τεμνόμενον. Ὅπως δὲ καὶ ἡ τριαδικὴ οἰκεία τῇ τάξει ταύτῃ καὶ ἡ ἐξὰς, οὐκ ἀδύνατον τὸ γὰρ τριφυῆς αὐτῆς ἐξουσίας καὶ ταυτοῦ καὶ θαύματος γεγονότος· καὶ τὸ τριδύναμον ἔκ τε τοῦ ἡνιόχου καὶ τοῦ ἵππου συμπεπληρωμένον δηλοῖ τὴν πρὸς τριάδα συνεισκειαν αὐτῆς, καὶ τὸ τὴν οὐσίαν ἔχειν ἀρτιοπέριπτον ἐξ ἀμφοῖν συμπεπλεγμένην δείκνυσι τὴν πρὸς τὴν ἐξάδα κατὰ φύσιν αὐτῆς οἰκειότητα. Ταῦτα μὲν ἡμῶν ῥάδια καταμαθεῖν· ἴσως δὲ ἐκεῖνο προσήκει ἕκαστον πρῶτιστον (1) ἐν τούτοις, τίς ποτε ἄρα ὁ χρόνος οὐκ ἔστιν, οὐ φησὶ ταύτην μετέχειν τὴν τάξιν τῶν ὄντων ἢς ἐξαίρει αὐτὸ τὸ πρῶτον. Οὐ γὰρ τι μικρόν ἐστιν ἀλλ', ὡς λέγεται, χαλεπὸν τὴν ιδιότητα αὐτοῦ καὶ τὴν φύσιν ἐνδείξασθαι· δηλοῦσι δὲ αἱ τῶν πρὸ ἡμῶν ἐργασίαι καὶ αἱ πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν διαμάχαι· τοῖς μὲν γὰρ πλείστοις τῶν ταῦτα μεμεριμένηκώτων ἦρσε τὸ πρῶτον ἐμφανῆ καὶ συνεγνωσμένον χρόνον παραλαβέσθαι νῦν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, σαφῶς λέγοντος τὸ γίνεσθαι προσήκειν τοῖς χρόνου μετεληχούσιν, ὡς ἐρωταῖο ποῦν ἔτι σεμνὸν ἢ θαύμαστον τὸ τοῦτοῦ τοῦ χρόνου κρεῖττον ἀποδείκνυσθαι τὸ ἐν, οὐ καὶ αἱ ψυχὰς κρεῖττους εἰσὶ τοῦ τὰς κινήσεις τῶν αἰσθητῶν χρόνου μετροῦντος αὐταὶ πρὸ σωμάτων οὔσαι, πῶς δὲ ἐπὶ κατὰ

(1) C. πρῶτιστα.

τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν ὁ χρόνος οὗτος καταφάσκειται τοῦ ὄντως ὄντος, ὡς αὐτοὶ φασί, καὶ τῆς νοεράς οὐσίας οὐ προσιμένης τὸν τοιοῦτον χρόνον· ἅμα γὰρ ἐκείνην τε λέγει (1) περὶ τοῦ ὄντος εἶναι καὶ χρόνον τὸν συνεχωσμένον· χρόνου γὰρ μέρη τὰ ἦν καὶ τὸ ἔσται, ταῦτα δὲ οὐδὲν προσήκει τοῖς ὄντως οὐσι κατ' αὐτὸν τὸν Τίμαιον. Τοῖς δὲ εἰς ταύτην ἀποβλέψασι τὴν δυσκολίαν, καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν ἀκούουσιν ὅτι χρόνου μετέχει τὸ ἓν, ἐπ' αὐτὸν τὸν πολυῦμνητον αἰῶνα μεταφέρειν ἤρεσε τὸν χρόνον, ἵνα δὴ (2) τῷ Πλάτωνι τά τε ἄλλα κατ' ἐπίκρυψιν εἰρησθαι δοκῆ (3)· καὶ ἀποβρήτως ὁ αἰὼν δηλοῦται διὰ τοῦδε τοῦ χρόνου, πρὸς οὓς οὐ χαλεπὸν ἀπαντᾶν (4) ἀντιπαρατείνοντας τὴν τοῦ Πλάτωνος λέξιν, πᾶν τὸ χρόνου μετέχον γίνεσθαι καὶ γεγονέναι λέγουσαν, ὃ μῆδέτερον εἰς τὸ ὄντως ὄν καὶ τὰ αἰώνια τῶν πραγμάτων μεταγείν ὁ Τίμαιος παρεκελεύσατο. Τοῖς δὲ καὶ διαιρεῖν ἔδοξε· καὶ τὸν μὲν πρῶτον θεὸν καιρὸν ἀποκαλεῖν, τὸν δὲ δεύτερον, αἰῶνα· περὶ δὲ τὸν τρίτον, ἐνταῦθα καταλείπειν τὸν χρόνον, ἵνα δὴ χρόνου καὶ αἰῶνος ἐπέκεινα φυλάττηται τὸ ἓν· οἷς συμβαίνει πολλ' ἄττα ἄλλα δυσχερῆ καὶ ὄσα τοῖς πρὸ αὐτῶν ἐξ ἀνάγκης. Οὐδὲ γὰρ ἢ προσθήκη τὸν καιρὸν εἶναι τὸ ἓν ἀφέλοιτο ἂν αὐτοὺς τῆς περὶ τὸν χρόνον τοῦτον ἀγνοίας, πρὸς τῆ καὶ τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὸ μέτρον, ὡς ἐν Φιλήβῳ με-

(1) B. λέγειν.

(2) B. δεῖ.

(3) B. δέκα.

(4) D. ἀπαντῆσαι.

αὐτὸ, ἵνα μὴ πεπονθὸς ἦ τὸ ἐν, ὡς ἐν Σοφιστῇ δέδειχε, πολλῷ μᾶλλον μέρος οὐκ ἔστιν, ἵνα μὴ καὶ ἀτελὲς ἦ πρὸς τῷ καὶ πεπονθὸς εἶναι τὸ ἐν. Ἐκ δὲ τούτου φανερόν ὡς οὐκ ἔστι τὸ αὐτὸ ἐν τῶν εἰδῶν τι ἐν· πᾶν γὰρ εἶδος μέρος ἐστὶ τοῦ νοητοῦ παντός, ἀλλ' ἐξήρητα καὶ τοῦ ὅλου νοητοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ εἰδῶν μερῶν ὄντων. Ὡς οὖν λέγεται μέτρον αὐτὸ τῶν ὅλων ἢ ὡς τὰ μέτρα πᾶσι χορηγοῦν, οὕτω γὰρ καὶ ἐν ἐκονομίζεται ὡς τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς συνοχῆς πᾶσιν αἰτίον. ἐπεὶ καθ' αὐτὸ γε τούτων οὐδὲν ἔστι. Καὶ πῶς γὰρ ἂν εἴη μέτρον, ἐπέκεινα παντός πέρατος ὄν καὶ ὄρου καὶ ἐνότητος; πᾶν δὲ μέτρον πέρας ἐστὶ τοῦ μετρομένου καὶ ὄρος. Ὅταν οὖν ὁ Πλάτων ἐν Νόμοις μέτρον λέγῃ τὸ θεῖον τῶν πάντων, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ τὸν ἀνθρώπον, ὡς πού τις τολμᾷ τῶν πρὸ αὐτοῦ λέγειν, δεῖ νοεῖν πῶς αὐτὸ εἶναι φησὶ μέτρον, εἰ περὶ τοῦ πάντων (1) ἐπέκεινα ποιοῖτο τὸν λόγον, καὶ ὅτι (2) ὡς ὀρίζοντα πᾶσι τό τε εἶναι τοῖς οὔσι καὶ τὸ εὔ εἶναι τῶν ἐν ἐκάστοις μέτρων ὄντων προαίτιον. Δηλοῖ γοῦν καὶ ἐν τῷ Φιλήβῳ Σωκράτης ἐν τῇ ἀπαριθμῆσει τῶν ταούτων ἀγαθῶν, ἐν τοῖς πρώτοις μετεχομένοις ἀγαθοῖς καὶ οὐπω περατοειδέσι θέμενος μέτρον, ὡς περ καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὸ μέτρον, καὶ περὶ ταῦτα εἶναι τὸ πρῶτον εἰπὼν ἀγαθὸν, ἀλλ' οὐ τῶν πάντων ἐπέκεινα τῶν ὀπωσοῦν ἢ μικτῶν ἢ περατοειδῶν ἢ τῆς ἀκείρου φύσεως εἶναι λεγομένων, ὥστ' εἰ λέγειν τολμᾷ τις ἐκεῖνο μέτρον, ὡς πάντων ὄν ἐφετὸν, αὐτὸ θήσεται μέτρον·

(1) D. περὶ τοῦ παντός. aliquod subesse videtur.

(2) Sic Codd. Hic mendum

ἀλλ' οὐχ ὡς ὁμοταγές τοῖς ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενοις.

«Οὔτε ἄρα ἐνός μέτρου μετέχον οὔτε πολλῶν οὔτε ὀλίγων, οὔτε τὸ παράπαν τοῦ αὐτοῦ μετέχον, οὔτε ἑαυτῷ ποτε ὡς ἔοικεν ἔσται ἴσον, οὔτε ἄλλω· οὔτε (1) αὐ μείζον οὐδὲ ἔλαττον, οὔτε ἑαυτοῦ οὔτε ἑτέρου.
« — Παντάπασι μὲν οὕτως.»

Παρατηρητέον (2) ὅπως ἐν τῷ συμπεράσματι κατὰ τάξιν ἀπὸ τῶν προσεχῶς δεδειγμένων ἀνατρέχει διὰ τῶν μέσων ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῶν προβλημάτων. Οὔτε γάρ, φησιν, ἐνός μέτρου μετέχον ἐστὶ τὸ ἐν, τοῦτο δὲ ἦν τὸ ἔσχατον τῶν δεδειγμένων· οὔτε πολλῶν οὔτε ὀλίγων, ταῦτα δὲ ἦν, ἅπερ ἐν τοῖς μέσοις εἰδείκνυμεν· οὔτε τὸ παράπαν τοῦ αὐτοῦ μετέχον, τοῦτο δὲ ἦν ὁ πρῶτιστον εἶρηται· δείκνυσι δ' ὅμως ὡς οὐδαμῶς ἐστὶν ἴσον τὸ ἐν, ἔπειτα λοιπὸν αὐτὸ τὸ πρόβλημα, τὸ μῆτε ἴσον εἶναι μῆτε ἄνισον αὐτό. Διεῖλε δὲ τὸ ἄνισον ἐν τῷ συμπεράσματι, μείζον κζὶ ἔλαττον εἰπὼν, ἅπερ ὠνόμαζεν ἐν τῇ προτάσει κοινῶς, διὰ τοῦ ἀνίσου παραλαμβάνων, ἀμφοτέρα δεικνύς ἡμῖν καὶ διὰ ταύτης τῆς τάξεως ὅτι ἄρα καὶ τὸ τῶν ἐγκοσμίων θεῶν γένος, οἷς προσήκει τὸ ἴσον τοῦτο καὶ ἄνισον, ἄνω μὲν καὶ κατὰ τὰς ἄκρας αὐτῶν ἠνωμένον ἐστὶ, κάτω δὲ καὶ κατὰ τὸ προῖον διήρηται καὶ μέχρι τῶν μερικωτάτων προῖον ἀπὸ τῶν αὐτῶν μέτρων ἐπὶ τὰ πολλὰ, καὶ τὰ ὀλίγα καὶ τὸ ἐν οὐ δεῖ (3)· καὶ μὴ μέτρον ἰσότητι κρατούμενον ἀνακαλύπτει καὶ συνελίσσεται πάλιν ἐπὶ

(1) Bekk. οὐδὲ.

(3) Locus hic corruptus vi-

(2) D. Παρατηρητέον ἐν τούτοις. detur.

τὴν ἀρχὴν· ἡ γὰρ ἀνισότης πᾶσα αὐτῶν κρατεῖται πανταχόθεν ὑπὸ τῆς ἰσότητος. Δέδεικται ἄρα τὸ ἐν ἐπέκεινα τῶν ἐγκοσμίων θεῶν ἀπάντων, εἴπερ τούτων ἴδιον τὸ ἴσον καὶ ἄνισον. Ὅπως μὲν οὖν τῇ τούτων τάξει προσήκειν φαμέν τὴν ἀντίθεσιν ταύτην, ἐν τοῖς ἐφεξῆς γνωσόμεθα, τοῖς τοῦ Πλάτωνος ῥήμασιν ἐπόμενοι· λάβωμεν δὲ νῦν ἐκ τῶν προῤῥηθέντων τοσοῦτον, ὡς ἄρα τὸ ἐν οὐ δεῖ λέγειν οὔτε κατὰ τὴν ἔνωσιν οὔτε κατὰ τὴν ἀμέρειαν οὔτε (2) κατὰ τὸν τῆς αἰτίας λόγον τῶν μετὰ τὸ ἐν, οὔτε μείζον οὔτε ἔλασσον οὔτε ἴσον· ἐν οἷς γὰρ ἐστὶ σύγκρισις ταῦτα μόνως ἔχει χώραν· ἐστὶ δὲ καὶ παραβολὴ τοιαύδε σύγκρισις ἐν οἷς ταυτόν τί ἐστὶν ἐπίπαιον καὶ ἄνεσιν δεδεγμένον· ὅπου δὲ μηδὲν ἐστὶ ταυτὸν, πῶς ἂν τι τῶν κατὰ σύγκρισιν ἢ παράθεσιν ὀνομάτων λέγειν εἴη δυνατόν; οὐδ' ἄρα τὰς ὑπερθέσεις ἐπ' ἐκείνῳ τῶν ἄλλων ἀνοιστέον πᾶσιν, ἅς εἰώθασί τινες αὐτῶν προσφέρειν, ἐθέλοντές τι πλεόν τῶν ἀποφάσεων περὶ αὐτῶ διδάσκειν, στασιμώτατον αὐτῶν καὶ ἐνεργητικώτατον υμνοῦντες. Καὶ γὰρ τῶν τοιούτων ὑποθέσεων ἐκεῖνα κρεῖττόν ἐστι, πᾶν σῶμα δεκτικὸν ὄν ἐκείνων ἀφ' ἐπ' αἱ ὑπερθέσεις, αἰτίοι δὲ πάντως ἐλήφθησαν· τὸ γὰρ μηδὲν λευκὸν οὐκ ἂν τις εἴποι λευκώτατον, καὶ τὸ μηδὲν μέλαν, μελανώτατον· δεύτεραι γὰρ αἱ ὑπερθέσεις τῶν ἀπλῶν μεθέξεων.

· Τί δὲ; πρεσβύτερον ἢ νεώτερον ἢ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχειν τὸ ἐν δοκεῖ τῷ δυνατόν εἶναι; — Τί δὲ γὰρ οὐ; (1) »

(1) B. Deest δγ.

Μέχρι τῶν ἐγκοσμίων θεῶν προῆλθεν ὁ λόγος, ἀφαι-
 ρῶν αἰεὶ τὰ ἐφεξῆς ἀπὸ τοῦ ἐνός διὰ τῶν μέσων γενῶν·
 μᾶλλον δὲ ἵνα σαφέστερον εἶπω, παράγων αἰεὶ τὰ δεύ-
 τερα διὰ τῶν τῶ ἐνὶ προσεχῶν ἀπὸ τῆς ἐξηρημένης (1)
 τῶν ὄλων αἰτίας· μέλλει δὲ ἄρα λοιπὸν, τὴν θεϊαν
 οὐσίαν αὐτὴν τοῦ ἐνός· μᾶλλον δὲ, καὶ ταύτην παρά-
 γειν (2) ἐκ τῆς ἀρρήτου τῶν ὄντων ἀτάντων, ἢ οὕτως
 εἶπω, πηγῆς, δι' ἣν πάντα τὰ θεῖα μετέχει τῆς αἰδιό-
 τητος ταύτης, τὰ τε πρῶτως θεῖα καὶ τὰ ἀπὸ τούτων
 ἐκθεοῦμενα. Καθάπερ γὰρ ἀπὸ τῆς μεγαδὸς τῶν ὄντων
 ὑψίσταται πᾶν τὸ ὀπισθοῦν ὄν, τό τε ὄντως ὄν καὶ τὸ
 ὁμοιούμενον πρὸς ἐκεῖνο, καὶ καθ' ἑαυτὸ μὲν οὐκ ὄν,
 διὰ δὲ τὴν πρὸς τὸ ὄντως ὄν κοινωνίαν ἀμυδρὰν ἐμ-
 φασιν τοῦ εἶναι παραδεχόμενον (3). Κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ
 καὶ ἐκ μιᾶς ἐνάδος πάσης θεότητος, ἥς ἴδιον, εἰ θέμις
 εἰπεῖν, τὸ θεοῦν πάντα κατὰ τινα ὑπεροχὴν ἐξηρημένην
 καὶ ἄφραστον, ὑπέστη πᾶς τε θεῖος ἀριθμὸς, καθ' ὃν
 ἐστὶ τὸ εἶναι, μᾶλλον δὲ προσεῖναι (4) τοῖς θεοῖς, καὶ πᾶσα
 ἢ ἐκθεοῦμένη τάξις τῶν ὄντων. Σωπὸς μὲν οὖν καὶ ταύ-
 τῆς, ὡς περ εἶπομεν, τῆς οὐσίας ἐξηρημένον ἀποφῆναι τὸ
 εἶν· καὶ μοι προσέχειν ἀξίῳ τὸν νοῦν ἐκείνου, εἰ ψυχὴν ἢ
 ἄλλο τι τοιοῦτον εἰρήλασι τὸ πρῶτον, ὅπως αὐτῶν περι-
 αίρει τὴν ὑπόθεσιν ὁ Πάρμενίδης, δευτέρως δὲ τὸ ἐν ἄδε-
 κτον χρόνου, τὸ δὲ ἄδεκτον χρόνου (5) ψυχὴν ἀδύνατον
 εἶναι· πᾶσα γὰρ μετέχει χρόνου, καὶ χρῆται περιόδοις

(1) C. ἐξηρημένης.

(4) C. προσεῖναι.

(2) D. παράγειν.

(5) B. C. D. Deest τὸ ἐν ἄδε-

(3) D. παραδεχόμενον.

δεκτον χρόνου.

ὑπὸ χρόνου μετρούμεναις· τοῦ μὲν δὴ νοῦ κρεῖττον καὶ
 ἐπέκεινα τὸ ἐν, διότι νοῦς πᾶς κινεῖται καὶ ἴσθηκε, τὸ
 δὲ ἐν δέδεικται μῆτε κινούμενον μῆτε ἰστώως· τῆς δὲ
 ψυχῆς, διότι πᾶσα ψυχὴ μετέχει χρόνου, τὸ δὲ ἐν
 δειχθήσεται χρόνου μὴ μετέχον. Ἀλλαμὴν καὶ νοῦς φυ-
 χῆς ἕτερος διὰ τὰ αὐτὰ, χρονικῆς ἐνεργείας καθαρεύων,
 ὥστε διὰ τούτων τὰς τρεῖς ἀρχικὰς ὑποστάσεις ἔχει-
 μεν ἂν γνωρίμους γεγενημένας· ὅτι δὲ τὸ ἐν χρόνου
 παντελῶς ἐστὶν ἀμέτοχον, δείκνυσιν ἀποδείξας πρότε-
 ρον μῆτε νεώτερον αὐτὸ μῆτε πρεσβύτερον μῆτε ἰσθ-
 λικον ἑαυτοῦ μῆτε ἑτέρου τινός· τὸ γὰρ χρόνου με-
 τέχον πᾶν τούτων (1) ἀνάγκη μετέχειν, ὥς τε ἂν τού-
 των δειχθῆ καθαρεύων τὸ ἐν, ἃ δὴ συμπτώματά ἐστι
 τῶν χρόνου μετεχόντων πάντων, δεδειγμένον ἴσται
 μηδὲ χρόνου μετέχον· τοῦτο δὴ τὸ δοκοῦν ἄπιστον
 εἶναι πολλοῖς, καὶ μάλιστα τοῖς πρὸ (2) αὐτοῦ φυ-
 σιολόγοις, οἳ πάντα περιέχεσθαι ὄντο ὑπὸ τοῦ χρόνου·
 καὶ εἴ τι αἰδιόν ἐστι, τὸν ἄπειρον εἶναι χρόνον, μηδὲν
 δὲ ἀκαταμέτρητον ὑπὸ τοῦ χρόνου τῶν πάντων εἶναι.
 Καὶ γὰρ ὥσπερ ἐν τόπῳ πάντα ὄντο εἶναι, σώματα
 οἰόμενοι πάντα ὑπάρχειν, ἀσώματων δὲ μηδέν, οὕτω
 καὶ ἐν χρόνῳ πάντα εἶναι, κινούμενα ὄντα, ἀκίνητον δὲ
 μηδέν· συνεῖχε γὰρ τὸν μὲν τόπον ἢ τῶν ἀσωμάτων
 ἔννοια, τὸν δὲ χρόνον ἢ κίνησις. Ὡς οὖν δέδεικται
 τὸ ἐν οὐκ ὄν ἐν τόπῳ, διότι μηδὲν ἐν ἄλλῳ, καὶ διὰ
 τοῦτο ἀσώματων, οὕτω δείκνυται μηδὲ ἐν χρόνῳ διὰ

(1) B. πάντων.

(2) B. περί.

τούτων τῶν ἐφόδων, καὶ διὰ τοῦτο μὴδὲ ψυχὴ μὴδὲ ἄλλο τι τῶν χρόνου δεομένων μετεχόντων ἢ κατὰ τὴν οὐσίαν ἢ κατὰ τὴν ἐνέργειαν, ὥστε διὰ τούτων εἶναι δεδειγμένον πάντων ὅτι οὔτε σῶμα τὸ ἐν, οὔτε ψυχὴ, οὔτε νοῦς, τὸ μὲν διότι μὴ ἔστιν ἐν ἄλλῳ, τὸ δὲ διότι μὴ μετέχει χρόνου, τὸ δὲ διότι μὴ κινεῖται καὶ ἔστηκε.

Ταῦτα δὴ τοῖς πολλοῖς τῶν ἐξηγητῶν εἰωθότα φιλοσοφεῖσθαι περὶ τοῦ ἐνός· ὁ δὲ πρῶτον θέμενοι φασίν· οὔτε σῶμα εἶναι ἔλεγον οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, οὔτε ψυχὴν ἀσώματον, ὡς Ἀναξαγόρας ἔλεγεν, οὔτε νοῦν ἀκίνητον, ὡς Ἀριστοτέλης ὕστερον· οἷς καὶ διαφέρειν τὴν τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφίαν τῶν ἄλλων ἐπ' αὐτὸ τὸ ὑπὲρ νοῦν αἴτιον ἀναδραμοῦσαν. Τοιαύτης δ' οὖν προθέσεως οὔσης, ἤδη τὸν ἐπὶ τὸ πεπληθυσμένον τοῦ λόγου πρόοδον ἡμῖν ἐνδεικνύμενος, οὐκ ἠνέσχετα μείναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς εἰρημένοις (1) ἐπὶ τῆς δυάδος, ἀλλὰ τριαδικῶς τὰ ἴδια τῆς τάξεως ταύτης ἀπειριθμησάτα, τὸ πρεσβύτερον, τὸ νεώτερον, τὸ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον, καίτοιγε δυνατόν κἀνταῦθα δυαδικῶς εἰπεῖν, ἰσηλικόν τε καὶ ἀνισηλικόν, ὥσπερ ἐκεῖ τὸ τε ἴσον καὶ ἄνισον· ἀλλ' ἐκεῖ μὲν προτέραν τὴν δυάδα θεῖς, οὕτως ἀπὸ τῆς τοῦ ἀνίσου διαιρέσεως εἰς τὴν τριάδα κατήντησεν, ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ τῆς τριάδος αὐτῆς πεποιήται τὴν ἀρχὴν· ἐκεῖ μὲν γὰρ προηγεῖτο τοῦ πλήθους ἢ ἔνωσις καὶ τὸ ὅλον τῶν μερῶν, ἐπὶ δὲ ταύτης τῆς τάξεως τῶν ὄντων, καὶ τὸ πλήθος ἐκφανέστατόν ἐστι καὶ ἢ εἰς τὰ μέρη διαίσεις, ὡς φησιν ὁ

(1) D. πραιρεημένοις.

(2) B. ἀρχῆς.

Τίμαιος, ἦν καὶ ἐν τούτοις ὁ Παρμενίδης ἀπομιμούμενης ἄρχεται μὲν ἀπὸ τριάδος, πρόβεισι δὲ ἄχρι τῆς ἐξάδος· καὶ γὰρ τὸ πρεσβύτερον καὶ τὸ νεώτερον καὶ τὸ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον διπλασιάζεται τῷ ἑαυτῷ καὶ τῷ πρὸς ἄλλο τεμνόμενον. Ὅπως δὲ καὶ ἡ τριάς οικεία τῇ τάξει ταύτῃ καὶ ἡ ἐξὰς, οὐκ ἄδηλον· τό τε γὰρ τριφυῆς αὐτῆς ἐξουσίας καὶ ταυτοῦ καὶ θατέρου γεγονός· καὶ τὸ τριδύναμον ἔκ τε τοῦ ἠμιόγου καὶ τοῦ ἵππου συμπεπληρωμένον δηλοῖ τὴν πρὸς τριάδα συγγενεῖαν αὐτῆς, καὶ τὸ τὴν οὐσίαν ἔχειν ἀρτιοπέριπτον ἐξ ἀμφοῖν συμπεπλεγμένην δείκνυσι τὴν πρὸς τὴν ἐξάδα κατὰ φύσιν αὐτῆς οικειότητα. Ταῦτα μὲν εὖν βράδια καταμαθεῖν· ἴσως δὲ ἐκεῖνο προσήκει ζητεῖται πρῶτιστον (1) ἐν τούτοις, τίς ποτε ἄρα ὁ χρόνος αὐτός ἐστιν, οὗ φησὶ ταύτην μετέχειν τὴν τάξιν τῶν ὄντων ἢς ἐξαίρει αὐτὸ τὸ πρῶτον. Οὐ γὰρ τι μικρόν ἐστιν, ἀλλ', ὡς λέγεται, χαλεπὸν τὴν ιδιότητα αὐτοῦ καὶ τὴν φύσιν ἐνδείξασθαι· δηλοῦσι δὲ αἱ τῶν πρὸ ἡμῶν ἐξηγήσεις καὶ αἱ πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν διαμάχαι· τοῖς μὲν γὰρ πλείστοις τῶν ταῦτα μεμερμένωκότων ἤρесе τὸν τὸν ἐμφανῆ καὶ συνεγνωσμένον χρόνον παραλαβῆσθαι εὖν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, σαφῶς λέγοντος τὸ γίνεσθαι προσήκειν τοῖς χρόνου μετεληγούσιν, οὗς ἐρωτητέον ποῶν ἔτι σεμνὸν ἢ θαύμαστόν τὸ τοῦτο τοῦ χρόνου κρεῖττον ἀποδείκνυσθαι τὸ ἐν, οὐ καὶ αἱ ψυχαὶ κρεῖττους εἰσὶ τοῦ τὰς κινήσεις τῶν αἰσθητῶν χρόνω μετροῦντος αὐταὶ πρὸ σωμάτων οὔσαι, πῶς δὲ ἔτι κατὰ

(1) C. πρῶτιστα.

τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν ὁ χρόνος οὕτως καταφάσκειται τοῦ ὄντως ὄντος, ὡς αὐτοὶ φασί, καὶ τῆς νοερᾶς οὐσίας οὐ προσιεμένης τὸν τοιοῦτον χρόνον· ἅμα γὰρ ἐκείνην τε λέγει (1) περὶ τοῦ ὄντος εἶναι καὶ χρόνον τὸν συνεχωσμένον· χρόνου γὰρ μέρη τὸ ἦν καὶ τὸ ἔσται, ταῦτα δὲ οὐδὲν προσήκει τοῖς ὄντως οὔσι κατ' αὐτὸν τὸν Τίμαιον. Τοῖς δὲ εἰς ταύτην ἀποβλέψασιν τὴν δυσκολίαν, καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν ἀκούουσιν ὅτι χρόνου μετέχει τὸ ἔν, ἐπ' αὐτὸν τὸν πολυύμνητον αἰῶνα μεταφέρειν ἤρесе τὸν χρόνον, ἵνα δὴ (2) τῷ Πλάτωνι τά τε ἄλλα κατ' ἐπίκρυψιν εἰρήσθαι δοκῆ (3)· καὶ ἀπορρήτως ὁ αἰὼν δηλοῦται διὰ τοῦδε τοῦ χρόνου, πρὸς οὗς οὐ χαλεπὸν ἀπαντᾶν (4) ἀντιπαρατείνοντας τὴν τοῦ Πλάτωνος λέξιν, πᾶν τὸ χρόνου μετέχον γίνεσθαι καὶ γεγονέναι λέγουσαν, ὁ μηδέτερον εἰς τὸ ὄντως ὄν καὶ τὰ αἰῶνια τῶν πραγμάτων μετάγειν ὁ Τίμαιος παρεκελεύσατο. Τοῖς δὲ καὶ διαιρεῖν ἔδοξε· καὶ τὸν μὲν πρῶτον θεὸν καιρὸν ἀποκαλεῖν, τὸν δὲ δεύτερον, αἰῶνα· περὶ δὲ τὸν τρίτον, ἐνταῦθα καταλείπειν τὸν χρόνον, ἵνα δὴ χρόνου καὶ αἰῶνος ἐπέκεινα φυλάττηται τὸ ἔν· οἷς συμβαίνει πολλ' ἄττα ἄλλα δυσχερῆ καὶ ὄσα τοῖς πρὸ αὐτῶν ἐξ ἀνάγκης. Οὐδὲ γὰρ ἡ προσθήκη τὸν καιρὸν εἶναι τὸ ἔν ἀφέλοιτο ἂν αὐτοὺς τῆς περὶ τὸν χρόνον τοῦτον ἀγνοίας, πρὸς τῷ καὶ τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὸ μέτρον, ὡς ἐν Φιλήβῳ με-

(1) B. λέγειν.

(2) B. διῷ.

(3) B. δόξῃ.

(4) D. ἀπαντῆσαι.

μαθήκαμεν, οὐχὶ περὶ τὸ πρῶτον ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ περὶ τὸ τῶν μετεχόντων ἐκείνου πρῶτιστον, εἰ καὶ τοῖς Πυθαγορείοις ἐδόκει τὸ πάντων πρῶτον καιρὸν ἀποκαλεῖν δι' ἣν τινὰ ποτε αἰτίαν· καὶ γὰρ εἰ τοῦτο τις προσοίτο, συγκλώθειν ἀμήχανον τὸν χρόνον καὶ τὸν καιρὸν ἄλλως τε καὶ κατὰ τοὺς μέσον τὸν αἰῶνα τιθεμένους ἀμφοτέρων, καὶ λέγειν μὴ μετέχειν χρόνον τὸ ἐν διότι καὶ ἔστι· μᾶλλον δὲ ἦν τοῦτο περὶ τοῦ αἰωνίου λέγειν ἀληθῶς καὶ περὶ τοῦ αἰῶνος, περὶ δὲ τοῦ ἐνός, ὅτι οὐκ αἰὼν οὐδὲ αἰώνιον. Τοῖς δὲ οὔτε τὸν αἰῶνα λέγειν (1), οὔτε ἐπὶ τοῦτον φερομένοις τὸν συγνωσμένον χρόνον, ἀλλὰ τινὰ μεταξὺ φύσιν ἀναζητήσασιν, ἔδοξε τὸ τῆς τάξεως τῆς νοερᾶς αἰτίον, ὅτι ποτ' ἔστι, τὸν χρόνον εἶναι τὸν ἐνταῦθα παραδεδομένον· καὶ τὸ μὲν πρεσβύτερον τὴν κατ' οὐσίαν ὑπεροχὴν δπλοῦν, τὸ δὲ νεώτερον τὴν ὑφ᾽ ἑσιν, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς ὁμοίας ἰδρυμένον συστοιχίας, διὰ τοῦ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχοντος. Ἄλλ' οὐδὲ οὔτοι διασαφοῦσι τί τὸ τῆς τάξεως ταύτης αἰτίον, οὐδέ πω ὁ Πλάτων τῷ γίνεσθαι χρᾶται καὶ τῷ γεγονέναι, περὶ πραγμάτων γενέσεως μὲν πάσης καθαρευόντων, τάξει δὲ μόνῃ διαφερόντων τοῖς λόγους ποιούμενος. Μήποτε οὖν ἄμεινον κἀνταῦθα τῆς τοῦ καθηγεμόνος ἡμῶν μεμνησθαι παραδόσεως, ὅτι δὲ περὶ τῶν θείων ψυχῶν ὁ λόγος· αὐταὶ γὰρ ἐκθεοῦνται τῷ μετέχειν αἰεὶ τῶν θεῶν, ταύταις δὲ προσήκει χρόνος ὁ πρῶτιστος, οὐχ ὁ προελθὼν εἰς τὸ ἐμφανές, ἀλλ'

(1) Sic Codd. Leg. aut λέ- tale aliquid.
γυσιν aut λέγειν εἰώθασιν, aut

ὁ ἀπόλυτος καὶ ἄσχετος, καθ' ὃν αἱ περίοδοι πᾶσαι μετροῦνται τῶν ψυχῶν, καὶ περὶ τὸ νοητὸν χορεῖται καὶ ἀνακυκλήσεις. Ἄνωθεν γὰρ ἄρχεται μιμούμενος τὸν αἰῶνα τῶν πάντων περιεκτικὸν, καὶ συνέχει πᾶσαν κίνησιν, εἴτε ψυχικὴν εἴτε ζωτικὴν εἴτε ὅπως οὖν ὑφίστασθαι λεγομένην, καὶ ἀνελίττει καὶ τελειοῖ, καὶ ἔστι νοῦς μὲν αὐτὸς κατ' οὐσίαν, χορεῖται δὲ ταῖς θεαῖς καὶ τῆς περὶ τὸ νοητὸν ἀπείρου κινήσεως αἴτιος, δι' ὧν ὁ καὶ ἐν ταύταις ἐστὶ τὸ πρεσβύτερον καὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἄγον. Καὶ ταῦτα πάντα διχῶς· τό τε γὰρ πρεσβύτερον ἐν αὐταῖς πρὸς μὲν ἑαυτὰς, καθόσον ταῖς κρείττοσιν ἑαυτῶν δυνάμει μαῖλλον ἀπολαύουσι τῆς ἀπειρίας τοῦ χρόνου καὶ πλέον αὐτοῦ μετέχουσιν· οὐ γὰρ τῆς (1) ὁμοίας πληροῦται τελειότητος ἀπὸ τῶν θειοτέρων κατὰ πάσας ἑαυτῶν δυνάμεις, ἀλλὰ ταῖς μὲν πλέον, ταῖς δὲ ἔλαττον· τὸ δὲ πλείονος χρόνου μετέχον πρεσβύτερόν φαμεν· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα, καθόσον αἱ μὲν αὐτῶν τὴν ὄλην ὑποδέχονται (2) τοῦ χρόνου μέτρησιν, καὶ τὴν πᾶσαν ἔκτασιν τὴν εἰς τὰς ψυχὰς προϊοῦσαν· αἱ δὲ μερικωτέραις μετροῦνται (3) περιόδοις. Πρεσβύτεραι οὖν ὧν ἡ περίοδος ὀλιγωτέρα καὶ ἐπὶ χρόνον πλείω ἐκτεινομένη. Καὶ δὴ καὶ τὸ νεώτερον ἄνω μὲν οἷον πολιοῦμενον τῷ (4) συνεκτείνειν ἑαυτὸ πρὸς τὴν ὄλην τοῦ χρόνου δύναμιν, κάτω δὲ ἔτι νεάζον τῷ μερικωτέρον ἀπολαύειν τοῦ χρόνου· ὡς δὲ πρὸς τὰ ἄλλα κατὰ τὴν ὑφ᾽ ἑσιν τῆς ἐνεργείας· τὸ γὰρ δι' ἐλάττονος περι-

(1) D. ἀπὸ τῆς ὁμοίας.

(3) D. καταμετροῦνται.

(2) C. ἀποδέχονται.

(4) B. τὸ συνεκτείνειν.

ὁδοῦ μετρούμενην ἔχον τὴν ἑαυτοῦ περιφορὰν νεώ-
 τερόν ἐστι τοῦ διὰ πλείονος. Τό γε μὴν τὴν αὐτὴν
 ἡλικίαν ἄγον ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις οὐκ ἄδηλον,
 ὅπως ἐνὶ τῶν σφατοίχων θεωρητὰς (1) πραγμάτων, ἐφ'
 ὧν ἡ αὐτὴ μέθεξις καὶ τὸ αὐτὸ τῆς τελειότητος μέτρον
 πᾶσα δὲ θεία ψυχὴ κἂν καθ' ἕτερον χρόνον αὐτῶν ἢ
 περίοδος μετρήται, καθ' ἕτερον δὲ τοῦ ἐξημιμένου σά-
 ματος ἑαυτῆς, ἀλλ' ἔχει τὴν ἴσην ἀποκατάστασιν, αὐτὴ
 δὲ κατὰ τὸν αὐτῆς αἰεὶ χρόνον, κακείνο κατὰ τὸν ἑαυ-
 τοῦ· διὸ πάλιν ἰσηλικός ἐστιν ἑαυτῇ τε καὶ ἐκείνῳ κατὰ
 τὸ ἀνάλογον. Οὐκ ἄρα ἐπὶ τὸν συνεγνωσμένον χρόνον
 ἀναγκασθησόμεθα καταφεύγειν διὰ τὸ γίνεσθαι τοῦτο
 καὶ γεγονέναι· καὶ γὰρ ταῦτά ἐστιν ἐν ταῖς περιόδοις
 τῶν θείων ψυχῶν, οὐδ' αὖ ἐπὶ τὸν αἰῶνα καταβησόμεθα
 διὰ τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν καταφάσκουσαν τὸν
 χρόνον· πᾶσαν γὰρ ἐκεῖ φαμέν κατὰ τὸ ἐξῆς παραδε-
 δόσθαι τὴν τοῦ ὄντος πρόοδον ἄνωθεν ἀπὸ τῶν νοητῶν
 μονάδων· διὰ τῶν νοερῶν τάξεων καὶ ὑπερκοσμίων καὶ
 ἐγκοσμίων ἐπὶ τὴν ἐκθεουμένην ἀσίμωτον οὐσίαν κατ-
 αντήσασαν. Ἐπόμεθ' ἄγε μὴν τῷ Πλάτῳ καὶ ἐν Τι-
 μαίῳ τὸν χρόνον πᾶσι μέτρον ἀποφνημαμένῃ ζωῆς
 μεταβατικῆς, καὶ τὴν ψυχὴν ἄρξασθαι θείας ζωῆς καὶ
 ἔμφορος βίου πρὸς τὸν σύμπαντα χρόνον· καὶ ἐν τῷ
 Φαίδρῳ τὸ ὄν αὐτὰς λέγοντι καθορᾶν, διότι χρονικῶς
 ἀλλ' οὐκ αἰωνίως ὁρᾶσι. Καὶ οὐδὲν δεησόμεθα τὸ
 πρεσβύτερον καὶ νεώτερον καὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἄγον

(1) Sic Codd. Forte θεωρητόν.

ἐπὶ τάξεως ἀκούσειν καὶ τῆς κατὰ τὸ αἴτιον καὶ αἰτια-
τὴν διαφορᾶς, οὐδὲ ζητεῖν τί τὸ τῆς τάξεως ἐκείνης
αἴτιον, ἀλλ' αὐτοφυῶς ἐπὶ τῶν χρονικῶν μέτρων τὰ τοι-
αῦτα παραλαμβάνομεν (1) τῶν τε μειζόνων καὶ ἐλατ-
τόνων καὶ τῶν ἄλλοις ὁμοστοίχων.

« Ὅτι που ἡλικίαν μὲν τὴν αὐτὴν ἔχον ἢ αὐτῷ (2) ἢ
« ἄλλῃ ἰσότητος χρόνου καὶ ὁμοιότητος μεθέξει, ὣν ἐλέγο-
« μεν οὐ μετεῖναι τῷ ἐνὶ, οὔτε ὁμοιότητος οὔτε ἰσότητος.
« — Ἐλέγομεν γὰρ οὖν. »

Ὡσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἔμπροσθεν ἀντιθέσεων
πρῶτον ἐδείξεν οὐχ ὅμοιον τὸ ἐν, εἶτα ὅτι οὐκ ἀνόμοιον,
καὶ πάλιν ὅτι οὐκ ἴσον, εἶτα ὅτι οὐκ ἄνεσον, οὕτω
καὶ ἐπὶ τούτων τῶν προβλημάτων πρῶτον δείκνυσιν
ὅτι οὐκ ἰσηλικον τὸ ἐν, εἰθ' οὕτως, ὅτι οὔτε πρεσβύ-
τερον οὔτε νεώτερον, οὔτε ἑαυτοῦ οὔτε ἄλλου. Δεῖ γὰρ
δειχθῆναι τὸ ἐν ἐπέκεινα καὶ τῆς θείας πάσης ψυχῆς
πρὸ τῶν ἄλλων ψυχῶν, ὡς ἀδείκνυται πρὸ τῶν ὄντως
ὄντων καὶ αἴτιον πάντων. Καὶ οὐ διὰ τοῦτο ἀπαντη-
τέον τὰς αἰτίας αὐτὸ περιέχειν τῶν πάντων, καὶ εἶναι
διὰ τοῦτο πλῆθος· ἐστὶ γὰρ πᾶν αἴτιον μιᾶς ιδιότη-
τός τινος αἴτιον, οἷον τὸ αὐτοζῶον τοῦ ζώοις μόνον εἶναι
αἴτιον, καὶ ἕκαστον ὡσαύτως τῶν νοητῶν. Καὶ τὸ ἐν
οὖν αἴτιον ἐνάδων ἐστὶ καὶ ἐνώσεως τοῖς πᾶσι καὶ
πάντα ἐκεῖθεν, ὡς ἡ ἐνάδες ὄντα ἢ ἐκ τινῶν ἐνάδων·
καὶ γὰρ τὸ ὄν αὐτὸ καὶ πᾶν ἀπλῶς ἢ ἐν ἐστὶν ἢ ἐκ
τινῶν ἐνάδων· εἰ γὰρ ἠνωμένον, δῆλον ὡς ἐκ τινῶν

(1) C. παραλαμβάνοντας.

(2) Bekk. ἑαυτῷ.

ἐστὶ ταῦτα δὲ εἰ μὲν ἐνάδες, δῆλον τὸ συμβαῖνον· εἰ
 δὲ ἠνωμένα, πάλιν εἰς τὰ ἐξ ὧν ἐστὶ μεταβατέον, καὶ
 ἢ ἐπ' ἄπειρον ἢ εἰς τινὰς ἐνάδας καταληκτέον, ἐξ ὧν
 τὸ ἠνωμένον ἐστὶν ὡς ἐκεῖ στοιχείων. Ἀφ' ὧν καὶ λά-
 βοις ἂν ὅτι πάντα τὰ πράγματα ἢ ἐνάδες εἰσὶν ἢ ἀρι-
 μοί· τὸ γὰρ μὴ ὄν ἐνὰς ἀλλ' ἠνωμένον, εἴπερ ἐστὶν
 ἕκ τινων ἐνάδων πεπερασμένων, ἀριθμὸς ἐστὶ, καὶ οὐ-
 τοσ ἂν εἴη πρῶτος ἀριθμὸς ἐξ (1) ἀδιαίρετων ὑποστά-
 ἐκάστη γὰρ ἐνὰς ἀδιαίρετος· ὁ δὲ τῶν ὄντων ἀριθμὸς
 καὶ ἐξ ὄντων, οὐκ ἐξ ἀδιαίρετων· ὥστε εἴτι μὲν αἰτιῶν
 τῶν ὄντων, εἰκότως, οὐ πάντων ἐστὶν αἴτιον, εἴτι δὲ
 τῶν ἐνάδων ἐξ ὧν τὰ πάντα, εἰκότως πάντων αἰτιῶν·
 οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ὃ μὴ ἔστιν ἐνὰς ἐξ ἐνάδων. Οὐκ ἄρα δεῖ
 πάντων αἰτίας ἐν (2) τῷ ἐνὶ λέγειν, εἰ δὲ μὴ τοῦτο λέ-
 γοντας, τινῶν αἴτιον ἠγεῖσθαι τὸ ἐν ὡς τῶν ἐνάδων
 αἴτιον, εἴπερ πάντως ἐκ τούτων ὑφέστηκεν. Ἐπαδὲ
 τοίνυν καὶ τῆς θείας ψυχῆς ἐστὶν αἴτιον, καθόσον καὶ
 ταύταις ἢ ὑπόστασις ἐστὶν ὡς πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐξ ἐνά-
 δων, εἰκότως ἐπέκεινα αὐτὸ δεῖ δειχθῆναι καὶ ταύταις·
 καὶ γὰρ αἱ θεῖαι ψυχαὶ καθόσον μὲν εἰσι νοεραὶ, νοῦν
 ἔχουσιν αἴτιον, καθόσον δὲ οὐσίαι, τὸ ὄν, καθόσον δὲ
 ἐνοειδεῖς, τὸ ἐν, ἀπ' ἐκείνου λαβοῦσαι τὴν ὑπόστασιν,
 ἢ ἐκάστη πλῆθος ἐστὶ τινῶν ἐνάδων, καὶ τούτων μὲν
 ὡς στοιχείων· ἔχει δὲ καὶ ἐκάστη ἐνίζον τὸ πλῆθος ἐν,
 διὸ καὶ ὅλον ὅτι ἐστὶν ἐκάστη, καὶ οὐχὶ πλῆθος ἀσύν-
 τακτον. Ὅτι δ' οὖν καὶ τούτων ἐπέκεινα τὸ ἐν, διὰ τῶν

(1) D. ὁ ἐξ ἀδιαίρετων.

(2) D. ἐν τῷ ἐνὶ εἶναι λέγειν.

προκειμένων αποδείκνυται ἐφόδων· οὐ πᾶσαι γε μὴν ἀποδείξεις ἐκ τε ἰσότητος καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ ἀνομοίου, διότι τὸ ἰσηλικὸν καὶ ὀμηλικὸν λέγεται καὶ τὰ ἀντικείμενα τούτοις, πάλιν ἀπὸ τῶν αἰτίων προῖοῦσαι τῆς θείας ψυχῆς τῶν τε γεννητικῶν καὶ τῶν προσεχῶς αὐτῶν ἐκθεωτικῶν, δι' ὧν μέσων καὶ τῶν πρωτίστων ἐξήρτηται θεῶν καὶ αὐτοῦ μετέχουσι τοῦ ἑνός. Τὸ μὲν γὰρ ἴσον καὶ ἄνισον τῶν ἐγκοσμίων ἂν εἴη ἴδια θεῶν, παρ' ὧν αἱ θεῖαι ψυχαὶ πάντως ἐκθεοῦνται· νοῦν γὰρ θεῖον λαβοῦσαι θεῖαί εἰσιν, ὡς ἐν Νόμοις ἠκούσαμεν· τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον ἐκ τῶν ἀφωμοιωτικῶν, ὧν περ αἱ ψυχαὶ μετέχουσι πρῶτως· αὐταὶ γὰρ εἰκόνες πρῶται τῶν ὄντων εἰσιν, οἷον ψυχαὶ εἰκόνας οὔσαι πάντως ἀπὸ τούτων ὑφρεστάσιν, ὥστε εἰκότως διὰ τε ἰσότητος καὶ ὁμοιότητος χαρακτηρίζεται τὸ ἰσηλικὸν καὶ ἀνισηλικὸν, καὶ τὸ ὀμηλικὸν καὶ τὸ ἀνομηλικὸν. Ἄλλ' ὅπως μὲν δεῖκνυται τὸ μῆτε πρεσβύτερον ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου του, μῆτε νεώτερον εἶναι τὸ ἐν, μικρὸν ὑστερον ἐξετάσομεν· ὅπως δὲ ὅτι οὐκ ἰσηλικὸν ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ, νῦν σκεπτέον. Τὸ ἐν δὴ, φησιν, οὔτε πρὸς ἑαυτὸ οὔτε πρὸς ἄλλο μετέχει τοῦ τε ἴσου καὶ τοῦ ὁμοίου· δέδεικται γὰρ ἀμφοτέρα· πᾶν δὲ τὸ ἰσηλικὸν, εἴτε πρὸς ἑαυτὸ ἢν τοιοῦτον εἴτε πρὸς ἄλλο, μετέχει τοῦ τε ἴσου καὶ τοῦ ὁμοίου πρὸς ὃ καὶ ἔστιν ἰσηλικὸν· τὸ ἐν αὐ(1) οὔτε ἑαυτῷ φατέον οὔτε ἄλλῳ τινὶ τῶν πάντων ἰσηλικὸν· δεῖ γὰρ ἀμφοῖν εἰς (2) τὴν καθ'

(1) B. οὐν.

(2) B. Deest εἰς.

ἡλικίαν ταυτότητα καὶ τοῦ ἴσου καὶ τοῦ ὁμοίου· τὰ τε γὰρ τοῦ ἴσου χρόνου, εἰ μὴ καὶ ὁμοίως ἔχη, τὴν αὐτὴν ἡλικίαν οὐκ ἂν ἄγειν (1) λέγοιτο. Οὐκ οὖν οὐδὲ ἄνθρωπος τριακοντούτης ἰσηλικός ἐστι φοῖνικι τριακοντούτη· κωλύει γὰρ οὐδὲν τὸν μὲν ἤδη πρεσβύτην εἶναι, τὸν δὲ νεώτερον, διότι ὁ μὴδὲ σύμπας βίος ὁ αὐτὸς ἀμφοῖν· καὶ τὰ ὅμοια ἀλλήλοις, εἰ μὴ καὶ τὸν (2) ἴσον εἴη βεβαιότατα χρόνον, οὐκ ἂν ἔχοι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν· πρεσβύτη γὰρ ἄνθρωπος ἵππῳ πρεσβύτῃ δῆλον ὁμοίως ἐστίν, ἀλλ' οὐκ ἰσηλιξ· ἢ γὰρ οἶμαι χρόνου ἰσότης οὐ ποιεῖ ταυτότητα τῆς ἡλικίας. Ἀμφότερα ἄρα συλληπτέον, τότε ὁμοιον καὶ τὸ ἴσον, εἰς τὸ καθ' ἡλικίαν ταυτότη· δεῶ καὶ τὸ μὲν ἰσηλικὸν ὀνομάζεται, τὸ δὲ ὁμηλικὸν· τὸ μὲν ἐπὶ τῆς κατὰ τὸ (3) τοῦ χρόνου πληθοῦς ἰσότητος, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς κατὰ τὸ (4) τῆς ἡλικίας εἶδος ὁμοιότητος, καὶ οὕτω μὲν φυσικῶς. Ἐπι δὲ κάλλιον εἴποις ἂν, ὅτι τούτων τῶν δύο τάξεων (5) ἐξήρηται προσεχῶς ἡ θεία πᾶσα ψυχὴ, καὶ διὰ τούτων ὁμοιοῦται τοῖς θείοις, καὶ ἀνάγεται καὶ ἐκθεοῦται καὶ μετέχει τοῦ ἐνός, ὡς μὲν ἐκθεουμένη, τῶν ἐγκοσμίων δεομένη θεῶν τῶν ἐκθεούντων αὐτὴν, ὡς δὲ εἰκαζομένη, τῶν ὑπερκοσμίων, οὓς καὶ πρῶτους ἀφομοιοῦν πάντας τοῖς οὖσιν ἐλέγομεν. Ἐκεῖθεν οὖν καὶ ἡ ἰσότης καὶ ἡ ὁμοιότης ἐφήκει τοῖς τὴν ἡλικίαν ἄγουσι· καὶ γὰρ τὸν χρόνον ἀμφότεραι γεννώσιν αἱ τάξεις, αἱ μὲν ὡς πρῶται ἐλάμπουσαι τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ τῶδε χρόνου μετέχου-

(1) A. οὐκ ἀνάγκη λέγοιτο.

(4) B. Deest τὸ.

(2) B. τὸ ἴσον.

(5) D. τῶν διατάξεων.

(3) B. Deest τὸ.

σιν, αἱ δὲ ὡς πρώτων εἰκόνων οὐσῶν τῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου μετεχομένων, μᾶλλον δὲ ὡς πρώτης εἰκόνος ὄντος τοῦ χρόνου, καθάπερ καὶ ὁ Τίμαιός φησι· πρὸ γὰρ τῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου μετρούμενων (1) ἐστὶν εἰκὼν ὁ χρόνος αὐτὸς τοῦ αἰῶνος, ὡς ἐκεῖνός φησι.

« Καὶ μὴν καὶ ὅτι ἀνομοιότητός τε καὶ ἀνισότητος
 « οὐ μετέχει, καὶ τοῦτο ἐλέγομεν. — Πάνυ μὲν οὖν. —
 « Πῶς οὖν οἶόν τε ἔσται τινὸς ἢ πρεσβύτερον ἢ νεώτε-
 « ρον εἶναι, ἢ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχειν τῷ, τοιοῦτον
 « ὄν; — Οὐδαμῶς. — Οὐκ ἄρα ἂν εἴη νεώτερον, οὐδὲ
 « πρεσβύτερον, οὐδὲ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον τὸ ἐν,
 « οὔτε αὐτῷ οὔτε ἄλλῳ. — Οὐ φαίνεται. »

Τὰ λοιπὰ προβλήματα διὰ τούτων ἀποδείκνυται τῶν ῥημάτων ὡς οὔτε πρεσβύτερον οὔτε νεώτερόν ἐστι τὸ πρῶτον οὔτε ἑαυτοῦ οὔτε ἄλλου τινός, ἢ δὲ ἀπόδειξις ἀπὸ τῶν ἀντικειμένων τοῖς προειρημένοις, τῆς ἀνομοιότητος λέγω καὶ τῆς ἀνισότητος, τοιόνδε τινὰ προαγομένην τρόπον· τὸ ἐν οὔτε ἄνισον ἑαυτῷ ἐστὶν ἢ ἄλλῳ, οὔτε ἀνόμοιον, ἃ δὴ πρότερον προαποδέδεικται· πᾶν δὲ τὸ πρεσβύτερον εἴτε ἑαυτοῦ εἴτε ἄλλου ἄνισόν ἐστι κατὰ χρόνον, καὶ ἀνόμοιον ἐκείνῳ οὐ ἂν ἢ νεώτερον ἢ πρεσβύτερον· τὸ ἄρα ἐν οὔτε νεώτερον οὔτε αὐτοῦ οὔτε ἄλλου οὔτε πρεσβύτερον· τὸ μὲν γὰρ τῆς κατὰ χρόνον ἀνισότητος μὴ μετέχον καὶ ἀνομοιότητος οὐ κωλύεται καθ' ἕτερον τρόπον ἄνισον εἶναι καὶ ἀνόμοιον. Οὐκ οὖν ἐν τοῖς αἰωνίοις ἐστὶν ἢ κατὰ χρόνον ἀνισότης

(1) D. καταμετρούμενων.

καὶ ἀνομοιότης, ἔστι δὲ ὅπως ἄλλως καὶ οὐ κατὰ χρόνον ἐν τοῖς κλήθεσιν αὐτῶν καὶ ἐν ταῖς δυνάμεισι· τὸ δὲ μηδαμῶς τοῦ ἀνίσου καὶ τοῦ ἀνομοίου δεκτικόν, δῆλον ὡς οὐδ' ἂν τῆς κατὰ χρόνον ἀνισότητος μετέχοι καὶ ἀνομοιότητος. Πολλῶ ἄρα μᾶλλον τὸ ἐν ἐξήρηται τῆς κατὰ χρόνον ἐνεργούσης θείας οὐσίας, ὅση δὴ καὶ τῶν αἰτίων αὐτῆς ὑπερέχει τῶν τελειωτικῶν· τοῦτο γὰρ δὴ καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐνδεικνύμενος προσέθηκε τὸ, τοιοῦτον ὄν· τὸ γὰρ ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος ἐπέκεινα πῶς ἂν μετέχοι τῶν ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος μετεχόντων; καὶ τὸ ἰσότητος καὶ ἀνισότητος ἐξηρημένον πῶς ἂν συντάττοιτο τοῖς μερικῶς (1) ταύτων μετεληφόσι; τὸ γὰρ κατὰ χρόνον ἄψον καὶ ἴσον οὐ πάσης μετέσχε τῆς τοῦ ἀνίσου τε καὶ ἴσου δυνάμεως. Συμπεραναίμενος δὴ οὖν καὶ ταῦτα τὰ λοιπὰ δύο προβλήματα, τὸ μᾶτε πρεσβύτερον εἶναι μᾶτε νεώτερον τὸ ἐν, ἐπάγει κοινὸν συμπέρασμα τῆς τριάδος ταύτης ὡς ἄρα οὔτε πρεσβύτερόν ἐστιν οὔτε νεώτερον οὔθ' ἑαυτοῦ οὔτε ἄλλου τὸ ἐν οὔτε τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον, συναϊρῶν τὸ πλῆθος ὅλον εἰς μίαν καὶ κοινήν ἀρχὴν προσθείς δὲ καὶ τὸ οὔθ' ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ, καὶ τὴν εἰς ἐξ διαίρεσιν ἡμῖν παραδέδωκεν, καὶ τὴν διὰ τῆς τριάδος ἀνοδοῦ ἐπὶ τὴν δυάδα τὴν θεῖαν δεδήλωκε· διὰ δυάδος δὲ ἡμῖν πάσας τὰς τάξεις παραδοὺς τὰς θείας, ἐνταῦθα διὰ τριάδος πεποιήται τὴν ἔκφρασιν τῆς θείας ψυχῆς, καὶ εἶπομεν δι' ἣν αἰτίαν. Ἰν' οὖν πάλιν δυαδικῶς καὶ ταύτην ὑφεικῶσαν θεωρήσωμεν, τὸ οὔθ' ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ προσέθηκεν ἐν τῷ συμπεράσματι.

(1) C. μερικώτερον.

• Ἄρ' οὖν οὐδὲ ἐν χρόνῳ τὸ παράπαν δύναται ἂν εἶ-
 « ναι τὸ ἐν, εἰ τοιοῦτον εἶη· ἢ οὐκ ἀνάγκη εἶάν τι ἢ ἐν
 « χρόνῳ, αἰεὶ αὐτὸ αὐτοῦ πρεσβύτερον γίνεσθαι; —
 « Ἀνάγκη. »

Μετὰ τὴν τριάδα τὴν πρώτως θεωρουμένην ἐπὶ τῆς
 θείας ψυχῆς ἐθέλει καὶ πᾶσαν χρονικὴν μέθεξιν ἀπο-
 φῆσαι τοῦ ἐνός. Ἔστιν οὖν ἡ ἀπόδειξις τοιαύτη· τὸ ἐν
 οὔτε πρεσβύτερον ἑαυτοῦ ἐστὶν οὔτε νεώτερον οὔτε ἰσ-
 ἡλικον, ὥσπερ δέδεικται· πᾶν δὲ τὸ χρόνου μετέχον
 ἑαυτοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν ἅμα καὶ νεώτερον καὶ ἰσῆλι-
 κον· τὸ ἄρα ἐν οὐ μετέχει χρόνου. Καὶ πῶς γὰρ ἂν
 τοῦ ὅλου χρόνου καὶ αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος ἐξηρημένον
 μερικῶν τινῶν ἀπ' αὐτοῦ μετέχοι περιοδικῶν μετρήσεων;
 καὶ τοι καὶ τοῦτο ζητήσεως ἄξιον, πῶς οὐκ αἰῶνος ἐπ-
 ἔκεινα τὸ πρῶτον εἰδείξεν ἀλλὰ χρόνου μόνον· κωλύε-
 ται γὰρ οὐδὲν πρὸ χρόνου παντός ὑφ' ἑστέως εἶναι αἰῶ-
 νιον, ἢ καὶ τοῦτο τότε δείξει προσελθὼν ὁ λόγος, ὅταν
 αὐτὸ δείξη μὴδὲ τοῦ ἐστὶν ἀνεχόμενον, καὶ πολλῶ πλείον,
 ὅταν μὴδὲ τοῦ ἐνός τοῦ σὺν τῷ ἔστι· πᾶν γὰρ τὸ αἰ-
 ώνιον ἅμα τῷ ἔστιν ὑφέστηκεν, εἴπερ τὸ αἰεὶ εἶναι προ-
 ἤκει τοῖς αἰωνίοις. Νῦν δὲ ἐπειδὴ τὴν ἀρχὴν πεποιήται
 τῶν ἀποφάσεων ἀπὸ τῶν πολλῶν, ἃ δὴ μετὰ τῶν
 νοητῶν ἐστίν, ἐν δὲ τῷ (1) καὶ ὁ αἰὼν, εἰκότως τῶν μὲν
 χρόνου μετεχόντων δείκνυσι τὸ ἐν ἐξηρημένον καὶ χρό-
 νου παντός· τὸν δὲ αἰῶνα καὶ τὰ αἰώνια σεσίγησε, καὶ
 τοι γε ἀμφοτέρων μέτρων ὄντων, τοῦ μὲν ἐν τοῖς οὔσι,

(1) Sic Codd. scribendam videtur vob.

τοῦ δὲ ἐν τοῖς γιγνομένοις, καὶ ὄντων καὶ αἰώνιων πολ-
 λῶν καὶ χρόνων, τὸ πρῶτον ὑπὲρ πάντα τὰ μέτρα ταῦτά
 ἐστὶ, δι' αὐτὴν τὴν ἐνότητά, πάντων ὄν μετρῶν καὶ
 τῶν αἰώνων καὶ τῶν χρόνων, παρ' ἧ τὸ μετρεῖσθαι
 τοῖς οὖσιν ὑπάρχει καὶ τοῖς γιγνομένοις. Εἰ δὲ βούλα
 καὶ τοῦτο λεγέσθω πρὸς τὴν προκειμένην ζήτησιν, ἵνα
 δείξας τὸ ἐν μὴ ἐστῶς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν, ἔχει καὶ ἵνα
 οὐκ αἰώνιον, οὐδ' αἰών· μένει γὰρ ἐν ἐνὶ καὶ αἰῶν, καὶ
 πᾶν τὸ αἰώνιον ἔστηκεν ἐν τῷ αὐτῷ. Δι' ἐκείνων τῶ-
 νυν δεδειγμένον, εἰκότως οὐκ ἠξιώται λόγου χωρὶς. Μή
 ποτε οὖν, φαίη ἄν τις, χρόνου μὲν οὐδαμῶς ἐστὶ με-
 ἔχον τὸ ἐν, χρόνος δὲ ἐστὶν αὐτό· καὶ γὰρ οἱ Πυθαγό-
 ρειοὶ καιρὸν αὐτὸ προσηγόρευον, καὶ Ὀρφεὺς χρόνον ἐπι-
 καλεῖ τὸ πρῶτιστον. Χρόνος μὲν οὖν ἐστὶν ἵνα μὴ μέρη
 ψυχῶν καὶ ὄλοις τῶν κινουμένων ἢ ἀπ' αὐτοῦ κατὰ
 τελειότητος· τὰ γὰρ αἰώνια κρείττω τῶν κατὰ χρόνον
 ἐνεργούντων ἐστὶ, καὶ οὐ τῶν μὲν χειρόνων ἐστὶν ὑπε-
 στατικόν, τῶν δὲ κρείττωνων ἀναίτιον· καιρὸς δὲ ἐπι-
 λεῖτο παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ὅτι οὐ καὶ τοῦ δύν-
 τος αἰτίας ἐστὶν· ὁ γὰρ καιρὸς τοιοῦτος νέμων ἐκάστη
 κατὰ τὸ πρόσφορον τὴν αὐτῷ προσήκουσαν ὠφέλειαν.
 Εἰρηται δὲ ἐμπροσθεν ὅπως κατὰ Πλάτωνα καὶ ὁ και-
 ρὸς τῶν μετὰ τὸ πρῶτον ἐστὶν, ἐκ τῶν ἐν Φιλήβῳ κει-
 κηρυγμένων, χρόνος δὲ ὑπὸ Ὀρφείως ὀνομάζεται κατὰ
 δὴ τινα θαυμαστὴν ἀναλογίαν. Γενέσεις γὰρ ὁ Θεολόγος
 τῶν ἀγεννητῶν μυστικῶς παραδοῦς, καὶ τὸ αἴτιον τῆς
 ἐκφάνσεως τῶν θείων, χρόνον σύμβολικῶς ὠνόμασεν·
 ὅπου γὰρ γενέσεις ἐκεῖ καὶ χρόνος· ἢ τε γὰρ τῶν αἰσθη-

τῶν γένεσις κατὰ χρόνον ἐστὶ τὸν ἐγκόσμιον, καὶ ἡ τῶν ψυχῶν κατὰ τὸν ὑπερουράνιον, καὶ ἡ τῶν αἰδίων κατὰ τὸ ἐν, ἐπειδὴ καὶ ταύτην γέννησιν κεκλήκαμεν τὴν ἀπόβρῆτον αὐτῶν ἐπικρύπτοντες πρόοδον. Ὡσπερ οὖν τὴν ἄγρυπνον τῶν θεῶν ἐνέργειαν τὴν χωριστὴν ἀπὸ τῶν προνοουμένων ὕπνον αὐτῶν ἀνεχόμεθα καλοῦντων, καὶ δεσμὸν τὴν ἔνωσιν, καὶ λύσιν τὴν πρόοδον, οὕτω καὶ χρόνον καὶ γένεσιν τοῖς ἀχρόνοις καὶ ἀγεννήτοις προσαγόντων, ἀνεκτέον τοῦ Πλάτωνος τὸν συνειγνωσμένον χρόνον τοῦ ἐνὸς ἐν τούτοις ἀποφάσκοντος.

« Οὐκοῦν τό γε πρεσβύτερον αἰεὶ νεώτερον πρεσβύτερον; — Τί μὴν; — Τὸ πρεσβύτερον ἄρα ἑαυτοῦ γιγνόμενον καὶ νεώτερον ἑαυτοῦ ἅμα γίγνεται, εἴπερ μέλλει ἔχειν ὅτου πρεσβύτερον γίγνεται. — Πῶς λέγεις; — Ὡδε. »

Βούλεται μὲν κατασκευάσαι διὰ τούτων τε καὶ τῶν ἐξῆς ὅτι πᾶν τὸ χρόνου μετέχον πρεσβύτερόν ἐστι καὶ ἰσηλικὸν ἑαυτῷ· τοῦτο δὲ βουλόμενος, ἀναγκαίως προκαποδείκνυσιν ὅτι αὐτό τι ἑαυτοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν· ἢ δὲ αὐτὸ ἑαυτοῦ πρεσβύτερον, δῆλον ὅτι καὶ ἑαυτοῦ νεώτερόν ἐστιν· πρὸς γὰρ ἑαυτὸ καλεῖται νεώτερον ἅμα καὶ πρεσβύτερον. Δόξειε δ' ἂν ἀπορώτατος (1) εἶναι, καὶ, ἴν' εἴπω, σοφιστικὸς πῶς οὗτος ὁ λόγος. Πῶς γὰρ αὐτό τι ἑαυτοῦ· καὶ πρεσβύτερον ἅμα καὶ νεώτερόν ἐστιν; Οὐκοῦν δὴ ὅγε Σωκράτης, ὁ ἑαυτοῦ πρεσβύτερος γεγονώς,

(1) Codd. ἀπορώτατον.

δέον διελέσθαι καὶ θεωρῆσαι τίσι μὲν τὸ αὐτὸ καὶ ἀρ-
 χὴ καὶ πέρας, τίσι δὲ ἕτερον, καὶ ὅτι νῦν περὶ τῶν
 θείων ψυχῶν ὁ λόγος, αἱ καὶ χρόνου μετέχουσι περ-
 οδικὸν ἔχουσαι τὸν χρόνον τῆς θείας κινήσεως, ὡς τε
 καὶ τὰ ὀχήματα τὰ ἐξημμένα αὐτῶν. Ἄλλ' οὗτος μὲν
 ὁ λόγος τοῦ καθηγεμόνος ἡμῶν. Ὅπως δὲ καὶ πᾶσι τὸ
 πρεσβύτερον ἑαυτοῦ γιγνόμενον ἅμα καὶ νεώτερον ἑαυ-
 τοῦ γίγνεται, διδάξει διὰ τῶν μεσοτήτων δύο ἡ ἑτε-
 τέρα ὑπόθεσις εὐρίσκουσα τὴν ἀνάγκην τῆς ἀδιαλείπτου
 τούτων ἐπὶ πάντων τῶν χρόνου μετεπιληχότων ὑποθέ-
 σεως καὶ οὐκ ἐπὶ τῶν κύκλω κινουμένων μόνως. Νῦν
 δ' οὖν ταῦτα τοῖς ὑποκειμένοις οἰκείως ῥηθέντι, καὶ
 ταῖς περιόδοις ἐφαρμόζοντα τῶν θείων ψυχῶν, ἡμῶν
 ἀναγεγράφθω καθάπερ εἶπομεν. Εἰ δὲ δεῖ καθολικῶς
 ὄντα τὸν λόγον καὶ νῦν συντόμως ἡμᾶς ἐφαρμόσειν
 πᾶσι τοῖς γιγνομένοις πρεσβυτέροις ἑαυτῶν, ἐπισημα-
 τες εἶπομεν· ὅτι πᾶν ὡς ἀληθῶς τὸ γιγνόμενον ἑαυτοῦ
 πρεσβύτερον ἐν ᾧ γίγνεται πρεσβύτερον καὶ νεώτερον γί-
 γνεται τοῦτο, καθὼ γίγνεται πρεσβύτερον· τὸ γὰρ πε-
 δεκαετὲς γιγνόμενον τοῦ ἑνναετοῦς γίγνεται πρεσβύ-
 τερον· ἐν ᾧ δὲ γίγνεται τοῦτο, νεώτερον ἑαυτοῦ γί-
 γνεται τὸ ἑνναετὲς, ὡς περ καὶ πρὸ τούτου τὸ μὲν
 ἑνναετὲς ἐγίγνετο πρεσβύτερον, τὸ δὲ ὀκταετὲς ἐγί-
 γνετο τοῦ τότε γιγνομένου νεώτερον· ἐκάτερον γὰρ
 ἐν γενέσει ὄν ἄλλο καὶ ἄλλο γίγνεται καὶ οὐδέποτε μένει
 ταυτὸν. Καὶ εἰ οὕτω τὸ γίγνεσθαι λάβοιμεν, εὐρήσομεν
 ὄν τὸ ὡς ἀληθῶς ὄν τὸ πᾶν γιγνόμενον πρεσβύτερον,
 διὰ τὸ αἰεὶ ἄλλο λαμβάνεσθαι, καὶ καθάπερ τὸ πρεσβύ-

τερον, οὕτω καὶ τὸ νεώτερον μετατιθέμενον, ὡς ἐκεῖνο ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλο, καθάπερ πρότερον ἦν, τὸ πρεσβύτερον αὐτὸ καθιστάμενον.

« Διάφορον (1) ἕτερον ἐτέρου οὐδὲν δεῖ γίγνεσθαι ἤδη « ὄντος διαφόρου, ἀλλὰ τοῦ μὲν ἤδη ὄντος ἤδη εἶναι, « τοῦ δὲ γεγονότος γεγονέναι, τοῦ δὲ μέλλοντος μέλ- « λειν, τοῦ δὲ γιγνομένου οὔτε γεγενέναι οὔτε μέλλειν « οὔτε εἶναι που (2) διάφορον, ἀλλὰ γίγνεσθαι καὶ ἄλ- « λως οὐκ εἶναι. — Ἀνάγκη γάρ (3). »

Τοῦ προσδιαλεγόμενου ζητήσαντος πῶς τὸ αὐτὸ καὶ πρεσβύτερον ἑαυτοῦ ἅμα ἐστὶ καὶ νεώτερον, εἰς τὴν τούτου θήραν ὁ Παρμενίδης παραλαμβάνει κοινόν τινα κανόνα περὶ τῶν ἀντικειμένων ἅπαξ ἀπάντων, ὡς πρὸς τι μὲν, ἀλλ' οὐχ ὅταν ἢ συνώνυμα ὡς τὸ ἴσον ἢ ὅμοιον, ἀλλ' ἑτερόνυμα ὡς πατήρ, υἱός· τῷ γὰρ ὄντι τὰ τοιαῦτα διάφορά ἐστιν, οὐ τοῖς ὀνόμασι μόνον, ἀλλὰ τοῖς εἶδεσιν· ὁμοειδῆ γὰρ ἐκεῖνα (4) ὅσα συνώνυμά ἐστι. Διάφορα οὖν ταῦτα προσαγορεύουσι, καὶ ὁ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, ὡς ἂν ἔχοι τῶν ὄντως ἀντικειμένων θάτερον, οὕτως ἔξει καὶ τὸ λοιπὸν, εἰ τῶν ὄντων ἢ τῶν μελλόντων θάτερον, καὶ τὸ λοιπὸν τῶν μελλόντων, εἰ τῶν γεγονότων ἢ τῶν γινομένων θάτερον, κακεῖνο τῶν γιγνομένων. Εἰ γὰρ τὸ μὲν εἶη, τὸ δὲ μὴ, δῆλον ὡς κατὰ μὲν τὴν αὐτοῦ φύσιν ἐστὶν ἐκεῖνο, ὡς δὲ ἀντικείμενον οὐκ ἐστὶ· καὶ γὰρ τὸ ὅπως οὖν ἀντικείμενον,

(1) Β. διαφέρον.

(3) Β. γὰρ ἄν.

(2) C. εἰναί τι διάφορον. Bekk.

(4) C. ἐκεῖνα ὄντα συνώνυμα.

εἶναι πῶ δ.

κατ' αὐτὸ τοῦτο καθόσον ἀντικείμενον λέγεται, τῆς τοῦ
 πρὸς τι μετέχει φύσεως· ἀντικειμένῳ γὰρ ἀντίκειται.
 Τοιοῦτος μὲν ἔστιν ὁ κανὼν. Ἴσως δ' ἂν τις ζητήσῃ πᾶς
 εἰκόνα καὶ παράδειγμα τῶν πρὸς τι λέγοντες, τὸ μὲν
 εἶναι, φαμέν, τὸ δὲ γίγνεσθαι καὶ γεννητὸν εἶναι. Ῥι-
 τέον δὲ ὡς εἰκὼν οὐ γίνεται εἰκὼν, ἀλλὰ τι ἄλλο γιγο-
 μένη ἔστιν τῷ εἶκειν καὶ γίγνεσθαι τοῦ ἑαυτῆς παραδείγ-
 ματος εἰκὼν· καθόσον γὰρ εἰκὼν ἔστι τοῦ ὄντος, ἔχει
 τὸ εἶναι τοῦτο ὅπερ δὴ καὶ λέγεται εἰκονικῶς, καὶ αἰεὶ
 ἔστιν εἰκὼν ὡς ἐκεῖνό ἐστι παράδειγμα. Καὶ εἰ ἔστιν ἐν
 τῷ γίγνεσθαι τῇ εἰκόνι τὸ εἶναι, συνυφέστηκε τὸ γίγνεσθαι
 τῆς εἰκόνοσ ἀεὶ τῷ (1) εἶναι τοῦ παραδείγματος· καὶ
 τοῦ ἀεὶ τὸ μὲν αἰώνιον, τῆς δὲ κατ' ἄπειρον (2) χρόνον.
 Εἰ δὲ ταῦτα ὀρθῶς φαμέν, οὐκ ἀποδεξόμεθα τοὺς πραγ-
 μάτων ἐπικλήρων παραδείγματα ποιοῦντας· ἔσται γὰρ
 τὸ παράδειγμα τῆς εἰκόνοσ οὐκ οὔσης. Εἰ δὲ μὴ ἔσται
 τό τε παράδειγμα, δῆλον ὡς οὐ κατ' οὐσίαν αἴτιον ἔν
 οὐδὲ ἐν τῷ εἶναι· τὸ γὰρ τῷ εἶναι αἴτιον ἐς τ' ἂν ᾗ (3)
 τὸ αὐτὸ πέφυκεν ἐνεργεῖν. Τῶν οὖν δύο θάτερον, εἰ τῶν
 ποτὲ ὄντων καὶ γιγνομένων καὶ ἀπολλυμένων εἶναι παρα-
 δείγματα ἅττα συγχωρήσαιμεν (4), ἀναγκασθησόμεθα
 λέγειν ἢ κακείνοις προσεῖναι τι γενέσεωσ, παραδείγματα
 τότε γιγνομένοισ, δταν αἱ εἰκόνεσ αὐτῶν γίγνωνται, καὶ
 μὴ ποτε πρότερον μὴθ' ὕστερον οὔσι παραδείγμασι, καὶ

(1) B. τὸ.

ᾗ. primæ litteræ ferè deletæ.

(2) B. κατὰ τὸ ἄπ.

(4) A. χωρήσαιμεν.

(3) Sic B. C. D. — A. τ' ἂν

διὰ τοῦτο μήτε κατ' οὐσίαν αὐτοῖς ὑπάρχειν, ἀλλὰ κατὰ συμβεβηκὸς τὸ εἶναι παραδείγμασιν, ὡς εἶπομεν, ἢ καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν αἰεὶ οὐσας εἶναι, τὰς ποτὲ οὐσας καὶ ἐν γενέσει φερομένας· εἴπερ οἱ προκειμένοι περὶ τῶν πρὸς τι, καὶ ὅλως τῶν ἀντικειμένων κανόνες εἰσὶν ἀληθεῖς. Τοῦτο μὲν ὡς πόρισμα ληπτέον ἐκ τοῦ λόγου, θαυμαστὸν δὲ ἔσται μηδὲν εἰ μὴ εἰς τοὺς τρεῖς χρόνους λαβῶν, διὰ τοῦ εἶναι καὶ γεγονέναι καὶ μέλλειν, ἐκ-
 ἠνεργεῖ καὶ τὸ γίνεσθαι· τοῦτο γὰρ σημαίνει τὴν ἐν τῷ προῖεναι καὶ ὑφίστασθαι παράτασιν, οὐκ αὐτὴν ψιλὴν τὴν ὑπαρξίν, ὥσπερ τὸ εἶναι καὶ τὸ ὄν, διὸ καὶ τοῦτο προσέθηκεν, ἅτε οἰκεῖον τοῖς χρόνου μετεληχόσι. Τάχα δ' ἂν καὶ τὸ μὲν δὴ οὖν (1) αὐτῷ σημαίνει, τὸ πρὸ πάσης κινήσεως ἐν τῷ νῦν ὀρώμενον ὄν εἰκονιζόμενον τὸ ἐν τῷ αἰωνίῳ· τὸ δὲ γενόμενον, τὸ κατὰ τὴν ἀπειρίαν τὴν χρονικὴν ἐκτεινόμενον. Τὸ μὲν γὰρ αἰώνιον πᾶν ὁμοῦ ἔστιν ἐν τε τῷ μέρει καὶ τῷ ἀπείρῳ τοῦ αἰῶνος, διότι μένει ὁ αἰὼν ἐν ταυτῷ (2) τὴν ἀπειρίαν, τὸ δὲ χρόνου μετέχον ἔστι μὲν αἰεὶ κατὰ τὸ νῦν, γίνεται δὲ κατὰ τὸ ἄπειρον τοῦ χρόνου· διὸ καὶ ὁ χρόνος κατ' ἄλλο ἔστιν ἀμερῆς καὶ κατ' ἄλλο ἄπειρος.

« Ἀλλαμὴν τό γε πρεσβύτερον διαφορότης νεωτέρου
 « ἔστι καὶ οὐθενὸς ἄλλου. — Ἔστι γὰρ. — Τὸ ἄρα πρε-
 « σβύτερον ἑαυτοῦ γιγνόμενον ἀνάγκη καὶ νεώτερον ἅμα
 « ἑαυτοῦ γίνεσθαι. — Ἔοικεν. »

Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ κανόνος ἐπὶ τὸ προκειμένον μετα-
 βέβηκεν· εἰ γὰρ τὸ πρεσβύτερον ἀντίθεσις, ἦν αὐτὸς

(1) Sic Codd.

(2) D. ἐν αὐτῷ.

διαφορότητα κέκληκεν (1) ἐν τούτοις, εἴρηται δὲ ὡς, ἂ γίγνεται τῶν ἀντικειμένων θάτερον, γίγνεται καὶ τὸ λιπὸν, δῆλον τὸ συναγόμενον ὡς, εἰ γίγνοιτο πρεσβύτερον, γίγνεται καὶ τὸ νεώτερον· τὸ γὰρ ἑαυτοῦ γιγνόμενον πρεσβύτερον ἅμα καὶ νεώτερον ἑαυτοῦ γίγνεται καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ ἅμφω, καθάπερ εἶπομεν ἔμπροσθεν. Εἰ δὲ λέγοι τις ὅτι καὶ ὁ Σωκράτης ἑαυτοῦ γίνεται πρεσβύτερος ἀλλ' οὐ νεώτερος, ἐροῦμεν ὅτι γίνεται μὴ πρεσβύτερος ὁ Σωκράτης κυρίως, ἅμα δὲ ὁ αὐτὸς γίνεται καὶ νεώτερος αὐτὸς αὐτοῦ, διότι καὶ τὸ νεώτερον ἐν αὐτῷ ἄλλο καὶ ἄλλο γίνεται ἀεὶ, καθάπερ καὶ τὸ πρεσβύτερον· ἐν γενέσει γὰρ ὄν τὸ μετ' ἀλλήλων συνεξαλλάττεσθαι, καθάπερ εἶπομεν. Εἰ δὲ καὶ ἄλλες τις τρόπος ἐστὶ τοῦ καὶ πρεσβύτερον ἑαυτοῦ τι γιγνόμενον ἅμα γίνεσθαι καὶ νεώτερον, ἢ δευτέρα ὑπόθεσις ἡμᾶς ἀναδιδάξει. Ἡ γὰρ αὐτὴ πρόθεσις κατὰ μὲν τὴν ἀριθμητικὴν μεσότητα ἑαυτοῦ ποιεῖ πρεσβύτερον τὸ τὴν προσθήκην τοῦ χρόνου ταύτην λαβὼν, κατὰ γε τὴν γεωμετρικὴν τὸ αὐτὸ νεώτερον ἐλασσούμενον κατὰ τὸν λόγον, ὡς ἐν ἐκείνοις ἔσται καταφανές.

« Ἄλλα μὲν καὶ μῆτε πλείω ἑαυτοῦ γίνεσθαι χρόνον
 « μῆτε ἐλάττω, ἀλλὰ τὸν ἴσον χρόνον καὶ γίνεσθαι
 « ἑαυτῷ καὶ εἶναι καὶ γεγονέναι καὶ μέλλειν ἔσεσθαι.
 « — Ἀνάγκη γὰρ οὖν καὶ ταῦτα. »

Δέδεικται ὅτι τὸ χρόνου μετέχον, ὃ καὶ ἀποφῆσαι βούλεται τοῦ ἐνός, ἅμα νεώτερον αὐτοῦ γίνεσθαι καὶ πρεσβύτερον, καὶ εἶπομεν ὅπως τε οἰκαιοῦντες τὸν λό-

(1) C. ἐκείσιν.

γον τοῖς περιοδικῶς ζῶσι πρὸς γε τὸ παρὸν ἰκανῶς, διότι τὸ κυκλικῶς ἐνεργοῦν τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει τῆς περιόδου καὶ τελευτῆν· καὶ ὡς μὲν ἐγγυτέρῳ τῆς τελετῆς γιγνόμενον, πρεσβύτερον γίγνεται, ὡς δὲ συνεγγίζον μᾶλλον καὶ μᾶλλον τῇ ἀρχῇ καὶ τὸ πέρασ ἐν, οὕτω καὶ πρεσβύτερον ἐπ' αὐτοῦ καὶ νεώτερον ταυτόν· καὶ ὅπως ἀληθῆς ὁ λόγος καὶ ἐπὶ πάντων τῶν χρόνου μετεχόντων αἰ, καὶ ἐπὶ τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ νεωτέρου κινουμένων καὶ ἐν γενέσει ὄντων, καὶ πρὸς ἄλλο τὸ πρεσβύτερον, ἄλλου τοῦ νεωτέρου πάντως ἀναφαινομένου διὰ τὴν ἄμα τῷ πρεσβυτέρῳ τοῦ νεωτέρου πάντως ἐξαλλαγὴν. Βούλεται δὴ οὖν ὁμοῦ τοῖς συνειρημένοις συναγαγεῖν ὅτι τὸ τοιοῦτον καὶ ἰσηλικόν ἐστιν ἑαυτῷ· τὸν γὰρ ἴσον χρόνον ἑαυτῷ πᾶν γέγονε καὶ μέλλει καὶ γίγνεται καὶ ἔστιν· εἰ γὰρ ἐστιν ὁ Σωκράτης ἐβδομηκοντούτης, ἰσηλιξ ἑαυτῷ ἐστι, καὶ εἰ γέγονε τριακοντούτης, τὸν ἴσον ἑαυτῷ γέγονε χρόνον, καὶ εἰ γίνεται δὴ καὶ τοῦ ὁμοίως ἑαυτῷ, γίγνεται τὸν ἴσον χρόνον· πρὸς γὰρ ἑαυτὸν κρινόμενον ἑαυτῷ τὸν ἴσον ἔχει χρόνον. Τοῦτο μὲν οὖν οὐδὲν ποικίλον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς κατ' εὐθειᾶν γιγνομένοις δῆλον ὅπως ἐστὶν ὑπάρχον· ἄλλον μὲν γὰρ ἄλλου πλείω καὶ ἐλάττω χρόνον εἶναι καὶ γίγεσθαι καὶ γεγονέναι δυνατὸν αὐτῷ πάντως ἴσον, καὶ οὔτε πλείω οὔτε ἐλάττω.

« Ἀνάγκη ἄρα ἐστὶν, ὡς ἔοικεν, ὅσα γε ἐν χρόνῳ ἐστὶ
 « καὶ μετέχει τοῦ τοιοῦτου, ἕκαστον αὐτῶν τὴν αὐτὴν
 « τε (1) αὐτῷ ἡλικίαν ἔχειν, καὶ πρεσβύτερόν γε (2) ἄμα

(1) Bekk. τε αὐτὸ ἑαυτῷ ἡλ.

(2) Bekk. τε.

« αὐτοῦ(1) καὶ νεώτερον γίνεσθαι. — Κινδυνεύει. — Ἀλλ-
 « λαμὴν τῷ γε ἐνὶ τῶν τοιούτων παθημάτων οὐδὲν μετῆν.
 « — Οὐ γὰρ μετῆν. — Οὐδὲ ἄρα χρόνου αὐτῷ μέτεστιν,
 « οὐδ' ἔστιν ἐν τινι χρόνῳ. — Οὐκ οὖν δὴ, ὡς γε ὁ λόγος
 « αἶρεϊ.»

Διὰ τούτων συνάγει τὸ προκείμενον· τοῦτο δὲ ἦν
 ὅτι χρόνου τὸ ἐν οὐ μετείληχεν οὐδὲ ἔστιν ἐν χρόνῳ·
 δεῖ γὰρ αὐτοῦ καὶ πᾶσαν τὴν θεϊαν οὐσίαν ἀφελεῖν,
 ἀλλὰ μὴ μόνον τὴν ἀκρότητα αὐτῶν· ταῦτα γὰρ ἔστι
 τὰ ἐν τινι χρόνῳ ἐνεργοῦντα, ἀλλὰ μὴ ἐν αἰῶνι καὶ
 μετέχοντα χρόνου τινός, ἢ πρότερον ἐλέγομεν· τὸ δὲ
 ἐν οὐδενὸς μετέχει χρόνου, πάντη γὰρ τούτων ἐξήρηται
 τῶν τινός χρόνου μετεσχόντων. Πῶς οὖν ὅτι οὐδενὸς
 χρόνου μετέχει τὸ ἐν ἀποδείκνυται, λέλεκται μὲν καὶ
 πρότερον, λεγέσθω δὲ καὶ νῦν αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς·
 τὸ ἐν οὐδαμῶς ἔστιν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον ἢ νεώτερον ἢ
 ἰσηλικον· πᾶν δὲ τὸ χρόνου μετέχον ἑαυτοῦ νεώτερον
 ἔστιν ἅμα καὶ πρεσβύτερον ἰσηλικον· οὐδαμῶς ἄρα τοῦ
 χρόνου μετέχει τὸ ἐν, ὃ καὶ αὐτὸς συνήγαγεν εἰπών·
 οὐδὲ ἄρα χρόνου αὐτῷ μέτεστιν· εἴτα ἔτι τελειότε-
 ρον· καὶ οὐδὲ ἔστιν ἐν χρόνῳ τινί· παντελῶς γὰρ
 ἐξήρηται τοῦ χρόνου, καὶ πάσης ὑπερίδρυται τάξεως
 χρονικῆς. Τοῦτο δὲ οὐ τῷ ἐνὶ μόνῳ ὑπάρχει τὸ χρόνου
 μὴ μετέχειν, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς κατὰ τὴν μεταβατι-
 κὴν κίνησιν ἀκινήτοις· οὐδὲ γὰρ ἐκείνα κινεῖται κατὰ
 χρόνον, καὶ εἰ κινεῖται χρόνου ὄντος, οὐ περὶ αὐτὰ,
 ἀλλὰ τὰ μετὰ ταῦτα· οὐδὲ γὰρ ἦν τὸ εἶναι ἐν χρόνῳ

(1) B. Deest αὐτοῦ.

τοῦτο τὸ εἶναι τότε ὅτε ὁ χρόνος ἐστίν· οὐ γὰρ τὸ εἶναι ἐν τόπῳ τουτέστι τὸ εἶναι ὅτε τόπος ἐστίν, ἢ οὕτως· πᾶν τὸ ἀσώματον ἐν τόπῳ φήσομεν εἶναι, διότι τόπου ὄντος ἐστίν. Ὡς οὖν οὐκ ἐν τόπῳ τὸ ἀσώματον κἂν ἢ ὅτε ἐστὶ τόπος, οὕτως οὐκ ἐν χρόνῳ ἐπί· μήποτε δὲ τότε λεχτέον εἶναι ὅτε χρόνος ἐστὶ, διότι προϋφέστηκε τοῦ προϋφεστῶτος τῶν ἐν χρόνῳ ὄντων, καὶ τὸ ὅτε χώραν ἐπὶ τούτου παντελῶς οὐκ ἔχει πρὸ αἰῶνος ὑφεστῶτος, ὅς ἐστι παράδειγμα τοῦ χρόνου. Πῶς γὰρ ἂν εἶποι τις τὸ ὅτε ἐπὶ τοῦ μήτε ἐν αἰῶνι μήτε ἐν χρόνῳ ὄντος, ἀναινομένου δὲ τὴν πρὸς ἄμφω κοινωνίαν; Ὡς γὰρ οὐκ ἐν χρόνῳ τὸ ἐν, ὅτι μὴ ἐν κινήσει, οὕτως οὐδ' ἐν αἰῶνι, ὅτι μὴ ἐν στάσει· μένει γὰρ ὁ αἰὼν, ὡς ὁ Τίμαιός φησιν.

«Τί οὖν τὸ εἶναι καὶ τὸ γεγονέναι (1) καὶ τὸ ἐγίγνετο οὐ χρόνου μέθεξιν δοκεῖ σημαίνειν τοῦ κατὰ γεγονότος; — Καὶ μάλα. — Τί δὲ τὸ ἔσται καὶ τὸ γενήσεται καὶ τὸ γενηθήσεται οὐ τοῦ ἔπειτα τοῦ (2) μέλλοντος; — Ναί. — Τὸ δὲ δὴ ἔσται καὶ τὸ γίγνεται οὐ τοῦ νῦν παρόντος; — Πάνυ μὲν οὖν.»

Ἀπέφησε πάντα τοῦ ἐνὸς ἐν τάξει· τὸ χρόνου μετέχειν ἀπὸ τοῦ μήτε πρεσβύτερον εἶναι μήτε νεώτερον, τοῦτο ἀπὸ τοῦ (3) μήτε ὁμοιότητος μήτε ἰσότητος μήτε ἀνομοιότητος μήτε ἀνισότητος μετέχειν, τὸ ἴσον καὶ ἄνισον καὶ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον (4), ἀπὸ τοῦ μήτε ταυτὸν

(1) Sic Codd.— A. correctum εἶναι in ἦν. Bekk. ἦν. γέγονε.

(2) Bekk. [τοῦ].

(3) A. Deest τοῦτο ἀπὸ τοῦ.

(4) Hic subest lacunula aut mendum aliquod. Sensus

εἶναι μήτε ἕτερον, ταῦτα δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ εἶναι ἄλλο τι ἢ ἐν, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ κινεῖσθαι μηδ' αὐτῶς, τὸ δὲ μὴ κινεῖσθαι μήτε ἐστάναι ἀπὸ τοῦ μήτε ἐν ἑαυτῷ εἶναι μήτε ἐν ἄλλῳ, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ μήτε περιέχειν ἑαυτὸ μήτε περιέχεσθαι, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ μέρη μὴ ἔχειν, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ μὴ εἶναι ὅλον, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ μὴ εἶναι πλῆθος. Ταῦτ' οὖν ἀποφήσας καὶ κατανητήσας ἐπὶ τοῦ χρόνου μὴ μετέχειν, ὃ δὴ τῷ πλήθει τῶν θείων ψυχῶν καὶ τῶν συνηρητημένων αὐταῖς θείων γενῶν (1)· καὶ γὰρ μάλιστα τούτοις προσήκειν τὴν διαίρεσιν ταύτην φαμέν· καὶ ἄνωθεν εἰς αὐτοὺς (2) πρόεισι, πρῶτον μὲν τριαδικῶς εἰς τὸ παρὸν καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον, ἔπειτα ἐνεαχῶς ἕκαστον τῶν τριῶν τούτων εἰς τρία πάλιν ὑποδιαίρων. Τούτων δὲ τῶν διαιρέσεων καὶ ἐν ἄλλοις αὐτὸς ἡμῖν παρέσχετο τῆς τάξεως ἀφορμὰς (3)· ἢ οὐχὶ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης τὰς Μοῖρας διαρεῖσθαι τὸν χρόνον φησί, καὶ τὴν μὲν ἄδειν τὰ παρελθόντα, τὴν δὲ τὰ παρόντα, τὴν δὲ τὰ μέλλοντα; Καὶ ταύτην ἄρα τοῦ χρόνου διαίρεσιν περὶ τινὰς τριπλᾶς ὑποστάσεις τῶν κριεπτόνων ἡμῶν ἀποληπτόν, ὧν ἐξηρημένον εἶναι βούλεται τὸ ἐν ὃ Παρμενίδης· ἢ μὲν γὰρ μονὰς τῶν ψυχῶν ἦνεται πρὸς τὸ ἐν ὅλον χρόνον· αἱ δὲ πολλαὶ δευτέρως αὐτοῦ μετέχουσι. Καὶ αἱ μὲν

postulat: *Neque par aut impar neque simile aut dissimile cum nec sit idem neque alterum.* Τόδε μῆτε ἴσον μῆτε ἄνισον μῆτε ὅμοιον μῆτε ἀνεμοσίον.

(1) Hic deesse videtur aut προσίχει aut tale aliquid.

(2) An non αὐτὰ?

(3) C. D. ἀφορισμὸν. B. ἀφ' ἑρασκόν. vox nihili.

ὀλικῶς, ὅσα κατὰ τὸ παρελθὸν ἢ παρὸν ἢ μέλλον, αἱ δὲ μερικῶς, ὥσπερ αἱ κατὰ τὰς τούτων διαφορὰς οὐσιωμέναι· ἐκάστη γὰρ τῶν ὄλων συντέτακται πλῆθος οἰκείον, οὐ τὸ μὲν ἄκρον κατὰ τὸ ἦν, τὸ δὲ μέσον κατὰ τὸ γεγονέναι (1), τὸ δὲ τελευταῖον κατὰ τὸ ἐγένετο· καὶ τῆ κατὰ τὸ παρὸν ἄλλο δεύτερον, οὐ τὸ μὲν κυριώτατον χαρακτηρίζεται τῷ ἔστι, τὸ δὲ μέσον τῷ γέγονε, τὸ δὲ τελευταῖον τῷ γίγνεται· καὶ τῆ κατὰ τὸ μέλλον ἄλλο τρίτον, οὐ τὸ μὲν ὑψηλότατον τῷ ἔστι, τὸ δὲ ἐν μέσῳ τεταγμένον τῷ γενήσεται, τὸ δὲ τελευταῖον ἀφορίζεται τῷ γενηθήσεται· καὶ οὕτω δὴ τῶν τριῶν τούτων ὀλοτήτων αἱ τρεῖς τριάδες ἔσονται προσεχῶς ἐξηρητημένα, πᾶσαι δὲ αὐταὶ τῆς ἑαυτῶν μονάδος. Τί οὖν ἄρα τοῦτο φαμέν; ὅτι μεμερισμένως ἐνεργοῦσιν αἱ διηρημέναι κατὰ τὰ μύρια τοῦ χρόνου τάξεις, καὶ οὐ πᾶσαι κατὰ πάντα τὸν χρόνον, ἀλλ' αἱ μὲν κατὰ τὸ παρελθὸν μόνον· καὶ τίνι τούτων ἕκαστον ἀφορίζομεν, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν· μέχρι τίνος γὰρ ἦν τὸ παρὸν ἢ τὸ παρελθὸν, καὶ πόθεν ἄρξεται λοιπὸν τὸ μέλλον; Ἄλλ' ἴσως ἄμεινον λέγειν ὅτι πᾶσαι μὲν κατὰ πάντα τὸν χρόνον ἐνεργοῦσιν, ἀλλ' ἔχοντος τοῦ ὄλου χρόνου τριπλάς ἐν αὐτῷ δυνάμεις, τὴν μὲν τελεσιουργὸν πάσης κινήσεως, τὴν δὲ συνεκτικὴν τῶν ὑπ' αὐτῶν βασιλευομένων καὶ φρουρητικὴν, τὴν δὲ ἐκφαντορικὴν τῶν θεῶν· καὶ γὰρ εἰς κύκλον τὰ πάντα περιάγων τὰ μὴ αἰώνια τῶν πραγμάτων τελειοῖ καὶ συνέχει τὴν οὐσίαν αὐτῶν καὶ ἐκφαίνει τὴν ἠνωμένην τοῦ αἰῶνος αὐτοῖς

(1) Sic Codd. Leg. γέγονε.

ἀπειρίαν, ἀνελίττων τὸ συνηρημένον ἐν τοῖς αἰῶσι πλῆ-
 θος· ὅθεν δὴ οὗτος ὁ ἐμφανῆς χρόνος, ὡς φησιν ὁ Τί-
 μαιος, ἐκφαίνεται ἡμῖν τὰ μέτρα τῶν θεῶν περιόδου
 καὶ τελειοῖ τὰ τῆδε καὶ γινόμενα φρουρεῖ τοῖς οἰκειοῖς
 ἀριθμοῖς. Τοῦ δ' οὖν χρόνου τοῦ τῶν ψυχῶν τριττὰς
 δυνάμεις ἔχοντος, τὴν τελειουργὴν, τὴν συνεκτικὴν,
 τὴν ἐκφαντορικὴν, κατὰ τὴν πρὸς τὸν αἰῶνα ὁμοιότητα·
 καὶ γὰρ ὁ αἰὼν, ὡς ἐν ἄλλοις ἐδείξαμεν, τὴν μέσσην τάξιν
 ἔχων ἐν τοῖς νοητοῖς, τελειοῖ μὲν τὴν μεθ' ἑαυτὸν τάξιν
 ἔνωσιν αὐτῇ χορηγῶν, ἐκφαίνει δὲ τὴν πρὸ αὐτοῦ τὴν
 ἄρρητον αὐτῆς ἔνωσιν προάγων εἰς πλῆθος, συνέχει δὲ
 τὸν μέσον τῶν νοητῶν σύνδεσμον, καὶ πάντα φρουρεῖ
 διὰ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως ἀκαταστάτως· ἄνωθεν δ' οὖν
 ἀπὸ τοῦ αἰῶνος ὁ χρόνος τὰς τριπλᾶς δυνάμεις κατα-
 δεξάμενος, δίδωσιν αὐτὰς καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἀλλ' ὁ μὲν
 αἰὼν ἠνωμένως ἤκε τὴν τριάδα ταύτην, ὁ δὲ χρόνος
 ἠνωμένως ἅμα καὶ διηρημένως, αἱ δὲ ψυχαὶ διηρημέ-
 νως· ὅθεν δὴ τούτων αἱ μὲν κατ' ἄλλην, αἱ δὲ κατ'
 ἄλλην χαρακτηρίζονται δυνάμιν· αἱ μὲν τὸ ἐκφαντορι-
 κὸν μιμούμεναι τοῦ χρόνου, αἱ δὲ τὸ τελειουργὸν, αἱ
 δὲ τὸ συνεκτικόν, ὡσπερ καὶ τῶν Μοιρῶν αἱ μὲν πρὸς
 τὸ συμπληροῦν καὶ τελειοῦν ἠνωμέναι λέγονται τὰ
 παρελθόντα ἄδειν, αἱ μὲν ἐνεργουῖσαι καὶ αἱ εἰς ἄδουσα
 τὰς ἑαυτῶν ὠδᾶς, νοήσεις οὔσαι καὶ ποιήσεις κροικο-
 σμῖως· συμπληρωτικὸν γὰρ ἐστὶ τὸ παρελθόν· αἱ δὲ
 πρὸς τὸ συνέχειν τὰ παρόντα· φρουροῦσι γὰρ αὐτῶν
 τὴν οὐσίαν καὶ τὴν γένεσιν· αἱ δὲ πρὸς τὸ ἐκφαίνειν τὸ
 μέλλον· τὸ γὰρ μήπω ὄν εἰς οὐσίαν καὶ εἰς τέλος ἄγου-

σιν. Οὐκ ἀστόχως ἄρα καὶ τὸν χρόνον τριχῇ τοῦτον εἰώθαμεν διαιρεῖν εἰς παρελθὸν καὶ μέλλον καὶ παρὸν διὰ τὰς τριπλαῖς τοῦ χρόνου δυνάμεις, τὴν ἐκφαντορικὴν, τὴν τελεσιουργὸν (1), τὴν συνεκτικὴν, αὐτὰ δὲ ἄλλως μὲν ἐπὶ αἰῶνος, ἄλλως δὲ ἐπὶ τοῦ χρόνου, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῶν ψυχῶν. Εἰ δὲ βούλει καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, ἐπειδὴ τῶν κρειττόνων ἡμῶν ψυχῶν τάξις ἐστὶν εἰς πρώτας καὶ μέσας καὶ τελευταίας διηρημένων, αἱ μὲν ὀλιχώτατα αὐτῶν ὑκσιῶνται πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον· ὡς οὖν τοῦτο τῶν δύο περιεκτικὸν (2), οὕτω καὶ ἐκτεῖναι τῶν λοιπῶν· αἱ δὲ μέσαι πρὸς τὸ παρὸν· καὶ γὰρ τοῦτο ποτὲ μέλλον ἦν, οὕτω δὲ παρελθὸν· ὡς οὖν τὸ παρὸν περιεκτικὸν τοῦ μέλλοντος, οὕτω καὶ αἱ μέσαι τῶν μετ' αὐτὰς περιληπτικαί, περιέχονται δὲ ἐν ταῖς πρὸ αὐτῶν· αἱ δὲ τρίται κατὰ τὸ μέλλον· τοῦτο γὰρ οὐ διὰ τοῦ παρόντος ὤδευσεν (3), οὔτε πως γέγονε παρελθὸν, ἀλλ' ἔστι μέλλον μόνον, ὥσπερ δὴ καὶ αἱ τρίται ψυχαὶ ἑαυτῶν εἰσι μόνον, ἄλλων δὲ διὰ τὴν εἰς τὸ μερικώτατον ὑπόβασιν οὐδαμῶς περιεκτικαί· τὸ γὰρ πέρασ αὐταὶ συνελίσσουσι κατὰ τὴν εἰς τρία διαίρεσιν τῶν μετὰ θεοῦ γενῶν, ἐπεὶ καθ' ἑκάστην πάλιν τῶν τριῶν τούτων ὀλοτήτων πληθὸς ἐστὶ τριαδικόν. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἄλλα προϊόντες θεωρήσομεν, τὴν δὲ πρώτην τριάδα τέως ἐπισκεπτέον. Αὕτη δῆπου κοινὸν ἔχει πᾶσα τὸ ποτὲ· τοῦτο γὰρ τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς συμπλη-

(1) C. τὴν τελεσιουργικὴν.

(3) C. δι᾽ ὄδευσεν.

(2) D. περιεκτικῶν.

κατ' αὐτὸ τοῦτο καθόσον ἀντικείμενον λέγεται, τῆς τοῦ πρὸς τι μετέχει φύσεως· ἀντικειμένων γὰρ ἀντίκειται. Τοιοῦτος μὲν ἔστιν ὁ κανὼν. Ἴσως δ' ἂν τις ζητήσῃ πῶς εἰκόνα καὶ παράδειγμα τῶν πρὸς τι λέγοντες, τὸ μὲν εἶναι, φαμέν, τὸ δὲ γίγνεσθαι καὶ γεννητὸν εἶναι. Πη- τέον δὲ ὡς εἰκὼν οὐ γίνεται εἰκὼν, ἀλλὰ τι ἄλλο γιγνο- μένη ἔστιν τῷ εἰκεῖν καὶ γίγνεσθαι τοῦ ἑαυτῆς παραδείγ- ματος εἰκὼν· καθόσον γὰρ εἰκὼν ἔστι τοῦ ὄντος, ἔχει τὸ εἶναι τοῦτο ὅπερ δὴ καὶ λέγεται εἰκονικῶς, καὶ αἰεὶ ἔστιν εἰκὼν ὡς ἐκεῖνό ἐστι παράδειγμα. Καὶ εἰ ἔστιν ἐν τῷ γίγνεσθαι τῇ εἰκόνι τὸ εἶναι, συνυφέστηκε τὸ γίγνεσθαι τῆς εἰκόνης αἰεὶ τῷ (1) εἶναι τοῦ παραδείγματος· καὶ τοῦ αἰεὶ τὸ μὲν αἰώνιον, τῆς δὲ κατ' ἄπειρον (2) χρόνον. Εἰ δὲ ταῦτα ὀρθῶς φαμεν, οὐκ ἀποδεξόμεθα τοὺς πραγ- μάτων ἐπικλήρων παραδείγματα ποιούντας· ἔσται γὰρ τὸ παράδειγμα τῆς εἰκόνης οὐκ οὔσης. Εἰ δὲ μὴ ἔσται τό τε παράδειγμα, δῆλον ὡς οὐ κατ' οὐσίαν αἴτιον ἦν οὐδὲ ἐν τῷ εἶναι· τὸ γὰρ τῷ εἶναι αἴτιον ἔς τ' ἂν ἦ (3) τὸ αὐτὸ πέφυκεν ἐνεργεῖν. Τῶν οὖν δύο θάτερον, εἰ τῶν ποτὲ ὄντων καὶ γιγνομένων καὶ ἀπολλυμένων εἶναι παρα- δείγματα ἅττα συγχωρήσαιμεν (4), ἀναγκασθησόμεθα λέγειν ἢ κακείνοις προσεῖναι τι γενέσεως, παραδείγμασι τότε γιγνομένοις, ὅταν αἱ εἰκόνες αὐτῶν γίνωνται, καὶ μὴ ποτε πρότερον μῆθ' ὕστερον οὔσι παραδείγμασι, καὶ

(1) B. τὸ.

ῥ. primæ litteræ ferè deletæ.

(2) B. κατὰ τὸ ἄπ.

(4) A. χωρήσαιμεν.

(3) Sic B. C. D. — A. τ' ἂν

διὰ τοῦτο μήτε κατ' οὐσίαν αὐτοῖς ὑπάρχειν, ἀλλὰ κατὰ συμβεβηκὸς τὸ εἶναι παραδείγμασιν, ὡς εἶπομεν, ἢ καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν αἰεὶ οὕσας εἶναι, τὰς ποτὲ οὕσας καὶ ἐν γενέσει φερομένας· εἴπερ οἱ προκειμένοι περὶ τῶν πρὸς τι, καὶ ὅλως τῶν ἀντικειμένων κανόνες εἰσιν ἀληθεῖς. Τοῦτο μὲν ὡς πόρισμα ληπτέον ἐκ τοῦ λόγου, θαυμαστὸν δὲ ἔσται μηδὲν εἰ μὴ εἰς τοὺς τρεῖς χρόνους λαβῶν, διὰ τοῦ εἶναι καὶ γεγονέναι καὶ μέλλειν, ἐκ-
 ἦνεγκε καὶ τὸ γίνεσθαι· τοῦτο γὰρ σημαίνει τὴν ἐν τῷ προιέναι καὶ ὑφίστασθαι παράτασιν, οὐκ αὐτὴν ψιλὴν τὴν ὑπαρξιν, ὥσπερ τὸ εἶναι καὶ τὸ ὄν, διὸ καὶ τοῦτο προσέθηκεν, ἅτε οἰκειὸν τοῖς χρόνου μετεληχόσι. Τάχα δ' ἂν καὶ τὸ μὲν δὴ οὖν (1) αὐτῷ σημαίνει, τὸ πρὸ πάσης κινήσεως ἐν τῷ νῦν ὀρώμενον ὄν εἰκονιζόμενον τὸ ἐν τῷ αἰωνίῳ· τὸ δὲ γινόμενον, τὸ κατὰ τὴν ἀπειρίαν τὴν χρονικὴν ἐκτεινόμενον. Τὸ μὲν γὰρ αἰώνιον πᾶν ὁμοῦ ἔστιν ἐν τε τῷ μέρει καὶ τῷ ἀπείρῳ τοῦ αἰῶνος, διότι μένει ὁ αἰὼν ἐν ταυτῷ (2) τὴν ἀπειρίαν, τὸ δὲ χρόνου μετέχον ἔστι μὲν αἰεὶ κατὰ τὸ νῦν, γίνεται δὲ κατὰ τὸ ἄπειρον τοῦ χρόνου· διὸ καὶ ὁ χρόνος κατ' ἄλλο ἔστιν ἀμερῆς καὶ κατ' ἄλλο ἄπειρος.

« Ἀλλαμὴν τό γε πρεσβύτερον διαφορότης νεωτέρου
 « ἔστι καὶ οὐδενὸς ἄλλου. — Ἔστι γὰρ. — Τὸ ἄρα πρε-
 « σβύτερον ἑαυτοῦ γιγνόμενον ἀνάγκη καὶ νεώτερον ἅμα
 « ἑαυτοῦ γίνεσθαι. — Ἔοικεν. »

Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ κανόνος ἐπὶ τὸ προκειμένον μετα-
 βέβηκεν· εἰ γὰρ τὸ πρεσβύτερον ἀντίθεσις, ἦν αὐτὸς

(1) Sic Codd.

(2) D. ἐν αὐτῷ.

διαφορότητα κέκληκεν (1) ἐν τούτοις, εἴρηται δὲ ὡς, εἰ γίγνεται τῶν ἀντικειμένων θάτερον, γίγνεται καὶ τὸ λεῖπον, δῆλον τὸ συναγόμενον ὡς, εἰ γίγνοιτο πρεσβύτερον, γίγνεται καὶ τὸ νεώτερον· τὸ γὰρ ἑαυτοῦ γιγνόμενον πρεσβύτερον ἅμα καὶ νεώτερον ἑαυτοῦ γίγνεται καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ ἄμφω, καθάπερ εἶπομεν ἔμπροσθεν. Εἰ δὲ λέγοι τις ὅτι καὶ ὁ Σωκράτης ἑαυτοῦ γίνεται πρεσβύτερος ἄλλ' οὐ νεώτερος, ἐροῦμεν ὅτι γίνεται μὲν πρεσβύτερος ὁ Σωκράτης κυρίως, ἅμα δὲ ὁ αὐτὸς γίνεται καὶ νεώτερος αὐτὸς αὐτοῦ, διότι καὶ τὸ νεώτερον ἐν αὐτῷ ἄλλο καὶ ἄλλο γίνεται αἰεὶ, καθάπερ καὶ τὸ πρεσβύτερον· ἐν γενέσει γὰρ ὄν τὸ μετ' ἀλλήλων συνεξαλλάττεσθαι, καθάπερ εἶπομεν. Εἰ δὲ καὶ ἄλλος τις τρόπος ἐστὶ τοῦ καὶ πρεσβύτερον ἑαυτοῦ τι γιγνόμενον ἅμα γίγνεσθαι καὶ νεώτερον, ἢ δευτέρα ὑπόθεσις ἡμᾶς ἀναδιδάξει. Ἡ γὰρ αὐτὴ πρόθεσις κατὰ μὲν τὴν ἀριθμητικὴν μεσότητα ἑαυτοῦ ποιεῖ πρεσβύτερον τὸ τὴν προσθήκην τοῦ χρόνου ταύτην λαβὼν, κατὰ γε τὴν γεωμετρικὴν τὸ αὐτὸ νεώτερον ἐλασσούμενον κατὰ τὸν λόγον, ὡς ἐν ἐκείνοις ἔσται καταφανές.

« Ἀλλαμὴν καὶ μήτε πλείω ἑαυτοῦ γίγνεσθαι χρόνον
 « μήτε ἐλάττω, ἀλλὰ τὸν ἴσον χρόνον καὶ γίγνεσθαι
 « ἑαυτῷ καὶ εἶναι καὶ γεγονέναι καὶ μέλλειν ἔσεσθαι.
 « — Ἀνάγκη γὰρ οὖν καὶ ταῦτα. »

Δέδεικται ὅτι τὸ χρόνου μετέχον, ὃ καὶ ἀποφῆσαι βούλεται τοῦ ἐνός, ἅμα νεώτερον αὐτοῦ γίγνεσθαι καὶ πρεσβύτερον, καὶ εἶπομεν ὅπως τε οἰκειοῦντες τὸν λό-

(1) C. ἐκείσιν.

γον τοῖς περιοδικῶς ζῶσι πρὸς γε τὸ παρὸν ἰκανῶς, διότι τὸ κυκλικῶς ἐνεργοῦν τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει τῆς περιόδου καὶ τελευτῆν· καὶ ὡς μὲν ἐγγυτέρῳ τῆς τελετῆς γιγνόμενον, πρεσβύτερον γίγνεται, ὡς δὲ συνεγγίζον μᾶλλον καὶ μᾶλλον τῇ ἀρχῇ καὶ τὸ πέρασ ἐν, οὕτω καὶ πρεσβύτερον ἐπ' αὐτοῦ καὶ νεώτερον ταυτόν· καὶ ὅπως ἀληθῆς ὁ λόγος καὶ ἐπὶ πάντων τῶν χρόνου μετεχόντων αἰεὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ νεωτέρου κινουμένων καὶ ἐν γενέσει ὄντων, καὶ πρὸς ἄλλο τὸ πρεσβύτερον, ἄλλου τοῦ νεωτέρου πάντως ἀναφαινομένου διὰ τὴν ἅμα τῷ πρεσβυτέρῳ τοῦ νεωτέρου πάντως ἐξαλλαγῆν. Βούλεται δὴ οὖν ὁμοῦ τοῖς συνειρημένοις συναγαγεῖν ὅτι τὸ τοιοῦτον καὶ ἰσηλικόν ἐστὶν ἑαυτῷ· τὸν γὰρ ἴσον χρόνον ἑαυτῷ πᾶν γέγονε καὶ μέλλει καὶ γίγνεται καὶ ἔστιν· εἰ γὰρ ἐστὶν ὁ Σωκράτης ἐβδομηκοντούτης, ἰσηλιξ ἑαυτῷ ἐστὶ, καὶ εἰ γέγονε τριακοντούτης, τὸν ἴσον ἑαυτῷ γέγονε χρόνον, καὶ εἰ γίνεται δὴ καὶ τοῦ ὁμοίως ἑαυτῷ, γίγνεται τὸν ἴσον χρόνον· πρὸς γὰρ ἑαυτὸν κρινόμενον ἑαυτῷ τὸν ἴσον ἔχει χρόνον. Τοῦτο μὲν οὖν οὐδὲν ποικίλον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς κατ' εὐθειᾶν γιγνομένοις δῆλον ὅπως ἐστὶν ὑπάρχον· ἄλλον μὲν γὰρ ἄλλου πλείω καὶ ἐλάττω χρόνον εἶναι καὶ γίνεσθαι καὶ γεγονέναι δυνατὸν αὐτῷ πάντως ἴσον, καὶ οὔτε πλείω οὔτε ἐλάττω.

« Ἀνάγκη ἄρα ἐστὶν, ὡς ἔοικεν, ὅσα γε ἐν χρόνῳ ἐστὶ
 « καὶ μετέχει τοῦ τοιοῦτου, ἕκαστον αὐτῶν τὴν αὐτὴν
 « τε (1) αὐτῷ ἡλικίαν ἔχειν, καὶ πρεσβύτερόν γε (2) ἅμα

(1) Bekk. τε αὐτὸ ἑαυτῷ ἡλ.

(2) Bekk. τε.

« αὐτοῦ(1) καὶ νεώτερον γίνεσθαι. — Κινδυνεύει. — Ἀλ-
 « λαμὴν τῷ γε ἐνὶ τῶν τοιούτων παθημάτων οὐδὲν μετῆν.
 « — Οὐ γὰρ μετῆν. — Οὐδὲ ἄρα χρόνου αὐτῷ μέτεστιν,
 « οὐδ' ἔστιν ἐν τινι χρόνῳ. — Οὐκ οὖν δὴ, ὡς γε ὁ λόγος
 « αἰρεῖ. »

Διὰ τούτων συνάγει τὸ προκειμένον· τοῦτο δὲ ἐν
 ὅτι χρόνου τὸ ἐν οὐ μετείληχεν οὐδὲ ἔστιν ἐν χρόνῳ·
 δεῖ γὰρ αὐτοῦ καὶ πᾶσαν τὴν θεῖαν οὐσίαν ἀφελεῖν,
 ἀλλὰ μὴ μόνον τὴν ἀκρότητα αὐτῶν· ταῦτα γὰρ ἐστὶ
 τὰ ἐν τινι χρόνῳ ἐνεργοῦντα, ἀλλὰ μὴ ἐν αἰῶνι καὶ
 μετέχοντα χρόνου τινός, ἢ πρότερον ἐλέγομεν· τὸ δὲ
 ἐν οὐδενὸς μετέχει χρόνου, πάντη γὰρ τούτων ἐξήρηται
 τῶν τινός χρόνου μετεσχόντων. Πῶς οὖν ὅτι οὐδενὸς
 χρόνου μετέχει τὸ ἐν ἀποδείκνυται, λέλεκται μὲν καὶ
 πρότερον, λεγέσθω δὲ καὶ νῦν αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς·
 τὸ ἐν οὐδαμῶς ἐστὶν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον ἢ νεώτερον ἢ
 ἰσηλικον· πᾶν δὲ τὸ χρόνου μετέχον ἑαυτοῦ νεώτερον
 ἐστὶν ἅμα καὶ πρεσβύτερον ἰσηλικον· οὐδαμῶς ἄρα τοῦ
 χρόνου μετέχει τὸ ἐν, ὃ καὶ αὐτὸς συνήγαγεν εἰπών·
 οὐδὲ ἄρα χρόνου αὐτῷ μέτεστιν· εἴτα ἔτι τελειότε-
 ρον· καὶ οὐδὲ ἐστὶν ἐν χρόνῳ τινί· παντελῶς γὰρ
 ἐξήρηται τοῦ χρόνου, καὶ πάσης ὑπερίδρυται τάξεως
 χρονικῆς. Τοῦτο δὲ οὐ τῷ ἐνὶ μόνῳ ὑπάρχει τὸ χρόνου
 μὴ μετέχειν, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς κατὰ τὴν μεταβατι-
 κὴν κίνησιν ἀκινήτοις· οὐδὲ γὰρ ἐκείνα κινεῖται κατὰ
 χρόνον, καὶ εἰ κινεῖται χρόνου ὄντος, οὐ περὶ αὐτὰ,
 ἀλλὰ τὰ μετὰ ταῦτα· οὐδὲ γὰρ ἦν τὸ εἶναι ἐν χρόνῳ

(1) B. Deest αὐτοῦ.

τοῦτο τὸ εἶναι τότε ὅτε ὁ χρόνος ἐστίν· οὐ γὰρ τὸ εἶναι ἐν τόπῳ τούτῳ τὸ εἶναι ὅτε τόπος ἐστίν, ἢ οὕτως· πᾶν τὸ ἀσώματον ἐν τόπῳ φήσομεν εἶναι, διότι τόπου ὄντος ἐστίν. Ὡς οὖν οὐκ ἐν τόπῳ τὸ ἀσώματον κἂν ἢ ὅτε ἐστὶ τόπος, οὕτως οὐκ ἐν χρόνῳ ἐστὶ· μήποτε δὲ τότε λεκτέον εἶναι ὅτε χρόνος ἐστὶ, διότι προῦφεσθηκε τοῦ προῦφεστῶτος τῶν ἐν χρόνῳ ὄντων, καὶ τὸ ὅτε χώραν ἐπὶ τούτου παντελῶς οὐκ ἔχει πρὸ αἰῶνος ὑφεστῶτος, ὃς ἐστὶ παράδειγμα τοῦ χρόνου. Πῶς γὰρ ἂν εἶποι τις τὸ ὅτε ἐπὶ τοῦ μήτε ἐν αἰῶνι μήτε ἐν χρόνῳ ὄντος, ἀναινομένου δὲ τὴν πρὸς ἀμφω κοινωvίαν; Ὡς γὰρ οὐκ ἐν χρόνῳ τὸ ἐν, ὅτι μὴ ἐν κινήσει, οὕτως οὐδ' ἐν αἰῶνι, ὅτι μὴ ἐν στάσει· μένει γὰρ ὁ αἰὼν, ὡς ὁ Τίμαιός φησιν.

·Τί οὖν τὸ εἶναι καὶ τὸ γεγονέναι (1) καὶ τὸ ἐγίγνε-
 « το οὐ χρόνου μέθεξιν δοκεῖ σημαίνειν τοῦ ποτὲ γεγο-
 « νός; — Καὶ μάλα. — Τί δὲ τὸ ἔσται καὶ τὸ γενή-
 « σεται καὶ τὸ γενηθήσεται οὐ τοῦ ἔπειτα τοῦ (2) μέλ-
 « λοντος; — Ναί. — Τὸ δὲ δὴ ἔστι καὶ τὸ γίγνεται
 « οὐ τοῦ νῦν παρόντος; — Πάνυ μὲν οὖν.»

Ἀπέφησε πάντα τοῦ ἐνός ἐν τάξει· τὸ χρόνου με-
 ἔχειν ἀπὸ τοῦ μήτε πρεσβύτερον εἶναι μήτε νεώτερον,
 τοῦτο ἀπὸ τοῦ (3) μήτε ὁμοιότητος μήτε ἰσότητος μήτε
 ἀνομοιότητος μήτε ἀνισότητος μετέχειν, τὸ ἴσον καὶ ἄνε-
 σον καὶ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον (4), ἀπὸ τοῦ μήτε ταυτὸν

(1) Sic Codd.— A. correc-
 « τειν εἶναι in ἦν. Bekk. ἦν. γέγονε.
 (2) Bekk. [τοῦ].

(3) A. Deest τοῦτο ἀπὸ τοῦ.
 (4) Sic subest lacunula
 aut mendum aliquod. Sensus

εἶναι μήτε ἕτερον, ταῦτα δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ εἶναι ἄλλο τι ἢ ἐν, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ κινεῖσθαι μηδαμῶς, τὸ δὲ μὴ κινεῖσθαι μήτε ἐστάναι ἀπὸ τοῦ μήτε ἐν ἑαυτῷ εἶναι μήτε ἐν ἄλλῳ, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ μήτε περιέχειν ἑαυτὸ μήτε περιέχεσθαι, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ μέρη μὴ ἔχειν, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ μὴ εἶναι ὅλον, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ μὴ εἶναι πλῆθος. Ταῦτ' οὖν ἀποφήσας καὶ κατανήσας ἐπὶ τοῦ χρόνου μὴ μετέχειν, ὁ δὲ τῷ πληθεὶ τῶν θείων ψυχῶν καὶ τῶν συνηρημένων αὐταῖς θείων γενῶν (1) καὶ γὰρ μάλιστα τούτοις προσήκειν τὴν διαίρεσιν ταύτην φαιμέν· καὶ ἄνωθεν εἰς αὐτούς (2) πρόεισι, πρῶτον μὲν τριαδικῶς εἰς τὸ παρὸν καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον, ἔπειτα ἐνεαχῶς ἕκαστον τῶν τριῶν τούτων εἰς τρία πάλιν ὑποδιαίρων. Τούτων δὲ τῶν διαίρεσεων καὶ ἐν ἄλλοις αὐτὸς ἡμῖν παρέσχετο τῆς τάξεως ἀφορμᾶς (3)· ἢ οὐχὶ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης τὰς Μοίρας διαρεῖσθαι τὸν χρόνον φησί, καὶ τὴν μὲν ἄδειν τὰ παρελθόντα, τὴν δὲ τὰ παρόντα, τὴν δὲ τὰ μέλλοντα; Καὶ ταύτην ἄρα τοῦ χρόνου διαίρεσιν περὶ τινὰς τριπλᾶς ὑποστάσεις τῶν κρείττωνων ἡμῶν ἀποληπτόν, ὧν ἐξηρημένον εἶναι βούλεται τὸ ἐν ὁ Παρμενίδης· ἢ μὲν γὰρ μόνὰς τῶν ψυχῶν ἦνεται πρὸς τὸ ἐν ὅλον χρόνον αἱ δὲ πολλὰ δευτέρως αὐτοῦ μετέχουσι. Καὶ αἱ μὲν

postulat: *Neque par aut impar neque simile aut dissimile cum nec sitidem neque alterum.* Τόδε μῆτε ἴσον μῆτε ἕνισον μῆτε ὅμοιον μῆτε ἀνεμοῖον.

(1) Hic deesse videtur aut προσήκει aut tale aliquid.

(2) An non αὐτὰ?

(3) C. D. ἀφορισμὸν. Β. ἀφορισκόν. vox nihili.

ὀλικῶς, ὅσα κατὰ τὸ παρελθὸν ἢ παρὸν ἢ μέλλον, αἱ δὲ μερικῶς, ὥσπερ αἱ κατὰ τὰς τούτων διαφορὰς οὐσιωμέναι· ἐκάστη γὰρ τῶν ὄλων συντέτακται πλῆθος οἰκεῖον, οὐ τὸ μὲν ἄκρον κατὰ τὸ ἦν, τὸ δὲ μέσον κατὰ τὸ γεγονέναι (1), τὸ δὲ τελευταῖον κατὰ τὸ ἐγίνετο· καὶ τῆ κατὰ τὸ παρὸν ἄλλο δεύτερον, οὐ τὸ μὲν κυριώτατον χαρακτηρίζεται τῷ ἔστι, τὸ δὲ μέσον τῷ γέγονε, τὸ δὲ τελευταῖον τῷ γίγνεται· καὶ τῆ κατὰ τὸ μέλλον ἄλλο τρίτον, οὐ τὸ μὲν ὑψηλότατον τῷ ἔστι, τὸ δὲ ἐν μέσῳ τεταγμένον τῷ γενήσεται, τὸ δὲ τελευταῖον ἀφορίζεται τῷ γενηθήσεται· καὶ οὕτω δὴ τῶν τριῶν τούτων ὀλοτήτων αἱ τρεῖς τριάδες ἔσονται προσεχῶς ἐξηρητημένα, πᾶσαι δε αὐταὶ τῆς ἑαυτῶν μονάδος. Τί οὖν ἄρα τοῦτο φαμέν; ὅτι μεμερισμένως ἐνεργοῦσιν αἱ διηρημένα κατὰ τὰ μύρια τοῦ χρόνου τάξεις, καὶ οὐ πᾶσαι κατὰ πάντα τὸν χρόνον, ἀλλ' αἱ μὲν κατὰ τὸ παρελθὸν μόνον· καὶ τίνι τούτων ἕκαστον ἀφορίζομεν, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν· μέχρι τίνος γὰρ ἦν τὸ παρὸν ἢ τὸ παρελθὸν, καὶ πόθεν ἄρξεται λοιπὸν τὸ μέλλον; Ἀλλ' ἴσως ἄμεινον λέγειν ὅτι πᾶσαι μὲν κατὰ πάντα τὸν χρόνον ἐνεργοῦσιν, ἀλλ' ἔχοντος τοῦ ὄλου χρόνου τριπλᾶς ἐν αὐτῷ δυνάμεις, τὴν μὲν τελεσιουργὸν πάσης κινήσεως, τὴν δὲ συνεκτικὴν τῶν ὑπ' αὐτῶν βασιλευομένων καὶ φρουρητικὴν, τὴν δὲ ἐκφαντορικὴν τῶν θεῶν· καὶ γὰρ εἰς κύκλον τὰ πάντα περιάγων τὰ μὴ αἰώνια τῶν πραγμάτων τελειοῖ καὶ συνέχει τὴν οὐσίαν αὐτῶν καὶ ἐκφαίνει τὴν ἠνωμένην τοῦ αἰῶνος αὐτοῖς

(1) Sic Codd. Leg. γέγονε.

ἀπειρίαν, ἀνελίττων τὸ συνηρημένον ἐν τοῖς αἰῶσι πλῆ-
 θος· ὅθεν δὴ οὗτος ὁ ἐμφανῆς χρόνος, ὡς φησὶν ὁ Τι-
 μαιος, ἐκφαίνεται ἡμῖν τὰ μέτρα τῶν θείων περιόδων
 καὶ τελειοὶ τὰ τῆδε καὶ γεγόμενα φρουρεῖ τοῖς οὐρανί-
 αριθμοῖς. Τοῦ δ' οὖν χρόνου τοῦ τῶν ψυχῶν τριττὰς
 δυνάμεις ἔχοντος, τὴν τελεσιουργόν, τὴν συνεκτικὴν,
 τὴν ἐκφαντορικὴν, κατὰ τὴν πρὸς τὸν αἰῶνα ὁμοίωσιν·
 καὶ γὰρ ὁ αἰὼν, ὡς ἐν ἄλλοις εἰδείξαμεν, τὴν μέσσην τάξιν
 ἔχων ἐν τοῖς νοητοῖς, τελειοὶ μὲν τὴν μεθ' ἑαυτὸν τάξιν
 ἔνωσιν αὐτῆς χορηγῶν, ἐκφαίνει δὲ τὴν πρὸ αὐτοῦ τῆς
 ἀρρήτου αὐτῆς ἔνωσιν προάγων εἰς πλῆθος, συνέχει δὲ
 τὸν μέσον τῶν νοητῶν σύνδεσμον, καὶ πάντα φρουρεῖ
 διὰ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως ἀκαταστάτως· ἀνωθεν δ' οὖν
 ἀπὸ τοῦ αἰῶνος ὁ χρόνος τὰς τριπλᾶς δυνάμεις κατα-
 δεξάμενος, δίδωσιν αὐτὰς καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἀλλ' ὁ μὲν
 αἰὼν ἠνωμένως ἦκε τὴν τριάδα ταύτην, ὁ δὲ χρόνος
 ἠνωμένως ἅμα καὶ διηρημένως, αἱ δὲ ψυχαὶ διαρρη-
 νως· ὅθεν δὴ τούτων αἱ μὲν κατ' ἄλληλην, αἱ δὲ κατ'
 ἄλληλην χαρακτηρίζονται δυνάμειν· αἱ μὲν τὸ ἐκφαντο-
 ρικὸν μιμούμεναι τοῦ χρόνου, αἱ δὲ τὸ τελεσιουργόν, αἱ
 δὲ τὸ συνεκτικόν, ὡσπερ καὶ τῶν Μοιρῶν αἱ μὲν πρὸς
 τὸ συμπληροῦν καὶ τελειοῦν ἠνωμέναι λέγονται τὰ
 παρελθόντα ἄδειν, αἱ μὲν ἐνεργοῦσαι καὶ αἱ ἀδουσαί
 τὰς ἑαυτῶν ἰδέας, νοήσεις οὔσαι καὶ ποιήσεις περὶ
 σμῖως· συμπληρωτικὸν γὰρ ἐστὶ τὸ παρελθόν· αἱ δὲ
 πρὸς τὸ συνέχειν τὰ παρόντα· φρουροῦσι γὰρ αὐτῶν
 τὴν οὐσίαν καὶ τὴν γένεσιν· αἱ δὲ πρὸς τὸ ἐκφαίνειν τὸ
 μέλλον· τὸ γὰρ μήπω ὄν εἰς οὐσίαν καὶ εἰς τέλος ἄγου-

σιν. Οὐκ ἀστόχως ἄρα καὶ τὸν χρόνον τριχῆ τοῦτον εἰώθαμεν διαιρεῖν εἰς παρελθὸν καὶ μέλλον καὶ παρὸν διὰ τὰς τριπλᾶς τοῦ χρόνου δυνάμεις, τὴν ἐκφαντορικὴν, τὴν τελεσιουργὸν (1), τὴν συνεκτικὴν, αὐτὰ δὲ ἄλλως μὲν ἐπὶ αἰῶνος, ἄλλως δὲ ἐπὶ τοῦ χρόνου, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῶν ψυχῶν. Εἰ δὲ βούλει καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, ἐπειδὴ τῶν κρειττόνων ἡμῶν ψυχῶν τάξις ἐστὶν εἰς πρώτας καὶ μέσας καὶ τελευταίας διηρημένων, αἱ μὲν ὀλικώτατα αὐτῶν φκείωνται πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον· ὡς οὖν τοῦτο τῶν δύο περιεκτικὸν (2), οὕτω καὶ ἐκείναι τῶν λοιπῶν· αἱ δὲ μέσαι πρὸς τὸ παρὸν· καὶ γὰρ τοῦτο ποτὲ μέλλον ἦν, οὕτω δὲ παρελθόν· ὡς οὖν τὸ παρὸν περιεκτικὸν τοῦ μέλλοντος, οὕτω καὶ αἱ μέσαι τῶν μετ' αὐτὰς περιληπτικαί, περιέχονται δὲ ἐν ταῖς πρὸ αὐτῶν· αἱ δὲ τρίται κατὰ τὸ μέλλον· τοῦτο γὰρ οὐ διὰ τοῦ παρόντος ὤδουσαν (3), οὔτε πως γέγονε παρελθόν, ἀλλ' ἔστι μέλλον μόνον, ὥσπερ δὴ καὶ αἱ τρίται ψυχαὶ ἑαυτῶν εἰσι μόνον, ἄλλων δὲ διὰ τὴν εἰς τὸ μερικώτατον ὑπόβασιν οὐδαμῶς περιεκτικαί· τὸ γὰρ πέρασ αὐταὶ συνελίσσουσι κατὰ τὴν εἰς τρία διαίρεσιν τῶν μετὰ θεοῦ γενῶν, ἐπεὶ καθ' ἑκάστην πάλιν τῶν τριῶν τούτων ὀλοτήτων πληθὸς ἐστὶ τριαδικόν. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἄλλα προϊόντες θεωρήσομεν, τὴν δὲ πρώτην τριάδα τέως ἐπισκεπτέον. Αὕτη δῆπου κοινὸν ἔχει πᾶσα τὸ ποτὲ· τοῦτο γὰρ τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς συμπλη-

(1) C. τὴν τελεσιουργικὴν.

(3) C. διώδουσαν.

(2) D. περιεκτικῶν.

ρώσεως ἴδιον· διαιρεῖται δὲ τῷ ἦν, τῷ γέγονε, τῷ
 ἐγένετο. Παλιν οὖν τῶν τριῶν τούτων τὸ μὲν σημαί-
 νει τὴν ἀκρότητα τῆς τριάδος, τὸ ἦν, κατ' αὐτὴν τὴν
 ὑπαρξιν ἀφορίζον· τὸ δὲ τὴν ἀθρόαν τελείωσιν, τὸ γέ-
 γονε· τὸ δὲ τὴν ἐν τῷ τελειοῦσθαι παράτασιν, τὸ ἐγένε-
 το, μιμημάτα ταῦτα τῶν νοητῶν, τὸ μὲν ἦν, τοῦ
 ὄντος, τὸ δὲ γέγονε, τοῦ αἰῶνος, τὸ δὲ ἐγένετο, τῷ
 πρώτῳ αἰωνίου. Τὸ μὲν γὰρ εἶναι πᾶσιν ἐκ τοῦ πρώτου,
 τὸ δὲ ὁμοῦ πᾶν καὶ ὅλον ἀπὸ τοῦ μέσου, τὸ δὲ πληθεῖ-
 σθαι καὶ ἐκτείνεσθαι ὀπωσοῦν ἐκ τοῦ τρίτου· τούτους
 δὲ τοῖς τρισὶ καὶ τὰ ἐξῆς ἐστὶν ἀνάλογον (1) τρία κατὰ
 τε τὸ μέλλον καὶ κατὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ παρελθόν· τῷ
 μὲν ἦν τὸ εἶναι καὶ τὸ εἶστι, τὸ μὲν τοῦ μελλόντος,
 τὸ δὲ τοῦ παρόντος· τῷ δὲ γέγονε τὸ γενήσεται καὶ
 τὸ γέγονεν· ἕτερον γὰρ παρ' ἐκεῖνο τὸ γέγονε, τὸ μὲν
 ὡς παρελθόν, τὰ δὲ ὡς παρὸν· συνεκτικὸν γὰρ ἐστὶ τὸ
 γέγονε, καὶ ὀρῶμεν αὐτὸ καὶ ὡς τελειωθὲν καὶ ὡς τὴν
 τελειωθὲν κατὰ τὸ νῦν τὸ ἄχρονον, οἷον γέγονεν ἐλει-
 ψις· ταυτὸν γὰρ τοῦτο τῷ συντετέλεσται νῦν. Ἐπειδὴ
 οὖν διττὸν ἐσημαίνει τὸ γέγονεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος δύο
 μόνᾳ εἶπε, τὴν πρώτην τὸ εἶστι καὶ γίνεταί, ἵνα μὴ
 παράξη τὸν λόγον, ὕστερον δὲ προσθήσει καὶ ἐπὶ τοῦ
 παρόντος τὸ γέγονε, τὸ δὲ ἐγένετο τρίτον ἀνάλογον
 λαμβάνει τῷ γίνεταί, δεύτερον δὲ τὸ γενήσεται·
 τοῦτο γὰρ οὐ ταυτὸν τῷ γενήσεται, μὴ τοῦθ' ὑπελά-
 βωμεν· σημαίνει γὰρ τὸ μὲν γενήσεται τὴν ἄχρονον
 ἀθρόαν εἰς τὸ μέλλον ὑπαρξιν, οἷον ἀστραπὴ γενήσεται·

(1) C. ἀνάλογα.

ται· τὸ δὲ γενηθήσεται τὴν παρατάσεως πρόδοον, γενηθήσεται ἄνθρωπος· ἐπὶ δὲ ἀστραπῆς εἰπεῖν τὸ γενηθήσεται ψευδός (1) ἔστιν. Ἀνάλογον οὖν αἱ δύο τριάδες αὐταὶ τῇ πρὸ αὐτῶν, καὶ μέσον τοῦ μὲν ἦν καὶ ἔσται τὸ ἔστι, τοῦ δὲ γέγονε κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ τοῦ γενήσεται τὸ γέγονε ὃ ἔστι κατὰ τὸ νῦν· τοῦ δὲ ἐγένετο καὶ γενηθήσεται τὸ γίγνεται· πανταχοῦ δὲ αἱ μὲν πρῶται μονάδες ὑπάρξεώς εἰσιν, αἱ δὲ μέσαι δυνάμειως ὅλης οὐσης καὶ ἀθρόας, αἱ δὲ τρίται τῆς κατὰ παράτασιν ἐνεργείας· ἴδιον δὲ πάσης μὲν τῆς πρώτης τὸ ποτέ, πάσης δὲ τῆς τρίτης τὸ ἔπειτα. Καὶ χρῆται καὶ τοσαύταις φωναῖς· εἰ δὲ τὴν κατὰ τὸ μέλλον δευτέραν ἔταξε, μὴ θαυμάσης· μιμεῖται γὰρ τὸν τοῦ χρόνου κύκλον, τῇ ἀρχῇ τὸ πέρασ συνάπτων, ἐπεὶ προῖων (2) μέσην τάξει τὴν κατὰ τὸ παρὸν τριάδα, τελευταίαν δὲ τὴν κατὰ τὸ μέλλον.

« Εἰ ἄρα τὸ ἐν μηδαιμῇ μηδενὸς μετέχει χρόνου, « οὔτε ποτέ γέγονεν οὔτ' ἐγένετο οὔτ' ἦν ποτέ, οὔτε « νῦν γέγονεν οὔτε γίγνεται οὔτε ἔστιν, οὔτ' ἔπειτα « γενήσεται οὔτε γενηθήσεται οὔτε ἔσται. — Ἄλη- « θέστατα. »

Ὁ μὲν συλλογισμὸς πῶς πρόεισιν ἐν τούτοις, οὐκ ἄδηλον· τὸ ἐν οὐδενὸς χρόνου μετέχει· πᾶν ὃ ποτε ἦν ἢ γέγονεν ἢ ἐγένετο· ὅπερ κατὰ τὸ παρὸν ἔστιν ἢ γέγονεν ἢ γίγνεται· καὶ ὅπερ κατὰ τὸ μέλλον ἔσται ἢ γενήσεται ἢ γενηθήσεται, χρόνου μετέχει (3) τινός· ταῦτα πάντα

(1) D. ψευδής.

(3) D. μετέχον.

(2) D. καὶ προῖων.

κατενείματο τὴν ὀλότητα τὴν χρονικὴν · τὸ ἄρα ἐν ἐξ-
 ήρηται καὶ ὑπερήπλωται καὶ τριάδος τῆς χρονικῆς καὶ
 τῆς ἐνάδος. Ἄλλ' ἢ μὲν ἀπόδειξις ἐναργῆς ἐστὶ δια-
 τῶν προειρημένων, ἐν δὲ τῇ τῶν τριῶν τριάδων ἀπα-
 ριθμήσει προσεκτέον ὅπως τὴν μὲν αὐτῶν πρὸς ἀλ-
 λήλας τάξιν διαφυλάξῃ, πρώτην τὴν κατὰ τὸ παρελ-
 θὸν, δευτέραν δὲ τὴν κατὰ τὸ μέλλον θείας (1), ὡς περ
 καὶ ἐν Πολιτείᾳ τῇ μὲν πρωτίστῃ τῶν Μοιρῶν ἀπέ-
 νειμε τὸ παρελθὸν, τῇ δὲ μέσῃ τὸ παρὸν, τῇ δὲ
 τρίτῃ τὸ μέλλον, ὡς τοῦ ὅλου χρόνου δηλαδὴ περιε-
 χομένου νοερώς ὑπὸ τε μητρὸς αὐτῶν τῆς ἀνάγκης ἐφ'
 ἐκάστης δὲ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἦν καὶ ἐστὶ καὶ ἔσται πεποιήται
 τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μέσου, τοῦ γέγονέ ποτε καὶ
 νῦν γέγονε καὶ γενήσεται · τοῦτο γὰρ ἄτε τὸν αἰῶνα
 μιμουμένοις αὐτοῖς οἰκειὸν καὶ δυνατὸν, καὶ ἐντεῦθεν
 ἀρχομένοις οὕτω τῶν ἄλλων μνημονεύειν. Ταῦτα καὶ
 περὶ τούτων · ἐν δὲ τοῦτο συναγαγεῖν χρὴ κεφάλαιον
 ἀπὸ πάντων τῶν ἐν τούτοις εἰρημένων, ὅτι τὸ ἐν ὑπερ-
 ἰδρυται πάσης τε ψυχῆς καὶ θείας οὐσίας καὶ τῆς αἰεὶ
 ὡσαύτως ἐνεργούσης · οἷα δὴ ἐστὶν ἡ τῶν κρειττόνων
 γενῶν · εἴτε τριαδικῶς εἴτε ἐννεαχῶς εἴτε κατ' ἄλλον
 ἀριθμὸν διαιρουμένης, καὶ οὐδὲν χρὴ τοιοῦτον ἀναφέ-
 ρειν ἐπὶ τὸ ἐν. Καὶ ὡς μέχρι ταύτης προῆλθεν ὁ λόγος
 πάσας τὰς τάξεις τὰς τε νοεράς καὶ τὰς ἄλλας ἀπο-
 φάσκων τοῦ ἐνός, ποῦ δὲ ἡμᾶς ἄξει προῖων, εἰσόμεθα
 συνοδεύοντες αὐτοῦ ταῖς ὑψηλήσεται καὶ ἀνασκοπεῦν-
 τες ἕκαστα τῶν λεγομένων.

(1) C. τιθεῖς.

« Ἔστιν οὖν οὐσίας ὅπως ἂν τι μετάσχοι ἄλλως ἢ
κατὰ τούτων τι; — Οὐκ ἔστιν. — Οὐδαμῶς ἄρα τὸ ἐν
« οὐσίας μετέχει. — Οὐκ ἔοικεν. — Οὐδαμῶς ἄρα ἐστὶ
« τὸ ἐν. — Οὐ φαίνεται. »

Μέχρι τῆς ἐκθεουμένης (1) οὐσίας πάσης τῆς αἰεὶ ὡς-
αὐτως ἐνεργούσης προελθόντες διὰ πάντων τῶν διηρη-
μένων (2) καὶ πάσας τὰς τάξεις ἀποφήναντες τοῦ ἐνὸς
τάς τε θείας καὶ νοεράς καὶ ὅσαι ψυχικαὶ (3), πάλιν ἀνα-
τρέχομεν διὰ τῆς κοινῆς πασῶν τῶν εἰρημένων τάξεων
φύσεως ἐπὶ τὴν νοητὴν μονάδα τῶν ὄντων, καὶ
ταύτης ἐξαιρήσομεν τὸ ἐν· καὶ γὰρ καὶ πρότερον εἶ-
πομεν, οὐκ ἀπὸ τῆς τῶν νοητῶν ἀκρότητος ἀλλ' ἀπὸ
τῆς τῶν νοερῶν ἐπεποιήτο τὴν ἀρχὴν τῆς ἀποφάσεως·
ἐκεῖ γὰρ τὰ πολλὰ τίκεται, ὡς ἔσται δῆλον ἡμῖν προ-
ελθοῦσι (4) κατὰ τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν· ἡ δὲ οὐσία
κατὰ τὸ ἐν ὄν πρὸ τούτων ἐστὶ τῶν πολλῶν, καὶ
πάσαις ὑπάρχει ταῖς εἰρημέναις τάξεσι, τοῖς πολλοῖς,
τῇ ὁλότητι, τῷ σχήματι, τοῖς ἐξῆς ἅπασι. Διὸ καὶ
ἀπὸ τούτων ὡς κοινῇ μετεχόντων τῆς οὐσίας ἐπ' αὐτὴν
ἀνατρέχομεν τὴν οὐσίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἀρχόμενος πά-
σης (5) τῆς ἀποφάσεως πᾶν φησι τὸ μετέχον οὐ-
σίας, κατὰ τι τούτων ἐστὶ μετέχον, οὐ (6) τῶν προσε-
χῶς εἰρημένων λέγων, ἀλλὰ πάντων ὁμοῦ τῶν ἐν τῇ πρώ-
τῃ κατηριθμημένων ὑποθεσέων οἷον ἢ ὄλον ἐστὶν ἡ μέρη

(1) C. ἐκθεουμένης.

(4) D. προσελθοῦσι.

(2) A. C. D. εἰρημένων.

(5) B. ταύτης τῆς.

(3) B. ψυχαι.

(6) B. Deest οὐ.

ἔχον ἢ ἀρχὴν ἢ μέσον ἔχον ἢ τελευτὴν ἢ ἐν αὐτῷ ἢ ἐν ἄλλῳ, καὶ ἐξῆς πάντα τὰ ἀποπεφασμένα τοῦ ἐνός, ὡς καὶ δῆλον ὅτι ταῦτα παρέλαβεν, ὃ καὶ ἐξ ἀρχῆς εἶπομεν, ὅσα παρέπεται τοῖς οὐσίῃς ἢ ὄντα ἐστίν, ἀλλ' οὐχ ἢ ζῶντα ἄττα ἐστίν ἢ νοοῦντα· πᾶν γὰρ τὸ οὐσίας ἀμωσγέπως μετέχον, κατὰ τι τούτων τῶν ἀποπεφασμένων (1), φησίν, οὐσίας μετέχει τούτων, οὐδ' ἄρα οὐσίας μετέληχεν. Οὕτω δέ που καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης τὸ πρῶτον ἐπέκεινα οὐσίας ἔλεγεν εἶναι, οὐκ οὐσίαν· αἴτιον δὲ οὐσίας καὶ ἐπέκεινα νοοῦντος καὶ νοουμένου παντός, ὡς περ τὸν ἥλιον τῶν ὀρόντων καὶ τῶν ὀρωμένων αἴτιον εἶναι φαμεν, οὐκ ἄλλο τι λέγων τὴν οὐσίαν παρὰ τὸ ὄν· σαφῶς γὰρ αὐτὸς καὶ ἐνταῦθά φησιν ὅτι οὐχ οἷόν τε εἶναι μέντοι, μὴ μετέχειν δὲ οὐσίας, καὶ ἐν τούτῳ τῷ διαλόγῳ καὶ ἐν Τιμαίῳ παραπλησίως. Εἰ οὖν τὸ πρῶτον ὑπὲρ τὴν οὐσίαν καὶ ὑπὲρ τὸ ὄν ἐστὶ τὸ πᾶν, καὶ τὸ εἶναι αὐτὸ ψεῦδος· ἐπέκεινα γὰρ ἐξήρηται καὶ τοῦ ὄντος, καὶ ταύτῃ διέστηκεν ὁ παρὰ Πλάτωνι Παρμενίδης τοῦ ἐν τοῖς ἔπεσιν, ὅτι ὁ μὲν εἰς τὸ ἐν ὄν βλέπει, καὶ τοῦτό φησιν εἶναι πάντων αἴτιον, ὁ δὲ εἰς τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἐνός ὄντος, εἰς τὸ μόνως ἐν καὶ πρὸ τοῦ ὄντος ἀναδραμών. Ἀποφήσας δ' οὖν τὸ μετέχειν οὐσίας τὸ ἐν, ἐπειδὴ εἶναι ὅτι δύναταί τι ἢ πρώτη οὐσία εἶναι (2)· τὸ γὰρ μετέχειν νῦν τὸ δευτέρως ἀπολαύειν ἐδήλου· προσέθηκεν οὐδαμῶς ἄρα ἐστὶ τὸ ἐν, οὐκέτι τοῦτο δι' ἀποδείξεως λαμβάνων· οὐ γὰρ ἦν ἀποδείξει δυνατὸν τοῦτο αὐτόθεν

(1) C. ἐκπεφασμένων.

sana sunt. Intellige : ἐπειδὴ

(2) Sic Codd. At hæc non εἰδείξει ὅτι αὐτὸ εἶδεν ὅτι.

διὰ τὴν τοῦ ὄντος πρὸς τὸ ἐν συγγένειαν, καὶ ἐν ταῖς ἀποφάσει τὰ συγγενέστερα δυσασπυδεικτότερα, καθάπερ εἶπομεν πρότερον, ἀλλ' ὅτι μὲν τὸ ἐν οὐκ ἔστι ταυτὸν καὶ τὸ ὄν δείξει τῆς δευτέρας ἀρχόμενος ὑποθέσεως· εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, δῆλον ὅτι οὐδ' ἔστι τὸ ἐν· πᾶν γὰρ τὸ παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐνὶ προστεθὲν ἐλαττοῦ τὴν ἐξηρημένην(1) ὑπεροχὴν τοῦ ἐνός· τοῦτο μὲν οὖν ὅπως ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τοῦ ἐν πᾶσι τοῖς οὖσιν (2) ἐπὶ τὴν αἰτίαν τῶν ὄντων ἀναδραμῶν, καὶ οὐδὲν ταύτῃ ἐφαρμόζειν τῷ ἐνὶ τιθέμενος. Ἴσως δ' ἂν τις ἐπιζητήσῃ διὰ ποίαν αἰτίαν οὐκ ἀπὸ τοῦ ἔστιν ἤρξατο τῶν ἀποφάσεων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν πολλῶν, καὶ οὔτε τὴν ἀπὸ τοῦ μετὰ τὸ ἐν εὐθύς ἄχρι τῶν ἐσχάτων τάξιν, οὔτε τὴν ἀπὸ τούτων ἄχρι τῆς ἀκρότητος τῶν ὄντων προέκρινεν, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ τῶν πολλῶν. Ῥητέον δὲ πρὸς τὴν ζήτησιν ὅτι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐναντίως εἶχεν ἢ τῆς οὐσίας ἀπόφασις· ἢ μὲν γὰρ λέγει τὸ ἐν ὡς ἔστιν· ἢ δὲ ἀπόφασις ὡς οὐκ ἔστι. Πάντων οὖν γελοιότατον ἦν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς λέγειν εἰ ἔστι τὸ ἐν οὐκ ἔστι τὸ ἐν· αὐτὸς γὰρ ἂν ἑαυτὸν ἔδοξεν ἀναιρεῖν ὁ λόγος· ἀλλὰ διὰ τοῦτο τῷ ἔστι καταχρησάμενος, καὶ ὡς μηδὲν διαφέρον λέγων, εἰ ἔστι τὸ ἐν, εὖρεν ὅτι τὰ πολλὰ μάλιστα ἀντικεισθαί πως δοκεῖ πρὸς τὸ ἐν, καὶ ἄλλως τῷ Παρμενίδῃ δοκοῦν ἐν εἶναι τὸ ὄν καὶ οὐ πολλά. Ἀρξάμενος (3) οὖν ἀπὸ τούτων ὡς γνωριμωτάτων, καὶ πάντα

(1) D. τὴν ἐξημμένην. rupta.

(2) Suspicor ibi verba quaedam excidisse, aut fuisse cor-

(3) D. ἀρχόμενος.

τὰ ἄλλα ἀποφήσας κατειδέν ὡς ἡ τοῦ ἐνὸς ἐννοια καὶ τῆς
 τῆς οὐσίας ἀναίνεται συνάρτησιν καὶ αὐτὸ τὸ ἔστιν, ὥς-
 τε δύο τῶν ὄρων ἔστι τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἔστιν ἀνυσιμέ-
 τατον· εἰ δὲ (1) τῷ ὑποκειμένῳ τὸ ἀντικείμενον λαβεῖν
 ἢ τῷ κατηγορούμένῳ, καὶ οὕτω λαβὼν τῷ ἐνὶ τὰ πολλὰ
 ἀντικεῖσθαι συνήγαγεν ὅτι εἰ (2) ἐν ἔστιν πολλὰ οὐκ ἔστιν,
 ἀλλ' οὐχὶ εἰ ἐν τὸ ἐν οὐκ ἔστιν· εἰ δὲ, καὶ ὥσπερ εἴ-
 πομεν (3), καὶ ἀρχόμενος τῆς δευτέρας δείκνυσι, μηδὲ
 ἐκεῖνο τὸ ἐν ἀποδείκνυται καθ' αὐτὸ τοῦ ὄντος κε-
 θαρεῦον, ὥστε τοῦτο μὲν καὶ δι' ἐκείνων ἔσται δῆλον,
 δέοντος πανταχοῦ τὸ ἀμέθεκτον ἡγεῖσθαι τῶν μετεχο-
 μένων, καὶ τοῦτο ἐπὶ τῶν εἰδῶν τοῦ Πλάτωνος κρη-
 τύνοντος καὶ διὰ τοῦτο τὰ καθ' αὐτὰ προῦφεστάνα
 λέγοντος τῶν ἐν ἄλλῳ ὑφεστώτων, ὥστε εἰ τὸ μετε-
 χόμενον ὑπὸ τοῦ ὄντος ἐν τοῦ ὄντος διαφέρει, πᾶσα
 ἀνάγκη τὸ ἀμέθεκτον μειζόνως ἐξηρῆσθαι τοῦ ὄντος.
 Οὐδ' ἄρα οὐσίας μετέχει τὸ ἐν, κἄν οὐσίαν λαμβά-
 νωμεν τὴν ἀκροτάτην καὶ μόνην οὐσίαν καὶ τὸ ὄν
 αὐτὸ μόνως ὄν καὶ πρὸ τῶν πολλῶν ἰδρυμένον τοῦ ὄν-
 τος γενῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μετέχειν ἐλάμβανε κατὰ πάν-
 τας τοὺς ἔμπροσθεν λόγους, κατὰ τὴν συνάρτησιν τῶν
 μετὰ τὸ ὄν τὴν πρὸς τὸ ἐν, διὰ δὴ τούτων καὶ ἐν τού-
 τοις οὕτως λέγων τὴν μέθεξιν· πᾶν, φησί, τὸ μετέχον
 οὐσίας κατὰ τι τούτων αὐτῆς μετέχει· λέγει δὲ ἢ κατὰ
 τὸ ὄλον ἢ κατὰ τὸ σχῆμα ἢ κατὰ τὸ ταυτὸν καὶ ἔτε-

(1) B. οἶδε. Locum hunc
 non sanum crediderim.

(3) C. προεἰπομεν. — D
 φθάσαντας εἶπομεν.

(2) B. Deest ei.

ρον ἢ κατ' ἄλλο τι τῶν ἀποπεφασμένων τοῦ ἐνός· τούτων δὲ προῤῥηθέντων, συνῆψεν ὅτι οὐδαμῶς οὐσίας μετέχει τὸ ἐν, οὕτως ὡς κατὰ τι τούτων μετέχον αὐτῆς· ὅθεν ἐπειδὴ περ ὑπελείπετο λέγειν μὴ ποτε κατὰ τι τούτων οὐ μετέχει τὸ ἐν οὐσίας, αὐτῆς δ' ἔχει τῆς πρὸ τούτων οὐσης οὐσίας, καὶ ἔστιν ἐκείνη τῆ οὐσία συμπεπλεγμένον, ἐπήνεγκεν οὐδ' ἄρα (1) οὐσίας μετέχει.

« Οὐδ' ἄρα οὕτως ἐστὶν ὥστε ἐν εἶναι· εἴη γὰρ ἂν
 « ἤδη ὄν καὶ οὐσίας μετέχον, ἀλλ' ὡς ἔοικε τὸ ἐν οὔτε
 « ἐν ἐστὶν, οὔτε ἔστιν, εἰ δεῖ τῷ τοιῷδε λόγῳ πιστεύειν.
 « — Κινδυνεύει. — Ὅ δὲ μὴ ἔστι, τούτῳ τῷ μὴ ὄντι
 « εἴη ἂν τι ἢ αὐτῷ (2) ἢ αὐτοῦ; — Καὶ πῶς; — Οὐδ' ἄρα
 « ὄνομά ἐστιν αὐτῷ οὐδὲ λόγος οὐδέ τις ἐπιστήμη οὐδ'
 « αἴσθησις οὐδὲ δόξα. — Οὐ φαίνεται. — Οὐδ' ὀνομάζε-
 « ται ἄρα οὐδὲ λέγεται οὐδὲ δοξάζεται οὐδὲ γινώσκε-
 « ται οὐδέ τι τῶν ὄντων αὐτοῦ αἰσθάνεται. — Οὐκ ἔοι-
 « κεν. — Ἡ δυνατόν οὖν περὶ τὸ ἐν ταῦτα οὕτως ἔχειν; —
 « Οὐκοῦν ἔμοι γε δοκεῖ. — Βουλεὶ οὖν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν
 « πάλιν ἐξ ἄρχῆς ἐπανέλθωμεν, εἴαν τι ἡμῖν ἐπανιούσιν
 « ἄλλοῖον φανῆ(3); — Πάνυ μὲν οὖν βούλομαι. — Οὐ-
 « κοῦν ἐν εἰ ἐστὶ, φαμὲν τὰ συμβαίνοντα περὶ αὐτοῦ
 « ποιάποτε τυγχάνει ὄντα, διομολογητέα ταῦτα· οὐχ
 « οὕτως; — Ναί. »

(1) Hic desinit Codex 1837, A. Deest ἢ.
 notatus D.

(3) Bekk. et A. ἄλλοῖον φανῆ.

(2) Bekk. et Codd. ἢ αὐτῷ. B ἄλλοῖον φανείη. C. καταφανείη.

FINIS LIBRI SEPTIMI

AB ALTERO, FORTE DAMASCIO,

SUPPLETUS (1).

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ (2).

« Ὅρα δὴ ἐξ ἀρχῆς ————— εἶποι ὅτι
« ἓν ἐστι. — Πάνυ γε (3).

Ἀμφωτέρωθεν ἐπιχειρεῖ ὁ Παρμενίδης περὶ τοῦ ἑνός, δεικνύς τὴν δύναμιν τῆς διαλεκτικῆς, ἄρχεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου· ἐπανακεφαλαιώθη γὰρ ἐκ τῶν ἐπιχειρημάτων ὅτι οὐσίας οὐ μετέχει, καὶ οὐδὲν ἐστι τὸ ἓν, ὡς τῶ λόγῳ πιστεύειν· τοῦτο γὰρ ἐστι τὸ κινδυνεύειν· ὅθεν αὐθις αὐτοῦ συσταθέντος ὅτι οὐσίας μετέχει καθὸ τῶ ἐνὶ τὸ ἐστὶ προσάπτεται, τὰ λοιπὰ κατὰ τὸ ἀντίστροφον συσταθήσονται.

(1) Deest quidem Damascii nomen in Coddss. At infra B. C. habent: ὑπόθεσις ὀγδόη κατὰ Δαμασκίον, it. ὑπόθεσις ἐνάτη κατὰ Δαμασκίον.

(2) Codd. B. C. habent rubris litteris in margine: Μέχρι ὧδε τὰ τοῦ Πρόκλου ἢ μέχρι τῆς πρώτης ὑποθέσεως Δ. κ. ε. Ἐλαιπῆς (C. Ἐλαίπει δὲ) ἢ ἐξηγήσεις τοῦ τελευταίου τούτου τεμμαχίου (B. τεμαχίου). Deinde hanc rubricam: Ἀρχὴ τῆς δευτέρας ὑποθέσεως. — Cod. A. neque notam neque rubricam ullam habet; sed dum antea commentarius pagina inte-

gra legeretur, promisso hinc inde textu Platonico, nunc textus ille paginam integram continuo occupat, et commentarius in marginem ablegatur, cum signis quibusdam, et eisdem manus recentioris, quibus diversae commentarii partes referuntur ad partes diversas textus Platonici qui continuus hic traditur absque divisione.

(3) Bekk. οὐ γὰρ ἂν ἐκαίην ἦν ἐκαίνο. Coddss. οὐ γὰρ ἐκαίην. pro ἦν ἐκαίνο. C. habet ἢ ἐκ. — Bekk. συλλήβδην εἶποι. Coddss. εἶποι.

Πάνυ δὲ θαυμασιὰ μεταχειρήσεις· τὸ γὰρ ἀπὸ τῶν δοκούντων φαύλων συμβαίνειν τοῖς μεγίστοις καταλύοντας τὸ προκείμενον, καὶ λίαν ἀρμόδιον, θέλοντας δὲ συνιστᾶν, ἀνάγκη ὑποθεμένους τὸ μέγιστον, τὰ λοιπὰ προκατασκευάζειν, καὶ οὕτως οὐτ' ἐκεῖνο αὐθαδὲς ὡς τοῦτο ἀσθενὲς, πλὴν αὐτοὲν καὶ αὐτοὸν ὄν καὶ αὐτὸ ἐστὶ· καὶ οὐκ ἄλλο μὲν αὐτῷ τὸ εἶναι, ἄλλο δὲ τὸ ἔστιν, ὡς ἄνθρωπός ἐστι, κατὰ μετοχὴν τῆς οὐσίας· ἅπαν δὲ τὸ εἶναι ἐν ἑαυτῷ συλλαμβάνεται, καὶ οὐσία μὲν ἔστιν, ἀλλ' οὐ κατὰ μετοχὴν οὐσίας, ἀλλ' ὑπερούσιας.

• Πάλιν δὴ λέγωμεν

« τούτου δὲ γίνεσθαι μόρια τό τε ἐν καὶ τὸ εἶναι. —
• — Ἀνάγκη. (1) »

Προσβιβάζει τὸν λόγον ἵνα δείξῃ τὸ ἐν καὶ μόρια ἔχον καὶ ὄλον ὄν· καὶ αὐθις τὰ μόρια ἔχοντα μόρια ἄλλα, κακεῖνα ἄλλα καὶ εἰς ἄπειρον· τοιαύτη γὰρ ἡ φύσις τοῦ ἔστιν, ὥστε ὅπου λέγεται κατὰ τὸ ἔστι τοῦτο, καὶ φαντασίαν τοῦ ὄντος γίνεσθαι, καθὼς λέγομεν καὶ τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιὸν καὶ τὰ λοιπὰ τῶν κατηγορημάτων ὄντα, ὅτι προσαρτᾶται (2) τούτοις τὸ ἔστιν. Ἔτι δὲ κατὰ Πλάτωνα καὶ τὸ μὴ ὄν καθὼς εἶναι τι λέγεται, ὄν ἐστίν, εἰ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης κατὰ συμβεβηκός λέγει κατηγορεῖσθαι τὸ ἔστι τοῦ μὴ ὄντος, ὅτε λέγομεν τὸ ὄν δοξαστόν ἐστι· δόξα γὰρ αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὅτι ἐστίν, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἔστιν. Ὅρα δὲ καὶ τὴν ἔφοδον· πρῶτον μὲν θέλων τὸ ἐν ἐν μετοχῇ ποιῆσαι

(1) Bekk. ἀνάγκη ταύτην. C. (2) C. προεξαρτᾶται.
κατ' αὐτήν.

τῆς οὐσίας, ὡς λέγεσθαι ὄν, τῷ ἔστι ἀπεχρήσατο, ὅτι ἐπεὶ λέγομεν ἔν ἔστι, τοῦτο γὰρ καὶ ἡ ὑπόθεσις, εἰ ἔν ἔστιν οὐσίας μετέχει· τὸ δὲ οὐσίας μετέχον, ὄν καὶ γέγονε τὸ ὄλον, ἔν ὄν· τοῦτο δ' αὖθις ἐπιφέρεται καὶ τὸ ἔστι· σημαίνει γὰρ τὸ εἶναι καὶ τὸ ἔστι, καὶ ὅτι ἀληθές, ὡς τὸ μὴ εἶναι, ὅτι ἀληθές, καθὼς ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ Ἀριστοτέλης φησίν· ὡς γοῦν τοῦ συνόλου λέγεται τὸ ἔστιν, ὃ δὴ τὸ ὄν ἔχει, οὕτω καὶ τὸ ἐν αὖθις τοῦ συνόλου τοῦ ὄντος ἑνός· πλὴν ἄρα ὅτι, ὅτε τὸ ἔστι λέγει τοῦ συνόλου, τὸ ἄρθρον τὸ, τοῦ, τῷ ἐνὶ συνάπτει, τοῦ ἑνός ὄντως λέγων· ὅτε δὲ τὸ ἐν, τοῦ ὄντος ἑνός φησιν, ἵνα μήτε ἐνταῦθα τὸ ἐν τοῦ ἑνός ὄντος λεχθεῖ ἀδολέσχως, μήτ' ἐκεῖ, τὸ ἔστιν εἴτ' οὖν τὸ ὄν τοῦ ὄντος, ἀλλὰ τὸ ἐν τοῦ ἑνός ὄντος, καὶ τὸ ἐν τοῦ ὄντος ἑνός· οὐ ταυτὸ δὲ ἐδείχθη ἡ οὐσία καὶ τὸ ἐν· τοῦ δὲ συνόλου ἑκάτερον, ὥστε τὸ μὲν ὄλον, τὰ δὲ μέρη εἶναι, συνάγεται.

« Πότερον οὖν ἑκάτερον τῶν μορίων
« καὶ μόριον ἔχει. — Πάνυ γε. »

Πρότερον μὲν κατεσκεύαζε μέρη εἶναι τό τε ἐν καὶ τὸ εἶναι, τοῦ ἑνός ὄντος συνόλου· νῦν δ' ἐρωτᾷ περὶ τῶν μορίων, ὅτι πότερον μόριον ἑκάτερον προσερούμεν, ἢ κατὰ τὴν σχέσιν τῶν πρὸς τι μόριον ὄλου καὶ ὁμολογεῖται μόριον ὄλου λέγεται τε καὶ ἔστιν ὥστε τὸ ἐν ὄν καὶ ὄλον ἔστι καὶ μόριον ἔχει.

« Τί οὖν; τῶν μορίων ἑκάτερον τούτων.
« οὕτω τὸ ἐν ὄν εἶη; — Ἔοικε (1). »

(1) Bekk. τοῦ ὄντος εἶναι [μόριον] ἢ τὸ ὄν τοῦ ἑνός [μόριον].

Ἐρωτῶ περὶ ἐκατέρου τῶν μορίων, τοῦ συνόλου ἐνὸς ὄντος, ὅτι ἐστὶν ἀπολείπεσθαι καὶ ταῦτα, ἢ τὸ ἐν τοῦ ἐστὶ καθόσον ἐστὶ· μόριον γὰρ ἢ (1) τὸ ὄν τοῦ ἐνὸς· ἐν γὰρ μόριον λέγεται, καὶ ἡ ἀπολογία ὡς οὐκ ἂν εἴη· καὶ γὰρ καὶ τὸ ἐν τὸ ἐν ἔχον καὶ μόριον εἶναι λέγεται, καὶ τὸ ὄν τὸ εἶναι ἔχει καὶ μόριον ἐν λέγεται· ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ μόρια τοῦ ἐνὸς ὄντος, καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἐν ἔχουσι, καὶ αὐθις ἐκάτερον τῶν μορίων ὡς δύο ὄν, ἐν καὶ ἐν, σύνολον ἐστὶ ἐν ὄν, καὶ μέρη ἔξει τὸ ἐν καὶ τὸ ὄν, καὶ αὐθις ἐκεῖνα, καὶ ἄει ἐπ' ἄπειρον· πλὴν ὥσπερ ἐλέγομεν ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ ἐνὸς, καὶ ὅτι οὐσίαν ἔχει καὶ ὑπερούσιόν ἐστιν, οὕτω καὶ ὄλον ὄν, ἀμείρις ἐστὶ, καὶ μέρη λεγόμενον ἔχειν τό τε πεπληθυσμένον ἐπέφευγεν· ἐν γὰρ τῷ λεγομένῳ μορίῳ τὸ ὄλον ἅπαν πληρεστάτως καὶ ἀνελιπῶς, καὶ δῆλον ἐκ τῆς κατὰ Μίωσῆν ἱστορίας ὅπου λέλεκται τὸ, ἀφελῶ ἀπὸ τοῦ κινήματος τοῦ ἐν σοί.

« Ἴθι δὴ καὶ τῆδε ἔτι, καὶ ἀριθμὸν εἶναι. — Ἀνάγκη (2). »

Μεθὸ ἐφώδευσεν ὅτι τὸ ἐν οὐσίας μετέχει, ὅτι ἦν ὕστατον τῶν ἀνασκευῶν, ἄπτεται τῶν προτέρων ἀνασκευῶν· καὶ ἔδει εἰπεῖν πρῶτον περὶ τοῦ προτέρου, ὡς ἐκεῖσε ἔλεγεν, εἰ ἐστὶν ἐν, πολλά ἐστιν.

Coddss. τοῦ ἐνὸς μόριον ἢ τὸ ἐν τοῦ μορίου. — Bekk. αὐ. Coddss. ἀν.

(1) Sic Coddss.

(2) Bekk. ἴστιν ἐν. Ναι. Coddss. ἰστί. Ναι. — Bekk.

οὕτως. Codd. οὕτω. — Bekk. καλεῖσθαι ἀμροτέρω. Coddss. ἀμρότερα. — Bekk. τρις ὄντων. Coddss. ὄντων. — Bekk. δις τρις. Coddss. τρία δις.

Ἄλλ' οὗτος ἀφείς ἐκεῖνο διηλέχθη περὶ τοῦ ὅλου καὶ τῶν μερῶν, ὅπερ δεύτερον ἦν τῶν ἀνασκευῶν, καὶ εἶθ' οὕτως ἐν τῷ παρόντι περὶ πολλῶν ἐφοδεύει καὶ εὐθέτους ποιεῖται τὰς ἀποδείξεις τρόπον γεωμετρικὸν καὶ δείκνυσιν ὅτι οὐ μόνον πολλὰ ἐσειται τὸ ἓν εἰ ἔστιν, ἀλλὰ καὶ διάφορα καὶ ἄπειρα, διὰ μικροῦ δὲ ἐφοδεύει τὰς ἀποδείξεις καὶ προηγουμένως κατασκευάζει· εἰ ἐν ἔστιν ἀριθμὸς ἔσται, τούτῳ δὲ ἔπεται τὸ πολλὰ εἶναι· πῶς δὲ εἰ ἐν ἔστιν ἀριθμὸς ἔστι; διὰ τῆς μετοχῆς τῆς οὐσίας καὶ τοῦ ἕτερον εἶναι τὸ ἐν τῆς οὐσίας. Δύο δ' ὄντων τούτων, ἐπεὶ τὸ ἕτερον οὔτε τῷ ἐνὶ ἕτερον οὔτε τῇ οὐσίᾳ, ἀλλὰ τῷ ἐτέρῳ δηλονότι τῇ ἐτερότητι, καθὼς ἐν Φαίδωνι ἔλεγεν, ὅτι οὐκ ἔστι τι μείζον τινος τῇ κεφαλῇ, οὐδὲ γάρ ἐστι τῷ μικρῷ μέρει μείζον εἶναι, ἀλλὰ τῷ μεγέθει τούτων οὖν ὄντων ἀμφοτέρων τῆς τε οὐσίας καὶ τοῦ ἐνός, παρεισάγεται τὸ ἕτερον καὶ τρία γίνονται, ἐν προαιρέσει δὲ τίθησι τρεῖς συζυγίας, ὅτι ἄλλο ἐφάνη τὸ ἐν, ἄλλο ἡ οὐσία, καὶ ἄλλο τὸ ἕτερον· τριῶν γὰρ ὄντων, ἐπὶ τῷ ἐνὶ ἐλάττονι τούτων πολλαπλασιαζομένων, ἐξ γίνονται συζυγίαι, ὧν αἱ τρεῖς αἱ αὐταῖ εἰσι ταῖς ἄλλαις κατὰ τὴν ἀντιστροφὴν, ὥστε τρεῖς ἔσονται, οὐσία ἕτερον, οὐσία ἐν, ἐν ἕτερον. Καὶ ἐπὶ πᾶσιν εὐρίσκεται τὸ ἄμφω, καὶ ἐφοδεύει τὸν λόγον ἐκ τοῦ ἐνός τῆς οὐσίας ἐπὶ τὴν οὐσίαν καὶ τὸ ἕτερον, καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἕτερον ὅτι καὶ ἐκάτερα λέγονται ἀνὰ μέρος καὶ ἀμφοτέρα ἅμα· ἐκ τοῦ ἄμφω δὲ ἐφοδεύει τὰ δύο, καὶ ἐκ τῶν δύο τὸ εἶναι ἐκάτερον ἐν, ὥστε ἐκάστη μὲν συζυγία δύο ἔστι καὶ ἕκαστον αὐτῶν μέρος ἐν ἔστιν· ἡτινιοῦν δὲ συ-

ζυγία προστεθέντος τοῦ ἐνός, τρία φαίνονται· τὰ τρία δὲ περιττά, ὡς καὶ τὰ δύο ἄρτια, μόνον γὰρ ἀκούσαντες δύο καὶ ἓν, τρία ποιούμεν· ἐκ δὲ τῶν δύο, τὸ δίς· καὶ ἐκ τῶν τριῶν τὸ τρίς παρωνυμιάζομεν· τὰ γὰρ δύο δίς ἐν λέγομεν, καὶ τὰ τρία τρίς ἓν· καὶ ἐντεῦθεν συνδυάζει τὸ δίς τοῖς δύο, καὶ τὸ τρίς τοῖς τρισίν, ὡς γίνεσθαι τέσσαρα καὶ ἑννέα, καὶ αὐθις ἐναλλάξ συνδυάζει τὸ δίς τοῖς τρισὶ, καὶ τὸ τρίς τοῖς δυσίν, ὥστε γίνεσθαι τὰ ἕξ, καὶ δὴ γίνονται ὁ μὲν τέσσαρα ἀρτιάκις ἄρτιος, ὁ δὲ ἑννέα περιττάκις περιττός, ὁ δὲ ἕξ ἀρτιοπέρισσος. Ἔστι δὲ καὶ ὁ περιττὰ ἀρτιάκις, ὁ λεγόμενος περισσάρτιος· ζητητέον δὲ, πόθεν καὶ οὗτος συνάγεται· ἢ ἐπεὶ ὁ δίς συνήχθη ἐκ τῶν δύο, καὶ ὁ ἕξ ἐκ τοῦ τρίς δύο, πάντως ἐκ τοῦ δύο αἰθις καὶ τοῦ ἕξ ὁ δώδεκα· ὅς ἐστι περισσάρτιος· πλὴν τοῦ μὲν περιττοῦ καὶ τὰ μέρη περιττά (1), ἀρτιοπέρισσος λέγεται· εἰ δὲ ἐπιπλέον τὴν τομὴν εὐοδοῦται, πλὴν δὲ οὐ μέγρι καὶ αὐτῆς τῆς ἀρχικωτάτης μονάδος, περισσάρτιος· τούτων δὲ τῶν δύο εἰδῶν τοῦ ἀριθμοῦ συναγομένων, ἕξ ἀνάγκης καὶ ἀριθμὸς εὐρηται, καὶ τὸ τοῦ ἐνός ἀπεροδύναμον ἀναφαίνεται.

« Ἄλλὰ μὴν ἀριθμοῦ γε ὄντος. »

« μέρη αὐτῆς. — Πλείστα μέντοι (2). »

Ἐντεῦθεν ὅτι καὶ πολλὰ ἐστὶ τὸ ἐν δείκνυσι καὶ μέρη

(1) Sic B. C. Qui locus evidenter corruptus et sine sensu. — A. multa quidem habet inter ὅς ἐστι περισσάρτιος et ἀρτιοπέρισσος λέγεται, sed fere om-

nino deleta.

(2) Bekk. τοῦ ἀποστατοῦ.

A. τὸ ἀποστατῆν. — Bekk. εἰς ὅτι μικρότατα. Codd. εἰς ὅτι εἰς μικρ.

ἔχει καὶ ὅλον ἐστί· καὶ εἰ μέρη ἔχει, ἔχει ἂν καὶ μέσον καὶ ἀρχὴν καὶ τελευτὴν, καὶ πεπερασμένον ἂν εἴη. Πρότερον μὲν οὖν τὸ ἐν ὄν ἀπὸ τοῦ ἐστίν ἐν συνῆγεν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ὄντος ἐτέρων ὄντων, τρία ποιήσας μετὰ τῆς ἑτερότητας, τρεῖς τούτων συζυγίας πεποίηκεν, ὧν ἐκάστη τὸ ἄμφω ἔχει· εἰ δὲ τὸ ἄμφω καὶ τὸ δύο καὶ ἀπὸ τῶν δύο τὸ ἐν ἐπὶ θατέρου ἔθετο, καὶ τὸ ἐν τοῦτο συζυγία ἠτινιοῦν προσθέμενος, τρία πεποίηκε, καὶ ἐκ τῶν δύο τὸ δις συνῆξε, καὶ ἐκ τῶν τριῶν τὸ τρίς, καὶ οὕτω τὰ μέρη τοῦ ἀριθμοῦ συνέστησε καὶ τὸν ἀριθμόν· νῦν δὲ ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τὰ πολλὰ συνιστᾷ καὶ τὸ πλῆθος καὶ τὸ ἄπειρον. Ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ὄντος ἀριθμὸς συνέστη, καὶ ἀριθμὸς ἐστίν, εἴη ἂν καὶ οὗτος οὐσίας μετέχων· καὶ ἐὰν πᾶς ἀριθμὸς τοιοῦτος οὐσίας μετέχει, καὶ τὸ μῦριον τοιοῦτον ἂν εἴη τὸ ἐστίν ἔχων, καὶ αὐτὸ οὐσίας μετέξει. Ἐπὶ πάντα ἄρα τὰ ὄντα νενέμηται ἡ οὐσία, καὶ οὐδ' ἐνός ἀποστατεῖ ἡ οὐσία τῶν ὄντων· τὸ γοῦν ἐρωτᾶν ἐπὶ τούτου, ἄλογον ἐπικρίνει· πῶς γὰρ ὄν καὶ οὐσίαν ἔχον ἔξει αὐτὴν τὴν οὐσίαν τὴν ἀποστατήσιν τῆς οὐσίας· κατακεκερμάτισται ἄρα τὰ μέρη τῆς οὐσίας εἰς τὰ πανταχοῦ ὄντα.

« Τί οὖν ἐστίν νενεμη-
 « μένον, πολλὰ ἀνάγκη εἶναι. — Παντάπασι μὲν οὖν. »

Θέλει δεῖξαι ὅτι μὴ μόνον τὸ ὄν ἐν καὶ πολλὰ ἐστί καὶ τὸ ὄν ὑπὸ τοῦ ἐνός ὀρίζεται, ἂν καὶ πολλὰ μέρη τοῦ ὄντος λέγωνται· ἕκαστον γὰρ μέρος τοῦ ὄντος εἶτ' οὖν τῆς οὐσίας ἐστίν ἐν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐν

ὑπὸ τοῦ ὄντος διανενημεμένον πολλά ἀνάγκη εἶναι· ἐν γὰρ εὐρηται καὶ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τῆς οὐσίας καὶ ἐν ἐκείνῳ καὶ ἐν ἄλλῳ πλὴν (1) κεκερματισμένῳ κατὰ τὰ μέρη τῆς οὐσίας καὶ τῶν ὄντων· καὶ ἐφοδεύει τὸν λόγον οὕτως ἐρωτῶν· εἰ τὸ μέρος τῆς οὐσίας, καὶ μέρος ἐν λέγοιτο μόνον, ἵνα ἐκ τῆς οὐσίας διαχωρισθὲν, ὡς μονεῖδὲς μᾶλλον ἔξει τὸ ἐν, ἀλλ' οὐχ ὁμοίως, καὶ ὅτε μέρος οὐσίας λέγεται ἐν· τότε γὰρ τὸ ἐν ὑποπτευθήσεται πρὸς τι εἶναι πρὸς τὰ ἄλλα μέρη τῆς οὐσίας καὶ ἐκαστὸν αὐτὸ τῷ μέρει μόνον· εἴπερ γοῦν ἐστὶ μόνον, καὶ ἐν ἂν εἴη, καὶ οὐ καὶ ἀπολειφθήσεται οὔτε μικρότερον οὔτε μείζονος μέρους τῆς οὐσίας, τοῦ ὄντος δηλαδὴ· καὶ τὸ μὲν ὅλον εἶναι τὸ ἐν πανταχοῦ τῶν μερῶν τῆς οὐσίας, ἐπειδὴ οὐκ ἀπολείπεται τὸ ὄν τοῦ ἐνός, ἢ τὸ ἐν τοῦ ὄντος ἀδύνατον ἀθρεῖ· ἔσται γὰρ καὶ ἐν ἐκάστῳ τῶν μερῶν τῆς οὐσίας ὅλη ἡ οὐσία. Λοιπὸν οὐκ ἀληθῆ ἐλέγετο, ὅτι ἐπὶ πάντα πολλὰ ὄντα ἡ οὐσία μεμνηται· εἰ γοῦν μὴ ὅλον τὸ ἐν ἐν ἐκάστῳ μέρει τῆς οὐσίας, μεμερισμένον ἄρα παρέσται, ὥστε τὸ ἐν πολλὰ τὸ γὰρ μεριστὸν ἀνάγκη τσαῦτα εἶναι, ὅσα περὶ τὰ μέρη, καὶ οὐχ ἐν· ἐν τῷ κερματοῦσθαι ἄρα τὴν οὐσίαν κερματίζεται καὶ τὸ ἐν. Εἰπόντος δὲ ἐκείνου τὸ φαίνεται, συμπεραίνει λέγων, οὐ μόνον ἄρα τὸ ὄν ἐν πολλά ἐστίν, οὐδὲ ἀμεριστὸν ἐστὶ τὸ ὄν, ἀλλὰ ἐπὶ πάντε ἡ οὐσία νενέμηται· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐν ὑπὸ τοῦ ὄντος διανενημεμένον πολλά ἐστίν, καὶ ἔστιν ἡ ἐφοδος ἅπασα

(1) Sic Sic B. C. — A. Decet κεκερματισμένῳ usque ad hoc ἐφοδεύει.

ἐκ τῆς διανομήσεως τῆς οὐσίας ἐπὶ τὰ ὄντα, καὶ τὸ ἐν ἀποφῆναι ὑπὸ τοῦ ὄντος διανενεμημένον εἰς πολλὰ, ὥστε τὸ ἐν πολλὰ.

« Καὶ μὴν ὅτι γε ἢ
« τινος μίκτου ἐξ ἀμφοῖν. — Μετέχει γὰρ ἄν (1).

Ἀποδειχθέντος ἤδη ὡς τὸ ἐν μόρια ἔχει καὶ οὐχ ὅλον ἐν ἐκάστῳ μέρει τῆς οὐσίας παρέσεται, ἐπείτοιγε καὶ ἡ οὐσία ὅλη τοῖς μέρεσιν ἑαυτῆς παρέσται, καὶ οὐκ ἀληθῆ ἐλέγετο ὅτι διανενέμηται ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα, ἐπεὶ οὐκ ἀπολείπεται θάτερον θατέρου, ἐφοδεύει ἐνταῦθα ὅτι πεπερασμένον ἐστὶ κατὰ τὸ ὅλον τὸ ἐν· περιέχεται γὰρ τὰ μόρια ὑπὸ τοῦ ὅλου, πλέον δὲ τῶν μορίων τὸ ὅλον οὐκ ἐστίν· οὐ πᾶν δὲ περιέχον πέρασ ἄν εἶη, ἀλλὰ τὸ περιέχον τὰ μέρη· τὸ ἄρα ἐν ὄν ἐν τε ἐστὶ καὶ πολλὰ, καθὼς ἀπεδείχθη, καὶ ὅλον καὶ μόρια, καθὼς καὶ αὐτὸ ἀπεδείχθη, καὶ πεπερασμένον, καθὼς ἄρτι ἐλέγομεν, ὡς περιέχον τὰ μόρια, καὶ πέρασ ἐκείνων ὄν καὶ ἄπειρον πλήθει, καθὼς ἐδείκνυμεν ἐν τῷ ἀριθμῷ, κατὰ τὴν ἐφοδὸν ταύτην ὅτι ἀριθμὸς ἐστίν, ἀρτιάκις ἀρτίου ὄντος καὶ περισσάκις περιττοῦ καὶ τῶν λοιπῶν· εἰ δὲ ἀριθμὸς ἐστίν, οὐσίας μετέχει· ἡ δὲ οὐσία κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἀπείρως διανενέμηται πρὸς πάντα, καὶ κατὰ τὰ μέρη τῆς οὐσίας, καὶ τὸ ἐν κατακεκερμάτισται, καὶ ἐντεῦθεν ὡς ἔχον ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τελευτὴν καὶ σχῆμα ἔχον συνάγεται· τὸ γὰρ σχῆμα πέρασ· ἀρχὴ δὲ καὶ τελευτὴ πέρατα πάντως, μέσον δὲ

(1) Bekk. τι δὲ εἰ ὅλον. A. Deest εἰ. — Bekk. τι ὅλον εἶνα. A. Deest εἶναι.

τὸ ἴσον ἀπέχον τῶν περάτων, ἐν τε εὐθείᾳ καὶ κύκλῳ,
διὰ τοῦτο γοῦν καὶ σχήματος μεθέξει.

« Ἄρ οὖν οὕτως ἔχον, οὐκ αὐτό τε ἐν ἑαυτῷ . . .
... ἐαυτῷ εἶη. — Φαίνεται ».

Ἐντεῦθεν ἀποδείκνυσιν ὅτι καὶ ἐν ἑαυτῷ ἐστὶν τὸ ἐν
καὶ ἐν ἄλλῳ· συλλογίζεται δὲ οὕτω· ἕκαστον τῶν με-
ρῶν τοῦ ὅλου· τοῦτο γὰρ εἰδείχθη πρότερον ὅτι μέρη
ἔχει τὸ ἐν· πού ἐστι καὶ οὐκ ἀλλαχοῦ εἰ μὴ ἐν τῷ ὅλῳ
καὶ οὐκ ἐκτὸς τοῦ ὅλου· περιέχονται δὲ τὰ μέρη ὑπὸ
τοῦ ὅλου· τὰ δὲ μέρη αὐτό ἐστι τὸ ὅλον, καὶ τὸ
ὅλον τὸ ἐν, καὶ διὰ ταῦτα ἐπεὶ τὰ μέρη λέγονται ἐν τῷ
ὅλῳ, [εἶτ' οὖν τῷ ἐνί· τὰ δὲ μέρη τὸ ὅλον ἅπαν καὶ τὸ
ἐν ἐστὶν· ἄρα τὸ ἐν ἐν ἑαυτῷ.

« Ἀλλὰ μὲν τοι τό γε ὅλον αὐ
« ἐν ἑαυτῷ εἶναι καὶ ἐν ἑτέρῳ. — Ἀνάγκη. »

Ἐντεῦθεν ἀποδείκνυσιν ὅτι καὶ ἐν ἄλλῳ ἐστὶ τὸ ἐν
τρόπῳ τοιῷδε· τὰ μὲν μέρη ἐν ὅλῳ δίδωσιν εἶναι· τὸ
δὲ ὅλον ἐν μέρεσιν, οὐ δίδωσι· καὶ τοι γε εὐρηται καὶ
ὁ τοιοῦτος τρόπος τοῦ ἐν τινι· ὅτι περιεκτικόν ἐστὶ τὸ
ὅλον τῶν μερῶν· τὰ δὲ μέρη τοῦ ὅλου, οὐ· ἐπεὶ γοῦν
οὐκ ἐν τοῖς μέρεσι τὸ ὅλον, οὔτε ἐν πᾶσιν, οὔτε ἐν
τι (1) τῶν πάντων· εἰ γάρ ἐν πᾶσι καὶ ἐν ἐνὶ πάντως·
ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐν ἐνὶ οὐδ' ἐν πᾶσι κατὰ τὴν σὺν ἀντιθέσει
ἀντιστροφῆν· πῶς δὲ οὐκ ἐν ἐνὶ; ἢ ὅτι ἐν τῶν μερῶν ἐστὶ
τοῦτο τὸ ἐν· τὸ ὅλον δὲ οὐκ ἐστὶν ἐν μέρει· ἀλλ' ἐν ἐνὶ
μέρει ἔσειται, ἀλλ' ἐν ἐνὶ οὐ πέφυκε περιέχεσθαι τὸ ἐν.
τὸ γοῦν ἐν ἐνὶ μὴ τηρηθὲν ἐν, πῶς ἐν τοῖς πᾶσιν ἐν

(1) Sic Coddss. Annon ἐν τινι?

τηρηθήσεται; καὶ (1) ἵνα μὴ περιέχῃται, φησι, τὸ ὅλον ὑπὸ τοῦ ἐνός· παρ' ἣν αἰτίαν, οὐδὲ ἐν τισὶ τὸ ὅλον μέρεσιν ἑαυτοῦ· τὸ πλεόν γὰρ εἶη ἂν ἐν τῷ ἐλάττονι· πολλῷ δὲ μάλλον, ἀλλ' οὐδ' ἐν πλείοσιν ἑαυτοῦ· μὴ ὄν δὲ μήτε ἐν πλείοσι, μήτε ἐν τινι, μήτε ἐν τισιν, ἢ ἐν ἐτέρῳ ἐσειταὶ ἢ οὐδαμοῦ· οὐκοῦν εἰ μηδαμοῦ ἐστίν, οὐδὲ εἶη ἂν· ἀλλαμὴν ἐστὶ· πόθεν δῆλον; ἢ ὅτι ὅλον ἐγένετο εἶναι; τὸ δὲ ὅλον ὄν μὴ εἶναι ἀδύνατον· ἐπειδὴ δὲ αὐτὸ οὐκ ἐν ἑαυτῷ ἐστὶ· καὶ μὴν ἔλεγεν ἐν αὐτῷ ἐστὶ, τὸ δ' ἐν αὐτῷ φησιν ὡς ἐν τοῖς μέρεσιν αὐτοῦ πασιν, ἀνάγκη ἐν ἄλλῳ εἶναι. Συμπεραίνεται τοίνυν ἐκ τοῦ εἶναι τὸ ὅλον, τὸ δὲ ὅλον οὐκ ἐστίν ἐν τοῖς μέρεσι· καὶ διὰ τοῦτο οὐδ' ἐν ἑαυτῷ ἐστὶ, τὸ ἐν ἐν ἄλλῳ ἐστίν, εἰ μὴ γε οὐδαμοῦ· ἐκ δὲ τοῦ μέρη ἔχειν, τὰ δὲ μέρη τὸ ὅλον εἶναι, καὶ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ εἶναι· καὶ οὕτως εὐρηται τὸ ἐν καὶ ἐν ἄλλῳ ἐν ἑαυτῷ.

« Οὕτω δὲ πεφυκὸς τὸ ἐν ἄρ' οὐκ ἀνάγκη
 καὶ ἐστάναι. — Φαίνεται (2). »

Ἐντεῦθεν δαίκνυσιν ὅτι καὶ ἔστηκε καὶ κινεῖται· καὶ πρότερον ἐπεὶ τὸ ἐν ἑαυτῷ εἶναι κατεσκεύαζε πρότερον, ἔπειτα δὲ τὸ ἐν ἄλλῳ, ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ εἶναι ἀποδείκνυσι τὸ ἔστηκεν, οὕτω· τὸ ἐν ἐν ἑαυτῷ ὄν ἀμετάβατόν ἐστὶ· τὸ ἀμετάβατον ἐστὼς ἀνάγκη εἶναι· τὸ ἐν ἄρα ἔστηκεν. Ἐπειτα ἀπὸ τοῦ ἐν ἐτέρῳ εἶναι δαίκνυσι τὸ κινεῖσθαι τοιαῦδε ἐφόδῳ· τὸ ἐν ἐτέρῳ ὄν

(1) A. Deest ὅτι ἐν τῶν μέρων usque ad ἵνα μὴ. Deest ὄν. — Bekk. bis ἐστὼς. Codd. ἐστὼς.

(2) Bekk. ἐαυτῷ ὄν. Coddss.

οὐδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ἐστι· τὸ ἐν τῷ αὐτῷ μὴ ὄν ὡς ἴσταται· τὸ μὴ ἰστάμενον κινεῖται.

« Καὶ μὴν ταυτόν γε δεῖ εἶναι αὐτὸ ἑαυτῷ
 « ἤδη ταυτόν εἶναι αὐτὸ ἑαυτῷ; — Ἀνάγκη. »

Μεμνήμεθα λέγοντος τοῦ Παρμενίδου ἐν τῇ παραδόσει τῶν ἐκ τοῦ εἰ ἔστιν ἐπιχειρημάτων, καὶ τί τι συμβήσεται καὶ ἑαυτῷ πρὸς ἑαυτό· καὶ αὐτῷ πρὸς τὰ ἄλλα· καὶ αὐθις τοῖς ἄλλοις πρὸς ἑαυτό, καὶ αὐτῷ πρὸς ἐκεῖνο. Ἐπεὶ τοίνυν ἀπέδειξε τί αὐτῷ πρὸς ἑαυτό συμβήσεται ὅτι ἐν ἑαυτῷ ἔσται καὶ ἐν ἑτέρῳ· καὶ μεταξὺ ἔδειξε καὶ ὅτι ἴσταται καὶ ὅτι κινεῖται· ὡς πᾶν ἔσται αὐτῷ πρὸς ἑαυτό καὶ πρὸς τὰ ἄλλα δέοντα, καὶ πῶς ταυτόν τε τοῖς ἄλλοις καὶ ἕτερον τῶν ἄλλων ἐστὶν ἕτερον ἑαυτοῦ καὶ ταυτόν ἑαυτῷ· ἐστὶ δὲ ἡ ἐπιχείρησις διὰ πλειόνων· ἡ δὲ ἐστὶ τοιαύτη· πρῶτον γὰρ δείκνυσι πῶς ταυτόν ἑαυτῷ ἀπὸ διαίσεως, πᾶν πρὸς ἅπαν ὡς ἔχει, ἢ ταυτόν ἐστὶ πρὸς ἐκεῖνο ἢ ἕτερον, ἢ εἰ μήτε τοῦτο μήτε ἐκεῖνο, ἢ μέρος πρὸς ὅλον· ἢ ὅλον πρὸς μέρος ἔσται, καὶ κατὰ τὸ διὰ πλειόνων ἀναπόδεικτον, συνάγει ὅτι ἔσται ταυτόν ἑαυτῷ· οὔτε γὰρ ἐν ὄν μέρος ἑαυτοῦ ἐστὶν, οὔτε ὅλον ἑαυτοῦ· ἀλλαμὴν οὐδὲ ἕτερον ἑαυτοῦ· εἴη γὰρ ἐν τῷ ἐν ἕτερον τοῦ ἐνός· ἄρα ταυτόν ἑαυτῷ. Ποιεῖται δὲ τὴν ἐπιχείρησιν ἐκ τῶν πρὸς τι· ἐπεὶ τὸ ταυτόν καὶ τὸ ἕτερον τῶν πρὸς τι ἐστὶν· ταυτόν γὰρ τινι ταυτόν καὶ ἕτερον ἐτέρου ἕτερον.

« Τί δὲ τὸ ἐτέρωθι ὄν
 « εἴη ταύτη ἂν ἑαυτοῦ τὸ ἐν. — Ἔοικε. »

Ἐνταῦθα δείκνυσιν ὅτι καὶ ἕτερον ἑαυτοῦ τὸ ἐν-
προσχρᾶται δὲ τῷ ὅτι ἐν ἐτέρῳ, ὅπερ δὴ ἀπέδειξεν·
ἔστι δὲ σοφιστικὴ ἢ ἐπιχειρήσις. Ἐλεγον γὰρ οἱ σοφι-
σταὶ κορίσκος (1) ἕτερος ἑαυτοῦ· ὁ γὰρ νῦν μὲν ἐν Ἀκα-
δημία, νῦν δὲ ἐν Στοᾶ, ἕτερος· ὁ δὲ καὶ ἐξελέγχει Ἀρι-
στοτέλης. Λέγει γοῦν ἐνταῦθα, αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ ἀπε-
φάνθη· τὸ αὐτὸ ἑαυτοῦ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ὄν, ἐτέρῳθι
γεγονός, ἕτερον ἔσται ἑαυτοῦ· ἐτέρῳθι γὰρ γέγονεν
ἑαυτοῦ, τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ὄντος· οὕτω γὰρ ἀπεφάνθη·
ἕτερον ἄρα ἑαυτοῦ.

« Τί οὖν εἰ τὸν (2) τί ἕτερόν ἐστιν,
« τὸ ἐν τῶν ἄλλων. — ἕτερον ».

Οὐκοῦν δεδαιχότες τὸ ἐν ἕτερον· τὸ ἕτερον δὲ ἐτέ-
ρου ἐστίν· οὕτω γὰρ ἡ σχέσις αὐτοῦ· ἕτερον γὰρ
ἐτέρου καὶ οὐ ταυτοῦ, ὥσπερ καὶ ταυτὸν τῷ ταυτῷ
ταυτὸν καὶ οὐχ ἐτέρῳ· ἐξομεν δεῖξαι καὶ ὅτι ἕτε-
ρον ἄλλων τὸ ἐν. Καὶ γὰρ ὅσα μὴ ἐν ἐστίν, ἕτερα
τοῦ ἐνός εἰσιν· ὥσπερ καὶ ἀντιστρόφως τὸ ἐν τῶν μὴ
ἐν ἕτερον. ἕτερον ἄρα τῶν ἐτέρων ἑαυτοῦ.

« Ὅρα δὴ αὐτὸ τε ταυτὸν καὶ τὸ ἕτερον
« κινδυνεύει φαίνεσθαι ἕκ γε τοῦ λόγου (3) ».

Νῦν δείκνυσι πῶς ταυτὸν τοῖς ἄλλοις καὶ ἑαυτῷ
τὸ ἐν· οὕτω δὲ προβιβάζει τὸν λόγον. Τὸ ταυτὸν καὶ
τὸ ἕτερον ἐναντία· οὔτε γοῦν τοῦτο ἐν ἐκείνῳ οὔτε
ἐκεῖνο ἐν τούτῳ· ἐθέλησει εἶναι· εἰ ἄρα τὸ ἕτερον, οὐδέ

(1) Sic Coddss. ἐν ταυτῷ. — Bekk. ὡς μορίων·
(2) Sic Coddss. Bekk. τοῦ. Coddss. ὡς μορίου.
(3) Bekk. ἐν τῷ. Coddss.

ποτε ἐν ταυτῷ χρόνον τινά· ἢ γὰρ ἐκείνον τὸν χρόνον, οὐκ ἔσται ἕτερον ἐν τῷ αὐτῷ γεγονός, οὐδὲ ποτε ἐν τινι τῶν ὄντων εἶη ἢ τὸ ἕτερον. Πάντα γὰρ τὰ ὄντα· ἕκαστόν ἐστιν ἐν ταυτῷ ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ἕτερον ἐν ἑαυτῷ καὶ οὐκ ἐν τινι· οὔτε ἀρα ἐν τοῖς μὴ ἔ, οὔτε ἐν τῷ ἐνὶ εἶη ἢ τὸ ἕτερον. Ἐπεὶ τοίνυν τί ἐστιν ἐν καὶ τὰ μὴ ἐν ἕτερα ἀλλήλων, πάντα δὲ τὰ ἕτερα τινὶ ἕτερά ἐστιν, ὡς ἡ περισσότερὰ τῆς φάνης ἕτερον τῷ μικρομερεστέρῳ καὶ ἡμέρα, ἅπερ ἐν τῇ περισσότερᾷ ἐστὶ, ζητεῖ καὶ ταῦτα. Τό τε ἐν καὶ τὰ μὴ ἐν τινὶ ἕτερα ἀλλήλων εἰσὶν· οὔτε γὰρ τῷ ἐτέρῳ, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς τὸ ἕτερον· οὔτε ἑαυτοῖς, οὐδὲν γὰρ ἕτερόν τινος ἑαυτῷ· ἀλλὰ τινι ἑαυτοῦ ὅ ἐστιν αὐτῷ ἐστιν. Οὗτος δὲ φησιν ὅτι εἰ ἑαυτοῖς ἔστιν ἕτερα, μετεῖχον ἢ τοῦ ἐτέρου, κἀντεῦθεν ἐκφεύγει ἢ ταῦτα, τό τε ἐν δηλονότι καὶ τὰ μὴ ἐν, τό μὴ εἶναι ἕτερα· δηλονότι τὸ εἶναι ἕτερα· πλεονάζει γὰρ ἀπαιτῶς τὸ μὴ εἰς τὸ μὴ εἶναι ἕτερα· οὔτε γοῦν ταῦτα μετέχουσι τοῦ ἐτέρου. Ἀλλ' οὐδὲ τὰ μὴ ἐν τοῦ ἐνός· πῶς γὰρ μὴ ἐν ὄντα; ἢ γὰρ ἢ ἦσαν ἐν ἐν τῷ μετέχει τοῦ ἐνός· κατ' αὐτὸ γὰρ τὸ μετέχειν τοῦ ἐνός· τοῦτο γὰρ δηλοῖ. Ἀλλὰ πῆ ἢ ἐν(1) ἦν; ἐν ἦσαν τὰ μὴ ἐν τῷ δὲ μὴ ἐν μὴ μετέχοντα τοῦ ἐνός, οὐδ' ἢ ἀριθμὸς εἶναι· πᾶς γὰρ ἀριθμὸς μετέχων τοῦ ἐνός· καὶ εἴπερ εἶχον ἀριθμὸν τὰ μὴ ἐν, οὐκ ἢ ἦσαν παντάπασι μετέχοντα τοῦ ἐνός· οὐ μὴν δὲ, οὐδὲ μόρια εἰσι τὰ μὴ ἐν τοῦ ἐνός. Εἰ ἄρα πάντα τὰ μὴ ἐν ἐστὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν. τὰ

(1) B. Deest ἐν.

δὲ μὴ ἐν οὐκ ἂν μόριον τοῦ ἐνός, καθὼς ἀπεδείχθη, οὐδὲ τὸ ἐν μόριον τῶν μὴ ἐν ἀντιστρόφως εἶη· περὶ γὰρ τοῦ ἐνός ἔχει τὸν λόγον. Ἐπεὶ γοῦν αὐτὸ τὸ ἐν, οὔτε μόριον τῶν μὴ ἐν ἐστίν οὔτε ὅλον ὡς μορίου· ἐλέγγοτο γὰρ οὐκ εἶναι τὰ μὴ ὄντα μόρια τοῦ ἐνός, ὥστε ἀνάγκη οὐδὲ αὐτὰ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὅλα ἐν μορίῳ εἶναι τῷ ἐνί· ἐδεικνύομεν δὲ ὅτι τὰ μῆτε μόρια, μῆτε ὅλα μῆτε ἕτερα ἀλλήλων, ἀνάγκη εἶναι ταυτὰ, ὥστε τὸ ἐν πρὸς τὸ μὴ ἐν, οὔτε ἕτερα ὄντα οὔτε μόρια οὔτε ὅλα· καὶ ταῦτα πρὸς ἐκεῖνο ὁμοίως, καὶ ταῦτα ἀλλήλοις κατὰ τὴν προτέραν ἀπόδειξιν ἐσονται· ἐπὶ τούτοις συμπεραίνεται καὶ τὰ πρότερα, ὅτι τὸ ἐν ἄρα, καὶ ἕτερον τῶν ἄλλων καὶ ἑαυτοῦ, καθὼς ἐδείκνυμεν, καὶ ταυτὸν ἐκείνοις τε καὶ ἑαυτῷ, καθὼς ἄρτι μετέλθομεν τὴν ἔφοδον ταύτην.

« Ἄρ' οὖν καὶ ὁμοίων τε καὶ ἀνόμοιον
 « ἀπάντων ἕτερόν ἐστιν. — Ἔοικεν. (1) »

Καὶ αὐταὶ ἐπιχειρήσεις αὐτό, καὶ τί πρὸς τὰ ἄλλα· καὶ ἐπεὶ ὁμοιον ἔλεγε τὸ ἐν ἑαυτῷ τε καὶ αὐθις τοῖς ἄλλοις, τί συμβαίνει αὐτῷ πρὸς ἑαυτὸ καὶ τί πρὸς τὰ ἄλλα· καὶ ἐπεὶ ὁμοιον ἔλεγε τὸ ταυτὸν τι πεπονθός, ἐκ τούτου κατασκευάζει τὴν τοῦ ὁμοίου ἐπιχειρήσιν. Ἐφάνη τοιγαροῦν τὸ ἐν ἕτερον τῶν ἄλλων, καὶ διὰ ταῦτα ἀντιστρόφως, καὶ τὰ ἄλλα ἕτερα τοῦ ἐνός

(1) Bekk. τοῖς ἄλλοις· Coddss. μα φθέγγε. — Bekk. σε τ' αὐτό.
 Deest τοῖς. — Bekk. εἴπης. B. Deest σε. — Bekk. ἕτερον μὲν
 Coddss. ἡπίαις. — A. Deest τὰ ἄλλα. B. ἕτερόν ἐστι τὰ ἄλλα.
 οὐκ ἐκεῖνο usque ad ταυτὸν ὄνο-

τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ οὔτε μᾶλλον οὔτε ἥττον· τὸ δὲ μῆτε μᾶλλον μῆτε ἥττον ὁμοίως πάντως· καθὼ γὰρ τὸ ἕτερον εἶναι τῶν ἄλλων πέπονθε, καὶ τὰ ἄλλα εἶναι ὁμοίως ταύτῃ, ταυτὸν ἂν τό τε ἐν καὶ τὰ ἄλλα πεπονθότα εἶεν, ὥστε κατὰ τοῦτο καὶ ὁμοιον τὸ ἐν τοῖς ἀλλοις κατὰ τὴν ἕτερότητα. Τοῦ δὲ Ἀριστοτέλους ἐπισημαίνοντος καὶ ἐρωτήσαντος (1), πῶς λέγεις; ἡ δὲ ἀπάντησις πᾶν ὄνομα ἐπὶ σημασίᾳ τινὸς λέγεται, καὶ ἐστὶ τὸ ἀπὸ πλεονάκιδος ἢ ἀπαξ εἰπεῖν· καὶ ἐὰν πολλάκις φθέγγῃ τὸ αὐτὸ ὄνομα, πολλάκις λέγεις, συμβαίνει τὸ αὐτό· ἐστὶν οὖν μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἕτερον ὄνομα ἐπὶ τινὶ (2) σημασίᾳ, καὶ οὐ μάταιον καὶ μάτην, καὶ εἰκῆ λεγόμενον. Ὅταν τοίνυν φθέγγῃ τὸ ἕτερον τοῦτο ὄνομα, εἰ μὲν ἀπαξ, ἀπαξ δηλοῖς τὸ πρᾶγμα, οὐ τὸ ὄνομα τὴν εἰς δὲ πολλάκις, πολλάκις· ὅταν οὖν λέγωμεν ἕτερον μὲν τὸ ἐν τῶν ἄλλων, ἕτερα δὲ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός, δις εἰπόντες τὸ ἕτερον ἐπ' αὐτῇ τῇ φύσει περὶ ἧς ἀποφαινόμεθα, ἐπ' ἐκείνῃ αἰεὶ λέγομεν ἧς ἦν τὸ ὄνομα. Καθὼ τούτων καὶ ἕτερον τὸ ἐν τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός ἕτερα κατὰ τοῦτο, οὐκ ἄλλο καὶ ἄλλο πεπόνθασι, τό τε ἐν καὶ τὰ ἄλλα, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ, ὃ ἐστὶν ἕτερον· τὸ δὲ ταυτὸν πεπονθὸς ἐλέγετο ὁμοιον ἐν τοῖς ἐμπροσθέν. Καθὼ τοίνυν ἕτερον τὸ ἐν τῶν ἄλλων, ὁμοιον τοῖς ἄλλοις τὸ αὐτὸ ἐσειῖται (3).

« Ἀλλαμὴν τό γε ὁμοιον τῷ ἀνόμοιῳ
 « ἢ δὲ ταυτὸν ἀνόμοιον ».

(1) B. ἐρωτήσαντος αὐτὸν.

(3) C. ἐστὶν.

(2) C. ἐπὶ τινὶ σημασίᾳ ὄν.

Ἐνταῦθα δείκνυσιν ἀνόμοιον τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις · εἰ δὲ τοῖς ἄλλοις καὶ ἑαυτῷ, ὥσπερ καὶ ὅμοιον τοῖς ἄλλοις · εἰ δὲ τοῖς ἄλλοις, πολλῷ μᾶλλον καὶ ἑαυτῷ · ταυτὸν γὰρ ἑαυτὸ πεπονθός, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως. Πῶς δὲ καὶ ἐκ τοῦ δειχθῆναι ἀνόμοιον τοῖς ἄλλοις, καὶ ἑαυτῷ ἀνόμοιον δειχθήσεται; πολλὰ γὰρ εἰσι τοῖς ἄλλοις ἀνόμοια, ἀλλ' ἑαυτοῖς οὐ χωρεῖ ἀνόμοια εἶναι. Τέως πρότερον τῇ ἀποδείξει ἐπιβαλλόμεθα · ὡς γὰρ ἐκ τοῦ ἑτέρου τὸ ὅμοιον τοῖς ἄλλοις ἐφάνη, οὕτως ἐκ τοῦ ταυτοῦ τὸ ἀνόμοιον δειχθήσεται · τὸ γὰρ ἀνόμοιον φησι τῷ ὁμοίῳ ἐναντίον · οὐκοῦν καὶ τὸ ἕτερον τῷ ὁμοίῳ ἐναντίον · ἐφάνη δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις τὸ ἐν ταυτὸν · ἔχει γοῦν τὸ ἐν πάθος, τὸ εἶναι ταυτὸν τοῖς ἄλλοις, ὅπερ συνήχθη ἐκ τοῦ ἕτερον εἶναι ἐκείνων, κακχεῖνα ἕτερα τούτου. Φαίνεται δὲ ἀρτίως καὶ ἄλλο πάθος τοῦ ἐνός τὸ ἕτερον εἶναι τῶν ἄλλων · ἔστι γὰρ ἐναντίον τῷ ἀνομοίῳ καὶ ἕτερον · καὶ αὐθις ἀντιστρόφως τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός ἕτερα, καὶ πέπονθεν ἄρα ταῦτα ἀνόμοια πάθη καὶ πρὸς ἑαυτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα, ὥστε τὸ ἐν καὶ πρὸς ἑαυτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλληλα ἀνόμοιον.

« Ἐχει γὰρ οὖν δὴ ὡς ἔοικε καὶ

« ἄλλοῖον δὲ ὄν ἀνόμοιον εἶναι. — Ἀληθῆ

« λέγεις.»

Οὐκ ἐνέμεινε τὴν συγκατάθεσιν τοῦ προσδιαλεγομένου, ἀλλ' αὐτὸς ἐπικρίνει καὶ τὸ πᾶν λέγει ὡς θάρβων καὶ ἄλλως ἀποδείξει · ἢ τὸ ἔχει μὲν οὖν δὴ ἀπολογία ἐστὶ καὶ κατάνευσις τοῦ προσδιαλεγομένου, καὶ ἐκ τότε ἐπιφέρει ἀποδεξάμενος οἶον τὴν ἀπόκρισιν, καὶ

γὰρ καὶ τόνδε ἔχει. Εἴτε οὖν οὕτως εἴτε ἐκείνας, ἡ ἔννοια σώζεται. Ἐκ τοῦ ταυτοῦ τοίνυν κατασκευάζει τὸ ὅμοιον, τῇ ἀναιρέσει τοῦ ἀνόμοιου· καθὼ γὰρ ταυτὸν πέπονθεν, οὐκ ἄλλοῖον πέπονθε· μὴ ἄλλοῖον δὲ πεπονθὸς, οὐκ ἀνόμοιον ἔσται (1)· τὸ δὲ μὴ ἀνόμοιον, ὅμοιον. Τέως οὐκ ἐπὶ πάντων ἀληθὲς ἡ ἀξίωσις· τὸ γὰρ πᾶσι οὐκ ἀνόμοιον ἀλλ' οὐχ ὅμοιον ἐντεῦθεν, καὶ πάλιν, τὸ ἕτερον πεπονθὸς καὶ ἕτερον καθὼς ἐπεδείκνυεν ἄλλοις, τὸ δὲ ἄλλοῖον ἀνόμοιον. Ἴδου καὶ οὕτως ἀποδείκνυται τοῦ ἐνὸς πρὸς ἑαυτὸ τὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον.

« Ταυτὸν τε ἄρα ὄν τὸ ἐν τοῖς
 καὶ ἀνόμοιον φανήσεται. — Ἀνάγκη (2). »

Ἐκ τούτου δεικνύει καὶ τὸ ὅμοιον πρὸς τὰ ἄλλα· ἔστι γὰρ ταυτὸν τοῖς ἄλλοις· τὸ ταυτὸν πεπονθὸς τοῖς ἄλλοις οὐκ ἄλλοῖον πρὸς τὰ ἄλλα πέπονθε· τὸ οὐκ ἄλλοῖον πεπονθὸς πρὸς τὰ ἄλλα οὐκ ἀνόμοιον τοῖς ἄλλοις· τὸ οὐκ ἀνόμοιον ὅμοιον· εὐρεθήσεται δὲ καὶ πρὸς ἑαυτὸν ὅμοιον, ὥστε καὶ πρὸς ἑκάτερον ὁμοίον τι ἢ εἶη ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως περὶ τοῦ ἀνόμοιου· καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ ὁμοίου κατὰ ἑκάτερον κατὰ τε τὸ πεπονθὸν, ὡς ἐνταῦθα, καὶ κατὰ τὸ ἕτερον, ὡς ἐπὶ τῇ προτέρας ἀποδείξεως, καὶ κατ' ἀμφοτέρω, ὅμοιον ἑαυτοῦ καὶ ὅμοιον ἄλλοις, οὕτως καὶ τὸ ἀνόμοιον κατὰ τε

(1) B. ἐστὶται.

νη. B. ἑαυτοῦ ἐφ' ἑαυτῷ. — Bekk.

(2) Bekk. ἕτερόν ἐστι. Coddss.
 ὁμοίον ἐστι. — Bekk. ἑαυτῷ ἐφ' ἑαυτῷ.

καὶ κατ' ἑκάτ. Coddss. καὶ ἑκάτ.

τὸ ἀνόμιον ἑαυτοῦ, καὶ κατὰ τὸ ἀνόμιον τὸ ἄλλοις, ὁπερ ἐστὶ κατ' ἀμφοτέρω· καθ' ἑκάτερον δὲ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἀπὸ τοῦ ἐτέρου συνάγεται τὸ ἀνόμιον, ἐπὶ δὲ τῆς προτέρας ἀποδείξεως ἀπὸ τοῦ ταυτοῦ.

« Τί δὲ δὴ καὶ περὶ τοῦ ἄπτεσθαι
« τὸ ἐν αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων. —
« Ἄπτοιτο. (1) »

Περὶ τοῦ ἄπτεσθαι ἢ ἑαυτοῦ τὸ ἐν ἢ ἄλλων οὐκ ἀνεσκεύασεν ἐν ταῖς ἀνασκευαῖς, οὐδ' ὄλως ἐμνήσθη· διὰ τοῦτο καὶ τὴν κατασκευὴν τίθησιν ἐνταῦθα, καὶ τὴν ἀνασκευὴν, πλὴν προτέραν τὴν κατασκευὴν, διὰ τὴν τῶν λοιπῶν κατασκευῶν συνέχειαν, καὶ ἔπειτα τὴν ἀνασκευὴν ποικιλοτέραν· ἔστι δὲ κατασκευὴ τῆσδε ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ὄλῳ καὶ ἐν ἄλλοις ἐφοδευομένη· ἢ γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις ὄν, ἐπεὶ αὐτὸ ἐν ἐκείνοις ἐστὶ, πᾶν δὲ τὸ ἀπτόμενον ἐν ἐκείνῳ ἐστὶν οὐ ἄπτεται, ἄπτοιτο ἂν τῶν ἄλλων· ἢ δὲ τὸ ἐν αὐτῷ ἐν ἑαυτῷ; τῶν μὲν ἄλλων ἀπείργοιτο ἄπτεσθαι, ἄπτοιτο δὲ αὐτὸ ἑαυτοῦ ἐν ἑαυτῷ ὄν.

« Τί δὲ τῆδε, ἄρ' οὐ πᾶν τὸ μέλλον
« μῆτε ἄπτεσθαι αὐτὸ αὐτοῦ. — ἢ
« αὐτῆ (2). »

Ἐνταῦθα καὶ ὅτι οὐχ ἄπτεται οὔτε ἑαυτῶν οὔτε τῶν

(1) Bekk. Τί δὴ περὶ. B. οὐ ἄπτεται. A. τὴν ἰδραν ἢ Τί δὲ καὶ περὶ. — Bekk. ἐν τοῖς ἐν μετ' ἐκείνῳ ἂν κήται ἄπτεται. B. id. at κατέχον habet.

(2) Bekk. τὴν ἰδραν κατέχον — Bekk. δεῖ γὰρ εἶναι. Coddss. ἢ ἂν μετ' ἐκείνῳ ἢ ἢ ἂν κήται Deest εἶναι.

ἄλλον κατασκευάζει καὶ ἀποδείκνυσιν οὕτως· καὶ τρίτον ὅτι οὐχ ἄπτεται ἑαυτοῦ· τὸ γὰρ ἀπτόμενον ἐνάγκη ἐφεξῆς κείσθαι, οὐ μέλλει ἄπτεσθαι καὶ κατ' ἄλλην χώραν κείσθαι τὴν ἐρχομένην τῆς ἐν ᾧ ἐστὶν αὐτῷ· οὐκοῦν ἢ δύο ἦν τὸ ἐν, καὶ δυοὶ χώραις περιπέλειται· ἕως δ' ἂν ἐν ἡ, οὐκ ἐβελήσει οὕτως εἶναι· ἀνάγκη γὰρ τῷ ἐνὶ ἡ αὐτῇ, μήτε δύο εἶναι, μήτε ἄπτεσθαι ἑαυτοῦ.

« Ἄλλ' οὐδὲ μὴν τῶν ἄλλων
 « αἰεὶ μιᾷ ἄψει ἐλάττους εἰσὶν αὐτῶν. —
 « Ἀληθῆ (1). »

Ἐντεῦθεν καὶ ὅτι οὐδὲν ἄλλον ἄψεται τὸ ἐδεικνυσι, λέγων ὅτι τὸ μέλλον ἄψεσθαι, χωρὶς ἢ ἐφεξῆς εἶναι δεῖ ἐκεῖνῳ οὐ μέλλει ἄπτεσθαι πλὴν εἰ τὸ ἐφεξῆς αἰεὶ δεύτερον πρὸς τὸ πρῶτον λέγεται, καὶ οὐ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ ἐφεξῆς, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης· οὐδὲ γὰρ τὸ ἐν τοῖς δυοῖν ἐφεξῆς, ἀλλὰ τὰ δύο τῷ ἐνὶ. Ἐπὶ τῆς ἀφῆς τί κωλύει καὶ τὸ ἀπτόμενον ἄπτεσθαι τοῦ ἐφεξῆς; ὡς πρῶτον ἐκεῖνου κείμενον ἢ ὅτι κείμενον τοῦ πρώτου ἐπὶ τοῦ δευτέρου ζητοῦμεν, εἰ ἐκεῖνου ἄπτεται· τὸ δ' ἐφεξῆς ἐστὶ πάντως ἐκεῖνῳ, καὶ ἡ κινήσις πανταχοῦ ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ, εἴπερ μέλλει θάτερον τῷ ἐτέρῳ ἐκ τῆς κινήσεως κλισ-

(1) D. Bekk. διγιστόν. Coddss. ἀριθμῶν. — Bekk. τῶν ἀφῶν. διγιστόν. — Bekk. οὐτωδὴ ἴσι Coddss. τῶν ἄλλων. — Bekk. ἰνός. Coddss. Deest ἴσι. — Bekk. αἰεὶ μιᾷ αἰ ἀφῆσι. B. αἰεὶ μιᾷ ἀφῆσι. πλήθους τὸν ἀριθμὸν. Coddss. τῶν

ἀπει· διὰ τοῦτο, οὕτως εἶπεν ὅτι τὸ μέλλον ἀψέσθαι ἐφεξῆς δεῖ εἶναι ἐκείνω οὐ μέλλει ἀπτεσθαι· ἡ δὲ ἀψις, τὸ ἑλαττον ἐν δυσι, καὶ μεταξύ τρίτον οὐκ ἔσται, εἰ μὴ ἄρα ἐξωθεν, καὶ τότε δύο ἀψεις εἰσὶ τριῶν ὄρων ὄντων, καὶ αἱ οὕτως παρὰ μίαν αἱ ἀψεις πρὸς τοὺς ὄρους, καθὼς Ἀριστοτέλης ἔλεγε περὶ τε τῶν ὄρων καὶ τῶν προτάσεων· τὰ γὰρ δύο πρῶτα τὸ ἐν πρὸς τὴν μίαν ἀψιν ἐπλεονέκτησε καὶ ἐφεξῆς οὕτω γίνεται.

« Εἰ δὲ γε ἐν μόνον ἐστὶ

« καὶ τοῖς ἄλλοις ἴσον ἂν εἶη. —

« Φαίνεται (1). »

Ἐντεῦθεν συγκεφαλαιοῖ τὸν λόγον, ὅτι τὰ ἄλλα τοῦ ἑνός, ἐπεὶ ἄλλα ἑνός ἐστίν, οὔτε ἐν ἐστίν οὔτε μετέχει τοῦ ἑνός· εἰ γὰρ μετεῖχε τοῦ ἑνός, ἐν ἂν εἶη· ἐπεὶ δὲ τοῦ ἑνός οὐ μετέχει, οὐδ' ἀριθμὸς ἐστίν ἐν τοῖς ἄλλοις τοῦ ἑνός· δυὰς γοῦν ἐν αὐτοῖς οὐκ ἔστιν· εἰ δὲ ἐν μὲν ἔστι, δυὰς δ' οὐκ ἔστι, τοῖς ἄλλοις ἐφεξῆς οὐκ ἂν εἶη δύο ἑνός, εἰ δὲ ἐφεξῆς οὐκ εἶη, οὐδ' ἀψεται οὔτε ἐκαῖνα τοῦ ἑνός, οὔτε τὸ ἐν τῶν ἄλλων· οὐδὲ γὰρ τινος ἀριθμοῦ μετέξουσι τὰ ἄλλα τοῦ ἑνός, ἐπεὶ οὐδὲ τοῦ ἑνός

(1) Bekk. τὸ ἐν ἢ τῶν α. B. τὸ ἐν κατὰ τῶν α. — Bekk. οὔτε τι μείζω οὔτε τι ἑλάττω. Coddss. οὔτε τι μείζον οὔτε τι ἄλλο ἑλαττον. — Bekk. ἀλλήλων αὐταῖς γε. Coddss. ἀλλήλαις αὐταῖς γε. — Bekk. τῆς οὐσίας. Coddss. ταῖς οὐσίαις. — Bekk. τὸ δὲ σμικρ. Coddss. τὰ δὲ

σμικρ. — Bekk. οὐκοῦν ἐστὸν γέ τινα. B. οὐκοῦν ἐστὸν τινα. — Bekk. εἶτην. B. ἦτην. — Bekk. τεταγμένη εἶη. B. Deest εἶη. C. κατατεταγμένη. — Bekk. καὶ πράττειν γε. Coddss. Deest γε. — Bekk. πρὸς ἀλλήλο. Coddss. ἀλλήλο.

μετέχει. Οὕτω ἄρα τὸ ἐν ἄπτεται τε καὶ οὐχ ἄπτεται καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων· ἐντεῦθεν περὶ τοῦ ἴσου καὶ πάλιν ἄνισον αὐτά τε καὶ τοῖς ἄλλοις εἶναι τὸ ἐν διαλαμβάνει διὰ μικροῦ, καὶ φησιν, εἰ μείζον εἴη ἢ ἔλαττον τὸ ἐν παρὸ (1) τὰ ἄλλα κατὰ τινὰ σύγκρισιν, οὔτε τὸ ἐν ἐν τῷ ἐν εἶναι, οὔτε τὰ ἄλλα ἐν τῷ ἄλλα εἶναι τῷ ἐνός, οὔτε τὸ μείζον οὔτε τὸ ἔλαττον δέξονται, ἀλλὰ δεῖ αὐτά, τό τε ἐν καὶ τὰ ἄλλα, πρὸς τὸ εἶναι τινὰς οὐσίας ἐκάτερα, ἰσότητος εἶναι δεκτικά· εἰ δὲ ἰσότητος, καὶ μεγέθους καὶ σμικρότητος. Ἐν γοῦν τὸ μὲν μέγεθος, τὰ δὲ σμικρότητα ἔχουεν, ὅποτέρῳ μὲν εἴη ἐκ τούτων ἢ τῷ ἐνὶ ἢ τοῖς ἄλλοις μέγεθος προσείη, μείζον ἂν εἴη, ὡς δὲ κοσμιότης ἔλαττον· οὐκοῦν τιν' ἄττα εἴη ἐστὶ τὸ μέγεθος καὶ ἡ σμικρότης, ὧν μεθέξουσι τὰ λεγόμενα μείζονα ἢ ἐλάττονα. Ἐν γὰρ μὴ ἔσσι μέγεθος καὶ σμικρότης, ἀλλὰ μηδαμῆ μηδαμῶς ἐσσι, πᾶς ἐντοῖς οὐσίαις, ἤγουν τῷ ἐνὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἃ δὲ καὶ οὐσίαις ὑπετέθησαν, ἄλλαι τινὲς οὐσαι (2) ἰσότητος καὶ μεγέθους καὶ σμικρότητος ἐγγίγνονται; ἀλλ' ἐπεὶ ἐν τῷ ἐνὶ σμικρότης ἐγγίγνεται καθ' ὑπόθεσιν· ἡ γὰρ σμικρότης ἢ μέγεθος· εἰ γοῦν καὶ σμικρότης ἐγγίγνεται, ἢ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει αὐτοῦ ἐνεῖη κατὰ διαίρεσιν· εἰ γοῦν ἐν μέρει ἄτοπον· πῶς γὰρ σμικρὸν τὸ ἐκ μέρους τῆς σμικρότητος μετέχον; εἰ δ' ἐν ὅλῳ καὶ παντὶ τῷ ἐνὶ, οὐχὶ μετέχουσα ἢ σμικρότης τεταμένη ἂν εἴη ἐξ ἴσου ἐν τῷ παντὶ, καθὼς Ἀριστοτέλης ἐπὶ τῆς περιφερείας ἔλεγε.

(1) Sic Coddss. pro παρ' ἐ, Scrib. πρὸς.
quod hic minime convenit. (2) Sic Coddss. Scrib. οὐσίαι.

τῆς τε συσταλλομένης καὶ ἀνιμένης, ὅτι κατὰ πᾶν μόριον ἢ ἀναιρεθήσεται ἢ συσταλήσεται, καὶ οὐκ ἐκ μέρους; ἄρα οὐκ ἐξ ἴσου μένουσα τῷ ἐνί, ἴση αὐτῷ εἶη, μήτε ἐλλείπουσα μήτε πλεονάζουσα· ἐν δὲ τῷ περιέχειν τὸ ὅλον καὶ μείζων καὶ πλεονάζουσα· ἴσθι οὖν εἶναι τὴν σμικρότητα ἴσην τῷ ὧ δὴ καὶ ἐν ἴσθι ἢ μείζω ἐκείνου, καὶ πράττειν τὰ μεγέθους ἐν τῷ περιέχειν καὶ τὰ ἰσότητος ἐν τῷ διόλου διαμένειν, ἀλλ' οὐγὶ τὰ ἑαυτῆς, ἃ ἴσθι μόνης τῆς σμικρότητος· συναίγεται ἄρα ὅτι ἐν τῷ ὅλῳ οὐκ ἂν εἶη σμικρότης, ἵνα μὴ ταῦτα πάθοι. Τί δὴ, ἄρα ἐν μέρει; ἀλλὰ τὰ αὐτὰ γενήσονται καὶ ἐν τῷ μέρει, ἃ δὴ καὶ ἐν τῷ ὅλῳ ἐγένοντο, καὶ μᾶλλον παραδοξότερον εἶη ὅτι ἐν μέρει ἢ σμικρότης οὐσα μείζων μὲν ὡς περιέχουσα, ἴση δὲ ὡς διαμένουσα διόλου, καὶ οὐ τὰ ἑαυτῶν ποιήσει, ἀλλὰ τὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ἰσότητος, ὥστε ἐπεὶ οὔτε ἐν ὅλῳ τῷ ἐνί, οὔτε ἐν τῷ μέρει ἢ σμικρότης ἴσθι, οὐδενὶ ἐνέσται ἄρα τῶν ὄντων· οὐδέτι ἄλλο ἴσθι σμικρὸν, ἐπεὶ οὐκ ἐνέσται ἐκείνῳ ἢ σμικρότης, πλὴν αὐτῆς τῆς σμικρότητος. Οὐδ' ἄρα μέγεθος ἐνέσται ἐν τῷ ἐνί· καὶ πλὴν αὐτοῦ τοῦ ἐνός, ὧ τὸ μέγεθος ἐνεῖη κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, μείζον τι ἄλλο εἶη, τὸ δὲ καὶ ταῦτα σμικροῦ αὐτῷ οὐκ ὄντος, καθὼς ἔδειξε· διότι ἐν τῷ ἐνί σμικρότης οὐκ ἦν· ὑπερέξει τοίνυν τὸ μέγα τῆς σμικρότητος μὴ οὔσης, καὶ τὸ μὲν μέγα ἴσθι, τὸ δὲ σμικρὸν οὐκ ἴσθι, ἐπεὶ σμικρότης οὐδαμοῦ ἴσθι, ὅπερ ἀδύνατον. Ἀλλαμὴν πρὸς τι ἴσθι τὸ μέγεθος, πρὸς τὴν σμικρότητα πάντως, καὶ ἢ σμικρότης πρὸς τὸ μέγεθος·

διὰ τοῦτο καὶ Ἀριστοτέλης ἔλεγεν ἐν τοῖς πρὸς π, ὅτι εἰ τοῦτό τις οἶδε μείζον, οἶδε καὶ οὐ τινος μείζον ὠρισμένως καὶ οὐχὶ τοῦ τυχόντος· ὑπόληψις γὰρ τούτο, οὐκ ἐπιστήμη· ἐπεὶ γοῦν τὰ ἄλλα οὔτε μέγεθος ἔχει οὔτε σμικρότητα οὔτε μείζω οὔτε ἐλάττω τοῦ ἴσου ἔσται, οὔτε αὐτῷ (1) πρὸς ἑαυτὸ οὔτε τὰ ἄλλα πρὸς ἀλλήλα τὴν τοῦ ὑπερέχειν καὶ ὑπερέχεσθαι ἔχουσιν ὅσπερ μιν, ὡς μὲν μέγεθος ἔχοντα, τὴν τοῦ ὑπερέχειν, ὡς δὲ σμικρότητα, τὴν τοῦ ὑπερέχεσθαι, ἀλλ' οὐδὲ τῷ ἴσῳ τοῖς ἄλλοις, οὐδὲ τῶν ἄλλων μείζον τι καὶ ἐλαττω εἶη πρὸς τὸ ἐν μὴ μέγεθος μηδὲ σμικρότητα ἔχει. Ἄρα εἰ μήτε μείζον μήτε ἐλαττον τὸ ἐν τῶν ἄλλων, ἢ ἀνάγκη τὸ ἐν τῶν ἄλλων μήτε ὑπερέχειν μήτε ὑπερέχεσθαι, τὸ δὲ μήτε ὑπερέχον μήτε ὑπερέχόμενον εἶσαι, τὸ δὲ ἐξ ἴσου ἴσον ἂν εἶη. Τὸ γοῦν ἐν καὶ πρὸς ἑαυτὸ οὕτως ἂν ἔχοι, μήτε μέγεθος μήτε σμικρότητα ἔχει· καὶ εἰ οὕτως, οὔτε ὑπερέχει ὡς μέγεθος ἔχει ἑαυτῷ οὔτε ὑπερέχοντο ὡς σμικρότητα, ἀλλὰ ἐξ ἴσου ἴσον ἂν εἶη ἑαυτῷ· τὸ ἐν ἄρα ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἴσον ἂν εἶη.

· Καὶ μὴν αὐτό γε ἐν ἑαυτῷ

· μέτρων καὶ μερῶν. — Πᾶς δ' οἶ(2)·

ἔστι περὶ τῆς ἰσότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀποότητος αὐτοῦ διαλέγεται, καὶ ὅτι μὲν ἴσον μόνον ἀπέδειξε, ὅτι δὲ ἄνισον συνάμα καὶ ἴσον δείκνυσαι νῦν· ἔστι δὲ αἰ ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις, καθὼς

(1) Sic Coddss. annon αὐτό? ἢδη ἐν. B. ἀνάγκη ἐν. — Bekk.

(2) Bekk. ἔταρον ἐν ἑτέρῳ ἐπιειδὴ δὲ. B. Deest δὲ. B. Deest ἐν. — Bekk. ἀνάγκη

πρότερον ἐδείκνυεν, ὅτι αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ ὄν και περιῆ αὐτοῦ ἂν εἶη ἔξωθεν, και περιέχον μὲν μείζον ἑαυτοῦ, περιεχόμενον δὲ τὸ αὐτὸ και ἔλαττον, και οὕτω μείζον και ἔλαττον τὸ αὐτὸ ἐν· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἐστὶν ἔκτος τοῦ ἐνὸς και τῶν ἄλλων· τί γὰρ ἂν εἶη ἄλλο μήτε ἐν μήτε ἄλλο τοῦ ἐνὸς ὄν; πέφυκε δὲ και ποῦ εἶναι ὡς ὄν τὸ ἐν· οὐκοῦν τὸ ἐν ἐν ἑαυτῷ ἐσται, ἐν τῷ μείζονι ἔλαττον ὄν· οὕτω γὰρ τὸ ἐν τινι. Σημείωσαι δὲ πῶς κερδαίνει ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοτέλης τὰ περιῆ τοῦ τόπου, ὅτι πέρας τοῦ περιέχοντος, εὐ τὸ ἄκρον ἐστὶν ὁ τόπος τοῦ περιεχομένου. Ἐπεὶ γοῦν ἐν τῷ δεῖ αὐτὰ εἶναι, οὐδὲν γε ἔξω τοῦ ἐνὸς και τῶν ἄλλων, οὐκ ἀνάγκη ἐν ἀλλήλοις εἶναι ταῦτα ἢ οὐδαμοῦ; ἀλλαμὴν οὐδαμοῦ οὐ πέφυκε τὸ ὄν· ἐστὶν ἄρα τὸ ἐν ἐν τοῖς ἄλλοις, και κατὰ τοῦτο μείζω τὰ ἄλλα τοῦ ἐνὸς, ὡς περιέχοντα αὐτό· τὸ δὲ ἐν ἔλαττον, ὡς περιεχόμενον· ἀλλὰ και τὰ ἄλλα ἐν τῷ ἐνί· και τὸ ἐν ἄρα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς περιέχον, μείζον, τὰ δὲ ἄλλα τοῦ ἐνὸς ἐλάττω, ὡς περιεχόμενα· τὸ ἐν ἄρα ἴσόν τε, καθὼς ἀπεδείκνυ τὸ πρότερον, και μείζον και ἔλαττόν ἐστι και αὐτὸ ἑαυτοῦ και τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ εἶπαρ μείζον και ἔλαττον και ἴσον, εἶη ἂν τὸ αὐτὸ και ἴσων μέτρων ἑαυτῷ και τοῖς ἄλλοις ὡς ἴσον, και πλείονων ὡς μείζον, και ἔλαττόνων ὡς ἔλαττον· ἐπεὶ δὲ δὴ μέτρων τόσων ἦγον και ἴσων και πλείονων και ἔλαττόνων, και μερῶν ἂν εἶη τὸ αὐτὸ κατὰ τὸ αὐτὸ, τοσούτων και ἐκ τῶν μέτρων ἄρα κατασκευάζει τὰ μέρη, ὅτι και ἴσα τῷ ὄλφ και πλείονα και ἐλάττονα.

· Ἰσων μὲν ἄρα μέτρων

“ τὸν ἀριθμὸν αὐτό τε αὐτοῦ ἔσται καὶ τῶν ἄλλων. — Ἔσται (1). »

Ὅρα κἀναυῖθα πῶς ἀπὸ τούτων θηρεῖται ὁ Ἀριστοτέλης, πῶς ἂν ἐπὶ τῆς γενέσεως τό τε ἀτελές καὶ τὸ ἐντελές εἴπομι· φησὶ γὰρ τὸ ἔχον πλείονα ἀριθμὸν πλειότερον, καὶ διὰ τοῦτο εἴρηται ἐκείνῳ· ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ τῆς γενέσεως ὡς ἐπὶ τῶν ἄλλων κινήσεων συμβουλή τε (2) καὶ σύγκρισις· νῦν δέ φησιν ὅτι τὸ ὄσιον μέτρων ἢ πλείονων ἢ ἐλαττόνων καὶ ἀριθμῶ ἐλαττω ἂν καὶ πλεόν ἂν εἴη αὐτό τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων διὰ τὰ ἐλάττονα καὶ αὖθις τὰ πλείονα μέτρα, καὶ ἴση αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις διὰ τὰ ἴσα μέτρα· ἐρωτώμενος δὲ τὸ πῶς διασαφεῖ τὸν λόγον καὶ ποιεῖται τὴν σύγκρισιν, οὐκ ἐπ’ αὐτοῦ δὴ πρὸς αὐτὸ τοῦ ἐνός, ἀλλ’ ἀπ’ αὐτοῦ πρὸς ἄλλον, ἢ μᾶλλον περὶ πάντων καθολικώτερον, ὅτι εἴτι μείζον ἔστι τῶν ἄλλων, ἐπιπένηγε μέτρων πρὸς ἐκεῖνα ἂν εἴη· ὅσων δὲ μέτρων, τέσσην καὶ μερῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλάττονος ὡσαύτως· ἐλαττόνων γὰρ μέτρων ἐσεῖται πρὸς τὸ πρὸς αὐτὸ συγκριτέμενον, καὶ ἐπὶ ἴσου τὸ αὐτό· ἴσων γὰρ μέτρων, εἰ δὲ μέτρων καὶ μερῶν ἴσων ἀνά (3) μερῶν ὄν ἑαυτῶν, ἴση αὐτὸ πλῆθος αὐτῶν εἴη, πλείονων δὲ πλεόν, ἐλαττόνων δὲ ἐλαττον, τὰ αὐτὰ ἐξει καὶ πρὸς τὰ ἄλλα τὸ ἐν, καὶ μᾶλλον ἀριθμηλότερον ὡς ἄλλα ὄντα πρὸς αὐτό· ἔστι

(1) Bekk. ἀνάγκη πλεόν εἶναι καὶ. B. Deest ἀνάγκη πλεόν εἶναι.

(2) C. συμβολή.

(3) Sic B. C. — A. ἴση. Suspicio excidiase aliquid in locum esse corruptum.

οὐν ἄρα καὶ ἴσον καὶ μείζον καὶ ἑλαττον καὶ πρὸς ἑαυτὸ
καὶ πρὸς τὰ ἄλλα τὸ ἐν.

« Ἄρ' οὖν καὶ χρόνου μετέχει
« πρεσβύτερον ἑαυτοῦ καὶ νεώτερον
« τὸ ἐν. — Ἔοικε (1). »

Ἐντεῦθεν κατασκευάζει καὶ ὅτι χρόνου μετέχει τὸ ἐν,
καὶ πρεσβύτερον καὶ νεώτερόν ἐστι καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν
ἄλλων, καὶ τὴν αὐτὴν ηλικίαν ἔχον, ὃ ἐδήλωσε διὰ τοῦ
μήτε πρεσβύτερον μήτε νεώτερον, οὐδὲ γὰρ ἀνασκευή
ἐστὶ τοῦτο, ὡς ἐν τῶν δόξαισιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ κατα-
σκευητὴ σὺν τοῖς λοιποῖς κατασκευαστικαῖς· φησὶ γοῦν
ὅτι ἐπεὶ ἐστὶν ἐν, καὶ τὸ ἐστὶν αὐτῷ ὑπάρχει· τὸ δὲ
ἐστὶν οὐσίας μέθεξις ἐστὶ μετὰ χρόνου τοῦ παρόντος,
οἷον ἐστὶ λίθος, ἐστὶ Σωκράτης. Τοῦτο θεραπεύων
Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ Ἑρμηνείας περὶ τοῦ μὲν ὄν-
τος, ὅτι λέγεται δοξαστόν, ἐστὶν καὶ ἔμφασιν ἔχει τοῦ
εἶναι, λέγει ὅτι τὸ ἐστὶν οὐ καθ' αὐτὸ τὸ μὴ ὄν ἔχει,
ἀλλὰ κατὰ συμβεβηκὸς διὰ τὸ δοξαστόν· τὸ γοῦν ἐστὶ
μετοχὴ οὐσίας μετὰ τοῦ παρόντος χρόνου, ὥσπερ καὶ
τὸ ἦν μετοχὴ οὐσίας μετὰ τοῦ παρεληλυθότος, καὶ
τὸ ἔσται μετοχὴ οὐσίας μετὰ τοῦ μέλλοντος χρόνου,
καὶ πόλεμος γὰρ ἔσται, φαμέν, καὶ τὸ εἶναι τούτῳ προ-
μαρτυροῦμεν· κατ' αὐτὸ γὰρ τὸ εἶναι καὶ οὐσίας μετ-

(1) Bekk. A. νεώτερον τε καὶ ἐν. Coddss. τοῦτο δ' ἐν.—Bekk.
B. Deest τε. — Bekk. οὐκοῦν A. καὶ ἴστω τότε πρεσβύτερον. B.
ἐπειδὴ πρ. A. οὐκοῦν ἐπεὶ πρ. B. ἴστω.
οὐκοῦν περὶ πρ.—Bekk. τοῦτο ὅτι

ἔχει· διττὴ γὰρ ἡ οὐσία, ἡ μὲν ἀσθμακτος, ἡ δὲ ἡ
 διαστελλομένη πρὸς τὸ συμβεβηκός, ἡ δὲ κατὰ τὸ εἶ-
 ναι τὴν ἀναφορὰν ἔχει, ὡσπερ λέγομεν ἡ οὐσία τοῦ
 συμβεβηκός, τὸ γίγνεσθαι καὶ ἀπογίγνεσθαι. Αἰεὶ
 ἄρα τὸ ἐν πρεσβύτερον γίνεται ἑαυτοῦ, ἐπειδὴ προερχο-
 μένου χρόνου μετέχει καὶ οὐχ ἰσταμένου· μεμνημένοι
 δὲ καὶ ὅτι οὐδὲ τῶν ἡδὴ ὄντος διαφόρου τὸ πρὸς ἑκάσ-
 τῃ διαφέρειν διάφορον γίνηται, ἀλλὰ διάφορόν ἐστι, καὶ
 τοῦ διαφόρου γιγνομένου διάφορον τὸ γιγνόμενον, καὶ
 τοῦ γεγονότος διαφόρου, γεγεννημένον διάφορον. Εἰ γὰρ
 τὸ πρεσβύτερον νεώτερον λέγεται πρεσβύτερον, τότε
 λέγεται γιγνόμενον πρεσβύτερον τὸ ἐν ὅτι πρὸς τὸ γι-
 νόμενον νεώτερον ἀντιτάσσεται· νεώτερον ἄρα γιγ-
 μένον πρεσβύτερον γίνηται, καὶ τὸ μὲν γίνεσθαι πρε-
 σβύτερον εἶναι ἐκ τοῦ αἰεὶ παρερχομένου χρόνου συν-
 ἄγει· αἰεὶ γὰρ ὁ χρόνος ἐν ῥύσει ἐστὶ, καθ' ὅτι συνεχῶς
 πρεσβύτερον γίνηται· τὸ δ' αὐτὸς γινομένου νεώτερον
 συνάγει ἐκ τοῦ μὴ λέγεσθαι τὰ πρὸς τι ἐνηλλαγμένως,
 ἀλλὰ τὸ γιγνόμενον πρὸς τὸ γιγνόμενον. Ἐπειτα ἐρωτῶ
 εἰ πέφυκε γίνεσθαι οὕτω καὶ λέγεσθαι τὸ τινός ἢ πρε-
 σβύτερον ἢ νεώτερον, καὶ ἐπεὶ λαμβάνει τοῦτο, μετα-
 φέρεται δὲ λεληθώς τὸ γίνεται εἰς τὸ ἔστιν, ὃ ἔστι με-
 ταξὺ τοῦ ἦν καὶ ἔσται· τὸ γὰρ γιγνόμενον κατὰ τὴν
 νῦν χρόνον ἔστι λέγεσθαι· τότε γὰρ ἐκ τοῦ ἦν εἰς τὸ
 ἔσται πορευόμενον, ὑπερβήσεται τὸν νῦν, ὡς μεταξὺ ὄν
 τοῦ τε ποτὲ καὶ τοῦ ἔπειτα· ἐντυχὸν δὲ τῶ νῦν ἐπι-
 ἴσχει τοῦ γίνεσθαι πρεσβύτερον καὶ οὐ γίνεται, ἀλλ'
 ἔστι τὸ πρεσβύτερον· εἰ γὰρ πρόεισι κατὰ τὸ γίνεσθαι

πάντως οὐ κρατηθεῖσθαι ὑπὸ τοῦ νῦν· τὸ γὰρ προῖον ἀπτε-
ται καὶ τοῦ νῦν, ἀπτεται καὶ τοῦ ἔπειτα, τοῦ μὲν ἀφ-
ίμενον, τοῦ δὲ ἐπιλαβόμενον, καὶ ἔστι μεταξύ ἀμφο-
τέρων τοῦ τε νῦν καὶ τοῦ ἔπειτα τὸ προῖον· ἐπεὶ δὲ
ἀνάγκη μὴ παρελθεῖν τὸ νῦν ἐν τῷ γίνεσθαι, πᾶν τὸ
γινόμενον ἐπειδὴν κατὰ τὸ νῦν ἦν ἐμβαίνει μὲν αἰεὶ τοῦ
γίνεσθαι, καὶ ἔστι τότε ὁ ἂν τύχη γινόμενον· τὸ ἐν τοί-
νων ἐντυχὸν καὶ αὐτὸ τῷ νῦν γινόμενον πρεσβύτερον,
ἐπέσχε τοῦ γίνεσθαι πρεσβύτερον καὶ ἔστι πρεσβύ-
τερον· τοῦ γοῦν νεωτέρου τότε ἐγένετο πρεσβύτερον καὶ
τοῦ νεωτέρου ἔστι πρεσβύτερον· ἐγένετο δὲ πρεσβύτερον
ἑαυτοῦ κατὰ τὸν προῖοντα αἰεὶ χρόνον· ἄρα καὶ ἔστι
πρεσβύτερον νεωτέρου ὄντος ἑαυτοῦ, ἐντυχὸν τῷ νῦν,
τό γε νῦν διὰ παντός πάρεστι τῷ ἐνὶ τοῦ εἶναι· αἰεὶ
γὰρ νῦν ἔστιν ὅταν ἦ· αἰεὶ ἄρα ἔστι τε καὶ γίνεται πρε-
σβύτερον ἑαυτοῦ καὶ νεώτερον.

« Πλειὸν δὲ χρόνον
« πρεσβύτερον ἑαυτοῦ ἔστιν οὔτε γί-
« γνεται — Οὐ μοι δοκεῖ (1). »

Ἐνταῦθεν καὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχειν κατασκευάζει
τὸ ἐν· ἐπεὶ γὰρ οὐ πλειὸν χρόνον αὐτὸ ἑαυτοῦ ἔστιν ἢ
γίγνεται κατὰ τὸ νῦν φαινόμενον, ἴσον ἄρα· ἀλλαμὴν
τὸν ἴσον χρόνον ἢ ὄν ἢ γινόμενον τὴν αὐτὴν ἡλικίαν
ἔχει· τὸ δὲ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον οὔτε πρεσβύτερον
οὔτε νεώτερόν ἐστι· τὸ ἐν ἄρα τὸν ἴσον χρόνον αὐτὸ

(1) Bekk. τὸν γε ἴσον χρόνον. A. τότε ἴσον χρ.

ἑαυτῷ και ὄν και γιγνόμενον οὔτε νεώτερον ὕτε πρε-
σβύτερον ἑαυτοῦ ἐστίν.

« Τί δὲ τῶν ἄλλων.
« τὸ δὲ ἐν πρεσβύτερον τῶν ἄλλων.
« — Εἶη γὰρ ἀριθμῶν). »

Συγκρίνει πρὸς τὰ ἄλλα τὸ πρεσβύτερον και τὸ νεώ-
τερον τοῦ ἐνός. Τὰ ἄλλα οὐ λέγονται ἕτερον τοῦ ἐνός,
ἀλλ' ἕτερα, πλείω ἄρα τοῦ ἐνός· ἂν γὰρ ἦν ἕτερον καὶ
οὐχ ἕτερα, και αὐτὸ ἐν ἂν ἦν· ἕτερα δὲ πλείω ἐνός ἐστίν
και πλῆθος ἂν ἔχοι, πλῆθος δὲ ὄν ἀριθμοῦ πλείω
τοῦ ἐνός μετέχοι ἂν, τοῦ δ' ἀριθμοῦ πάντως τὰ ἐλάττω
ἢ τὰ πλείω πρότερον γίνονται, τὸ ὀλιγοστόν δὲ πρῶ-
τον και τὸ ἐν πρῶτον γέγονε τῶν ἄλλων τῶν ἐχόντων
τὸν ἀριθμόν· ἔχουσι γὰρ και τὰ ἄλλα ἀριθμῶν, εἴπερ
ἄλλα και οὐκ ἄλλο ἐστίν· τὸ δὲ πρῶτον καθ' αὐτὸ συγ-
κρινόμενον πρὸς τὰ ἄλλα πρότερον ἂν εἶη ἐκείνου γε-
γονός, τὸ δὲ πρότερον πρὸς τὸ ὕστερον λέγεται· τὰ
γοῦν ἄλλα ὕστερον γέγονε, τὰ δ' ὕστερα γεγονότα νεώ-
τερα τοῦ προτέρου γεγονότος, και οὕτως εἶη ἂν τὰ
ἄλλα νεώτερα τοῦ ἐνός, τὸ δὲ ἐν πρεσβύτερον τῶν
ἄλλων.

« Τί δὲ τόδε; ἄρ' ἂν εἶη τὸ ἐν
« πρεσβύτερα. — Οὕτως αὖ μὲν
« φαίνονται. (2) »

(1) Bekk. τί δαι. — A. Deest τὸ ὀλιγοστόν.
οὐκ ἔχω λέγειν usque ad τοῦ ἐνός. (2) Bekk. τί δαι. — Bekk.
— Bekk. τὸ ὀλιγοστόν. Coddss. μέρη γε ἔχου. Coddss. μέρη

Ἐντεῦθεν ἀνάπαλιν δείκνυσιν ὕστατον τὸ ἐν τῶν ἄλλων, καὶ κατὰ τοῦτο νεώτερον· προσχρᾶται δὲ τῷ λήμματι τῷδε, ὅτι παρὰ φύσιν τὸ ἐν οὐ γέγονεν, ἀλλὰ κατὰ φύσιν, ἵνα εἰς οἰκεῖον τέλος καταντήσῃ τὸ ἐν, καὶ δόξῃ ὕστερον τῶν ἄλλων· τὸ γὰρ εἰς τέλος οἰκεῖον ἐρχόμενον κατὰ φύσιν κεῖται, καὶ τὸ κατὰ φύσιν κινούμενον εἰς τέλος οἰκεῖον ἔρχεται· διὰ τοῦτο καὶ τέλος οἰκεῖον λαμβάνει τὸ πῦρ ἅμα κινούμενον τὴν αὐτοῦ κατὰ φύσιν κίνησιν· εἰδοποιηθὲν γὰρ μᾶλλον ἴσταται καὶ κινεῖται πρὸς τὰ ἄνω, καθὼς Ἀριστοτέλης φιλοσοφεῖ· προσχρᾶται δὲ πρὸς τῷ λήμματι τούτῳ ὅτι οὐ παρὰ φύσιν γίνεται ἢ γέγονε, καὶ ἄλλω ὅτι μέρη ἔχει, καθὼς καὶ πρότερον ἀπεδείκνυε· τὸ δὲ μέρη ἔχον ἔξει ἂν καὶ ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μέσον. Οὐκοῦν ἐπὶ πάντων καὶ τοῦ ἐνός καὶ τῶν λοιπῶν πρότερον ἢ ἀρχὴ τῶν λοιπῶν μερῶν μέχρι καὶ τέλους· ἐπὶ γοῦν περὶ τῶν ἐν γενέσει, τότε λέγομεν γεγονέναι ἅμα τῇ τελευτῇ· καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνός τὸ αὐτὸ εἶπομεν ἂν· ἅμα γὰρ τῇ τελευτῇ γέγονεν ἐν τε καὶ ὅλον, ἢ τελευτῇ δὲ ἐπὶ πάντων ἔσχατον γίνεται· ἐν ταύτῃ δὲ τῇ τελευτῇ τὸ ἐν πέφυκεν ὅλον τε καὶ ἐν γίνεσθαι· ἐπεὶ δὲ ἐτέθη ὅτι οὐ παρὰ φύσιν εἶναι, ἀλλ' ἅμα τῇ τελευτῇ, ὡς κατὰ φύσιν

ἔχον. — Bekk. A. καὶ τ' ἄλλα. B. ὕστατον γίνεται. A. ὕστατα γ. πάντα B. C. καὶ πάντα τ' ἄλλα. — A. Deest περιφρᾶς usque ad

— Bekk. μέχρι τοῦ τέλους. τὸ ἐν ἔστι.

Coddss. μέχρι τέλους. — Bekk.

κινούμενον γεγονός, ὕστερον ἂν τῶν ἄλλων μορίων· ταῦτα γὰρ ἐστὶ τὰ παρὰ τὸ ἐν ἄλλα, πρὸς ἃ συγκρίνεται τὸ ἐν ἔσται· πρεσβύτερα δὲ τὰ ἄλλα, καὶ οὕτως εὐρέθη ἀνάπαλιν τὰ ἄλλα τοῦ ἐνὸς πρεσβύτερα.

« Τί δὲ, δὴ ἀρχὴν ἢ ἄλλο μέρος
 « πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτερον,
 « καὶ τὰλλα ἐκείνου ὡσαύτως. (1)».

Ἐντεῦθεν δείκνυσιν ὅτι καὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τὸ ἐν ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις, καὶ πρῶτόν γε τοῖς ἄλλοις ἢ ἀρχὴ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη εἰ βούλει τοῦ ἐνὸς, ἢ βούλει καὶ ἄλλου πράγματος οἰουδήτινος, μόνον ἐν τῇ μέρει καὶ μὴ μέρει ἐν ἐστὶ τε καὶ λέγεται· οὐκ ἔστι τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ ἐν, καὶ ἐν δευτέρῳ καὶ τρίτῳ μέρει ἐν διατηρηθήσεται, καὶ οὐκ ἀπολειφθεῖ τινὸς τῶν μερῶν ἕως οὐ πρὸς τὸ ἔσχατον, τὰ πάντα διελθόν, γένηται. Ἐπεὶ γοῦν διερχόμενον τὰ ἄλλα τοῦ ἐνὸς, ἅπερ ἐστὶ μέρη ἐκείνου, καὶ ἐν ἐκάστῳ τούτων γινόμενον ἐξισάζει, τὴν αὐτὴν ἂν ἡλικίαν ἔξει τοῖς ἄλλοις, ἔστι ἢ μὴ παρὰ φύσιν πέφυκε τὸ ἐν, καθὼς ἐπιθέμεθα, οὔτε πρότερον οὔθ' ὕστερον τῶν ἄλλων γεγονὸς ἂν εἶα· τὸ γὰρ παρὰ φύσιν, ἐπεὶ παρ' ἄλλοις αἰτίαις ἐστὶ καὶ ὡς παρὰ τῇ φύσει ἑαυτοῦ, εἰκὸς ἐστὶν οὐκ εὐδωθήσεσθαι πρὸς τὴν διεξέλευσιν τῶν μερῶν ἅπερ εἰσὶ τὰ ἄλλα.

(2) Bekk. τί δαι. — Bekk. νεται. — Bekk. A. πρίσθεν. B. ἐν γίνηται. A. ἐγγίνηται. B. ἐγγί- C. πρὸς τε.

φύσει δὲ διερχόμενον (1) οὔτε νεώτερον ἂν εἴη τῶν ἄλλων οὔτε πρεσβύτερον, οὔτε τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός· κατὰ δὲ τὸν ἐμπροσθεν λόγον συνήγαστο καὶ νεώτερον καὶ πρεσβύτερον καὶ ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις.

« Ἔστι μὲν δὴ οὕτως ἔχον

« οὔτε νεώτερον γίνεταί

« — Οὐ γὰρ οὖν (2). »

Ἐφοδεύσας τὸν λόγον ἐπὶ τε τοῦ εἶναι καὶ γεγονέναι, ζητεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ γίνεσθαι τὰ αὐτά· ἄρα ὥσπερ περὶ τοῦ εἶναι, οὕτω καὶ περὶ τοῦ γίνεσθαι ἔχει, ἢ ὡς ἐτέρως; καὶ τέως οὐκ ἔχοντος λέγειν τοῦ διαλεγομένου, αὐτὸς τοσόνδε φησὶν ὅτι τὸ γεγονὸς ἐξουτοῦ (3) πρεσβύτερον καὶ νεώτερον, κατὰ τὰς πρόσθεν ἀποδείξεις, καὶ τὸ ὄν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον καὶ νεώτερον κατὰ τὰς ὁμοίας ἀποδείξεις, οὐ γίνεται καὶ νεώτερον καὶ πρεσβύτερον· ἔστι δὲ ἡ ἐφοδος ἡδε· τὸ μὲν γὰρ πρεσβύτερον τόδε τοῦδε ὄν, καὶ ἔτι πρεσβύτερον γίνεσθαι παρὸ ὡς πρότερον γέγονε πρεσβύτερον χώραν ἔχει, καὶ γίνεται ἔτι πρεσβύτερον καὶ πρεσβύτερον· τὸ δὲ νεώτερον οὐ χωρεῖ καὶ ἔτι νεώτερον γίνεσθαι, ὥστε τὸ εἶναι μὲν νεώτερον καὶ γεγονέναι τι νεώτερον, ἄλλου τινός ἐστι λέγει· αὐτὸ δὲ τὸ ὄν νεώτερον, νεώτερον γίνεσθαι ἢ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου χωρεῖ· τὸ γὰρ νεώτερον καὶ τὸ πρὸς ὃ ἐστὶν νεώτερον ἄνισά εἰσι πάντως· ὁ δὲ ἐπερχόμενος ἐκείνοις χρόνος ἢ τὸ ὅπως δὴποτε προσ-

(1) B. διερχόμενον.

Coddss. τόγε ἐν ὄν. — Bekk.

(2) Bekk. καὶ ἔστι πρεσβύτερον. Coddss. καὶ ἔστιν ὅτι πρεσβύτερον. — Bekk. τόγε ἔν.

τοῦ [ἐνός] ὄντος. Coddss. τοῦ ἐνός ὄντος.

(3) B. ἀποτοῦ.

τεθέμενον ἑκατέροις, ἴσον καὶ τὸ αὐτὸ ἔστι, καὶ ἴσω ἂν ποιήσῃ διαφέρειν αἰεὶ θάτερον πρὸς τὸ ἕτερον ὅσω περ ἂν τὸ πρῶτον διήνεγκεν. Ἐπεὶ τοίνυν ἴσω διαφέρει αἰεὶ τὴν ἡλικίαν τὸ ἐν ἑαυτοῦ, εἶναι μὲν καὶ γεγονέναι πρεσβύτερον ἢ νεώτερον ὁστέον ἴσως κατὰ τὴν προτέραν διαφορὰν καθ' ἣν εὐθύς διήνεγκε, γίνεται δ' οὐ· οὔτε νεώτερον· οὐ γὰρ ὀπισθοδρομεῖ, οὔτε πρεσβύτερον ἀπὸ γὰρ τὴν πρώτην πρόσθεσιν ἴσως τοῦ χρόνου ἔλαβε καὶ γέγονε πρεσβύτερον· ἔπειτα δὲ ἴσω διαφέρων ἑαυτῷ κατὰ τὴν προτέραν πρόσθεσιν πρεσβύτερον οὐ γίνεσθαι καὶ ἔτι, ὥστε εἶναι μὲν καὶ γεγενῆσθαι πρεσβύτερον καὶ νεώτερον ἴσως δοθεῖν, γίνεσθαι δὲ καὶ ἔτι ἢ νεώτερον ἢ πρεσβύτερον τὸ αὐτὸ οὐκ ἐγγωρεῖ.

« Ὅρα δὲ εἰ τῆδε πρεσβύτερα καὶ νεώτερα. . . .
 « γιγνόμενα.
 « — Φαίνεται γὰρ οὖν οὕτω γε (1). »

Συγκρούει (2) τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ δείκνυσθαι ἔτι καὶ τὸ ἐν τῶν ἄλλων πρεσβύτερον ὅν γίγνεται νεώτερον καὶ τὰ ἄλλα πρεσβύτερα ὄντα τοῦ ἐνός γίγνεται ἢ πρεσβύτερα· προσχρᾶται δὲ τῷ προδεδειγμένῳ ὅτι τὸ ἐν τῶν ἄλλων πρεσβύτερον, καὶ τὰλλα τοῦ ἐνός· πρεσβύτερον δὲ ἔστι τὸ ἔχον, πλείονα χρόνον, νεώτερον ἢ

(1) Bekk. ἐλάττονι χρόνῳ. — Bekk. B. αὐταῖς εἰς τὴν ἑστῶσαν Coddas. ἐλάττονι κατὰ χρόνον. — Bekk. B. τόγῃ ἐλάττον. A. τότε δ. — Bekk. B. πρεσβύτερον ὄν, ἔστι δὲ. A. Deest ὄν. — Bekk. A. ἑστῶσαν. B. C. ἕτην. (2) C. Συγκρίνει.

τὸ ἔχον ἐλάττονα χρόνον πρὸς ἐκεῖνο πρὸς ὃ ἔστι νεώτερον. Εἰ γοῦν εἶεν δύο τινὰ, τὸ μὲν πλεόν κατά τὸν χρόνον, τὸ δ' ἐλάττων, καὶ προστιθῶμεν αἰεὶ αὐτοῖς τὸν ἴσον χρόνον, οὐδέ ποτε τῷ ἴσῳ μορίῳ τοῦ ἐλάττονος τὸ πλεόν διοίσει, ἀλλὰ σμικροτέρῳ, οἷον ὡς ἐπὶ παραδείγματος ἔστωσαν δύο τινὰ, καὶ ἔστωσαν δύο ἀριθμοὶ, ταῦτα διὰ τὸ εὐσύνοπτον· τοῦτο γὰρ ἔσται καὶ ἐπὶ μεγεθῶν· καὶ ἔστω ὁ (1) μὲν τέσσαρα, ὁ δὲ δύο· καὶ ἔστι τὸ πλεόν διαφέρον τοῦ ἐλάττονος ἡμίσει μορίῳ αὐτοῦ τοῦ μείζονος· εἰ γοῦν προστιθῶ αὐτοῖς ἴσον ἀριθμὸν, ἢ ἴσον μέγεθος, εἰ μεγέθη εἰσὶν, ἔστω τὸ προστιθέμενον ἴσον τοῖς ἀνίσοις ἐκεῖνοις ὁ δὲ δύο· γενήσεται γοῦν τὸ τῶν τεσσάρων χρόνων, χρόνων ἕξ, τὸ δὲ τῶν δύο χρόνων, χρόνων τεσσάρων· διοίσει τοίνυν τὸ πλεόν τοῦ ἐλάττονος τρίτῳ μορίῳ αὐτοῦ τοῦ μείζονος· εἰ δὲ καὶ ἔτι προστιθῶ τοῖς ἕξ χρόνων οὔσι, καὶ τεσσάρων αὐθις χρόνων, ἄλλους δύο χρόνους, γενήσεται τὸ μὲν ὀκτάχρονον, τὸ δ' ἐξάχρονον, καὶ διοίσει τὸ πλεόν τοῦ ἐλάττονος δυσὶ, τὰ δὲ δύο τοῦ ὀκτῶ τέταρτον (2); καὶ ἐφεξῆς οὔτω σμικροτέρῳ καὶ σμικροτέρῳ πρῶτον μὲν ἡμίσει διέφερε τὸ πλεόν, εἶτα τρίτῳ, εἶτα τετάρτῳ, εἶτα πέμπτῳ, εἶτα ἕκτῳ καὶ ἐφεξῆς. Τί γοῦν ἐντεῦθεν συνάγομεν; ἢ ὅτι οὐκ ἄρα ὅπερ διέφερον ἐν ηλικία τὸ πρῶτον πρὸς τὰ ἄλλα τὸ ἐν πρεσβύτερον ὄν, τοῦτο ἔσται καὶ εἰς τὸ μετέπειτα, ἀλλὰ ὀλιγότερον· ἴσον γὰρ λαμβάνον χρόνον τοῖς ἄλλοις, ἐλάττων αἰεὶ

(1) B. ὁ τὸ μὲν.

(2) Sic Coddss. Leg. τετάρτῳ.

διοίσει τῇ ηλικίᾳ αὐτῶν ἢ πρότερον, τὸ ἐλαττον δὲ διαφέρων ἢ πρότερον πρὸς τι, νεώτερον γένειτ' ἂν ἢ ἐν τῷ πρόσθεν, πρὸς ἐκεῖνα πρὸς ἃ ἦν πρεσβύτερον, ὡς προσεγγίζον τῷ νεωτέρῳ, ἐλαττον ἢ πρῶν αὐτοῦ ἀφαιρέμενον· καὶ εἰ τὸ ἐν νεώτερον, ἐκεῖνο πρὸς τὸ ἐν πρεσβύτερον ἢ πρότερον. Τὸ γοῦν πρῶν νεώτερον γεγονός, ὅπερ τὰ ἄλλα, πρεσβύτερον γίνεται πρὸς τὸ πρότερον γεγονός πρεσβύτερον, ὅπερ ἦν τὸ ἐν· γιγνόμενον δὲ πρεσβύτερον κατὰ τὴν ῥοήν τοῦ χρόνου, οὐδέποτε ἐστίν, καὶ ἐπιπλέον τὸ μὲν ἐν ὃ ἦν πρεσβύτερον ἐπὶ τὸ νεώτερον ἐπιδοῦσι, τὰ δ' ἄλλα ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον, καὶ εἶτι τὸ πρεσβύτερον ἐν τοῦ νεωτέρου, ὅπερ ἦν τὰ ἄλλα, νεώτερον γίνεται· περιέχοντα γὰρ εἰς τὸ ἐναντίον ἀλλήλων τὸ μὲν νεώτερον πρεσβύτερον τοῦ πρεσβύτερου, τὸ δὲ πρεσβύτερον νεώτερον τοῦ νεωτέρου· οὐδέποτε γὰρ γίνονται, ἀλλ' αἰεὶ γίνονται ἂν τοιαῦτα διὰ τὴν τοῦ χρόνου ῥοήν, τὰ τοιαῦτα πάθοι ἂν καὶ τὰ ἄλλα πρὸς τὸ ἐν.

« Οὐκοῦν ἢ μὲν οὐδὲ ἕτερον
 « οὔτε αὐτοῦ οὔτε τῶν ἄλλων. —
 « Παντελῶς μὲν οὖν. »

Συλλογίζεται τὰ ἐπιχειρήματα· καθὸ μὲν γὰρ φησὶ κατὰ τὸ ἴσῳ ἀριθμῷ ἀλλήλων διαφέρειν τὸ ἐν καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἴσα ἔχοντα μέρη ἀλλήλοις καὶ ἴσα ὄντα, οὐτ' ἅπαντα πρεσβύτερον ἐκείνων ἢ νεώτερον, οὔτε ταῦτα αἰετοῦ πρεσβύτερα ἢ νεώτερα· ἢ δὲ ἐν ἄλλῳ μορίῳ διαφέρειν ἀνάγκη τὰ πρότερα τῶν ὑστέρων γεγόμενα καὶ τὰ ὑ-

τερα τῶν προτέρων, ταῦτα πρεσβύτερα καὶ νεώ-
τερα ἀλλήλων, ἀνάγκη γίνεσθαι. Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν
λόγον, τὸ ἐν τῶν ἄλλων καὶ πρεσβύτερον καὶ νεώτερον
καὶ οὔτε πρεσβύτερον οὔτε νεώτερον οὔτε ἔστιν οὔτε
γίνεται.

« Ἐπειδὴ δὲ χρόνου μετέχει τὸ ἐν

« καὶ περὶ τὸ ἐν ἔστιν.

« Παντελῶς μὲν οὖν ἔχει οὕτως. »

Ἐπειδὴ δὲ χρόνου μετέχει τὸ ἐν, μετέχει ἄρα καὶ
τοῦ ποτὲ καὶ τοῦ νῦν καὶ τοῦ ἔπειτα, καὶ ἦν καὶ ἔστι
καὶ ἔσται καὶ ἐγένετο καὶ γίγνεται καὶ γενήσεται· τὸ
δὲ καὶ εἶη ἂν τι ἐκείνω καὶ ἐκείνου τοιοῦτον οἶ-
μαι νοῦν ἔχει· εἶη μὲν ἐκείνω τὸ ἦν καὶ τὸ ἔστι καὶ τὸ
ἔσται· ταῦτα γὰρ οὐκ ἐκείνου τι, ἀλλ' ἐκείνου (1) πεσόν-
τος ὡς ἐν χρόνῳ ὄντι, ἐκείνου δὲ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ δόξα
καὶ ἡ αἴσθησις· περὶ ἐκείνου γὰρ ταῦτα ὡς ἐπιστητὸν
καὶ δοξαστὸν καὶ αἰσθητὸν· πλὴν οὐχ ἅμα τὰ τρία
ταῦτα, ἀλλ' ἢ εἰ μὲν ὡσαύτως αἰεὶ ἔχει, ἐπιστητὸν
ἔσται, εἰ δ' ὁμως καὶ ἄλλως κατὰ τὰ ἐπιχειρήματα,
δοξαστὸν, εἰ δὲ αἰσθήσει ὑποπίπτει· καὶ τοῦτο γὰρ
ἐπὶ τῶν ἐπιχειρημάτων συνάγεται· αἰσθητὸν· ὅτι δὲ
ἐπιστήμη ὑποπίπτει καὶ δόξη, δῆλον ἐξ ὧν καὶ ἡμεῖς
περὶ αὐτοῦ πράττομεν συλλογιζόμενοι καὶ ἐπιχειροῦν-
τες, καὶ ἔστιν ὄνομα αὐτῷ καὶ ὀνομάζεται, καὶ οὐκ
ἄρρητόν ἐστι κατὰ τὸ μηδαμῆ μηδαμῶς ὄν, καὶ λόγος,

(1) Sic Coddss. A. ἐκείνω πεσόντα (αὐτὸν προῖόντα) ὡς.

καὶ λέγεται· οὐδείς γὰρ λόγος περὶ τοῦ μηδαμῆ μηδαμῶς ὄντος, οὐδέ τι λέγεται περὶ αὐτοῦ, καὶ οὐα ἄλλα περὶ τὰ ὄντα τυγχάνει, ἐστὶ καὶ περὶ τὸ ἔν.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ (1).

« Ἐπι δὴ τὸ τρίτον λέγωμεν
 « ἐὰν μὴ ποτε καὶ λαμβάνῃ αὐτὸ καὶ ἀφί.
 « — Οὐδαμῶς.»

Καλῶς εἶπε τὸ τρίτον λέγωμεν· εἰ γὰρ ἐστὶ πῶς ἔτι, τρισσῶς ἐπιχειροῦμεν· ὁμοίως καὶ εἰ οὐκ ἔστι, τριχῶς ἐπιχειροῦμεν· ταῦτα δὲ τετραχῶς, τίνα ἔπονται καὶ ταῦτα τετραχῶς· ἢ γὰρ αὐτὸ πρὸς ἑαυτὸ ἢ εἰς πρὸς τὰ ἀντικείμενα, καὶ αὐθις τὰ ἀντικείμενα πρὸς αὐτά καὶ τὰ ἀντικείμενα πρὸς τὸ προκείμενον· τίνα οὐχ ἔπονται, καὶ αὐτὰ τετραχῶς· πῶς τε πρὸς ἑαυτά καὶ τίνα πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ αὐτὰ πρὸς ἑαυτά, καὶ αὐτὰ πρὸς τὰ προκείμενα, καὶ τίνα ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται, καὶ αὐτὰ τετραχῶς· Εἰπὼν γοῦν πρῶτως τίνα οὐχ ἔπεται καὶ αὐτῷ πρὸς ἑαυτὸ καὶ αὐτῷ πρὸς τὰ πολλὰ καὶ ταῖς πολλὰς πρὸς ἑαυτό, καὶ αὐθις τίνα ἔπεται καὶ αὐτὰ τετραχῶς, ἥδη ἤκει καὶ περὶ τοῦ τρίτου· λέγει τίνα ἔπεται τε καὶ οὐχ ἔπεται· ἔπεται τοίνυν τῷ ἐνὶ ἔν τε καὶ πολλὰ εἶναι, καὶ μῆτε ἐν μῆτε πολλὰ, καὶ μετέχειν χρόνον· καθὼς ἐπὶ τῶν δευτέρων ὑποθέσεων ἔλεγε, κατὰ μὲν τὸ ἔστι τὸ οὐσίας μετέχειν· τὸ γὰρ ἔστιν εἶναι π καὶ

(1) Quae rubrica deest in A.

ουσίαν δηλοῖ· ὅτι δ' οὐκ ἔστι κατὰ τὰς προτέρας ὑποθέσεις, καὶ ὅτι ἔπεται αὐτῷ καὶ τὸ ἔστι καὶ τὸ οὐκ ἔστι κατὰ τὰς παρούσας ὑποθέσεις τὰς ὅτι ἔπεται τι καὶ οὐχ ἔπεται· ἔπεται γὰρ δῆλον τὸ ἔστι, καὶ οὐχ ἔπεται τὸ ἔστι, μὴ μετέχειν ποτὲ οὐσίας· Ἦν ποτὲ γοῦν μετέχει καὶ ποτὲ οὐ μετέχει, οὐ πάντως ὅτε οὐ μετέχει οὐσίας, τότε μετέχει, καὶ οὐ πάντως ὅτε μετέχει τότε οὐ μετέχει, ἀλλ' ἐν ἄλλῳ χρόνῳ μετέχει· καὶ ἐν ἄλλῳ οὐ μετέχει· Ἔστι γοῦν χρόνος ἐν αὐτῷ, ὅτε μεταλαμβάνει τοῦ εἶναι, καὶ ὅτε ἀπῆλλακται τοῦ εἶναι· τὸ γὰρ ποτὲ μὲν μετέχειν οὐσίας, ποτὲ δὲ μὴ μετέχειν, τοῦτο δηλοῖ τὸ ποτὲ λαμβάνειν καὶ ποτὲ ἀφίεναι· πλὴν ὅρα τὸν παραλογισμόν· ἀπὸ γὰρ τοῦ μήτε ἐν, δηλονότι τοῦ οὐχ ἐν ἔστι, τὸ οὐκ ἔστιν ἀπλῶς λαμβάνειν, καὶ μὴ μετέχειν αὐτὸ οὐσίας κατὰ τοῦτο φησίν.

« Τὸ οὖν οὐσίας μεταλαμβάνειν
 « αὐξάνεσθαι τε καὶ φθίνειν καὶ ἰσοῦσθαι; —
 « Οὕτως (1). »

Καὶ ὅτι γινόμενον συνίστησι, καὶ αὐθις ὅτι φθειρόμενον· ἐν γὰρ τῷ οὐσίας μεταλαμβάνειν, ὅτι γίγνεται· ἐν δὲ τῷ οὐσίας ἀπαλλάττεσθαι, ὅτι φθείρεται· καὶ ἔπειτα συνάπτει τὸ ἐν καὶ τὸ πολλὰ τῷ γίνεσθαι ὥστε ἐν τε καὶ πολλὰ γινόμενον ἐν τῷ γίνεσθαι μὲν ἐν τὸ πολλὰ εἶναι ἀπόλλυται· διακρίνεσθαι δ' αὐθις ἐν τῷ ἐξ ἑνὸς πολλὰ γίνεσθαι, κατασκευάζει· καὶ

(1) Bekk. τὸ δὴ οὐσίας· ἄρα γε οὐ γίγ. Coddss. ἄρα οὐ Coddss. τὸ οὖν οὐσίας. — Bekk. γίγ.

εκ τοῦ γίνεσθαι ὅμοιον ὡς ἔλεγε κατὰ τὰς προτέρας ὑποθέσεις· πλὴν ἀορίστως καὶ οὐ λέγει ἐαυτῷ ἢ τὰς ἄλλοις, ὡς ἐκεῖ ἔλεγε· ταῦτα γὰρ ἐν ἐαυτῷ τῷ ἐν δόκιμάζει καὶ οὐ πρὸς τὰ πολλὰ, ὅπερ μετὰ ταῦτα πηγήσει, ὁμοιοῦσθαι· ἐκ δὲ τοῦ γίνεσθαι ἀνόμοιον, ἀνομοιοῦσθαι· ὅρα γὰρ πῶς προσβιδάζει συνάπτει τὸ γίνεσθαι τοῖς προτέροις, καὶ ἐν τῷ γίνεσθαι, ὅπερ ἐκ τῶν παρόντων ἐθήρασεν· ἔλεγε γὰρ ἐν τῷ οὐσίας μεταλαμβάνειν γίνεσθαι, ἐν τῷ γίνεσθαι γοῦν ἢ μείζον ἢ ἔλαττον ἢ ἴσον κατὰ τὰς προτέρας ὑποθέσεις αὐξάνεσθαι τε καὶ φθίνειν καὶ ἰσοῦσθαι.

« Ὅταν δὲ κινούμενόν τι ἴσθηται
 « εἰκός; — Πότε ὁν μὲν
 « ταβάλλει (1); »

Πότερον μὲν οὖν ἐν τῷ μεταλαμβάνειν οὐσίας τὸ γίνεσθαι συνίστα, καὶ ἐν τῷ ἀπαλλάττεσθαι οὐσίας, τὸ φθείρεσθαι· καὶ ἐκ τοῦ ἐν ἐκ πολλῶν γίνεσθαι τὸ κρίνεσθαι, καὶ αὐθις παλλὰ ἐξ ἑνὸς τὸ διακρίνεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ ὅμοιον γίνεσθαι τὸ ὁμοιοῦσθαι, καὶ ἐκ τοῦ ἀνόμοιον τὸ ἀνομοιοῦσθαι, καὶ ἐκ τοῦ μείζον γίνεσθαι τὸ αὐξάνεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ ἔλαττον γίνεσθαι τὸ ἐλαττοῦσθαι, καὶ ἐκ τοῦ ἴσον γίνεσθαι τὸ ἰσοῦσθαι, καὶ ταῦτα πάντα διὰ τοῦ γίνεσθαι ἐν χρόνῳ, δηλοῦν πάσχειν, νῦν δὲ δεικνύειν ἐν τῷ ἐξαίφνης ταῦτα

(1) Bekk. κινούμενόν τι. Bekk. ἀνευ μὲν τοῦ μεταβ. Coddss. κινούμενόν τι. — Bekk. Coddss. ἀνευ μὲν τοῦ μεταβ. his ἰστέος. Coddss. ἰστέος. —

γίγνεσθαι, τὸ δ' ἐξαίφνης πάντως ἐν ἀκαρεῖ ἐστὶ συνιστᾶ, ὅτι οὐ μένει ἐν τούτοις χρόνον τινά, καὶ οὔτε ὁμοίον ἐστὶν οὔτε ἀνόμοιον, οὔτε ἴσον οὔτε ἔλαττον, οὔτε μείζον ἐν τινι χρόνῳ· ποιεῖται δὲ τὴν ἐφοδὸν τῶν τοιούτων ἐκ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἴστασθαι. Εἰ γοῦν κινούμενον ἴσταται, καὶ ἐστὼς ἐπὶ τὸ κινεῖσθαι μεταβάλλει, οὐδ' ἐν ἐνὶ χρόνῳ ἔστιν, ἐπεὶ ἐστὼς κινεῖται καὶ κινούμενον ἴσταται καὶ οὐδέποτε μένει, τὸ δὲ ἐκ τοῦ ἴστασθαι μεταβάλλειν εἰς τὸ κινεῖσθαι καὶ ἐκ τοῦ κινεῖσθαι εἰς τὸ ἴστασθαι ἀνευ μεταβολῆς οὐκ ἂν εἴη. Πότε οὖν μεταβάλλει; ἐπεὶ οὐδ' ἐν τινι χρόνῳ οὔτε ἐν τῷ ἐστάναι ἐστὶν οὔτε ἐν τῷ κινεῖσθαι· μή ποτε οὖν τὸ ἄτοπον τοῦτο συμβαίνει τὸ ἐν ἀνεπαισθήτῳ χρόνῳ καὶ ἐξαίφνης μεταβάλλειν ἐκ τοῦ κινεῖσθαι εἰς τὸ ἴστασθαι καὶ ἐκ τοῦ ἴστασθαι εἰς τὸ κινεῖσθαι, ἐπεὶ οὐ πέφυκεν ἐστὼτος ἔτι ἐκ τοῦ ἴστασθαι μεταβάλλειν εἰς τὸ κινεῖσθαι, οὐδὲ ἐκ τῆς κινήσεως κινουμένου ἐστὶ μεταβάλλειν εἰς τὸ ἐστάναι, ἀλλ' αὐτὴ ἡ φύσις τοῦ ἐξαίφνης ἐγκάθηται, μεταξὺ τῆς κινήσεως καὶ τῆς στάσεως ἐν χρόνῳ μηδενὶ οὔσα. Καὶ ἐπεὶ οὐκ ἔχει τὸ ἐκ τινος καὶ εἰς τι· ἐν μηδενὶ γὰρ χρόνῳ ἐστὶν ἐν τῷ κινεῖσθαι ἵνα ἐκ τούτου εἰς τὸ ἴστασθαι μεταβάλλοι, οὐδ' ἐν τῷ ἴστασθαι ἵνα ἐκ τούτου εἰς τὸ κινεῖσθαι μεταβάλλοι· ἐναπολείφθη ἐν μόνῃ τῇ τοῦ ἐξαίφνης φύσει εἶναι τὸ ἐκ τινος καὶ εἰς τι, καὶ ἐκ ταύτης καὶ εἰς ταύτην κινδυνεύει γίνεσθαι τὴν ἐκ τῆς κινήσεως εἰς τὴν στάσιν, καὶ τὴν ἐκ στάσεως εἰς τὴν κίνησιν· καὶ οὕτω τὸ ἐν, εἴ περ ἔστηκέ τε καὶ κινεῖται ἐν οὐδενί

χρόνῳ μένον, οὔτε ἐν τῇ κινήσει οὔτε ἐν τῇ στάσει μεταβάλλοι ἂν ἐφ' ἑκάτερα κατὰ τὸ ἐξαίφνης· μόνας γὰρ οὕτως, και οὐ καλῶς μεταβάλλοι ἂν.

« Οὔτε γὰρ ἐστὼς ἂν
 « τὰ παθήματα πάντα ἂν ἐκ
 « σχοι τὸ ἐν, εἰ ἔστι. — Πῶς δ' οὐ (1); »

Ἐγύμνασε τὸν λόγον ἐπὶ τῆς κατὰ τόπον μεταβολῆς και ἔδειξε τοῦτο οὔτε ἐστὼς οὔτε κινούμενον ἐν τῷ χρόνῳ· ἐπεὶ δὲ δίχα μεταβολῆς οὐκ ἔστι τὸ μεταβαλεῖν, πᾶσα δὲ μεταβολὴ ἐν χρόνῳ, ἐν τῇ τοῦ ἐξαίφνης φύσει ἔδειξε τὴν μεταβολὴν τὴν ἐκ τῆς κινήσεως εἰς τὸ ἴστασθαι και τὴν ἐκ τῆς στάσεως εἰς τὸ κινεῖσθαι. Προβιβάζει τὸν λόγον και ἐπὶ τῶν λοιπῶν κινήσεων, ἐπὶ γενέσεως και φθορᾶς, και αὐξήσεως και μειώσεως και ἀλλοιωσεως, και φησὶν· ἄρ' οὖν οὕτω και ἐκτός τῆς ἄλλας μεταβολᾶς, ἵνα συνάψῃ και τὴν γένεσιν και τὴν φθοράν· αὗται γὰρ μόνας μεταβολαὶ οὐ κινῶσιν, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ἐπειδὴ γὰρ και αὗται μεταπτώσεων γίνονται κινήσεων και στάσεων οὐ γὰρ ἐν τῷ χρόνῳ ἐστὶν ἐν τῷ εἶναι, οὔτε μὴν ἐν τῷ μὴ εἶναι, ὥστε κατὰ τὸ ἐξαίφνης και τούτων γινομένων οὐκ ἔστιν οὔτε οὐκ ἔστι τὸ ἐν οὔτε γίνεται οὔτε ἀπαλλυται. Κατὰ γοῦν τὸν αὐτὸν λόγον και ὅτε ἐξ ἑνὸς και ἐκ πολλῶν ἐν γίνεται, οὔτε ἐν ἐστὶν οὔτε πολλὰ μίσητινι χρόνῳ ἐστὼς ἐν μηδενί, και οὔτε διακρίνεται οὔτε

(1) Bekk. A. bis ἐστὼς. B. C. ἐστὼς.

συγκρίνεται· τὸ γὰρ συγκεκριμένον διακρίνεται, καὶ τὸ ἐστὼς εἰς διακρίσιν συγκρίνεται, καὶ ἰὸν ἐξ ἀνομοίου ἐπὶ τὸ ὅμοιον· καὶ ἀνάπαλιν, οὔτε ποτὲ ὅμοιον οὔτε ἀνόμοιον ἐστὶ, καὶ ἐκ μικροῦ ἐπὶ τὸ μέγα κατὰ αὐξήσιν· καὶ ἀνάπαλιν, οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα ἐσεῖται· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως· καὶ ταῦτα ἂν πάσχοι τὰ ἐπόμενα καὶ μὴ ἐπόμενα τὸ ἔν, εἴπερ ἔν ἐστι.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ (1).

« Τί δὲ τοῖς ἄλλοις προσήκοι ἂν
. εἴπερ ἕκαστον,
ἔσται. — Ὄρθως (2). »

Γυμνάζει τὸν λόγον καὶ περὶ τῶν ἄλλων τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸ ἔν, λέγων ὅτι τὰ ἄλλα ἐπὶ ἄλλα τοῦ ἐνὸς εἰσιν, οὔτε αὐτὰ ἄλλα τὸ ἔν ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ ἐνὸς ἄλλα· οὔτε αὐτὰ τὰ ἄλλα τὸ ἔν ἦν, ἀλλὰ τοῦ ἐνὸς ἦν· τέως γε μὴν, οὐ στέρονται τὰ ἄλλα τοῦ ἐνὸς, ἀλλὰ μετέχει πῆ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, ὅτι ἐν τῷ ἔχειν μόρια ταῦτα ἄλλα ἐστὶ τοῦ ἐνὸς· εἰ γὰρ μὴ ἔχοι μόρια, παντελῶς ἂν ἔν εἴη· μόρια δ' ἂν εἶεν τῆς αὐτῶν ὁλότητος, τὸ δὲ ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἐκ μορίων ἔν ἐκ πολλῶν ἀνάγκη εἶναι, οὐ ἔσται μόρια τὰ μόρια·

(1) Quae rubrica deest in A. ὅλον ἦ. A. ἐστίν, ἂν ὅλον ἦ. —

(2) Bekk. ἂν πᾶσχειν ἐν. A. Bekk. B. εἶναι ὄν. A. εἶναι ὄν. πᾶσχει, B. πᾶσχοι. — Bekk. — Bekk. φαίνεται γὰρ δὴ. A. B. Coddss. μετέχει πῆ. A. μετέχει- φαίνεται δὴ. — Bekk. μόρια ἔσ- ται πῆ. — Bekk. B. ἐστίν ὃ ἂν χει. A. B. μόρια ἔχει.

ἕκαστον γὰρ τῶν μορίων τινός μοριον ἂν εἴη, οἷ
 δὴ πολλῶν· τὰ γὰρ πολλὰ διακεκριμένα ἔστιν· ἀλλ'
 ὄλου. Καὶ τοῦτο καθιστῶν πως οὐ πολλῶν μορίων, ἀλλ'
 ὄλου λέγεται τὸ μόριον, ὅτι φησὶν, εἰ πολλῶν μέρων
 λέγοιτο, ἐν δὲ τοῖς πολλοῖς ἔστι καὶ αὐτὸ ἐν, ἔστι
 μόριον ἑαυτοῦ μόριον, ὃ ἀδύνατον· ἐπεὶ δὲ πάντων
 τῶν πολλῶν οὐκ ἐγχωρεῖ μόριον εἶναι τὸ ἐν ἐκείνῳ, ἐν-
 δενός ἐκάστου τῶν ἄλλων· πλὴν γὰρ ἐνός αὐτοῦ μο-
 ρίου, τῶν ἄλλων ἔσται ἅμα· καὶ οὕτως ἀναφαιτά τ'
 ἐκάστου εἶναι μόριον, μὴ ὄν δὲ ἐκάστου μόριον, οὐδε-
 νός τῶν πολλῶν ἔσται· μηδενός δ' ὄν πάντων τούτων
 τι, εἶναι ὄν οὐκ ἔστιν οὐδενός· οὐδὲν καὶ μόριον π'
 ἄλλο ὅτιοῦν, ὅτι ἀδύνατον εἶναι· τὸ γὰρ ἀδύνατον εἶ-
 ναι τὶ ἂν εἴη τινός. Ἐπεὶ τοίνυν οὔτε τῶν πολλῶν
 οὔτε τῶν πάντων μόριον τὸ μόριον, μιᾶς ἰδέας ἢ εἴη
 καὶ ἐνός τινος, ὃ καλοῦμεν ὄλον καὶ τέλειον γερνός
 ἐξ ἀπάντων. Εἰ γοῦν τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός μόρια ἔχει, ὡς
 ἐδείκνυμεν, τὰ δὲ μόρια ὄλου εἰσὶ, μετέχει ἂν τὸ ὄλον τοῦ
 ἐνός, καθὼς ὄλον· ἀνάγκη τοίνυν τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός εἶναι
 ὄλον τι καὶ τέλειον μόρια ἔχειν, ὅπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων
 ἐποίησε, καὶ συνέγραψε ταῦτα εἰς τὸ ἔχειν μόρια, ἵνα
 μὴ ἐν ὄντα οὐκ ἦν ἄλλα τοῦ ἐνός· καὶ ἐντεῦθεν εἰς
 κενεὴν τὰ μόρια ὄλου καὶ τελείου μόρια, καὶ οὔτε ἐπ'
 στοῦ τῶν μορίων οὔτε τῶν πολλῶν οὔτε τῶν πάντων
 τὰ ὅμοια ποιεῖ, καὶ περὶ μορίου ἐκάστου. Καὶ κατὰ
 τὸν αὐτὸν λόγον δείκνυσι κακεῖνο τὸ μόριον μέρων
 τοῦ ἐνός ὡς ἐν· ἕκαστον γὰρ αὐτῶν τῶν μορίων μό-
 ριον ἔστι· καὶ τὸ ἕκαστον εἶναι σημαίνει δὴ πού ἐστι.

ἀφωρισμένον μὲν τῶν ἄλλων, καθ' αὐτὸ δὲ ἐν ὄν· τὰ γὰρ ἄλλα ὡς ἄλλα τοῦ ἐνός οὐ μεθέξει τοῦ ἐνός, καὶ διὰ τοῦτο ἕκαστον τῶν μορίων τῶν ἄλλων, ὡς ἐνός μετέχον καὶ ἐν ὄν, ἀφωρισμένον ἐσειῖται ἀπὸ τῶν ἄλλων καὶ καθ' αὐτὸ.

« Μετέχοι δὲ γ' ἂν τοῦ ἐνός
 « . . . τὰ μεταλαμβάνοντα τοῦ ἐνός; — Πῶς (1); »

Τὸ μετέχον τοῦ μετεχομένου ἄλλο τι δοκεῖ εἶναι· εἰ δὲ μὴ, ἔσται αὐτό τι ἑαυτοῦ μετέχον, ὅπερ ἄτοπον· οὐδὲ γὰρ μετέχει αὐτό τι ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἔστιν αὐτό· μετέχει γοῦν ἕκαστον τῶν μορίων τοῦ ἐνός καθὸ ἐν μόριον, καὶ ἄλλο τι ὄν μετέχει τοῦ ἐνός· οὐ γὰρ ἂν μετεῖχεν, εἰ ἄλλο οὐκ ἦν τοῦ ἐνός οὐ περ λέγεται μετέχειν, ἀλλ' ἦν ἂν αὐτὸ αὐτὸ τὸ ἐν· νυνὶ δὲ ἀδύνατον αὐτῷ δὴ τῶν μορίῳ ἐνὶ εἶναι, εἰ μὴ ἐν αὐτῷ τῷ ἐνί· ἀνάγκη δὲ καὶ τῷ ὅλῳ καὶ τῷ μορίῳ καθὸ καὶ αὐτὸ ἐν· κἀκεῖνο ἐν μετέχει τοῦ ἐνός, πλὴν ἐκεῖνο μὲν ἐν, ὡς ὅλον, οὐ μόρια τὰ μόρια, τοῦτο δὲ ἐν ὡς ἕκαστον μόριον τοῦ ὅλου. Οὐκοῦν τὰ μετέχοντα τοῦ ἐνός τό τε ὅλον καὶ τὸ μόριον ἕτερα ὄντα τοῦ ἐνός μετέχοι ἂν, τὰ ἕτερα δὲ τοῦ ἐνός πολλά που ἂν εἴη· τὰ γὰρ ἄλλα τοῦ ἐνός εἰ μῆτε ἐν μῆτε ἐνός πλείω εἴη, ἤγουν πολλὰ, οὐδὲν ἂν εἴη· ἐπεὶ δὲ ἄλλο τὸ μετέχον τοῦ ἐνός μορίου, ὃ ἦν τὸ μόριον, καὶ

(1) Bekk. μετέχειν δὲ γ. A. A. οὐκ ἀνάγκη ἤδη. B. Deest
 B. μετέχειν δὲ. — Bekk. τοῦ ἤδη. — Bekk. ἀπειρα πλήθει. A.
 ὅλου οὐ ἂν. A. B. ὃ ἂν. — Bekk. πλήθει ἀπειρα. B. πλήθει ἀπειρα.

ἄλλο τὸ μετέχον τοῦ ἐνός ὄλου, ὃ ἦν ὄλον, πλείω ἄρα τοῦ ἐνός ἐστίν· καὶ διὰ τοῦτο ἀνάγκη πλήθη ἄπειρα εἶναι τὰ τοῦ ἐνός ἐκείνου μεταλαμβάνοντα.

« Ὡς εἰδῶμεν· ἄλλο τι οὐχ ἐν ὄντα
 « πλήθει. — Παρ-
 « τάπασι μὲν οὖν (1). »

Μὴ συνιείς τὸν λόγον πῶς τὰ παρὰ τὸ ἐν καὶ ἄλλο τοῦ ἐνός πληθύνονται κατὰ τὸ ἄπειρον, ζητεῖ μαθεῖν καὶ πῶς; λέγει· ὁ δὲ ὧδε φησὶν· εἰδῶμεν ἄλλο τι οὐχ ἐν ὄντα οὐδὲ μετέχοντα τοῦ ἐνός τότε μεταλαμβάνειν αὐτοῦ τοῦ ἐνός, ὅτε μεταλαμβάνει· ἄλλο πάντα, ἢ ἐν· ἐν οἷς γὰρ ἐν αὐκ ἐνι, πλήθη εἰσὶν· ἵνα γὰρ τι παρὰ τὸ ἐν εἰ μὴ πλήθος; Εἰ οὖν τῇ διανοίᾳ ἀφαιροίμεθα ἀπὸ τῶν ἄλλων τοῦ ἐνός ἄπερ ὄλον πῶς μόρια ἔχον ἔλεγεν, ἀφαιροίμεθα οὖν τὸ ὀλιγιστόν, οὐκ ἀνάγκη τὸ ἀφαιρεθὲν ἐκεῖνο, ἐπεὶ τοῦ ἐνός οὐ μετέχει· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸ ὄλον καὶ ἄπαν ἐκεῖνο πλήθος εἶναι καὶ οὐχ ἐν. Οὐκοῦν τὴν τοιαύτην ἰδέαν τὴν ἀμέτρητον τοῦ ἐνός σκοποῦντί σοι, ὅσον ἂν ἀφαιρῆ; ἐπεὶ εἰς ἄπειρον διαιρετόν ἐστι· διανεῖσθαι ἐκεῖνο· ἐνταῦθα γὰρ τί ἄλλα τοῦ ἐνός ὡς ὄλον τι διανοεῖσθαι ἄξιον, ἄπειρα πάντως πλήθος ἐστίν, μὴ ἐπιπολαζόντος ἐκείνου τοῦ ἐνός· ἕτερα γὰρ τοῦ ἐνός ἐστίν.

« Καὶ μὴν ἐπειδὴν γε ἐν »

(1) Bekk. ὧς εἰδῶμεν. A. A. ὡς οἱοί τ' ἐσμέν. B. ἴσα. —
 B. εἰδῶμεν. — Bekk. B. πλήθη Bekk. ὀλιγιστόν. Codd. ὀλιγ-
 ὄντα. A. πλήθει ὄντα. — Bekk. στόν.

« ἄπειρά τέ ἐστι καὶ πέρατος
« μετέχει. — Πάνυ γε (1). »

Περὶ τῶν ἐπομένων ἅμα καὶ μὴ ἐπομένων τὸν λόγον ποιούμενος, ἐπεὶ ἀπειρίαν ἔδειξεν ἐν τοῖς ἄλλοις τοῦ ἐνός, ἰδοὺ δείκνυσι καὶ ὅτι οὐχ ἔπεται ἡ ἀπειρία, ἀλλὰ πέρας ἀκολουθεῖ τούτοις· ἐπειδὴν ἐν ἕκαστον μόριον γένηται ἐνεργόν, πέρας ἔχει πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς τὸ ὅλον, καὶ ἀντιστρόφως τὸ ὅλον πρὸς τὰ μέρια· τοῖς ἄλλοις γοῦν τοῦ ἐνός συμβαίνει ἐκ μὲν τῆς κοινωνίας τοῦ ἐνός αὐτῶν, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐνός οὐτὴν ἐκονιώνησαν, γίνεσθαι τι ἕτερον, ὅπερ αὐτοῖς πέρας παρέσχε πρὸς ἄλληλα· ἡ δὲ ἀπειρία ἐν ἑαυτοῖς, καθὼς ἐπεδείξαμεν, ἐν ἐστίν· οὕτω δὲ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός, καὶ κατὰ ὅλα καὶ κατὰ μέρια ἄπειρά τέ εἰσι, καὶ αὖθις πέρατος μετέχει.

« Οὐκοῦν καὶ ὁμοιά τε καὶ ἀνόμοια

« ἐφάνη πεπονθότα. —

« Ὅρθῶς λέγεις. (2) »

Ἐντεῦθεν δείκνυσι καὶ ὅτι ὁμοιά τε καὶ ἀνόμοια ἀλλήλοισ τε καὶ ἑαυτοῖς δηλονότι ἔπεται τούτοις τὸ ὁμοιον καὶ τὸ ἀνόμοιον, τοῦτο δ' οὕτως καὶ δὴ προέδειξεν ἄπειρα ταῦτα κατὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν· καὶ πάν-

(1) Bekk. ἐνός καὶ ἐξ ἑαυτῶν. A. ἐνός καὶ ἐξ αὐτῶν. B. ἐνός ἐξ αὐτῶν. — Bekk. A. καθ' ἑαυτὰ ἀπειρίαν. B. καθ' ἑαυτὰ ἀπειρία.

(2) Bekk. ἡ μὲν που. Coddss.

εἰ μὲν που. — Bekk. καὶ μὴν ἡ γε. Coddss. εἰ δὲ γε. — Bekk. ὁμοια ἂν εἴη. Coddss. ὁμοιον. — A. Deest αὐτοῖς usque ad καὶ ἀνόμοια pro ἀνομοίωτατα.

τα ἂν κατὰ τοῦτο, ταυτὸν πεπονθότα εἶη· καὶ αὖθις ἅπαντα πέρατος μετέχειν προέδειξε, καὶ ἐκ τούτου αὖθις ταυτὸ πεπονθότα εἶη· εἰσι δὲ τὰ πεπερασμένα καὶ ἄπειρα, ἐναντία πάθη, τὰ δ' ἐναντία ἀνομοιότατα· τὰ γοῦν ταυτὰ πᾶσι πάθη εὐρέθησαν ἐναντία καὶ ἀνομοιότατα· κατὰ γοῦν ἑκάτερον τὸ πάθος, ὃ ταυτὸν ἅπαντα εἶχον, ὅμοια ἂν εἶη καὶ ἀνόμοια τὰ αὐτὰ. Τὰ ἄλλα τοίνυν τοῦ ἐνὸς αὐτὰ καθ' αὐτὰ ἑαυτοῖς ἐπὶ ἀλλήλοις ὅμοιά τε καὶ ἀνόμοια εὐρέθησαν. Καὶ περὶ τοῦτον τὸν λόγον οὐκέτι χαλεπῶς εὐρήσομεν ταῦτα, καὶ ταῦτα καὶ ἕτερα ἀλλήλων κατὰ τὸ ὅμοιον ταυτῆ καὶ κατὰ τὸ ἀνόμοιον ἕτερα, καὶ κινούμενα καὶ ἐπιώτα, καὶ πάντα τὰ ἐναντία πάθη.

« Οὐκοῦν ταῦτα μὲν ἤδη εἴωμεν
 « Πάνυ μὲν οὖν. Λέξωμεν δὲ ἐξ
 « ἀρχῆς. »

ΑΡΤΗ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ (1).

« Ἐν εἰ ἐστι, τί χρὴ τὰλλα τοῦ ἐνὸς
 « ἐν ἑαυταῖς ἢ
 « οὐδέν. — Οὐ γὰρ οὖν (2). »

Τὰ γοῦν πολλὰ διὰ συντομίαν εἶα· ἐπισκοπεῖ δ' αὖ

(1) B. quæ rubrica sic interposita est. δῆ. — Bekk. πῶς γὰρ εἶ: A. B. Deest ὅ. — Bekk. τοῦ ἐνὸς; Τί δῆ; A. B. τοῦ ἐνὸς ἕνα; τί Coddss. ἐπισκοποῖμεν. — Bekk. δῆ; — Bekk. B. μετέχει ἂν ἑ λέγωμεν δῆ. Coddss. λέξωμεν ἄλλα. A. μετέχει ἄρα τὰ ἄλλα.

θις περὶ τούτων αὐτῶν τοῦ τε κινεῖσθαι καὶ ἐστάναι τοῦ ἀπείρου καὶ πεπερασμένου, τοῦ ὁμοίου καὶ τοῦ ἀνομοίου, τοῦ ταυτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου, καὶ τῶν ἄλλων ἐναντίων παθῶν, εἴπερ οὕτω μόνον ἔχει ταῦτα· ὡς φανῆναι τὰ αὐτὰ ἐπόμενά τε καὶ οὐχ ἐπόμενα, καὶ ταῦτα τετραχῶς κατὰ τὸν πρότερον τρόπον. Καὶ πρῶτον ὅτι χωρὶς καὶ οὐκ ἐν τινι τῷ αὐτῷ τό τε ἐν καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός, προλαμβάνει δὲ καὶ ἐρωτᾷ τὸ συμπέρασμα· τοῦ δὲ προσδιαλεγομένου ἐρωτήσαντος Τί δὴ; πῶς δηλονότι χωρὶς τῶν ἄλλων τὸ ἐν καὶ χωρὶς τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός; Ὅτι που, φησὶν, οὐκ ἔστι παρά τε τὸ ὄν καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός ἕτερον ὃ ἄλλο μὲν ἔστι τοῦ ἐνός, ἄλλο δὲ τῶν ἄλλων· πάντα γὰρ εἴρηται· καὶ ἐπεὶ οὐκ ἔστι τι, πῶς ἂν ἐκείνῳ τὸ μὲν ὄν τι εἴη ταῦτα τό τε ἐν καὶ τὰ ἄλλα, ὥστε οὐδέποτε ἐν ταυτῷ εἰσι χωρὶς ἄρα; καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ μόρια ἔχειν φαμὲν τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν· ἐπεὶ δὲ χωρὶς ἔστι τῶν ἄλλων τὸ ἐν, καὶ μόρια οὐκ ἔχει, πῶς ἂν εἴη ὅλον; ὡς τε τὰ ἄλλα μηδέποτε μεθέξει τοῦ ἐνός μήτε κατὰ μόριόν τι μήτε κατὰ τὸ ὅλον μετέχοντα, ὥστε οὐδαμῇ ἐν τὰ ἄλλα ἐστίν, οὐδ' ἔχει ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἐν.

« Οὐδ' ἄρα πολλά ἐστι τὰ ἄλλα

« ἐφάνη. —

« Ἀληθῆ (1). »

(1) Bekk. οὐδαμῇ μετέχει. ὁμοια μὲν γὰρ ἂν ὄντα. Coddss. Coddss. μηδαμῇ. — Bekk. Deest ἂν.

Ἐπεὶ ἔδειξε μὴ ἓν εἶναι τὰ ἄλλα, λέγει οὐδὲ πολλά ἐστίν· εἰ γὰρ πολλά εἴη, ἕκαστον ἂν μόριον τοῦ ὅλου ἓν ἦν· ὥστε οὔτε ἓν οὔτε πολλά οὔτε ὅλον οὔτε μόριά ἐστι τὰ ἄλλα τοῦ ἑνός, ἐπειδὴ μετέχει τοῦ μηδαμῆ· τὸ γὰρ μήποτε πολλά ἓν ὄν τοῦ μηδαμοῦ μετέχει, καὶ εἰ τοῦτο μηδαμῆ μετέχει, τὰ ἄλλα οὔτε δύο εἰσὶν οὔτε τρία, οὔτε αὐτὰ ἐστὶ τὰ τρία οὔτε ἓν αὐτοῖς ἐστὶ τὰ ἄλλα, εἰ περ τοῦ ἑνός πανταχῆ στέρεται, ὥστε οὔτε ὁμοια οὔτε ἀνόμοια οἷα αὐτὰ τὰ ἄλλα τῷ ἑνὶ οὔτε ἓν αὐτοῖς τούτοις ἐστὶν ὁμοιότης ἢ ἀνομοιότης. Εἰ γὰρ ὁμοια καὶ ἀνόμοια ἐπὶ εἴη, ἢ ἔχοι ἓν ἐαυτοῖς ὁμοιότητα καὶ ἀνομοιότητα, ὅτι πρὸς ἑαυτὰ καὶ οὐ πρὸς τὸ ἓν ἐξετάζονται, ἔχει ἐνὶ ἑαυτοῖς ἐναντία εἶδη τήν τε ὁμοιότητα καὶ τὴν ἀνομοιότητα τὰ τοῦ ἑνός ἄλλα· ἐπεὶ δὲ ἀδύνατον δύο ἅμα μετέχειν τι, ὃ μηδενός ἐκείνων μετέχει, οὕτω γὰρ μεθέξει ἀμφοῖν, εἰ ἀνὰ μέρος θατέρου μετέχει, τὰ ἄλλα τοῦ ἑνός οὐχ ὁμοια ὄντα οὐδὲ ἀνόμοια· οὔτε ὁμοια εἶεν οὔτε ἀνόμοια· ἀλλ' οὐδὲ ἀμφοτέρω ἅμα ὁμοια καὶ ἀνόμοια, ὁμοια μὲν γὰρ ὄντα μόνως ἢ ἀνόμοια μόνως ἑνός ἂν τοῦ ἑτέρου εἶδους μετέχοι ἢ τῆς ὁμοιότητος ἢ τῆς ἀνομοιότητος· ἀμφοτέρω δὲ ὄντα δύο ἑνὶ ἐναντίον μεθέξει. Τὸ γοῦν μετέχειν τῶν ἐναντίων ἴσως ἀδύνατον, τὸ δὲ μετέχειν ἑνός εἶδους, εἴτε ὁμοιότητος εἴτε ἀνομοιότητος, πῶς ἀδύνατον ἢ κατὰ τὰς προτέρας ὑποθέσεις; εἰ γὰρ ὁμοιότητος μεθέξει τὰ ἄλλα τοῦ ἑνός ἢ ἀνομοιότητος, ἔσται ἢ ὁμοιότης ἢ ἀνο-

μοιότης τι καὶ παρὰ τὸ ἐν καὶ παρὰ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός· ἢς μεθέξει τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός· ὅπερ οὐχ ὑπόκειται· πάντα γὰρ εἴρηται, φησὶν, ὅταν ῥηθῇ τὸ ἐν καὶ τὰλλα, ὡς πρότερον ἔλεγεν.

« Οὐδ' ἄρα τὰ αὐτὰ οὐδ' ἕτερα οὐδὲ κινούμενα . . .
« . . . διάφορον τῶν ἄλλων· ἢ οὐ; — Ἀνάγκη (1). »

Ἐνταῦθα δεικνύει οὐδὲ κινούμενα οὐδὲ ἐστῶτα, ἅπερ ἐδείκνυς κινούμενα καὶ ἐστῶτα· καὶ οὐδὲ γινόμενα οὐδὲ ἀπολλύμενα, ἅπερ καὶ γινόμενα καὶ ἀπολλύμενα ἔλεγεν· οὐδὲ μείζω οὐδὲ ἐλάττω οὐδ' ἴσα, ἅπερ καὶ μείζω καὶ ἐλάττω καὶ ἴσα ἐδείκνυς εἰ γὰρ τι τοιοῦτόν τι, φησι, πεπονθέναι ὑπομένει τὰ ἄλλα καὶ ἐνός μεθέξει καὶ δυοῖν καὶ τριῶν καὶ περιττοῦ καὶ ἀρτίου· εἰ γὰρ μεθέξει τοῦ ἐνός, ἀκολουθήσει ταῦτα πάντα· εἰ γὰρ μὴ ἐν, πῶς κινήσεται; πῶς στησεται; πῶς γενήσεται; πῶς φθαρήσεται; πῶς μείζον; πῶς ἐλάττων; πῶς ἴσον; τοῦ δ' ἐνός ἀναιρεθέντος κατὰ τὰς ἀνωτέρας ὑποθέσεις, καὶ ταῦτα ἀναρρηθήσεται· εἰ γὰρ ἔστι τὸ ἐν, αἱ δώδεκα ἐπιχειρήσεις πληροῦνται. Πεπλήρωκε τὰς προτέρας δώδεκα ὑποθέσεις τοῦ εἰ ἐν ἔστι, τίνα ἔπεται καὶ τίνα οὐχ ἔπεται, καὶ τίνα ἔπεται τε καὶ οὐχ ἔπεται· καὶ ταῦτα τετραχῶς· τίνα ἔπεται αὐτῷ πρὸς τε αὐτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς τε ἀλληλα καὶ πρὸς τὸ ἐν, καὶ τίνα οὐχ ἔπεται, ὁμοίως τετραχῶς· καὶ τίνα ἔπεται τε καὶ οὐχ

(1) Bekk. πάντα πάντως Codicis. Deest οὐδὲν γὰρ ἦττον στερομένοις. A. πάντων πάντως γινώσκαται, τί τὸ λεγόμενον μὴ στερομ. B. πάντως στερομ. — εἶναι.

ἔπεται ὁμοίως τετραχῶς. Λοιπὸν εἰσβάλλει καὶ περ τοῦ εἰ ἐν οὐκ ἔστιν· ἐξ ὧν τὰς ἐτέρας δώδεκα ὑποθέσεις συστήσει· καὶ πρῶτον καθιστᾷ· ὅτι ἄλλο ἐστὶ τὸ λέγειν, εἰ μὴ ἐν μὴ ἔστι, καὶ ἄλλο εἰ μὴ ἔστιν ἐν· ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἔμφασιν ἔχει, ἐν τῷ λέγεσθαι εἰ μὴ ἐν μὴ ἔστι, τὸ μηδαμῆ μηδαμῶς· τὸ δὲ εἰ μὴ ἐν μὴ ἔστιν ὑποστασίν τινα δηλοῖ ἐνός· καθ' οὗ κατηγορεῖται τὸ μὴ εἶναι· τὸ γὰρ ἐν μὴ ὄν ἄλλο τι ἂν εἴη· τὸ δὲ μὴ ἔστι μὴ ὄν δηλοῖ μὲν καὶ τὸ ἐν εἶναι ἐκ δύο ἀποκρίσεων τὴν κατάφασιν· δηλοῖ δ' ὅμως καὶ τὸ μηδαμῆ μηδαμῶς· τί γὰρ εἰ λέγοι τις, εἰ μέγεθος μὴ ἔστι, ἄλλο μὲν ἔστι τὸ μὴ ἔστιν, ἄλλο δὲ τὸ μὴ ὄν μέγεθος, ἀλλ' ἄλλο τι; τὸ γὰρ λευκὸν μεγέθους οὐκ ἔστι, ποιότης δ' ἔστιν· ἕτερον γοῦν ἔστιν ἐπὶ τούτοις τὸ μὴ ὄν καὶ ἕτερον τι τὸ ὑποκείμενον. Ὅταν οὖν εἴπω ἐν εἰ μὴ ἔστιν, ἴσμεν ὃ λέγει τὸ μὴ ὄν ἐν, ἴσμεν δὲ εἰ τὸ τὸ λεγόμενον ἐν καὶ ἐν καὶ εἶναι καὶ μὴ εἶναι, ὅτι ἕτερον τῶν ἄλλων ἐστὶ μετὰ τὴν κατάστασιν· τοιγαροῦν ἐπιφέρει.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ. (1).

« Ὡςδε ἄρα λεκτέον ἐξ ἀρχῆς, ἐν εἰ μὴ ἔστι . . .
 « τῶν ἄλλων λέγη, ἀλλὰ τὸ
 « ἐκείνου. — Φαίνεται (2). »

Δείκνυσιν ἐντεῦθεν ὡς τῷ ἐνὶ τούτῳ, ὃ λέγει μὴ

(1) A. Decet hæc rubrica. τι λέγεται. — Bekk. ἄλλο τι

(2) Bekk. μηδὲ ὅτι λέγεται. γισθαι. Coddss. γίγνεται.

A. ἢ δὲ δὴ λέγεται. B. ἢ μηδὲ ὅ

εἶναι, ἔστιν ἐπιστήμη, καὶ ὅτι λέγεται ἐν, ὅταν τις λέγη, ἐν εἰ μὴ ἔστι, γινώσκασθαι τοῦτο· καὶ τὰ ἄλλα ἕτερα εἶναι αὐτοῦ, καὶ εἰ μὴ τοῦτο, οὐδὲ αὐτὸ ἕτερον τῶν ἄλλων γίνεσθαι· τὸ γὰρ ἕτερον ἐτέροις ἕτερον, κακίνο τοῦτου ἕτερον· ὅθεν καὶ ἑτεροσιότης πρόσσεσι τῷ ἐνὶ τούτῳ, οὐ δὴ ἀποφαίνεται τὸ ἔστι πρὸς γοῦν τῇ ἐπιστήμῃ καθ' ἣν γινώσκομεν ὅτι τοῦτο ἐν οὐκ ἔστι, πρόσσεσι καὶ ἑτεροσιότης αὐτῷ· οὐδὲ γὰρ ἄλλου ἑτεροσιότητα ἔχει (1), ὃ ἐκεῖνο ἔχει πρὸς τοῦτο, ἀλλ' αὐτὸ τὴν αὐτοῦ ὡς ἐκεῖνο αὐθις τὴν τοῦ ἐκεῖνου.

« Καὶ μὴν τοῦ γε ἐκεῖνου καὶ τοῦ τινός . . .
« ἀνάγκη αὐτῷ με-
« τεῖναι. — Πάνυ γε. »

Ἐντεῦθεν κατασκευάζει ὅτι τὸ μὴ ὄν ἐν, εἶναι μὲν οὐκ οἶόν τε, μετέχων δὲ πολλῶν οὐδὲν καλύει· τίνα δὲ εἰσι τὰ πολλὰ, τὸ ἐκεῖνου· λέγεται γὰρ τοῦ ἐνός ἕτερα τὰ ἄλλα καὶ τοῦ τινός· τινός γὰρ ἕτερα ταῦτα· καὶ τὸ τούτου· τούτου γὰρ τὰ ἄλλα ἕτερα· τί δὲ διαφέρει τὸ ἐκεῖνου πρὸς τὸ τούτου, ἢ τὸ μὲν ἐκεῖνου, ἀναφορικόν ἐστι, τὸ δὲ τούτου δεικτικόν; ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄμφω τῷ ἐνὶ μὴ ὄντι, ὅταν περὶ τούτου ἢ περὶ ἐκεῖνου λέγωμεν ὅτι οὐκ ἔστι καὶ τοῦτο· λέγομεν γὰρ ἐκεῖνω (2) πάρεστι τὸ μὴ εἶναι· ταῦτα γὰρ πάντα τῷ ἐνὶ μὴ ὄντι, πρόσσεσι καὶ ἔτι τοῦτο· εἰ γὰρ τ' ἐκεῖνο τὸ ἐν οὐκ ἔστι λέγομεν,

(1) C. ἔχει.

(2) C. ἐκεῖνο.

ἐκεῖνο λέγομεν καὶ οὐκ ἄλλο, ἐπειδὴ, εἰ μᾶτε τὸ ἐν ἐλέγομεν μᾶτε ἐκεῖνο μὴ εἶναι, ἀλλὰ περὶ τινος ἄλλου ὁ λόγος ἦν ὅτι ἐλέγομεν τὸ ἐν μὴ εἶναι, οὐδὲ φηγήσθαι ἔδει· ἐπεὶ δὲ τὸ ἐν ἐκεῖνο, καὶ μὴ ἄλλο ὑπάρχει μὴ εἶναι, ὅταν περὶ αὐτοῦ λέγωμεν, πάντων ἰσώνων τῶν ἀνωτέρων ῥηθέντων μεθέξει, καὶ ἓως μὲν τοῦ εἶναι οὐ μεθέξει, πολλῶν δὲ μεθέξει, καὶ τούτου, καὶ τοῦ ἐκείνου καὶ τοῦ τούτου καὶ τοῦ τούτου καὶ τῶν λοιπῶν.

« Καὶ ἀνομοιότης ἄρα ἐστὶν αὐτῶ
 α ὁμοιότητα τῶ ἐνὶ αὐτοῦ ἰσῶν
 « εἶναι. — Δεῖ (1). »

Καὶ ἀνομοιότης, φησὶν, ἔστι τῶ ἐνὶ μὴ ὅτι τῶ τὰ ἄλλα αὐτοῦ· τὰ γὰρ ἄλλα αὐτοῦ ἔστι· τὰ δὲ ἔστι ἄλλα ἑτεροῦ, ἄλλοῖα, τὰ δὲ ἄλλοῖα, ἀνόμοια· ἔστι ἄρα ἀνομοιότης αὐτῶ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁμοιότης ἐστὶν ἢ γὰρ ἀνομοιότης πρὸς τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός· ἔστιν αὐτῶ τῶ γὰρ ἐνὶ ἔστιν ἀνομοιότης τοῦ ἐνός, ὁμοίως πρὸς τὸ ἐκεῖνου καὶ τούτου, ὥσπερ εἰ δύο ἦσαν τὸ ἐν· ἢ γὰρ ἀνομοιότης τοῦ ἐνός τῶ ἐνὶ ὑπάρχει ὁμοίως· οὐδὲ γὰρ ἢ ἀνομοιότης τῶν ἄλλων ἐν ἔχουσι πρὸς αὐτὸ τὸ ἐν, αὐτῶ ὑπάρχειν· ἀλλ' ἢ ἀνομοιότης τοῦ ἐνός τῶ ἐνὶ ὁμοίως ὑπάρχει.

« Καὶ μὴν οὐδ' αὖ ἴσῶν
 « ἀνισότητος γε ἐστὶ μέγιστος
 « καὶ σμικρότης. — Ἔστι γὰρ (2). »

(1) Bekk. δηλον εἴη δὴ ἐν. τῶ εἶναι. A. Deest εἶναι.
 Coddas. δ' ἐν. — Bekk. B. εἶναι.

(2) Bekk. ἴσῶν γ' ἔστι

Καὶ μὴν οὐδ' ἴσον τοῖς ἄλλοις τὸ ἐν· ἦν γὰρ ἂν καὶ ὅμοιον, ἄμφω δὲ ἀδύνατον· εἰ δὲ ἐκεῖνο οὐκ ἴστιν ἴσον τοῖς ἄλλοις, οὐδὲ τὰ ἄλλα τῷ ἐνὶ ἴσα· τὰ δὲ μὴ ἴσα ἄνισα, ἃ δ' ἄνισα τῷ ἄνισῳ καὶ τῷ ἴσῳ ἄνισα, ὥστε καὶ ἀνισότητος μετέχει τὸ ἐν καὶ μεγέθους τε διὰ ταῦτα καὶ σμικρότητος.

Ἔστι δ' ἄρα καὶ μέγεθος

“ μετεῖη καὶ μεγέθους καὶ σμικρότητος. — Ἐοικε (1). ”

Συνελάσας τὸν λόγον εἰς τὸ ἔχειν τὸ ἐν καὶ μέγεθος καὶ σμικρότητα, ἐντεῦθεν ὡς ἐναντία ταῦτα ἀλλήλοις, μὴ ἀκραιφνῶς συνυπάρχειν ἐν τῷ ἐνίχδιατείνεται, εἰρήγε κατὰ τὸ μεταξύ τούτων, τὸ δὲ μεταξύ τούτων, ἰσότης· ὥστε ἐν τῷ μὲν ἀνισότητος μετέχειν μέγεθος ἔχει καὶ σμικρότητα, ἐν δὲ τῷ μεγέθους καὶ σμικρότητος μετέχειν ἰσότητα ἔχει. |

Καὶ μὴν καὶ οὐσίας γε δεῖ

“ μὴ οὐσία ἄρα εἴπερ μὴ ἴστι. — Πῶς δ' οὐ (2); ”

Ἐντεῦθεν καὶ οὐσίας μετέχον δεῖκνυσι τὸ ἐν οὐκ ὄν, καὶ κατασκευάζει τοῦτο ἐκ τοῦ ἀληθινῶς περὶ αὐτοῦ λέγειν ὅσα εἶπε, τὰ δὲ ἀληθινὰ ὄντα, τὰ δὲ ὄντα

Coddss. ἴσον ἴστι. — Bekk. ὅμοιον ἀγ εἴη ἀπτόις. Coddss. Deest ἂν εἴη.

(1) Bekk. A. ἴστιν ἄρα. B ἴστι δ' ἄρα. — Bekk. τῷ δὴ ἐνί. Coddss. τῷ δὲ ἐνί.

(2) Bekk. μὴ οὐσίας ἔχει. Coddss. ἔχει. — Bekk. C. ἴσται μὴ ἐν. B. ἴστι. — Bekk. B. ἀλλὰ τί. B. Deest τί. — Bekk. τελῶς αὐ εἶναι ἦ. A. Deest ἦ. B. τελῶς ἀν εἶ ἦ εἶναι.

εἰς οὐσίας παρωνόμασται, ὡς περ αἰθίς τὰ ψευδῆ μὴ
 ὄντα λέγομεν. Ἔστιν ἄρα ὡς ἔοικε τὸ ἐν οὐκ ὄν, κατ'
 αὐτὸ δὴ τοῦτο ἀληθῆ· λέγειν ἡμᾶς περὶ αὐτοῦ ὅτι οὐκ
 ἔστιν· ὁ γὰρ μὴ ἔστιν ἔστιν οὐκ ὄν· εἰ γὰρ μὴ οὕτως,
 ἀλλ' ἢ ἀντίφασις τεθῆ, ὅπερ ἔστιν οὐκ ἔστι μὴ ὄν
 καὶ οὕτω τοῦ πῆ εἶναι ἀνήσει πρὸς τὸ μὴ εἶναι, μᾶλλον
 εὐθύς ἔσται ὄν· ὡς ἂν, εἰ ἔλεγεν, ὅτι ὅταν λέγωμεν τὸ
 ἐν οὐκ ὄν, λέγομεν τὸ ὄν οὐκ ὄν ἔστι, καὶ ἐκ τούτου,
 τὸ πῆ εἶναι τούτω παρέχομεν· εἰ γὰρ μὴ τοῦτο, ἀλλ'
 ἢ ἀπόφασις τεθείη τὸ οὐκ ἔστι· μὴ ὄν, καὶ ἀπάλια
 τοῦτο τὸ πῆ εἶναι πρὸς τὸ μὴ εἶναι, εἰς δὴλωσι τὸ
 μὴ εἶναι, μᾶλλον εὐθύς ἔσται ὄν. Ὅταν γὰρ τις λέγῃ
 ἐν οὐκ ἔστι μὴ ὄν, ἀποφαίνεται τὸ μὴ ὄν ἐκείνου, καὶ
 γίνεται ἔστιν ὄν. Διὰ τοῦτο ἄρα δεῖ ἔχειν δεσμὴν τοῦ
 μὴ εἶναι τὸ εἶναι μὴ ὄν, εἰ μέλλει μὴ εἶναι ὁμοίως
 καὶ τὸ ὄν ἔχει τὸ μὴ ὄν μὴ εἶναι, ἵνα τελῶς ἔχη τὸ εἶναι·
 οὕτω γὰρ ἂν τὸ ὄν· τε μάλιστα ἂν εἴη τῷ ἔχειν δεσμὴν
 τὸ μὴ ὄν μὴ εἶναι, ἀλλ' οὐσίας μετέχειν τοῦ εἶναι ὅτι,
 καὶ μὴ ὄν οὐκ ἂν εἴη τῷ μετέχειν μὴ οὐσίας, τοῦ
 εἶναι μὴ ὄν· εἰ μέλλει καὶ τελῶς εἶναι τὸ μὴ ὄν κατὰ
 τὸ εἶναι, τὸ δὲ μὴ ὄν μὴ οὐσίας μὲν, τοῦ μὴ εἶναι μὴ
 ὄν, οὐσίας δὲ τοῦ εἶναι μὴ ὄν· τὸ γὰρ εἶναι ὡσαύτι
 τοῦτο τὸ λεγόμενον μὴ ὄν, εἰ καὶ τὸ μὴ ὄν ἐμφανῶς
 ἔχει τοῦ μὴ εἶναι· τέτταρα γὰρ τινα λαμβάνει,
 ὧν πλέον οὐχ εὐρηται, ὄν ἔστιν, ὄν οὐκ ἔστι,
 καὶ πάλιν, μὴ ὄν ἔστι, μὴ ὄν οὐκ ἔστι περὶ ὄν
 ταῦτα ἀποφαίνεται, περὶ μὲν τοῦ ὄν ἔστι τὸ οὐσίας
 μετέχειν τοῦ μὴ εἶναι μὴ ὄν, περὶ δὲ τοῦ μὴ ὄν ἔστι

τὸ οὐσίας μετέχειν τοῦ εἶναι μὴ ὄν· εἰ καὶ τὸ μὴ ὄν αὐτὸ καθ' αὐτὸ τελείως οὐκ ἔσται, ἀλλ' ὅμως τὸ εἶναι, οὐσίας παριστᾷ, ὥστε τοῦ ὄν εἶναι καὶ μὴ ὄν εἶναι οὐσίας μέθεξις ἐστίν· ἐπὶ (1) δὲ τοῦ ὄν οὐκ ἔστι καὶ μὴ ὄν οὐκ ἔστι μὴ οὐσίας μέθεξις ἐστίν· ἐπὶ τούτῳ γὰρ ἐπάγει· οὐκοῦν ἐπεὶ περ τῶν τε ὄντι μετὰ τι τοῦ εἶναι, διὰ τοῦ μὴ ὄν μὴ εἶναι, καὶ τῶν μὴ ὄντι τοῦ εἶναι, διὰ τὸ μὴ ὄν εἶναι, καὶ τῶν ἐνὶ ἄρα, ἐπειδὴ λέγομεν τὸ ἐν οὐκ ἔστι, τοῦ εἶναι ἀνάγκη μετεῖναι, εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ μὴ εἶναι, ὥστε καὶ οὐσία φαίνεται τῶν ἐνὶ εἰ μὴ ἔστι, καὶ αὐθις μὴ οὐσία καθ' αὐτὸ μὴ ἔστι καὶ μόνον.

« Οἷόν τε οὖν, τὸ ἔχον πῶς
 « ἐκ τοῦ εἶναι ἐπὶ τὸ μὴ εἶναι ἔχον.
 « — Κινδυνεύει (2). »

Μετὰ τὸ ἔχειν τε οὐσίαν καὶ μὴ αὐθις ἔχειν, ἐπὶ τὸ μὲν ἔχειν ἕξιν δηλοῖ· τὸ δὲ μὴ ἔχειν στέρησιν (3), ἕξ ἕξως δὲ εἰς στέρησιν μεταβολή τις ἐστίν, ἰδοῦ καὶ μεταβολὴν αὐτῶν προσμαρτυρεῖ· εἰ δὲ μεταβολὴν καὶ κίνησιν, ἐφάνη τοίνυν τὸ ἐν καὶ ὄν οὐκ ὄν· ὡς πῆ μὲν μετέχον οὐσίας, πῆ δὲ μὴ μετέχον, καὶ οὕτως ἄρα καὶ οὐχ οὕτως φαίνεται· μεταβολὴν ἄρα ἔχει ἐκ τοῦ εἶναι ἐπὶ τοῦ μὴ εἶναι.

« Ἀλλὰ μὴν, εἰ μηδαμοῦ γέ ἐστι
 « ἔστηκέ τε καὶ κινεῖται.
 « — Ἔοικε. »

(1) C. ἐπὶ δὲ τοῦ ὄντος. ὄν ἐν πέρανται. A. ὄν ἐμπέρανται.

(2) Bekk. B. οὐκ ὄν ἐφάνη. (3) B. πέρασιν.

A. οὐκ ὄν ἐφάμεν. — Bekk. B.

Το ἀπὸ τοῦδε ἀντεπιχειρεῖ· εἴ περ γάρ, φησι, μὴ ἔστι, μηδαμοῦ τῶν ὄντων ἔστιν, ἤγουν ἐπὶ μηδενὶ τῶν ὄντων γενήσεται· καὶ διὰ τοῦτο οὐχ ἔτι πόθεν ποῖ· οὔτε μὲν μεταστήσεται, μὴ ἔχον δὲ κίνησιν, οὔδὲ τὸ μεταβαίνειν αὐτοῦ εἶναι ἐπὶ τὸ μὴ εἶναι κατὰ κίνησιν ἔξει· ἀλλὰ μὲν οὐδ' ἐν τῷ αὐτῷ στραφήσεται· τὸ γὰρ ὃν ἐδέιχθη ἐν τῷ αὐτῷ· τὸ δὲ μὴ ὄν ἐν τῷ τῶν ὄντων ἔσται· πῶς τοίνυν στραφήσεται ἐν ἐκείνῳ ἐν ᾧ οὐκ ἔστιν; οὔτε μὲν ἀλλοιοῦται ἐπὶ ἑαυτοῦ οὔτε τὸ ὄν οὔτε τὸ οὐκ ὄν ἐν· τὸ γὰρ ὄν, ὅτε λέγεται ἀλλοιοῦσθαι, οὐκ ἔστιν ὁ λόγος περὶ αὐτοῦ τοῦ ἑνός· εἴπερ ἀλλοιοῦται αὐτὸ ἑαυτοῦ, καὶ οὐκ ἔσται ἐπὶ τὰ αὐτὸ, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀλλοιωτούμενου· εἰ δὲ μήτε μεταβαίνει μήτε ἀλλοιοῦται μήτε στρέφοιτο ἐν ἑαυτῷ, οὐδ' ἂν πη κινεῖτο· εἰ δὲ μὴ κινεῖτο, οὐχ ἔσθηκέ τε καθὼς ἐλέγομεν πρότερον, ἀλλὰ κινεῖται καὶ ἔσθηκεν, ὡς νῦν ἀποδείκνυμεν.

« Καὶ μὲν, εἴ περ γε κινεῖται, μεγάλη ἀνάγκη . . .
 « . . . οὔτε ἀπόλλυται
 « — Οὐ γὰρ οὖν (1). »

Σοφιστικὸς φανερώς ὁ λόγος· οὐ γὰρ εἰ κινεῖται ἀλλοιοῦται, φασί· ἀλλ' εἰ ἀλλοιοῦται, κινεῖται· ἢ γὰρ κινήσεις καθ' ὑποκειμένου τῆς ἀλλοιώσεως, οὐ τὸ ἀπαλιν· οὗτος δὲ καὶ μεγάλην ἀνάγκην εἶναι φησὶ

(1) Bekk. B. ὡς εἶχεν. A. ἢ μὲν ἀρα. Coddas. εἰ μὲν ἀρα. ὡς εἶχεν. — Bekk. κινούμενον δὲ. — Bekk. ἢ δὲ Coddas. εἰ δὲ Coddas. κινούμενον δὲ. — Bekk.

ἀλλοιοῦσθαι εἰ κινεῖται· κατασκευαζέει δὲ ἐκ τοῦ τὸ κινούμενον οὐκ ἔτι ὡσαύτως, ἀλλ' ἑτέρως ἔχειν. Καλῶς μὲν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς φιλοσοφεῖ περὶ ἀλλοιώσεως, ὡς ἀκμὴν μὴ διαρθρωθείσης παρὰ τοῖς φιλοσόφοις· ἔπρεπε γὰρ εἰπεῖν ἀλλοιοῦνται, κινεῖται, ἵνα καὶ ἡ σὺν ἀντιθέσει ἐπιστροφὴ (1) εὐοδοῖτο· τὸ γὰρ μὴ κινούμενον οὐδαμῆ οὐδαμῆ ἀλλοιοῦται. Τί γοῦν βούλεται τὸ μῆδαμῆ ἢ ὅτι κατὰ κοινοῦ φέρει τὴν ἀλλοίωσιν πάσης κινήσεως; μῆδαμῆ γοῦν λέγει ἤγουν μῆτε κατ' αὐξησιν μῆτε κατὰ φθίσιν μῆτε κατὰ τόπον, οὐδ' ἀλλοιοῦται ποσῶς· λοιπὸν καὶ ἀλλοιοῦται μὲν ὡς κινούμενον, οὐκ ἀλλοιοῦται δὲ ὡς μὴ κινούμενον, τὸ ἀλλοιούμενον δὲ ἕτερον γίνεται ἢ πρότερον, τὸ δὲ ἕτερον γινόμενον ἀπόλλυται ἐκ τῆς προτέρας ἕξεως, καὶ ἄλλο τι γίνεται, τὰ δὲ μὴ ἀλλοιούμενον, οὐ, καὶ οὕτως γίνεται τε καὶ οὐ γίνεται, καὶ ἀπόλλυται καὶ οὐκ ἀπόλλυται, ὁ περ ἀδύνατον.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ (2).

« Αὐθις δὴ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν
« οὐδαμῆ ἔχειν (3). »

(1) B. ἀντιστροφή.

(2) Sic B. C.

(3) Bekk. διὰ φαί εἶναι τῷ αὐτῷ. A. B. τὸ αὐτό. — Bekk. B. αὐτό. B. κινεῖσθαι λεγόμενον. A. λέγόμενον.

— Bekk. ἐν τῷ μετόχον. A.

ἀντούτου μετ. B. ἐν τούτῳ μετ.

— Bekk. εἰ μὴδὲν αὐτῷ διὰ. A. B. αὐτό.

Εἰκὼν τίνα ἔπεται τῷ ἐνὶ μὴ ὄντι, αὐθις ἐπὶ τῇ ἀρχῇ ἴησι καὶ σκοπεῖ τίνα οὐχ ἔπονται τῷ ἐνὶ μὴ ὄντι, ὥστε, ἅπερ πρότερον ἔλεγε, τὸ μηδαμῇ κινούμενον οὐδαμῇ ἀλλοιοῦται, καὶ τὸ μὴ ἀλλοιούμενον οὔτε γίνεται οὔτε ἀπόλλυται. Οὐκ ἀπέφαινε τῷ τῷ ἐνὸς μὴ ὄντος, ἀλλ' ἀπόδειξιν ἐποιεῖτο τῶν καταφατικῶν ὧν ἔλεγε, διὰ τοῦ ἀδυνατοῦ· ὅτι λέγει δηλονότι τὸ κινούμενον ἀλλοιοῦται· τὸ γὰρ μὴ κινούμενον οὐκ ἀλλοιοῦται, τὸ δὲ μὴ ἀλλοιούμενον οὔτε γίνεται ἕτερον ἢ πρότερον· τοῦτο δὲ οὔτε γίνεται οὔτ' ἀπόλλυται· ἀλλ' ἦν καὶ γινόμενον καὶ ἀπολλύμενον καὶ ἐτέρως ἔχον, ὥστε τὸ αὐτὸ ἐν μὴ ὄν εἴρεται κατὰ τὰς προτέρας ὑποθέσεις, καὶ γινόμενον καὶ ἀπολλύμενον, κατὰ δὲ τὴν νῦν τὴν μὴ δεχομένην ὅτι οὐ κινεῖται οὐδ' ἀλλοιοῦται, καὶ μήτε γινόμενον μήτε ἀπολλύμενον, ἔπερ ἀδύνατον· ὥστε κινεῖται ἄρα καὶ ἀλλοιοῦται, εἰ μέλλομεν φυλάττειν τὰς προτέρας ὑποθέσεις· ἐκ τούτου δὲ ἀποδείκνυσι τὰ μὴ ἐπόμενα τῷ ἐνὶ μὴ ὄντι, καὶ λαμβάνει αὐτὸ τὸ μὴ εἶναι· τὸ γὰρ μὴ ἔστι, φησὶ, τό τε λέγομεν ὅταν οὐσίας ἀπουσίαν τοῦτο προσμαρτυρῶμεν, ὅ ἂν φῶμεν μὴ εἶναι· οὐκ εἴπε γοῦν φαμέν αὐτὸ πῶς· πῶς δὲ εἶναι ἢ ἀπλῶς μὴ εἶναι ὅτι οὐδαμῶς οὐδαμῇ ἐστίν, οὐδὲ πῇ οὐσίας μετέχει; Καὶ ἀπολογεῖται ὁ προσδιαλεγόμενος οὐ μόνον ἀπλῶς, ἀλλὰ ἀπλούστατα· οὔτε ἄρα δύναται εἶναι τὸ μὴ ὄν οὔτε οὐσίας μετέχειν, τὸ δὲ γίνεσθαι οὐκ ἔλλο ἐστὶν ἢ τὸ οὐσίας μετέχειν· ὁμοίως καὶ τὸ ἀπολλύσθαι τὸ οὐσίαν ἀπολλύναι· οὔτε γοῦν ἀναλαμβάνει

οὔτε ἀπολλύει, οὐ μὴ μετέχει· τῷ ἐνὶ ἄρα, ἐπειδὴ οὐδαμῆ ἐστιν, οὔτε ἐκτέον οὔτε ἀπαλλακτέον οὔτε μεταληπτέον οὐσίας· οὐκ ἄρα οὔτε γίνεται οὔτε ἀπολλυται μῆτε γοῦν γινόμενον μῆτε ἀπολλύμενον, οὐδ' ἀλλοιοῦται, ἐπεὶ κατὰ κοινοῦ πάσης μεταβολῆς τὴν ἀλλοίωσιν ἔλεγεν, ἥ περ Ἀριστοτέλης οὐ τίθεται· εἰ δ' οὐκ ἀλλοιοῦται οὐδὲ κινεῖται, οὔτε ἄρα ἴσταται τὸ μὴ ὄν μηδαμῆ· τὸ γὰρ ἐστὼς ἐν τῷ αὐτῷ τινὲ δεῖ εἶναι· ἀλλαμῆν οὐδ' ἔστι γε αὐτῷ τί τῶν ὄντων· τὸ γὰρ τί ὄν τί ἐστιν· καὶ εἰ ἦν τί τὸ ἐν μὴ ὄν, οὐ τάσεως (1) ἂν μετεῖχεν· Εἰ γοῦν τι οὐκ ἔστιν αὐτῷ, οὔτε μέγεθος ἐστιν οὔτε σμικρότης οὔτε ἰσότης αὐτῷ οὐδὲ ὁμοιότης οὐδὲ ἑτεροιοότης, οὐδὲ πρὸς αὐτὸ οὐδὲ πρὸς τὰ ἄλλα, οὔτε τὰ ἄλλα εἶη αὐτῷ· τὰ γὰρ ἄλλα τινὰ ἄττα εἰσὶ καὶ οὐσίας μετέχει, ὥστε οὐ σχέσις τις αὐτῶν πρὸς αὐτὸ ἐστιν, οὔτε ἔστιν αὐτὸ τὸ ἐκείνου ἢ τὸ τούτου ἢ ἐκείνω καὶ τὰ λοιπά, ἐπεὶ οὐκ ἐνὶ αὐτῷ τι ἢ ἀποφαινόμενον ἢ καταφαινόμενον· οὐδὲ γὰρ ἐπιστήμη οὐδ' αἰσθησις οὐδὲ λόγος οὐδ' ὄνομα οὐδ' ἄλλο ὅτιοῦν· εἰ γοῦν οὐκ ἔχει πῶς τι τοιοῦτον (2), οὐδαμῆ ἂν ἔχοι.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΟΓΔΩΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΔΑΜΑΣΚΙΟΝ (3).

α Ἐτι δὴ λέγωμεν

(1) Sic Coddss. Leg. στάσεως. (3) Sic B. C.

(2) B. τοιούτων.

« οὐκ ἀληθῶς φαίνεται, εἴπερ ἐν μί
« ἔσται. — Οὐ γὰρ οὖν (1). »

Καὶ τοῦτο περὶ τῆς αὐτῆς καὶ μιᾶς ὑποθέσεως· ἐν
εἰ μὴ ἔστι, τι ἔπεται τοῖς ἄλλοις καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ
πρὸς τὸ ἐν μὴ ὄν. Εἰ γοῦν ἄλλα τοῦ ἐνός τοῦ μὴ ὄντος
εἰσὶ, δεῖ πρὸς αὐτὰ εἶναι· οὐ γὰρ ἂν εἴποι τις ὅτι αὐτὰ
εἰσὶν ἄλλα· εἰ γὰρ μὴ ἔστιν (2) ἄλλα, οὐκ ἂν περὶ τῶν
ἄλλων εἰλέγομεν· ἐπειδὴ περὶ τῶν ἄλλων ὁ λόγος, τι
ἄλλα πάντως ἕτερα εἰσιν. Ἡ γὰρ οὐ καλοῦμεν τὸ ἕτερον
ἐπὶ τοῦ ἄλλου, τὸ ἕτερον δὲ πρὸς τι ἔστιν· ἕτερον γὰρ
ἑτέρου, καὶ τὸ ἄλλο ἄλλου ἄλλον· ἔστιν οὖν καὶ πρὸς
ἄλλοις τι εἰ μέλλοι ἄλλα εἶναι οὐ ἄλλα ἔσται· τὰ γὰρ
ἄλλα, τινὸς ἄλλα ἐτίθεμεν. Ἐπεὶ νῦν τὸ ἐν φάνηται
ἄλλο παρὰ τὰ ἄλλα, αὐτὸ δὲ οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ἄλλων ἄρα
ἐστὶ· λείπεται γὰρ τοῦτο μόνον εἰπεῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι
τὰ ἄλλα μὲν ἄλλου, ἐκεῖνο δὲ ἔστι τὸ ἐν, τὸ δὲ ἐν οὐκ
ἔστιν, ἀλλὰ ἄλλων ἐν εἶη ἄλλα, ὥστε κατὰ πλῆθος ἄλλων
ἄλλα ἔσται, — καὶ οὐ καθ' ἐν, ἐπεὶ τὸ ἐν οὐκ ἔστιν. Ἐπι-
στος οὖν ὁ τῶν ἄλλων ὄγκος, εἰ καὶ εἰς ἂν εἶη, ἔπει
τὸ ἐν οὐκ ἔστι πλῆθος, ἀπειρός ἐστὶ, καὶ τὸ σμικρότατον
ληφθεῖν ἐκ τῶν ἄλλων· τὸ γοῦν δοκεῖν τὸ ἐν εἶναι
πολλὰ, ὡς ἐν ὑπνω ἐξαίφνης ἐφάνη ὄναρ καὶ παράδοξον

(1) Bekk. A. ἕτερον δὲ γὰρ φαίνεται. A. ἕτερον φανέ-
ραμίν. B. ἕτερον δὲ πρὸς φαμ. — Bekk. B. ὄν δὲ οὐ εἴπερ.
— Bekk. B. φαμίν τὸ ἕτερον ὄν δὲ εἴπερ. — Bekk. ἕτερον
ἕτερον εἶναι ἕτερου. A. φαμίν ἕτερον δὲ εἶναι. B. ἄρ. δὲ εἶναι. ἢ ἕτερον
ἕτερον. — Bekk. εἰ μὴ δὲ εἶναι.
μὴδενός. A. λειπ. εἰ μὴδενός. B. A. B. δοξασίεν.
λειπ. ἢ μὴδέν. — Bekk. B. ὑπ- (2) B. εἰσιν.

τὸ γὰρ σμικρότατον καμμέγεσθεσ ἐφάνη, ἀπολυθέν τοῦ ἐνὸς καὶ εἰς πλῆθος εἰσελθόν, ὥστε ποτὲ μὲν οὐχ ἐνὸς ἀλλὰ ἔσται τὰ ἄλλα, ἀλλ' εἰ καὶ ἐνὸς ἀπόντος τοῦ ἐνὸς, εἰς ἕκαστος τῶν ὄντων πολλὰ ἰσοῦνται, ὧν οὐδ' ἀριθμὸς ἔσται τοῦ ἐνὸς καὶ πρώτου οὐκ ὄντος, οὐδὲ τὰ μὲν ἄρτια, τὰ δὲ περιττά, ὃ περ ἔστιν ἴδιον τοῦ ἀριθμοῦ.

• Καὶ μὴν καὶ σμικρότατόν γε

• φάσμα ἰσότητος.

• — Εἰκός (1). •

Ἐπειδ' ἂν θήσεις ἄλλα ἀλλήλων εἶναι, καὶ τοῦσ' ὄγκους ἕνα ἕκαστον ἀπέρους πλῆθει μὲν ὄντος ἐνὸς, δόξειεν αὐτοῖς τοῖς ἄλλοις, φησὶν, ἕν εἶναι. Φαίνεται δὲ τοῦτο πολλὰ καὶ μεγάλα πρὸς ἕκαστον τῶν πολλῶν, ὡς μικρῶν ὄντων, εἰς ἕν εἰ ἔλεγεν ὅτι χώραν ἔχει λογίζεσθαι ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ ἕν, τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ λόγου συμβαίνει· τοῦ γὰρ πλῆθος, εἰ μὴ ἕν ἐστιν, αὐτὸ δὲ πᾶν τὸ δοκοῦν ἕν, ἐπεὶ πρὸς τὰ λοιπὰ ἄλλο ἔσται; κείται γὰρ ὅτι ἀλλήλων ἄλλα τὰ ἄλλα συμβαίνει λογίζεσθαι πολλὰ καὶ μεγάλα, ἐπεὶ ἄλλο ἐστίν, εἴτ' οὖν ἄλλα τῶν πολλῶν καὶ σμικρῶν, καὶ ἕκαστος ὄγκος δοξασθήσεται καὶ ἴσος τοῖς πολλοῖς καὶ σμικρὸς· κατασκευάζει δὲ τὸ ἴσον ἐκ τοῦ μεταβαίνειν ἐκεῖνο ἐκ τοῦ μέλλονος εἰς ἔλαττον· πρὶν γὰρ εἰς μεταξὺ ἀφικέσθαι ὃ ἐστὶ τὸ ἴσον, εἰς τὸ ἔλαττον οὐκ ἂν ἔλθοι τὸ

(1) Bekk. B. καὶ μὴν καὶ. A. Bekk. δόξειεν ἰδέσθαι. A. B. δόξει καὶ μὴ καὶ. — Bekk. δόξει αὐτοῖς. A. B. δόξιν αὐτοῖς. — Bekk. φάντασμα ἰσότητος. A. B. φάσμα ἰσότητος.

λέγόμενον μεῖζον, τὸ δὲ εἰς τὸ μεταξὺ εἰθεῖν φάντασμα ἔχει ἰσότητος.

« Οὐκοῦν καὶ πρὸς ἄλλον ὄγκον
« ἄτε οὐκ ὄντας τοῦ
« ἑνός. — Ἀληθέστατα (1). »

Ἐντεῦθεν δείκνυσιν ὅτι ἕκαστος ὄγκος πρὸς ἄλλην πέρασ ἔχων, (εἰς γὰρ ἕκαστος περιορίζεται πρὸς τὸν ἑπὶ ἑαυτὸν) αὐτὸς πρὸς αὐτὸν οὐχ ἔξει ταῦτα ὅτι αἰεὶ, ὁ ἂν λάβῃ τις ἐξ αὐτοῦ ὡς πρότερον τὴν (2) ἀρχὴν, ἐπειδὴ ἄπειρα διαιρετά ἐστίν, τούτου πάλιν ἄλλη ἀρχὴ φαντασθήσεται, καὶ ἐντεῦθεν ἀρχὴν ἧς (3) ἰδεῖται αὐτῆς ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τελευταῖας ταύτης γὰρ ἕτερα, καὶ ἄλλη ταύτης δοξασθήσεται, καὶ οὕτως οὐδὲν εὐρύστοιμον τελευτήν τινος ὄγκου. Ἐν τῶν μέσων τὰ αὐτὰ γενέσεται πρὸς γὰρ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς τελευταῖας καὶ τὰ μέσα παρενεχθήσονται, καὶ ἄλλως τέ φησι καὶ τὸ μέσον ἐν ἂν εἴη τοῦ ἑνός δὲ οὐκ ὄντος, πῶς ἂν μέσον ἐν εἴῃ;

« Θρύπτεσθαι δὴ οἶμαι, κερατιζόμενον ἀνάγκη . . .
« φαντάσμεναι, ἕτερον
« καὶ ἀνόμοια αὐτοῖς. — Οὕτως (4). »

Μὴ τοῦ ἑνός ὄγκος ἀνάγκη αἰεὶ θρύπτεσθαι ἕκαστον τῶν ὄγκων κατακερματιζόμενον διὰ τὸ μὴ θέλειν ἰσπε-

(1) Bekk. μεσαίτερα τοῦ μέσου. A. B. μεσ. τὰ τοῦ μ. — Bekk. σμικρότερα δὲ διὰ. A. B. σμικρ. διὰ. B. δὴ. — Bekk. B. κἂν τὸ ἐν ἂν. A. κἂν ἄρα οὐ ἐν ὁ ἐν. — Bekk. B. ἀμεβλὺ ἐν φαίνεσθαι. A. ἴμφ. — Bekk. τ' ἄλλε δὲ τοῦ ἑνός. B. ἄλλα δὴ τοῦ ἑνός. A. δαίτ. — Bekk. καὶ τῶ τῶ. A. B. Deest καί.
(2) B. C. ὡς πρότερον ἀρχὴν.
(3) A. ἀρχὴν η (sic) ἰδ. B. ἀρχὴν ἰδ. non sana videntur.
(4) Bekk. θρύπτεσθαι δὲ A.

σθαι ἐν τῷ ἐνί· πᾶν γὰρ ὃ ἂν τις λάβῃ τῇ διανοίᾳ, ὄγκος γὰρ ἄνευ ἐνός τὸ τοιοῦτο λαμβάνοιτ' ἂν, ἕκαθεν γοῦν ὀρῶντι, ἀμβλὺ ἂν δόξειε, λαμβάνοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ ἄπειρα ὡς ἐν· ἐγγὺς δὲ οὐκ ἔχοντι τὸ ἐν ἄπειρα φανήσεται, ἐπεὶ τοῦ ἐνός στέρεται, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἄπειρά τε καὶ πεπερασμένα καὶ ἐν καὶ πολλὰ φαίνοιτ' ἂν. Δεῖ γὰρ δὴ τοῦ ἐνός καὶ ἄλλως οὐκ ἔστι τὸ ἐν, ἐν εἶναι, εἰ μὴ τὸ ἐν ἔστι, καὶ ὁμοια καὶ ἀνόμοια· ὁμοια γὰρ ὄντα μὴ ἔχοντα τὸ ἐν ἀποβαλλοῦνται τὸ ὁμοιον, καθὸ (1) ἐν εἰσι καὶ ταυτιζονται, καὶ ἀνόμοια σκιαγραφῆσονται, ἐν μὲν καὶ ὁμοιον καὶ ταυτὸν φανήσονται τὰ μακρόθεν· προσελθόντι δέ γε πολλὰ καὶ ἕτερα τῷ τοῦ ἐτέρου φαντάσματος καὶ ἀνόμοια καὶ ἑτεροῖα αὐτοῖς.

« Καὶ ὁμοίους δὴ καὶ ἀνομοίους τοὺς ὄγκους
 « ὄντος πολλά ἐστίν. — Ἀληθῆ-
 « στατα μὲν οὖν (2). »

Πᾶν τούναντίον αὐτοῖς δὴ τοῖς ἄλλοις ἐντεῦθεν γενήσεται ὁμοίους καὶ ἀνομοίους τοὺς ὄγκους ἀνάγκη δοκεῖν καὶ ἑαυτοῖς καὶ ἀλλήλοις, καὶ αὐτούς τε καὶ ἐτέρους ἀλλήλων καὶ ἀπτομένους καὶ χωρὶς ἑαυτῶν καὶ κινουμένους πάσας κινήσεις καὶ ἐστῶτας πάντα καὶ γινομένους καὶ ἀπολλυμένους, καὶ μηδέτερα πάσχειν, καὶ πάντα ταῦτα· ἃ δὴ καὶ εὐπετέως διελθεῖν ἡμῖν, εἰ ἐνός μὴ ὄντος πολλά εἰσίν· ἃ δὴ ἐῷμεν συντομίας

(1) B. καθ' ἑ.

A. B. πάντα.

(2) Bekk. ἐστῶτας πάνταχ.

χάριν· ἃ γὰρ πρὸ τοῦ εἰλεγμένου, ταῦτα κἀνταῦθα σα-
βήσεται.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΝΝΑΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΑΕΥΤΑΙΑΣ

ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΔΑΜΑΣΚΙΟΝ (1).

« Ἐπι δὲ ἀπαξ ἐλθόντες
 « φαίνεται τι καὶ οὐ φαίνεται
 « — Ἀληθέστατα. »

Ἐπὶ τῆς τρίτης ὑποθέσεως τῆς ἐν εἰ μὴ ἔστι, ἢ
 ἔπεται τε καὶ οὐχ ἔπεται, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς τρίτης
 ὑποθέσεως ἐν εἰ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται, δι-
 κεχωρισμένως λέγει πρῶτον μὲν τίνα τὰ ἐπόμενα, καὶ
 ἔπειτα τίνα τὰ μὴ ἐπόμενα. Εἰπὼν τοίνυν τίνα τὰ
 ἐπόμενα, τίθησι (2) καὶ τίνα τὰ μὴ ἐπόμενα·
 οὐκοῦν, ἐν εἰ μὴ ἔστιν, εἰ τὰ ἄλλα τῷ ἐνὸς
 μὴ ὄντος ἔστι, αὐτὰ τὰ ἄλλα· οὔτε ἐν ἔστιν,
 οὔτε πολλὰ· ἐν μὲν οὐκ ἔσται, ὅτι ἄλλα τῷ ἐνὸς
 εἰσιν· πολλὰ δὲ οὐκ ἔσται, ἐπιλείποντος τοῦ ἐνὸς,
 χώραν οὐκ ἔχει τὰ πολλὰ λέγεσθαι· ἐν γὰρ πολλῶν
 οὔσιν ἐν εἶη ἂν τὸ ἐν· εἰ γὰρ μὴδὲ αὐτοῦ ἔστι
 ἐν, ἅπαντα οὐδὲν ἔστιν· οὔτε γοῦν εἰσι τὰ ἄλλα
 ἐν οὔτε πολλὰ, ἀλλ' οὐδὲ φαίνονται οὔτε ἐν οὔτε
 πολλὰ· ὅτι τὰ ἄλλα ταῦτα οὐδενὶ τῶν μὴ ὄντων
 οὐδαμῆ οὐδαμῶς οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει· οὐδέ τῶν
 τῶν μὴ ὄντων παρὰ τῷ καὶ τινὶ τῶν ἄλλων ἔστι τὸ

(1) Sic B. C.

(2) B. τίθησι νῦν καί.

γάρ τι τοῦτο ὡς μέρος οὐκ ἔστι τοῖς δὴ οὖσι· τὰ γὰρ μὴ ὄντα μέρη οὐκ ἔχουσιν. Εἰ γοῦν τι τοῦ μὴ ὄντος τοῖς ἄλλοις οὐκ ἔστιν, οὐδὲ δοῦσα τοῦ μὴ ὄντος παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐστίν, οὐδὲ φάντασμα τοῦ ὄντος (1) παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐστίν· οὐδ' αὖθις τὸ μὴ ὄν δοξάζεται ὑπὸ τῶν ἄλλων οὐδαμῶς· ἐν ἄρα εἰ μὴ ἔστιν, οὐδὲ δοξάζεται τι τῶν ἄλλων ἐν εἶναι, ἀλλ' οὐδὲ πολλὰ τοῦ ἐνὸς μὴ ὄντος, οὐδ' ἄνευ πολλὰ δοξάσαι ἀδύνατον· ἐν ἄρα εἰ μὴ ἔστιν, ἀπόλυται τὰλλα· οὔτε γὰρ ἔστιν οὔτε δοξάζεται ἐν οὐδὲ πολλὰ, οὐδ' ἄρα ὁμοια ταῦτά εἰσιν (2) οὐδὲ ἀνόμοια, οὐδὲ μὴν τὰ αὐτάγε οὐδέτερα οὐδ' ἀπτόμενα οὐδὲ χωρίς, οὐδὲ ὅσα ἄλλα ἐν τοῖς πρόσθεν· διηλθομεν ἐκεῖ γὰρ καὶ ἀπτόμενα καὶ χωρίς ἐδείκνυμεν, καὶ ὁμοια καὶ ἀνόμοια, καὶ τὰ αὐτά καὶ ἕτερα, νῦν δὲ οὔτε ἀπτόμενα οὔτε χωρίς, οὔτε ὁμοια οὔτε ἀνόμοια, οὔτε τὰ αὐτά οὔτε ἕτερα· ὡς γοῦν πρότερον διηλθομεν τὰ φαινόμενα αὐτὰ τῶν ἄλλων· νῦν ταῦτα δὴ ἄπερ ἐφαίνοντο εἶναι, οὔτε εἰσιν οὔτε φαίνονται. Οὐκοῦν καὶ συλλήβδην εἰ εἵπομεν ἐν εἰ μὴ ἔστιν, οὐδ' ἄλλ' ἄττα, οὐδ' ἄλλο τι ὀρθῶς ἂν εἵπομεν. Εἰρήσθω τοίνυν τοῦτο καὶ ὅτι ὡς εἶχε καὶ εἰ ἐν ἔστι καθὼς ἐν ταῖς (3) πρόσθεν ὑποθέσεσιν ἔλεγε καὶ εἰ ἐν οὐκ ἔστιν· καθὼς ἐν ταύταις δὴ ταῖς κερύσαις, αὐτὸ τε καὶ τὰλλα καὶ πρὸς αὐτά, ἤγουν καὶ πρὸς αὐτὸ καὶ πρὸς τὰλ-

(1) B. C. τῷ μὴ ὄντος.

(3) B. ἐν ταῖς προτέραις.

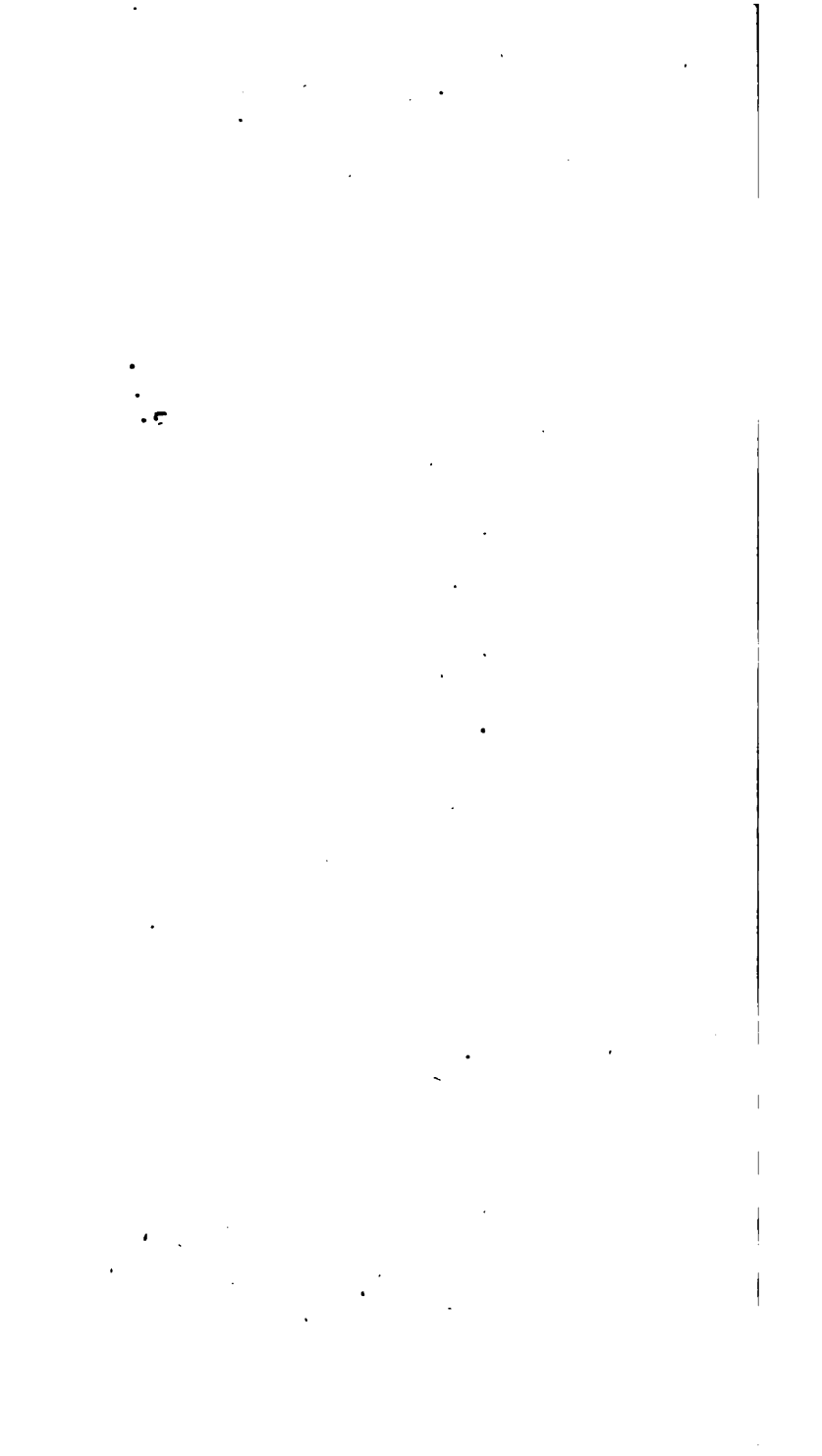
(2) B. Deest εἰσιν.

λα, καὶ πρὸς ἄλληλα, αὐτό τε πρὸς (1) τοῖς ἄλλοις, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα καὶ πρὸς ἑαυτό, πάντα πάντως, καὶ ἔστι καὶ οὐκ ἔστι, καὶ φαίνεται καὶ οὐ φαίνεται ἀληθέστατα, καθὼς συντίθεται ὁ κροσ-
διαλεγόμενος.

(1) Β. πρὸς τὰ ἄλλα.—C. πρὸς τὰλλα.

FRAGMENTA
VERSIONIS INEDITÆ
COMMENTARII
IN
PARMENIDEM PLATONIS.

PROCLUS

IN

PARMENIDEM.

LIBER SEXTUS (1).

Esto sane (1), inquit, unum est, unum multa non fuerint, quonam enim pacto id? Nec ipsius pars, nec totum ipsum oportet esse.

Hypothesium turbam Parmenides tantum exposuit, quantum et fuerit animadversione dignum. Numerus hypothesium par terminis quibus constat hypothesis. — Oportet volentem omnia in eodem cogere vere ludere, et ludum non senilem, sed puerilem aggredi. Ut contradictionis incommoda caveamus, unum varie accipiendum. Tametsi omnes hypotheses de uno Parmenidis agant novem tamen sunt. Numerum hypothesium esse novenarium po-

(1) Cod. Sextum fragmentum. (2) Edit. p. 3.

suerunt ii qui dialogum dialecticum esse contendunt, et qui quasi vestigia verborum Platonis persequuti sunt; ab iis enim ipsis quasi vestigiis pendentes (critici) nobis superiores veram philosophi mentem et rerum œconomiam non adverterunt. Sed quid multis verbis est opus? Nam philosophus ipse partitionem planam faciet, si verba ejus penetremus; et tot hypotheses recipi oportere arbitror, quot Plato dat et exponit. At qui non logicam divisionem et verba tantum, sed res ipsas consecantur, non putant multas esse hypotheses; quippe uno unice accepto una tantum hypothesis est. De uno principio, non de principiis dialogus inscribendus. Ego inter utrosque et logicos et rerum nimium studiosos. Sed priusquam veniam ad solutionem questionis, pauca equidem de principio perstrigam. Imprimis unum statuimus omnium quæ sunt et quæ non sunt principium, quoniam unitum esse omnibus est bonum; imo enim et bonorum maximum et præclarissimum unum, et ab eo ipso uno omnia spectante sejungi malum extremum et omnium malorum determinum. Dissimilitudinis enim et dissolutionis et exstaseos a natura origo partitio est. Hanc jam et quodvis principium, quatenus hujus-

modi dignitatem nactum est, in rebus quæ sunt, unitatem quamdam esse dicimus idque in quovis ordine rerum. Primum quidem non in partibus, sed in totis ponitur, nec in ullo multorum, sed in unitatibus continendi, amplectendi, comprehendendi vim tenentibus. Fiat enim de ipsis rebus nobis sermo lucis dux (1). Eorum quæ cernuntur alia cœlestia, alia sublunaria; etenim corporeo ex igne atque a lunâ et ab aliis astris procedit aliud aliter in locum hunc. Sed si quis omnis mundani luminis monadem inquireret, unde et reliqua illustria et splendida et lucis largientia munus, non aliam compererit quam illustrem et clarum hunc quem cernimus solem et ambitum. Hic quippe desuper occulto progressu et cœlesti ordine omnibus insequitur mundanis suam cuique pro mensura lucem; aut ex quo alio et astra et silvæ opacitas lucem participant? Num igitur hoc quod cernitur corpus lucis principium vocitabimus, quum sit dimensionibus et partibus constans, et alia ex alia particula in eo procedat lux? Nos vero principium vestigamus unum lucis. Num forte animam (2) ejusdem lucis parentem arbitrabimur? Sed

(1) Edit p. 9. — Cod. habuit ὁ λόγος τοῦ φωτός αἴτιος.

(2) Intelligit mundi animam.

parturit et hæc lucem, non primo; anima quippe est multitudo. Lux autem emphasis habet simplicis et uniformis essentialis. Num igitur mens (1) animæ causa? Et hæc quidem magis una quam anima, sed nondum proprie principium. Restat igitur ut τὸ unum sit mens hujus et essentialis et quasi flos et principium, etiam hujus lucis; τὸ unum enim est proprius sol in visibilibus dominans, boni præclara soboles. Omnis enim unitas illinc et omnis deitas ex unitatum unitate et ex deorum fonte; et sicut illa luminis illic principium intelligibilibus, ita et Phœbei solis unitas ejus est lucis origo, quæ hic lucet in mundo visibili, ut si unum oporteat causam sumpsisse universæ mundanæ lucis, hæc accipienda unitas uni analogæ et in eo latens. Hæc vero unitas quæ ante solis montem locetur, instituta est et in mente quatenus mens unum est, ab ipsa participatum, quasi semen injectum in ea quo ei coheret, non vero in mente abstracta ab uno, et in solis anima. — Nos principium unum omnium vestigamus, non multa principia. Quod si principium illud unum deprehendere necesse sit, ad id quod maxime unum est in

(1) *Mens secundum Anaxagoram.*

natura refugiamus, ad ipsum naturæ florem, quatenus natura ipsa Deus, ad id quod suo cohæret fonti, quadque univèrsam cohibet, amplectitur, comprehendit, continet et vinculis unit et reddit sibi ipsi constans, consentiens, consonum, compatiens. Illud itaque existit unum universæ genituræ origo compluribus naturæ viribus et privatis naturis et cunctis prorsus quibus natura imperat et quæ in ipsius sunt naturæ potestate.

Idem et monadem dicere et principium. Siquidem principium ubique maxime unum, quare de uno disputans de principiis verba faceret, et nihil interest dicere de principiis esse rem aut de uno. Omnem itaque essentiam incorpoream unum censent dici oportere viri sane illi pythagorici (1); partita vero et corporea aliud (2). Quare unum uti accipias incorporeas hypostases non egrederis et primordialium unitatum speculationem; omnes enim unitates in se invicem sunt et mutuo in unum cohærescunt, et commixtio specierum similitudo et amicitia et participatio mutua est. Sed unio qua illa junguntur multo plus uniformis et

(1) Edit. p. 14. In textu rectum videtur. Edit. p. 14, solum: *οἱ ἀνδρες ἰακίνεοι.* *ἄλλοι.*

(2) Cod. habuit *ἄλλο*, quod

inexplicabilis. Verumtamen quum hoc sit illic unio, ita admirabilis quædam est immixta ipsorum puritas, et singulorum proprietas multo exactius distinctione specierum inconfusa divina retinens et discretas vires proprias: quare alia quidem universaliora, alia permanentia, alia processione, alia conversione, alia genitricia, alia anagogica, alia opificia, alia assimilatoria. Mira sane et ineffabilis hujusmodi ἐνάδων unio, et suum cuique proprium, omnia in omnibus et singula seorsum. Nos quasi a vestigio et inde pendentes unionem propriamque venamur. — Essentiis (1) supereminet unitates ipsæ et, ut ait quidam, flores et summi vertex. Quum in eis unio sit ac discrimen, hoc tractans Parmenides, ut aperiat et pandat omnem eorum processionem superæ ab abstracta unitate, vocat in hypostasim unum suum quod in rebus existentibus consideratur. aliquando quatenus unum participatur, et illud quidem procedens servat idem semper, contemplans illud multipliciter, variat vero. ut per antecedentis identitatem unionem divinarum ostendat unitatum. Si enim eam in aliis sumpseris, in aliis eandem sumis. quo-

(1) Edit. p. 16.

niam sunt in se invicem omnes et radicatæ in uno. Sicut enim arbores suis radicibus solo definitæ hærent, et sunt terrestres, illic eodem modo et divina suis apicibus radicem in uno fixerunt, et ipsorum unumquodque unitas existit, et unum ob unionem ad unum absque confusione ulla, sed ob differentiam consequentis, modo totum, modo figuram, modo aliud quippiam suscipiens. — Minime perturbari oportet, ad multitudinem hypothesium intuentem, nec arbitrari eas subterfugere superis memoratam methodum, neque absistere a contemplatione de unitate primordialium; sed simul unionem ipsorum ostendere et discrimen. Omnes quippe sunt in eo quod in uno manent distinctæ, quod variam ab uno processionem fecerunt. Nec te ulla admiratio teneat, si in divinis unitatibus hæc dicimus. Et enim in intellectualibus essentiis ita appellare consuevimus impartibilem essentiam et unam omnem *νοεράν* et mentes ac intelligentias omnes unum et unum omnes, ob identitatem cogentem et continentem universam intelligentiarum hypostasim. Quod quum ita sit, quid æstimare de ipsis oportet quæ sunt in rebus existentibus unitatibus, non uti unitatibus maxime, non uti in se invicem sunt, non uti

commixtio mutua eximia, non ut nequeant unum subterfugere. — Ubique prima sua causæ formam tenent. Etenim corporum primum vivacissimum uti anima, et animarum prima uti mens, mens prima deus, quare et numerorum primus, uniformis, unicus, essentia superior sicut unum.

Quidam octonarium hypothesis numerum dant. Prima (1) de uno, scilicet deo. Secunda de mente et mentis hypostasi. Tertia de animis ratione præditis. Quarta de animis ratione carentibus. Quinta de materia suapte natura idonea ad formarum typos et insignia capessenda. Sexta de materia expolita tamen et culta, formarum elegantia jam recepta. Septima de materia rudi et omnis speciei prorsus experte, orbata plane et privata, apta tamen effingi; de materia inquam per sese accepta. Octava de conjuncta materiæ specie: hæc enim ultima est inter principia post unum, post mentem, post geminam animarum generam, post materiam. Et horum unumquodque elementare principium est, species materiæ adjuncta, materia, anima, mens, et deus ipse multo prius profecto. Hæc sententia novennarium Platonis ejus verbis expressum tollit et

(1) Edit. p. 20.

rerum ordinem, quum speciem materia longe meliorem postremo loco statuendum putat. Qui igitur novem cum Platone hypotheses numerant, ita cuique rem suam subjectam distribuunt. Prima (1) de deo optimo, maximo, summo, primo, idque consensu omnium probatur. Secunda de latitudine rerum quæ mente et intelligentia spectantur. Tertia de anima nondum ratione prædita. Quarta de corpore jam ornato et honestato. Quinta de corpore inculto et rudi. Sexta de materia formata. Septima de materia nondum expolita. Octava de materiæ formis. Nona de materiæ quidem formis, quatenus tamen abjectæ et avulsæ sunt. Ibi quidem ordo; sed bis idem inculcant. Nam expolita materies quonam pacto aut a corpore rudi aut formato sejuncta est? Rerum initia non afferunt. Non enim corpori principii vocabulum quadrare potest. Constat enim et compactum corpus atque aliunde concretum. Nec recte quintam inscribunt in qua passim locantur ea quæ nec stant nec moventur. Corpus autem tametsi, ut illi aiunt, rude et informe, movetur tamen, si cujuspiam est apud nos ponderis Timæi testi-

(1) Edit. p. 21.

monium et auctoritas. Tum male novam hypothesis posuere ; quomodo enim sejuncta a materie species intelligentia solum et cogitatione principium fuerit ? Nam principia ipsa hypostasim intelligentia et cogitatione non habent, sed essentia et re. Alii (1) hypotheses ita dixerunt. Prima de deo et diis, de uno. de omnibus divinis unitatibus intelligibilibus. Tertia non de anima, sed de melioribus nobis generibus, angelis, dæmonibus, heroibus, deorum ordini proximis, anima altioribus. Quarta de animis rationem nactis. Quinta de secundis animis. Sexta de materiæ formis et omnibus seminariis rationibus. Septima de materia ipsa. Octava de corpore cœlesti. Nona de genitricem vim habente et sublunari corpore. Recte utrumque quidem sed meliora genera circulo ambiunt. non recte ; sive enim intellectualia sunt, habemus in secunda hypothesis de omni vastitate sermonem ; sive animalia ea in hypothesis de anima continentur, tum in posterioribus hypothesis non principia ponunt. Eo (2) potissimum spectat Parmenidis mens ut demonstret, quo pacto si sit unum, omnia que

(1) Edit. p. 23.

(2) Edit. p. 24.

sunt procreantur; quod si non sit, perierint omnia, et prorsus reliquum fuerit nihil; et omnis methodus ita jubet demonstrare positione verorum et falsorum ademptione. Si providentia sit, omnia recte habebunt, sin minus, improbe omnia, sed universum corpus rerum et membra perperam et male gubernantur. Hæc proinde Parmenidis mens. Si unum sit, omnia, si non, nihil hypostasim assequuturum et tota perierit natura. In quinque igitur hypothesis rerum principia spectantur; in aliis quatuor, quæ absurda adveniant uno adempto. E Rhodo philosophus (1) ita sentit. Omnes enim hypotheses decade complectitur. Prima: si unum sit, sequuntur afflitora philosophiæ dogmata. Sexta: si non est, nihil huic subjectioni consentiet. In secunda et septima de intelligentia et de iis quæ ei subsunt. In tertia et octava de iis quæ menti ratiocinanti subjacent. In quarta et nona de formis corporeis. In quinta et decima de susceptaculo corporum. Cui quidem opinioni, quoniam multa accidunt incommoda, nos minime assentimur; tum quoniam numerum Platonis plane tollit. Ad Plutarchum (2) nostrum avum accedimus

(1) Edit. p. 25. Nonne Posingonius?

(2) Edit. p. 27. Non Chæronæus, sed filius ille Nestorii,

priscos sequutum eruditione. Is novenarium amplectitur : id tamen cum juniore sapit doctrina, qui in quinque, si sit unum, vera dogmata colligit, in reliquis absurda, si non sit. Etiam primam dicit de deo hypothesim. Secundam de mente. Tertiam de anima. Quartam de specie in materie immersa. Quintam de materia. *Alia* (1) attribuuntur uni. Mos quippe familiaris erat Pythagoricis unum dicere omnem essentiam incorpoream et abstractam, *alia* corpoream et in corporibus recumbentem. Hec vir ille ex priscorum auctoritate. Nos itaque quid super his tantis et ejusmodi Platonis interpretibus dicturi sumus, quid nostris ex adytis et penetralibus adjiciemus?

Horum nobis sermonum dux factus Athenis (2) et lucem quam accendisset mentis et intelligentiæ, alia quidem ad formam magis theologiæ consentaneam referens, primam hypothesim voluit de deo esse supremo et primo; secundam de intelligibilibus; sed quoniam late ea patent suntque divinum mundi ordines, suum cuique divinorum ordinum a Platone vocabulum symbolice inditum est. cum

magister Syriani, qui fuit ipse
Procli magister in schola Atheniensi, unde illum Proclus

ἡγεμόνα dicit.

(1) Ut coddss. τὰ ἄλλα.

(2) Edit. p. 31. Syrianus.

suis pronomibus philosophiæ minime alienis, nec decantari solitis ab illis qui theogonias conscripsere. Tertia de anima non omni, sed ea quæ post divinam est ; omnem enim divinam animam in secunda contineri. Ideo Plato ait : Unum igitur et temporis particeps ; hoc autem animarum proprium primarum , non mentium, de quibus nec licet loqui Erat, nec Erit, sed solum Est sempiternum universa essentia. — Etsi quidem velles audire hypotheses suo ordine : prima est de uno deo, quoniam modo gignit et omnes deorum ordines administrat : secunda de divinis ordinibus cunctis, quemadmodum ab uno processerint : tertia de animis diis similibus, essentiam, sed non deificatam nactis : quarta de materialibus, quomodo producuntur, quibus ordinibus a diis : quinta de materia, quomodo non particeps idealium unitatum desuper a superessentiali et una unitate hypostasim consequuta. Nam usque ad materiam unum et unius irradiatio venit, illustrans materiæ naturam incertam, obscuram, opacam.

Esto, inquit Plato, si unum sit aliud quicquam etc. (1). Scopus de Deo solum, de re quæ

(1) Edit. p. 34.

habet essentiam et hypostasim, non de eo quod ἀναπάστατον, ut nonnulli censuerant, de quo negantur omnia. Omnes dū sunt tres unitates essentia superiores et vulgo rerum supereminentes et essentiarum apices. — Sit ornīs Deus unum, sed non adeo abstractum ibi unum, sicut ipsum primum unum, nec adeo ignotum et incircumscriptum: verum si et Plato ipse, in primæ hypothesis calce, nec illud essentiaē particeps inquit unum, nec ab illa participari essentia; quomodo potest hoc aliis unitatibus connumerari? Omnes enim unitates ab essentiis participantur. Sicut igitur si quis nullo corpore uti animam dicit, non de omni anima loquitur, sed de sola imparticipata, et si nec omnino participari mentem ab anima solum dicit mentem imparticipatam; itidem et unum superessentiale, omninopotens, ab omni essentia et esse omni abstractum, solum primum, summumque unum dicitur et imparticipatum; sed non omne utcumque unum. Imo enim id unum etiam supra unum, nedum supra essentiam esse ait; neque enim hoc proprie cognominari potest. Uti homo proprie per animam, ita et proprie per unum deus. Necessē est primam subjectionem de deo esse solum, quatenus est is parens deorum multitudinis:

ipse exemptus e multitudine , nec in numero eorum constituendus et ordine , qui a se prodierunt , unde et omnia ab eo ipso negantur uno , uti omnium summo et eminentissimo , ab omnia exempto ; cuncta deorum insignia propria descripsit , ipse incircumscribitus , simpliciter unum , non unum , non intelligibile , non intellectuale , omnium hypostasium fons , omnium unitatum , ante omnem multitudinem . Causa prima intelligibilis pater dicitur et intelligibilium apex et omne *νοητὸν* complectens . Primus vero deus summusque , qui in prima hypothesisi decantatur , non pater , sed omni paterna melior deitate et major , ille nempe contra distinctus , quod ad potestatem et mentem , a causis quarum ille genitor dicitur , implet trinitatem unam illis adjunctus ; is vero primarius revera Deus exceptus ab omni comparatione et distinctione erga omnia . Is multo plus intelligibilis pater , nullius enim est secundorum , nec participatus omnino , nec sub essentiam ullam cadit aut intellectualem aut intelligibilem ; sed unum superius cunctis unitatibus quæ participantur , raptatumque et abstractum ab omnibus ejus quod est processionibus . Is nobis scopus præscriptus intelligatur primæ hypotheseos : profugere ab uno quod

est, ad ipsum ipsissimum reverti, undique absolutum et liberum extra omnem aleam numerum, vulgus, turbam, ordinem divinarum essentialium (1).

Ambigitur quomodo, dum a suo peculiari uno Parmenides pollicetur initia se capturum, a negationibus incipit unius, non affirmationibus. In poesi nihil negat; etenim unum integrum membrum ipsum esse ait, quietum, necessarium, et errare negantem unum esse. Nam viam ipsam esse affirmat persuasionis secundum ipsum; quæ vero non esse inquit et non esse oportere; *sane inquam ego a persuasione prorsus (2) alienam esse semitam.* = Hic alius urget scrupulus: an vis an imbecillitas humana usum negationum intulerit, vel nostro meliora animo et ingenia humanis altiora, ipsum quoque unum analogia et negatione capiunt? Hoc sane dicimus mentem paribus ad species notionibus ea nosse et capere, *νοητὰ* affirmando. Par enim cum pari, simile simili, *vicinum vicino coit* (3) et quod noscit hoc est; quod vero ait, id noscit; quod igitur est, hoc ait. Duplices unius notitias mens habet, *aliam uti mens, aliam ut non mens, et aliam uti ad se*

(1) Edit. p. 41.

παναπειθία, ut fragm. *Pallob.*

(2) Edit. p. 50. Cod. habuit

(3) Edit. p. 52.

conversa sese capit, aliam ceu ebria et afflata
 nectare (1), et aliam quatenus est, aliam qua-
 tenus non est. Aliam ergo negative, aliam
 affirmative habet. Tum divini quidam animi
 per suas summitates et unitates afflantur circa
 unum, et divini animi per intelligibiles vires sese
 noscunt et suam essentiam iucorruptam, et ra-
 tiones revolvunt suas, per imaginativas sensi-
 bilia præsumpserunt et regunt decenter ac
 opportune, et omnes quidem aliæ cognitiones
 suæ affirmativæ sunt : quæ enim sunt res ut
 sunt, norunt, idque affirmationis proprium exi-
 stit. Afflationis autem opus circa unum negati-
 vum non quod sit, sed quid non sit, per melius
 quam quod sit. Quod si mentes et divinæ ani-
 mæ negationibus unum concipiunt, quid con-
 temnere necesse est animi nostri infirmitatem?
 Sicut in Epistolis inquit : Hoc est animo omnium
 fons malorum, quod *primi* proprium est quæ-
 rere et ratiocinio illius cognitionem adtentare,
 quum deceret excitare in nobis unum, ut par
 pari, simile simili, si loqui fas sit, nosse ali-
 quo modo juxta nostrum ordinem potentes
 efficiamur. Ut enim opinione opinabilia capi-
 mus, ratione rationabilia et mentis oculo

(1) Edit. Deest *ἡνὸς τῆς* p. 52.

intra nos intelligibile, ita et uno unum; hoc autem idem unum eo quod non est, non nihilum tamen quod ab omni hypostasi procul et ἀνυπόστατον ante ipsum esse, ante esse vivere, ante vivere intelligere. Quod non intelligimus, quod non vivit, quod non est, unum quomodo. Quod nullo modo unum ratione est, unum ante esse non est, non tamen nihil. Unum enim quum sit, dici non potest nullum. Non esse igitur ipsum dicamus et intelligamus eo quod intra nos est illi simili. Etenim in nobis inest semen illius non esse, ne ad infinitum subducti ignoremus et imaginatione non existens, sed non affate proferamus.

Multitudo, totum, pars, principium, medium, finis, terminus, figura, in alio generatio, tempus, effabile, scientia, moveri, idem, aliud, simile, dissimile, æquale, majus, minus, senius, junius, esse, nomen, opinio; hæc omnia negatione abjunguntur ab uno. Cur? Non credo illis qui ponunt duas tantum, divisionem et continuum, quanti species; nam Pythagorici et Plato multis locis clamant circa quantum disciplinas versari tres arithmetica, geometrica, stati-

cam; nec omnia accepta quanti naturæ sunt, ut formam habere, moveri, stare. Neque credo illis item qui decem categorias in his volutant. Non enim hoc solum sub categorias decem, sed et alia permulta quorum mentionem nullam fecit Parmenides: aut si qui quinque entis genera decantant ab uno dirimi, essentiam, idem, alterum, motum, statum. Adde figuram, totum, tempus, numerum, simile, dissimile non genera entis. Quicunque vero unitate hæc omnia monstrare volunt, omnium fidedignissimi sunt. Omnia continet in sese unitas et aliis omnibus præsens, stans, mota, manens, procedit, multiplicata a seipsa non exit. Adde quod mentis imitamen est monas; quare multo prius in mente hæc omnia præsumpta; et idcirco ab uno tolluntur. Etenim hæc quoque videns Parmenides in carminibus circa revera existens illic et sphæram reponit et totum et idem et alterum; simul enim ipsum et sphæræ simile magnitudini a medio, æquale prorsus et membris integrum vocat quietum (1): sphæra intelligibilis quidem mens, rationabilis monas, sensibilis vero mundus, hic umbras et simulachra ferens in sese deorum immortalium. Hac ra-

(1) Edit. p. 56.

tione ergo omnes numeros absolvunt, qui monadem invehunt, ab ea ad mentem transeuntes et negantes ab uno hac mente superiori. Nihil enim magnificum, sublime, sacrum, unum si monade altius; qua quidem etiam mens ipsa longe superior; et si mente ipsa majus quiddam existat et mentis plenitudines vincens. Nec vero in causam afferunt cur hæc præsumpta solum, nec plura, aut pauciora. Non enim in monade hæc tantum sunt; sunt nempe et complura alia, par, impar et iis subjectæ species, cur ex omnibus sola hæc; certi nihil et plane dictitant. Solus ergo (1) omnium quos novimus dux noster Platonem comitatus in divinarum cognitione perspexit quemadmodum omnia quidem quæ in ordine affirmat per secundam hypothesim illa eadem ab uno emovet. Non enim in ordine rerum omni omnia eadem ratione panduntur; sed alibi quidem multitudo, alibi vero alia quædam divinorum proprietates. Ut enim e Sophista perdidicimus primum unum existens, secundo loco totum, tertio universum; et uti in Phædro post intelligibiles deos, abscolor, figuratione carens essentia; secundo color, tertio figura, et in cæteri

(1) Edit. p. 57.

itidem. In alio rerum ordine alia revelantur. Illud scitu dignum multos esse in $\nu\eta\tau\omicron\iota\varsigma$ ordines theologis pertritos et decantatos, trinitates tres, quas plane explicabimus in secunda hypothesi. Sunt et in $\nu\eta\tau\omicron\iota\varsigma$ ac $\nu\omicron\epsilon\rho\omicron\iota\varsigma$ illis cognatæ, pares, respondententes trinitates totidem. Quæ quum ita sint, constat multa hæc per primam et intelligibilem multitudinem subjici oportere; hæc enim multa, quatenus multa, ab uno dumtaxat substiterunt; unde et trinarium a superis permanat ad postrema usque in $\nu\eta\tau\omicron\iota\varsigma$, in supermundanis, in sensibilibus; et quicquid quacumque ratione cepit in essentia sortem, nactum hujusmodi trinitatem est. Nam in tria mens (1) siquidem a patre decidi, cunctas ait nescio quis divum, cujus velle est annuisse et omnia decisa jam. Hæc est ergo multitudo prima intelligibilis ab uno in lucem edita, quæ videbitur fortassis ab uno primum divelli.

Illud verbum *age* (2) præ se fert impetum, anagogicum nescio quid, quod dormitantes excitat et ignavos. Defectio est à deo ignavus mortalis. Oportet enim, si volumus, a negationibus ad intelligentiam unius evehi, nos ip-

(1) P. 64. Ut cod. D. Vid. N° 17.
 Collect. Oracul. Chald. a Thom. (2) Edit. p. 68.
 Taylor, in Classic. Ephemerid.

sos a nostris propriis moribus excitare : tol-
 lenda varietas vitæ , exuendæ multæ curæ ,
 solam ipsam per se agere decet animam, ita
 ei divinum panditur , et patet ipsa ad ca-
 ptum virtutis afflativæ. — Si per esse unum et
 primum, idem , primum non deus quispiam,
 sed per sese deus. Nam architectus plane deus
 quidam et pater : at primum non architectus,
 non pater, nec deus quisvis et omnis aut ar-
 chitectus aut pater. Primum vero simpliciter
 deus, et dii omnes ab illo dii, quidam vero
 architecti vocati, per architectum et patrem, ab
 architecto (1) primo aut patre. Vocetur igitur
 unum simpliciter deus causa omnium deorum
 quatenus deorum et non deorum quorundam.

Quicquid plura ambit, complectitur vimque
 plura continendi nactum est, jure quidem
 bono ad unum accedit propius. Namque unum
 ipsum, omnia continendi et complectendi am-
 plissimo sinu et capacissimo vim habet, nihil-
 que extra unius imperium latissimamque po-
 testatem, nec privatio quidem et rerum ima.

Omne totum omnino multitudinem cogit.
 Omnis totalitas omnino ἑμφασιν habet partium
 suarum, totalitas enim in parte et omnino com-

(1) Edit. p. 71.

paratur et coordinata est ad partem, et non solum totum est sed et pars; totalitas vero ex partibus, quare et ex multitudine. Totum igitur nullo modo unum; si enim omne totum cum multitudine, unum vero sine multitudine est, non igitur totum unum. Rursus pars alterius partis est, itaque id quod partes habet multitudinem habet. Omnis enim pars unum quoddam cum aliis complere vult, sed unum ab omni multitudine alienum, non igitur pars. Receptum est autem quod neque totum est, neque igitur totum habens partes; nam sive unum sit totum, sive habens partes, unum multa erit, sed unum non multa, igitur non totum.

Ubique tam Plato quam cæteri theologi actiones e viribus, vires ab essentia pendere prædicant (1).

In trinitate totum (2) perfectum est. Dualitas tamen totum quoddam ut principium omnium partitorum. — Mandi (3) partem dixeris quemque nostrum, non quod integretur universum, ut totum, ex nobis; nec enim imperfectum fit universum ullo nostrum intereunte; sed quoniam ordine quodam invicem conjuncti sumus cum universi partibus integran-

(1) Edit. p. 83.

(3) Edit. p. 91.

(2) Edit. p. 89.

quasi in una familia et domo, et omnino sumus in mundo tamquam in uno animali et ipsi universi partes, et integrum ipsum reddimus et absolvimus, non quatenus est, sed quatenus fecundum.

Alia (1) consurgit ambiguitas : quo pacto Atheniensis hospes in Legibus deum vocat originem, medium et finem omnium rerum que sunt. Nonnulli aiunt primum habere initium et non habere, occulte quidem habere sed divisim non habere; omnia nempe in eo infabuliter et incomprehensibili nobis modo, sibi soli cognito; multitudo primo certe non convenit absolutissimo et alienissimo ab omni multitudine; unum ante omnem divisionem et multitudinem unitam aut discretam, sed hæc missa faciamus putidâ. Alii respondent ventustius : In Legibus de deo agi primo, dum Parmenides agit de deo alterius ordinis. Exactius tamen dux noster solvit instantiam dicens : Idem non esse spectare et considerare unum in sese et ad alia; unum enim deus, ad alia habet initium, medium, finem. Hæc enim quæ in pluribus sint, deus vero quoniam præ omnibus est, habet principium, medium, finem. sed pure. Constat illum tria hæc esse; sed non

(1) Edit. p. 92.

ideo ipse tria hæc habet. Aliorum igitur est principium, sed non secundum ipsum dividitur in hæc tria. Etenim principium omnium est quoniam inde omnia; et finis, quoniam ad eundem omnia; omnis enim partus et omnis natura ad unum, ut solum bonum, porrigitur; medium autem, quoniam centra rerum omnia sive intelligibilium sive intellectualium sive anima insignium sive sensibilibus in unum ipsa dividuntur. Igitur erit initium et finis et medium omnium unum, ipsum vero in sese horum habet nihil; quoniam nihil aliud quippiam admittit. Sed nec ad alterum refertur; neque enim principium habet, eo namque nihil potius; nec est ab ulla causa, nec finem habet, nullius quippe rei gratia est. Igitur ab omni alio exemptum est unum, et ei nihil opus est afferre, sed permanendum in negationibus. Etenim quum ipsum dicimus desideratum, aut finem aliorum, innuimus extensionem. Naturæ namque necessitate omnia post primum, et primum affectant omnia; etenim quo pacto ipsa ei tanquam centro et radici hærentia ac insita primo, possent non sui fontis, originis, causæ, desiderio trahi ac duci (1)?

Quærere hoc loco (2) rursus assolent quo-

(1) Edit. p. 95.

(2) Edit. p. 97.

nam pacto infinitum unum. Quidam aiunt, quoniam percurri minime potest quasi omnium terminus. Dicitur nempe solet infinitum bifariam, id imprimis quod nequit aut capi aut percurri transigive, necnon terminus ipse cui terminus non est alius, unum vero utrinque infinitum utpote incomprehensibile, incircumscriptum ac finis omnium, nullius terminus egens. Alii infinitum quoniam immense potestatis, omnium rerum parens et omnis infinitudinis, per universa longe lateque vim suam et dona propagans; cuncta quippe uno continentur, atque ob id etiam sunt, nec subsistere quidem absque uno possunt suapte natura. Alii vero quoniam menti adscribitur terminus, animæ vero motio, aiunt unum propterea menti animoque præstare. At nos sane hæc grata duximus; magis tamen minusve recepta nobis sunt. At fide magna scitabimur nostrum ducem, in iis probe ac recte Platonis venatum sententiam, et monstrabimus veritatis studiosis imprimis quot in rebus infinitudinis ordines sunt, deinde quales terminus processionibus; deinde quod hoc loco infinitum. Ut ergo ab inferioribus exordiamur, primus infinitudinis gradus in materia informi; forma enim et species materiæ fines existunt; sequit-

dus in corpore sine qualitate; tertius in qualitatibus primis ubi et magis et minus est; his namque et in Philebo Socrates infinitum depinxit; quartus in generatione, quoniam semper circulo incessante convertitur, nec unquam conquiescet (1); quintus superior, in infinita moventis vi, quam tametsi corpus sua pte natura et facultate minime capiat, mentis tamen beneficio et ope sempiternum est corpus et motus infinitus nunquam desiturus, perpetuus, idem, faciens initium finemque; sextus adhuc altior in anima; transitorie namque intelligens, vim perpetuæ motionis habet semper mobilis, connectens periodos mutuos et immutabilem conficiens actionem; septimus superior etiam ante tempus in mente; hæc enim minime transitoria et semper tota simul, integra, solida, adest præsens et sempiterna et immensæ potestatis; quod enim in ea imotum quid et indeficiens essentiæ est et potestatis non deficientis et semper vitam agentis vigilem, excitatam, expectatam, quæ et quicquid movetur moveri semper potest, participans in motione ipsa infinitudinis permanentis. Octavus superat mentem. Etenim infinitum est unum ipsum magnopere decantatum,

(1) Edit. p. 99.

quatenus universam continet intellectualem infinitudinem, unde et menti vita sempiterna. Ad ipsam igitur primam originem et fontem infinitudinis refugiamus, et arcanam omnium causam infiniti genitricem, et cernes cuncta illic infinita per facultatem. Tale namque, si vis idem infinitum hujusmodi apud Orphæum Chaos; de quo et ille cecinit οὐδέ τι πέρας ἔπειν (1). Chaos vero primo infinitum et solum infinitum, et totius infinitudinis fons intelligibilis, intellectualis, animalis, corporeæ, materialis. Hi ordines et posteriores semper a prioribus pendentes materiæ ab æterna generatione; hæc ab æterno motu ætheris, is a divina anima propter irrequietam circuitionem perficitur. — Ut ordo pulchrorum a pulchritudine per essentiam et ordo æqualitatum ab æqualitate per essentiam, ita infinitudinum ab infinitudine per se. Nunc ad catenam termini veniemus. Duae nempe causas has simul Deus progenuit, finitum et infinitum, aut quoniam vis loqui nos Orphice, ethera et chaos. Infinitum enim chaos est, ut largiens donum omnis facultatis et omnis infinitudinis et vim habens alia continentis utque infinitorum infinitissimum; terminus au-

(1) Edit. p. 101.

tem æther omnia finiens et metiens. Primus igitur terminus per essentiam terminus et fons et centrum omnium est terminorum intelligibilium, intellectualium, supermundanorum, mundanorum, ipsum omnium metrum et terminus præexistens. Secundus enim ut metrum et terminus vitæ mentis, constans et mixtum ex termino et infinito unde nec primum infinitum; quod enim primum selectum ab omnibus mixtis est, ut inquit Socrates in Philebo. Tertio terminus in mente, uti manet in eodem intelligens una, æterna, eadem vita; quod enim ἀστάβατον minime transitorium et stans finitæ naturæ est, et omnino numerus. Quarto terminus tempus, ut numero procedens et metrum animi periodorum; semper enim metiens et definiens alia, termini causam et rationem participat. Quinto animi periodus, et qui identidem conficitur circulus metrum est invisibile omnium visibilium motionum; a vitali enim circuitione definitur omnis quæ aliunde movetur revolutio. Sexto in eodem et circa idem ætheris vertigo. Septimo indeficiens specierum materialium hypostasis; nulla nempe ex toto perit. Infinitis enim genitis varie se habentibus, tamen certæ, definitæ, terminatæ species stant, eadem

non plures aut pauciores. Octavo *quantum* in materialibus. Nono qualitate vacans corpus ut totum; non enim est magnitudine infinitum, sed tantum quantum universum: oportet enim totum subjectum dici universi. Decimo forma ipsa materialis quæ materiam continet et circumscribit termino et forma. Unum ultra et supra terminum quemcumque. Dicitur vero *metrum* in Legibus (1): Deus omnium, omnium desiderium, amor, deliciae et omnibus præscribens vim, dignitatem; hic capitur infinitum nullius termini, nullius alterius metri indignum, *super omnem terminum*, sine principio, medio, fine, sine ullis extremis, impartibile seu partes non habens, sine multitudine et negatione omnium significationum infiniti, non habens extrema, neque initium, medium, finem sine figura igitur; nec enim rotundæ particeps esset, nec rectæ.

Cur (2) *rotundum porro id est?* In divinis rebus ii sermones, non mathematicorum vulgarium. Rectum quid? immota et minime deflectens intelligentiæ vis. Rotundum? *coætas in sese atque agens*; in carmine Parmenides ita:

(1) Edit. p. 105.

(2) Edit. p. 112.

σφαίρης ἐναλίγκιον ὄγκῳ Μεσσόθεν ἰσοπαλές; ipse agit mens sphaeræ magnitudinis instar; undique ex medio pura atque ens (1), ad quod poema alludere videtur Plato. Nos autem hæc minime probamus distare a veterum sapientia, et se ipsum accusare Parmenidem idque in Platonis ipsius scena, quum talis personæ majestatem et gloriam omnibus fere locis tantopere commendatam cernimus. Atqui ita accipiamus eas figuras, ut in rectum progressio significetur sui ipsius finem absolvens. Intellectualium igitur unumquodque recto in omnia prodit, ad bonum convertitur suum, quod est in unoquoque medium, quoniam undecumque unumquodque ex æquo ipsum amplectitur et quasi ad centrum illud agit omnem suam multitudinem et omnes vires suas. Rotundum autem est intellectualium quodvis quia omnia intellectualia e medio æque distant, et bono proprio ex æquo unita sunt, unde non magis minusve distant instar equorum animi nostri; nam alius ad bonum ducit, alius pondere inclinatur ad terram, sed intellectualia undique ex æquo ipsum attingunt centri ordinem. Pro-

(1) Edit. p. 112. Multum distat hæc versio a nostris coddss.

cessione cuncta sunt prima, media, postrema:
 at conversio omnia convertit et in unum re-
 flectit et revolvit, et ad unum cogit, com-
 munes scilicet omnium rerum delicias.
 Divina genera sunt quæ conversione maxime
 describuntur; animi deinde recti et rotundi
 participes, instar lineæ prodeuntes, more cir-
 culi reflectentes, et ad sua revertentes prin-
 cipia. Postremo idem in sensibilibus videtur;
 figuræ hinc rectilineæ, et sphæræ omnium
 mundi figurarum concentricæ. Timæus idcir-
 co universum in sphæram mundum digessit.
 et sub figuris quinque æqualium laterum
 et angulorum quinas ejus partes exco-
 luit, et ea omnia sphæræ typo circumscipit
 et vicissim, unde et constat figuras has desuper
 e quodam divino venire sublimiori ordine. In
 generatione hæc iterum duo, rectum et rotun-
 dum, quæ more circuli per sua in sese vestigia
 revertitur, uti in Phædone scriptum est. Sicut
 in rectis via omnino per medium ab altero
 extremorum, sic desuper ab intellectualibus
 transitur ad genita usque. Sed si unum non a
 sese emicat, non, reflectit in sese, constat
 nec recti particeps, nec rotundi. Tum quo se
 vertat, non finem habens ullum alium, non
 quicquam aliud quod desiderare queat? Abbor-

ret igitur ab omni figura unum, idque Plato unum per contraria et pugnancia figurarum genera persuasit. Et cernis rursus quemadmodum et hoc per superius dicta cogit, uti nec initium nec medium nec finem unum habeat, geometricis necessitatibus semper secunda prioribus demonstrans.

Negationes sunt affirmationum (1) matres.— Si figura unum contineretur, in multitudinem unum transmigraret et unum multa foret; connectit igitur Plato multis figuram per partes. Hæc autem omnia genera posteriora uno commonstrat.

LIBER SEPTIMUS (2).

Antequam manum porrigas ad syllogismorum necessitatem, conclusionem rursus procecinit, ante scientiæ vias intellectualibus intuitionibus utens. Atque idem semper in omnibus consequentibus præstabit.— Inquit Parmenides de uno per sese: quod idem in se eodem manet et per sese, adeo solidum illic manet; fortis nempe necessitas termini in vinculis tenet sec-

(1) Edit. p. 116.

(2) Cod. habet: *segmentum sept.*

tionem (1). Utrimque prohibet; causa est quod non imperfectum tale, si fas loqui. Mens nusquam ad posteriora; in seipsa enim per sese subsistit, et cohibetur a sua causa et, si velis theologice effari, paterna. Omnis enim mens patris est mens, sed alia universi patris, suae trinitatis patris alia. Cohibetur igitur a patre mens, unum desiderat, uno continetur. Animæ in superioribus sunt duntaxat, utpote in mentibus a quibus exsuperantur. In sese autem et superioribus mens, in suo inquam patre et vi paterna; hucusque omnia in alio. Quicquid sese movet et quicquid in seipso est dualitatis (2) particeps et minime unum. Dualitas vero ipsa est multitudinis fons et ratio, et habet in se quasi in sinu et utero multitudinem quamlibet. Deinde quoniam aliquid est continens in seipso, oportet et quod continetur esse. Atqui demonstratum est nihil existere in uno tale. Nec enim ut totum partes contineri potest, neque ut figura ullius figuræ particeps. Igitur demonstratum ante fuerat dualitatem non habere unum.

Vide quæso. . . Negat ab uno statum et motum, id quod Parmenides in suis poematis et

(1) Edit. p. 118, leg. τόμην. (2) Edit. p. 137.

merito de uno ente affirmavit. Illud, inquit, integrum, incolome, solidum, unicum, intrepidum et tranquillum (1), simulque ingenuum; rursus, id quod motu cietur suo, motum magnorum in finibus vinculorum; idem rursus. In eodem imitamen, et in sese constat. Item firmum illic inconcussumque constat et nosse illic et esse idem. Non enim sine esse ipso nosse reperitur. Motio et status in essentiis videntur rerum. Motio namque processio essentiae est, et statio in causas erectio. Manens enim progreditur unum omne, et essenziale quidem ante identitatem est et alteritatem. Idem enim et alterum fiunt quum a causis prodeunt res, et idcirco motus et statio praeferuntur identitati et alteritati in Sophista; post ens motus et statio, deinde idem, alterum. Ens unicum est sine oppositione: motio bifida, statio trinitaria, reflectione, erectione, processione. Identitas quaternaria, ejusdem enim longitudinis numerorum primus quaternio. Alteritas quinaria (2), haec namque par et impar dirimit.

Nonne quod circulo circumfertur, etc. . . .

(1) Edit. p. 141. Plura hic (2) P. 144.
quam in nost. Coddss.

Geometricis (1) necessitatibus cogit unum ex-
 pers motus circularis. Is per medium et ex-
 trema, sed unum, ut jam patuit, caret extre-
 mis et partibus, ideo sic moveri non potest.
 Ad verba, *in medio*, sphaeram vult, quoniam
 centrum est cur innititur circulatio omnis:
 quo moto totum oportet moveri, et super
 hoc totum conditur tamquam sua basi; ita
 et in Politico, ubi sapiens ait: minimo pede
 universum incedit, centrum minimus pes.
 Nos et illud quod post unum statim est,
 melius esse quam vim ullam dicimus; imo
 vero potentiae dat hypostasim et multo ma-
 gis actione melius est. Si enim primae tri-
 nitatis intelligibilium existentia est ultra om-
 nem potentiam et actum, quanto magis unum
 quod omnem transcendit existentiam, melius
 est quam agere! Nil mirum si causa omnium
 ita erit ante omnem actionem, nisi ante om-
 nem actionem primum a seipso productum
 actionem ipsius aliquis velit appellare. — Qua-
 tuor (2) problemata explicantur. Primo, unum
 non a seipso alterum. Secundo, unum non est
 ab alijs alterum. Tertio, unum non est sibi ipsi
 idem. Quarto, unum non alijs est idem; ex-

(1) Edit. p. 153.

(2) Edit. p. 173.

trema perspicua, media vero difficillima. Et primo patet quod non a seipso alterum unum. Nam uni affinius idem; unde difficilius emovetur ab uno idem; unde assolent dialectici dicere dissimilitudines in cognatis quærere oportere, similitudines in diversis, non contra. Si unum a sese alterum, ab uno omnino erit alterum; ipsum enim unum quoad ab uno alterum non unum.

Sed *neque alterum ab alio.* (1) Secundum problema facilius reliquis, difficilius primo, idque confirmat ex eo quod nihil admittat ab aliis unum; id enim axioma in uno aliisque divinis causis omnium verissimum, non cœlum in sese mortalium quicquam admittit. Itaque nec unum a proprietate entium repleri potest. Nullo modo igitur erit cæteris idem; ea enim participaret si quid ab eis admitteret, quia et illa unum quoddam aliud participarent. Sed nec unum ambo potest participare; melius enim uno nihil, neque magis unum; et ascensus ad unum non ad multa; semper enim superiora magis unica; nec anima quidem quicquam a corpore admittit; nihil enim admitti potest, nihil recipi a

(1) Edit p. 174.

deterioribus. Aliud unum participatum et primo unum, desideratum cunctis rebus, et imparticeps præexistens universis, et unum sine multis permanens. Quod participatur non omnino unum; nullo modo igitur idem est aliis unum, id quod ex communibus animi sententiis demonstratum. Demonstratio hæc: si unum alteri cuiquam omnium idem est, non uni enti erit idem, ipsum enim est unum; et simul cum hoc manifestum quod duplex esse nequit revera unum; essent itaque duo disjuncta invicem. Unum igitur solum est, a quo quod abest non unum. Si alteri ergo idem unum, non uni hoc idem est; etenim uni idem unum est, et quod non homini idem est non homo. Si igitur alteri in sese cuiquam idem unum, non unum est unum; si non unum, alterum ab uno. Quo quid absurdius? Satis erat in contradictionem per tria sermonem producere.

Dicendum, quod quædam est essentialis multitudo in rebus quæ sunt, alia ab extrinseco superveniens et quasi peregrina et adventitia: prior in speciebus subsistit, alia in rebus materiæ mersis.

Identitatem quidem (1) cum alteritate et

(1) Edit. p. 185.

multitudine coire convenireque possibile, sed unio est unio, at unum ultra coordinationem cum multitudine. Nam tametsi multa identitatem possunt participare, non tamen unum quatenus multa. Nam idem in multis etiam, unitas separata a multis; unde merito ostenditur quod unum non est identitas. Terminus omnis identitatis largitor entibus, et infinitum omnis discriminis et divisionis parens. Sicut ergo est unum super terminum omnem et infinitum, ita et super (1) omnem identitatem et alteritatem divinam et in rebus subsistentem.

Sed neque simile, etc. Transit ab ordine illo ad alium proximum, cujus proprium est solum supermundanum esse; et mundana cuncta genera et absoluta νοεποῖς diis assimilant, monadi architectonicæ abstractæ, omnibus imperanti.— Missis negationibus hymnum theologium in unum inchoat. Non ergo categorias ut placet aliis prosequemur.— Valeant categoriæ (2), sive recte eas prædicantibus sint sive prave distributæ. Nihil enim ad rem pertinent. — Si quis de ipso requirat; unde quod idem passum, simile? Respon-

(1) Edit. p. 187.

(2) Edit. p. 196.

dendum, quia identitatis filia similitudo est, sicut unius identitas; hæc et unum participat et a similitudine participatur; hoc autem est esse passum, scilicet participare aliud et procedere, secundum aliam antiquiorem causam. In Sophista passio dicitur participatio.

Hic versio magis magisque barbara vix intelligibilis evadit, et nullam fere præbet medelam lacunis quas nostri codices habent, p. 198 et 199, 200 etc.

P. 198, l. 5, 6. Codd. ὑφειμένην δὲ οὖσαν καὶ δύναται.
Versio : Interiorem præ se ferentes vim.

Ibid. l. 17. Προσφόρως οὖν τῇ τάξει ταύτη ἀφομοιωτικῇ πεποίηκε καὶ ἐνταῦθα... Ἀρχὴ τὸ τέλος ἀφομοιωταὶ τῶν περὶ αὐτῶν λόγων. *Versio, absque ulla lacunula* : idque valde accommodatum est ordini assimilatorio finem initio connectenti; quum, ubi de eo disseritur, sermonum finis initio par similisque respondet. Alius tamen in primis conclusionibus modus....

P. 199. ἡ ἡ τάξις τῶν... πασῶν τάξεων, ἀλλ' ἔχουσι. Eorum namque fastigium et summa non est, aut species specierum, aut ordo.. *hic lacunulæ indicium ut in Coddss.*
Post : omnium, sed medium tenens inter species et divina genera processionum.

P. 200. Ὡς γὰρ αὐτὸ προείπομεν . . . αὐτῶν τῶν ὀνομάτων. Versio : Ut enim ipsum appellabamus . . . *hic lacunulæ indicium ut in Coddss.* Post : ipsorum nominum usum afferentes..

Ibid. p. 200. Καὶ ἐπεὶ, ὡς εἶπομεν, εἰ τὰ ἄλλα ὅμοια τῶ ἐνὶ λέγοι τις εἶναι, *absque lacunulæ signo quidem, sed non sine corruptela.* Versio : Quoniam et ut dicebamus . . . *hic lacunulæ signum.* Post : alia unī similia.

Ibid infra. Οὐδὲν γὰρ ἐπὶ τῶν εἰδῶν τὰ ὅμοια τοῖς εἶδεσιν ὁμοίοις ὅμοια συγχωροῦμεν ὑπάρχειν . . . *absque ullo lacunulæ signo et absque corruptela, ut videtur.* Versio : Nec enim . . . *lacunula . . .* Post : specierum similia speciebus similibus similia concedimus esse.

Ibid. infra : τὰ γὰρ ἅ . . . ἐν τούτοις . . . τοῦ ἐνός σισι δόσεις. Versio : simile exemplaribus . . . *Hic lacunula non ita brevis.* Post : in his (*absque lacunula*) unius munera sunt.

P. 209. lin. 16. *Lacunula est in Coddss. at versio ita contrahitur, ut ne vestigia quidem hujus loci exhibeat, saltem in exemplari meo.*

P. 211. lin. 1. Ἀλλ' οὐ προσθήκην οὐ προστιθέντος. Versio : Sed non additionem addente, *absque* οὐ. *Recte.*

Ibid. lin. 7. *Lacunula est, at locus hic omisus est in versione,*

Infra linea 13. *alia lacunula, quam versio ita implet aut transgreditur*: ne si bifidum, non unum vere, unum enim per se, non uno affectum, non concretum cum illis quæ ipsum mensurent.

Pag. 212, ad not. (2) — P. 213, ad not.(3). — Pag. 229, ad not. (1). — Et p. 231 ad not. (1). *Loca corrupta omisit versio.*

P. 237. lin. 12, 13. Τάχα δ' ἂν καὶ τὸ μὲν δι' οὖν σημαίνει τὸ πρὸ πάσης κινήσεως ἐν τῷ νῦν ἐπιμενονὸν εἰκονιζόμενον τὸ ἐν τῷ αἰωνίῳ. *Versio*: Quum illud forte significat quod ante omnem motum videtur, in nunc esse imitans unum sempiternum. *Recte; ergo corrige τὸ ἐν τῷ.*

P. 241. *Conjeceramus mendum aut lacunulam latere in his verbis*: ἀπέφρα πάντα usque ad ταύτ' οὖν ἀποφήσας. *Versio*: negavit ab uno omnia ordine tempus participare, par, simile, idem, alio moveri, in seipso esse, continere, partes habere, totum, multa (*quæ paraphrasis τοῦ πάντα in Coddss. deest*); negavit unum participare tempus quoniam nec senius nec juvenilius, nec coætaneum (*neccoætaneum deest in Coddss.*), nec senius et alia hæc quoniam nec simile nec dissimile, par nec impar; unum non par, simile, dissimile, impar quoniam non idem, nec diversum (*quæ versio in*

nostram conjecturam incidit); nec idem nec diversum quoniam nec aliud aut (*corrigere ac*) unum, nec aliud aut unum (*dele aut unum*) quoniam non movetur penitus, non moveri nec stare quoniam nec in sese nec in alio, non in sese nec in alio quoniam non continet nec continetur; non continet nec continetur quoniam non totum; non totum quoniam non multa. Hæc quum negaverit et pervenerit usque ad id, non esse temporis consors; quod convenit (*ut conjeceramus*) multitudini divinarum animarum, et conjunctorum sibi divinorum generum. Etenim maxime iis convenire divisionem hanc dicimus et desuper huc (Coddss. *εις αὐτούς*?) prodit primum quidem trinarie, in præsens et præteritum et futurum.

Infra p. 247, lin. 9, 10. Versio: et utitur et tot. . . . vocibus *cum signo lacunæ quæ nulla est in Coddss.*

Infra, p. 250, *ἐπειδή εἶναι ἔτι*. Versio: postquam novit (*οἶδεν*) quod potest prima essentia esse. *Recte.*

Infra, p. 251. Τοῦτο μὲν ἔπωσ ἔλαβεν. . . . Versio: Hoc igitur ut sumpsit à communi in omnibus entibus ad causam refugit rerum et entium. *Pro ἔπωσ repon. ὡς.*

P. 253. *Versio* : Unde quoniam relinqueretur dicere ; ne forte secundum bonum aliquod unum essentiam non participat, ipsam tamen participat essentiam quæ est ante hæc, et participat illud verbum, est, cum essentia ipsa conjunctum statim intulit : non itaque ita est ut sit unum, esset enim ens jam et essentia particeps. = *Ultima verba Codd. sunt contractiora. Versio autem desinit ut Cod. D.*

FINIS.

INDEX HISTORICUS
AUCTORUM ET OPERUM

IN HOC SEXTO ET SEPTIMO LIBRO

MEMORATORUM.

A.

ANAXAGORAS, 217.

ANONIMUS, 16. — 52.

ARISTOTELES, 134. — 161. — 217.

H.

HERACLITUS, 146.

HOMERUS, 31.

I.

Interpres Parmenidis Platonis, 7.—19.—20.

—21.—22.—23.—24.—30.

—34.—36.—37.—55.—

57.—62.—63.—82.—83.

(370)

— 84. — 85. — 89. — 92. —
93. — 98. — 112. — 126. —
134. — 138. — 166. — 167. —
168. — 217. — 218. — 219. —
220.

O.

ORACULA CHALDAICA, φησί τις θεῶν, 64. — 152.
ORPHEUS, 101. — 102. — 152. — 168. — 230.

P.

PARMENIDES, 49. — 50. — 52. — 56. — 59. — 112
— 118. — 141. — 142. — 152. —
171. — 250.

PLATO, ὁ φιλόσοφος, bis, 9. — 125.

Epistola, 37. — 53. — 70. —
71. — 84. — 87. — 94.
Leges, 92. — 93. — 94. — 105.
— 144. — 148. — 149. — 152.
212. — 225.

Phædon, 28. — 71. — 114.

Phædrus, 14. — 57. — 60. —
109. — 111. — 147.

Philebus, 99. — 103. — 104.
— 212. — 219. — 230.

Politicus, 146. — 153. — 154.

(371)

Respublica, 6.—29.—30.—
71.—242.—248.—250.

Sophista, 35.—43.—48.—
50.—51.—57.—59.—70.
—78.—81.—138.—144.—
173.—212.

Symposium, 12.

Theætetus, 87.—146.—149.

Timæus, 6.—23.—29.—81.
114.—146.—152.—157.—
192.—203.—218.—219.—
222.—227.—241.—250.

PLUTARCHUS, non Chæronæus, sed Atheniensis,

ὁ ἡμέτερος προπάτωρ, 27.

POSIDONIUS, ὁ ἐκ Ρόδου φιλόσοφος, interpres Pla-
tonis, 25.—26.

PYTHAGORICI, 27.—55.

S.

STOICI, , 217.

SYRIANUS, ὁ τούτων ἡμῶν τῶν λόγων καθηγεμῶν
γενόμενος Ἀθηνῆσιν, 31.—57.—93.
—98.—127.—ὁ ἡμέτερος πατήρ
168.—220.

T.

THEOLOGI, 40.—63.—83.—152.—166.—168.
193.—199.

INDEX

ALTER IN DAMASCIUM.

ACADEMICI, 267.

ARISTOTELES, 256. ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ
257. — 267. — 270. — 274. —
275. — 276. — 278. — 279. —
280. — 281. ἐν τῷ περὶ Ἑρμηνείας.
285. — 292. ἐν τῷ περὶ γενέσεως
καὶ φθορᾶς, 313. — 315.

PLATO GENERALITER PASSIM, PHÆDON, 259.

MOSES, 258.

SOPHISTÆ, 267.

STOICI, 267.

INDEX

EORUM QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

Liber sextus.....	3
Liber septimus.....	117
Supplementum Damascianum	225
Fragmenta Gogavæ.....	325
Index historicus.....	369

ERRATA.

- ΡΑΟ. 3, l. ult. legend. συμβαίνεῖν ; pro συμβαίναιν.
— 4, l. 13 et passim leg. πῆ.
— 6, l. 13 leg. μόνως.
— 7, l. 8 interpunge post ἡμῶν, et dele interpunctionem
post διαβίσιως l. 9.
— 8, l. 5 a fin. leg. ὀλίγα ἄττα.
— 11, l. 1 συνῆπται leg. pro συνῆπταις.—l. 16 leg. ἀρεμίαι
p. ἥρ.
— 13, not. 2 ante *Additur* supple C.
— 17, not. 4 adde : *rectè*.
— 18, l. 23 leg. τέτρασι pro τετράσι.
— 19, l. 7 a fin. leg. ἄττα.
— 34, l. 8 et passim legend. ἔστιν.
— 40, l. 2 a fin. dele notam 8.
— 41, l. 11 leg. οὐτ' pro οὐττ'.
— 49, l. 8 et passim leg. ἔστι post μὲν. — Not. leg. vo-
lueris, p. 62.
— 50, leg. ὄλως.
— 52, l. 8 leg. τῆ, *item* pag. 57, l. 1. — Not. 3, pro : *Quis*
ille? leg. Διονύσιος ὁ Μίγας, vid. p. 13.
— 53, l. 1 γιγνώσκουσι, et l. 4 ὅτι ἔστι.
— 56, l. 15 leg. ὄντος pro ὄντος.
— 57, l. 18 leg. πάση pro πάσει, et l. ult. χρώμα, τρίτ'
δὲ κ. τ. λ.
— 59, l. ult. leg. αἰ δὲ ἔστι pro εἰδὲ ἔστι.
— 61, l. 20 τί ἔστιν.
— 62, l. 13 leg. τοῦ ἐνός, εἶναι γὰρ κ. τ. λ.
— 64, l. 20 leg. ἤ.—Not. 2, pro : *At quo è fonte, etc.* leg.
Vid. *Collect. oracul. chaldaic. Thom. Taylor.*
Ephemerid. classic.
— 65, l. 12 leg. δείξη, et 23 τίταχται pro τίηαχται.

- Pag. 66, l. 21 leg. ἀρχῆ.
- 67, l. 14 leg. ποτὶ pro πότι,
- 68, l. 7 pro εἰ ἐν leg. ἔϊεν.—l. 12 comma delendum post θεοῦ.
- 70, l. 2 a fin. dele punctum post λέγουσιν.
- 71, l. 12, 15 et passim leg. ζῶν et ζωῦ.
- 73, l. 15 et 16 leg. ἐγγυτέρω et πρῶτέρω.
- 76, l. 10 et passim, leg. κἀν pro καὶ.
- 78, l. 3 ἐν τὶ pro ἐντι.
- 80, l. 16 διῆ pro διῆ.
- 84, l. ult. leg. τούτων, et not. 2, l. ult. leg. τινός.
- 85, l. 4 ἐξήρται et πάσης pro πασῆς.
- 89, l. 6 πρῶτέρω, et l. 8 τί γάρ, et l. 11 comma delendum post τελευταίην.
- 92, l. 8 ἐκείνου, ἐν ᾧ ἔστι.
- 97, ult. supple post πάλιν signum notæ 3, nota: Fortè ἐν.
- 102, l. 11 adde punctum post ἐπισκεπτεύον. — l. 18 αὐτόπαρας.
- 105, l. 12 leg. ἔχοντι pro ἔχον.
- 106, l. 5 ἀόριστον pro ἀοριστὸν, et l. 10 δευτέρα, et l. 11 στρογγύλου.
- 111, l. 18 dele comma post τῶν.
- 122, l. 10 ἀμεινόν ἔστι.
- 124, l. 20 et passim κάκιστος pro κάκ. et *ibid.* ἐξηρημένον et ἦ.—l. ult. ἐγκυκλιον.
- 126, l. 1 interpunctio del. post ἐν.
- 135, l. 14 prius καὶ del.
- 138, l. 5 interpunctio post πρῶτον del.
- 139, l. 9 leg. ἐγγυτάτω.
- 150, l. 6 νοῶν.
- 159, not. 5 ζωά pro ζωα.
- 163, l. 11 τί δῆ;
- 175, leg. ἐν pro νί.
- 192, l. 13 ἀνομοιότης, et 19, αὐτόζωον.
- 193, l. 7 ἀνωτέρω.
- 197, l. 12 ἡταροιωμένον.

- Pag. 199, l. 17 ἀφομοιωτικὴν.
- 200, l. 6 ὁμοιότητος.
- 202, l. 6 δεικνύοιτο. l. ult. ἄλλειψιν.
- 226, l. 2 ἐπαὶ γάρ.
- 208, l. 10 ἄρα.
- 214, l. 9 dele (2).
- 217, l. 24 post ἀρχὴν adde (2).
- 219, l. 21 πόλλ' ἄττα.
- 223, l. 21 αὐτόζωνον et ζωῆς.
- 233, l. 10 leg. ἐγγυτέρω p. ἐγγυτέρω.
- 244, l. 8 leg. ὡς pro ὡς.
- 250, l. 11 leg. ὁρώντων p. ὄροντων.
- 251, penult. leg. τῷ Παρμενίδῃ p. Παρμενίδα.
- 253, l. 19 leg. βούλει p. βουλει; et l. 22 ἔστι p. ἔστι.
- 255, l. 3 ἀμφοτέρωθεν p. ἀμφοτέρωθεν.
- 256, l. 14 δειξῆ p. δειξῆ; 16, κάκεινα p. κάκεινα; *item* 271, 14. — Penult. ὅτι ἔστιν p. ἔστιν, *item* 258, 2.
- 258, l. 15 πληρυστάτως p. πληρυστάτως.
- 260, l. 12 συνήχθη p. συνήχθη.
- 268, l. 10 περιστερᾶ p. περιστερᾶ.
- 290, penult. ἦ p. ἦ.
- 298, antep. κάκεινο p. κάκεινο, *item* 307, 5.
- 300, l. 19 ἀραιῆ p. ἀραιῆ; l. 4 et 9 ὡς p. ὡς.
- 301, not. 2, ἦ p. ἦ.
- 302, ΑΡΧΗ p. ΑΡΤΗ.
- 303, l. 16 Punctum interrogationis post χωρίς; *item* 307, 5.
- 307, penult. delend. comma post ὄντι; ult. delend. *item* 258, 2.
- 319, not. 2, leg. πανταχῆ p. πάνταχῆ.
- 320, l. 1 leg. κἀνταῦθα p. κἀνταῦθα.

14 DAY USE
RETURN TO DESK FROM WHICH BORROWED
LOAN DEPT.

RENEWALS ONLY—TEL. NO. 642-3405

This book is due on the last date stamped below, or
on the date to which renewed.

Renewed books are subject to immediate recall.

1 REC'D LD JUN 1 70 -6PM 3

JUL 18 1979 05

REC. CIR. JUL 18 1979

~~MAR 22 1979~~

~~RECEIVED~~

COMM. DIV.

REC CIR. AUG 22 1990

R

LD21A-60m-8,70
(N5382s10)476-A-32

General Library
University of California
Berkeley